NHẤT KHỐI TIỂU TAY BÍNH

Ngăn trăng

Chuyển Ngữ: Quả Cóc
Cover: Cẩu Du

Ngắm Trăng - Nhất Khối Tiểu Tây Bính

Nhất Khối Tiểu Tây Bính

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Sắc, Khác, Sủng
Tác giả: Nhất Khối TIểu Tây Bính

Tran / Editor: AI_Qủa Cóc

Beta: AI_Gerbera

Thể loại: Hiện đại, HE, Sủng Ngọt, 18+, Sắc, Sạch, Nhẹ nhàng

Độ dài: 90

Giới thiệu

Nghệ sĩ dương cầm cao lĩnh chi hoa (*) x Người đẹp phóng khoáng tùy ý.

Châu Ánh Hi x Lê Phù.

Trong mắt người ngoài, Châu Ánh Hi là nghệ sĩ dương cầm thanh tao tuấn tú cô độc, hoàn mỹ không tỳ vết. Nhưng chỉ có Lê Phù biết, anh muốn làm bề tôi dưới váy của cô biết nhường nào.

"Khi em ngắm trăng, thì anh đã đến bên cạnh em."

*Song C/1v1/Motif nam chính tuấn tú lạnh lùng phát điên sau khi nữ chính lâm trận bỏ chạy.

(*) Cao lĩnh chi hoa: Đóa hoa trên núi cao. Người đẹp như hoa như ngọc nhưng lạnh lùng.

Mục lục

- Chương 1: Bướm xanh
- Chương 2: "9"
- Chương 3: Trần truồng
- Chương 4: Hoa cưới
- Chương 5: "Bạn trai"
- Chương 6: Đồ lót ren
- Chương 7: Mộng xuân & Phản ứng
- Chương 8: "Người thứ ba"
- Chương 9: Người đàn ông trong sáng
- Chương 10: "Hôn"
- Chương 11: Quần lót màu xám
- Chương 12: "Cao thủ"
- Chương 13: Tự an ủi
- Chương 14: Sống chung
- Chương 15: Kiss
- Chương 16: Cơn say & Nụ hôn đầu tiên
- Chương 17: Lời mời
- Chương 18: Cứng rồi
- Chương 19: Trò chơi cá vàng
- Chương 20: Ánh trăng & Cá mập (Hơi H)
- Chương 21: Cầu vồng buổi chiều tà (Hơi H & Cốt truyện)
- Chương 22: Liên hệ
- Chương 23: Tôi ở cùng anh
- Chương 24: Là thích
- Chương 25: Trả lời
- Chương 26: Rất nghiêm túc
- Chương 27: Dấu cắn
- Chương 28: Chạm cơ bụng trong 30 giây
- Chương 29: Cây nấm lớn
- Chương 30: Đoán âm & Sờ (Hơi H)
- Chương 31: Cắn tai (Hơi H)
- Chương 32: Chấp thuận

- Chương 33: “Bạn gái của anh”
- Chương 34: 99 cây số
- Chương 35: Dịu dàng
- Chương 36: Muốn hôn em
- Chương 37: “Tiểu Phù”
- Chương 38: Sự quen thuộc
- Chương 39: Phương Vận Xu
- Chương 40: Lùi bước
- Chương 41: Đêm Thất tịch
- Chương 42: First dance - Điệu nhảy đầu tiên (Hơi H)
- Chương 43: First dance – Điệu nhảy đầu tiên (H)
- Chương 44: Hơi ấm
- Chương 45: Không đủ (Hơi H)
- Chương 46: Màn kịch nhỏ mừng sinh nhật Châu Ánh Hi
- Chương 47: Quyết định
- Chương 48: Những đám mây trôi dạt
- Chương 49: 4 tháng sau
- Chương 50: Trúc mã của cô
- Chương 51: Vải nhung đen
- Chương 52: Nhớ anh không? (Hơi H)
- Chương 53: Vào từ phía sau (Nhà vệ sinh H)
- Chương 54: Bánh trứng
- Chương 55: Hôn kiểu Pháp trên giường
- Chương 56: Giả vờ vô tội
- Chương 57: Thư từ trang viên Darcy (*)
- Chương 58: Quà tặng & Macao
- Chương 59: Màn kịch nhỏ cắt ngang/Châu Ánh Hi
- Chương 60: Cảm cúm
- Chương 61: Đánh mông trên sofa & Vỗ huyệt (Hơi H)
- Chương 62: Sofa play – 1 (H)
- Chương 63: Sofa play - 2 (H)
- Chương 64: Cháo mặn
- Chương 65: Màn kịch cháo mặn nhỏ
- Chương 66: Đón máy bay
- Chương 67: Chua
- Chương 68: Đường (H)

- Chương 69: Màn kịch nhỏ sau khi cá cược
- Chương 70: Muốn hẹn anh (Nửa H)
- Chương 71: Du thuyền
- Chương 72: Sự quyến rũ ướt át
- Chương 73: Ngả bài với ba mẹ
- Chương 74: Trên đường Findlay
- Chương 75: Đỉnh núi Thái Bình
- Chương 76: Xe – 1 (H)
- Chương 77: Xe - 2 (H)
- Chương 78: Quà sinh nhật
- Chương 79: Trăng tròn
- Chương 80: Bạn trai – 1 (H)
- Chương 81: Bạn trai - 2 (H)
- Chương 82: Hẹn hò (*)
- Chương 83: Xe ding ding (*)
- Chương 84: "Đưa em về nhà"
- Chương 85: Hôn trộm
- Chương 86: Luân Đôn, quý ngài S'envoler
- Chương 87: Phòng sách – 1 (H)
- Chương 88: Phòng sách – 2 (H)
- Chương 89: Cô Lê yêu dấu (Phần kết)
- Chương 90: Ngoại truyện (H)/Dương cầm, cờ phi hành (*)

Chương 1: Bướm xanh

"Chúng tôi lấy được từ trong dịch dạ dày của người chết một số loại thuốc không rõ nguồn gốc và một chút cồn. Chúng tôi có lý do hợp lý để nghi ngờ, có người lén bỏ thuốc vào trong ly rượu của người chết…"

Mưa bụi lất phất trong đêm đã tan đi, rạng đông giống như được gột rửa triệt để. Từ trong cửa sổ gỗ của chung cư nhìn ra bên ngoài, trong phạm vi tầm nhìn là một mảnh cỏ dần xanh biếc, mây trắng trên đỉnh đầu nhẹ nhàng ép lên ngọn cây, ngoài phòng là sự hài hòa vào sáng sớm của vạn vật. Mà tivi trong phòng không tắt cả một đêm, chiếu đi chiếu lại một bộ phim Hồng Kông kinh điển.

Lê Phù nằm sấp trên giường ngủ rất sâu, ngay cả chăn rơi khỏi giường cô cũng không có cảm giác. Bút, tài liệu bị ném lung tung trên thảm, một quyển sách rất dày dừng lại ở trang giải phẫu học. Lúc này, tivi đang chiếu đến đoạn nữ pháp y giải phẫu, khả năng thích nghi rất cao. Trường cô học là Cambridge "G5" (*).

(*) British G5 (còn gọi là Golden Triangle): Nhóm đại diện cho trình độ nghiên cứu và học thuật cao nhất nước Anh, thường được gọi là 5 trường BRIC, gồm Đại học Oxford, Đại học Cambridge, Imperial College London, University College London, Trường Kinh tế và Khoa học Chính trị London.

Nếu không gặp phải một cơn ác mộng máu me đầm đìa, cô cũng không đột ngột bừng tỉnh.

Mở đôi mắt mệt mỏi ra, cô đỡ thắt lưng lười biếng, cảm giác bên cổ

nóng lên, cô tiện tay lau đi một tầng mồ hôi mỏng. Đây là cơn ác mộng thứ ba mà cô gặp phải gần đây, cô thở dài nhìn bài tập đầy ắp trên thảm. Từ khi đón năm mới đến giờ, cô chưa được nghỉ ngơi ngày nào, cả ngày trải qua cuộc sống hai điểm một đường với cường độ cao.

Tháng ba ở Cambridge là thời tiết ẩm ướt lạnh lẽo rõ rệt, nhưng chuyện đầu tiên Lê Phù rời giường vẫn là đẩy cửa sổ ra, há miệng hít một hơi. Bởi vì trời đã mưa, trong không khí tràn ngập hương cỏ xanh dễ chịu.

Xoạch, cô lập tức đóng cửa số lại.

Mặc dù cô ngửi được hương mùa xuân, nhưng gió tháng Ba vẫn khá lạnh.

Lê Phù xoa huyệt thái dương, quay lại bên giường ngồi xuống. Cô cầm di động trên tủ đầu giường lên, lưu loát mở khóa, tin nhắn Wechat dày đặc.

Tính tình cô cởi mở, nhân duyên đặc biệt tốt, có một đống bạn bè ở Cambridge.

Đầu tiên, cô mở ảnh đại diện có tên "Madam Lương", đây là ghi chú cô lưu cho người mẹ làm nữ cảnh sát.

Mẹ gửi tới một tin chào buổi sáng: [Tiểu Phù, dậy chưa đấy?]

Lê Phù trả lời: [Dậy rồi ạ.]

Mẹ vào thẳng vấn đề: [Chàng trai mà dì con giới thiệu khen con liên tục, con cảm thấy thế nào?]

Người nhà bắt đầu lục tục quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của cô. Bà ngoại và hai dì lúc nào cũng lo lắng cô học pháp y nên đường tình duyên sẽ không thuận lợi, nhưng cô cảm thấy đấy chỉ là

quan điểm cá nhân. Cô kiêu ngạo cho rằng, nữ pháp y chính là cô gái ngầu nhất trần đời.

Cho nên, cô chưa bao giờ để ý đến chuyện trần tục, cũng không gặp gì lấy đó.

Lê Phù thuận miệng trả lời: [Tính tình khá tốt, chỉ là quá nhiệt tình thôi ạ.]

Mẹ: [Nhiệt tình không tốt à, lúc đầu mẹ cũng là coi trọng sự nhiệt tình của ông ba nhà con…]

[Vâng, nhiệt tình đến mức đêm đó đã muốn dẫn con về nhà anh ta.] Một câu của Lê Phù khiến đầu bên kia yên tĩnh vài giây.

Trong ống nghe truyền đến tiếng an ủi của mẹ: [Kiểu nhiệt tình này không được, chúng ta không cần vội.]

Sau khi Lê Phù "Dạ" một tiếng, tầm mắt chuyển đến ảnh chụp gia đình bốn người năm ngoái lúc đi du lịch ở Úc. Cô sinh ra trong một gia đình có bầu không khí vui vẻ, tuy ba mẹ đều là cảnh sát, nhưng tính cách không quá mạnh mẽ, ngược lại họ vẫn luôn ủng hộ ước mơ của cô.

Lúc sắp cúp máy, trong ống nghe xuất hiện giọng nói của một người đàn ông, là ba của Lê Phù: [Tiểu Phù à, tuần trước ba đến Hoàng Đại Tiên xin cho con một quẻ, nói năm nay con có thể thoát ế đấy.]

[Uổng cho ba đến giờ vẫn là thanh tra cấp cao, thế mà lại đi tin mấy cái này.] Từ trước đến nay Lê Phù nói chuyện với ba luôn rất thoải mái.

Cả nhà hàn huyên một lúc, sau đó Lê Phù cúp điện thoại. Thế nhưng một cuộc điện thoại vừa tắt, thì một video-call lại xuất hiện, là Ngô Thi, bạn học khoa luật Cambridge của cô.

Thấy mặt và cổ Lê Phù đều ửng hồng, Ngô Thi nhíu mày ồ một tiếng: "Mộng xuân à?"

"Ừ" Lê Phù đặt di động lên bồn rửa mặt, tiện tay buộc mái tóc xoăn lòa xòa thành đuôi ngựa, vừa nặn kem đánh răng vừa nói: "Mơ thấy mình đại chiến ba ngày ba đêm với 10 anh người mẫu Anh."

Ngô Thi chậc chậc vài tiếng: "Mộng xuân là chuyện tốt, chứng tỏ cậu đang đi theo kết quả bói Tarot của tớ."

"Kết quả gì?" Hiển nhiên Lê Phù đã quên mất chuyện này.

"Lúc đầu năm ấy, không phải tớ bói bài Tarot cho cậu một lần sao. Cậu còn khen tớ mua bộ bài rất đẹp, cậu rút được một tấm bài bướm màu xanh. Tớ nói năm nay chắc chắn cậu sẽ thoát ế, chuyện quan trọng như vậy, cậu không nhớ rõ à?"

"Năm ngoái cậu cũng nói vậy."

"…"

Lê Phù chăm chú đánh răng, nghe Ngô Thi cằn nhằn, câu được câu không đáp lời.

Đối với người bạn tốt này, cô định nghĩa thế này: Ngoại trừ kỹ năng bói toán cực kỳ không đáng tin cậy thì những thứ khác đều đáng tin.

Cuối cùng, Ngô Thi nói chán chết, dù sao cô ấy cứ muốn thề sống thề chết bảo vệ thiên phú đoán mệnh của mình, còn tăng thêm tiền cược. Nói với Lê Phù rằng nếu như lần này cô ấy tính chuẩn, cô ấy muốn đến Công viên Thorpe chơi tàu lượn siêu tốc hai lần.

Lê Phù đồng ý, dù sao cô cũng không tin mấy thứ huyền học này.

Trước khi cúp máy, Ngô Thi dặn dò cô đừng đến trễ buổi diễn tấu chiều nay.

Lê Phù tốn chút thời gian chỉnh trang bản thân, dáng người cô cao, khoảng chừng 1m72, cộng thêm từ nhỏ đã thích vận động ngoài trời, mặc quần áo vào thì gầy, cởi quần áo lại có thể thấy rõ đường cơ bụng số 11 xuất sắc. Đường nét khuôn mặt cũng rất lập thể (**), không cần trang điểm quá nhiều son phấn, là gương mặt mỹ nhân tiêu chuẩn.

(**) Ngũ quan lập thể: Thuật ngữ dùng để chỉ sự cân đối, hài hòa của năm bộ phận trên khuôn mặt (tai, lông mày, mắt, mũi, miệng).

Cô không phải loại hình Tiểu gia Bích Ngọc (***), hiếm khi có cảm giác thả lỏng.

(***) Tiểu gia Bích Ngọc: Thành ngữ chỉ những thiếu nữ xinh đẹp trong gia đình bình thường. Cũng có nghĩa hình dung cô gái có vẻ ngoài không nhất định sẽ đẹp nhưng dễ thương, có hơi giống em gái nhà bên, thường là những cô gái hoạt bát, dễ gần.

…

Tuy ánh mặt trời nhìn tươi sáng ấm áp, nhưng chiếu lên người lại không hề ấm áp. Sau khi Lê Phù bọc mình trong một chiếc áo len dày cộp thì vội vàng rời khỏi nhà trọ. Thật ra vận may của cô không tệ, lúc mới học nghiên cứu sinh, đúng lúc nhà trọ sinh viên mới xây ở Cambridge mở cửa, vì thế cô được phân đến phòng hướng về phía mặt trời. Thiết bị trong tòa nhà sắp vượt qua được nhà trọ độc lập bên ngoài rồi, trung tâm hoạt động xã giao, quán bar, quán cà phê các thứ, tất cả đều đầy đủ.

Buổi sáng, Lê Phù tranh thủ đến thư viện làm luận văn, sau đó đạp xe đến nhà ga. Đọc sách quá nhập tâm nên chưa kịp ăn cơm trưa, cô chỉ có thể mua một cái bánh mì ở cửa hàng tiện lợi gần đó, núp trong hàng ghế chính giữa gần cửa sổ, vừa gặm bánh mì vừa liên

lạc với giáo sư.

Thật ra cô là một người rất thích chơi, trước kia chỉ cần một tuần không ra ngoài xã giao cô đã cảm thấy toàn thân khó chịu rồi. Nhưng việc học nặng nề nhiều tháng liên tục ép cô đến mức không thở nổi, đừng nói là đi xa, thậm chí còn không thể thường xuyên đến Luân Đôn. Mỗi ngày cô đều than vãn người mình sắp mốc meo luôn rồi.

Nếu không phải như vậy, sao cô sẽ nhận lời Ngô Thi đi xem buổi diễn tấu không hề có hứng thú kia chứ.

Mỗi ngày phải đối diện với từng trang thi thể, cô thật sự rất muốn gặp người sống.

Sau gần 50 phút đi đường, Lê Phù đã đến Luân Đôn.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, thấy vẫn còn thời gian, cô đến cửa hàng tiện lợi mua một chai sữa chua. Lúc xếp hàng đợi tính tiền, cô vô tình liếc sang tạp chí trên giá bên cạnh, là một cuốn tạp chí nghệ thuật Luân Đôn. Trên bìa là một người đàn ông người Hoa trẻ tuổi, mặc âu phục màu xám nhạt tinh xảo phù hợp, chỉ chụp nửa người trên, cho nên gương mặt thanh tao tuấn tú nhã nhặn càng nổi bật hơn.

Không có nhiều người xếp hàng ở phía trước nên rất nhanh đã đến lượt Lê Phù. Trong lúc vội vàng thoáng nhìn sang, cô chỉ thấy tên nhân vật được viết tay một cách đẹp đẽ trên trang bìa…

Aiden Châu.

Sau khi đi ra từ cửa hàng tiện lợi, Ngô Thi không ngừng thúc giục Lê Phù tới nhanh. Cô bắt một chiếc taxi đi đến Học viện Brixton. Ngoài cửa sổ xe là dòng người rộn ràng náo nhiệt, xe cộ nối thành rồng, tạp âm chói tai. Suy cho cùng, Luân Đôn vẫn phồn hoa, náo nhiệt và huyên náo hơn Cambridge cổ kính nhiều.

Nhưng cô chỉ có vài phút thưởng thức phong cảnh, sau đó tiếp tục vùi đầu tra tài liệu luận văn.

Đắm chìm trong học tập khiến Lê Phù suýt nữa quên rằng mình còn ở trong xe, tài xế gọi cô ba lần, cô mới tháo tai nghe xuống, cất giấy bút vào trong túi xách rồi mở cửa xe nhanh chóng chạy ra ngoài. Thấy Ngô Thi ăn mặc lộng lẫy, cô không khỏi cảm thấy quá khoa trương, nhưng Ngô Thi nói: "Tớ chỉ không bỏ qua bất kì cơ hội nào có thể xuất hiện hoa đào thôi."

Lê Phù nói một câu thôi được rồi, sau đó kéo cô ấy đến phòng âm nhạc.

Bất cứ ai có thể mở diễn tấu ở Học viện Brixton đều là người đặc biệt, chắc chắn phải là nhân vật có tài năng trong giới âm nhạc. Buổi biểu diễn hôm nay là buổi hòa nhạc của một đoàn hòa tấu tên là "Nouak". Lê Phù nghe Ngô Thi giới thiệu đơn giản qua một lượt, phần lớn thành viên đều là người Hoa. Ngoài ra, cô tình nguyện đến đây còn có một nguyên nhân khác, là vì họ đặt cho buổi hòa nhạc một chủ đề rất dễ nghe.

"The uncatchable blue butterfly." (Con bướm xanh khó bắt.)

Sau khi ngồi xuống, Ngô Thi ném một cuốn tạp chí nghệ thuật lên đùi Lê Phù. Lê Phù cúi đầu nhìn thấy thì bỗng kinh ngạc, vì nó tình cờ giống với cuốn tạp chí mà cô đã thấy trong cửa hàng tiện lợi. Nhưng một cuộc gọi của giáo sư đã cắt đứt ý nghĩ lật xem của cô.

Trước mắt không có việc gì quan trọng hơn luận văn, cho dù có là mỹ nam cơ bụng tám mũi cũng phải dạt sang một bên.

Lối vào đầy ắp người đi lại, Lê Phù khó khăn tránh từng người một. Tìm một chỗ trống yên tĩnh, nghe giáo sư kiên nhẫn góp ý chỉnh sửa cho mình.

Thế giới tĩnh lặng của cô bị một bàn tay vỗ nhẹ lên bả vai cắt đứt. Giọng nói dịu dàng êm ái của người đàn ông chậm rãi bao phủ lấy cô từ sau lưng: “Xin chào, xin hỏi cô có phải là cô Lê không?”

Chương 2: “9”

“Aiden…”

Chưa đợi Lê Phù quay đầu lại, người đàn ông phía sau đã bị những người khác gọi đi, chỉ để lại một tiếng xin lỗi lịch sự.

“Sorry.”

Lê Phù quay đầu lại, vốn định nhìn thoáng qua diện mạo của người đàn ông, nhưng giáo sư ở đầu dây bên kia càng nói càng phấn khích, bên trong là trận chiến nhốn nháo hoảng loạn, cô chỉ kịp thấy ba bóng lưng đi về phía phòng nghỉ.

Mắt thấy buổi hòa nhạc sắp bắt đầu, cô phải nghĩ biện pháp cản giáo sư lại.

“Thầy Châu, có phải trong mắt thầy tất cả nữ sinh đều giống nhau không vậy?”

Nữ sinh cẩn thận ôm bộ âu phục màu xám nhạt đã được ủi kỹ lưỡng, vừa đi vừa trêu chọc: “Tốt xấu gì em cũng gặp thầy hai lần rồi, thầy vẫn không nhớ em sao?”

“Xin lỗi.” Châu Ánh Hi tỏ vẻ xin lỗi vì hiểu lầm vừa xảy ra.

Đàm Tự bên cạnh hừ nhẹ: “Trong thế giới của thầy Châu nhà chúng tôi không có phụ nữ.”

Câu cuối cùng “Sắp tu thành tiên rồi”, rõ ràng là đang cười nhạo anh

bạn tốt.

Những người bạn này nói đùa chưa bao giờ chọc giận Châu Ánh Hi. Đúng ra mà nói, anh là một người tâm tình ổn định đến mức không có thăng trầm, cho dù có là Đàm Tự đã quen biết anh 6 7 năm, cũng chưa bao giờ thấy qua tính cách thật của anh.

Mới đầu, Đàm Tự cho rằng anh chỉ là giỏi ngụy trang ra vẻ hiền lành, nhưng ở chung lâu ngày mới phát hiện, sự kiềm chế và lễ nghi của anh là phẩm chất hình thành từ trong xương cốt. Tuy từ năm lớp 11 đã chuyển đến Luân Đôn, nhưng không hề có dáng vẻ bị đồng hóa, mà vẫn là dáng vẻ nho nhã khiêm tốn phong cách Trung Quốc như trước.

Âu phục màu xám nhạt rất hợp với Châu Ánh Hi, anh soi gương sửa sang lại vẻ ngoài một lát, dáng người anh tuấn thẳng đứng như cây trúc, nhìn cao gầy, lại có bờ vai rộng, có thể tôn lên bộ âu phục một cách hoàn hảo. Dưới ánh sáng rực rỡ, bóng râm phác họa đường nét của anh càng thêm lập thể, mặc dù làn da so với nữ sinh bình thường còn trắng mịn hơn, nhưng không phải gương mặt thư sinh yếu đuối, trong vẻ tuấn tú mang theo anh khí nhàn nhạt.

Có đôi khi Đàm Tự cảm thấy mình có bệnh, nhìn người đàn ông này lại có thể ngẩn người, anh ấy đánh thức mình: "Này, thầy Châu, buổi tối có muốn đi cùng tớ với mấy người Bobby đến quán bar ngồi chút không?"

Châu Ánh Hi giơ cánh tay lên, không nhanh không chậm tròng tay áo: "Buổi tối khả năng không được, tớ phải luyện đàn."

"Anh Châu." Đàm Tự mất kiên nhẫn đến mức thay đổi xưng hô: "Lát nữa cậu có thể đàn tận hai tiếng, còn chưa đủ à? Cậu có thể nói chuyện quan trọng hơn không?"

"Chuyện gì?" Châu Ánh Hi hỏi.

“Nói chuyện phụ nữ.”

“…”

…

Thời điểm Lê Phù quay lại phòng âm nhạc, đầu cũng nhức nhức, cô hơi hối hận tại sao lại đưa luận văn cho giáo sư xem trước khi xuất phát. Vị giáo sư đến từ California này nổi tiếng thích nói.

“Tớ xin cậu, đừng có xem điện thoại nữa được không.” Ngô Thi đã dùng tới giọng cầu xin người khác rồi.

Lê Phù không ngẩng đầu làm động tác ok: “Còn hai đoạn cuối cùng, sắp rồi.”

Trên sân khấu bình bịch vài tiếng, chùm sáng hình cung rọi vào chính giữa.

Mười mấy người trong đoàn hòa tấu đứng dậy cúi chào, đợi tiếng vỗ tay như sấm vơi dần, họ mới ngồi xuống.

Lê Phù bận rộn vỗ vỗ vài cái tượng trưng.

“The uncatchable blue butterfly”, là tên chủ đề của Châu Ánh Hi, lần này phải biểu diễn 5 ca khúc, trong đó có 3 khúc do anh biểu diễn. Đàm Tự nói có phải anh gặp được nàng thơ nên có linh cảm không, trôi chảy thuận lợi thì không nói, còn cực kì có cảm giác yêu đương. Thật ra không phải, chỉ là vào một ngày nào đó, anh đến nông thôn sưu tầm dân ca, trong lúc vô tình thấy được một con bướm màu xanh đậu trên song cửa sổ.

Anh vươn tay muốn chạm vào, con bướm lại không hề lưu luyến rời đi.

Linh cảm là sự va chạm dữ dội đúng lúc.

Thêm một giây hay bớt một giây cũng thành sai.

Khúc đầu tiên bắt đầu bằng đoạn giới thiệu cello, tiếng đàn trầm thấp du dương, sau đó xuất hiện tiếng đàn dương cầm thư giãn. Châu Ánh Hi khom lưng, đôi bàn tay thon dài có lực sinh ra vì những phím đàn đen trắng, nghệ sĩ dương cầm trời sinh. Anh nhắm mắt đắm chìm trong đó, chùm sáng kéo dài thân ảnh của anh, ngón tay trên phím đàn giống như lướt qua ánh trắng mềm mại.

Dùng từ "Hoàng tử" để hình dung anh cũng không hề kệch cỡm.

Ánh mắt Ngô Thi giống như mọc trên sân khấu, y hệt thiếu nữ hồi xuân.

Cô ấy không phải ngoại tộc, bởi vì hai hàng nữ sinh trước sau đều là đồng loại với cô ấy.

Ngoại tộc là Lê Phù bên cạnh vẫn đang không ngừng gõ bàn phím, ngón tay đã gõ đến tê dại, có vẻ như luận văn gặp chút vấn đề. Cô gấp đến độ vừa cau mày vừa nắm chặt tay, tiếng đàn có duyên dáng hơn nữa vào tai cô cũng thành rất ồn ào.

Với một đoạn cộng hưởng hài hòa của tất cả các nhạc cụ, buổi diễn tấu kết thúc.

Tiếng vỗ tay như sấm lại trỗi dậy.

"Lê Phù, Lê Phù, tớ thấy tên cậu nên đọc ngược lại." Ngô Thi đi ra cửa, không vui trợn mắt.

Lê Phù không yên lòng hỏi: "Tại sao?"

Tiếng trách cứ chấn động truyền đến bên tai cô: "Phục cậu (*) đó."

(*) 黎芙 (Lí Fú) đọc ngược lại là fú lí, gần âm với 服你 (Fú nǐ), nghĩa

là phục cậu.

"..."

Ngô Thi cảm thấy đã phí tiền mua vé rồi, toàn bộ quá trình Lê Phù đều cúi đầu đắm chìm trong học thuật. Có mấy lần liếc thấy cô đang xem ảnh cắt thi thể, ảnh nhỏ nhìn không rõ, còn phóng to đến mức đặc tả. Trong phòng âm nhạc cao cấp trang nhã này, nhìn những hình ảnh kinh hãi kia, chắc cô là người đầu tiên, trước không có ai, sau không người kế vị.

Ngô Thi nói đi vệ sinh, Lê Phù dựa vào cây cột làm công tác kết bài. Cuối cùng vị giáo sư phụ trách kia của cô, lấy lý do muốn làm cơm tối chung với vợ mà kết thúc chương trình học.

Rốt cuộc cô cũng có thể thở ra.

Trong lúc đợi bạn tốt ra, Lê Phù nghe được phía sau truyền đến tiếng của hai ba nữ sinh, hơi kích động, nhưng nói đơn giản thì cũng chỉ là "Em thích thầy lắm lắm", "Thầy đàn dương cầm siêu đỉnh", "Thầy lợi hại quá", giống như những lời nói mê trai của những cô gái nhỏ vậy.

Có lẽ từ nhỏ Lê Phù đã tương đối trưởng thành, trong ấn tượng của cô, cho dù là năm đầu cấp 2, cũng chưa nhiệt tình biểu đạt tình cảm với một người nào. Rõ ràng cô là một người rất hướng ngoại, có thể hòa hợp với cả nam sinh lẫn nữ sinh, nhưng vẫn chưa từng sinh ra tình cảm mãnh liệt với một người nào.

Bạn bè bên cạnh luôn hình dung cô giống như gió trời thổi qua ngày tháng sáu, thổi lên người đều khiến mọi người ấm áp, nhưng không ai có thể nắm bắt được.

Ngô Thi từng nói đùa với cô: "May mà tâm chơi của cậu thật sự chỉ là tâm chơi lành mạnh tích cực, nếu dùng trong mặt tình cảm, cậu chắc chắn là cao thủ trong cao thủ."

Lê Phù duỗi lưng, đúng lúc ba nữ sinh đi lướt qua bên vai cô. Cô nhìn thoáng qua, có lẽ là học sinh cấp ba, các cô ấy đang lén lút thảo luận cái gì đó.

Lại đúng lúc, cô nghe thấy hết sạch.

"Các cậu có xem video lần trước thầy ấy đến Birmingham dạy chưa?"

"Cái lần đeo kính ý hả?"

"Ừ ừ ừ, đẹp trai bùng nổ luôn."

Các cô ấy sợ giọng quá to sẽ bị người khác nghe được, nói một câu lại quay đầu một lần.

"Lên thẳng diễn đàn, hơn nữa các chị ấy còn bầu phiếu."

"Bầu phiếu gì?"

"Muốn thấy thầy ấy làm gì nhất? Các cậu đoán hạng nhất là gì?"

"Là gì?"

Nữ sinh khom lưng nhỏ giọng nói: "Nghe thầy ấy rên lên vì sướng."

"!"

Bốn chữ (**) trần trụi lại xấu hổ này, khiến Lê Phù nghe được cũng nóng tai, nhưng mà ở Âu Mỹ, học sinh nghị luận về giáo viên cũng không phải chuyện gì lạ. Sau khi cô đưa mắt nhìn theo ba em gái học sinh rời đi, Ngô Thi cũng quay lại, nhìn qua thì tâm trạng đặc biệt tốt. Sau khi cúp điện thoại trên tay, ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

(**) Raw (听他叫床): 叫床 nghĩa là hét trên giường.

“Đi, buổi tối dẫn cậu đi high.”

“Đi đâu?”

“Đi gặp đàn ông.”

/

Fox là quán bar mới mở ở Luân Đôn, bầu không khí giao giữa quán bar và hộp đêm, gần như trở thành nơi sinh viên Luân Đôn thường xuyên ghé nhất. Nam sinh nước Anh ở độ tuổi này nhan sắc thăng hoa nhất, cho nên chỉ ngồi vào bên trong tâm trạng đã tốt lên, nữ sinh bên trong chỉ hận không thể một đôi mắt đồng thời đưa tình với 10 anh đẹp trai.

Một bàn gần hành lang, trên bàn sáng lên một ngọn đèn nhỏ.

Trên tay mỗi người đều cầm một ly rượu.

Người phụ nữ trên sofa bên trái vẫn luôn nhìn người đàn ông đối diện cười, người đàn ông mặc một chiếc áo len trắng rất hợp phong cách Anh, trên sống mũi đeo một cặp kính gọng bạc, phải hiểu là khuôn mặt trắng nõn nhã nhặn phối cùng kính mắt cực kì xứng đôi vừa lứa. Ngón tay cầm ly rượu xương cốt rõ ràng, rất dễ khiến người ta mơ mộng lung tung.

Dường như người phụ nữ cảm thấy rất hứng thú với anh, nâng cằm hỏi: “Thầy Châu, thầy cao bao nhiêu vậy, cao 1m88 sao?”

Châu Ánh Hi gật đầu: “Ừ.”

Có thể do rượu và bầu không khí quấy rối, người phụ nữ wow một tiếng: “Sao anh lại có thể hoàn hảo vậy chứ.”

Đột nhiên được khen ngợi, Châu Ánh Hi ngượng ngùng cụp mắt, dùng nụ cười đáp lời cô ta.

Đàm Tự nhìn ra được chút manh mối: "May nè, có phải cô thích thầy Châu nhà chúng tôi không?"

Trong mắt người phụ nữ chỉ nhìn thấy vị tài tử dương cầm này: "Ai mà không thích thầy Châu được chứ." Cô ta lại nhếch khóe môi: "Thầy Châu, tôi nói không sai chứ, khẳng định có rất nhiều nữ sinh xếp hàng dài theo đuổi thầy."

"Khoa trương rồi, không có ai hết." Châu Ánh Hi không thích khoa trương, dù anh đã 29 tuổi, đã đạt được thành tựu không hề tầm thường, nhưng anh cũng không khoe khoang, cho rằng mình vốn chỉ là một người bình thường thích dương cầm thích âm nhạc.

Người phụ nữ tên May này là bạn của Đàm Tự, nhưng hiển nhiên cô ta có hơi hăng máu, chỉ vào cổ Châu Ánh Hi hỏi: "Thầy Châu, trên cổ thầy có một nốt ruồi nè."

Châu Ánh Hi nhẹ nhàng sờ sờ: "Ừ, đúng."

Áo len trắng thuộc kiểu dáng tương đối mỏng manh rộng thùng thình, anh hơi chuyển động, đúng lúc để lộ ra cổ và xương quai xanh đẹp mắt. Nốt ruồi nhàn nhạt trên cổ bên trái kia, phối với dáng vẻ nhã nhặn cấm dục hiện tại của anh, có mấy phần dục vọng khó có thể hình dung.

Đàm Tự ôm người bạn tốt của mình, nhìn nốt ruồi nhạt của anh, lại bắt đầu sờ sờ mó mó: "Quá gợi cảm, muốn biết người phụ nữ có may mắn hôn lên nốt ruồi của cậu ghê."

Châu Ánh Hi dùng khuỷu tay đẩy anh ấy sang một bên.

Bàn đối diện và bàn bên này là hai bầu không khí, nhạc trong sàn

nhảy vừa đổi, giống như bấm vào huyệt nhảy nhót của hai người. Ngô Thi kéo Lê Phù từ trên sofa dậy, hỏi cô: "Bên trong cậu có mặc gì không?"

"Để làm gì?" Cuối cùng Lê Phù đã cảm thấy mình sống lại một chút.

"Ai mặc áo len dày như này nhảy chứ hả." Ngô Thi kéo kéo áo len của cô, liên tục xác nhận: "Mặc thật à?"

"Ờ." Nói xong, Lê Phù cởi áo lên ra, đương nhiên cô không to gan đến vậy. Bên trong mặc một áo hai dây nhỏ, phối hợp với quần jeans bó sát người bên dưới, đúng lúc lại hợp để nhảy nhót.

Trong sàn nhảy nháy mắt lấp đầy người, bên trái bên phải Ngô Thi đều có ba bốn anh đẹp trai vây quanh, cô ấy thẹn thùng nhảy nhót. Lê Phù cố ý đẩy người cô ấy về phía trai đẹp, để cô ấy đi bắt chuyện.

Lúc thật sự lên sân khấu, Ngô Thi rén.

Hai tay Lê Phù khoác lên vai Ngô Thi, dịu dàng ôm chặt lấy eo nhỏ vặn vẹo theo tiết tấu, mái tóc xoăn bồng bềnh phủ lên trên xương cánh bướm. Trong từng vòng ánh sáng màu lam thẫm, cô rất giống con bướm xanh đang múa lượn quanh cành hoa.

"Tớ hối hận rồi." Cô đột nhiên mở miệng nói.

Ngô Thi vừa nghe là biết cô ám chỉ chuyện gì: "Hối hận vì đã thả anh người mẫu Pháp kia đi rồi đúng không?"

"Ờ." Lê Phù gật đầu.

Ngô Thi ghét bỏ nhắc lại lời của cô: "Cũng không biết là ai nói, gần đây trong lòng chỉ chứa luận văn, không rảnh ngắm trai, người ta về Pháp còn chạy qua Cambridge tìm cậu hai lần. Còn cậu ấy à, hơn nửa đêm còn gửi nhầm ảnh chụp người khổng lồ cho người ta. Chị

gái à, mạng của người ta cũng là mạng mà."

"Biết rồi biết rồi." Lê Phù bĩu môi: "Còn một tháng nữa là tớ được giải thoát rồi."

Ngô Thi: "Định thả lỏng như nào?"

"Muốn đi gặp anh trai tớ."

"Đi Boston à?"

Lê Phù lắc đầu giải thích: "Không phải, đi Ý. Tháng năm bạn của anh tớ kết hôn ở hồ Como, nói có thể đưa người nhà đến. Anh tớ nói nếu không có việc gì thì được dịp đi thả gió."

Ngô Thi chấm ngón tay vào tai cô: "Nai xừ."

Bên ngoài là âm nhạc ngày càng nóng bỏng, phòng vệ sinh nam cuối hành lang có chút bị cản trở bởi tiếng ồn bên ngoài.

Chỉ có hai người đàn ông đứng cạnh bồn tiểu.

Đàm Tự uống hơn quá chén, đỏ bừng cả mặt. Thi thoảng anh ấy đánh giá bên dưới Châu Ánh Hi, ánh mắt rất xấu xa.

Điều này đương nhiên nhận lấy sự khó chịu của Châu Ánh Hi, anh hỏi: "Làm gì đấy?"

"Ngắm cậu." Đàm Tự cười híp mắt.

Châu Ánh Hi kéo khóa lại: "Cậu có biết như thế là mất lịch sự không?"

Ngay cả giọng điệu trách cứ của anh cũng ôn hòa.

Chân sau của Đàm Tự tựa vào bồn rửa tay, vừa rửa tay vừa nở nụ

cười xấu xa: "Thầy Châu à, không chỉ có mặt thầy đẹp trai, bên dưới cũng rất…" Anh ấy tìm một từ thích hợp để hình dung, cuối cùng chọn: "Ưu việt."

Châu Ánh Hi nhìn anh ấy chằm chằm, không nói gì, kéo hai tờ giấy xuống lau tay.

Đàm Tự uống say bắt đầu mượn rượu chơi trò nói lời thật lòng: "Này, tớ hỏi cậu một vấn đề, cậu đừng giận đấy."

Châu Ánh Hi: "Ừ, cậu hỏi đi."

Đàm Tự thật sự hỏi thẳng: "Cậu phải thành thật nói tớ biết, cậu đã từng lái máy bay chưa?"

Châu Ánh Hi lại nhìn cậu chằm chằm: "Chưa từng."

Đàm Tự vẫn không tin, tặc lưỡi nói: "Hay là, cậu thích búp bê bơm hơi?"

Châu Ánh Hi vẫn bình tĩnh phủ nhận: "Cũng không luôn."

"Sao có thể thế được." Đàm Tự bám cổ anh: "Cậu không có dục vọng ở phương diện đó sao? Hơn 20 năm chưa thử qua, chẳng lẽ cậu không muốn phát tiết sao?"

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi." Châu Ánh Hi chỉ nhẹ nhàng cười.

Đàm Tự dùng dung lượng não còn sót lại hồi tưởng lại, quen biết Châu Ánh Hi nhiều năm vậy rồi, hình như thật sự chưa từng nghe qua anh tán gẫu về nữ sinh, tán gẫu về tình cảm, càng chưa từng tán gẫu về món mặn của người lớn. Đúng là như một thần tiên thanh tâm quả dục.

Hỏi lời thật lòng xong, đột nhiên Đàm Tự muốn chơi mạo hiểm.

Anh ấy hỏi Châu Ánh Hi: "Con số may mắn của cậu là gì?"

Châu Ánh Hi không hiểu chuyện gì nhưng vẫn nghiêm túc đáp: "9."

Chĩa ngón tay xinh đẹp ra ngoài, Đàm Tự đẩy cửa nhà vệ sinh ra, kéo Châu Ánh Hi ra ngoài. Tiếng nhạc cao vút sôi trào dần dần đánh vào màng nhĩ của hai người.

Đàm Tự nói: "Thầy Châu nhà chúng ta đã nhàm chán vậy rồi, chơi một trò kích thích chút nhé."

"Trò gì?" Châu Ánh Hi hỏi.

Đàm Tự chỉ vào sàn nhảy chật chội: "Cậu bắt chuyện với cô gái thứ chín, hỏi số điện thoại, dám chơi không?"

Ngẩn người vài giây, Châu Ánh Hi không đồng ý cũng không từ chối, nhưng Đàm Tự coi như anh ngầm chấp nhận, hưng phấn bắt đầu đếm đầu người: "Một, hai…Bốn, năm…Chín…"

Vượt qua vô số đầu người lắc lư, ánh mắt của họ đồng thời rơi lên người cô gái đúng lúc đang ngoái đầu nhìn lại. Cô cười rất tươi tắn xinh đẹp, nhiệt tình vẫy tay với họ.

Chương 3: Trần truồng

Chữ "Go" đầy hưng phấn của Đàm Tự vừa thốt ra, anh ấy đã lập tức nhún vai buông tay:

"Là hoa đã có chậu rồi, đúng là tiếc thật."

Châu Ánh Hi đứng đực tại chỗ nhìn nam nữ tới tới lui lui cọ vai cọ lưng, anh không phản cảm, ngược lại còn nhắc nhở người bên cạnh "Cẩn thận chút". Anh ngẩng đầu, vượt qua đầu người hỗn loạn trên sàn nhảy để tìm "Số may mắn" của mình. Đáng tiếc là mặt người bị đan xen trong ánh sáng mơ hồ, anh chỉ thấy người phụ nữ sau khi nhiệt tình vẫy tay về phía anh xong thì tiến lên ôm một người đàn ông tóc vàng mắt xanh, còn nhéo hai má anh ta, sau đó thân mật biến mất trong biển người.

Trong tiếng nhạc vang vọng, Đàm Tự cố ý nâng cao âm lượng thở dài:

"Over."

Châu Ánh Hi khẽ cười, hoàn toàn không để tâm đến trò chơi: "Đây gọi là, không có duyên phận."

…

Sau hơn một tháng từ Luân Đôn về Cambridge, Lê Phù lại quay về cuộc sống hai điểm một đường, hai tai gần như không nghe thấy chuyện bên ngoài song cửa sổ, vùi đầu viết luận văn. Người đàn ông duy nhất cô tiếp xúc ngoại trừ giáo sư thì cũng chỉ có giáo sư.

Đầu tháng năm, cuối cùng cô cũng nộp luận văn, hồi phục cuộc sống mới.

Nước Anh với khí hậu ôn đới hải dương quanh năm đều ôn hòa và ẩm ướt, cho dù đã sang tháng năm, nhiệt độ cũng không cao. Lê Phù đặc biệt thích mặc áo len ngắn lộ ra cơ bụng 11 vào mùa này, sau đó lấy một chiếc xe đạp, chậm rãi dạo quanh thành cổ.

Đây là cách giảm stress yêu thích của cô.

Sau đó, thành phố đã không thể thỏa mãn trái tim chơi bời của Lê Phù, vì thế cô và Ngô Thi cùng mấy người bạn cùng đến nông thôn chơi xuân, có thể xem như hoàn toàn giải phóng áp lực.

Cuối tháng năm, cô thu dọn hành lý đơn giản, lên đường đến Ý.

Quả không hổ là nơi được mệnh danh là Vườn hoa sau của Thượng đế Laga Como - hồ Como của Ý, kiều diễm như tranh vẽ, nhất là hồ nước trên núi băng, phản chiếu ánh mặt trời, trong suốt đến mức có thể thấy được cảnh xuân tươi đẹp phản chiếu.

Đến một quốc gia khác, Lê Phù cảm thấy như mình được thay da đổi thịt, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng. Hay là nói, du lịch là thứ có thể chữa khỏi lòng người nhất.

"Lê Ngôn." Lê Phù gọi người đàn ông đón mình ở cửa khách sạn lại.

Người đàn ông nhận lấy vali trong tay cô: "Không biết lớn nhỏ, gọi anh trai."

"Lê Ngôn, Lê Ngôn, Lê Ngôn…" Chỉ có khi ở chung với anh trai, cô mới thể hiện ra mặt nghịch ngợm trẻ con nhất.

Lê Ngôn là anh trai ruột của Lê Phù, vậy mới thấy hai đứa trẻ nhà họ Lê bồi dưỡng ra đều đặc biệt lợi hại. Một đứa học y ở Harvard,

một đứa học pháp y ở Cambridge, đều là tinh anh tương lai của xã hội. Vốn dĩ mấy người hàng xóm tưởng rằng anh trai nhà họ Lê đã đủ xuất sắc rồi, không nghĩ tới em gái cũng là công là phượng trong biển người.

"Trong hôn lễ có trai đẹp không ạ?" Lê Phù tháo kính râm xuống, cài vào cổ áo len, một bên thưởng thức phong cảnh thiên nhiên ở khách sạn, một bên thờ ơ tìm đề tài.

Lê Ngôn lắc đầu: "Không có."

"Nhạt nhẽo…"

"Hình như cũng có một người."

Hai mắt Lê Phù đột nhiên sáng ngời, nhìn như rất có hứng thú: "Là người Trung Quốc hay người ngoại quốc ạ?"

"Người Trung Quốc." Lê Ngôn chậm rãi đẩy vali đi: "Hình như là bạn của cô dâu, đàn dương cầm. Đúng lúc, chúng ta tụ tập biểu diễn cho hôn lễ."

Trống là sở thích nghiệp dư của anh ấy, ở Boston còn tập hợp một ban nhạc khá có tiếng trong giới người Hoa. Hai anh em nhà họ Lê đều cao, vốn dĩ vẻ ngoài của anh ấy lạnh lùng, chơi nhạc lại càng có dáng vẻ từ chối người đến gần từ ngàn dặm.

Đàn dương cầm cơ đấy…

Trong lòng Lê Phù yên lặng nhắc lại, giống như suy nghĩ gì đó.

"Thôi bỏ đi." Đúng là ngay từ đầu Lê Ngôn muốn làm mai, nhưng rất nhanh đã sửa lại: "Cậu ấy không hợp với em."

"Sao lại nói thế?"

“Cậu ấy nhìn khá hướng nội, mà em thì lắm mồm quá, ríu ra ríu rít.”

“…”

Lê Ngôn thích giỡn với em gái, Lê Phù gỡ kính râm xuống, cầm trong tay quay tới quay lui: “Hướng nội, em chưa từng kết bạn với người hướng nội. Loại nam sinh này chắc là rất thú vị.”

Lê Ngôn nắm lấy tay cô, nghiêm túc giáo dục cô: “Đứng để anh thấy em ở bên ngoài chơi đùa lung tung. Nếu nợ hoa đào, nhất định anh sẽ báo cáo với sếp Lê, để ba lấy gia pháp ra hầu hạ em.”

Dọa ai ở đây chứ, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có Lê Phù mách lẻo với ba mẹ cô thôi.

Cô lè lưỡi, làm mặt quỷ đáng yêu: “Dựa vào đâu chỉ có nam sinh các anh mới có thể lừa gạt nữ sinh chứ. Tại sao nữ sinh chúng em không thể cho các anh ăn chút khổ, đàn ông các anh lúc nào cũng như con chó vậy.”

“…” Lê Ngôn thở phào nhẹ nhõm, sao có thể cố chấp với em gái được cưng chiều trong lòng bàn tay được.

Sau khi mang vali về phòng, Lê Ngôn ném cho Lê Phù một tấm thẻ. Cô cẩn thận nhận lấy, nịnh nọt nháy mắt mấy cái: “Có ý gì đây ta?”

“Biết rồi còn hỏi.” Lê Ngôn giả bộ ngang ngược nói: “Cầm lấy, muốn mua gì thì mua.”

Lê Phù ôm anh ấy một cái thật chặt, xoay vòng vòng giống như khi còn bé: “Anh trai em là tốt nhất, em yêu anh trai nhất.”

Bởi vì phải chạy tới sân tổ chức hôn lễ tập luyện, thế nên Lê Ngôn rời đi trước. Trước khi đi còn đưa cho Lê Phù một tấm thẻ phòng, nói là phòng của mình cách cửa vào khách sạn rất gần, nếu chơi

mệt thì có thể sang phòng của anh ấy nghỉ ngơi. Vì chạng vạng tối hôn lễ mới bắt đầu, sau khi cô cất kĩ hai tấm thẻ, đi thay quần áo thoải mái trước rồi chuẩn bị đi dạo khắp nơi.

Thật ra hồ Como cũng không có nhiều nơi có thể đi cho lắm, một mình cũng không dám đi quá xa. Vì thế Lê Phù đi dọc theo ven hồ có người nghỉ ngơi, đi vài bước lại nghỉ vài bước. Bởi vì hồ Como gần Thụy Sĩ, cho nên kiến trúc xung quanh trộn lẫn giữa phong cách hai nước Ý – Thụy Sĩ, hoàn toàn trái ngược với nước Anh cổ điển.

Có một khoảnh khắc, vậy mà cô cũng bắt đầu nảy sinh ý nghĩ muốn kết hôn ở nơi này.

Đương nhiên, cô phải giải quyết vấn đề độc thân trước đã.

Cuối cùng Lê Phù lại đạp xe vòng quanh hồ, ra ngoài đi bộ một chuyến mà lưng vẫn ra mồ hôi, cô ngẩn người nhìn vườn hoa thật dài, may mà anh trai suy nghĩ chu đáo cho cô, cô quẹt thẻ phòng anh trai.

Cô ngồi trên ghế sofa, thưởng thức cảnh hồ bên ngoài cửa sổ sát đất, cảm thán, bạn học của anh trai thật là hào phóng, vậy mà lại xếp phòng cho mỗi người bạn một phòng ngay cảnh hồ. Trong phòng của người nhà, cô tự nhiên không kiêng kị điều gì, nằm xuống chơi điện thoại.

Diện tích phòng ngắm cảnh hồ rất rộng rãi, hiệu quả cách âm trong ngoài rất tốt.

Về cơ bản, nếu không có tiếng động gì lớn, thì một chút âm thanh nhỏ cũng không nghe được.

Bạn bè của Lê Phù đúng là rất nhiều, bằng chứng là cô tốn hơn 10 phút để trả lời từng tin nhắn một, đánh chữ đến mức tay đau rát, đầu ngón tay nóng lên. Nhất là phải ứng phó với tên đàn ông theo đuổi mình mãnh liệt nửa năm kia.

Đã từ chối nhiều lần rồi, nhưng vẫn không đỡ được sự nhiệt tình của người Tây Ban Nha.

Anh chàng đẹp trai người Tây Ban Nha tên Kiel này thật sự rất giỏi nói chuyện, Lê Phù đối phó vô cùng nóng ruột, tìm vài lý do mới ngừng được ham muốn thể hiện của anh ta. Cô lười nhác đứng dậy, mò vào tủ lạnh trong phòng bếp lục lọi một lon coca lạnh. Lúc cô vừa bật nắp xoay người lại, thấy một người đàn ông trần truồng xuất hiện trong phòng.

"Á..."

Đối diện với ánh mắt của người đàn ông xa lạ, Lê Phù vô thức sợ hãi hét lên một tiếng, căng thẳng đến mức run cả người, nước ngọt từ trong miệng lon sóng lên, nước sóng ra dính vào kẽ ngón tay cô. Cô quay người lại ngay lập tức, cố gắng giả vờ như mình không nhìn thấy gì, nhưng đôi má nóng bỏng đã bán đứng cô.

Trong vài giây vội vàng nhìn thoáng qua, thật ra cô thấy được một phần. Ví dụ như, làn da của người đàn ông cực kỳ trắng, hơn nữa, mặc dù nhìn anh cao gầy, nhưng đường cong cơ bắp trên người rất cân xứng rắn chắc. Mặc dù họ cách một khoảng, vẫn có thể thấy rõ khe rãnh chắc nịch, cùng với đường nhân ngư loáng thoáng.

Lê Phù quay lưng lại, hai tay nắm chặt lon coca, giải thích với người đàn ông sau lưng: "Đây là phòng của anh trai tôi Lê Ngôn, tôi sang đây nghỉ ngơi chút thôi. Tôi không biết là anh ấy đưa bạn bè đến, sorry nha."

Nhưng người đàn ông có vẻ như cũng không cảm thấy nữ sinh nên xin lỗi về loại chuyện này, anh tức khắc khoác áo sơ mi còn vệt nước lớn lên, tầm mắt dời đến một góc sàn nhà, áy náy cúi đầu: "Là tôi vô lễ, biết rõ đây là phòng anh trai cô, tùy thời tùy lúc sẽ có người vào. Tôi không nên đường đột đi ra như vậy, mạo phạm cô. Tôi thật sự rất xin lỗi."

Chương 4: Hoa cưới

Không khí trong phòng rõ là xấu hổ, cuối cùng, Lê Phù ra ngoài trước. Nguyên nhân rất đơn giản, cô cũng không thể đuổi một người đàn ông bọc áo sơ mi ướt ra khỏi cửa.

Đều là người trưởng thành rồi, cô không cần phải ngạc nhiên khiến tình cảnh trở nên cứng nhắc.

Đợi sau khi em gái chủ phòng đã ra ngoài, Châu Ánh Hi đi xuyên qua phòng khách đến ban công, cởi áo sơ mi bỏ vào máy sấy, anh vẫn đang tự trách vì hành vi vô lễ vừa nãy của mình.

Mà nguyên nhân cho mọi chuyện, chẳng qua cũng chỉ đến từ một đoạn nhạc đệm nho nhỏ.

Mười mấy phút trước, anh muốn đến nơi tổ chức hôn lễ để ngắm nghía, nhưng không ngờ lại đúng lúc đụng phải tay trống Lê Ngôn của ban nhạc. Lê Ngôn không cẩn thận làm đổ nước ngọt trong tay lên góc áo sơ mi của anh. Bởi vì chỉ ở lại Ý một đêm, nên anh chỉ mang theo một chiếc áo sơ mi trắng phù hợp với hôn lễ.

Đối mặt với họa do mình gây ra, Lê Ngôn hoảng loạn ném nước ngọt đi, suy nghĩ một chút phòng của mình ở ngay góc đối diện, đi vài bước là tới. Vì thế, anh ấy vội vàng hoảng hốt đưa Châu Ánh Hi đến phòng mình.

"Cậu vào phòng tôi rửa trước đi, trên ban công có máy sấy. Nếu giặt không sạch thì tôi lập tức đi mua cho cậu một bộ mới." Lê Ngôn còn phải đi tập luyện, nên chỉ có thể nói tạm như vậy.

Anh ấy nghe nói là nhà nghệ thuật đều rất có cá tính, hơi run rẩy trong lòng, lại không nghĩ tới người đàn ông đối diện là người ôn hòa nhất anh ấy từng gặp.

Châu Ánh Hi thoải mái cười, chẳng những không để ý, ngược lại còn an ủi đối phương: "Không sao, cậu không cần căng thẳng. Hình như mọi người còn đang đợi cậu đấy, cậu qua đó nhanh đi, áo sơ mi tôi tự xử lý được."

Điều này khiến cho Lê Ngôn bối rối, anh ấy gãi gãi sau gáy, chân thành nhắc lại phương thức giải quyết một lần rồi mới ra khỏi cửa.

Trong phòng tắm rộng rãi, một mình Châu Ánh Hi đứng bên bồn rửa mắt chải tóc, anh cúi đầu giặt sạch vết bẩn trên áo sơ mi, đôi bàn tay thanh tú trắng nõn, vừa nhìn đã biết là thiếu gia nhà giàu mười đầu ngón tay không dính nước xuân. Trên thực tế thì, gia cảnh của anh ở quê hương đúng là nhà giàu số một số hai, hơn nữa tổ tiên đều giàu có, cũng xem là một "nhà giàu mấy đời". Ba mẹ anh cũng là giới tri thức tốt nghiệp Đại học Khoa học – Công nghệ California và Đại học Luân Đôn, trí óc, tu dưỡng đều có thể thấy rõ ràng.

Từ nhỏ anh đã được ba mẹ nuôi dưỡng như những người đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Luân Đôn, là thành phố mà mẹ Châu tỉ mỉ chọn lựa cho con trai từ tấm bản đồ thế giới.

Mà con trai, chính là tác phẩm tự hào nhất của bà ấy.

Tiếng nước trong bồn đột ngột ngừng lại.

Thấy vết bẩn đã sắp được giặt sạch, Châu Ánh Hi chuẩn bị mang ra ban công hong khô. Nhưng vừa muốn mở cửa, anh mới ý thức được trên người mình không mặc cái gì. Đứng tại chỗ do dự một lúc, anh nghĩ, Lê Ngôn là nam sinh, hơn nữa chắc là cũng không có ai vào,

lúc này mới mở cửa phòng đi ra.

Nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, chuyện hoang đường vẫn xảy ra.

Khi đi ngang phòng khách, anh kinh hoàng hoảng hốt nhìn vào một đôi mắt xinh đẹp lạ lẫm.

…

Chạng vạng tối, mặt hồ gợn sóng lăn tăn dần phủ lên màu hoàng hôn, Lê Phù quay về phòng thay một bộ quần áo, nhưng cũng không phải váy dài nữ tính gì, mà là một bộ váy thắt lưng và giày da có chừng mực. Cô tiện tay quấn mái tóc xoăn của mình thành đuôi ngựa thấp, phù hợp với tính cách tùy hứng không câu nệ của cô.

Bởi vì toàn bộ quá trình anh trai Lê Ngôn đều phải đệm nhạc cho hôn lễ, Lê Phù không quen biết những người khác nên bèn ngồi vào góc hàng ghế đầu, lẳng lặng thưởng thức hôn lễ lãng mạn trên mặt hồ này.

Đương nhiên cô chỉ là bề ngoài yên tĩnh, ngón tay lại không ngừng nhắn những lời văn bí mật với Ngô Thi trong khung chat.

Làm sao Lê Phù có thể kiềm chế được ham muốn chia sẻ của mình, nhất là khi gặp một hôn lễ long trọng lãng mạn như này chứ, cô có quá nhiều ham muốn biểu đạt, có thể nói là hôn lễ hào nhoáng nhất cô thấy từ trước đến nay. Ba hàng bàn dài có thể chứa được hai mươi mấy người đặt giữa bãi cỏ, hoa tươi xinh đẹp mỹ lệ vây quanh mâm sứ và ly rượu tinh xảo. Hoa hồng, chuông gió, chùm hoa cẩm tú, trải dọc trên bàn dài xuống đất như không có điểm cuối.

Cô lật album ảnh, vậy mà lại có tới gần 100 tấm selfie.

Nghe anh trai nói, hai đôi cô dâu chú rể của hôn lễ này là bạn tốt từ khi còn trẻ, tình bạn đặc biệt đáng quý, nên bốn người mới quyết định cử hành hôn lễ cùng nhau.

Biết được càng nhiều chuyện về hôn lễ, Lê Phù càng hâm mộ.

Khách khứa trong hôn lễ chậm rãi ngồi xuống, đều là người quen hàn huyên.

Đề tài họ nói, Lê Phù nghe không hiểu, chỉ có thể trò chuyện giải sầu cùng Ngô Thi.

Ngô Thi trả lời Wechat: [Hâm mộ cái gì, sau này cậu kết hôn khẳng định còn long trọng hơn như này.]

Lê Phù: [Lỡ chồng tớ nghèo kiết xác thì sao?]

Ngô Thi: [Không thể nào, tarot nói, chồng cậu đặc biệt giàu có, phú khả địch quốc (*).]

(*) Phú khả địch quốc: Chỉ một người có tài sản cá nhân sánh ngang hay vượt qua cả ngân khố của một quốc gia.

Lê Phù chỉ trả lời ba dấu chấm, tỏ vẻ cực kì cạn lời.

Cặp đôi mới cưới chậm rãi tiến vào theo âm nhạc của ban nhạc, hai tháng trước Lê Phù đã nghe Lê Ngôn nói qua, anh ấy đặc biệt chế tác một album không lời vì hôn lễ của bạn tốt. Xem thành quả ở hiện trường, Lê Phù thật sự cảm thấy anh trai nhà mình rất tài hoa, cô muốn dùng ánh mắt chào hỏi với anh trai, nhưng vị trí lại đúng lúc xếp chéo với ban nhạc. Hơn nữa Lê Ngôn còn đang đắm chìm trong âm nhạc, hoàn toàn không thèm để ý em gái đang ngồi trong góc không người thăm hỏi của mình.

Cô núp trong một góc, tiếp tục chia sẻ tâm tình với Ngô Thi.

Sau khi kết thúc phân đoạn cảm động, tất cả nữ sinh đều trông mong cướp hoa cưới.

Vốn dĩ Lê Phù không muốn tham gia, không biết có phải sức tẩy não của Ngô Thi quá mạnh hay không, cô lại có chút muốn thử xem bài Tarot bói có chuẩn không. Nhưng cô không chen vào giữa, chỉ khiêm tốn đứng trong hàng cuối cùng. Bỗng nhiên thấy có tiếng ồn ào ầm ĩ, cô nghe thấy tiếng giày da dừng lại sau lưng mình, nhưng giờ phút này, cô đang hết sức chăm chú nhìn chằm chằm về phía cô dâu.

Lần đầu tiên cướp hoa cưới của Lê Phù kết thúc trong thất bại.

Lần thứ hai, giống như kích thích tính hiếu thắng của cô, hăng hái hưng phấn, tập trung tinh thần.

"3, 2, 1…"

Hoa của cô dâu lượn một đường parabol.

Lần này, bó hoa màu trắng rơi vào trong tay hai người.

Lê Phù thuận lợi bắt được hoa, nhưng chỉ là đầu bó hoa, mà đuôi hoa rơi vào trong lòng bàn tay của người đàn ông đứng bên trái, làn da hai người chạm nhẹ vào nhau. Xung quanh bỗng vang lên tiếng thét chói tai, còn có vô số ánh mắt hóng chuyện.

Bởi vì khoảng cách rất gần, Lê Phù phát hiện ngũ quan của người đàn ông giống như tạo hình lập thể, nhưng không có chút công kích nào, ánh mắt lấp lánh, gương mặt tinh xảo. Nhưng quyến rũ nhất chính là cặp mắt thâm thúy lại dịu dàng kia.

Nhưng cô cũng không thiếu trai đẹp theo đuổi, cũng chỉ nhìn thêm hai lần, sau đó cô chỉ vào đuôi bó hoa trong tay anh, hỏi: "Anh rất muốn kết hôn sao?"

Chương 5: “Bạn trai”

Bàn tay bị ngón tay nữ sinh cọ qua, nổi lên cảm giác ngứa ngáy tê dại, Châu Ánh Hi sững sờ vài giây, trả lời: “Bình thường.”

Vẻ mặt nghiêm túc của anh giống như đã từng nghĩ qua về vấn đề này.

Lê Phù cướp đi bó hoa trong tay anh: “Ok, vậy thì đưa hoa cho tôi.”

“Được.” Đầu tiên, vốn dĩ Châu Ánh Hi không quan tâm đến việc bắt hoa. Thứ hai, tâm tư của anh lúc này cũng không nằm trên hoa.

“Cô ấy là ai vậy?”

“Chưa từng gặp qua.”

“…”

Xung quanh đầy vẻ mặt nghi hoặc.

Kể cả nhân vật chính của hôn lễ cũng rất lạ lẫm với gương mặt này.

Lúc này, Lê Ngôn chạy tới từ đầu bên kia, vội vàng giải thích: “Sorry, cô ấy là em gái tôi.” Anh ấy ôm Lê Phù, thở hồng hộc giới thiệu: “Rachael, Lê Phù, học ở Cambridge.”

Hóa ra là em gái Lê Ngôn, trên mặt mọi người đều nở nụ cười thân thiết.

“Chào mọi người ạ.” Lê Phù cũng không phải người luống cuống, giơ tay nhấc chân đều thể hiện vẻ hào phóng tự nhiên: “Vừa nãy em vẫn luôn ngồi bên kia xem mọi người cử hành hôn lễ, cảm thấy đặc biệt lãng mạn, cũng muốn được sẻ chia một phần hạnh phúc. Cho nên mới đục nước béo cò đến cướp hoa cưới, hi vọng không quấy rầy mọi người. Nếu mà không thích hợp, thì để em trả hoa cưới lại…”

Cô nhìn thoáng qua người đàn ông đứng ngay ngắn bên cạnh: “Trả anh ấy ạ?”

Khi bó hoa đưa qua, mu bàn tay cô lại đột ngột đụng vào ngón tay Châu Ánh Hi. Trong lòng anh hơi căng thẳng, mỉm cười nói: “Không sao, là em cướp được trước, phần hạnh phúc này nên thuộc về em. Chúc em sớm tìm được người trong lòng.”

Lê Phù cầm hoa, nghiêng đầu trợn mắt mấy cái: “Mượn lời hay ý đẹp của anh.”

…

Sau khi phân đoạn cướp hoa cưới kết thúc, đã là 7 giờ tối, Lê Phù ỷ vào bên cạnh có anh trai Lê Ngôn, sau khi ăn tiệc tối của hôn lễ, lấy lý do mệt mỏi về phòng nằm. Nhưng Lê Ngôn nói 8 giờ tối nay có Afterparty, không có người lớn ở đây, đều là đám người trẻ tuổi, nhắn cô không có việc gì thì đến chơi.

Cô lười biếng thuận miệng nói, nếu như lúc tỉnh dậy không trễ thì đi.

Có lẽ ông trời cố ý muốn Lê Phù tham gia party đêm nay.

Bởi vì, cuộc điện thoại của giáo sư lại trùng hợp gọi tới vào lúc 7 giờ 50 phút, trò chuyện hơn 10 phút, cô hoàn toàn tỉnh ngủ. Rửa mặt chải đầu lại một chút, sau đó lấy từ trong vali ra một chiếc váy chiết eo. Sau khi mặc váy vào, cô ngồi xổm trên sàn chọn giữa đôi bốt cao cổ và đôi giày cao gót quai ngang.

Cuối cùng, cô chọn giày cao gót.

Đôi giày cao gót quai ngang Prada này là quà sinh nhật anh trai tặng cô, cô gần như chưa từng thử qua. Bởi vì bình thường cô không đi dép thì cũng đi giày thể thao, đêm nay lại ma xui quỷ khiến muốn thử xem sao. Tỉ lệ dáng người của cô có thể nói là rất tuyệt vời, chỉ cần ăn mặc nữ tính một chút, lộ ra đôi chân, đẹp đến mức một giây là thu hút được ánh mắt của người khác.

Trên đường từ phòng đến bãi cỏ, không biết đã hấp dẫn ánh mắt của bao nhiêu phái nam.

Xuyên qua hành lang ngoài trời dài thật dài, Lê Phù đi theo tiếng nhạc tiến vào sân tổ chức party. Cô nhìn thoáng qua tấm bảng dựng đứng bên cạnh, sau khi xác nhận tên người mới đi vào. Cô phát hiện hội trường hôn lễ đã hoàn toàn thay đổi sang một phong cách khác. Sau khi bỏ đi hai hàng bàn ăn, không gian trở nên rộng rãi hơn, vô số quả cầu sáng lấp lánh dùng dây thừng nhỏ treo giữa không trung, ánh sáng xanh nhạt, tím nhạt chuyển động giữa dây hoa mây bao quanh, trên ly rượu và khay sứ là bóng hoa mỹ miều.

Vài nhân viên phục vụ người Ý vẻ ngoài đẹp trai, bưng các loại cocktail đứng ở một bên.

Bản jazz tình ca êm tai quanh quẩn trong bãi cỏ, Lê Phù thấy Lê Ngôn đang đệm nhạc, cô phất tay chào hỏi, Lê Ngôn nâng cằm nhìn cô, tỏ vẻ đã thấy cô rồi.

So với tiệc cưới, cô càng thích party đêm này hơn.

Không khí tự do tùy ý tát thẳng vào mặt.

Lê Phù tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống, bụng kêu ọc ọc vài tiếng. Thấy trên bàn dài bày mấy đĩa đồ ngọt ngon miệng, cô lấy một miếng mousse cam phô mai yêu thích, bưng đĩa sứ màu trắng, thưởng thức kỹ thuật nhảy của cô dâu chú rể. Cơ thể bắt đầu

chuyển động theo tiết tấu âm nhạc.

Ánh trăng phủ xuống mặt bàn, nghiêng trên váy của cô, cuối cùng cô hoàn toàn thả lỏng.

"Hi." Lúc này, một người đàn ông người Ý tiến tới bắt chuyện, vươn tay, muốn mời Lê Phù cùng khiêu vũ.

Tuy tính cách của cô cởi mở, nhưng ở bên ngoài, cô không muốn rước phiền toái cho mình. Có một vài việc, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất (*), cẩn thận thì vẫn tốt hơn.

(*) Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: Không sợ lớn chuyện, chỉ sợ có chuyện không may xảy ra.

Người đàn ông nhún vai, tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng không rời đi, ngược lại ngồi xuống bên cạnh một người đẹp khác.

Lê Phù không để ý, tự mình thưởng thức mỹ thực và sâm panh. Bỗng nhiên, cô bị tiếng ồn ào của đám đàn ông hấp dẫn, họ vây quanh dương cầm, hình như là muốn kéo người đàn ông đang đàn dương cầm đi khiêu vũ. Người đàn ông hướng nội, vẫn luôn từ chối khéo léo, nhưng mọi người không có ý muốn thả anh đi.

Người đàn ông khó xử tìm lý do: "Tôi đi rồi, thì sẽ không có ai đàn dương cầm nữa."

"Bớt một tiếng dương cầm cũng không sao." Mấy người đàn ông do chú rể đi đầu tiếp tục lôi kéo anh.

"Để tôi đi." Lê Phù tự nhiên vẫy tay với họ, sau đó nói với Châu Ánh Hi ngồi trên ghế đàn: "Tôi cũng biết đàn dương cầm, anh đi chơi đi, chỗ này giao cho tôi."

Có lẽ là do có anh trai ở đây, cô không hề lo lắng.

“Vậy giao cho em nhé, Rachel.”

Chú rể vỗ vỗ vai Lê Phù, nhanh chóng kéo Châu Ánh Hi đi, không biết đang dạy dỗ hay ngụy biện hôn nhân tình yêu cái gì: “Tớ nói cậu nghe, phụ nữ đều thích đàn ông lẳng lơ một chút, đừng lúc nào cũng vô vị như thế.”

…

Lê Phù cũng nghe thấy, lúc ngồi xuống còn thầm hỏi: “Vậy à?”

Cô cười cười, sau đó đập tay với Lê Ngôn, hợp tấu ăn ý.

Bài hát mà đám đàn ông này chọn, đúng là rất lẳng lơ.

Là khúc “Leave The Door Open”.

Khi còn bé, ba Lê đã hy vọng hai đứa trẻ có thể học chút tài nghệ, cho dù không làm nghề chính, cũng hy vọng có thể bồi dưỡng lên tình cảm sâu đậm cho hai đứa. Từ nhỏ Lê Ngôn đã vừa lạnh lùng vừa điên khùng, lẽ tất nhiên sẽ chọn đánh trống ồn ào nhất, mà Lê Phù chọn dương cầm văn nghệ. Hai bàn tay tinh tế trắng nõn nhẹ nhàng nhảy múa trên phím đàn, tiếng đàn thanh thúy quanh quẩn bên tai cô, gió bên hồ nâng sợi tóc của cô lên. Lúc yên tĩnh, lại có vài phần khí chất văn nghệ mà ba Lê yêu thích.

Nhìn đầu ngón tay đang nhảy múa của mình, Lê Phù bỗng nở nụ cười, bởi vì cô nghĩ tới một chuyện ấu trĩ.

Lúc đó, cô vừa lên cấp hai, dì chọc cô: “Tiểu Phù nhà chúng ta, lớn lên muốn gả cho người như thế nào?”

Cô vừa tan lớp học dương cầm, ôm nhạc phổ suy nghĩ một chút: “Nghệ sĩ dương cầm.”

Dì nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Được nha, Tiểu Phù nhà chúng ta, chào nghệ sĩ dương cầm."

Chỉ là cung Nhân Mã, như cơn gió không thể bắt được.

Ngô Thi luôn nói, tâm tư của cái cô Lê Phù này rất khó nắm bắt. Khó ở chỗ từ đầu đến cuối cô không có hình mẫu lý tưởng, hình mẫu yêu thích gần như thay đổi theo tháng.

Phục hồi lại tinh thần, Lê Phù tiếp tục đắm chìm trong màn đêm tự do rực rỡ bên hồ.

"I need you baby

Cưng à, anh cần em đến thế

La, la, la, la – la – la – la

I got to see you baby

Anh chỉ thấy được dung nhan của em

La, la, la, la – la – la – la

Girl, I'm tryna give you this

Cô gái à, anh sẽ hiến dâng cho em sự chân thành…"

Nửa tiếng sau, afterparty kết thúc trong không khí sôi động và nóng bỏng.

Lúc Lê Phù quay lại bàn, phát hiện người đàn ông Ý vẫn đang đợi mình, hắn quơ quơ ly rượu trong tay, lông mày rậm nhíu lại. Lúc này, cô chưa mất hứng, nâng ly sâm panh lên câu được câu không chuyện trò với hắn. Cô ngồi nghiêng người, đôi chân dài tao nhã vắt

lên, môi đỏ chạm vào ly rượu, tiện tay nhẹ nhàng vén tóc mấy lần, phối hợp với giọng điệu văn nghệ Ý kia, ánh mắt người đàn ông đối diện càng sâu hơn.

Uống được một nửa, Lê Phù đơn phương kết thúc cuộc gặp gỡ đẹp đẽ này, cho dù người đàn ông vẫn thấy chưa đủ.

Không nghĩ tới, người đàn ông kiên trì muốn tiễn cô về phòng.

Lê Phù tiếp tục từ chối: "Ngại quá."

Rượu đối với người đàn ông có mục đích rõ ràng mà nói chính là liều thuốc kích dục, ánh mắt nóng bỏng của hắn giống như khảm trên người người đẹp, nhưng cử chỉ vẫn ra dáng quý ông, tạm thời chưa vượt giới hạn.

Khoảng cách an toàn bị xâm phạm, Lê Phù lập tức đề cao cảnh giác. Cô bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Lê Ngôn, rõ ràng vừa mới chuyện trò ở quanh đây, chốc lát đã không thấy đâu. Không có cách nào, cô đành phải vừa từ chối vừa đi về.

Có thể là do rất ít khi đi giày cao gót, cô đi quá nhanh, không cẩn thận bị trẹo chân.

"Cẩn thận." Đúng lúc cho người đàn ông cơ hội, kịp thời đưa tay ra đỡ lấy cô.

Lê Phù rất ghét tiếp xúc da thịt với người đàn ông xa lạ, cô lạnh lùng hất tay hắn ra, hơn nữa còn nhắc nhở: "Đừng có đi theo tôi."

Lúc này người đàn ông Ý đang bị rượu làm tê liệt ý thức, bất cứ lời nói nào đều chỉ như gió thoảng bên tai, chỉ chăm chăm vào con mồi của mình.

"Tôi tiễn em đi."

“Không cần.”

“Tôi không phải người xấu.”

“…” Không biết vì lý do gì, Lê Phù lại nói thêm một câu: “Tôi có bạn trai.”

Lê Phù cho rằng câu nói như vậy có thể đuổi người đàn ông đi, không nghĩ tới người đàn ông hoàn toàn không tin. Nói cả đêm nay hắn chưa gặp qua bên cạnh cô có người đàn ông nào xuất hiện, còn hùng hổ dọa người vặn ngược lại cô, nếu có bạn trai rồi sao còn lẳng lơ tán gẫu với hắn.

Lần này, cô cảm thấy hình như mình gây họa rồi.

Lúc người đàn ông muốn được voi đòi tiên, trong tầm mắt Lê Phù xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, người đàn ông đứng dưới tán cây, ánh trăng sáng rọi trên áo sơ mi trắng của anh, dáng vẻ lúc nào cũng đoan chính, khí chất trầm ổn. Anh vừa mới cúp điện thoại, bên tai truyền đến tiếng giày cao gót, càng ngày càng gần, cánh tay của anh đột nhiên bị người khác vững vàng kéo lại.

Anh cúi mặt xuống, kinh ngạc nhìn người phụ nữ nháy mắt cầu cứu mình.

Lê Phù lí nhí nói: “Giúp tôi một việc.”

Cánh tay Châu Ánh Hi cứng ngắc giơ giữa không trung: “Việc gì?”

“Làm bạn trai 10 phút.”

“…”

Chương 6: Đồ lót ren

Sau đó, Lê Phù diễn cặp đôi giả với Châu Ánh Hi.

Từ vườn hoa tổ chức party về phòng, cần phải đi qua hành lang ngoài trời dài thật dài. Vốn dĩ Lê Phù tưởng người đàn ông Ý kia chỉ đi theo một đoạn đường ngắn, không ngờ vẫn luôn đi theo sau cô. Cô kéo Châu Ánh Hi đi dọc theo con đường đêm tĩnh mịch, lặng yên như một cặp đôi đang giận dỗi nhau.

"Anh có thể ôm tôi một cái không?" Vậy nên, Lê Phù bất đắc dĩ đưa ra một thỉnh cầu quá đáng.

Châu Ánh Hi cúi đầu, thấy cô lại khó xử nhẹ giọng nói: "Giúp tôi với, cảm ơn."

Khúc nhạc đệm ngắn ngủi vài phút, gần như là sự tồn tại hoang đường trong thế giới của anh, anh chưa từng gặp và cũng chưa từng làm ra chuyện khác người như vậy. Nhưng anh vẫn vươn cánh tay ôm lấy vai cô, mặc dù gia giáo của anh không cho phép anh làm ra hành vi vô lễ như này.

Tuy đang ôm Lê Phù, nhưng cả cánh tay của Châu Ánh Hi đều có vẻ cực kì cứng ngắc, ngay cả năm ngón tay không cẩn thận chạm vào da thịt ấm nóng của cô cũng cuộn xương ngón tay lại theo bản năng.

Ngược lại Lê Phù không ngại, cô chỉ muốn về phòng an toàn.

Tuy rằng vóc dáng cô cao ráo hơn nữ sinh bình thường, nhưng vẫn

có chênh lệch chiều cao nhất định với anh.

Nếu chỉ nhìn qua xa xa từ góc độ người ngoài, đúng là một đôi trai tài gái sắc xứng đôi vừa lứa.

Mấy phút sau, cuối cùng họ đã tới cửa phòng, Lê Phù lén liếc một cái, phát hiện người đàn ông vẫn đi theo phía sau, thậm chí hoàn toàn không coi người gọi là "bạn trai" này ra gì, đôi mắt xanh nhìn chằm chằm vào con mồi.

Vậy thì chỉ có thể diễn trọn bộ thôi.

Sau khi quẹt thẻ, Lê Phù dẫn Châu Ánh Hi vào phòng.

Cắm thẻ phòng vào, căn phòng sáng lên trong nháy mắt. Sau khi Lê Phù nói ba tiếng cảm ơn Châu Ánh Hi, là sự trầm mặc thật lâu của hai người. Tầm mắt của hai người đều nhìn về những phía khác nhau, tận lực tránh giao lưu xấu hổ. Đây là lần đầu tiên Lê Phù hướng ngoại không biết phải làm sao, chỉ hy vọng thời gian có thể trôi nhanh hơn một chút.

Hai chân không rời khỏi cửa phòng quá nửa bước.

Góc bên này yên tĩnh đến mức nghe thấy cả tiếng kim rơi.

"Tôi cảm thấy chắc là hắn ta đi rồi." Lê Phù rón rén xoay người, muốn xem xét tình huống bên ngoài qua mắt mèo. Không nghĩ tới đúng lúc đụng phải gương mặt vặn vẹo đối diện cửa phòng, cô ôm tim, sợ tới mức tý thì hét lên thành tiếng.

Châu Ánh Hi đỡ lấy cô: "Không sao đấy chứ?"

"Không sao." Cô vẫn chưa hoàn hồn.

Châu Ánh Hi cũng nhìn qua mắt mèo, người đàn ông lui xuống ghế ngồi, xem ra đã nhận định con mồi này, không muốn buông tay dễ

dàng. Anh cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói ra suy nghĩ của mình: "Nếu em không phiền, thì tôi có thể ở lại đây cho đến khi hắn ta rời đi."

Lê Phù đã quá áy náy, cũng không muốn làm phiền anh nữa: "Vậy thì không cần đâu. Nếu 10 phút sau hắn ta chưa rời đi, tôi sẽ đến phòng anh trai tôi."

Dứt lời, cô lại nói thêm hai tiếng cảm ơn.

10 phút, đối với hai nam nữ xa lạ mới qua mà nói, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Lê Phù cũng không tiện để Châu Ánh Hi đứng ở cửa, bèn bảo anh đến sofa ngồi nghỉ một lát, Châu Ánh Hi không từ chối. Sau khi thấy anh ngồi xuống sofa, cô mở tủ lạnh, ngón tay quét qua một hàng đồ uống, không chắc chắn hỏi: "Anh có uống coca không?"

Cô chọn hỏi câu hỏi mình thích nhất trước.

"Không cần bày vẽ, tôi không khát." Châu Ánh Hi ngồi thẳng lưng.

Lê Phù vẫn cầm một chai nước khoáng cho anh, sau đó ngồi xuống sofa bên cạnh anh. Châu Ánh Hi vốn đã trầm tính ít nói, mà trong lòng Lê Phù còn đang lo lắng về "phiền phức" ngoài cửa, cũng không có tâm tư tìm chủ đề trò chuyện, nhưng thi thoảng vẫn nhìn người đàn ông đối diện.

So sánh với tất cả phái nam bên cạnh cô, bao gồm cả anh trai, Lê Phù cũng không tìm ra được một người nho nhã ôn hòa như Châu Ánh Hi. Lúc này hai tay anh đặt trên hai chân thon dài, tư thế ngồi giống như được dạy dỗ nghiêm khắc, quy củ bồi dưỡng qua từng ngày, giống như là vượt quá giới hạn sẽ bị trách phạt. Cho nên, cô luôn có cảm giác dưới sự thân thiện anh thể hiện ra ngoài, là sự cố ý giữ khoảng cách với người ngoài.

“Ngại quá, tôi có thể mượn dùng nhà vệ sinh của em chút không?” Châu Ánh Hi đột ngột lên tiếng.

Giọng nói trầm thấp vang trong không gian yên tĩnh, Lê Phù giật mình vài giây, sau đó gật gật đầu, chỉ vào cánh cửa phía sau nói: “Anh đi qua hành lang, phòng thứ hai chính là nhà vệ sinh.”

“Cảm ơn.”

Có lẽ vừa mới xảy ra quá nhiều chuyện hỗn loạn, khiến Lê Phù nhớ tới một chuyện khiến cô đỏ mặt tía tai. Châu Ánh Hi đã đóng cửa nhà vệ sinh lại. Trước khi ra cửa, cô có đặt một bộ đồ lót mới lên ghế trong nhà vệ sinh, quan trọng là nó còn kiểu ren đặc biệt mỏng.

Điên mất thôi, cô bất an đến mức lòng bàn tay toát cả mồ hôi.

Chỉ có thể cầu trời cho anh ngàn vạn lần đừng có chú ý quần áo trên ghế.

Nhưng mà, ai khiến vị trí đặt ghế quá mức nổi bật thế chứ.

Đúng góc chói mắt nhất ánh sáng trắng chiếu vào.

Châu Ánh Hi vặn vòi nước, không cẩn thận quét mắt tới quần áo ở ghế sát bên người, là một bộ áo lót và quần lót vừa thuần khiết vừa gợi cảm. Dây vai tinh tế rơi xuống mép ghế, viền ren trắng như tuyết gần như trong suốt phủ trên ngực, cảnh xuân bên trong nhìn không sót một cái gì, dưới áo lót là quần lót ren cùng bộ.

Anh không dám nhìn nhiều, nhanh chóng quay đầu, hai tay dưới vòi nước trở nên co quắp. Khi ngẩng đầu lên, anh thấy lỗ tai và cổ của mình trong gương đều hơi ửng hồng.

Châu Ánh Hi quay lại phòng khách, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Lê Phù. Cô vừa nghĩ tới có thể người đàn ông trước mặt đã thấy hết áo lót quần lót của mình, ngay cả nụ cười nở trên mặt cũng có

vẻ mất tự nhiên.

"Tôi đi xem xem hắn ta đã đi chưa." Anh bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

"Ừm."

Châu Ánh Hi xoay người đi đến cạnh cửa, mà Lê Phù cũng không nghĩ lung tung xem anh có thấy áo ngực của mình không nữa. Cho dù thấy rồi thì sao, đều là người trưởng thành rồi, không biết bên cạnh anh có bao nhiêu phụ nữ vây quanh, đoán chừng là phong cách gợi cảm lẳng lơ nào cũng thấy qua rồi.

"Chắc hắn ta đi rồi." Châu Ánh Hi không thấy người đàn ông qua mắt mèo, nói tin tức tốt cho Lê Phù trước, nhưng vẫn phải cẩn thận xác nhận lại: "Tôi ra ngoài xem thử. Nếu còn ở đây, tôi đi tìm anh trai em với em."

"Được, cảm ơn." Lê Phù mỉm cười gật đầu.

Không cần biết giáo dưỡng của anh có phải là ngụy trang hay không, ít nhất lúc này đã cho cô cảm giác an toàn.

Sau khi mở cửa, Châu Ánh Hi đứng ở ngoài cửa thăm dò bốn phía một vòng, cũng không phát hiện bất kì bóng người khả nghi nào, quay lại dặn dò Lê Phù: "Nếu nửa đêm hắn ta nhấn chuông cửa, em nhớ gọi điện cho quầy lễ tân hoặc anh trai em ngay lập tức."

"Ừm, tôi hiểu rồi, yên tâm." Lê Phù mỉm cười.

Không thích hợp ở lại, sau khi Châu Ánh Hi nói lời tạm biệt thì đi về phía thang máy. Nhưng chưa đi được hai bước đã bị Lê Phù đứng phía sau gọi lại, cô tới gần anh, trên mặt nở nụ cười thoải mái như gió ngày hè: "Tôi có thể xin phương thức liên lạc của anh không?"

Sợ gây ra hiểu lầm, cô lập tức giải thích: "Là như này, đêm nay gây cho anh không ít phiền phức. Nếu ngày mai anh có rảnh, tôi muốn mời anh ăn một bữa bên hồ Como, để trả ơn anh."

"Ngày mai tôi đi rồi." Châu Ánh Hi trả lời, con người anh thản nhiên như vậy, trong giọng nói không nghe ra bất cứ cảm xúc nào.

Tưởng là bị từ chối khéo, Lê Phù không miễn cưỡng nữa. Lúc này cô có cảm giác như bị sự xa cách không thể với tới tầng tầng lớp lớp trên người anh đẩy ra xa, nhưng hai giây sau đã đón bước ngoặt khác, thủy triều rút đi lại cuốn cô vào mặt biển.

Châu Ánh Hi mở điện thoại ra, lướt lướt một lát, màn hình hơi chói mắt: "Đây là Wechat của tôi."

Kinh ngạc trong chốc lát, Lê Phù thêm Wechat của anh, nhìn qua profile, cô phát hiện địa chỉ anh điền là Luân Đôn, hưng phấn như là gặp được đồng hương: "Anh ở Luân Đôn à?"

"Ừ, em cũng vậy sao?" Anh hỏi ngược lại.

"Không, tôi ở Cambridge."

"À, nhớ rồi, anh trai em có giới thiệu qua."

"Ừm.'

Mắt thấy thời gian đã không còn sớm, Lê Phù cũng không trì hoãn thời gian của Châu Ánh Hi nữa, cô hẹn lần sau có rảnh sẽ tới Luân Đôn mời anh ăn cơm để kết thúc câu chuyện. Cô cũng không nghĩ tới anh lại sảng khoái đồng ý.

Sau khi về phòng, Lê Phù cầm di động, vừa nãy chưa đọc kỹ, lúc này mới phát hiện tên Wechat của người đàn ông rất quen mắt.

Cô nhíu mày lẩm bẩm: "Aiden Châu? Là nghệ sĩ dương cầm Aiden

Châu sao?”

Lúc này, Lê Ngôn đột nhiên gọi điện tới, tý thì dọa Lê Phù hết hồn.

Nói chuyện với anh trai đặc biệt không cần giữ ý, bay trở lại sofa, toàn thân nằm sấp thành hình chữ “Đại”, tiếng oán than vang trời đất: “Anh còn biết nghe điện thoại à? Em không thấy người anh đâu, điện thoại cũng không gọi được. Chút nữa thôi là em gái anh bị đàn ông bắt cóc rồi đấy, anh biết không hả?”

“Nước nào? Có đẹp trai không?” Lê Ngôn lúc nào cũng nói chuyện chẳng đâu vào đâu.

Lê Phù lại thật sự thuận theo lời anh ấy nói tiếp: “Ý, khá đẹp trai, nhìn có vẻ dáng người không tệ.”

“Thế em đâu có thiệt.”

“Lê Ngôn!”

Anh em hai người đã cãi nhau ầm ĩ hơn 20 năm thành quen, có thể đùa giỡn là vì Lê Ngôn xác định em gái rất an toàn. Bởi vì hơn 10 phút trước anh ấy chạy tới tìm Lê Phù, đúng lúc gặp được người đàn ông đi ra từ trong phòng cô trên hành lang, hơn nữa đối phương còn là gương mặt quen thuộc.

Lê Ngôn thản nhiên cười: “Trừ Ý ra, còn giấu đàn ông nước nào nữa không?”

“Anh nói gì đấy?” Cằm gối trên gối ôm, mi tâm Lê Phù phiền đến mức nhăn tít lại, nhưng nhanh chóng ý thức được rất có thể là anh trai đã thấy gì đó: “Anh tới tìm em à?”

“Ừ.” Lê Ngôn không phủ nhận, lại là giọng điệu trêu chọc, chậc chậc vài tiếng: “Lê Phù, bây giờ em rất được đấy. Lớn rồi, cánh cứng rồi, có đối tượng xuất sắc như thế cũng không nói anh nghe.”

Lê Phù mệt mỏi vùi nửa khuôn mặt mệt mỏi lên gối ôm, mệt đến mức giọng nói yếu ớt ỉu xìu: "Em không yêu đương. Lúc nãy ở party bị tên đàn ông Ý kia quấn lấy, em không có cách nào thoát thân, tìm anh cũng không thấy đâu, chỉ có thể nhờ anh ấy giúp đỡ."

"Ừ, giúp đến mức vào phòng luôn?"

"Diễn trò thôi mà."

"Diễn còn đặc biệt chọn người đàn ông giàu có nhất, ánh mắt cô Lê Phù đây chuẩn quá nhỉ."

"..."

Chương 7: Mộng xuân & Phản ứng

Mưa Luân Đôn, lúc nào cũng như tấm màn mưa rải rác và liên miên.

Làn gió nhẹ nhàng trêu chọc rèm cửa ban công, dường như rất dễ khiến người ta mơ mộng.

Hay là, giấc mộng triền miên lưu luyến.

"A…"

Trong giấc mộng mơ hồ là tiếng rên nhẹ của người phụ nữ, thân dưới của người đàn ông thúc lên trên không theo quy luật nào, vật cứng rắn dưới thân hung ác ra vào bên trong cô. Hốc mắt cô đỏ lên, rưng rưng nước mắt, trong mắt còn phủ hơi nước.

"A, đau, đau quá…"

Từng tiếng rên rỉ vỡ vụn.

Người đàn ông nằm mơ như muốn mở to hai mắt thoát khỏi giấc mộng, muốn đưa tay kéo áo ngực ren khơi gợi dục vọng của anh trên ngực người phụ nữ xuống, đầu ngón tay chậm rãi hướng lên trên theo ánh sáng lờ mờ, cảm nhận như có như không da thịt ấm áp của người phụ nữ, anh mở mắt ra.

Trong không gian tối tăm trước mắt.

Yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy âm thanh rất nhỏ của máy xông tinh dầu.

Châu Ánh Hi tỉnh lại từ trong giấc mộng hạ lưu hoang đường, hoàn toàn bừng tỉnh.

Miệng anh khát khô, khi xốc chăn lên muốn đến phòng khác lấy nước, lại phát hiện bên dưới sinh ra phản ứng, giống như bị bao vây trong lửa nóng, căng phồng khó chịu. Anh chưa từng gặp mộng xuân, thậm chí trong giáo dưỡng của anh, cho rằng mình từng gặp mộng xuân như vậy là rất thiếu đạo đức.

Ngồi bên mép giường, anh nhắm mắt hít sâu vài hơi, sau đó đi vào nhà vệ sinh.

Bộ áo ngủ màu xám nhạt bị mồ hôi thấm ướt một vùng, anh dứt khoát cởi ra. Trong gương hình vuông, thân hình người đàn ông trẻ tuổi có thể nói là ưu việt, cơ bụng trên người rắn chắc rõ ràng. So với cơ ngực và cơ bụng, vai và cổ anh càng đẹp hơn, đường cong xương quai xanh rõ ràng lại sâu. Sau khi cởi quần áo, dáng người cường tráng mang tính công kích hình thành cảm giác tương phản rõ ràng với gương mặt nhã nhặn trong trẻo nhưng lạnh lùng kia.

Lấy từ trong tủ ra một chiếc áo T-shirt màu trắng gọn gàng, sau khi Châu Ánh Hi thay xong, bất giác cúi đầu nhìn thoáng qua bên dưới vẫn hơi sưng. Hai tay anh chống bên cạnh bồn nước, hô hấp dồn dập không đều, ngọn lửa nghẹn đến tận ngực, trán toát ra từng giọt mồ hôi nhỏ.

10 phút sau, vòi hoa sen trong phòng tắm bị mở lên.

Lại qua thêm 10 phút, Châu Ánh Hi bước ra khỏi phòng tắm.

…

Đường phố ngày hôm sau vẫn ướt sũng, cho dù Luân Đôn có nắng, cũng rất khó hong khô mặt đất này một cách nhanh chóng. Nơi này không có nắng gắt quá nóng, mưa dầm kéo dài đúng là dễ khiến

người ta khó chịu, nhưng tính cách của Châu Ánh Hi và thời tiết Luân Đôn này lại không hẹn mà hợp.

Bình tĩnh ôn hòa, cô độc sống trong thế giới của mình.

Bánh mì nướng, vài miếng thịt xông khói, một quả trứng gà và một cốc nước ép tươi là bữa sáng của Châu Ánh Hi. Anh là người ngay cả ăn uống cũng đặc biệt chú ý quy củ, giống như mỗi ngày đều sống theo khuôn mẫu được thiết lập tốt.

Đàm Tự luôn nói anh là người bị mẹ giam cầm.

Nhưng anh luôn trả lời, quen rồi.

Châu Ánh Hi là người được bảo vệ trong lồng tơ vàng.

Từ nhỏ sinh hoạt của anh đã tốt, không có khái niệm gì với tiền tài. Ở phòng như nào, lái xe nhãn hiệu gì, đeo đồng hồ kiểu dáng gì, đối với anh mà nói đều chỉ là cuộc sống bình thường. Nhưng chỗ anh ở là nơi người bình thường phấn đấu mấy đời cũng không được. Hai năm trước ba Châu đã bỏ ra số tiền lớn mua một căn hộ penthouse ở Quảng trường phía nam tiếp giáp Mắt Luân Đôn, diện tích không gian khoa trương đến gần 4000m2.

Nhưng điều này đối với nhà họ Châu có thể xưng là giàu nhất ở quê nhà mà nói, chút tiêu xài xa xỉ này chỉ là một góc của núi băng mà thôi. Xe của Châu Ánh Hi cũng là quà sinh nhật ba Châu tặng, một chiếc Bentley màu trắng lướt như bay, phải biết là giá của chiếc Mulliner (*) này rơi vào khoảng 4 triệu. Nhưng anh không có quá nhiều hứng thú với xe, chẳng qua chỉ là một phương tiện đi lại, tiền của anh đều tiêu trên đồng hồ.

(*) Bentley Mulliner Batur:

Anh thích sưu tầm Rolex với nhiều kiểu dáng khác nhau.

Chiếc đồng hồ màu xanh lá này là sở thích mới nhất của anh.

Buổi sáng ban nhạc có mở một cuộc họp, Châu Ánh Hi đến văn phòng từ sớm, có thể là do khúc nhạc đệm tối qua khiến anh không buồn ngủ. Anh dậy từ sớm, đương nhiên cũng là người đầu tiên đến.

Thấy chưa có ai, anh pha một cốc cà phê, ngồi trên sofa lướt điện thoại.

Nửa tháng đã trôi qua kể từ khi trở về từ hồ Como, nhưng avatar mới được thêm vào chưa bao giờ xuất hiện.

Châu Ánh Hi ngây ngốc nhìn chằm chằm vào avatar một lúc, sau đó cẩn thận nhấn vào vòng bạn bè của cô, lướt từ trên xuống dưới. Sinh hoạt của Lê Phù chỉ nhìn vòng bạn bè cũng đã thấy phong phú đa dạng, nửa tháng gần đây không đạp xe đi bộ, thì cũng là tụ họp cùng bạn bè.

Ngón tay anh đột nhiên dừng lại trên một tấm ảnh, ánh mắt dính chặt.

Là ảnh chụp chung của Lê Phù và bốn người bạn, nhưng nam sinh nước ngoài bên cạnh nghiêng đầu rõ ràng nhìn về phía cô.

Nhìn qua hai người rất thân thiết.

Đột nhiên Châu Ánh Hi nhớ tới hình ảnh cướp hoa ngày đó.

Câu "Anh muốn kết hôn sao?" khiến anh giật mình ý thức được. Lê Phù muốn cướp hoa như vậy, có lẽ là đang yêu đương với bạn trai. Mà câu "Đến Luân Đôn sẽ mời anh ăn cơm", chắc chỉ là lời xin lỗi khách sáo lúc ấy của cô thôi.

"Mình đang làm cái gì vậy." Châu Ánh Hi cúi đầu, nhìn màn hình chói mắt, lạnh lùng tự giễu.

Anh cười nhạo hành vi của chính mình, có gì khác so với "người thứ ba" vô đạo đức đâu.

"Thầy Châu, ai vậy?" Một cánh tay khoác lên vai Châu Ánh Hi. Đàm Tự không cẩn thận nhìn thấy bức ảnh, quái gở chen vào chỗ anh ngồi: "Xem ra cuối cùng thầy Châu nhà ta cũng thông suốt rồi."

Châu Ánh Hi tắt màn hình, nhẹ nhàng giải thích: "Một người bạn thôi."

"Chỉ là bạn bè", nghe có vẻ rất giả dối.

Đàm Tự kéo cằm Châu Ánh Hi, cẩn thận đánh giá anh, híp mắt cười lạnh: "Thầy Châu, loại người già không đến club, không thức khuya như cậu ấy mà, tớ hoàn toàn chưa từng thấy quầng thâm trên mặt cậu." Anh ấy nhướng mày: "Nói thật đi, có phải không chịu được cô đơn rồi phải không?"

Châu Ánh Hi qua loa đáp lời: "Không phải."

Rất rõ ràng là Châu Ánh Hi muốn né tránh đề tài này, nhưng Đàm Tự rất hiểu vị công tử này, vừa nói dối thì ánh mắt sẽ sáng lên, mấy tuần trước anh ấy đánh cược hành trình ở hồ Como tuyệt đối sẽ có cuộc gặp gỡ kỳ diệu. Nhưng anh ấy cũng không gặng hỏi bạn xinh đẹp trong ảnh là ai, chỉ khoác lên lưng Châu Ánh Hi trêu chọc: "Cậu biết không? Càng là loại đàn ông bên ngoài cấm dục như cậu, một khi được bỏ lệnh cấm, so với loại đàn ông bên ngoài lẳng lơ như bọn tớ chơi còn tốn nhiều sức hơn."

Châu Ánh Hi mặc kệ anh ấy, đứng dậy đi tìm dương cầm.

Đàm Tự bật dậy, lướt sau anh như hồn ma, vỗ vỗ xương sống anh: "Cậu tin không, dáng vẻ cậu mây mưa với phụ nữ trên giường, khẳng định đến cả cậu cũng thấy xa lạ."

Sáng sớm ngày ra đã mở rộng chủ đề tới tận mức này, Châu Ánh Hi chỉ có thể dùng một cốc cà phê nóng chặn miệng Đàm Tự lại.

Đàm Tự bị bỏng đến mức đầu lưỡi đau nhức, kêu to hai tiếng: "Châu Ánh Hi, bụng dạ cậu đen tối thật đấy."

…

Cuộc họp kéo dài 3 tiếng cuối cùng cũng kết thúc.

Một mình Châu Ánh Hi trở lại phòng nghỉ, điện thoại đặt trên bàn, anh quay lại sau khi lấy một cốc nước nóng, xoa xoa huyệt thái dương mệt mỏi. Vốn dĩ định nghỉ ngơi lướt video một lát, nhưng hình như tâm trạng không thể tập trung được, ánh mắt vô thức bay về phía điện thoại.

Ting, điện thoại rung lên.

Châu Ánh Hi nhanh chóng đưa tay cầm lên, mở ra, thấy là mẹ, không hiểu sao anh có chút thất vọng.

Không biết rốt cuộc mình đang mong chờ điều gì.

Mẹ Châu: [Thứ ba tuần sau Katty, con gái của bác Liễu đến Luân Đôn, con nhớ chào hỏi con bé đấy.]

Châu Ánh Hi chưa bao giờ từ chối yêu cầu của mẹ, trả lời: [Vâng.]

Tiếp theo, mẹ Châu nhắn thêm một câu: [Katty nhỏ hơn con 2 tuổi, biết gốc biết rễ, con có thể xem xét phát triển với con bé.]

Câu này, Châu Ánh Hi do dự rất lâu không trả lời.

Cho đến khi mẹ Châu ép hỏi: [Con không bằng lòng?]

Châu Ánh Hi vội vàng giải thích: [Không ạ, con sẽ làm theo.]

Đối với Châu Ánh Hi mà nói, đương nhiên mẹ là người vô cùng quan trọng. Từ nhỏ đã sắp xếp cho anh một con đường sáng sủa tiến thẳng tới kim tự tháp, cuộc sống của anh gần như là thuận lợi đến mức không có bất kì nhấp nhô nào. Nhưng cũng bởi vì quá mức thuận lợi, cuộc sống của anh đến một chút gợn sóng lên xuống cũng không có.

"Có phải dì lại hẹn cho cậu một cô thiên kim tiểu thư nào đúng không?"

Đàm Tự đi tới đặt mông ngã lên sofa, ấn tượng của anh ấy đối với mẹ Châu Ánh Hi chỉ có cảm giác kính nể đối với người phụ nữ mạnh mẽ. Nhưng là một người mẹ, không máu không thịt đến mức anh ấy đau lòng thay bạn tốt của mình: "Này, tớ nói thật nhé, những chuyện khác cậu có thể nghe theo mẹ cậu, nhưng chuyện tình cảm này, chưa nói đến kết hôn, ít nhất đối tượng yêu đương phải là người mà bản thân mình rất thích chứ."

Châu Ánh Hi cầm điện thoại, không lên tiếng.

Đàm Tự ngồi trên sofa vẫn luôn truyền thụ cho anh suy nghĩ thoát ế và tự do.

Có hơi ồn, Châu Ánh Hi chỉ trả lời qua loa bằng tiếng "Ừ."

Anh vừa buông điện thoại xuống, điện thoại lại rung lên hai tiếng. Anh tùy tiện cầm lên, tưởng rằng lại là tin nhắn của mẹ, nhưng thấy avatar nhảy ra, đôi mắt vừa cố gắng kìm nén của anh, đột nhiên tỏa sáng.

Là một loại hy vọng mới dấy lên.

Cũng là một loại niềm vui khi sự chờ đợi thành thật.

Tin nhắn do Lê Phù gửi tới: [Thật sự xin lỗi, sau khi từ hồ Como về lại Cambridge, tôi phải hỗ trợ giáo sư hoàn thành một dự án, cũng không tìm được thời gian đến Luân Đôn mời anh ăn cơm. Tuần sau tôi tự do rồi, nếu anh ok, tôi qua tìm anh nhé.]

Nhìn tin nhắn, khóe miệng Châu Ánh Hi hiện lên nụ cười.

Đàm Tự nhíu mày, không biết anh đang cười trộm cái gì.

Sau khi trả lời tin nhắn, Châu Ánh Hi chống lên bàn gỗ bên cạnh, ngón tay rõ ràng khẽ nhúc nhích trên bàn, giống như suy nghĩ gì đó. Anh phục hồi lại tinh thần, nói với Đàm Tự: "Chiều nay tớ tới Cambridge một chuyến, nếu ban nhạc có chuyện gì thì cậu có thể liên lạc với tớ bất cứ lúc nào."

"…" Đàm Tự càng nghe càng không hiểu gì.

Chương 8: "Người thứ ba"

Nếu muốn chọn ra một điểm thú vị nhất trên người Châu Ánh Hi, đại khái chính là, anh rất thích ngồi tàu hỏa, luôn thích mua một cốc cà phê, dựa vào vị trí bên cửa sổ, im lặng thưởng thức phong cảnh dọc đường. Mặt trời sau cơn mưa tươi sáng hơn vào buổi chiều, trên đường lái xe đến Cambridge phải đi qua một cánh đồng lúa mênh mông, trong lòng thấy thoải mái.

Đây chắc chắn không phải là một quyết định bốc đồng lỗ mãng.

Đối với người để ý quy củ và đúng mực như Châu Ánh Hi mà nói, chưa từng có một lần du lịch nào nói đi là đi, dù có là đoạn đường ngắn. Nhưng hôm nay anh cứ muốn lao đầu tới Cambridge, cho dù không có ý nghĩa gì.

Tàu hỏa đến Cambridge lúc 3 giờ rưỡi chiều.

Cuối xuân là mùa đẹp nhất ở Cambridge, hai bên đường là những đại thụ xanh ngát, bãi cỏ dịu dàng trải rộng khắp thành phố nhỏ, uốn lượn bên cạnh sông Cam, xanh um tươi tốt. Trong khe hở còn sinh trưởng đủ loại hoa hồng, cảnh đẹp thích mắt, khiến người ta không nỡ lướt qua thật nhanh.

Cho nên mọi thứ ở đây đều chậm rãi.

Sau khi bạn bè tốt nghiệp Đại học Cambridge, hơn nửa năm rồi Châu Ánh Hi chưa tới Cambridge. Nhưng mỗi lần đến Cambridge anh đều rất thích, bớt đi sự ồn ào náo nhiệt hiện đại của Luân Đôn, lại không nặng nề như Oxford, bầu không khí rất vừa vặn.

Cambridge là thành phố đại học có lịch sử lâu đời, không khí học thuật tràn ngập xung quanh.

Thấy sắc trời còn sớm, Châu Ánh Hi ngồi lên một chiếc thuyền nhỏ trước, người chèo thuyền chống một mái chèo dài, lá xanh uốn mình rủ xuống mặt sông, thuyền nhỏ hướng về nơi xanh thẳm hơn.

Buổi chiều người đi thuyền không nhiều lắm, trên thuyền chỉ có hai nam sinh người Hoa.

Châu Ánh Hi đang thảnh thơi thưởng thức phong cảnh bên bờ, không đeo tai nghe, có thể nghe thấy hai người họ nói chuyện.

Nam sinh vuốt tóc, vẻ ngoài đẹp trai, thành thạo chuyển đổi giữa hai nick Wechat. Bạn tốt bên cạnh liếc xéo avatar hai nữ sinh trên màn hình, hừ lạnh cười: "Tao cũng bội phục tinh lực của mày thật đấy, 24 tiếng thay ca một lần, không mệt à?"

Tay nam sinh không ngừng di chuyển trên bàn phím, gõ lách cách, vô liêm sỉ: "Mệt cái gì, mày không biết có cảm giác đến mức nào sao."

Bạn tốt: "Còn nửa năm nữa là mày tốt nghiệp về nước kết hôn với Sa Sa rồi, sao phải vậy chứ."

Cuối cùng cũng ứng phó xong với hai cô bạn gái, chàng trai đặt điện thoại xuống, cười khinh: "Bởi vì sau này không có cơ hội chơi nữa, cho nên mới phải chơi ở bên ngoài hết những gì muốn chơi một lần."

Vài đoạn đối thoại ngắn ngủi đã khiến Châu Ánh Hi cảm thấy khó chịu.

Anh tránh hướng đi của hai người họ, quay đầu nhìn phong cảnh phía sau. Cho đến khi hai nam sinh phía sau đột nhiên đề cập đến một chủ đề nhạy cảm khiến trái tim anh căng thẳng.

“Mày biết chơi thật đấy, làm kẻ thứ ba nhà người ta.”

“Mày không hiểu, cái này gọi là sự phản bội kích thích.”

…

Rõ ràng mỗi một chữ đều không liên quan đến anh, nhưng Châu Ánh Hi cảm thấy hai chữ “người thứ ba” (*) giống như đang nói cho mình nghe.

(*) Người thứ ba tiếng Trung là Tiểu tam (小三).

Anh nhắm mắt lại, điều chỉnh nhịp thở gấp gáp của mình.

Gió hồ yên ả nhẹ nhàng thổi tới.

Sau khi mở mắt ra, Châu Ánh Hi như mới tỉnh lại từ xúc động sáng sớm, anh hỏi ngược lại mình, rốt cuộc tới đây vì lý do gì? Trách cứ mình trong lòng thêm mấy lần, hành động lúc này, có gì khác so với nam sinh vô đạo đức phía sau kia chứ.

Lấy điện thoại ra, Châu Ánh Hi chuẩn bị đặt vé tàu hỏa, buổi tối quay về Luân Đôn. Bỗng nhiên, người chèo thuyền giới thiệu với du khách trên thuyền về Đại học Cambridge bên cạnh. Lúc này, anh lại thoát khỏi giao diện đặt vé, ma xui quỷ khiến quay lại một đoạn video trên du thuyền, sau đó đăng lên vòng bạn bè.

Trong cơ thể như có một con quỷ đang căn nuốt bản thân.

Anh cảm thấy hơi không khống chế được hành vi của mình. Ví dụ, sau khi đăng lên vòng bạn bè, anh sẽ không tắt màn hình di động, mà nhìn chằm chằm vào vòng bạn bè. Như anh mong muốn, avatar quen thuộc kia đã like cho anh.

Lê Phù nhiệt tình hơn Châu Ánh Hi tưởng tượng một chút, lập tức

gửi một tin nhắn tới, rất kinh ngạc trước sự xuất hiện bất ngờ của anh: [Bây giờ anh đang ở Cambridge sao?]

Châu Ánh Hi gần như trả lời ngay lập tức: [Ừm, phải.]

Lê Phù: [Sao anh không liên lạc với tôi?]

Châu Ánh Hi xóa đi dòng chữ đang nhập, tìm một lý do hợp lý: [Tôi qua đây tìm bạn.]

Lê Phù: [À, tôi còn muốn nói, mời anh đi ăn tối.]

Châu Ánh Hi lập tức nắm bắt như sợ cơ hội vuột mất: [Nhưng bạn tôi sẽ về muộn một chút, chúng ta có thể gặp mặt.]

Lê Phù: [Được nha, anh đợi tôi một tiếng. Tôi có một tiết học, sau khi học xong tôi sẽ đi gặp anh.]

Châu Ánh Hi: [Ok.]

Niềm vui không giấu được, Châu Ánh Hi nắm tay, cúi đầu cười.

Nhưng phía sau lại vang lên những câu chối tai của nam sinh.

"Mày xem, cô ấy nói là bạn trai cô ấy chuẩn bị ra ngoài, một lát nữa sẽ đến tìm tao. Muốn loại cảm giác kích thích kiểu này nè, hiểu chưa?"

"Kích thích kích thích, cẩn thận chơi quá trớn, sẽ gặp báo ứng đấy."

…

Tiếng mắng chửi sau lưng vừa dứt, nụ cười trên mặt Châu Ánh Hi cũng biến mất trong nháy mắt, đáy lòng lại giằng co đạo đức lần nữa.

Nhưng sau khi thuyền chèo đến một ven hồ nào đó, anh vẫn xuống thuyền, lựa chọn cuộc hẹn.

…

Đại học Cambridge có lịch sử lâu đời, môi trường yên tĩnh cổ kính.

Tầng của khoa pháp y lại càng nghiêm túc hơn, Lê Phù đang học chương trình giải phẫu trên cơ thể người. Khác với dáng vẻ hoạt bát đường hoàng thường ngày, cô ở trong phòng giải phẫu giống như thay một bộ da, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, trên sống mũi đeo một cặp kính mang hơi thở học thuật, dao giải phẫu trong tay đang lưu loát, cẩn thận cắt qua từng lớp da.

Sở dĩ cô muốn học ở pháp y, bởi vì ba mẹ cô ở Hồng Kông đều là cảnh sát, nhưng khác với anh trai, Lê Ngôn thích làm bác sĩ đứng dưới ánh mặt trời, mà cô có hứng thú với pháp y mà người bình thường không dám tiếp cận nhiều hơn. Cô nhớ rõ lần đầu tiên nảy sinh ý nghĩ muốn trở thành pháp y, bởi vì nghe mẹ kể qua về một vụ án chặt xác. Mẹ tưởng là cô sẽ sợ hãi, không nghĩ tới chẳng những cô không sợ, ngược lại còn rất thích quá trình chăm chỉ điều tra hơn.

Cộng thêm việc từ nhỏ cô đã hiếu học, thành tích cũng xuất sắc. Người khác chen nhau vỡ đầu chảy máu mới vào được Cambridge, cô lại dễ dàng thi đỗ, chưa tốt nghiệp đã được giáo sư mời ở lại cùng tham gia nghiên cứu khoa học.

Giờ học hơn một tiếng đã kết thúc.

Lê Phù lập tức chạy về kí túc xá, lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc áo hai dây và quần jeans, trang điểm đơn giản, sau đó cởi dây thun buộc đuôi ngựa xuống, mái tóc xoăn mềm mại xõa sau vai, đẹp đến rực rỡ.

"Thôi xong, trời sắp tối rồi." Thấy sắc trời tối dần, cô xách balo nhẹ nhàng ra ngoài.

…

Thuê xe ở nước Anh rất đắt, Lê Phù cũng không phải được sinh ra trong một gia đình giàu có gì, bình thường tương đối tiết kiệm. Thấy Châu Ánh Hi gửi địa chỉ quán cà phê gần trường học, cô nhanh chóng đạp xe đạp tới.

Lúc cô tới, hoàng hôn đã dần tắt, bóng tối dày đặc phủ lên trên người người đàn ông ngoài cửa, đèn trên tường cũng sáng lên, trong tay anh cầm một cốc cà phê, yên lặng đọc sách.

"Hi." Lê Phù vẫy vẫy tay.

Châu Ánh Hi đang đắm chìm trong thế giới của mình hoảng sợ, ngẩng đầu thấy được nụ cười đã lâu không gặp kia, anh vô thức trốn tránh ánh mắt nhiệt tình của cô, hỏi: "Em uống gì?"

Lê Phù rất giỏi giao tiếp, tự nhiên nói: "Không uống đâu, tôi mời anh đi ăn cơm luôn."

Châu Ánh Hi không đồng ý: "Em vẫn đang là sinh viên, hơn nữa còn là nữ sinh. Cơm tối nên để tôi mời mới phải."

Anh mở một nhà hàng trong app: "Tôi đặt chỗ trước rồi, bò bít tết ở nhà hàng này rất ngon."

Lê Phù biết nhà hàng này, là một nhà hàng nhận sao Michelin, bạn bè nhà giàu đời thứ hai của cô thường hay đến. Cô lễ phép từ chối: "Đã nói hôm nay tôi mời anh rồi."

"Nhưng mà…"

Châu Ánh Hi còn chưa nghĩ ra nên nói như nào, Lê Phù đã chen vào, đôi mắt cười híp lại, lúc nào cũng sáng lấp lánh: "Anh muốn ăn đồ Trung Quốc không?"

Châu Ánh Hi bị nụ cười của cô hấp dẫn, gật đầu: "Tôi ăn được."

"Ok, vậy tôi dẫn anh đi."

"Được."

…

Lê Phù dẫn Châu Ánh Hi tới một nhà hàng Trung Quốc tên W.Wong, nhà hàng nhỏ trang trí trong và ngoài hợp với sở thích của người Anh. Lê Phù có vẻ là khách quen, ông chủ rất quen thuộc với cô, cô vừa dẫn Châu Ánh Hi vào, ông chủ đã mời họ ngồi vào bàn có tầm nhìn tốt nhất.

Trên bàn ăn nho nhỏ trải khăn trải bàn trắng bằng ren, mặt trên đặt một giá nến nhỏ. Sắc trời đã tối, cho nên lúc ông chủ đưa thực đơn cho họ còn thuận tay đốt nến trắng trên bàn.

Lê Phù đưa thực đơn cho Châu Ánh Hi: "Muốn ăn gì thì gọi."

"Không thể để em mời." Châu Ánh Hi vẫn không bước qua được cửa ải trong lòng.

Từ lúc bắt đầu vào học, Lê Phù chưa uống một ngụm nước nào, cô vừa uống nước vừa thuận miệng nói: "Đừng tranh với tôi nữa, lần sau anh mời tôi là được."

Chính hai chữ "Lần sau" đã làm trái tim Châu Ánh Hi xao động.

Anh đồng ý: "Được, cảm ơn em."

Nhà hàng này rất nổi tiếng trong giới người Hoa, chờ đồ ăn cũng cần một khoảng thời gian.

Biết tính cách Châu Ánh Hi tương đối quy củ, nên Lê Phù rất chủ

động tìm vài đề tài liên quan đến âm nhạc, trò chuyện tương đối vui vẻ. Tuy nhiên, sau khi Lê Phù ra ngoài nhận điện thoại, tâm trạng Châu Ánh Hi đột ngột thay đổi.

Tầm nhìn bên ngoài cửa sổ sát đất trong suốt.

Châu Ánh Hi thấy Lê Phù tựa vào lan can gỗ, vừa nói vừa cười với người trong điện thoại, đến nỗi 10 phút trôi qua mà cô vẫn chưa nỡ cúp máy. Không biết cô nói tới cái gì, nụ cười không chỉ ngọt ngào còn có chút thẹn thùng của cô gái nhỏ.

Ước chừng qua vài phút, Lê Phù mới quay lại phòng ăn, vừa vào đã bị ông chủ ngăn lại, nhét vào trong tay cô một túi kẹo cưới, nói: "Khi nào anh mới có thể tham gia hôn lễ của cô đây."

Lê Phù giơ túi kẹo cưới lên cao, tự mãn nói một câu: "Em cướp được hoa cưới của người ta rồi, anh chuẩn bị tiền cho em đi."

Ông chủ cười cười, sau đó trở về quầy thu ngân trong góc tiếp tục bận rộn.

Nhà hàng nhỏ không lớn, hai người họ nói chuyện, từng chữ rõ ràng lọt vào tai Chu Ánh Hi, ánh mắt của anh càng ảm đạm hơn vừa rồi, cúi đầu, ngẩn người nhìn chằm chằm đĩa sứ trắng tinh.

Câu nghi vấn xoay quanh đáy lòng nhiều ngày biến thành câu khẳng định.

Thì ra, cô thật sự có bạn trai.

…

Công tử Châu bắt đầu giằng co tâm lý "người thứ ba", chậm rãi hiện ra bụng dạ đen tối và dục vọng chiếm hữu siêu mạnh của anh.

Chương 9: Người đàn ông trong sáng

"Rachel…"

Cửa kính nhà hàng bị một đoàn người đẩy ra, nữ sinh đi đầu gọi Lê Phù vừa muốn quay về chỗ ngồi lại.

Lê Phù thấy là bạn tốt Ngô Thi, ngạc nhiên hỏi một câu: "Sao cậu cũng ở đây". Sau đó ôm lấy Ngô Thi, mấy nam sinh phía sau cũng tiếp nối vỗ tay hoan nghênh cô.

Những người giống nhau mới có thể chơi với nhau, người này còn nhiệt tình hơn người kia.

Càng khiến Châu Ánh Hi ngồi ở ghế đối diện cảm thấy lạc lõng.

"Cambridge cũng linh thật, bọn tớ vừa nhắc tới cậu, vừa vào đã gặp cậu rồi." Ngô Thi là bạn tốt của Lê Phù ở Cambridge, người Triều Dương thành phố Sán Đầu. Mấy năm trước chuyển tới Luân Đôn cùng ba mẹ, tính cách còn hoạt bát hơn cả Lê Phù.

Lê Phù vừa nghịch tóc cô ấy vừa hỏi: "Nói gì về tớ đấy?"

Ngô Thi: "Không phải thứ năm tuần sau được nghỉ sao, bọn tớ định đi quán bar mới mở ở Luân Đôn chơi. Có muốn đi cùng không?"

"Đương nhiên là tớ ok rồi." Lê Phù thích chơi, chưa bao giờ làm bạn bè mất hứng.

Đột nhiên, Ngô Thi lướt qua bóng nhân viên phục vụ, thấy balo vải

của Lê Phù trên ghế đối diện, rồi lại quan sát người đàn ông đối diện vài lần, khuôn mặt này thật sự quá quen mắt. Cô ấy khoác vai Lê Phù, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng gọi ra một cái tên: "Châu Ánh Hi?"

"Cậu nhỏ giọng chút." Lê Phù hoảng hốt, thấp giọng hỏi: "Cậu quen sao?"

"Trong đầu cậu ngoài thi thể ra thì còn nhớ được gì nữa không. Lần trước tớ dẫn cậu đến Luân Đôn xem diễn tấu, thầy ấy không phải Hoàng tử dương cầm à." Ngô Thi không kiềm chế được sự kích động, hỏi dồn dập: "Rachel, sao cậu quen biết được cực phẩm này vậy, cuối cùng là cậu giấu tớ làm nhiều chuyện vậy sao? Hai người yêu đương lúc nào hả?"

Thật sự phục chị em tốt giọng oang oang này, Lê Phù đẩy cô ấy sang một bên, nhỏ giọng giải thích: "Yêu với đương cái gì, tớ với anh ấy chỉ là bạn bè quen biết thôi…"

Cô dành chút thời gian để giải thích các sự kiện trong đám cưới hồ Como tháng trước.

"À." Ngô Thi tỏ vẻ đã hiểu, nhưng vẫn rất kích động, kéo cổ tay Lê Phù hỏi: "Thế cậu hỏi người ta xem, tuần sau có muốn đi chơi chung không?"

Lê Phù lập tức gạt bỏ suy nghĩ của cô ấy: "Một, tớ với anh ấy không thân. Hai, anh ấy với chúng ta không chung một vòng tròn, đừng để tớ phải làm cái chuyện xấu hổ đó, được không?"

Cô là một người rất thẳng thắn, cho dù đối phương có là bạn tốt nhất của cô.

Với bất cứ chuyện gì đều vậy, muốn thì nghĩ, không muốn thì thôi.

Ngô Thi cũng không có thói quen ép buộc bạn bè, xô đẩy mấy người bạn ra bên ngoài ngồi xuống.

Sau khi ngồi vào ghế, thi thoảng Lê Phù vẫn cảm nhận được ánh mắt đầy ẩn ý từ ngoài cửa sổ của Ngô Thi, cô không để ý, ngược lại, Châu Ánh Hi liếc ra ngoài một cái, sau đó dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau khóe miệng: "Em có rất nhiều bạn bè sao?"

"Hả?" Lê Phù uống một ngụm nước, nheo mắt cười: "Ừm, tôi rất thích kết bạn."

Châu Ánh Hi vẫn nhìn cô chăm chú, trên mặt nở nụ cười nhạt: "Có thể nhìn ra được tính cách em rất tốt, rất nhiệt tình, chắc là rất được mọi người yêu mến."

Lần đầu tiên có người nghiêm túc khen mình, khiến cả Lê Phù nghe được cũng xấu hổ: "Cảm ơn lời khen của anh."

Châu Ánh Hi cười cười, không nói gì nữa.

Trong vài phút đồng hồ, ông chủ lục tục mang đầy đủ đồ ăn lên bàn.

Mỗi lần đến đây Lê Phù đều gọi một thùng tôm cay, cô thành thạo lột vỏ tôm.

Châu Ánh Hi bị dị ứng với ớt, bình thường ăn uống rất thanh đạm. Gắp chút rau xanh bỏ vào trong bát, anh hỏi chuyện cô vừa thảo luận cùng bạn bè: "Tôi vừa nghe hai người nói tuần sau định đến Luân Đôn chơi?"

"Ừm."

Lê Phù thuận miệng trả lời một tiếng.

Châu Ánh Hi càng thẳng thắn hỏi: "Có phải bạn em muốn em hỏi tôi, có sẵn lòng đi chơi cùng mọi người không?"

“Hả?” Lê Phù vừa bóc xong một con tôm, bỗng nhiên giật mình: “Đúng vậy.”

Cô lo lắng lời Ngô Thi vừa nói sẽ để lại ấn tượng không tốt cho anh, vội vàng giải thích: “Bạn của tôi là vậy đấy, chúng nó nhiệt tình quen rồi, có thể sẽ hơi vô lễ. Mong anh đừng để ý.”

“Tôi không để ý.” Châu Ánh Hi mỉm cười, giọng điệu ôn hòa.

Lê Phù cười cười: “Thế thì tốt.”

Cô cho rằng đề tài này đã kết thúc, không ngờ Châu Ánh Hi lại hỏi cụ thể: “Tuần sau hôm nào?”

Im lặng một lát, Lê Phù trả lời: “Thứ năm.”

Càng kinh ngạc hơn là, Châu Ánh Hi lập tức thể hiện ý nguyện của mình, khẳng định với cô: “Hôm đó tôi rảnh, tôi có thể đi.”

Bỗng nhiên Lê Phù cảm thấy người đàn ông nhìn như canh suông ít nước này, thật ra cũng khá thú vị. Tôm còn chưa kịp ăn, kéo khăn ướt lau dầu trên tay, tò mò hỏi: “Anh đi bar bao giờ chưa?”

“Rất ít khi đi.” Châu Ánh Hi thành thật đáp.

“Bình thường anh có chơi trò gì kích thích với bạn bè không?”

“Không chơi.”

Lê Phù mỉm cười, nói: “Vậy anh không hợp với trò của chúng tôi.”

“Tại sao?” Châu Ánh Hi hỏi ngược lại.

“Bởi vì…” Cô tìm một từ thích hợp: “Anh yên tĩnh quá.”

Lặng lẽ nhìn cô mấy cái, giọng Châu Ánh Hi nhàn nhạt: “Em không

muốn tôi đi sao?”

Lê Phù sốt ruột giải thích: “Đương nhiên không phải, tôi đang bảo vệ anh mà. Sợ đám bạn bè quá cởi mở của tôi sẽ khiến anh thấy không thoải mái.”

Không biết là chữ nào chọc trúng Châu Ánh Hi, anh cúi đầu, cười nhạt, sau đó kết thúc câu chuyện: “Vậy thứ năm tuần sau gặp nhau, em báo trước thời gian địa chỉ cụ thể cho tôi.”

Có lẽ là anh thật sự muốn chơi, thật sự muốn “cưa” một em gái.

Lê Phù không từ chối anh nữa: “Ok.”

…

Ngày hôm sau, Châu Ánh Hi quay lại Luân Đôn.

Vì đủ loại lời nói sáo rỗng của Đàm Tự, anh bất đắc dĩ nói hết chuyện “gặp gỡ trong hôn lễ” ra.

Một buổi chiều rảnh rỗi không có chuyện gì làm, Đàm Tự chạy tới nhà Châu Ánh Hi. Đến một lần thì chấn động một lần, cảm thán, người này đúng là sinh viên xuất sắc ngành đầu thai, hay là nói, cậu ấm sống trên đỉnh kim tự tháp này, trước đây còn bị bạn bè đâm sau lưng vài lần.

Bề ngoài anh nhìn có vẻ nhã nhặn dễ bị bắt nạt, bên trong cũng thật sự là một cún lớn ngoan ngoãn.

Đàm Tự nằm trên sofa gặm lê, vừa gặm vừa cười hì hì: “Châu Ánh Hi, tớ thật không ngờ cậu lại đi đến bước đường này, 800 năm không động lòng, một lần động lòng lại làm luôn người thứ ba. Nghĩ thế này đi, may là mẹ cậu khá lợi hại, không thì với cái đầu óc thiếu niên ngây thơ như cậu, lừa sắc lừa tình là còn may, tài sản chắc cũng bị hồ ly tinh lừa mất một nửa.”

Châu Ánh Hi đang pha cà phê, nhìn máy móc nói: "Lê Phù không phải hồ ly tinh."

"…" Đây là lần đầu tiên Đàm Tự thấy Châu Ánh Hi bảo vệ một người phụ nữ, anh ấy híp mắt trêu chọc: "Làm sao? Xem ra là ngủ chung rồi?"

"Chưa ngủ." Châu Ánh Hi trả lời.

Đàm Tự tiếp tục gặng hỏi: "Hôn nhau rồi?"

"Chưa hôn."

"Ôm nhau rồi?"

"Chưa luôn."

Một hỏi ba chưa, Đàm Tự gấp gáp: "Không phải chứ, cậu là học sinh tiểu học đấy à. Không, bây giờ học sinh tiểu học cũng dắt tay nhau rồi, cậu chạy tới Cambridge một chuyến chỉ để ăn một bữa cơm với người đẹp thôi sao?"

"Ừ." Châu Ánh Hi không cảm thấy có chỗ nào không ổn.

"Thầy Châu ơi là thầy Châu." Đàm Tự thở dài thườn thượt: "Tay còn chưa nắm thầy đã cam tâm tình nguyện nhảy vào bẫy của cô ấy, còn vì cô ấy mà mắng tớ. Thầy có cần bình tĩnh lại chút không?"

Cầm cốc cà phê lên, Châu Ánh Hi vừa đi ra phòng khách vừa nói: "Tớ rất bình tĩnh."

"Bình tĩnh cái đầu cậu ý." Đàm Tự mắng một câu rất nhỏ.

Châu Ánh Hi ngoái đầu lại, nhắc nhở: "Ở nhà tớ thì đừng có chửi tục."

“Ok, biết rồi.”

Thấy bạn tốt coi tình yêu qua đường là thật, Đàm Tự vẫn có lời muốn nói: “Thầy Châu, tớ xem qua ảnh chụp rồi, cô ấy rất đẹp, đúng là loại hình mà nhiều nam sinh sẽ thích. Nhưng không phải cậu cũng nói rồi sao, cô ấy có bạn trai, hơn nữa còn sắp kết hôn sao? Lỡ mà,” Anh ấy dùng từ cẩn thận: “Tớ chỉ nói lỡ thôi, lỡ cô ấy thật sự là loại thích chơi đùa, treo cậu lên chơi chơi một chút, cậu có thể chịu được đả kích đó không?”

Lời đều nghe lọt tai, nhưng sau đó, Châu Ánh Hi trầm mặc.

“Đương nhiên,” Sợ chọc giận anh, Đàm Tự bổ sung: “Nếu cậu rất tự tin vào bản thân, có thể thành công cướp được cô ấy, thì coi như tớ chưa nói gì. Cậu cũng biết đấy, con người tớ trước giờ đều không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của bạn bè, nhưng cậu thì khác.”

“Tớ thì có gì khác?” Châu Ánh Hi có chút tò mò, nhấp một ngụm cà phê đen hỏi.

Đàm Tự nhíu mày cười với anh: “Quá ngây thơ.”

“…”

…

Hai ngày tới chính là thứ năm, nhưng thời tiết không quá đẹp, mưa nhỏ rơi liên miên đến 9 giờ tối vẫn chưa dứt.

Cả thành phố đều xám xịt, âm u bức bối.

Khu phố trung tâm thành phố Luân Đôn, đèn đuốc sáng trưng, khu này mới khai trương tháng ba, nghe nói do một ông chủ người Hoa mở, phong cách thiết kế đơn giản hào phóng, ca sĩ trên sân khấu

trung tâm hát nhạc jazz rất có cảm xúc.

Ngô Thi đặt một phòng, vừa đến đã trò chuyện lên mây với nam nam nữ nữ bên cạnh, Lê Phù cũng sẽ thi thoảng tiếp lời. Trước khi ra ngoài thấy nhiệt độ buổi tối có hơi thấp, cho nên mặc áo tay dài, nhưng vẫn lộ chân. Dưới đôi chân dài trắng nõn thẳng tắp là đôi giày cao gót quai ngang, độ gợi cảm nóng bỏng vừa vặn.

Nghe nói Hoàng tử dương cầm muốn tới chơi, mấy ngày trước Ngô Thi đã bắt đầu hưng phấn, vẫn luôn hỏi Lê Phù, Châu Ánh Hi có tới không, lo lắng có thể sẽ vì nguyên nhân thời tiết mà lỡ hẹn không.

Lê Phù nói, anh sắp tới rồi.

Quả nhiên, một giây sau, hai người đã thấy Châu Ánh Hi đi từ ngoài cửa vào.

Khác với những người đàn ông phô trương làm màu trong quán bar, Châu Ánh Hi mặc sơ mi trắng, quần âu, xen lẫn trong đám người. Anh giống như một người ngoại tộc không hòa nhập, nhưng toàn thân vị "ngoại tộc" này đều tỏa sáng, giây đầu tiên xuất hiện ở đây đã rất bắt mắt.

Càng đến gần, mỗi một điểm trên người anh đều càng tinh xảo hơn.

"Chào mọi người." Châu Ánh Hi lễ phép chào hỏi mọi người, giọng nói trong trẻo lạnh lùng đầy từ tốn.

Vài nam sinh chỉ đáp lại qua loa, nhưng phản ứng của nữ sinh hoàn toàn trái ngược, lộ ra vẻ háo sắc.

Châu Ánh Hi đúng thật là loại hình mà nữ sinh đều thích. Bắt đầu từ tiểu học, anh đã có thể hoàn mỹ khớp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của nữ sinh trong lớp với trai đẹp.

Sau khi chào hỏi xong, anh ngồi xuống bên cạnh Lê Phù, hai người

đối mặt cười.

Lê Phù hỏi Châu Ánh Hi muốn uống gì, anh chỉ nói: "Tôi không hay uống rượu, giống em là được."

Sau đó, cô gọi bồi bàn cho một cốc Mojito.

Ngô Thi ở một bên thấy mọi người đã đến đông đủ, chuẩn bị bắt đầu chơi trò kích thích. Bởi vì có người mới gia nhập, cho nên cô ấy kiên nhẫn giảng giải lại quy tắc trò chơi lần nữa, cho dù cấp độ có hơi lớn.

Cô ấy hỏi Châu Ánh Hi: "Công tử Châu, anh ổn không?"

Gọi anh như vậy, bởi vì trong những tạp chí nghệ thuật luôn viết như vậy.

"Đó đều là tạp chí gọi lung tung thôi, không cần phải gọi tôi như vậy, cứ gọi tên đầy đủ của tôi, hoặc Aiden là được." Châu Ánh Hi giải thích, sau đó trả lời vấn đề của Ngô Thi: "Ừm, tôi ok."

Lê Phù ngồi cạnh anh, lắc lắc ly rượu, nghiêng đầu nhìn anh, bạc hà mát mẻ ngấm vào trong cổ họng, còn có thêm chút cồn quấy phá, bỗng nhiên cô cảm thấy nghệ sĩ dương cầm này cũng không cứng nhắc vô vị đến vậy.

Thật ra trò chơi rất đơn giản, chỉ là dùng phương thức rút bài chơi Truth or Dare. Trước khi trò chơi bắt đầu, Ngô Thi xác nhận với Châu Ánh Hi ba lần, anh đều ra dấu ok.

Lê Phù vỗ nhẹ vai Châu Ánh Hi: "Anh cẩn thận chút."

Anh nhẹ nhàng cười: "Trò chơi thôi mà."

Trò chơi bắt đầu.

Ngô Thi rút bài đầu tiên, cô ấy lớn tiếng đọc "1."

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Châu Ánh Hi. Trong ánh đèn quán bar, da thịt anh lộ ra từ áo sơ mi trắng, vẫn mang theo vẻ ấm áp như bạch ngọc. Nếu đã quyết định, anh sẽ chấp nhận trừng phạt, chọn Truth.

Đối xử với Hoàng tử người gặp người yêu, Ngô Thi vẫn rất biết săn sóc. Cô ấy tránh né những vấn đề lớn, chọn một câu hỏi nữ sinh đang ngồi đây đều muốn biết: "Anh có mấy người bạn gái rồi?"

Châu Ánh Hi hơi khom người về trước, khuỷu tay đặt trên đùi, đáp: "Tôi chưa từng yêu đương."

"…"

Trước bàn đá cẩm thạch, mọi người trăm miệng một lời: "Wow."

Cho dù có là ai cũng không thể tin được một người đàn ông chất lượng cao như vậy mà lại chưa từng yêu đương. Kể cả Lê Phù cũng kinh ngạc đến suýt rớt cằm xuống đất, cô cho rằng người đàn ông như Châu Ánh Hi, không lăng nhăng thì ít nhất cũng yêu đương với 5 6 người rồi.

Vừa vào trò chơi, cả người Ngô Thi đã đặc biệt phấn khích. Cô ấy chỉ vào Lê Phù nói: "Rachel à, vậy mà lại có người ngây thơ như cậu."

Tiếng cười sảng khoái.

"…"

Chuyện Lê Phù ế từ trong bụng mẹ, tất cả mọi người đều biết, nhưng khiếp sợ nhất là Châu Ánh Hi ngồi cạnh cô. Kinh ngạc nhìn cô một lúc lâu, trong tiếng nhạc văng vẳng, trong đầu anh là một mớ hỗn độn. Thậm chí có một khoảnh khắc, anh thấy như mình đang nằm mơ, cho đến khi đá trong ly rượu tan chảy, nước đá lạnh buốt

khiến da đầu anh tê dại.

Chầm chậm, khóe miệng anh không kiềm chế được hiện lên nụ cười yếu ớt.

Đúng lúc này, nữ sinh bên cạnh Ngô Thi rút ra lá bài thứ hai, giơ lên: "2."

Theo thứ tự, số thứ hai chính là Lê Phù, tay cô chống trên ghế salon da, nhún vai tỏ vẻ không sao cả, chọn Dare. Nữ sinh lại ngẫu nhiên rút ra một tấm bài, đọc: "Ngậm chung một miếng chanh với nam sinh ngồi cạnh cậu."

Bên trái Lê Phù là Ngô Thi, cô ngẩng đầu nhìn về phía Châu Ánh Hi bên phải, ánh mắt hai người khẽ chạm vào đèn màu, cô hào phóng nói: "Anh ok không? Nếu cảm thấy khó chịu tôi sẽ bảo chúng nó bỏ qua."

"Không cần." Châu Ánh Hi lắc đầu: "Đây chỉ là trò chơi thôi, tôi ok."

Chương 10: "Hôn"

Nếu Châu Ánh Hi đã sẵn lòng chơi, Lê Phù cũng có chơi có chịu. Cô cầm lấy miếng chanh bên ly rượu, nhẹ nhàng cắn, bàn tay chống lên sofa, lắc đầu, tiến đến bên môi anh. Trừng phạt "cắn chanh" cô cũng chơi qua khoảng ba lần rồi, thật ra cũng chỉ trong hai ba giây thôi. Sẽ không ai coi trò mập mờ ngắn ngủi này thành chuyện gì đó, ngay cả bản thân cô cũng đã quên mình đã từng chơi với ai.

Nhưng lần này có điểm khác là, cô biết người đàn ông đối diện mình không cùng một loại người với những nam sinh khác.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong ánh sáng sàn nhảy, khoảng cách ngắn ngủi, ngũ quan tinh xảo của cô rơi vào đáy mắt Châu Ánh Hi. Dù đang làm động tác cắn chanh nhìn có vẻ khiếm nhã, nhưng trên người cô lại thể hiện khí chất tươi đẹp, hào phóng tự nhiên, còn có ý cười nhàn nhạt trong mắt, sẽ không khiến người ta nghĩ nhiều.

Dù sao cũng là lần đầu tiên chơi trò chơi đặc biệt như vậy, anh cúi người xuống, nhẹ nhàng dùng răng cắn lên một nửa miếng chanh còn lại, trong mắt hiện lên chút căng thẳng.

Cô không né tránh, mà anh rõ ràng tránh né vài giây.

Chanh dính muối biển mằn mặn, hạt muối tinh tế nhẹ nhàng thấm vào môi hai người, mùi vị giống nhau phủ lên mũi hai người. Dù hai người đều duy trì lịch sự, chỉ cắn một góc nhỏ, nhưng hai cánh môi ấm áp vẫn chạm nhau. Chỉ là một tiếp xúc da thịt nhẹ đến không thể nhẹ hơn, vẫn khiến không khí ở một góc sofa đầy mập mờ.

“Ưm…”

Lê Phù rên nhẹ một tiếng, hình như là Ngô Thi ở phía sau đùa giỡn ồn ào cũng mấy nữ sinh bên cạnh, không cẩn thận đụng khuỷu tay vào cô, khiến thân thể cô nghiêng về phía trước. Châu Ánh Hi không chỉ nghe thấy âm thanh ngắn ngủi nhưng đủ làm anh mặt đỏ tới mang tai, hơn nữa môi cô còn đang phủ lên môi anh.

Là cái chạm ấm áp trên cánh môi.

Hôn mà như không hôn.

Lông mi hai người vô thức căng thẳng chớp vài cái, cũng đồng thời thả lỏng miệng.

Lê Phù ném miếng chanh lên bàn, trong tiếng nhạc cao vút, cô nghe được lời xin lỗi của Châu Ánh Hi: “Thật xin lỗi.”

Anh vẫn duy trì phong độ cùng phép lịch sự của mình, cho dù đó chỉ là một trò chơi, cho dù có thể cô chẳng thèm để ý.

“Không sao.” Quả nhiên, cô không hề để ý.

Trò chơi tiếp tục.

Qua mấy vòng, Châu Ánh Hi và Lê Phù đều không bị trừng phạt. Lê Phù tiến vào trạng thái chơi bời, lôi kéo Ngô Thi kích động ồn ào mấy người bạn bị phạt, mà Châu Ánh Hi lại như một người ngoài cuộc không thể hòa nhập với họ, ngồi lẻ loi trong góc, thi thoảng sẽ được Lê Phù chăm sóc một chút.

Trước sàn nhảy đã đổi thành một ca sĩ jazz, chọn một ca khúc đặc biệt hợp với đêm mưa Luân Đôn “When the Lightning Strikes.”

Châu Ánh Hi khom lưng, cầm ly rượu, cảm xúc bị tiếng hát lôi kéo.

“Under your skin

Ẩn dưới làn da của em

String me up high

Nâng tôi lên cao…”

Khi một giai điệu nhẹ nhàng êm dịu bỗng chấn động kéo dài, là sự cộng hưởng linh hồn khiến cả cơ bắp cũng ngứa ngáy.

“To throw it all away!

Bỏ lại mọi thứ phía sau

When the lightning strikes!

Khi sét đánh xuống…”

Ánh mắt Châu Ánh Hi đúng lúc chạm nhau với mắt Lê Phù, cocktail trong tay cô đã thấy đáy. Cô đặt ly rượu xuống, lại gần, ánh sáng sặc sỡ trong quán bar làm đảo lộn cảm xúc của con người. Nụ cười của cô tỏa ra hơi say mê ly, cô vén sợi tóc vướng víu ra sau vai, lười biếng hỏi: “Có phải rất chán không?”

Châu Ánh Hi một mình chìm đắm trong thế giới của mình không thể rời mắt, mỉm cười lắc đầu: “Không có, xem hai người chơi cũng rất thú vị.”

Nụ cười lười biếng của Lê Phù đảo qua gương mặt anh.

Sau khi kết thúc trò chơi, đêm cũng đã khuya.

Bầu không khí trong quán bar đến nửa đêm cũng dần trở nên nóng bỏng.

Ngô Thi và vài người bạn khác càng thêm phấn khởi, bắt đầu không giữ chừng mực nữa.

Có thể do uống liên tiếp hai ly rượu, Lê Phù đi vệ sinh hai lần. Nhưng rất trùng hợp, mỗi lần từ nhà vệ sinh ra đều có thể bắt gặp Châu Ánh Hi ở ngoài cửa. Mà lần nào anh cũng chỉ cười nói một câu "Thật tình cờ", sau đó cùng cô xuyên qua nam nữ đang nhảy múa về lại khu vực an toàn.

…

Đoàn người hàn huyên đại khái gần nửa tiếng. Đầu tiên có một bạn nữ nói ngày mai có việc nên đi trước, vì thế mọi người cũng lục tục giải tán.

Đến Luân Đôn, Lê Phù ở nhà trọ của Ngô Thi, nên mỗi lần rời quán bar các cô đều đi chung. Nhưng hôm nay Ngô Thi lại nói có chút việc bận, dặn cô ra ngoài chờ một lát, tiện dặn Châu Ánh Hi chăm sóc bạn bè giúp mình một lát.

Đương nhiên Châu Ánh Hi sẽ không có ý kiến.

Bỏ lại sau tiếng nhạc chói tai, bên ngoài và bên trong cửa kính là hai thế giới khác nhau.

Không khí thông thoáng, có gió lạnh trong đêm mưa thổi vào từ khe cửa, hai má đỏ bừng của Lê Phù cuối cùng cũng chầm chậm trắng nõn trở lại. Châu Ánh Hi lẳng lặng đứng một bên, thấy người ra vào có thể sẽ không cẩn thận đụng phải cô, anh kịp thời lấy tay chặn lại, yên tĩnh như một kỵ sĩ.

Sau khi một đám sinh viên người Anh đi vào, ngay sau đó có hai nam sinh quen mặt đi ra.

Một trong số đó là Kiel, chàng trai Tây Ban Nha đã theo đuổi Lê Phù

một thời gian.

Kiel nói cho Lê Phù biết chị em tốt Ngô Thi của cô ấy đang mắt chạm mắt, anh anh em em với bartender ở trong, đoán chừng sẽ không về nhà nhanh vậy được. Còn hỏi cô có muốn đến biệt thự mình thuê ở một đêm không, còn phòng trống. Thật ra Kiel cũng không có ý xấu, trong biệt thự có vài nữ sinh thuê chung, cũng đều là người đứng đắn.

Đương nhiên Lê Phù không đồng ý.

Thấy vậy Kiel cũng chỉ có thể nản lòng thoái chí rời đi.

Sau khi người đi hết, bên cửa kính lại khôi phục sự yên tĩnh.

Lê Phù bảo Châu Ánh Hi về trước, còn Châu Ánh Hi hỏi cô, cô muốn đi đâu. Cô tạm thời không trả lời, gọi cho Ngô Thi trước, nhưng gọi ba cuộc vẫn chưa có người trả lời nên cô muốn quay vào bar tìm, Châu Ánh Hi nói sẽ đi cùng cô.

Quán bar lúc 12 giờ đêm đã tiến hóa thành club, không gian không lớn tràn ngập nam nữ thanh niên ca hát nhảy múa, tụ thành một quả cầu lửa nóng bỏng. Hình thành hai loại bầu không khí trái ngược với lúc mới vào.

Xuyên qua đám người, trong tầm mắt Lê Phù đều không thấy bóng dáng bạn tốt. Bình thường nhìn cô là một nữ sinh hoạt bát cởi mở, khuyết điểm duy nhất chính là tính tình dễ nóng nảy.

Nhất là trong quán bar huyên náo, cô bị người qua người lại chen chúc rất phiền phức.

Châu Ánh Hi vẫn im lặng bên cạnh Lê Phù, một tấc cũng không rời.

Thấy có người đàn ông vài lần muốn sờ mó Lê Phù, anh đề nghị cô ra ngoài trước.

Hai người khó khăn quay lại lối vào.

Lê Phù lấy điện thoại bắt đầu tìm khách sạn quanh đây, nhưng đêm mưa to muốn tìm một khách sạn tiết kiệm chi phí ở Luân Đôn mà nói có hơi khó, loại phòng ổn đều đã được đặt hết, phòng tốt hơn cô không có tiền thuê. Vào thời điểm cô bất lực nhất, đỉnh đầu truyền tới giọng nói ôn hòa thoải mái của người đàn ông.

"Nếu em tin tưởng nhân phẩm của tôi, có thể tạm ở lại nhà tôi một đêm."

Chương 11: Quần lót màu xám

Lê Phù từ chối, dù sao tùy tiện đồng ý đến nhà một người đàn ông mới quen biết chưa bao lâu để qua đêm là hành vi cực kì không ổn, ít nhất gia giáo của cô không cho phép. Nhưng mưa càng lúc càng lớn, đừng nói đến khách sạn, bên ngoài bóng dáng xe taxi gần như không thấy, đi như nào cũng thành vấn đề.

Để Lê Phù yên tâm, Châu Ánh Hi nói đã thêm Wechat của Lê Ngôn vào hôm diễn ra hôn lễ bên hồ Como, nói mình có thể giải thích lý do với anh trai cô. Cuối cùng, Lê Phù không để anh liên lạc với Lê Ngôn, cô cân nhắc một lúc, đồng ý sự giúp đỡ của anh.

Hai người đẩy cửa kính ra, cô vừa cúi đầu chuẩn bị bung ô, một chiếc ô màu đen che trên đỉnh đầu cô.

Vẫn là giọng nói thanh thoát thoải mái: "Tôi che ô là được rồi."

Thấy chiếc ô lớn đến mức có thể che cho cả hai người, Lê Phù không từ chối ý tốt của anh.

Bãi đỗ xe ngầm ở đối diện, Châu Ánh Hi vừa cẩn thận che ô cho cô, vừa quan sát xung quanh xem có xe không. Nếu có xe đi qua, anh sẽ đưa tay chặn trước người cô.

Tu dưỡng và phẩm chất của anh được thể hiện qua từng chi tiết.

Có lẽ vừa nãy quá săn sóc người bên cạnh, Châu Ánh Hi không quá để ý đến cánh tay có còn ở trong ô không. Cho đến khi tới thang máy bãi đỗ xe, Lê Phù thấy áo sơ mi trắng của anh bị mưa làm ướt

hơn nửa, vội vàng xin lỗi: "Ngại quá, để anh bị ướt rồi."

Lúc này Châu Ánh Hi mới thoáng nhìn qua áo sơ mi, nhưng cũng chỉ khẽ cười: "Không sao, em không bị ướt là tốt rồi."

Lời nói và hành động của anh luôn khiến ai cũng cảm thấy thoải mái.

Quán bar khá bình dân, bãi đỗ xe gần đó đương nhiên cũng không phải dạng cao cấp, xe đỗ ở trong đều rất bình thường. Thế nên chiếc Bentley Flying Spur màu trắng ở trong góc đặc biệt gây chú ý.

Châu Ánh Hi ga lăng mở cửa ghế phó lái.

Tuy rằng không có hứng thú gì với xe cộ, nhưng Lê Phù biết nhãn hiệu chiếc xe này. Cho dù không nhận ra nhãn hiệu, nhìn từ trong ra ngoài đã biết là hàng xa xỉ. Sau khi cô nói cảm ơn, ôm balo vải trước ngực rồi ngồi vào.

Về vị trí lái, Châu Ánh Hi cũng chưa vội lái xe, mà quan tâm Lê Phù trước. Sau khi mở điều hòa thì hỏi cô: "Nhiệt độ như này có ổn không?"

Ngồi xe của người khác, sao có thể có nhiều ý kiến đến vậy, Lê Phù gật đầu: "Ổn."

Sau khi nhiệt độ thích hợp, Châu Ánh Hi mở tay vịn ra, chỉ vào nước khoáng và coca bên trong, hỏi: "Em muốn uống nước hay coca?"

Nhìn coca không nên xuất hiện trong xe, Lê Phù tò mò: "Tôi luôn cảm thấy nam sinh như anh sẽ không thích uống nước ngọt có ga, không nghĩ tới anh cũng thích uống coca."

Khựng lại vài giây, Châu Ánh Hi mỉm cười trả lời: "Thi thoảng sẽ uống."

“À.” Lê Phù đang cười, nhưng không tin tưởng. Chẳng qua, anh có thích uống coca hay không cũng chẳng liên quan gì đến cô. Cô cầm nước khoáng lên: “Tôi uống chút nước khoáng giải khát vậy, cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Sau khi đóng tay vịn, Châu Ánh Hi lại hỏi: “Ghế ngồi có cần điều chỉnh gì không?”

Lê Phù vừa nuốt xuống một ngụm nước, suýt nữa thì bật cười phun ra, cô vặn lại nắp chai, cầm bình nước nói: “Anh có thể đưa tay ra đỡ tôi, tôi đã rất cảm kích rồi. Thật sự là anh không cần chăm sóc tôi vậy đâu, tôi sẽ rất ngại.”

Châu Ánh Hi cười: “Được, vậy em có yêu cầu gì thì cứ nói với tôi.”

Lê Phù chỉ biết lễ phép gật gật đầu, cô lấy đâu ra mặt mũi để có thể ngồi trên con xe Bentley 4 triệu đưa yêu cầu chứ.

Đêm mưa to, cách cửa sổ xe vẫn có thể cảm nhận được hơi lạnh của màn đêm.

Từng hạt mưa nặng nề rơi trên cửa sổ xe.

Châu Ánh Hi lái xe cũng giống tính cách của anh, xe bình ổn, cho dù là đang xuyên qua màn mưa trắng xóa.

Chiếc xe 4 triệu thoải mái đến không chê vào đâu được. Lê Phù dựa vào ghế da thật, cuối cùng giải tỏa hết mệt mỏi kích động cả một đêm trong quán bar của cô. Cộng thêm tiếng nhạc giao hưởng thư giãn êm dịu, lưng của cô càng dựa càng thấp. Khi nhận ra hành vi của mình không thích hợp, thân thể đột ngột căng thẳng.

Tay Châu Ánh Hi cầm vô lăng, mắt nhìn chằm chằm phía trước, ôn hòa nói: “Tôi không phải người xấu, không cần căng thẳng như vậy.”

Lê Phù giải thích: "Tôi không có ý đấy đâu."

"Thế sao không nằm xuống?"

"Bất lịch sự."

Chỉ nhẹ nhàng liếc cô một cái, Châu Ánh Hi quay đầu nhìn thẳng về phía trước, cẩn thận lái xe: "Nếu sau này em còn nguyện ý làm bạn với tôi, em sẽ phát hiện thật ra tôi là một người rất thoải mái."

"Vậy sao?" Lê Phù nửa tin nửa ngờ.

"Ừ."

Hai người không thân thiết, sau khi kết thúc một đề tài, là khoảng lặng thật dài.

Lê Phù vẫn luôn thưởng thức cảnh mưa Luân Đôn, bỗng nhiên lặng lẽ quay đầu. Không biết tại sao cô có chút muốn nhìn vào hai mắt người đàn ông bên cạnh. Ánh mắt cẩn thận từng li từng tí lướt từ đường nét lưu loát góc cạnh của anh, rơi xuống yết hầu gầy gò sắc bên giấu trong cổ áo sơ mi, cuối cùng rơi xuống cánh tay trắng nõn rắn chắc của anh, cổ tay áo sơ mi bị xắn lên, đồng hồ đeo tay đắt tiền đeo trên cổ tay.

Lúc này, trên người anh tản ra khí chất thành thục vô cùng, so với nghệ sĩ dương cầm tao nhã lịch sự ban ngày kia, giống như hai người khác nhau.

Trong 10 phút cuối Bentley lái vào khu chung cu, Lê Phù nhớ tới cuốn tiểu thuyết tình cảm cô đọc nửa năm trước.

"Tổng giám đốc cặn bã nhã nhặn và cô vợ nhỏ của anh ta."

Đừng thấy cô là học sinh giỏi ở Cambridge, nhưng học pháp y vừa

nghiêm túc vừa khô khan, bình thường cô phải dựa vào những bộ tiểu thuyết tình cảm không cần động não để giải tỏa áp lực. Ấn tượng của cô với bộ tiểu thuyết này cực kỳ sâu sắc, tổng kết lại, thật ra tổng giám đốc là một con sói bụng dạ đen tối đội lốt cừu, cuối cùng từng bước từng bước ăn sạch nữ chính.

Xe của anh dừng lại ở chỗ đỗ xe riêng.

Trước khi xuống xe, Lê Phù nhìn Châu Ánh Hi đang cởi dây an toàn, trong lòng lẩm bẩm một câu.

"Không lẽ anh ấy là một tên cặn bã nhã nhặn?"

…

Chung cư có tổng cộng 23 tầng.

Từ bãi đỗ xe tiến vào thang máy, Lê Phù thấy tên khu chung cư hơi quen mắt, mơ hồ nhớ lại một năm trước tới chỗ này chung với Ngô Thi. Hình như là tới tham gia party sinh nhật một người bạn nam của Ngô Thi, cô cũng nhớ, sau đó người bạn nam kia còn tỏ tình với cô.

Chẳng qua đều là một vài hồi ức mơ hồ rải rác.

Đinh, thang máy rất nhanh đã lên tới tầng cao nhất.

Châu Ánh Hi nhấn nút thang máy, để Lê Phù ra ngoài trước. Chung cư xây dựng thang máy trong nhà, sau khi anh nhấn khóa mật mã, mời cô vào phòng trước.

Sau khi chạm vào đèn cảm ứng, trong phòng lập tức sáng trưng.

Lê Phù đứng bên cạnh cửa ra vào, nhìn bốn phía. Cũng không phải cô không có bạn bè là nhà giàu đời thứ hai và cũng đã từng thấy

biệt thự, nhưng căn hộ ở tầng cao nhất có thể quan sát cảnh đêm Luân Đôn này, phô trương đến mức khiến cô trố mắt ra nhìn.

Cô nghĩ gia cảnh của Châu Ánh Hi chắc chắn không tầm thường, nhưng không nghĩ tới có thể đạt tới trình độ này.

Châu Ánh Hi nói với Lê Phù, hy vọng cô không cần có gánh nặng tâm lý. Sau đó dẫn cô đến hành lang phòng khách, mở cửa phòng, bật đèn: "Mỗi ngày quản gia đều tới dọn dẹp, phòng rất sạch sẽ, em cứ yên tâm. Nước trong máy tạo ẩm rất sạch, bên cạnh có ba loại tinh dầu, em cứ chọn loại mình thích nhỏ vào là được."

Lê Phù đáp một tiếng.

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, sóng ngầm không tiếng động dâng lên.

Bên cửa, hai người đứng rất gần nhau, tiếng hít thở rõ ràng đan xen vào nhau. Lê Phù không khó chịu, hào phóng tiếp nhận cứu tế của người bạn mới này. Châu Ánh Hi dặn dò vài câu xong thì rời khỏi phòng, để cô có không gian tự do.

Sau khi Châu Ánh Hi rời đi, Lê Phù đi quanh phòng ngủ một vòng. Không khoa trương khi nói, căn phòng nhỏ cũng bằng nửa căn hộ của cô ở Hồng Kông. Phải biết là giá phòng ở Luân Đôn nằm trong top 5 toàn cầu, cũng thuộc dạng tấc đất tấc vàng.

Cô cảm thán, thật sự mình đang lạc vào "cung điện."

Bởi vì ở nhờ trong nhà nam sinh, Lê Phù dự định buông thả một đêm. Tắm rửa tẩy trang gì đó dứt khoát dẹp qua một bên. Cô thả balo xuống rồi chui vào trong chăn, chỉnh đồng hồ báo thức đến 5 giờ sáng.

Cô muốn trời vừa sáng thì rời đi, đợi lần sau lại mời Châu Ánh Hi ăn cơm.

Đồng hồ vừa chạy được 20 phút.

Lê Phù mơ màng thức dậy trong cơn đau, cô ôm bụng dưới, có lẽ là do hai ly rượu và gió lạnh khiến dạ dày khó chịu. Cô rất muốn đi vệ sinh, cô xỏ dép lê chạy tới cửa.

Sau khi mở cửa ra, Lê Phù theo vị trí Châu Ánh Hi vừa chỉ, rón rén đi về phía đối diện. Lúc đi tới giữa hành lang, bỗng nhiên cô quên mất anh nói phòng thứ hai bên trái hay bên phải.

Cô đau đến mức mặt mày trắng bệch, chỉ có thể thử nghiệm đơn giản.

Cộc, cộc…

Lê Phù gõ cửa bên phải trước, sau khi gõ hai tiếng không thấy ai trả lời, nên cô mở cửa. Nháy mắt khi đẩy ra, sắc mặt cô trắng bệch, sau đó hai gò má ửng đỏ ngượng ngùng.

Cô thấy một người đàn ông đang thay đồ ngủ, trên người cường tráng chỉ mặc một chiếc quần lót xám.

Rầm…

Cửa nhanh chóng bị đóng sập lại.

Lê Phù chưa hoàn hồn dựa vào tường, tim đập nhanh đến tận cổ, lỗ tai cũng đỏ bừng. Cô nhắm mắt lại, hiện lên hình ảnh chi tiết hơn. Trong ánh sáng heo hắt, cô thấy bộ phận phía dưới của người đàn ông khiến quần lót căng phồng.

Rất lớn.

Trong đầu cô không nhịn được hiện lên hai chữ.

Cũng đúng, tính từ miêu tả.

Hô hấp gấp gáp, Lê Phù gắt gao đè chặt huyệt thái dương, ép buộc bản thân tỉnh táo lại.

Đột nhiên, cửa sau lưng bị kéo ra, là Châu Ánh Hi đã thay đồ ngủ xong, tóc anh còn chưa được sấy khô, trên cần cổ trắng nõn còn ướt sũng hơi nước, có vẻ là sốt ruột đi ra xin lỗi: "Ngại quá, tôi quen ở nhà một mình, quên khóa trái cửa."

-

Chương sau sẽ có tý tiếp xúc da thịt.

Chương 12: "Cao thủ"

Lời giải thích của Châu Ánh Hi khiến Lê Phù cho rằng đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn.

Về phần tại sao cô gõ cửa mà anh không trả lời, lý do anh đưa ra là, anh có thói quen mở loa nghe nhạc giao hưởng khi đi tắm. Ngoài việc cảm thán một câu, nghệ sĩ dương cầm ngay cả khi tắm cũng tao nhã hơn người thường, cô cũng không nghĩ nhiều.

Bởi vì bụng khó chịu, Lê Phù đi vào nhà vệ sinh.

Phòng tắm và nhà vệ sinh thông với nhau, giống như nối liền hai phòng, diện tích thậm chí còn lớn hơn cả phòng khách nhà cô. Dù không bật loa cũng không thể nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Giá treo đồ bằng gỗ thật có ba tầng, trên mỗi tầng là khăn mặt xếp gọn gàng. Trong ngoài người tên Châu Ánh Hi này giống nhau, sắp xếp vật dụng cá nhân trong nhà, từ nhỏ như nước rửa tay đến dao cạo râu đều cực kì chú trọng trật tự thị giá và cảm giác không gian.

Bỗng Lê Phù nhớ tới mình khi còn bé.

Lúc đó ba mẹ vẫn chỉ là cảnh sát tuần tra bình thường, một nhà bốn người sống trong thôn. Bởi vì hẻo lánh, hoàn cảnh sống cũng tàm tạm, hồi tiểu học cô thường xuyên cãi nhau với anh trai Lê Ngôn, nên mẹ thường nói tính tình cô nóng nảy, luôn sợ sau này sẽ không có nam sinh nào dám theo đuổi. Còn cô thì lại bắt đầu mơ mộng phi thực tế, nói rằng mỗi người đều bù trừ cho nhau, về sau chắc chắn sẽ có một chàng hoàng tử rất dịu dàng cưỡi ngựa trắng tới đón cô.

Cho đến cấp 2, ba mẹ thăng chức tăng lương, cả nhà dọn đến khu dân cư ở Thâm Thủy Bộ, điều kiện về mọi phương diện cũng tốt hơn, cô và Lê Ngôn mới trở nên tương thân tương ái.

So sánh với căn hộ này, mỗi ngày đều sống trong hoàn cảnh như vậy, ai có cảm xúc không ổn định được chứ.

10 phút sau, Lê Phù ra khỏi nhà vệ sinh.

Trên đường về phòng phải đi qua phòng bếp kiểu mở, cô tưởng Châu Ánh Hi đã đi ngủ rồi, không ngờ lại thấy đèn trần trong phòng bếp đang mở, đèn trần trắng trong suốt phủ lên bóng lưng cao gầy của người đàn ông, hình như anh đang chiên bò bít tết. Nhưng có vẻ anh không biết nấu ăn, không chỉ có động tác cứng ngắc, còn có mùi khét bay ra.

Lê Phù chạy lại hỗ trợ theo bản năng: "Anh để lửa lớn quá rồi."

Lần đầu tiên cô thấy có người chiên bít tết mà để lửa lớn như vậy, không khét mới là lạ.

Giọng Châu Ánh Hi có chút oan ức: "Lần trước chiên, lửa nhỏ quá, chưa chín."

Lê Phù ngẩng đầu nhìn anh, anh mặc đồ ngủ màu xám nhạt, sau khi tắm rửa, gương mặt lộ ra càng thêm trắng nõn. Trừ cái đó ra, cô còn ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người anh, nhưng nó không phải nước hoa, không biết có phải mùi sữa tắm không, gần giống mùi sữa bò.

Một người đàn ông cao lớn trên người thơm mùi sữa, đổi lại là người khác, cô không thể chấp nhận được.

Nhưng bởi vì từ vẻ ngoài, khí chất cho đến tính cách của anh đều dịu dàng như nước, cho nên xem như không có cảm giác không

thích hợp.

Suy nghĩ một chút, Lê Phù nói: "Anh đã thu nhận tôi, hơn nữa khẳng định anh cũng không thu phí khách sạn một đêm của tôi, chi bằng tôi chiên bò bít tết cho anh nhé. Xem như cũng bớt được một nửa, phân nửa còn lại, lần sau tôi mời anh ăn cơm."

Ngoài ý muốn là, Châu Ánh Hi nhanh chóng giao không gian lại cho cô: "Được, cảm ơn."

Vừa nhìn đã biết Lê Phù là người thường xuyên nấu ăn, thực tế đúng là như vậy. Sau khi lên cấp 2, ba mẹ thường xuyên được cử đi điều tra, cơm tối do cô và Lê Ngôn luân phiên nhau làm. Sau khi sang Anh du học, cô không quen ăn đồ ở Anh, thường xuyên tự tay làm bò bít tết hoặc món Quảng Đông.

Độ lửa vừa vặn, bò bít tết chiên trong bơ xèo xèo trên chảo.

Mùi thịt bò dần dần lan tỏa.

"Em có thể dạy tôi không?" Châu Ánh Hi đang lẳng lặng đứng ở một bên không dám quấy rầy, đột nhiên lịch sự hỏi.

Lê Phù cười nói: "Đương nhiên có thể."

Sau khi được cho phép, Châu Ánh Hi mới đứng bên cạnh Lê Phù, đôi chân thon dài chống sau lưng cô. Ban đầu còn giữ lại tý khoảng cách, Lê Phù nói càng nhiều, hai chân kia rõ ràng nhích lại càng gần cô. Góc độ anh cúi mặt xuống, đúng lúc có thể thấy sườn mặt của cô, thứ hấp dẫn anh không phải ngũ quan xinh đẹp của cô, mà là nụ cười trên mặt cô, giống như làn gió ấm trong ngày nắng nhẹ nhàng lướt qua đầu tim anh.

Lời cô nói, một chữ anh cũng không nghe lọt tai.

Mà anh, đã vô thức vượt qua ranh giới an toàn giữa nam và nữ.

Bởi vì Lê Phù vừa nhìn miếng bò bít tết vừa giảng giải, không hề ý thức được Châu Ánh Hi dựa gần mình đến mức nào. Cho đến khi cô nói xong, muốn hỏi xem anh nghe có hiểu không, có cần nói lại lần nữa không. Khoảnh khắc ngẩng đầu, lập tức chạm phải một đôi mắt màu mực, bình tĩnh nhưng cực kỳ nóng bỏng. Bởi vì khoảng cách quá gần, cô có thể cảm nhận rõ rệt hơi thở ấm nóng của anh.

Không biết vì sao, trong lòng cô hơi bối rối.

"Á…"

Trong lúc thất thần, kẹp gắp trong tay Lê Phù rơi vào trong chảo một lúc, bơ nóng bắn lên tay cô.

Châu Ánh Hi tắt bếp đi trước, sau đó cầm tay cô: "Lấy nước lạnh rửa qua đã."

Bàn tay anh rất lớn, lòng bàn tay ấm áp bao bọc lấy tay Lê Phù, dẫn cô đến bên bồn rửa, mở vòi nước, giúp cô rửa hết dầu mỡ bắn trên mu bàn tay.

Cô nam quả nữ ở trong cùng một không gian, dù chỉ là động tác rửa tay cũng trở nên mập mờ.

"Cảm ơn anh, tự tôi làm được." Lê Phù sinh ra cảm giác khó chịu, rất nhanh đã rút tay ra khỏi tay Châu Ánh Hi.

Châu Ánh Hi giờ mới nhận ra hành vi của mình rất thất lễ, anh xin lỗi: "Lúc nãy chỉ là lo em bị dầu mỡ làm bỏng thôi. Dưới tình thế cấp bách mới làm ra hành vi không phù hợp, thật xin lỗi."

Rửa tay xong Lê Phù cười cười: "Không sao, anh không cần phải xin lỗi tôi. Chỉ là tôi không thích tiếp xúc thân thể với nam sinh thôi, cũng mong anh hiểu cho."

Châu Ánh Hi ngẩn người, gật đầu với cô.

Làm việc gì cũng phải có đầu có đuôi.

Sau khi Lê Phù xử lý vết thương nóng đỏ thì bật lửa, chiên cho xong bò bít tết trong chảo. Vài phút sau, cô gắp ra đĩa sứ màu đen, trang trí đĩa đơn giản, sau đó bưng lên bàn ăn.

"Ăn đi." Lê Phù rất tự tin vào tay nghề của mình.

Đây là lần đầu tiên những miếng thịt bò thượng hạng này có dáng vẻ nên có, không còn đen thùi lùi hay máu chảy đầm đìa.

Châu Ánh Hi nhìn về phía cô: "Em có muốn ăn một chút không?"

Lê Phù lắc đầu, vẻ mặt buồn ngủ: "Cảm ơn, tôi ăn không nổi."

Sau đó, cô chỉ vào đồng hồ trên tường lần nữa, ra hiệu rằng đã khuya rồi.

Châu Ánh Hi cũng quên mất lúc họ đi ra từ quán bar đã là rạng sáng, sắp đến 2 giờ rồi, tất nhiên anh sẽ không ép buộc cô. Sau khi chúc cô ngủ ngon, một mình ngồi trong phòng ăn thưởng thức bò bít tết.

Sau khi về phòng, Lê Phù lại suy nghĩ, tình tiết vừa nãy hình như đã gặp qua ở đâu rồi, lông mày cô nhíu lại, câu trả lời thật sự hiện ra trong đầu óc mệt mỏi. Là ở trong cuốn tiểu thuyết tình cảm cô đã đọc qua, "Tổng giám đốc bại hoại nhã nhặn và cô vợ nhỏ của anh ta". Trong đó có một đoạn, viết là tổng giám đốc cố tình làm ra vẻ như không biết chiên bò bít tết, để nữ chính hỗ trợ, sau đó tạo ra vài khoảnh khắc mập mờ.

Quá giống, gần như copy – paste lại cốt truyện.

Lê Phù chui vào trong chăn cảm thán…

Chẳng lẽ Châu Ánh Hi cũng đọc tiểu thuyết tình cảm sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, mí mắt cô không còn sức chống đỡ nặng nề khép lại.

Hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

…

Sáng sớm hôm sau, Lê Phù bị cuộc điện thoại của Ngô Thi đánh thức.

Trong di động, Ngô Thi vô cùng lo lắng bạn tốt qua đêm ở đâu. Lê Phù cũng thích nói đùa, nói là quyến rũ được một người mẫu nam trong quán bar, ở biệt thự của người mẫu nam yêu đương một đêm. Ngô Thi "cắt" một tiếng, hoàn toàn không tin chị em tốt có thể phóng khoáng đến vậy.

Trước khi cúp điện thoại, Ngô Thi bảo Lê Phù đến nhà trọ của mình.

Lê Phù nói rửa mặt xong sẽ tới.

Sửa sang lại vẻ ngoài một chút, Lê Phù mở cửa phòng ra. Dù biết phòng Châu Ánh Hi ở đối diện, nhưng động tác của cô vẫn rất nhẹ. 6 giờ rưỡi trời còn chưa sáng, trong phòng khách rộng rãi chỉ có ánh nắng ban mai, cô soạn một tin nhắn cảm ơn gửi Châu Ánh Hi, sau đó rời khỏi chỗ này.

Mưa cả đêm cuối cùng cũng ngừng, cỏ dưới tầng sáng bóng vì những giọt nước.

Lê Phù mệt mỏi xoa đầu, trong khoảng thời gian chưa tới 12 tiếng, dường như đã xảy ra chuyện trong cả một tuần. Quá mệt mỏi, mệt mỏi đến mức hai chân đi đường cũng không có sức.

“Rachel…”

Một người đàn ông dắt chó đi dạo bên bãi cỏ gọi Lê Phù.

Lê Phù ngơ ngác quay đầu lại, là gương mặt quen thuộc, con Golden kia cô cũng gặp qua. Cô đi tới chào hỏi: “Jack, lâu rồi không gặp.”

Jack là người bạn tốt của Ngô Thi, người đàn ông đã từng trắng trợn tỏ tình với Lê Phù, tên tiếng Trung là Hà Tư Diêu, cũng giống Ngô Thi, đều là người Triều Dương, Sán Đầu. Chuyển đến Luân Đôn theo ba mẹ làm kinh doanh từ cấp 3, bây giờ đang là một giáo viên thể dục ở trường cấp 3. Thân hình rắn chắc cường tráng, màu da cũng là màu lúa mạch khỏe mạnh, còn có tính tình phóng khoáng cởi mở như cô.

Hà Tư Diêu bắt đầu hàn huyên: “Gần đây thế nào?”

Lê Phù nhún nhún vai: “Vẫn như cũ.”

“Chuyên ngành của cậu vất vả hơn chuyên ngành khác, để Ngô Thi dẫn cậu đi giải khuây nhiều chút.”

“Cậu ấy lúc nào cũng dẫn tôi đi chơi.”

Hà Tư Diêu chỉ vào tòa nhà bên cạnh, hỏi: “Có mình cậu thôi à? Ngô Thi đâu?”

Lê Phù dừng lại một chút, nói: “Cậu ấy không có ở đây, tôi tới nhà bạn tôi.”

“Cậu có bạn ở đây sao?” Hà Tư Diêu hơi kinh ngạc.

Lê Phù tìm một lý do nghe có vẻ phù hợp: “Ừ, bạn của anh trai tôi.”

“Ồ.”

Vốn dĩ Hà Tư Diêu định nói lời tạm biệt, không ngờ con Golden của mình cứ cọ vào người Lê Phù: "Hình như Bob rất thích cậu."

Lúc trước cùng Ngô Thi đến nhà anh ta làm khách, con Golden này vô cùng thích cô. Lê Phù ngồi xổm xuống sờ sờ đầu nó: "Không phải là Bob thích tôi, nó thích con gái."

Ánh mắt Hà Tư Diêu lập tức dán vào người cô: "Tiểu Bao Phù nhà cậu cũng rất đáng yêu."

Lê Phù vừa vuốt ve Bob vừa nói: "Nó ấy à, nó nghịch lắm."

Sau đó, hai người tiếp tục hàn huyên đề tài về mấy con chó.

Cách đó không xa, Đàm Tự bước xuống từ chiếc Mercedes, đúng lúc gặp cảnh này. Anh ấy cố ý đối chiếu ảnh chụp trong nhật ký trò chuyện, xác nhận chính là người phụ nữ mà Châu Ánh Hi mê muội. Anh ấy không nói lời nào vội vàng chạy lên tầng.

Mật mã nhà trọ, ngoài người nhà ra Châu Ánh Hi còn nói cho bạn thân Đàm Tự.

Nhưng mà, Đàm Tự chưa bao giờ tự tiện xông vào nhà, sẽ lễ phép ấn chuông cửa trước.

Mở cửa ra, Châu Ánh Hi nhìn anh ấy, rồi lại nhìn đồng hồ, hỏi: "Sao đến sớm thế?"

Đàm Tự vừa đổi dép vừa nói: "Nhớ cậu không ngủ được."

"…" Châu Ánh Hi đã quá quen với tính cách không đứng đắn của anh ấy.

Đàm Tự đổi dép xong, đột nhiên hưng phấn ôm lấy bả vai Châu Ánh Hi: "Anh bạn, thành thật khai báo, ngủ với em gái Lê của cậu rồi?"

Châu Ánh Hi kinh ngạc: "Cậu thấy em ấy rồi à?"

Chữ "Mẹ kiếp" suýt nữa là thốt ra từ trong miệng, nhưng bị Đàm Tự nuốt xuống. Bởi vì vào biệt thự thì phải tôn trọng quy củ của chủ nhà, không được nói tục ở đây, vẫn luôn hỏi tình hình cụ thể.

Nhưng Châu Ánh Hi nhanh chóng giải thích: "Đêm qua tớ và em ấy, còn có cả bạn của em ấy đi quán bar. Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, trời lại mưa to, tớ mời em ấy ở tạm nhà tớ một đêm, không có chuyện gì khác xảy ra."

Đàm Tự khịt mũi, sắp ngửi được Châu Ánh Hi luôn, tiếc nuối đẩy anh ra: "Tớ nói cậu nghe nè, nếu cậu mà không cố gắng, em gái Lê của cậu sẽ chạy theo người khác đấy."

Châu Ánh Hi trở nên nhạy cảm: "Có ý gì?"

Đàm Tự thoải mái ngồi phịch trên sofa, nói: "Vừa nãy đúng lúc tớ gặp em gái Lê của cậu ở dưới tầng, cô ấy trò chuyện rất vui vẻ với một người đàn ông ở đấy." Mỗi lần kể về chuyện gì giọng của anh ấy đều rất lố: "Hơn nữa, cô ấy không chỉ nói chuyện vui vẻ với đàn ông, nhìn qua quan hệ với chó của anh ta cũng rất thân thiết. Tự cậu ngẫm nghĩ, suy xét kỹ lại xem."

Châu Ánh Hi sửng sốt vài giây, mặc dù sắc mặt trầm xuống, nhưng không nói gì, chỉ yên lặng đi vào phòng bếp.

Nhưng Đàm Tự ở phía sau nghiện trêu chọc, cố ý nâng cao giọng: "Cậu ấm Châu ngây thơ của chúng ta, lần đầu tiên động lòng đã đụng phải cao thủ rồi."

-

Về việc tại sao công tử Châu lại phục chế cốt truyện, sau này sẽ giải thích.

Nam phụ trong trò chơi đã xuất hiện.

Chương 13: Tự an ủi

Trước lúc đi Đàm Tự nói với Châu Ánh Hi, nếu đã xác định được đối phương độc thân, thì phải thừa thắng xông lên bắt lấy. Đồng thời cũng nhắc nhở anh, em gái Lê kia nhìn qua rất được yêu thích, bên cạnh không biết có bao nhiêu người theo đuổi. Anh ấy còn kiến nghị, đàn ông muốn lấy được lòng nữ sinh, nội hàm cũng rất quan trọng. Lúc chuẩn bị ra khỏi cửa, tốt bụng ném cho anh ít hàng dự trữ trong đĩa.

Trước khi ném, Đàm Tự còn không quên trêu chọc: "Cậu ngây thơ như vậy, xem cái gì ôn hòa trước đã, tuần tự từng bước, mãnh liệt quá sợ cậu ăn không tiêu."

Lúc trước thi thoảng mấy người bạn thích đùa giỡn Châu Ánh Hi, hỏi anh có muốn xem không, nhưng anh đều lễ phép từ chối.

Đây là lần đầu tiên anh cho phép Đàm Tự lưu lại dấu vết dơ bẩn trong máy tính của mình.

Giờ ngọ hai ngày sau, Châu Ánh Hi mới có ý định mở phim.

Lúc sửa sang nhà, Châu Ánh Hi chọn một gian phòng có diện tích vừa phải làm phòng sách, bởi vì anh có cảm giác an toàn khi đọc sách trong môi trường như vậy. Phần lớn đồ dùng trong nhà đều là phong cách Bắc Âu, rèm cửa đã hạ xuống, anh ngồi trên ghế sofa làm bằng gỗ đàn hương vàng. Macbook trên bàn đã mở giao diện phim ra, dừng lại ở bộ đầu tiên.

Là một bộ tiếng Nhật.

Ngón tay chần chừ một lúc, Châu Ánh Hi chuẩn bị lại tâm lý, mở ra.

Bộ phim Đàm Tự đưa cho anh là dạng phim giáo viên nam dạy dỗ nữ sinh.

Mở màn, là nữ chính vẻ ngoài ngây thơ đến nhà giáo viên học bổ túc, mặc đồng phục học sinh và tất dài. Thầy giáo ra mở cửa bề ngoài nhã nhặn, ôn hòa lịch sự rót cho nữ chính một tách trà trước, rồi hàn huyên vài câu với cô ấy. Sau đó, bắt đầu bổ túc cho cô ấy. Hai người ngồi trước chiếc bàn gỗ, học tiếng Anh.

Cho đến đoạn này, hình ảnh xem như sạch sẽ thoải mái.

Tạm thời Châu Ánh Hi chưa có cảm giác khó chịu nào, anh chưa từng xem qua phim heo, thật sự tin vào "phong cách ôn hòa" mà Đàm Tự nói. Đột nhiên, theo tiếng bút máy rơi xuống đất, lúc nam chính cúi người nhặt bút, không tự chủ được liếc trộm hai chân nữ chính vài lần, còn không nhịn được sờ soạng từ dưới lên. Hai chân nữ chính kẹp lại vặn sang một bên, nhưng vẫn không ngăn được nam chính thò tay vào trong quần lót của cô.

"Ưm…" Hình ảnh mới vừa rồi còn yên tĩnh, xuất hiện tiếng rên nhẹ của nữ sinh.

Nam chính kéo nữ chính nhỏ gầy đến giữa hai chân mình, hắn ôm chặt người lại, ánh mắt trở nên ác độc, ra lệnh cho nữ chính cởi sạch ngay trước mặt mình.

Hoang đường hơn là, người xem phim lại đang nghi ngờ logic của phim heo: "Cởi thật đấy à?"

Châu Ánh Hi thở dài, cảm thấy nghi ngờ với hành vi của nữ chính.

Sau khi nữ chính cởi áo lót và quần lót, hai chân kẹp chặt, hai tay che ngực, thẹn thùng không biết nên làm sao để không để lộ cảnh

xuân. Mà lúc này, nam chính mạnh mẽ ra lệnh, bắt cô ấy thả tay ra. Nữ chính run rẩy thả hai tay ra, làn da mềm mại như thạch trái cây.

Châu Ánh Hi lia hai mắt sang chỗ khác, phi lễ chớ nhìn.

"A, a…"

Khi anh nhìn sang chỗ khác, trong hình ảnh không chỉ xuất hiện tiếng rên rỉ như lúc nãy, còn có tiếng nước từ ngón tay móc ra. Anh chậm rãi lia ánh mắt lại, muốn đóng video lại theo bản năng, nhưng di chuyển con chuột ra khỏi nút đóng, sự tò mò thúc giục anh mở mắt. Anh thấy nam chính vừa mút bầu ngực như đào mật của nữ chính, vừa cắm ngón tay vào huyệt nhỏ của cô ấy, khuấy động ra tiếng nước dâm đãng.

Dần dần, cả hình ảnh và âm thanh đều trở nên sắc tình.

Chuyện này với Châu Ánh Hi mà nói, còn có tính thử thách hơn cả buổi diễn độc tấu.

Mặc dù anh nhìn hình ảnh hai thân thể quấn quýt với nhau khó tránh khỏi việc sinh ra chút khó chịu, nhưng không biết có phải do trong lòng chứa một người hay không, lúc đó anh cũng nhập tâm vào, cũng sẽ ảo tưởng. Nhất là khi nhìn thấy nam chính đặt nữ chính dưới thân, rên rỉ, gậy thịt đỏ tươi nhanh chóng cắm vào giữa đùi cô ấy, lần đầu tiên dục vọng nóng bỏng trong thân thể trưởng thành của anh như được thức tỉnh.

Trong căn hộ này, chỉ từng xuất hiện những nốt nhạc uyển chuyển dưới ngón tay anh, và tiếng nhạc giao hưởng tao nhã thoát tục. Thậm chí, ngay cả bạn bè đến nhà làm khách, anh cũng không cho phép họ nói một từ thô tục nào, quả thật thân thể và tâm lý đều có chứng sạch sẽ nhất định.

Sau khi kết thúc tư thế đầu tiên trong phim, anh tắt video.

Một lát sau, tay nắm cửa bị dùng sức vặn mở ra.

Châu Ánh Hi trực tiếp đi vào nhà vệ sinh, lưng anh chống trước bồn rửa tay, áo ngủ màu xám bị mồ hôi thấm ướt, trong thân thể giống như có một ngọn lửa thiêu đốt. Mà ngọn lửa kia chạy dọc theo ngực xuống bụng rồi xuống vị trí càng thấp dưới khu tam giác, anh có thể cảm nhận rõ ràng bộ phận bị quần lót bao bọc căng trướng khó chịu.

Vì từ nhỏ đã sinh hoạt dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc, cho dù là hoàn cảnh sinh hoạt hay hoàn cảnh học tập, đều trong trắng như nước. Mẹ anh sẽ không để anh lây nhiễm chút nào từ thứ không sạch sẽ kia. Tuổi dậy thì của anh bị việc học, bị dương cầm, bị nhạc phổ chiếm hết, thời điểm bận rộn nhất, một ngày chỉ có thể ngủ hai tiếng. Bởi vậy, sao thiếu niên có thể không khao khát mùa xuân?

Sau khi trưởng thành, cuộc sống của anh vẫn sạch sẽ như cũ, bạn bè bên cạnh cũng chịu áp lực của mẹ anh, gần như không có ai dám đưa anh đi, mà thời gian rảnh rỗi anh thích tập thể hình, có lẽ dục vọng thỉnh thoảng cương cứng đã bốc hơi trong khi vận động. Thế giới của anh như thể không hề liên quan đến những thứ đàn ông bình thường đều sẽ đụng vào như "AV", "thủ dâm", "làm tình."

Nhưng kể từ đêm đó, anh có một giấc mộng xuân.

Dường như rất nhiều chuyện liên quan đến bản năng của cơ thể, bắt đầu trở nên không khống chế được.

Trong phòng tắm, Châu Ánh Hi cởi quần áo, mở vòi hoa sen, nhưng anh chưa tắm rửa ngay, mà cúi đầu, cầm lấy gậy thịt của mình. Bởi vì chưa từng dùng qua, màu màu sắc dương vật sạch sẽ đến mức hiện màu hồng phấn, nhưng kích thước lại vừa thô vừa dài, mạch máu đan xen trông có vẻ hung ác, là sự tàn bạo tương phản hoàn toàn với con người anh.

Tiếng thở dốc nặng nề ngắt quãng.

Gậy thịt thẳng tắp nặng trịch trong lòng bàn tay Châu Ánh Hi, anh mới vuốt vài cái, đã trướng lên một vòng. Anh nhắm hai mắt, nhưng trong đầu lúc thì hiện lên tư thế làm tình của nam nữ chính trong phim, lúc lại hiện lên ký ức mộng xuân. Hình ảnh không ngừng kích thích động tác của anh, da thịt trên gậy thịt trong lòng bàn tay co rút căng ra.

Gậy thịt trở nên cứng và lớn hơn.

Châu Ánh Hi không nhìn động tác trong tay mình, mà nhìn chằm chằm vào tường gạch men, là ánh mắt chưa bao giờ xuất hiện trên người anh, rất không ôn hòa, tựa như một ngọn lửa. Loại chuyện tự an ủi này, là bản năng của đàn ông, không cần phải học. Anh chỉ muốn buông thả dục vọng không khống chế được của mình, tốc độ tay càng lúc càng nhanh, kẽ tay cũng ngày càng dính nhớp.

Anh hơi cúi đầu, nhìn thoáng qua gậy thịt trong lòng bàn tay, gần như đã cứng đến cực hạn, hô hấp của anh trở nên nặng nề, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Lúc khoái cảm lan tỏa trong máu đến khi xuyên qua đỉnh sọ, anh cười nhạo mình chẳng qua cũng chỉ là người phàm tục.

Sau tiếng rên rỉ khàn khàn, dường như anh đang rơi thẳng đứng từ những đám mây trôi xuống đất.

Châu Ánh Hi buông tay, mở lòng bàn tay nóng bỏng ra, trên da thịt đều là tinh dịch của anh, anh lại cúi đầu, gậy thịt còn chưa mềm, thậm chí kích thước khi cương cứng hoàn toàn có chút đáng sợ, tỏa ra cảm giác xâm chiếm mạnh mẽ.

Trên sàn nhà ẩm ướt lạnh lẽo, là chất lỏng đặc sệt như bột trắng.

Anh bắn mấy lần mới bộc phát hết dục vọng.

…

Cùng ngày ở Cambridge.

Lê Phù đang ngủ trưa thì bị cuộc gọi của Ngô Thi đánh thức, cô ấy nói có thể Tiểu Bao Phù lại không có nhà rồi. Lê Phù hoảng đến mức tiện tay vớ một cái áo T - shirt, quần jeans chạy tới nhà chị Anna. Anna là bạn của Lê Phù và Ngô Thi ở Cambridge, lớn hơn họ 5, 6 tuổi, bình thường rất săn sóc họ.

Nửa năm trước, ba người các cô tự lái xe đến nông thôn chơi, ngẫu nhiên thấy một bãi cỏ xinh đẹp, cùng nhau xuống xe chụp ảnh quẹt thẻ. Rõ ràng lúc chụp ảnh chỉ có ba người, nhưng sau khi chụp xong, các cô lại phát hiện ảnh chụp có thêm một chú chó nhỏ.

Lê Phù đặc biệt thích chó cứ sờ nó suốt, hỏi nó tên gì, ở đâu.

Chỉ là, cô cũng phát hiện tuy rằng chó con lớn lên đẹp mắt, nhưng bộ lông rất bẩn.

Nước Anh rất ít khi có chó hoang, bởi vì ai cũng rất thích chó, thậm chí trong một nhà, địa vị của chó còn cao hơn cả chủ nhân. Lúc đầu, Lê Phù nghĩ rằng ai để nó đi lạc, cho đến khi chủ nhân của nó xuất hiện. Cô ngạc nhiên bởi vì chủ nhân của nó lại là một người lang thang.

"Đi thôi, đi thôi." Lúc ấy, Ngô Thi lập tức kéo Lê Phù đi.

Nhưng Lê Phù cảm thấy người lang thang dường như có chuyện muốn nói với mình. Quả nhiên, trực giác của cô rất đúng, người lang thang nói ông ấy không nhà để về, sợ ngay cả cơm ăn áo mặc của mình cũng không lo được, nhưng không muốn vứt bỏ chú chó của mình. Ông ấy hỏi cô có thể nhận nuôi nó không, để nó sống cho tốt.

Ngô Thi nhắc nhở Lê Phù: "Cậu đừng lương thiện quá, cậu muốn nhận nuôi thì nhận ở đâu mà chả được."

Có lẽ là thấy chú chó rất có duyên với Lê Phù, nên chị Anna đề nghị nuôi chó ở nhà chị ấy.

Vì vậy, chú chó Spaniel (*) lang thang này, lắc mình biến từ kẻ đáng thương thành một bé cưng nhận muôn vàn cưng chiều.

(*) Giống chó Cocker Spaniel:

Lê Phù còn đặt cho nó một cái tên rất đáng yêu – Tiểu Bao Phù.

Nếu như không bận, mỗi ngày Lê Phù đều sẽ đến nhà chị Anna chơi cùng Tiểu Bao Phù, nhưng gần đây chị Anna mang thai, chồng của chị ấy là một người Hoa rất cổ hủ, nhất là quan niệm đối với động vật, càng cổ hủ hơn. Vì thân thể của vợ, anh ta không muốn trong nhà tồn tại bất kỳ thú cưng nào.

Vốn dĩ Tiểu Bao Phù ăn nhờ ở đậu, Lê Phù rất hiểu cho họ.

Cô dắt Tiểu Bao Phù đi bộ từ Anna nhà về trường, nhưng ký túc xá không cho nuôi thú cưng, cô chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Tiểu Bao Phù là một chú chó rất ngoan, bộ lông cũng được chị Anna chăm chút rất mượt, không nhìn ra được trước đây nó là chú chó hoang.

Đi bộ mệt mỏi, Lê Phù mang Tiểu Bao Phù ngồi xuống băng ghế công viên.

Tiểu Bao Phù nhảy lên ghế, ngoan ngoãn nằm trên đùi cô, phơi nắng dưới ánh mặt trời ôn hòa sau giờ ngọ đầu hạ. Cô nghĩ, thay vì nhờ bạn bè, không bằng tự thuê phòng để cho Tiểu Bao Phù có thể tự do ở lại, cô sẵn sàng dùng học bổng và tiền bổ túc, cho Tiểu Bao Phù một gia đình nhỏ.

Chỉ là, đi đâu tìm nhà trọ giá cả hợp lý đây?

Lê Phù hỏi Ngô Thi trước, nhưng Ngô Thi nói cũng phải hỏi những người bạn khác. Sau đó, cô nghĩ tới một biện pháp nhanh hơn, đó là gửi một tấm ảnh chụp chung của mình và Tiểu Bao Phù đến vòng bạn bè, giới thiệu là.

"Ai có căn nhà đáng tin, chất lượng tốt giá cả hợp lý, Tiểu Bao Phù đáng yêu online cần nhà."

Đương nhiên, cô chặn Lê Ngôn.

Để anh trai biết mình nuôi chó ngoài trường, nhất định sẽ bay từ Boston tới đánh cô một trận.

Luân Đôn.

Trong căn hộ tầng cao nhất ở nội thành, có tiếng đàn dương cầm dễ nghe, Châu Ánh Hi định dùng bầu không khí nghệ thuật tao nhã quét sạch xúc động dơ bẩn vừa rồi. Anh dừng động tác đánh đàn, đi về phía bàn trà, khát nước nên uống hai ngụm nước ấm, sau đó cầm điện thoại lên, ngồi trên sofa.

Trong nửa tiếng, có mấy chục tin nhắn Wechat.

Châu Ánh Hi lễ phép trả lời từng câu hỏi, sau khi trả lời câu cuối cùng, anh mở cuộc trò chuyện với Lê Phù, câu cuối cùng dừng lại ở hai chữ "Cảm ơn" sáng ngày cô rời đi. Hai ngày sau đó, cô lại lần nữa biến mất trong cuộc sống của anh.

Ban đầu, Châu Ánh Hi cho rằng Lê Phù bề bộn nhiều việc, nhưng mở vòng bạn bè của cô ra mới biết, cuộc sống của cô phong phú đến mức nào. Cô tựa như cơn gió, thổi đến trên người anh là sự ấm áp, nhưng khi rời đi, cũng vô tình không lưu lại một dấu vết nào.

Như những người xa lạ chưa từng quen biết.

Anh bỗng nhớ tới câu nói đau lòng của Đàm Tự.

“Em gái Lê của cậu, bên cạnh không biết có bao nhiêu người theo đuổi. Chủ động trò chuyện với cậu, đoán chừng cậu phải lấy số.”

Lúc rời khỏi giao diện bạn bè, Châu Ánh Hi lướt qua tin mà Lê Phù vừa đăng, sau khi xem ảnh và đọc giới thiệu xong, anh cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nhắn tin riêng với Lê Phù.

[Tôi có một căn hộ ở Cambridge, cách đại học Cambridge không xa. Nếu em cần, tôi có thể gửi sơ đồ căn hộ cho em xem.]

Sau khi tin tức được gửi đi, rất lâu chưa nhận được câu trả lời.

Qua khoảng hơn 10 phút, Lê Phù mới trả lời tin nhắn Wechat, nhưng kết quả không phải điều Châu Ánh Hi muốn, trái tim rơi thẳng xuống đáy vực.

[Cảm ơn ý tốt của anh, tôi tìm được nhà thích hợp rồi. Có rảnh tôi sẽ đến Luân Đôn mời anh ăn một bữa.]

Cùng một giọng điệu.

Khách sáo xa lạ như nhau.

Chương 14: Sống chung

"A Thi, sao cậu không nói với tớ đấy là phòng của Jack."

Lê Phù vất vả mới tìm được căn nhà, tâm trạng lại như rơi xuống đáy vực, cũng không phải vì cái gì khác, chỉ vì Ngô Thi không nói với cô, căn nhà trọ vừa nãy là của Hà Tư Diêu. Dù sao cô đã từng từ chối lời tỏ tình của anh ta, thuê nhà của anh ta, cứ luôn cảm thấy không ổn.

Ngô Thi ở đầu dây bên kia giải thích, ý tứ đại khái là, nói cô không cần quá để ý. Bởi vì cô ấy chỉ quen Hà Tư Diêu có căn hộ trống ở Cambridge, bảo cô mang Tiểu Bao Phù đến giải quyết chỗ ở trước.

Nhưng mà Lê Phù vẫn từ chối.

Cô có hướng ngoại kết bạn nhiều đến đâu, thì trong lòng vẫn có thước đo rõ ràng về chuyện nam nữ.

Cô rất không thích có quan hệ với những người đàn ông đã biểu hiện thẳng là không thể.

Thần may mắn vừa chiếu cố, nháy mắt đã tung cánh bay đi.

Không tra vận may chòm sao Lê Phù cũng biết, hôm nay khẳng định chòm sao Nhân Mã về bét.

Cô xoa xoa đầu Tiểu Bao Phù: "Cục cưng à, chúng ta phải lưu lạc đầu đường xó chợ rồi."

Tiểu Bao Phù rên ư ử cọ cô, không ngừng lắc đuôi, như là đang an ủi chủ nhân không cần gấp. Chắc chắn họ sẽ không lưu lạc đầu đường.

Nhìn trời dần tối, Lê Phù khẽ thở dài một hơi, sau đó lấy lại tinh thần, mở di động, muốn thử tìm tiếp.

Cô bỗng nhớ tới một người.

Người mà không lâu trước đây cô đã từ chối.

"Lại hỏi anh ấy, không hay lắm thì phải?" Trong lòng Lê Phù đang rối rắm.

Cúi đầu suy nghĩ một chút, tạm thời cô không lo được nhiều như vậy, nhà trọ của Châu Ánh Hi là căn hộ đáng tin cậy nhất hiện tại. Vì thế, cô nhập một đoạn văn lịch sự vào khung chat.

Rachel: [Hi, không biết như này có tính là mạo muội quấy rầy anh không. Là như vậy, căn hộ của tôi xảy ra chút vấn đề, tôi muốn hỏi một chút, căn hộ của anh còn có thể cho thuê không?]

Lê Phù cho rằng phải qua một lúc Châu Ánh Hi mới trả lời, không ngờ anh trả lời ngay.

Châu Ánh Hi: [Đương nhiên là được, tôi gửi cho em vài ảnh chụp căn hộ, em xem có hài lòng không.]

Dường như lần nào Châu Ánh Hi cũng khiêm tốn, đều sẽ khiến Lê Phù cảm thán.

Anh rõ ràng là nhân sĩ có địa vị cao ở xã hội thượng lưu, hình dung anh là cậu ấm nhà giàu cao quý cũng không quá lời. Nhưng cách đối nhân xử thế, cử chỉ lời nói, chưa bao giờ khiến người khác sinh ra cảm giác phân biệt, khiêm tốn dịu dàng như người bạn chơi chung thoải mái bên cạnh.

Châu Ánh Hi nhanh chóng gửi tới 7, 8 tấm hình, mỗi một nơi trong căn hộ gần như có thể thấy rõ ràng, chỉnh thể là phong cách Bắc Âu đơn giản, đồ dùng trong nhà chủ yếu dùng màu gỗ đào. Điểm khiến Lê Phù thích nhất là, ngoài cửa sổ sát đất trong phòng khách là một bãi cỏ xanh um, tầm nhìn trong suốt, rất thích hợp đưa Tiểu Bao Phù đi dạo.

Cuối cùng cô cũng tìm được niềm vui khi thuê nhà một mình.

Rachel: [Thẩm mỹ của anh tốt thật, nhà cửa đẹp quá.]

Châu Ánh Hi: [Trước đây tôi có một người bạn tốt học ở Cambridge, tôi mua căn hộ này ở gần đó. Cambridge yên tĩnh hơn Luân Đôn rất nhiều, thi thoảng tôi tới tìm cậu ấy sẽ ở lại nửa tháng, tìm linh cảm viết nhạc.]

Rachel: [Vậy anh không cần ở sao.]

Châu Ánh Hi: [Cho em thuê rồi thì đương nhiên tôi sẽ không ở.]

Lê Phù cầm điện thoại, cắm đập lên đỉnh đầu Tiểu Bao Phù, trái lo phải nghĩ, sau đó hỏi tiền thuê.

Thấy tiền thuê Châu Ánh Hi gửi qua Wechat, cô thật sự không thể tin, đây đúng là miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Rachel: [Anh giảm giá cho tôi đấy à?]

Châu Ánh Hi: [Ừ, em là nữ sinh, lại đang đi học. Chúng ta còn là bạn bè, đương nhiên tôi sẽ cho em một cái giá hữu nghị.]

Nói cũng rất hợp lý, nhưng có lẽ chênh lệch giá thuê với Cambridge quá lớn, Lê Phù vẫn không tiện nhận ý tốt.

Cho đến khi, anh gửi thêm một tin nhắn Wechat.

Châu Ánh Hi: [Nếu đổi lại là người bạn khác, chắc em đã sớm vui vẻ nhận lấy rồi. Do dự lâu như vậy, chứng tỏ em không coi tôi là bạn.]

Sợ anh nghĩ nhiều, Lê Phù vội vàng gõ chữ: [Không phải không phải, đương nhiên tôi coi anh là bạn rồi. Chỉ là chúng ta mới quen biết không lâu, cảm giác như tôi đang trục lợi của anh.]

Vài giây sau, Châu Ánh Hi trả lời: [Không sao, tôi không ngại.]

Nghe những lời nói khó tránh khỏi nghi ngờ lung tung.

Nếu đổi lại là nam sinh khác, Lê Phù nhất định sẽ nghĩ đến phương diện mập mờ, nhưng bởi vì Châu Ánh Hi là người đàn ông ôn hòa đến mức không hề có cảm giác công kích với nữ sinh, cho nên cô chỉ dừng lại ở ý trên mặt chữ.

Anh không ngại giảm tiền thuê nhà, giúp đỡ bạn bè.

Cuối cùng, Lê Phù đồng ý thuê căn hộ này, hơn nữa trả tiền thuê một tháng cho Châu Ánh Hi.

Sau khi Châu Ánh Hi nhờ bạn bè ở Cambridge đưa chìa khóa cho cô, dặn dò một số công việc khi thuê nhà. Ví dụ như trong nhà có ít đồ điện gia dụng, đồ điện gia dụng sử dụng như thế nào vân vân mây mây, bao gồm cả dương cầm cũng có thể đàn. Nói thêm cho cô biết, tất cả phòng trong nhà trọ đều có thể tùy ý sử dụng, chỉ có một phòng không nên động vào, bởi vì bên trong có ít quần áo và sách vở của anh.

Có thể dùng giá thấp thuê được căn nhà trọ như vậy, Lê Phù đã cảm thấy cô gặp may rồi. Đối với dặn dò của chủ nhà, khẳng định cô sẽ nghe theo.

Không thể động vào, thì tuyệt đối cô sẽ không vượt một ly nào.

…

Cứ như vậy, Lê Phù mang theo Tiểu Bao Phù vào căn hộ gọi là Villroom.

Bởi vì cách trường học rất gần, cho nên cô gần như không ở ký túc xá nữa. Mỗi sáng cho Tiểu Bao Phù đi dạo một vòng, về làm một bữa sáng, sau đó chạy đến trường. Tan học thì về làm bữa tối, cho Tiểu Bao Phù đi tản bộ tiếp, đến tối không bận sẽ làm ổ trên sofa xem phim điện ảnh cũ.

Hóa ra có một không gian nhỏ thoải mái, thật sự có thể có tâm tình tốt.

Một tuần này, mỗi ngày Lê Phù đều mang khuôn mặt tươi cười, ngay cả giáo sư bới móc cũng đã không còn là phiền não.

Thứ sáu hôm nay, Lê Phù có hai tiết giải phẫu học, trong mấy tiếng đồng hồ này, gần như cô không có thời gian rảnh xem điện thoại. Chỉ cần gặp môn pháp y mình yêu thích, độ nhập tâm của cô thật sự kinh người.

Bạn học và giáo viên luôn nói chỉ cần cô đứng trước bàn mổ cầm dao mổ, cô có thể "đổi sắc mặt" ngay lập tức.

Nét mặt chỉ còn lại sự nghiêm túc, nghiêm chỉnh và bình tĩnh.

Kết thúc tiết học đã là 6 giờ chiều.

Lê Phù thay áo blouse trắng thành áo T - shirt, đứng duỗi người trước cổng học viện, hơi thở bùn đất ẩm ướt tươi mát bay đến chóp mũi của cô. Lúc này cô mới phát hiện trong mấy tiếng bị cấm túc vừa qua, bên ngoài đổ cơn mưa, nhìn cành cây bị thổi cong và lá cây rải rác trên mặt đất, đoán chừng mưa không hề nhỏ.

Từ khi có ổ nhỏ, tan học là Lê Phù chỉ muốn xông về nhà.

Nhà trọ ở ngay trong con phố phía sau trường học, quẹo một cái là đến. Chuyện đầu tiên sau khi cô vào nhà là lấy một lon coca ra từ tủ lạnh, sau đó dang tay chân hình chữ "đại" ngồi phịch xuống sofa, đợi Tiểu Bao Phù đến cọ vào người cô.

Điện thoại vừa đặt lên bàn sạc pin, sau khi tự động khởi động, rung liên tục vài cái.

Không phải tin nhắn, là điện thoại.

Lê Phù lười biếng cầm di động lên, khi nhìn thấy tên "Jack Hà Tư Diêu", đầu ngón tay của cô do dự có nên nhấn xuống hay không, bởi vì cô rất không thích dây dưa không rõ với người mình đã từng từ chối.

Nhưng, xuất phát từ sự lễ phép, cô vẫn nhận.

Hà Tư Diêu: "Hi, Rachel, là tôi, Jack đây. Sợ em xóa tôi, báo tên trước."

Lê Phù cười qua loa: "Tôi không xóa ai dễ như vậy, anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Hà Tư Diêu: "À, là như này, tôi muốn chào hỏi em trước."

Lê Phù: "Có ý gì?"

Hà Tư Diêu giải thích: "Ngày mai sinh nhật Ngô Thi không phải muốn đi biệt thự ở ngoại ô mở party sao, tôi cũng đi. Nên tôi báo trước với em một tiếng, không muốn để em đến hiện trường mới biết tôi cũng ở đó, sợ làm em mất hứng."

Lê Phù trầm giọng: "Không cần thiết, con người tôi tương đối dứt khoát, tôi từng từ chối anh, chứng tỏ chúng ta không có khả năng.

Hơn nữa ngày mai là sinh nhật Ngô Thi, khẳng định tôi sẽ đến, không cần biết anh có ở đó không."

Hà Tư Diêu ở đầu dây bên kia trầm tư một lúc rồi mới đáp: "Ok, nếu em thấy không sao thì cứ coi như chưa từng nhận được cuộc gọi này của tôi."

"Ừ." Lê Phù vô tình nhanh chóng cúp máy.

Thật ra ban đầu, Lê Phù có chút ấn tượng tốt với Hà Tư Diêu. Lúc ấy dưới sự ồn ào của Ngô Thi, vốn dĩ cô cũng định tiếp xúc nhiều hơn, chỉ là tính cách Hà Tư Diêu quá mạnh mẽ, luôn tạo áp lực cho cô. Mà cô vốn thuộc phái tự do tự tại, đây xem như là một chân hung bạo đạp lên điểm mấu chốt của cô.

Cho nên, cô đã nhanh chóng cắt đứt quan hệ với anh ta.

Sau khi không bị ai quấy nhiễu nữa, Lê Phù quay lại nằm trên sofa, suy nghĩ lát nữa nên chiên bò bít tết hay là làm cơm chiên lạp xưởng ăn.

"Lê Phù…" Trong nhà vệ sinh đột ngột truyền ra âm thanh trầm thấp của đàn ông.

Trong nhà xuất hiện người lạ, đối với nữ sinh sống một mình mà nói, là một chuyện sợ hãi nhất.

Lê Phù gần như bị dọa giật bắn người, cô ôm Tiểu Bao Phù xê dịch về phía cửa, hoàn toàn không trả lời tên lưu manh trong nhà vệ sinh. Nhưng cô lại nghe được một tiếng gọi, giọng nói rất quen thuộc.

"Lê Phù, là tôi, Châu Ánh Hi."

Thì ra chỉ là hiểu lầm.

Lê Phù thả lỏng cảnh giác, vừa rồi trán cũng chảy mồ hôi, cô đứng ở trong phòng khách, thân thể thăm dò hướng hành lang: "Sao anh lại ở đây?"

Không biết xảy ra chuyện gì, hình như Châu Ánh Hi không tiện ra ngoài, anh bình tĩnh giải thích: "Bài hát lần trước tôi phổ ở phòng sách, tôi có việc gấp nên bắt buộc phải tới đây một chuyến. Trước khi đến tôi có nhắn tin cho em, nhưng em không trả lời tôi."

Lúc này Lê Phù mới nhớ ra, mấy tiếng vừa nãy mình đều ở trong lớp giải phẫu: "Ngại quá, tôi đang đi học, sau đó điện thoại cũng hết pin, không thấy Wechat của anh, không biết anh ở nhà."

Mỗi chữ đều không vấn đề gì, nhưng khi nói ra, lại có cảm giác là lạ.

"Ừm." Châu Ánh Hi lướt qua đề tài này, nhờ cô một việc: "Vừa rồi đột nhiên trời đổ mưa, trên đường tôi tới, quần áo bị ướt, nên đến phòng tắm xử lý một chút. Em có thể đến phòng sách lấy giúp tôi một cái áo sơ mi trắng không?"

Lê Phù ngẩn người, đầu óc mơ hồ đồng ý: "... Được."

Ở chỗ này một tuần, đây là lần đầu tiên Lê Phù đẩy cửa phòng sách ra.

Giữa tường trắng sạch sẽ là một cánh cửa sổ đẩy làm từ gỗ, ở giữa bày bàn ghế sạch sẽ, hai bên dựng một loạt giá sách cùng một loạt tủ quần áo, đều là màu trắng nhạt dịu dàng, khiến thị giác mỗi người thoải mái dễ chịu.

Dù sao cũng là đồ cá nhân của Châu Ánh Hi, hơn nữa còn là đồ cá nhân của đàn ông, trước khi mở tủ quần áo Lê Phù đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng sau khi mở ra, cô vẫn đỏ mặt, bởi vì đập vào mắt cô không phải quần áo khác, mà là quần lót xếp ngay ngắn, còn đều là màu nhạt.

Cổ cô như bị nước nóng hắt qua, nóng đến khó chịu, cô nhớ ngày đó đánh bậy đánh bạ thấy được phần thân dưới của anh. Mặc dù ngày đó anh mặc quần lót, nhưng có lẽ do màu sắc quần lót rất nhạt, hơn nữa ánh đèn rất chói mắt, đường nét bộ phận phía dưới càng thêm rõ ràng.

Cuối cùng, Lê Phù căng thẳng, hai mắt cố ý nhìn lên trên, tùy tiện ngắm một cái, nhanh chóng kéo xuống. Ngay cả giá áo rơi xuống đất, tạm thời cô cũng không rảnh lo.

Quay lại toilet, cô gõ cửa.

Cửa kẽo kẹt mở ra, từ khe cửa vươn ra một cánh tay của đàn ông chưa mặc quần áo, trên da thịt còn dính vài giọt nước. Châu Ánh Hi nói một tiếng cảm ơn trước, nhưng khi tay đưa ra ngoài lấy áo sơ mi, đầu ngón tay không cẩn thận chạm nhẹ vào mu bàn tay của Lê Phù. Trong một thời gian ngắn, dường như có dòng điện tinh tế nhẹ xuyên qua thân thể hai người.

Lê Phù vô thức tránh né, sau đó quay lại phòng khách.

Mấy phút sau, Châu Ánh Hi đi ra, phát hiện Lê Phù đang ôm điện thoại rầu rĩ.

Anh quan tâm nói, trên người mặc chiếc áo sơ mi không phù hợp với phong cách của anh, áo sơ mi này là do một người bạn học tặng làm quà sinh nhật, bởi vì phong cách Anh quá đặc biệt, nên anh để trong tủ quần áo chưa từng lấy ra mặc.

Lê Phù ngồi trên thảm như một quả bóng cao su xì hơi, có thể do tính cách ôn hòa của Châu Ánh Hi rất dễ khiến người ta buông bỏ phòng bị, cô thuận theo lòng mình nói ra chuyện phiền lòng: "Ngày mai là sinh nhật bạn tốt của tôi, phải đi ngoại ô hai ngày, tôi có tìm một người bạn khác giúp chăm sóc Tiểu Bao Phù, nhưng không ngờ lúc nãy cậu ấy thả bồ câu cho tôi. Gấp quá, mấy người bạn tôi hỏi thăm cũng không có thời gian."

Một góc phòng khách, yên tĩnh vài giây.

"Tôi có." Châu Ánh Hi đột ngột mở lời, chủ động vươn tay giúp đỡ. Anh luôn cho người ta loại cảm giác trầm ổn đáng tin: "Tôi muốn ở lại Cambridge một tuần, vừa khéo, tôi có thể giúp em chăm sóc chó."

Lê Phù lắc đầu: "Không được, tiền thuê nhà đã rẻ vậy rồi, còn giúp tôi chăm sóc chó. Tôi thật sự không thể chiếm lợi của anh nữa."

Đôi mắt Châu Ánh Hi bỗng hạ thấp, nhẹ nhàng đảo quanh một vòng, sau đó mỉm cười nhìn cô, nói: "Tôi nói rồi, tôi không ngại để em chiếm lợi của tôi."

"…"

Ngay lúc không khí ngưng đọng, có người gõ cửa phòng.

Giọng lớn như này, Lê Phù vừa nghe đã biết là ai, gần như nhắm hai mắt mở cửa.

"Cưng à, cậu xem tớ mang gì đến cho cậu này. Rượu… Ngon, một anh, đẹp trai…"

Một tay Ngô Thi mang rượu vang đỏ, một tay mang đồ ăn ngon. Khi cô ấy thấy người đàn ông ở chung với Lê Phù là Châu Ánh Hi, đã sợ đến mức thiếu dưỡng khí ngất đi, rất lâu cũng chưa làm rõ được quan hệ của hai anh chị trước mắt.

-

Cuối chương sau, có lẽ có thể viết về nụ hôn đầu tiên của họ.

Chương 15: Kiss

Sắc trời tối dần, trong phòng khách bật đèn sàn.

Ánh sáng lờ mờ chiếu vào hai đương sự.

Ngô Thi trên sofa chỉ nhìn mà không nói.

Lê Phù biết chị em tốt muốn hỏi gì, tính cô thẳng thắn, nói hết nguyên nhân mọi chuyện ra.

"Cho nên nhà này là của cậu Châu đây?" Ngô Thi hỏi lại lần nữa.

"Ừ." Lê Phù hơi mất kiên nhẫn, cô lười tán gẫu thêm về đề tài này.

Nhưng Ngô Thi lại rất nhiều chuyện, đảo mắt nhìn Châu Ánh Hi: "Cảm ơn cậu Châu đã đưa tay giúp đỡ Tiểu Phù nhà tôi."

Châu Ánh Hi cười: "Đều là bạn bè, không cần khách khí."

Sợ Ngô Thi nói năng không lựa lời, Lê Phù nhẹ nhàng trừng mắt, nhắc nhở cô ấy: "Đủ rồi."

Ngô Thi híp mắt cười với cô, nhưng lại nhìn cậu ấm kia. Ánh mắt người ngoài cuộc luôn độc ác, huống chi cô ấy còn là cao thủ chinh chiến trăm trận, cô ấy đọc ra được chút manh mối từ biểu hiện của Châu Ánh Hi. Nhưng cô ấy rất thức thời, không tiếp tục vô lễ hỏi tới hỏi lui, mà đưa lời mời: "Cậu Châu, ngày mai là sinh nhật tôi, nếu anh có rảnh, không ngại đến ngoại ô chơi cùng chúng tôi chứ?"

Đối với lời mời này, Châu Ánh Hi tự nhiên sẽ vui vẻ nhận lời, nhưng anh nhìn thoáng qua Lê Phù, sau đó từ chối cô ấy: "Cảm ơn lời mời của cô, nhưng tôi đã đồng ý chăm sóc thú cưng giúp Lê Phù rồi."

"..." Ngô Thi lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Châu Ánh Hi ngồi xổm xuống, thử sờ Tiểu Bao Phù nằm trên thảm: "Mọi người cứ chơi vui vẻ đi, lần sau có cơ hội đến Luân Đôn, tôi mời mọi người ăn bữa cơm. Hai ngày nay giao nó cho tôi, dù tôi chưa từng nuôi thú cưng, nhưng chắc tôi sẽ lo được cho nó."

"Anh chưa từng nuôi thú cưng, đương nhiên không được rồi." Ngô Thi nói xong thì từ sofa nhảy dựng lên: "Không phải tôi nói cậu Châu đây nuôi không tốt đâu, hai bàn tay hai mươi ngón không dính nước xuân của nhà nghệ thuật như anh cần phải chăm sóc thật tốt. Ngày mai anh đi chơi chung với chúng tôi, sau đó tôi sẽ tìm người đến chăm Tiểu Bao Phù."

Lê Phù kéo góc áo Ngô Thi, dùng ánh mắt ý bảo cô ấy vừa phải thôi.

Nhưng Ngô Thi tùy ý nói: "Trong vòng của chúng ta hiếm khi có thêm một nghệ sĩ dương cầm, người ta cho cậu thuê nhà trọ với giá thấp, sao cậu lại để người ta ở lại trông Tiểu Bao Phù, không cho anh ấy đến party của tớ."

"Không phải là tớ không cho anh ấy đi..." Bắt cóc đạo đức của cô, Lê Phù nóng nảy.

Ngô Thi vỗ vai cô: "Được rồi, cậu yên tâm, tớ chắc chắn sẽ tìm người trông chừng Tiểu Bao Phù, nhưng cậu Châu phải nể mặt tham gia party sinh nhật của tớ."

Châu Ánh Hi còn đang ngồi xổm trên đất tương tác với Tiểu Bao Phù, chậm chạp không lên tiếng, ánh sáng nhợt nhạt chiếu lên sườn mặt sắc bén của anh. Trong lúc lơ đãng, dường như có thể thấy trên mặt anh lộ ra vẻ chờ đợi.

Khi nghe được câu hỏi nhẹ nhàng của Lê Phù, anh muốn đi không?

Anh lập tức ngẩng đầu, gật gật đầu: "Tôi ok."

…

Ngày hôm sau, Châu Ánh Hi theo Ngô Thi và Lê Phù đến biệt thự ở ngoại ô.

Lúc họ đến đã là chạng vạng tối, hoàng hôn màu đỏ nhạt mềm mại trải trên nhà trắng và bãi cỏ, ảm đạm, cũng có thể thấy hoa tươi đầy tường. Mấy người bạn của Ngô Thi đã đến sớm bố trí xong sân vườn, các loại bóng bay màu sắc, đủ kiểu dáng, chữ cái mạ vàng treo trên cờ, trang trí căn biệt thự phong cảnh thôn quê vô cùng náo nhiệt.

Trong sân có ba lò nướng.

Bên cạnh đặt một cái bàn dài, ghế dựa phía sau bàn dài tùy ý xếp chồng lên.

Từ trước đến nay họ tụ tập đều quá gò bó, thoải mái là tốt.

Nam nữ quây thành một vòng, sau khi nhiệt tình chào hỏi với thọ tinh và Lê Phù xong, ánh mắt đều phóng đến trên người vị có vài người quen thuộc, có vài người xa lạ.

"Aiden Châu?"

"Hình như là vậy."

"…"

Cho dù đã sang đầu hạ, nhiệt độ ở ngoại ô Cambridge không cao, thậm chí ban đêm sẽ hơi lạnh. Châu Ánh Hi mặc một chiếc áo len

dệt kim màu xanh lam, quả nhiên người học nghệ thuật có thiên phú ở phương diện thẩm mỹ, anh rất thích chọn một số nhãn hiệu nhỏ, hoặc là kiểu dáng của Vintage.

Xanh trắng phối hợp, khiến anh càng thêm dịu dàng ôn hòa.

"Chào mọi người, tôi là Châu Ánh Hi." Tuy tính tình Chu Ánh Hi có hơi tẻ nhạt, nhưng lễ nghi xã giao thì anh khéo léo hơn bất cứ ai: "Tôi là bạn của Lê Phù, rất vui được tới dự tiệc sinh nhật của bạn cô ấy Ngô Thi, cũng rất vui được làm quen với mọi người."

Tư thế đứng của anh nghiêm chỉnh quy củ, được dạy dỗ rất tốt.

"Hi…"

"Xin chào…"

Những tiếng la hét khác nhau tới từ bốn phía.

Những người nhận ra Châu Ánh Hi, đều biết lai lịch của anh.

Nhân cơ hội Châu Ánh Hi đi vệ sinh, một nữ sinh tên A Wing lặng lẽ kéo Lê Phù đến bên cạnh: "Sao cậu quen biết Aiden Châu vậy?"

Lê Phù lấy kẹo rồi bóc ra: "Quen trong hôn lễ của bạn anh trai."

Dường như A Wing có rất nhiều lời muốn nói, miệng bắn như súng máy: "Hai người quen nhau bao lâu rồi? Hai người yêu đương rồi à? Sao cậu không đăng trong vòng bạn bè chứ? Có một người bạn trai như vậy, cậu mắc gì không khoe ra hả…"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù ngậm kẹo ngắt lời cô ấy: "Chúng tớ chỉ là bạn bè thôi."

Đột nhiên A Wing cảm thấy rất chán, còn liếc cô một cái: "Người đàn ông chất lượng tốt như vậy, cậu giữ cho chắc vào."

Lê Phù chỉ cảm thấy buồn cười: "Không phải chỉ là một nghệ sĩ dương cầm thôi sao, trong mắt tớ cũng chỉ như công dân bình thường thôi, không có gì khác biệt với giáo viên, cảnh sát, bác sĩ, lại càng không có gì đặc biệt. Cậu thích thì cậu cứ giữ đi."

Đúng lúc, Châu Ánh Hi từ nhà vệ sinh ra ngoài sân, nghe được câu nói chói tai kia.

Lê Phù không nhận thấy có gì khác thường, còn cười vẫy tay với Châu Ánh Hi: "Anh cũng ăn kẹo đi nè."

"Ừm." Châu Ánh Hi đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn cô một cái, sau đó bước tới.

Hà Tư Diêu hút thuốc ở vườn sau xong thì đứng trên lối nhỏ, thấy được người đàn ông quen thuộc. Tất nhiên anh ta nhận ra Châu Ánh Hi, bởi vì họ sống chung một khu dân cư, mà khu dân cư có một nhóm cho chủ nhà người Hoa, Châu Ánh Hi ở ngay trong nhóm.

Ánh mắt anh ta dời về phía Lê Phù, kinh ngạc khi thấy cô đang trò chuyện vui vẻ cùng Châu Ánh Hi.

Kết hợp với chuyện mấy tuần trước tình cờ gặp cô ở khu dân cư, trong lòng anh ta đã có tính toán riêng.

Hà Tư Diêu là một người thông minh, ít nhất anh ta sẽ không tự làm mình mất mặt trong party của bạn, nên sau khi anh ta chào hỏi đơn giản với Lê Phù xong thì đi giúp đám bạn nướng thịt.

Mùi khói dầu trong sân bắt đầu gai mũi.

Thịt xiên nướng trên than chảy mỡ.

Tuy không biết tại sao Châu Ánh Hi lại muốn gia nhập nhóm bạn bè của mình, nhưng người tới đều là khách. Lê Phù lo anh quá hướng nội không có ai chăm sóc, vì thế cứ luôn hỏi anh muốn ăn gì, có kiêng ăn gì không.

Châu Ánh Hi cười nói: "Rõ ràng em nhỏ hơn tôi, nhưng cảm giác như một chị gái rất biết chăm sóc người khác."

Càng đông người, trạng thái của Lê Phù sẽ càng trở nên phấn khích, luôn thích trêu chọc đối phương. Ví dụ, cô liếc mắt nhìn Châu Ánh Hi: "Thế anh gọi một tiếng chị đi, chị đây sẽ cho anh một cái cánh gà."

Bởi vì chỉ là nói đùa, cho nên cô hoàn toàn không đợi câu trả lời, quay người lại tiếp tục nướng thịt giúp bạn bè.

Bỗng nhiên, một giọng nói trong trẻo theo gió đêm nhẹ truyền đến sau gáy Lê Phù: "Chị ơi."

Đây là lần đầu tiên Châu Ánh Hi tự nguyện đùa giỡn với người khác như vậy.

Lê Phù quay đầu lại, chăm chú nhìn anh rồi ngơ ra vài giây, phát hiện hình như anh cũng không cứng nhắc nhàm chán đến vậy. Cô đưa đĩa cánh gà cho anh: "Anh cũng khá hài hước đấy."

Châu Ánh Hi nhận lấy đĩa: "Ừm, thế sau này dẫn tôi đi chơi nhiều hơn nhé."

Cô cười cười: "Ok."

Đám người thảnh thơi ngồi trong sân, vừa ăn vừa trò chuyện.

Pháo hoa cuốn vào trong gió, bay khắp nơi.

Đột nhiên, theo tiếng nhạc đinh tai truyền ra từ trong phòng, thọ tinh Ngô Thi mặc một bộ váy da nóng bỏng, đi bốt cao tay cầm loa bước ra, cô ấy vừa hát vừa uốn éo. Cô ấy đặc biệt cao, eo và hông đầy đặn, khuôn mặt nhỏ nhắn, cần cổ thon gọn, còn là vẻ đẹp rực rỡ tươi sáng. Chỉ cần hơi ăn mặc gợi cảm chút đã có thể khiến một đám đàn ông tục tĩu chảy máu mũi.

Lê Phù đặt đĩa xuống, là người đầu tiên lên tiếng: "Cục cưng Ngô Thi, sinh nhật vui vẻ."

Cô chính là một người điên điển hình, trước khi ra ngoài cố ý mặc một chiếc áo len đóng cúc, thấy bầu không khí đã nóng lên, cô tiện tay cởi cúc áo trước ngực, cổ cao rũ xuống thành cổ chữ V, lộ ra cần cổ và xương quai xanh trắng như tuyết.

Lê Phù ôm mặt Ngô Thi hôn như điên, sau đó tặng quà của mình.

Ngô Thi mở hộp Prada ra, là đôi giày cao gót cô đặc biệt thích, luôn miệng cảm ơn chị em tốt, sau đó cũng thuận miệng "muah muah" lại vài cái.

Tất cả mọi người đều tụ tập lại.

Chỉ có Châu Ánh Hi trốn trong góc, lặng yên không hề có cảm giác tồn tại, mà ánh mắt của anh vẫn luôn dừng trên người Lê Phù, khóe miệng nhếch lên.

Lúc này, Đàm Tự gửi tới Wechat không đúng lúc: [Hai ngày nay không thấy bóng dáng cậu đâu, cậu biến đâu rồi.]

Châu Ánh Hi trả lời: [Tớ đang ở Cambridge.]

Đàm Tự: [Tìm em gái Lê à.]

Có lẽ là tâm trạng đang tốt, Châu Ánh Hi chụp một tấm ảnh hiện

trường gửi qua.

Nhìn từ góc chụp, Đàm Tự chỉ thấy được một đám phụ nữ, việc này khiến anh ấy khiếp sợ nói vài câu: [Nói rõ trước nhé, tớ không ở nhà cậu, tớ có thể nói tục. Bà mẹ, tớ chỉ nói em gái Lê của cậu là hồ ly nhỏ thôi mà, cậu không cần biến thái đến vậy chứ, chịu tổn thương về tình cảm nên một lần chơi hẳn năm người? Anh ơi, cậu không sợ hỏng luôn à?]

Châu Ánh Hi giơ điện thoại lên chụp một tấm hình Lê Phù đang nhảy múa gửi qua, cũng giải thích: [Tớ đi dự tiệc sinh nhật bạn em ấy.]

Đàm Tự: [Cậu chó thật.]

Đối với những từ lóng trên mạng này, Châu Ánh Hi cũng không hiểu, hỏi: [Nghĩa là gì?]

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Đàm Tự trả lời: [Hình dung cậu đáng yêu như con chó.]

Châu Ánh Hi không nghi ngờ gì.

Lần này Đàm Tự gửi một tấm ảnh chụp cận cảnh: [Ai đây, mẹ kiếp, cực phẩm, gu tớ.]

Châu Ánh Hi: [Cô ấy là bạn Lê Phù, tối nay là sinh nhật cô ấy.]

Đàm Tự: [Lát nữa giới thiệu cho anh em chút nhé, thích quá.]

Anh ấy còn gửi một meme thấy sắc đẹp thì chảy nước miếng.

Sau khi trả lời đơn giản lại bằng một meme, Châu Ánh Hi lại nhìn về phía Lê Phù đang nhảy múa cạnh bàn dài. Trong tay cô cầm một ly

sâm panh, tay kia khoác lên người Ngô Thi, cô ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, mái tóc xoăn sóng tung bay sau vai, eo mông đong đưa theo âm nhạc quyến rũ.

Bóng hoa chồng chất trong đêm phủ lên người cô.

Cô tự do tựa như chú bướm nhẹ nhàng bay bổng.

Đẹp nhưng không nắm được.

Mà có một người, cho dù xung quanh nóng bỏng như nào.

Trong mắt anh chỉ chứa được bóng hình xinh đẹp không gì sánh bằng này.

Từng bài hát Âu Mỹ thịnh hành phát lên trong sự náo nhiệt.

Lê Phù và Ngô Thi uống tận ba ly, cô cần ngồi bên cạnh nghỉ ngơi chút, vì thế Ngô Thi xoay người đổi cộng sự mới. Lê Phù xiêu xiêu vẹo vẹo trở về chỗ ngồi, thấy gò má cô hồng hồng, Châu Ánh Hi đỡ lấy cô đang sắp ngã.

"Em còn ổn không?"

Thật ra tửu lượng của Lê Phù bình thường, ba ly rượu đã là giới hạn rồi. Vốn dĩ cô còn muốn cậy mạnh nói không sao hết, nhưng thân thể đứng không vững đã bán đứng cô. Cô hỏi Châu Ánh Hi: "Anh có thể đỡ tôi về phòng được không, tôi muốn nằm xuống."

Trước mắt cô vẫn còn chút ý thức, có thể phân biệt được đối phương là ai, cô tin tưởng vào nhân phẩm của Châu Ánh Hi.

Châu Ánh Hi gật đầu: "Được."

Mặc dù có ý với Lê Phù, tố chất đạo đức của anh cũng không cho phép mình làm ra chuyện gì vượt rào, anh chỉ đơn thuần xuất phát

từ quan hệ bạn bè, muốn đưa Lê Phù đã uống say về phòng an toàn.

Dọc đường đi, Châu Ánh Hi không có bất kỳ hành vi vượt giới hạn nào, ngay cả dìu Lê Phù cũng chỉ giơ cánh tay lên, để cô chống đi về trước. Cho đến khi bước lên cầu thang, anh mới nói một tiếng cẩn thận. Lê Phù choáng váng bỗng trẹo chân, ngã lên vai anh, anh chỉ có thể ôm lấy cô theo bản năng, đỡ cô dậy.

Vừa ngã xuống, Lê Phù đã mềm nhũn thành bãi bùn, như vất vả lắm mới tìm được vật chống đỡ đáng tin cậy, cuối cùng cô không đứng thẳng được nữa, tựa vào ngực Châu Ánh Hi, để anh dẫn về phòng.

Vì sự cố ngoài ý muốn, Châu Ánh Hi mới có được tiếp xúc thân mật nhất với cô.

Thi thoảng cúi đầu, anh ngửi thấy mùi tóc cô, là mùi gió biển nhàn nhạt.

Một đoạn đường ngắn ngủi, anh ước nó có thể dài thêm chút nữa thì tốt rồi.

Nhưng đường dài đến đâu, cuối cùng sẽ đến đích.

Ngô Thi sắp xếp cho Châu Ánh Hi ở phòng đối diện Lê Phù, anh vặn cửa ra, cửa gỗ rất nặng, kẽo kẹt, bị dùng sức đẩy vào trong. Sau đó anh ôm Lê Phù tới bên mép giường, đã không còn quan tâm cửa có khép lại không.

Anh nhẹ nhàng đặt Lê Phù xuống giường.

Đột nhiên, bùm một tiếng.

Hai người cùng nhau nặng nề ngã xuống.

Thì ra là do cúc áo trước ngực Lê Phù mắc vào áo len của Châu Ánh

Hi, kéo cả anh ngã xuống, cả người cô nằm trên người anh, cằm vừa khéo đập vào ngực anh. Cô khó khăn ngẩng mặt lên, hai gò má ửng đỏ, trong cặp mắt có men say.

Lúc nửa tỉnh nửa say là mê người nhất.

Cả người Châu Ánh Hi cứng ngắc, hai tay dang ra hai bên nặng như chì, không dám nhúc nhích, cũng không dám đụng vào người con gái trên người anh. Cơ thể hai người dán sát vào nhau, một số bộ phận thậm chí hoàn mỹ chạm nhau, Lê Phù không cẩn thận lộn xộn, đúng lúc cọ vào vị trí mẫn cảm nhất trên người anh, anh nghe thấy tiếng thở gấp khó chịu của mình.

Có lẽ do uống say thật, Lê Phù giống như thay đổi thành một người khác, cô vươn ngón trỏ ra, nhẹ nhàng chạm nhẹ sống mũi cao thẳng của người đàn ông trước mắt, nũng nịu như hồ ly nhỏ: "Mũi của anh đẹp quá."

Về người gọi là "anh" này, cô đã không phân biệt được là ai nữa.

Ngón trỏ vô lực trượt từ chóp mũi Châu Ánh Hi xuống cằm anh.

Trong phòng ngủ mờ mịt, khiến người ta thiếu dưỡng khí.

Nghịch sống mũi xong, Lê Phù lại nghịch ngợm đưa tay đến cánh môi hồng nhạt kia, ngón tay cô vừa nhẹ nhàng đè lên, hô hấp Châu Ánh Hi đột nhiên gấp gáp, áo len dưới ngực nóng bỏng. Ánh mắt anh nhìn xuống, cũng dừng lại trên cánh môi cô, trong ánh sáng mờ nhạt, môi cô ướt át trong suốt, hơi hé mở, không tiếng động mê hoặc người khác.

Trong khoảng cách ngắn ngủi, cô vừa khéo nâng hai má lên.

Ánh mắt cháy bỏng thẳng tắp dừng trên đôi môi hồng phấn của cô. Trên vách tường, bóng người đàn ông từ từ nghiêng xuống, lại đột

nhiên dừng lại, bóng người chồng lên nhau. Sau đó đầu hai người bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Chương 16: Cơn say & Nụ hôn đầu tiên

Như chú bướm nhẹ nhàng trong bóng hoa, những chiếc vòi mảnh khảnh tinh tế vượt qua ranh giới.

Là Châu Ánh Hi vô thức bắt lấy Lê Phù hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Trong khoảnh khắc vừa mới cùng nhau ngã xuống giường, trái tim anh như rơi xuống vực sâu.

Đây là lần đầu tiên anh thấy một mặt khác trong tính cách của mình, phát hiện hóa ra mình cũng không phải là một người tuyệt đối tuân thủ quy củ, chính đôi bàn tay vươn đến eo Lê Phù kia, là bước đầu tiên khiến anh thoát khỏi lồng giam. Mảnh thủy tinh giam giữ "quy tắc", "chừng mực", "lễ nghi" đã bị đập vỡ tan tành bởi dục vọng trong lòng anh.

Nụ hôn của anh từ cẩn thận, thận trọng trở nên mãnh liệt dâng trào.

Hai đôi môi mềm mại đan vào nhau, lòng bàn tay Châu Ánh Hi đỡ tấm lưng mềm mại tinh tế của Lê Phù, cách áo len cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp của thắt lưng. Anh không nhắm mắt, muốn bắt được vẻ mặt từng giây của cô. Anh chậm rãi liếm môi cô, son môi màu đậu đỏ bị anh ăn từng chút một.

"Ưm, ưm…" Lê Phù bị rượu ăn mòn lý trí, rên nhẹ trong từng cái ôm hôn, âm thanh tinh tế như đào mật ngâm trong bình rượu, có chút mê người, cũng có chút ngọt ngào.

Sợi tóc rối dán lên mặt người đàn ông dưới thân, Châu Ánh Hi nhẹ nhàng đẩy ra, có lẽ do cồn xâm nhập vào đầu, Lê Phù ôm lấy cổ anh, thân thể cúi xuống, váy ngắn bị cuốn lên, lộ ra bờ mông trắng nõn, còn có viền ren màu hồng nhạt.

Lúc động đậy, thân thể Lê Phù không cẩn thận nghiêng sang một bên, sợ cô ngã xuống, Châu Ánh Hi vô thức đỡ lấy cô, chỉ là cánh tay vừa khéo chạm vào mông cô. Nửa bàn tay phủ lên mông cô, thân dưới của anh như tụ thành một ngọn lửa, cứng rắn mất khống chế.

Châu Ánh Hi dừng nụ hôn lại một lúc, anh muốn chậm lại.

Thế nhưng không chỉ có anh bị khơi dậy dục vọng, Lê Phù cũng vậy. Người say rượu, so với người tỉnh táo lại càng không thể khống chế, ngón tay cô luồn vào mái tóc anh, giữ chặt gáy anh, chặn môi anh, còn cố gắng cạy hàm răng anh. Anh chưa từng có kinh nghiệm hôn môi, chỉ có thể hùa theo cô, há miệng, cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại của cô.

Dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm động tĩnh trong phòng qua khe cửa.

Nam nữ trẻ tuổi trên giường, đang hôn triền miên, hai tay người đàn ông đan chéo ôm sau lưng người phụ nữ, lực càng ngày càng chặt, cổ tay áo len bị vén lên phía trên khuỷu tay, trên cánh tay trắng nõn là từng đường gân xanh phồng lên khi dùng sức. Người phụ nữ bị hôn đến mức không ngừng rên rỉ, vừa nhỏ vừa mềm, mà tiếng rên rỉ ngắt quãng của người đàn ông, khàn khàn gợi cảm vì bị tình dục làm mê muội đầu óc.

Người bên cửa lặng lẽ rời đi.

Còn nụ hôn trên giường hóa thành ngọn lửa nóng dần lên.

Lê Phù bị Châu Ánh Hi ôm chặt trong ngực, hơi thở của hai người

sớm đã bị nụ hôn nồng nhiệt làm rối loạn. Sau khi uống rượu Lê Phù rất chủ động, cũng rất biết trêu chọc, nhắm hai mắt lại, mút mút cắn cắn môi anh, tiếng rên ngày càng gợi cảm. Yết hầu sắc bén của Châu Ánh Hi lên xuống trong ánh sáng mờ, đôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm người đẹp trước mắt, cần cổ mảnh khảnh nở rộ như những đóa hoa đỏ tươi.

"Ưm… Ưm…" Bỗng nhiên, tiếng rên rỉ trở nên nặng nề.

Có lẽ hôn sẽ gây nghiện, Châu Ánh Hi không nhịn được ôm lấy gáy Lê Phù, ngang ngược không thể kiềm chế. Nếu đã bắt đầu say cùng nhau, vậy anh có thể yên tâm chiếm hữu một khoảnh khắc ngắn ngủi. Anh nhắm mắt lại, sức lực trở nên hung ác, bên tai là tiếng nuốt nước bọt khiêu gợi. Nhưng bởi vì kỹ xảo lạ lẫm, lúc kịch liệt còn có nghe được tiếng răng đập vào nhau. Mà anh lại không muốn dừng lại, lửa trong cơ thể phun trào, hôn đến khi gần như xâm nhập vào cổ họng.

Quên mất đã trôi qua bao lâu.

Châu Ánh Hi mới tình nguyện buông Lê Phù ra.

Thức dậy từ giấc mơ nửa đêm.

Cây sồi ngoài cửa sổ lay động trong gió đêm, trong phòng có thể nghe thấy tiếng xào xạc, vài bóng cây khéo léo rơi nghiêng bên giường.

Lê Phù được Châu Ánh Hi đặt vào trong chăn mềm mại, anh vén sợi tóc bị hôn dính trên má cô ra, lẳng lặng nhìn chăm chú cô đang ngủ say, ánh lửa trong mắt cũng dần nhạt đi, chỉ còn lại sự dịu dàng.

Anh bắt đầu tự trách, nghĩ rằng mình đã làm điều xấu, không tôn trọng cô.

Sự kích thích, tùy ý mấy phút trước, tất cả đều rời xa quy tắc làm

người của anh.

…

Ngày hôm sau, ánh mặt trời rơi trong sân nở đầy hoa tươi.

Tiếng chim hót trong trẻo, hương hoa nhàn nhạt.

Lê Phù dậy rất sớm, nhưng đầu óc hỗn loạn, ngay cả sức rời giường cũng không có, ngẩn người nhìn trần nhà. Trang điểm trên mặt loạn hết cả lên, ánh mắt choáng váng, cô biết chắc chắn là mình uống say, nhưng hoàn toàn không nhớ rõ chuyện xảy ra đêm qua. Kí ức duy nhất dừng lại ở lúc cô nhờ Châu Ánh Hi đưa mình về phòng.

"Ưm hừm." Trong phòng còn có người khác.

Lê Phù sợ tới mức nhảy lên từ trên giường, may là, trong tầm mắt mơ hồ xuất hiện khuôn mặt quen thuộc.

"Sao cậu lại ngủ trên sofa của tớ?" Lê Phù kinh ngạc hỏi Ngô Thi.

Ngô Thi nằm nghiêng người, nâng cằm nói: "Có một chàng hoàng tử dặn tớ chăm sóc cậu."

"Ai?" Lê Phù lại nghĩ, hỏi: "Châu Ánh Hi?"

"Ừ."

Lê Phù cúi đầu, lầm bầm: "Vậy đúng là anh ấy đưa tớ về phòng."

"Đúng vậy." Nói đến đây, Ngô Thi xỏ giày đi tới bên giường, cúi người, lấy tay gõ đầu cô: "Hơn nữa, hoàng tử còn bị cậu xâm phạm."

"…" Mắt Lê Phù mở to: "Cậu đừng có nói lung tung, không thể nào."

Cô vô thức xốc chăn lên tìm chút dấu vết "sau đó."

Cô ngẩng đầu, chỉ vào Ngô Thi: "Trên giường sạch sẽ, đừng hòng hù dọa tớ."

Sáng sớm tinh thần phấn chấn, Ngô Thi thích trêu chọc loại nữ sinh ngây thơ này: "Ai nói hai người yêu nhau trên giường."

Nhìn thì thích chơi, tính cách cởi mở là vậy, nhưng dù sao bên trong cũng chỉ là một đóa hoa nhỏ chưa hề có kinh nghiệm yêu đương, Lê Phù nghe được hai chữ kia vẫn sẽ hơi đỏ mặt: "Mặc kệ cậu."

Vén chăn lên, Lê Phù đi chân trần vào nhà vệ sinh chỉnh trang bản thân.

Ngô Thi ôm cánh tay đi theo sau cô: "Hôm qua lúc tớ lên tầng tìm cô, đúng lúc thấy hoàng tử. Ánh sáng tối như vậy, tớ cũng thấy trên miệng anh ấy toàn là son môi, trên cổ còn có dấu vết bị cắn. Cậu cũng biết lúc mình uống rượu như nào rồi đấy, ôm người ta gặm cũng không phải lần một lần hai."

Lê Phù đẩy cửa ra, hai chân dính chặt, ngực khó thở.

Đầu Ngô Thi gác lên vai cô: "Hơn nữa, hai người chơi cũng kích thích quá ha, áo len của hoàng tử cũng bị tuột gần hết. Nếu không xảy ra chuyện gì, đừng nói với tớ là hai người ôm nhau khiêu vũ trong phòng đấy chứ?"

Lê Phù nhắm mắt lại, hơi thở trong lồng ngực dần trầm xuống, cho dù có cố gắng nhớ lại, cô cũng không nhớ nổi chuyện xảy ra sau đó. Nhưng điều duy nhất có thể xác định là Châu Ánh Hi sẽ không làm ra chuyện vượt rào như vậy.

Cô đẩy đầu Ngô Thi ra: "Thu lại ảo tưởng mất não của cậu lại đi."

“Nói cho tớ biết, hai người làm gì trong phòng vậy hả?”

“Nếu tớ nhớ rõ, thì tớ đã sớm bịt mồm cậu lại rồi.

“…”

Thấy đã đặt được bữa sáng, Ngô Thi muốn xuống tầng chuẩn bị. Tối nay mọi người còn phải đi chơi xuân, cô ấy tùy ý nói một câu: “Thôi được rồi, việc riêng của cậu thì tự cậu làm chủ, tớ không hỏi nữa”, sau đó rời khỏi phòng ngủ.

Ngô Thi đi rồi, trong phòng đột ngột yên tĩnh.

Lê Phù đứng cạnh cửa phòng tắm, nhíu mày không ngừng nhớ lại, nhưng vẫn không nhớ ra.

Người dưới tầng đã bắt đầu thúc giục, mấy nam sinh hét lớn ngoài cửa sổ, Lê Phù thay áo len quần jeans xong, sau khi soi gương đánh lại má hồng, nhanh chân chạy ra cửa.

Chỉ là, vừa mở cửa đã đối mặt với một gương mặt tuấn tú dịu dàng.

Rất trùng hợp, Châu Ánh Hi cũng mặc một chiếc áo len màu trắng bơ, là “đồ đôi” với Lê Phù, không chỉ màu sắc tương tự, ngay cả kiểu dáng, nhãn hiệu cũng giống nhau.

Lê Phù kinh ngạc, không ngờ anh cũng thích nhãn hiệu nước Anh này.

“Chào buổi sáng.” Châu Ánh Hi lên tiếng chào hỏi.

Lê Phù gật đầu: “Chào buổi sáng.”

Bởi vì câu nói sáng sớm nay của Ngô Thi, cô vô thức chuyển ánh mắt đến cổ anh. Qua ánh nắng chiếu vào cửa sổ, cô thật sự thấy được dấu răng trên cổ phải của anh.

Chẳng lẽ do mình cắn thật sao?

Không lẽ làm cùng anh thật rồi sao?

Lê Phù hoảng hốt đến tê liệt, nhưng vẫn khuyên bản thân bình tĩnh đã, nhất định phải hỏi từ đầu đến cuối: "Ngô Thi nói, cậu ấy nhìn thấy lúc anh đi từ phòng của ra, hình như khóe miệng còn có dấu son, chúng ta xảy ra chuyện gì thật à?"

"Không có." Châu Ánh Hi giải thích: "Đừng căng thẳng, chuyện em nghĩ chưa từng xảy ra."

Sự phủ định của anh khiến trái tim Lê Phù hoàn toàn bình tĩnh lại.

Ánh mắt Châu Ánh Hi bình tĩnh nhìn cô: "Đêm qua em uống say, nhờ tôi đỡ em về phòng nghỉ ngơi. Sau đó lúc đỡ em lên giường, cúc áo len của em không cẩn thận mắc vào áo len của tôi, rồi chúng ta ngã xuống giường, không cẩn thận đụng phải thôi."

Lê Phù kinh ngạc ngẩng đầu, cẩn thận hỏi: "Cho nên tôi không cẩn thận hôn anh?"

Châu Ánh Hi còn chưa kịp trả lời, Lê Phù ấn huyệt Thái Dương, nhìn ra được cô nhức đầu vì chuyện tửu lượng kém: "Sao tôi lại làm vậy được chứ, mỗi lần tôi uống rượu thì sẽ làm vậy. Trước đây Ngô Thi có nói tôi kiềm chế lại chút, bằng không lúc nào cũng thích hôn người khác. Lần sau tôi tuyệt đối sẽ không uống nhiều nữa…"

Châu Ánh Hi cúi đầu, trong mắt là vẻ mất mát nhàn nhạt, sau khi hít sâu vài hơi, anh ngẩng mặt lên vỗ nhẹ vai Lê Phù, an ủi cô đang gấp gáp: "Không sao, coi như chuyện tối qua chưa từng xảy ra."

Trong lòng Lê Phù sinh ra cảm giác áy náy: "Xin lỗi anh nha."

Châu Ánh Hi mỉm cười lắc đầu: "Người xin lỗi phải là tôi mới đúng, nên đỡ em cẩn thận hơn, tránh xảy ra tai nạn."

Chương 17: Lời mời

High cả một đêm, ai nấy đều ỉu xìu, không có mấy người muốn ra ngoài hóng gió chơi xuân. Ăn bữa sáng xong, một nửa số người về phòng ngủ tiếp, chỉ còn mấy người muốn ra ngoài thư giãn gân cốt thưởng thức phong cảnh.

Chuyện hôn môi ngoài ý muốn tối qua, trong nháy mắt Lê Phù đã vứt ra sau đầu, có lẽ vì cô luôn cho rằng Châu Ánh Hi không giống với những nam sinh khác. Thứ nhất, con người anh không có tính công kích; Thứ hai, anh cũng không có khả năng dây dưa không dứt với cô, cho nên trừ chút áy náy vì thất thố khi say rượu, không có gánh nặng gì trong lòng.

Sau khi ăn xong, Lê Phù rất săn sóc Châu Ánh Hi, nói nếu anh mệt thì về ngủ tiếp.

Châu Ánh Hi hỏi ngược cô có đi không.

Nghe cô nói đi, anh cũng nói, vậy thì cùng đi.

Cái gọi là chơi xuân, chẳng qua cũng chỉ là ở ra ngoài tản bộ.

Người có tiền ở Anh đều rất thích sống ở ngoại ô, biệt thự nối dài, không gian lớn, hoàn cảnh tốt lại yên tĩnh. So với việc chen chúc trong nội thành ồn ào náo nhiệt thú vị hơn nhiều. Cứ cách một đoạn thời gian, Lê Phù và Ngô Thi sẽ chạy tới ở hai ngày, trong thôn có một con sông nhỏ thông với sông Thames, uốn lượn ở giữa, hoa dại sinh động mọc quanh bờ sông.

Mọi người tận hưởng thời gian rảnh rỗi buổi sáng xong, chậm rãi về chỗ ở.

Ngô Thi đề nghị, tối qua còn thừa ít nguyên liệu nấu nướng, chi bằng ra sau biệt thự nướng thịt bên bờ sông. Mọi người đều là người thoải mái, hơn nữa đề nghị này còn không tồi.

Lúc trở về, vừa khéo đi ngang qua bãi cỏ.

Mấy nữ sinh la hét nói không muốn động, bảo nam sinh đi lấy dụng cụ nướng.

Hà Tư Diêu và một nam sinh thân quen khác tên A Dương khoác vai vẫy tay đi lấy dụng cụ, thấy Châu Ánh Hi cũng đi theo. Sợ vị nghệ sĩ dương cầm này chưa từng làm việc nặng, Hà Tư Diêu quan tâm hỏi: "Thầy Châu, thầy ok không?"

Châu Ánh Hi gật đầu: "Không sao, tôi cũng muốn giúp một chút."

"Ok."

Giá nướng hơi nặng, Hà Tư Diêu và A Dương cùng nâng lên, sau đó hỏi Châu Ánh Hi bên cạnh, một mình anh có thể mang than và đống dụng cụ nướng kia không.

Châu Ánh Hi nói, không thành vấn đề.

Đây đúng là lần đầu tiên Châu Ánh Hi làm việc nặng.

Bởi vì từ nhỏ, mẹ Châu đã bồi dưỡng anh thành nghệ sĩ dương cầm, cho nên bất cứ chuyện gì có thể tổn hại đến tay, đều ra lệnh cấm anh làm. Thậm chí còn khoa trương đến mức mời một bảo mẫu bảo dưỡng tay cho anh, mỗi ngày mát xa, thả lỏng ngón tay mệt mỏi sau khi luyện tập, chăm sóc cẩn thận cho anh.

Lúc này, tay trái anh mang một túi than nặng trịch, tay phải mang

kẹp thịt nướng, các loại công cụ nguyên liệu nướng. Mới đi được một đoạn, cổ trắng nõn đã chảy mồ hôi, tay cũng siết đến đau nhức.

Hà Tư Diêu sợ vị nghệ sĩ dương cầm này mệt mỏi, bảo Châu Ánh Hi đặt tại chỗ, lát nữa anh ta sẽ quay lại lấy.

Châu Ánh Hi nói không cần.

Đi tới đi lui, đột nhiên Hà Tư Diêu muốn nhân thời gian rảnh thuận miệng hỏi: "Thầy Châu, anh và Rachel quen biết đã lâu chưa?"

Châu Ánh Hi nói: "Cũng không lâu lắm, vào tháng năm, chúng tôi gặp nhau trong hôn lễ của bạn."

Hà Tư Diêu cười cười: "Ừ, Rachel rất thích kết bạn, khắp nơi trên thế giới đều có bạn bè của cô ấy. Tính cách cô ấy tốt, có thể chơi với cả trai cả gái."

Châu Ánh Hi chỉ nhìn chăm chú vào bóng lưng phía trước, không đáp lại.

Sau khi đến bờ sông, mấy nữ sinh trải thảm hoa dạo chơi trên bãi cỏ.

Ngô Thi đang chụp ảnh cho Lê Phù, Lê Phù đặc biệt thích chụp ảnh, không quá chú tâm vào IG của mình, chỉ dựa vào chụp ảnh hàng ngày, đã thu hoạch được mấy chục ngàn fan. Lúc trước, Ngô Thi hỏi cô có muốn lập một nick không, nghề phụ làm chủ blog cuộc sống các loại, cô đã từ chối rất nhiều lần, nói, không hứng thú.

Có người, tốn bao nhiêu tâm huyết cũng không làm được.

Mà có người, chẳng thèm ngó ngàng gì tới những con số ảo vô dụng này.

Nhưng cảm giác thả lỏng không quá để vạn vật trên thế gian này, ngược lại chính là mị lực hấp dẫn người ta nhất trên người Lê Phù.

Giữa sông thổi tới gió nhẹ, gió nhẹ tạt vào mặt.

Sau khi kết thúc phần chụp ảnh của các nữ sinh, bắt đầu thưởng thức thịt nướng của các nam sinh. A Wing xắn tay áo để lộ cơ bắp cánh tay Hà Tư Diêu, wow một tiếng: "Jack, cậu cố ý đấy à?"

Hà Tư Diêu ném than vào bếp nướng: "Sao thế? Sợ tôi cố ý dụ dỗ cậu à?"

A Wing ồ một tiếng: "Tôi không phải gu của cậu, cậu muốn lấy sắc dụ cũng là dụ Rachel thì có."

"…"

Người trong cuộc lẫn người ngoài cuộc đều trầm ngâm.

Đốt sáp đánh lửa, Hà Tư Diêu ném vào trong đống than, đang chờ than cháy lên, anh ta chống nạnh xoay người nhìn về phía A Wing, nhưng nói với Lê Phù: "Đáng tiếc, không thành công."

A Wing ôm lấy Lê Phù: "Thật ra Jack rất tốt, lại là bạn của A Thi, sao cậu không ở chung đi."

Ngô Thi cầm một quả anh đào nhét vào miệng A Wing: "Ăn ít quá nên nói nhiều thế à?"

A Wing ý thức được mình lắm mồm, yên lặng tắt tiếng.

Chỉ là, nếu đã bị hỏi, không trả lời có vẻ đương sự rất keo kiệt, mà trùng hợp là Lê Phù không phải người keo kiệt, cô cho trả lời một câu điều tiết không khí: "Tôi không thích quá cường tráng, dáng người của Jack quá man."

Hà Tư Diêu bị chọc cười: "Xem ra, có dáng người toàn gân toàn cơ không phải chuyện tốt lành gì."

Ăn xong hai quả anh đào, miệng A Wing lại không rảnh, lần này cô ấy tập trung đối tượng vào Châu Ánh Hi không nói lời nào, hỏi Lê Phù: "Thế cậu thích dáng người của Aiden không?" Cô ta lập tức nhấn mạnh: "Đừng hiểu lầm, tớ chỉ đơn thuần nói dáng người, thân thể…"

Ngô Thi trừng mắt liếc cô ta một cái.

"À, không phải, là dáng người." A Wing lỡ lời, nhẹ nhàng tát mình một cái: "Dáng người."

Mọi người ở đây nói chuyện tùy ý quen rồi, bởi vì bình thường đúng là không có ai coi là thật.

Lê Phù nghiêng đầu, còn đánh giá Châu Ánh Hi như suy nghĩ, gật đầu: "Ừ, xem như phù hợp."

"…" Châu Ánh Hi kinh ngạc, mỉm cười đáp lại, một nửa là lễ phép một nửa là vui sướng vì được khẳng định.

Xung quanh cũng chỉ có vài tiếng ồn ào.

Sau đó cũng không ai để ý đến đề tài này nữa.

Đột nhiên Lê Phù nhớ ra mình có mang theo một máy bào đá loại nhỏ, nói đến phòng bếp biệt thự làm hai bát đá bào lớn cho mọi người, mấy chị em đang hưng phấn tán gẫu về trai đẹp qua quýt để cô đi. Con sông nhỏ cách biệt thự không xa, chạy một lát, cô đã vào trong phòng bếp bắt đầu dùng máy bào đá.

Sau khi rửa sạch đơn giản một lần, cô bắt đầu cắt trái cây trước, định làm một phần sinh tố dâu tây và sinh tố xoài.

Cô nấu cơm còn có thú vui, thích mở bài hát mình thích.

Là bài "LA Girls" của Charlie Puth gần đây cô hay nghe.

Vừa cắt trái cây, Lê Phù vừa lắc người theo khúc nhạc, đến đoạn cô thích nhất, cô ngâm nga đi ra.

Âm nhạc khiến tâm hồn người ta rung động.

"Talk to me like-oh

Nói chuyện với tôi đi

Quit messin' with me, baby

Giống như chúng ta thân thiết không gì có thể xen vào

There was Nikki, Nicole, Tiffany, and Heather

Nikki, Nicole, Tiffany và Heather đều là những ứng cử viên tuyệt vời

But there's only room for you in my world

Nhưng thế giới của tôi chỉ chứa được em thôi…"

Một ca khúc còn chưa kết thúc, giọng nói quen thuộc của người đàn ông từ ngoài phòng chen vào trong ca khúc.

"Lần sau tôi sẽ viết cho em một bài 'London Boys'."

Nghe được giọng nói của Châu Ánh Hi, Lê Phù sợ tới mức lập tức tắt nhạc, gãi đầu vì dáng vẻ bất nhã trước mặt anh: "Có phải họ còn nói tôi có rất nhiều bạn nam không?"

Dừng vài giây, Châu Ánh Hi lại gật đầu theo: "Ừ."

Lê Phù quay đầu lại tiếp tục cắt hoa quả, nói: "Tính cách tôi là vậy đó, từ nhỏ tôi đã kết bạn không phân biệt nam nữ, ai có thể chơi với tôi, tôi sẽ chơi với người đó." Cô giải thích thêm: "Đương nhiên, tôi cũng không phải loại trăng hoa bay bướm gì bạn bè cũng chỉ là bạn bè thôi."

"Ừ."

Chấm dứt đề tài này, Châu Ánh Hi đến bên bồn rửa tay, xắn tay áo len lên, vặn vòi nước, xòe bàn tay ra, vừa mới xách than và dụng cụ làm bụi dính đầy tay, anh cẩn thận rửa sạch.

Trong lúc lơ đãng nghiêng mắt, Lê Phù thấy trên bàn tay anh có mấy đường siết hồng bị túi siết: "Tôi đi lấy cho anh ít thuốc mỡ thoa nhé."

"Không sao, không cần đâu." Châu Ánh Hi từ chối.

Nếu như đây là tay của người khác, Lê Phù không đến mức nói phải thoa thuốc mỡ, nhưng đây là tay của nghệ sĩ dương cầm, cô khó tránh khỏi có hơi hoảng, vừa đi lấy thuốc mỡ tùy thân trong túi xách vừa nói thầm: "Tôi đã nói với đám Jack rồi, không nên để anh làm việc nặng, còn để anh xách, tay anh mà bị thương, thật sự tôi không bồi thường nổi."

Châu Ánh Hi cười trấn an cô đang sốt ruột: "Em bình tĩnh chút đi, không đến mức đó đâu, chỉ vài vết siết thôi, không ảnh hưởng gì."

Lê Phù đặt thuốc mỡ bên cạnh: "Bôi chút còn hơn không bôi."

"Ừ."

Châu Ánh Hi lau sạch tay, đơn giản bôi thuốc mỡ, sau đó đứng ở một bên yên lặng nhìn Lê Phù làm sinh tố.

Qua hơn 10 phút, Lê Phù làm xong hai chén đầy.

Hai người mỗi người ôm một chén đi ra ngoài.

Muốn ra cửa phải đi qua hai phòng ngủ tầng một, vốn dĩ Lê Phù và Châu Ánh Hi vừa đi vừa trò chuyện, đột nhiên nghe được tiếng phụ nữ từ trong một phòng truyền ra.

"A, a…"

Không chỉ có tiếng rên rỉ, còn có lời nói lẳng lơ xấu hổ trên giường.

"Dùng sức chút, ưm, a… Thật tuyệt… Sâu thêm một chút… A, a…"

Thậm chí cách cửa còn nghe thấy tiếng da thịt va chạm.

Lê Phù nghe ra được là giọng của ai, là Linda, người biết chơi nhất trong đám chị em. Quả nhiên mang người mẫu nam tươi mơn mởn người Anh đi cùng để làm chút gì đó, chỉ là cô không nghĩ tới hai người liếc mắt đưa tình khắp nơi này, giữa trưa ở chỗ này làm kích thích một trận, còn đúng lúc bị bạn bè của mình nghe thấy.

Cô kéo Châu Ánh Hi bước nhanh hơn rời khỏi nơi dâm loạn.

"Sorry anh, bạn bè của tôi đôi khi phóng khoáng quá." Lê Phù xấu hổ đến da đầu tê dại: "Liên tục hai ngày cho anh trải nghiệm cực kém, tôi xin lỗi anh."

Dường như Châu Ánh Hi không bị quấy nhiễu, không ngại lắc đầu: "Không sao, em không cần xin lỗi tôi."

Lê Phù chậm rãi đi về phía trước, khẽ thở dài: "Tôi và bạn bè của anh chắc là chênh lệch rất lớn, cho nên rốt cuộc tại sao anh lại muốn chơi với bạn bè của tôi vậy."

Nhất thời Châu Ánh Hi không đưa ra được lý do thích hợp.

“À, tôi biết rồi.”

Lê Phù nhảy đến trước người anh, lúc nào cũng muốn trêu chọc người đàn ông nghiêm trang lại thanh tâm quả dục này: “Có phải anh thích bạn của tôi không? Ngô Thi? A Wing? Hay là…” Cô nghiêng đầu, nhíu chặt mày: “…Tôi?”

Bóng cây trước cửa nhợt nhạt chiếu trên mặt Châu Ánh Hi, vừa vặn che khuất mặt anh, như thế thì biểu cảm kinh ngạc của anh không quá rõ ràng.

“Rachel...” Xa xa có tiếng Ngô Thi gọi, đúng lúc giải cứu Châu Ánh Hi.

Ngô Thi bảo họ nhanh đến ăn thịt nướng, Lê Phù đáp một tiếng, đến ngay.

Châu Ánh Hi đi theo sau, đột nhiên gọi Lê Phù đang vội vàng.

Lê Phù quay đầu lại: “Sao thế?”

Châu Ánh Hi giẫm lên con đường đá vụn nhỏ, đi tới bên cạnh cô: “Ngày 8 tháng sau em có rảnh không?”

“Ngày 8 tháng sau?” Lê Phù nghĩ nghĩ: “Có rảnh.”

“Ok.”

“Có chuyện gì vậy?”

Châu Ánh Hi hỏi: “Em biết Hạ Hiến Lâm không?”

“Đương nhiên là biết rồi.” Ngôi sao sáng trong giới pháp y toàn cầu, Lê Phù có thể đọc thuộc làu tư liệu của ông ấy.

“Ừm.” Châu Ánh Hi mời: “Ngày 8 tháng sau ông ấy có tiệc tối riêng tư ở Luân Đôn, nếu em rảnh, tôi có thể giới thiệu em làm quen với ông ấy.”

Lê Phù kích động đến thiếu chút nữa là thở không ra hơi, cho rằng mình xuất hiện ảo giác: “Anh, anh sẵn lòng dẫn tôi đi sao?”

Châu Ánh Hi gật đầu: “Ừ.”

“Vậy đương nhiên là tôi ok rồi.” Có thể chạm vào thần tượng của mình, Lê Phù không tìm được lý do nhăn nhó.

-

Bắt đầu từ chương sau, cậu Châu muốn bắt đầu phát động tấn công, đưa Tiểu Phù tiến vào vòng tròn của mình.

Tôi sẽ đánh bại tất cả “anh trai tốt” của em.

Chương 18: Cứng rồi

Hơn nửa tháng sau khi từ ngoại ô về nội thành, đột nhiên Lê Phù trở nên bận rộn, nhiều lần suýt quên đưa Tiểu Bao Phù đi tản bộ, càng miễn bàn tới các hoạt động giải trí khác. Thấy chị em vất vả lắm mới được tự do thoát khỏi nanh vuốt của giáo sư California, Ngô Thi muốn hẹn cô đi Liverpool xem bóng đá, nhưng bị từ chối thảm thiết, nói là có hẹn với người khác.

Ngô Thi tò mò hỏi, nam hay nữ.

Lê Phù không e dè, nói là muốn đi Edinburgh cùng Châu Ánh Hi một chuyến.

Hai ngày trước, Châu Ánh Hi nói cho cô biết, tiệc tối riêng tư của Hạ Hiến Lâm đổi sang Edinburgh, hỏi cô có tiện không. Có lẽ là tâm hồn muốn gặp thần tượng có thể giúp cô vượt qua khoảng cách, cô không chút do dự đồng ý.

Ngô Thi nằm trên sofa gặm táo, liếc mắt dùng giọng điệu quái dị trêu chọc Lê Phù, nói có phải coi trọng người ta rồi không, còn nói đêm hôm đó có phải cố tình giả say hôn người ta không.

Lời của cô ấy, một chữ Lê Phù cũng không nghe lọt, cũng lười đối phó.

Ngô Thi lại khơi gợi một đề tài nhạy cảm hơn: "Lỡ mà Châu Ánh Hi thích cậu thì sao?"

Lê Phù ngẩn ra, dừng công việc trong tay lại, nghiêm túc suy nghĩ

một chút, nhưng đưa ra câu trả lời: "Anh ấy không phải gay sao?"

…

Ngày bảy hôm đó, Lê Phù đúng hẹn từ Luân Đôn bay đến Edinburgh cùng Châu Ánh Hi.

Trước khi xuất phát, Lê Phù chọn một bộ lễ phục trong tủ quần áo, do anh trai Lê Ngôn mua. Tuy rằng hai anh em cãi nhau ầm ĩ, thi thoảng đối chọi gay gắt, nhưng Lê Ngôn rất yêu người em gái này. Sau khi Lê Phù tròn 18 tuổi, hàng năm anh đều tặng cho cô một bộ lễ phục, nói cho cô biết.

"Lễ phục đã giúp em treo gọn gàng trong tủ, lúc nào cần dùng, mở tủ quần áo em sẽ không thấy hốt hoảng."

Tối ngày thu dọn hành lý, đột nhiên Lê Phù dạt dào cảm xúc, gửi cho Lê Ngôn một tin nhắn tình yêu: [Anh, em rất yêu anh.]

Lê Ngôn lập tức trả lời, là tin nhắn chuyển khoản 10 ngàn tệ.

Còn đính kèm: [Đang làm chuyện đứng đắn với chị dâu em, có việc ngày mai nói, cầm tiền ngậm mồm lại đã.]

Đến Edinburgh, Lê Phù và Châu Ánh Hi ở chung một khách sạn.

Ban đầu, Lê Phù định tự mình đặt khách sạn, nhưng Châu Ánh Hi nói khách sạn trong chuyến đi lần này do trợ lý của thầy Hạ phụ trách, để cô không cần phải có gánh nặng tâm lý. Sau khi hiểu rõ tình huống, cô cũng vui vẻ tiếp nhận.

Phòng của họ ở cùng một tầng.

Sau khi chia tay, Lê Phù nằm trong phòng nửa tiếng, sau đó mở vali ra, treo lễ phục lên giá áo. Thấy thời gian còn sớm, định đi dạo một mình, lại nhận được Wechat của Châu Ánh Hi.

Châu Ánh Hi hỏi Lê Phù lát nữa có sắp xếp gì không, nếu rảnh thì có muốn đi chung với anh không.

Cô hỏi đi đâu, anh nói, một tiệm may.

…

Đây là lần đầu tiên Lê Phù đến Edinburgh.

Trước đây cô từng nghe một câu dùng để hình dung Edinburgh: "Nó giống như một ông già đã trải qua nhiều chuyện nhưng ăn mặc tinh tế." Di tích cổ đứng lặng trong mỗi góc phố, thành phố được bao phủ bởi màu chì, sự lãng mạn của nó không nhiệt tình, là làn điệu trầm tĩnh sau năm tháng lắng đọng.

Lê Phù và Châu Ánh Hi sóng vai dạo bước trên đầu đường sau giờ ngọ, có lẽ vừa mới có một trận mưa, mặt đất ướt sũng, ánh mặt trời nấp trong tầng mây cũng lộ ra sương mù.

"Lần đầu tới Edinburgh sao?" Châu Ánh Hi hỏi.

Lê Phù còn đang thưởng thức phong cảnh đường phố, thuận miệng đáp: "Ừ, lúc trước có một nam sinh người Anh theo đuổi tôi tới từ Edinburgh, lúc nào cũng mời tôi đến chơi, nhưng tôi không có cảm giác với anh ta, nên từ chối."

Châu Ánh Hi chỉ nhẹ nhàng cười, sau đó nhìn sang nơi khác, nụ cười nhanh chóng trầm xuống.

Đi được vài phút, Châu Ánh Hi dẫn Lê Phù đi qua một con hẻm nhỏ, đẩy cửa tiệm may ra.

Cửa hàng nhỏ tầm thường lại có lai lịch rất lớn, người Anh vẫn luôn lấy trang phục nghiêm chỉnh là biểu tượng cho địa vị, mà vị thợ may đến từ Bỉ này, dựa vào tay nghề thủ công của mình, khiến những

người nổi tiếng trong mọi tầng lớp xã hội ở Anh nghe danh mà tới.

Vị thợ may già tên Fahim này không phải ai cũng tiếp đãi, mà ông ấy có quan hệ rất tốt với ba của Châu Ánh Hi. Bắt đầu từ năm 16 tuổi, âu phục lên sân khấu biểu diễn của anh đa số đều do Fahim đo ni đóng giày.

Lần này, Châu Ánh Hi tới lấy âu phục cho yến hội tối mai.

Tới lấy quần áo cùng anh, Lê Phù xem như hoàn toàn đi thả gió, dù sao một người cũng nhàm chán.

Fahim bận rộn xong đi ra từ phòng làm việc phía sau, ông ấy mặc áo sơ mi trắng áo khoác đen, thước da quấn quanh cổ, râu bạc hai bên má không làm lộ vẻ già nua, ngược lại giống như tạo hình.

"Aiden..." Ông ấy dùng tiếng Đức chào hỏi Châu Ánh Hi.

Mà Châu Ánh Hi tinh thông nhiều ngôn ngữ, tiếng Đức rất lưu loát.

Lê Phù ngồi trên sofa cảm thán, đứa trẻ gia đình Kim Tự Tháp nuôi dưỡng ra đúng là không tầm thường.

Châu Ánh Hi nói với Lê Phù, anh đi thử âu phục, sau khi xoay người, cô thấy Fahim híp mắt cười với mình.

Trong lúc Châu Ánh Hi đi thay quần áo, một nữ trợ lý của Fahim bưng hoa quả và trà tới, Lê Phù khách sáo chào hỏi cô ấy, không ăn hoa quả, chỉ cầm trà nóng nhấp vài ngụm.

Khi cửa phòng thay đồ mở ra, Châu Ánh Hi thay một bộ âu phục xám xịt, đường nét lưu loát cân xứng, thân thể anh càng thẳng tắp, mỗi đường khâu dường như đều cầu kỳ, nghiêm chỉnh. Đứng đối diện gương toàn thân, anh so hai cái cà vạt Hermes in hoa với áo sơ mi trắng, hỏi Lê Phù.

“Em thấy màu lam hay màu nâu đẹp?”

Lê Phù trầm mê trong sắc đẹp, thiếu chút nữa không kịp phản ứng.

Cô nghiêm túc chọn lựa, nói: “Màu lam, màu lam nhạt trẻ trung, màu nâu hơi già.”

“Được.” Châu Ánh Hi nghe lời thắt cà vạt màu lam, nhìn vào gương cười: “Vẫn là ánh mắt của em tốt, quả nhiên màu lam khá đẹp.”

Bàn tay chống lên mép sofa, Lê Phù hào phóng thưởng thức trai đẹp trước mắt: “Do anh đẹp trai.”

Khen rất dụng tâm, bởi vì vẻ ngoài tuấn tú và khí chất trầm ổn của anh, người bình thường rất khó hợp màu lam nhạt, ở trên người anh lại có vẻ tinh xảo, cao quý.

“Hi.” Lúc này, Fahim đi ra từ phòng làm việc, dùng tiếng Anh trò chuyện cùng Lê Phù.

Nghe xong, Lê Phù kinh ngạc ôm ngực: “Ông muốn tặng cháu một bộ lễ phục?”

Fahim mỉm cười gật đầu, nói rằng ông ấy là một người quan trọng duyên số, nói một cách khoa trương rằng cô như nàng thơ truyền cảm hứng cho mình, có một bộ lễ phục đặc biệt hợp với cô.

Lê Phù chỉ cảm thấy những bậc thầy làm nghệ thuật này đúng là khoa trương thật, động chút là nàng thơ truyền linh cảm.

Fahim và trợ lý nói vài câu, sau đó, trợ lý lấy từ trong phòng ra một bộ lễ phục màu trắng, hỏi Lê Phù có muốn thử không. Châu Ánh Hi giải thích đơn giản cho cô, cô nghĩ nếu mình từ chối cũng là không nể mặt anh.

Vì thế, cô đồng ý.

Trong phòng thay đồ, Lê Phù nhìn người phụ nữ trong gương, xa lạ đến mức cô cảm thấy như không phải mình. Rõ ràng bộ lễ phục anh trai tặng cũng là hàng hiệu, nhưng tay nghề thợ may lão làng càng tinh xảo hơn. Cô vuốt ve thân váy trơn tơ, lớp vải dưới ánh sáng mờ dường như lấp lánh những hạt ngọc trai mịn màng.

Trợ lý gõ cửa, hỏi cô đã thay xong chưa.

Cô đẩy cửa ra, thay giày cao gót mà trợ lý đưa.

Sau khi thay giày cao gót, Lê Phù càng giống như thay đổi thành một người khác, cô chậm rãi đi tới trước gương. Cô xoay nửa vòng ở nơi sáng sủa hơn, vốn liếng đều giấu sau lớp vải, dây lưng nhỏ phác họa ra đường cong tuyệt đẹp trên lưng cô.

Fahim giống như bà tiên trong truyện Lọ lem, hỏi cô có trang sức không.

Lê Phù nói, chỉ đeo bông tai đơn giản.

Fahim bảo trợ lý lấy một đôi bông tai kim cương màu xanh ngọc để cô đeo thử.

Cảm giác như đi vào thế giới ma pháp trong điện ảnh, Lê Phù xỏ bông tai nặng trịch vào lỗ tai, phảng phất như cô và người vừa nãy không phải cùng một người.

Đúng lúc này Fahim kêu lên một tiếng đầy hài lòng.

Trong tiệm chỉ có một người duy trì sự im lặng.

Châu Ánh Hi đoan chính ngồi trên sofa, tất cả ánh sáng trong mắt anh đều tụ lại trên người mỹ nhân trước mắt. Anh đã từng nghĩ cô mặc lễ phục có thể xinh đẹp đến mức nào, nhưng không nghĩ đến

mức khiến mình rung động như vậy.

"Em rất đẹp." Giọng nói trầm thấp truyền từ sofa tới sau lưng Lê Phù.

Cô thấy trong gương, Châu Ánh Hi đứng dậy tiến về phía cô, khoảng cách với cô rất ngắn.

Anh chỉ vào dây lưng lỏng lẻo sau lưng cô, dịu dàng lễ phép hỏi: "Nơ bướm tuột rồi, có cần tôi thắt lại giúp em không?"

Tay vòng ra sau lưng buộc nơ bướm cho đẹp đúng là có hơi khó khăn, Lê Phù đồng ý.

Ngón tay thon dài của Châu Ánh Hi kéo sợi dây nhỏ, nhẹ nhàng vòng quanh, thắt nút lại, nhưng vẫn không cẩn thận chạm vào da thịt của cô. Anh nhẹ giọng nói một câu thật xin lỗi. Lê Phù bị đầu ngón tay ấm áp của người đàn ông chạm vào, ngay cả khớp xương cũng tê dại, kinh ngạc lắc đầu nói, không sao.

Sau khi buộc xong, anh rời tay đi, người phụ nữ trong gương, đẹp như một bức tranh sơn dầu.

Lê Phù nói muốn nghỉ ngơi một lát, vì vậy, Châu Ánh Hi đến phòng thay đồ thay quần áo.

Nhưng khiến anh cảm thấy hoang đường là, đèn thay đồ trên đỉnh đầu chiếu sáng rõ rệt phần thân dưới, bộ phận dưới đũng quần cương cứng lộ ra đường cong rõ ràng. Anh chưa từng mất kiểm chế trong bất cứ trường hợp nào, chỉ chạm vào da thịt của cô một chút, mà anh đã không có tiền đồ nổi lên phản ứng.

Ngọn lửa kia lại tràn về phía ngực.

Lúc anh cởi âu phục, thấy rõ ràng thứ trong quần lót của anh cứng

lên, cứng đến mức khiến anh khó chịu. Ánh đèn như cây đuốc, làm anh nóng đến mức hô hấp dồn dập, trán nhỏ xuống mồ hôi.

Chương 19: Trò chơi cá vàng

Lê Phù nhớ rõ ngày đó rất lâu Châu Ánh Hi mới đi từ trong phòng thử đồ ra. Thấy sắc mặt anh hơi trắng, cô hỏi có phải anh mệt quá nên không thoải mái không, anh chỉ nói, không sao.

Sau đó, cô cũng không hỏi nhiều nữa.

Ngày hôm sau, Lê Phù thay bộ lễ phục màu trắng kia, dùng máy uốn tóc hơi uốn tóc lại, cẩn thận cài khuyên tai kim cương màu xanh ngọc lên, sau đó gọi Châu Ánh Hi ngồi cùng xe đi dự tiệc.

Hai người ngồi phía sau, ai lướt điện thoại người nấy.

Không nói chuyện.

Lê Phù đang tám chuyện với Ngô Thi, không cẩn thận lướt tới tin nhắn tuần trước A Wing gửi. Một năm trước, nội dung là về xu hướng tình dục của giáo viên dạy học Châu Ánh Hi. Có người tiết lộ anh xem mắt rất nhiều lần nhưng đều không có kết quả, đến nay cũng chưa từng yêu đương lần nào, đều nói anh là gay. Thậm chí có người còn đào ra "bạn trai" sống chung của anh, là một luật sư người Hoa ở Luân Đôn, tên Đàm Tự.

Nghiêng màn hình điện thoại sang một bên, Lê Phù len lén liếc người đàn ông bên cạnh một cái, nhịn cười.

Thật là một người đàn ông dịu dàng.

Không có chút công kích nào.

Cô hơi dịch lại gần anh.

Không có cảm giác sợ hãi nào, lại hít mũi ngửi ngửi, cô có thể xác định có lẽ anh, không thẳng.

Xe rẽ vào một con đường nhỏ.

Đột nhiên nghiêng một cái, Lê Phù không cẩn thận ngã vào người Châu Ánh Hi, còn ôm lấy cánh tay anh, có lẽ do tin vào nội dung bài đăng, cô không lo lắng chút nào, chỉ cười: "Ngại quá, ngồi không vững."

"Không sao." Châu Ánh Hi cảm thấy hôm nay cô có hơi kỳ lạ.

Sau khi ngồi vững, Lê Phù tiếp tục lướt điện thoại.

Thấy trong xe quá yên tĩnh, Châu Ánh Hi tìm đề tài: "Em đã từng tham gia yến hội chưa?"

Có thể là đang hưng phấn muốn gặp thần tượng, Lê Phù gật đầu: "Ừm, đã tham gia, tiệc tối riêng tư của Tây Cửu Long."

Châu Ánh Hi có vẻ rất hứng thú: "Là thể loại gì? Học thuật? Hay nghệ thuật?"

Lê Phù vừa lướt màn hình vừa nói: "Mỹ thực."

"Mỹ thực?" Châu Ánh Hi tin là thật: "Tôi còn chưa từng tham gia loại tiệc này."

Lê Phù không nhịn được cười thành tiếng: "Sorry, không nghĩ tới anh sẽ tin."

Sắc mặt Châu Ánh Hi cứng đờ.

Lê Phù vỗ vỗ vai anh, giải thích: "Giỡn với anh thôi, đừng để bụng. Sở Cảnh sát Tây Cửu Long là chỗ ba mẹ tôi công tác, hàng năm Sở Cảnh sát đều sẽ tổ chức tiệc liên hoan cho người nhà hai lần."

"Ồ." Trước mặt Lê Phù hoạt bát, Châu Ánh Hi nghiêm túc đứng đắn là kẻ thua cuộc.

…

Địa điểm tổ chức tiệc ở trong một vườn hoa tư nhân gần sông, vừa vào cửa là có thể thấy hồ nước đang chảy róc rách, ánh nến chồng lên bóng cây, khẽ phập phồng. Thành phố này mưa nhiều, trên đường Lê Phù và Châu Ánh Hi chạy tới đã có một trận mưa nhỏ, nhưng mà, thay vào đó là cơn mưa phùn nhẹ rơi qua vườn, khiến không khí tràn ngập hương thơm của mưa.

Đón khách ở cửa là hai vị trợ lý của thầy Hạ.

Châu Ánh Hi rất nổi tiếng, anh thuận lợi dẫn Lê Phù đi vào.

Nhưng chưa đi được hai bước, Lê Phù đã nghe trợ lý đang chụm đầu ghé tai nhau, cô nghe được ba chữ "bạn gái." (*)

(*) Bạn gái: Tiếng Trung là 女朋友.

Trong lòng cô lại đang cười nhạo họ cái gì cũng không hiểu.

Lê Phù chưa bao giờ tham gia tiệc tối riêng tư, lúc đi vào hội trường, cảnh tượng đập vào mắt khiến đáy lòng cô hoảng hốt. Người đến đều là nhân vật nổi tiếng ăn nói lễ độ, giai cấp giống nhau, tất nhiên có thể chuyện trò vui vẻ. Cô tìm tới tìm lui, hiện trường đều không tìm thấy một người có thân phận xấp xỉ mình.

Nhìn ra cô đang kinh ngạc, Châu Ánh Hi dẫn cô tiếp tục đi vào trong: "Thầy Hạ không mời người ngoài, chú ấy và mẹ tôi là bạn thân. Sau khi tôi chuyển đến Luân Đôn định cư năm lớp 11, ít nhiều

đều nhờ có thầy Hạ và người nhà chăm sóc tôi.”

Lê Phù hít sâu một hơi, quả nhiên vòng tròn giữa người với người đều có rào cản.

Đây là đêm của các quý tộc.

Mà lễ phục và châu báu trên người cô có giới hạn thời gian.

Châu Ánh Hi xuyên qua những nhân vật nổi tiếng bên cạnh, lần lượt bắt tay chào hỏi, khiến Lê Phù kinh ngạc là, vậy mà anh lại không xem nhẹ cô, ngược lại còn rất tự nhiên giới thiệu cô cho họ.

Trong lúc bắt tay, bắt chuyện đơn giản với đối phương, cô càng ngày càng tự tin.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù có lẽ là quý cô trẻ tuổi nhất ở đây, cô có ngũ quan tươi đẹp, nhưng khí chất bình tĩnh trên người kia lại làm suy yếu tính công kích của cô, sẽ không cố ý giọng khách át giọng chủ, nhưng vẫn không che giấu được sự chói mắt. Lễ phục hở lưng cô mặc lên người lộ ra vẻ gợi cảm nhưng không lỗ mãng.

Sau khi chào hỏi cùng người quen, cuối cùng Châu Ánh Hi cũng có thể mang Lê Phù đi tìm Hạ Hiến Lâm. Hạ Hiến Lâm mặc trang phục truyền thống nước Anh, nguyên quán của ông ấy ở Triều Dương Sán Đầu, tiếng phổ thông mang theo chút khẩu âm Triều Dương Sán Đầu.

Cho dù là đối mặt với thần tượng trong lĩnh vực học thuật của mình, Lê Phù cũng có thể kiềm chế nội tâm kích động, không đến mức làm ra hành vi thất thố. Sau khi đơn giản bắt chuyện, cảm giác căng thẳng của cô đối với thầy Hạ dần dần mất hết. Ngay từ đầu Châu Ánh Hi còn hỗ trợ điều hòa hai bên, càng về sau, chỉ có giọng nói của cô và Hạ Hiến Lâm.

Người ưu tú, trong mắt bất kì ai cũng tràn đầy mị lực.

Hạ Hiến Lâm rất thích nữ sinh ăn nói lưu loát, trật tự rõ ràng lại tràn đầy nhiệt tình với pháp y này, cho rằng cô không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, nội tâm phong phú mới là chỗ hấp dẫn người ta hơn.

Khí thế của Lê Phù và Hạ Hiến Lâm rất hấp dẫn, nói càng sâu càng như thầy trò chỉ hận không gặp nhau sớm hơn.

Họ nói chuyện ngày càng nhập tâm, Châu Ánh Hi cũng không rời nửa bước, lẳng lặng bảo vệ người có thể cần dựa dẫm bất cứ lúc nào. Mặc dù đến tận khi vũ hội bắt đầu, cô cũng không vươn tay về phía anh.

Vẻ đẹp của Lê Phù, cho dù chỉ ngồi yên trên ghế cũng không che lấp được, trở thành đối tượng mà nam giới muốn mời khiêu vũ chung nhất.

Đương nhiên cô sẽ không mất hứng, ai đến mời cũng khiêu vũ chung một thời gian ngắn.

Châu Ánh Hi ôn chuyện cũ với thầy Hạ, ánh mắt di chuyển theo chú bướm đang nhảy múa bên những bóng hoa, anh mím môi, đôi mắt dịu dàng bỗng trở nên sắc bén.

Đợi Lê Phù quay lại ghế ngồi, anh chậm rãi đi qua, giày da màu đen xuyên qua bãi cỏ, thẳng đến khi dừng dưới đáy mắt cô. Sau đó anh vươn bàn tay, giọng điệu là sự dịu dàng vốn có của anh: "Cô Lê, tôi có thể mời em nhảy một điệu không?"

"Đương nhiên là được." Cô sẽ không từ chối.

Bàn tay mười ngón nắm lấy nhau, ôm lấy lưng đối phương.

Trong ánh đèn đêm, lễ phục màu trắng lóe lên ánh sáng ngọc trai

nhỏ vụn, phác họa đường cong uyển chuyển của người phụ nữ. Cô không biết khiêu vũ, nhưng bước nhảy xem như tao nhã nhẹ nhàng, mà khi bàn tay cô ấn lên âu phục của người đàn ông, cách một lớp vải cũng cảm nhận được thắt lưng rắn chắc của anh.

Kim cương màu xanh ngọc chói mắt dưới ánh sáng, nhưng trong mắt Châu Ánh Hi vẫn chỉ có thể chứa được gương mặt còn chói mắt hơn cả kim cương. Đột nhiên, có lẽ nhớ tới mấy người đàn ông khiêu vũ cùng cô, ánh mắt hơi sắc bén, anh đè người xuống quá sâu, suýt nữa là cô ngã ngửa xuống đất.

"A..."

Lê Phù sợ tới mức khẽ kêu một tiếng, sau đó ôm lấy người đàn ông trước người, cả người vùi đầu vào trong ngực anh. Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được anh không cao gầy như vẻ bề ngoài, thật ra anh có bộ ngực rất rộng lớn rắn chắc. Ôm anh rất có cảm giác an toàn, mùi gỗ trên người anh cũng khiến người ta thư thái.

Châu Ánh Hi đứng thẳng, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng cô, nhưng vẻ mặt cúi xuống nhìn cô, đúng là có vẻ mãn nguyện sau khi nhận được kẹo ngọt.

…

Có lẽ là tiệc tối trôi qua quá vui vẻ, sau đó Lê Phù uống hơi nhiều rượu, cũng bởi vì người đàn ông bên cạnh là Châu Ánh Hi, cô mới dám buông lỏng cảnh giác, nếu đổi thành người khác, cô cũng không dám thả mình như vậy.

Khi xe chạy vào nội thành, Lê Phù bám vào cửa sổ xe nói: "Có thể dừng lại ở đoạn đường trước khách sạn không, tôi muốn đi dạo."

Thấy khu vực an toàn, Châu Ánh Hi đồng ý.

Lê Phù hơi say nhắm mắt lại cảm nhận gió đêm mùa hè ở Edinburgh.

Gió sau cơn mưa, tinh tế dịu dàng.

Giày cao gót đạp qua mặt đất ướt sũng, viên kim cương nhỏ trên mặt giày bị giọt mưa trên ngọn cây làm ướt, Lê Phù nhìn trúng một bậc thang lãng mạn, cô rất nhàn nhã thoải mái chậm rãi đi tới.

Châu Ánh Hi lặng lẽ đi theo sau cô.

"Mọc ra trăng rồi." Lê Phù thấy bên mái hiên lộ ra trăng hình lưỡi liềm.

Châu Ánh Hi đoán cô thật sự uống say, sửa lại: "Là trăng mọc rồi."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù ngửa đầu nhìn mặt trăng, lắc đầu: "Mẹ tôi nói, khi còn bé tôi đặc biệt thích ngắm trăng. Trăng vừa mọc, là tôi sẽ đứng giữa sân nhỏ trong thôn hét lớn, Mọc ra trăng rồi."

Sau khi hiểu, Châu Ánh Hi lại hỏi: "Em rất thích trăng sao? Tôi nghĩ em sẽ thích mặt trời."

Lê Phù uống say sẽ trở nên vô cùng dí dỏm, cô quay đầu làm mặt quỷ với Châu Ánh Hi: "Mặt trời có gì tốt chứ, chỉ biết sưởi ấm mọi người." Cô lại ngẩng đầu nhìn mặt trăng: "Nhưng mặt trăng thì khác, nó xuất hiện vào buổi tối, rất nhiều người sẽ không ra ngoài. Cho nên khi anh đứng dưới ánh trăng, anh sẽ cảm thấy, ánh trăng chỉ chiếu vào một mình anh."

Châu Ánh Hi trầm mặc, anh đang tỉ mỉ thưởng thức từng câu chữ của cô.

Ý thức mông lung khiến Lê Phù muốn vươn tay hái trăng, cô vịn lan

can đi lên, nhưng không cẩn thận giẫm hụt, may là Châu Ánh Hi đỡ được cô, tránh xảy ra nguy hiểm.

Lê Phù cúi đầu, nhìn tay ôm eo cô của anh, giống như nhớ tới điều gì. Đầu tiên là cười cười, sau đó lại nhíu mày: "Thầy Châu, anh rất giống người bạn của phụ nữ đấy?"

"Là ý gì?" Châu Ánh Hi rất nghi hoặc.

Lê Phù chọc ngón tay anh, nói: "Này, anh biết không, tôi xem được một bài đăng, nói anh là gay."

"..." Châu Ánh Hi thề thốt phủ nhận: "Tôi không phải gay."

Lê Phù uống quá nhiều, nói chuyện hơi không lễ phép. Sau khi đứng vững, cô lại chọc chọc cánh tay Châu Ánh Hi: "Không sao, ở Anh, tôi rất hiểu. Bên cạnh tôi có rất nhiều người bạn yêu đương cùng giới, tôi cảm thấy tình yêu không phân biệt giới tính."

Bởi vì đứng ở trên cao, cô chống lên hai vai anh, lặng lẽ ghé tai sang: "Anh nói tôi nghe, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho ai khác."

Châu Ánh Hi lại phủ nhận lần nữa: "Tôi không phải gay."

"Quỷ keo kiệt." Lê Phù nhăn mũi: "Anh không nói chứng tỏ không coi tôi là bạn."

Sợ cô ngã, Châu Ánh Hi ôm chặt cô: "Lê Phù, em uống nhiều quá."

Bỗng nhiên, Lê Phù cúi người, đưa mặt sát về phía anh, khoảng cách cực gần, tiếng hai người hít thở xuyên qua trong gió đêm: "Chiêu này để tôi kiểm tra xu hướng tính dục, đối diện nửa phút, khẳng định anh sẽ ghét bỏ tôi."

Rượu lan tràn trong cơ thể cô, những gì cô nói, đều không chịu sự khống chế của não.

Nửa phút trôi qua, Châu Ánh Hi cũng không quay mặt đi, thậm chí ánh mắt từ ôn hòa trở nên nóng bỏng, gắt gao nhìn chằm chằm Lê Phù, thân thể cô bắt đầu ngửa về sau, nhưng đã muộn, môi bị anh chặn lại.

Tất cả đều giống như máy chiếu trong nháy mắt bị dừng lại.

Chỉ còn lại tia lửa sau khi cháy.

Châu Ánh Hi cũng không hôn sâu, mà dùng nụ hôn nhẹ nhàng chứng minh xu hướng của anh.

Lê Phù khôi phục tự do hô hấp, từng làn gió đêm không ngừng lướt qua gò má của cô, sợi tóc mắc vào khuyên tai dây chuyền nhẹ nhàng lắc lư, cô kinh ngạc nhìn Châu Ánh Hi. Trong cảm xúc ngà say của cô, không có phẫn nộ đối với nụ hôn, mà chỉ khơi dậy ý nghĩ chơi đùa trong lòng cô.

Bậc thang kẹp ở giữa hẻm, hai bên tường xám kiến trúc cổ xưa là nơi dân bản xứ cư trú.

Ban đêm yên tĩnh, có một hộ gia đình sáng đèn đêm, một đôi tình nhân dựa sát vào cửa sổ ôm hôn.

Hình ảnh này rơi vào trong mắt Lê Phù, quá khứ xem qua bộ điện ảnh về tình yêu kia, hình ảnh nhanh chóng lướt qua trong đầu cô, cô có một việc rất muốn làm nhưng vẫn luôn không làm được. Không có lý do, vào giờ phút này chỉ muốn kích thích một "Đêm ở Edinburgh" cùng người đàn ông trước mặt.

Sau khi Châu Ánh Hi xin lỗi giải thích, muốn kéo Lê Phù đi, nhưng Lê Phù lại đột nhiên vươn tay, kéo cà vạt của anh, kéo cả người anh đến trước người mình. Dùng góc độ nhìn xuống chăm chú nhìn anh, đôi môi hồng phấn hơi chu lên, ánh mắt gian xảo, quyến rũ như hồ ly nhỏ: "Thầy Châu, thầy có dám chơi một trò chơi với tôi không?"

Anh ngẩn ra, cà vạt đang bị cô kéo, cả khuôn mặt bị ép nhìn về phía cô: “Trò gì?”

“Trò chơi cá vàng.”

“Ý gì?”

“Chính là, sau khi mặt trời mọc, chúng ta phải quên hết chuyện đêm nay.”

Chương 20: Ánh trăng & Cá mập (Hơi H)

Trăng khuyết lặng lẽ ló ra bên mái hiên.

Giống như chỉ có thể nắm được một nửa sự lãng mạn lưu luyến.

Đêm ở Edinburgh, bao phủ bởi làn khói xanh lạnh lẽo, mọi âm thanh đều yên tĩnh.

Loảng xoảng, cửa phòng khách sạn gần như bị đụng mở, nam nữ ôm hôn từ cửa di chuyển đến mép giường. Lê Phù ngửa mặt, hai chân mảnh khảnh dưới làn váy trắng bị Châu Ánh Hi chặn lại dưới thân, một tay anh ôm gáy cô, một tay ôm chặt thắt lưng cô. Khi hôn kịch liệt, thân dưới hai người nhanh chóng dán sát vào nhau đến mức kín mít.

Trong căn phòng yên tĩnh, là tiếng môi hôn triền miên.

Nụ hôn mang theo men say, khiến Lê Phù dần mất đi chút lý trí cuối cùng, những tế bào tham lam kích thích trong cơ thể dường như bị kích hoạt. Hai tay cô chen qua cánh tay Chu Ánh Hi, muốn khoác lên vai anh, để hôn càng sâu.

Có một loại cảm giác kì diệu lan dưới đáy lòng cô.

Hình như cô rất thích hôn anh.

Thích cái loại căng thẳng khi dịu dàng khi lại mạnh mẽ này.

Bỗng nhiên, Châu Ánh Hi siết chặt gáy Lê Phù, mở hai mắt ra, ánh

sáng trong mắt bừng cháy, đẩy sự cẩn thận vốn xem như báu vật ra khỏi cơ thể, hôn càng ngày càng mạnh, càng ngày càng sâu.

"Ưm, ưm…" Cô bị hôn đến tê dại toàn thân, có tiếng ngâm nga tràn ra từ cổ họng.

Động tác lúc này so với lúc nãy càng thêm kịch liệt, khi tình cảm dâng trào, Châu Ánh Hi xoa bàn tay đang đặt sau lưng Lê Phù, từ trên váy vươn về phía dây buộc, linh hoạt cởi nơ bướm. Dây lưng rơi xuống, toàn bộ bàn tay ấm áp thăm dò tấm lưng phẳng mịn màng không chút thịt thừa của cô, ngón tay xoa trên da thịt trơn bóng, khiêu khích khiến cô có hơi ngứa.

Lê Phù bắt đầu nức nở, biết cô không chịu nổi sức mạnh của mình, Châu Ánh Hi thả lỏng môi, nhưng anh cũng không dịu dàng hỏi han cô, mà nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai đỏ mọng của cô, trong giọng nói dịu dàng mang theo chút xấu xa không giống tính cách anh: "Còn nghi ngờ tôi là gay không?"

Toàn bộ đầu óc hỗn loạn của cô chỉ có thể hô hấp, không đáp lại được chữ nào.

Lê Phù chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng chưa kịp nhìn ánh mắt của Châu Ánh Hi, cô đã bị sức lực không thể thoát khỏi đẩy lên giường, hai bóng dáng ngã xuống chăn bông mềm mại, lún xuống một độ sâu.

Khác với lần trước, lần này là Châu Ánh Hi đè lên người cô.

Trong phòng không bật đèn, ánh trăng tĩnh lặng trong trẻo nhưng lạnh lẽo từ ngoài cửa sổ chiếu vào, vừa khéo có một luồng sáng nhẹ nhàng rơi trên mặt Lê Phù, hai má ửng đỏ kích thích Châu Ánh Hi. Anh cúi đầu, ngón cái đỡ mặt cô lại lần nữa quấn lấy đầu lưỡi cô, anh cảm thấy máu trong cơ thể đều đang nóng lên. Nhưng dường như anh không thể kiềm chế muốn ôm trọn hơi thở của cô, chiếm hữu tất cả của cô.

Hôn quá mạnh, Lê Phù suýt nữa hít thở không thông, cô vô thức bấu lấy cổ tay của anh. Theo biến hóa góc độ hôn của anh lắc lắc đầu, lưỡi cũng bị anh mút đến tê dại, không ngừng phát ra tiếng ưm a, mười ngón tay vẫn để lại trên cổ tay anh những vết cào đỏ tươi.

Khi quấn quýt hôn cô, ngực Châu Ánh Hi đè lên bộ ngực sữa mềm mại, phập phồng ma sát khiến anh dần mất đi sự lịch sự thường ngày. Vốn chỉ định hôn chút rồi dừng, nhưng dục vọng trong lòng anh mơ hồ quấy phá, không đủ, vẫn chưa đủ, anh còn muốn chiếm hữu nơi khác của cô.

Đạo đức, chuẩn mực, dạy dỗ, vào giờ khắc này tất cả đều vứt ra sau đầu.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Anh dùng cái cớ "Trò chơi cá vàng", hoàn mỹ khiến mình đắm chìm lúc nửa đêm.

"Ưm…"

Lê Phù rên nhẹ một tiếng, dưới tình huống cô không chút phòng bị, dây đeo của lễ phục bị một bàn tay mạnh mẽ kéo xuống. Khi thân trên trần trụi của cô lộ ra dưới đáy mắt anh, Châu Ánh Hi mới phát hiện đêm nay cô không mặc nội y, chỉ dán miếng dán tránh bị lộ.

Trong mắt anh dần sinh ra cảm xúc không vui: "Không mặc đồ lót mà còn dám khiêu vũ với mấy tên kia?"

Nếu không phải vì dáng vẻ gợi cảm của người phụ nữ dưới thân, anh chưa bao giờ biết hóa ra mình cũng có ham muốn chiếm hữu.

Cũng sẽ không phát hiện, hóa ra mình cũng có dục vọng không khống chế được.

Châu Ánh Hi đưa tay nhẹ nhàng xé miếng dán ngực xuống, ngực sữa trắng nõn nảy lên, ánh mắt anh căng thẳng nhìn chằm chằm vào bầu ngực mê người kia. Ngực Lê Phù tuy không lớn, nhưng dáng ngực rất đẹp mắt, trong màu trắng lộ ra màu hồng nhạt, từng bước quyến rũ anh chìm sâu.

Anh mở lòng bàn tay bọc lấy hai bên ngực mềm mại của cô, đây là lần đầu tiên anh chạm vào thân thể của phụ nữ, nghe cô thở hổn hển từng tiếng. Sự kiềm chế của anh đã sớm vỡ tan thành từng mảnh, chỉ có thể kích thích sức lực trong tay anh mạnh thêm. Đôi tay vuốt ve trên phím dương cầm kia, lúc này lại làm chuyện cực kỳ dung tục.

"Đau, đau quá..." Lê Phù chìm trong men say cũng cảm nhận được sức lựa của hai bàn tay trên ngực, giống như muốn xoa nát ngực của cô, đau đến mức khiến cô nhíu mày.

Hai cục thịt trắng nõn tràn ra từ kẽ tay anh, Châu Ánh Hi cảm nhận được xúc cảm vừa trơn mượt vừa đầy đặn, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "Muốn nhẹ hơn?"

"Ừm." Lê Phù như chú mèo nhỏ lẩm bẩm thút thít.

Châu Ánh Hi cúi đầu, nhìn khuôn mặt bị anh làm đến mơ màng, khẽ cười: "Nhưng nhẹ hơn thì sao có thể thoải mái được."

Khác với Lê Phù say rượu mới trở nên quyến rũ, Châu Ánh Hi không dính một giọt cồn nào, dường như cũng thay đổi vỏ bọc. Mặt nạ nhã nhặn nho nhã bị xé ra, lúc này chính anh cũng thấy xa lạ.

Là "cầm thú" dần lộ ra cảm giác chiếm hữu.

Sức lực trong tay Châu Ánh Hi không hề giảm bớt, ngược lại càng xoa càng dữ, ngực sữa mềm mại trong tay anh bị xoa đến biến dạng. Khi ngón cái nhẹ chạm vào nụ hoa, thân trên Lê Phù hơi nâng

lên, phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ, khoái cảm mãnh liệt tràn ra từ ngực.

Thấy hình như Lê Phù thích như vậy, thế nên, Châu Ánh Hi lại nhéo nụ hoa mẫn cảm mấy lần, lúc nhẹ lúc nặng. Tiếng rên rỉ động lòng người của cô kéo dài không ngừng.

"A, a..." Tiếng rên rỉ của cô bỗng biến thành tiếng thở dốc dồn dập.

Bởi vì Châu Ánh Hi trực tiếp vùi đầu ngậm lấy bầu ngực trắng sữa của cô, trong đầu là hình ảnh của bộ AV kia, anh dựa theo cách của nam chính mà cắn mút bầu ngực sữa của cô, để lại một loạt dấu răng trên da thịt trắng nõn. Sau đó anh ngậm trọn bầu ngực vào trong miệng, mút từng chút một, cắn từng chút một, trên da thịt trắng sữa bị hơi thở ẩm ướt dính dính bao bọc.

Lê Phù bị cắn mút đến mức gần như lôi từng sợi dây thần kinh trong người ra, lắc đầu, quyến rũ cầu xin trong men say: "Đừng cắn mà, đau quá... Đừng có cắn mà…"

Cơ thể của cô run nhẹ, nhưng cô cảm thấy người đàn ông ở trên người mình không có ý dừng lại, vẫn ngậm chặt ngực cô như trước, thậm chí còn cắn lên đầu vú. Cô đau đến tê dại, tay duỗi xuống phía dưới tóm chặt tóc sau gáy anh, chân cũng căng thẳng.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Tóc bị Lê Phù cào loạn, nhưng Châu Ánh Hi chìm trong sắc đẹp của cô, gần như quên hết tất cả, không nghe thấy âm thanh của xung quanh. Anh một lần ăn hết hai núm vú của cô, lúc buông ra, trên răng là nước bọt dính dính.

Cô giống như mỹ nhân đáng thương bị bắt nạt hung bạo.

Đầu của anh vẫn đang bị Lê Phù bấu chặt, không thể ngẩng đầu lên, hô hấp nóng rực chỉ có thể phả lên khe ngực của cô.

Không xác định được là do cồn, hay do khoái cảm nuốt chửng ý thức, đột nhiên Lê Phù muốn tìm kiếm cái gọi là "công bằng". Cô bắt đầu chủ động, đưa tay cởi cúc áo của Châu Ánh Hi, anh quỳ trên người cô, chỉ nhìn cô cởi quần áo mình với ánh mắt nóng rực.

Sau khi cô cởi cúc áo, anh phối hợp giơ tay lên, sau đó cô ném âu phục xuống đất.

Thân thể nâng lên, Lê Phù tiếp tục cởi cúc áo sơ mi của Châu Ánh Hi, cởi cúc áo cuối cùng xong, nhưng cô không ném áo sơ mi đi. Dưới áo sơ mi trắng rộng mở, là dáng người cường tráng không hề liên quan đến vẻ ngoài của anh, vai rộng eo hẹp, khe rãnh rõ ràng, cơ bắp cân xứng rắn chắc.

Khí chất nóng bỏng của người đàn ông trên người anh, lần đầu tiên khiến cô cảm nhận được cảm giác áp bức.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Châu Ánh Hi đẩy ngã Lê Phù, lật mặt cô lại, mặt cô bị ép vùi vào trong gối, cô mơ hồ không còn ý thức đoán xem anh muốn làm cái gì. Nhưng rất nhanh cô đã cảm giác được có đầu lưỡi lướt qua lưng mình, mềm mại tê dại, ngứa ngáy.

Châu Ánh Hi đè lên eo mềm của Lê Phù, hôn lên xương bướm của cô. Trong giây phút thất thần, bên tai anh vang lên tiếng nhạc trên sàn nhảy yến hội cách đây không lâu, cũng hiện lên hình ảnh cô khiêu vũ cùng những người đàn ông khác nhau, nụ cười rạng rỡ của cô, mười ngón tay của cô và những người đàn ông kia siết chặt nhau, còn có vòng eo bị bàn tay bẩn thỉu vuốt ve.

Chỉ cần suy nghĩ nhiều một chút, đôi mắt của anh đã bị châm lên sự phẫn nộ.

Mà sự phẫn nộ khiến môi lưỡi anh hôn mút từ sau lưng Lê Phù lên đến trên lưng, đầu óc đã sớm không tỉnh táo lúc này càng thêm điên cuồng. Mỗi một chỗ những người đàn ông kia vuốt ve qua anh đều

hôn lên một lần, ngây thơ lại ngang ngược, muốn trên người cô chỉ có thể lưu lại hơi thở và dấu vết của mình. Thậm chí ngay cả cánh tay của cô cũng không có buông tha.

Hôn lung tung không có lý trí, như muốn ăn tươi nuốt sống Lê Phù.

Sau lưng truyền đến cảm giác ngứa ngáy, cũng khiến cô dần mềm thành một bãi nước.

Hôn cho đến khi hô hấp Châu Ánh Hi hỗn loạn, hơi ngẩng lên, thân dưới cương đến khó chịu, thân thể vừa mới ôm hôn triền miên, phần dưới của anh đã sớm cứng lên. Anh cúi đầu, ánh trăng chiếu trên giường, nhạt nhòa, lễ phục của Lê Phù đã bị vén lên mông, quần lót ren màu trắng lộ trong không khí, nhìn thấy cặp mông trắng nõn mềm mại, cổ họng anh như nghẹn lại.

Hình như ngoài trời lại đổ mưa.

Mưa chảy dọc xuống mái hiên, làm mờ đi cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Cuối cùng, Châu Ánh Hi Khắc kiềm chế dục vọng, chỉ cách lớp ren nhẹ nhàng hôn lên mông Lê Phù. Sau đó ôm lấy cô từ phía sau, cằm đặt nhẹ trên đỉnh đầu cô, vén sợi tóc lộn xộn ra sau tai, cúi đầu nhìn nửa gương mặt ửng hồng của cô, cười : “Lê Phù, tôi không phải cá vàng, là cá mập.”

Chương 21: Cầu vồng buổi chiều tà (Hơi H & Cốt truyện)

Mưa ngoài cửa sổ gột rửa sạch những tòa nhà cổ kính trên đường phố.

Mưa Edinburgh rơi không mau, mềm mại kéo dài như tình ý triền miên không dứt.

Châu Ánh Hi nhẹ nhàng xoay người Lê Phù, để cô thoải mái nằm thẳng trong chăn, lúc quỳ chuẩn bị đứng dậy, áo sơ mi lại đột ngột bị kéo xuống. Anh mờ mịt cúi đầu, đáy mắt đối diện với gương mặt ửng hồng đang ngẩng đầu nhìn mình, nhưng cô lúc này đã hoàn toàn bị vây trong trạng thái mất hết lý trí, khóe mắt nhếch lên dụ dỗ anh.

"Cũng phải để tôi cắn một cái." Cô say khướt bĩu môi, rất đáng yêu.

Áo sơ mi bị kéo xuống càng thấp, nửa người của Châu Ánh Hi nghiêng xuống, dục vọng vất vả lắm mới kiềm chế được lại mạnh mẽ ập tới. Anh không khống chế được nâng cằm cô lên, ánh mắt dịu dàng mãnh liệt nhìn chằm chằm: "Đây là lần thứ mấy chơi loại trò chơi này với đàn ông rồi?"

Anh biết rõ, trạng thái hiện tại của cô hoàn toàn không thể trả lời, cho dù cô có trả lời cũng không thể xem là thật, nhưng anh nhất quyết muốn hỏi, nói chính xác là, anh không cần đáp án, mà muốn trút giận.

Xương cốt trong người dường như đang mềm ra, Lê Phù vô thức đặt mặt mình lên năm ngón tay đang nâng cằm cô, xem nó như vật đỡ. Trong đôi mắt ngước lên là ánh sáng mông lung mơ hồ, cô xòe ngón tay ra đếm, sau đó vui sướng híp mắt cười: "100 lần."

"…" Sắc mặt Châu Ánh Hi lạnh đi.

Tính cách sau khi say của cô không tốt, vừa say là thích nổi điên, không hôn hít lung tung thì cũng sờ soạng linh tinh.

Chỉ cần cô uống rượu, Ngô Thi tuyệt đối sẽ không uống giọt rượu nào, an phận nhìn bà cô tổ này.

Châu Ánh Hi gần như trơ mắt nhìn bàn tay sờ về phía ngực phía bụng anh, mười ngón tay sờ soạng trên bụng, khi sờ tới đường cong cơ bắp trước ngực, Lê Phù dùng ngón tay ấn ấn, phát ra tiếng hừ hừ dí dỏm: "Cứng ghê nha."

Anh không nói gì, nghe cô say rượu thất thố nói năng lung tung.

Ngón tay còn đang sờ tới sờ lui trên ngực, thân trên Châu Ánh Hi đã bị cô trêu chọc càng ngày càng nóng, trên ngực hình như chảy ra vài giọt mồ hôi. Nhưng không chỉ có thân trên, thân dưới lại cứng lên.

Người say rượu tán tỉnh, giống như phụ nữ tồi không để ý hậu quả.

Lê Phù hoàn toàn không hiểu lúc này anh gian nan đến mức nào. Dưới cảm giác kích thích do men say mang lại, vậy mà lớn mật đến mức muốn hôn ngực, hôn bụng anh, nhưng bị một bàn tay của anh ngăn lại.

Châu Ánh Hi dùng lòng bàn tay chặn miệng cô lại.

Có tiếng thì thầm khó khăn tràn ra từ trong khe hở, là Lê Phù đang mắng anh: "Đồ keo kiệt."

Cũng không phải không cho hôn, chỉ là Châu Ánh Hi còn có chuyện muốn hỏi, giọng nói trầm thấp như đang lừa gạt một đứa trẻ mất ý thức: "Nhưng hôn xong phải chịu trách nhiệm, em còn hôn không?"

Anh cứ cố chấp muốn nghe được một đáp án khẳng định, cho dù không phù hợp điều kiện và quy tắc trao đổi trò chơi.

Cho dù cô có tỉnh lại, tất cả kí ức liên quan đến đêm nay đều sẽ tan thành mây khói.

Lê Phù đã không biết đang nói gì đang làm gì, mọi vật trước mắt và âm thanh nghe được phảng phất đều là ảo ảnh. Lúc này cô chỉ ngắm trúng chấm đỏ trước ngực anh, giống như dâu tây đỏ mọng ngon miệng có thể vắt ra nước.

Rất muốn rất muốn cắn một miếng, cho nên cô gật đầu.

Châu Ánh Hi buông tay xuống, để mặc cho Lê Phù chui vào trong áo sơ mi của anh, dán vào ngực anh, hai tay đặt hai bên eo anh, môi cũng hướng về phía núm vú trắng nhợt của anh. Cô không biết phải làm thế nào, bèn dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, hạt đậu nhỏ nhô lên kích thích đầu lưỡi của cô, cũng khiến thần kinh của anh tê dại.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Anh siết chặt gáy Lê Phù, tiếng thở dốc bắt đầu nặng nề: "Ăn ngon không?"

Đây là lần đầu tiên anh nói ra lời hạ lưu dâm đãng như thế với một nữ sinh.

Lê Phù nghiện liếm chỉ gật đầu, môi của cô chậm rãi dời khỏi núm vú, liếm mút dọc theo khe rãnh cơ bắp từ trên xuống dưới, đầu lưỡi để lại nước miếng dính dính trên da thịt của anh, còn có tiếng rên rỉ

nhẹ nhàng không kiềm chế được thoát ra từ cổ họng cô.

Châu Ánh Hi bị cô liếm đến máu toàn thân chảy ngược, tiếng thở dốc chuyển thành tiếng rên rỉ nặng nề, thậm chí phải cắn lợi mới có thể nhịn được dục vọng đang phun trào. Anh cúi xuống, đầu thấy Lê Phù đã chuyển đến khu tam giác của mình, cơ bắp trên đùi anh căng thẳng, giữ gáy cô, kéo cô ấn xuống vị trí thấp hơn.

"Ưm, a…"

Tuy rằng cách một lớp âu phục, Lê Phù vẫn cảm giác dường như mình đụng vào một vật vừa cứng vừa nóng, cô khó chịu rên hai tiếng, đầu bắt đầu lắc loạn.

Châu Ánh Hi đã không còn là quý công tử tao nhã lịch sự trong dạ tiệc vừa rồi, mà là một con cá mập có cảm giác xâm lược rất mạnh dưới biển sâu.

Là sự mạnh mẽ chính anh cũng tự thấy xa lạ.

Lê Phù bị bàn tay nóng bỏng kia ép không thở nổi, tất nhiên sẽ không lên tiếng được.

Sau đó, đỉnh đầu của cô truyền đến tiếng cười lạnh, giọng điệu như đang quyến rũ cô, cũng như đang ra lệnh cho cô: "Lần sau cho em ăn."

…

Một đêm này, dường như dài đằng đẵng.

Mưa phùn rả rích kết thúc lúc bình minh.

Ngày hôm sau, Lê Phù tỉnh lại trong phòng mình, nhìn thoáng qua đồng hồ đã là 2 giờ chiều, cô lê thân thể mệt mỏi nặng nề đi vào nhà vệ sinh. Đi được một nửa, cô sờ váy ngủ trên người, có một loại

ký ức chết chóc đang kêu gọi cô, cô đang nghĩ, là ai giúp mình đổi lễ phục.

Trong tiếng động ầm ầm, cô nhớ lại chuyện xảy ra tối qua trên cầu thang.

Ký ức dừng lại ở thời điểm đó vẫn rất rõ ràng.

Cô nhớ Châu Ánh Hi đã đồng ý chơi trò "cá vàng" với mình.

Theo thứ tự là -

Họ hôn nhau…

Họ nằm trên giường…

Anh cởi lễ phục của cô…

Anh cắn ngực cô…

Bỗng nhiên, Lê Phù vọt vào nhà vệ sinh, mở đèn, cởi nút áo ngủ, lông mày cô nhăn đến khó coi. Bởi vì hai bên bầu ngực sữa quả thật có dấu vết bị cắn. Cô hoảng hốt kéo chặt áo ngủ, không muốn để mình lại thấy chứng cứ một đêm hoang đường của họ.

"Làm tình chưa nhỉ?" Cô bắt đầu hoài nghi chuyện quan trọng này, vô thức sờ soạng bên dưới của mình, phân tích: "Lần đầu tiên đúng ra phải rất đau mới đúng, nhưng mình không có cảm giác gì nha". Cô cân nhắc: "Chẳng lẽ là chỗ đó của anh ấy quá nhỏ?"

Đều là những tin tức lộn xộn nhét vào trong đầu, đầu Lê Phù vừa nặng vừa đau.

Cô lười suy nghĩ, nếu là trò chơi, hai bên cũng đều là người trưởng thành, huống hồ nhìn qua Châu Ánh Hi là một nhân sĩ giới thượng

lưu rất hiểu đạo lý, không đến mức dùng một trò chơi khi say rượu để bắt cô chịu trách nhiệm.

Lúc đầu óc rối loạn, cái bụng đói meo cũng đang kêu ùng ục.

Lê Phù tăng nhanh tốc độ thu dọn, sau khi thay quần áo xong, khoác ba lô lên, quyết định một mình đi dạo Edinburgh. Chỉ là khi mở cửa ra, cô vẫn vô thức nhìn về phía phòng Châu Ánh Hi, thuận tay mở điện thoại ra, phát hiện không có tin nhắn của anh, như đột ngột biến mất khỏi thế giới của cô.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cô cũng không đến mức thất vọng, chỉ là hơi tò mò anh đang ở đâu thôi.

Cô nhanh chóng cất điện thoại đi, tạm thời ném người này ra sau đầu, chạy nhanh về phía thang máy.

Rất nhiều người không thích Edinburgh, cảm thấy nó thiếu sức sống, thiếu màu sắc tươi đẹp, nhưng Lê Phù rất thích. Bề ngoài cô là một người nhiệt tình hướng ngoại, nhưng trong xương cốt lại khát khao một nơi vắng vẻ, chữa lành, kén vợ kén chồng cũng vậy.

Cô ghét ai quá nhiệt tình, thích giấu tình yêu xuất phát từ hai phía sau sự ồn ào náo động.

Vì vậy, cô thích Edinburgh và Quebec.

Cô có một nguyện vọng, muốn cùng người mình thích ngắm mặt trời lặn ở hai thành phố này.

Nhưng nếu hôm nay chỉ có một mình, thì cứ đi một mình trước vậy.

Vận may tốt, sau một đêm mưa đổi lấy một ngày nắng.

Vừa khéo có thể thấy được hoàng hôn hoàn mỹ.

Sắc chiều ở Edinburgh màu đỏ tía, Lê Phù rong chơi trên đường phố uốn lượn, đi lòng vòng không đích đến, muốn vào cửa hàng nào thì sẽ ghé vào xem. Vô số lần đẩy cửa, kéo cửa, bóng dáng cô xuyên qua dòng người xem như náo nhiệt. Cô đánh bậy đánh bạ đi qua một hàng bóng cây, đi vào một bãi cỏ xanh mơn mởn.

Có lẽ là một công viên.

Bãi cỏ rộng lớn phảng phất như có thể kéo dài về phía chân trời bao la, cây cổ thụ ở trong bãi cỏ như kẻ lạc loài, cô độc đứng thẳng, nhưng bởi vì mặt trời lặn hiện ra cầu vồng, khiến người ta nhìn theo hướng nó mà chạy.

Ngắm mặt trời lặn, có thể xem như một trong những chuyện lãng mạn nhất trên thế giới.

Lê Phù thoải mái duỗi người trên bãi cỏ, trong không khí tươi mát dường như có thể ngửi thấy mùi cầu vồng, gột rửa sạch một đêm mệt mỏi của cô. Sau đó, cô nhanh chóng lấy di động ra, lập tức chụp lại hình ảnh đẹp nhất lúc này.

Từng bức ảnh hoàng hôn hiện lên trong album của cô.

Trong lúc cô đang chuyên tâm biên tập đoạn giới thiệu đăng vào vòng bạn bè, đột nhiên một bàn tay quơ quơ trước mắt cô. Trên cánh tay cường tráng mọc đầy lông tay đen nhánh, cô xác định không phải Châu Ánh Hi. Ngẩng đầu, đối diện với một khuôn mặt vô cùng xa lạ, nhìn vẻ ngoài thì không giống người Anh.

"Hi." Người đàn ông rất cường tráng, nhiệt tình đến gần Lê Phù, ánh mắt còn rất không lễ phép liếc về phía áo hai dây của cô.

Lê Phù kéo chặt áo hở cổ, sau khi khéo léo từ chối cũng không có để ý tới hắn ta nữa, thầm nghĩ nhân dịp trời chưa tối rời khỏi đây.

Nhưng người đàn ông vẫn đi theo sau Lê Phù, thấy bắt chuyện bình thường không được, còn túm lấy cánh tay cô.

Cực kỳ chán ghét người đàn ông xa lạ chạm vào mình, nhưng ra ngoài, lại lẻ loi có một mình, Lê Phù không dám tùy tiện cảnh cáo, lỡ tên đàn ông này có đồng bọn, cô sẽ chỉ gặp phiền phức lớn hơn.

Bỗng nhiên, có tiếng bước chân vội vàng truyền đến từ bãi cỏ bên cạnh, đang tới gần, lúc Lê Phù thấy rõ người, Châu Ánh Hi đã ôm vai cô, dùng nụ cười lễ phép nhất đáp lại người đàn ông xa lạ.

"Cô ấy là bạn gái tôi."

Chương 22: Liên hệ

Châu Ánh Hi dẫn Lê Phù đi qua bãi cỏ, đi tới con đường lát đá dưới tán cổ thụ.

Người đàn ông bắt chuyện thấy cô có bạn trai thì không bám theo nữa.

Mặt trời lặn sau lưng như tranh vẽ, ánh hoàng hôn chiếu lên người đôi nam nữ trên ghế dài. Châu Ánh Hi thả tay ra khỏi vai Lê Phù, hai chân cũng dịch sang bên cạnh, cho cô khoảng cách an toàn: "Vừa nãy chỉ muốn giúp em thoát thân thôi, mong em không để ý."

Anh của hiện tại, so với anh của đêm qua, như hai người khác nhau.

Có lẽ bởi vì chuyện phát sinh tối qua mới trôi qua không lâu, khi nãy Lê Phù bị anh ôm vai, hoàn toàn khác với lần đầu tiên giả làm cặp đôi cùng anh ở hồ Como, dù nhiều dù ít cũng không được tự nhiên. Nhưng thấy biểu hiện của anh rất tự nhiên, cô cũng không có gì phải già mồm cãi láo: "Ừm, sao tôi phải để ý chứ. Tôi còn phải cảm ơn anh mới đúng, xuất hiện rất đúng lúc, nếu không tôi gặp phiền phức lớn rồi."

Châu Ánh Hi ôn hòa cười: "Em không sao là tốt rồi."

Lê Phù thuận theo đề tài hỏi: "Anh cũng tới chỗ này ngắm mặt trời lặn sao?"

"Ừm." Châu Ánh Hi quay đầu nhìn mặt trời lặn và bãi cỏ yên tĩnh, nói: "Có rất nhiều người đến công viên này ngắm hoàng hôn, cho

nên mỗi lần đến Edinburgh, nếu thời tiết tốt, có thời gian, tôi đều sẽ đi dạo một chút."

Lê Phù gật đầu, sau đó sóng vai đi cùng anh đến ngõ nhỏ cổ kính.

Ánh chiều tà cuối cùng đã biến mất trong con ngõ.

Đèn đường cũ kỹ trên sườn dốc sáng lên.

Trong một khoảng thời gian rất lâu, hai người họ không ai nói chuyện, đều tự mình thưởng thức phong cảnh.

Cuối cùng vẫn là Châu Ánh Hi khơi gợi đề tài, anh lấy mấy tấm ảnh trong điện thoại ra cho Lê Phù xem: "Đúng rồi, buổi sáng trợ lý của thầy Hạ vừa gửi cho tôi mấy bức ảnh, tôi muốn chọn vài tấm để đăng lên mạng xã hội, nhưng có một tấm cần em đồng ý."

"Tấm nào?" Lê Phù tiến lại gần anh.

Châu Ánh Hi chìa ra một tấm ảnh khiêu vũ trên bãi cỏ: "Tấm này, tôi cảm thấy được chụp đẹp nhất trong cả bữa tiệc. Tuy trong hình còn có những người khác đang khiêu vũ, nhưng dù sao cũng có chúng ta trong đó. Cho nên tôi muốn hỏi em, tôi có thể đăng không."

Lê Phù ghé sát vào nhìn kỹ, thật ra cũng chẳng sao, cô và Châu Ánh Hi đứng ở phía sau, không quá bắt mắt. Dù sao cũng chỉ là tiệc tối khiêu vũ bình thường, cô cũng không ngại: "Ok, anh đăng đi, tôi cũng cảm thấy rất đẹp."

"Được."

Vừa chuẩn bị cất điện thoại đi, Châu Ánh Hi nghiêng đầu, nhìn về phía Lê Phù đang chụp cảnh đêm: "Những bức ảnh này cần tôi gửi cho em không?"

"Được, anh gửi cho tôi đi." Lê Phù chỉ lo tìm góc chụp, thuận miệng

đồng ý.

"Em có muốn đăng không?"

"Đương nhiên phải đăng rồi, đó là thần tượng của tôi đó."

Châu Ánh Hi nhếch miệng, sau khi anh đưa ảnh cho Lê Phù thì không nói gì nữa, lẳng lặng đi cùng cô, đi qua từng ngõ nhỏ yên tĩnh, thi thoảng sẽ chụp giúp cô mấy tấm.

Trong ống kính, Lê Phù cũng không có gì mất tự nhiên, vẫn cười xinh đẹp rạng rỡ như trước.

Dường như, giữa họ hình thành sự ngầm hiểu ăn ý.

Cá vàng chỉ có ký ức 7 giây.

…

Một tuần sau ở Luân Đôn.

Đàm Tự lại vội vàng kết thúc một cuộc tình, vụ án trong tay cũng ít, rảnh rỗi không có việc gì bèn quấn lấy Châu Ánh Hi, lôi kéo anh đến tập luyện ở phòng tập thể thao dưới chung cư. Hai người mặc áo thể thao đi xuống từ máy chạy bộ, cổ quấn khăn lông, ngồi trên ghế bổ sung nước, huấn luyện viên riêng đi ngang qua nói với Châu Ánh Hi, nửa tiếng sau sẽ làm tiếp tục huấn luyện.

Đàm Tự sờ sờ cơ ngực Châu Ánh Hi, giả giọng nũng nịu: "Cứng quá."

Châu Ánh Hi liếc anh ấy một cái, cảnh cáo anh ấy câm miệng.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Muốn tớ câm miệng, thì cậu đừng có nói tớ nghe." Đàm Tự ngẩng

người lên, lắc đầu cảm thán: "Tớ đã gặp qua không ít người chỉ biết yêu đương, nhưng chưa từng thấy loại người như cậu. Được người ta khen hai câu cơ ngực rất lớn thôi mà, đã cho rằng người ta thích cậu, còn cố ý gọi tớ đến nhà chỉ để khoe khoang câu này."

Nói xong, anh ấy bình tĩnh lại, đá đá chân Châu Ánh Hi: "Nói thật, tạm thời cậu đừng lún quá sâu, em gái Lê của cậu đã biến mất một tuần rồi."

Châu Ánh Hi cúi đầu, thở phào, vài giọt mồ hôi nhỏ xuống trán, anh cau mày lau đi, vẻ mặt sa sút rõ ràng. Đêm cuối cùng ở Edinburgh, khó khăn lắm anh mới đăng ảnh chụp chung 9 ô, còn đặt tấm ảnh mình và Lê Phù khiêu vũ ở chính giữa. Sau đó anh thấy Lê Phù cũng đăng lên vòng bạn bè, chỉ là hơi khác với suy nghĩ của anh, trong 9 tấm ảnh cô chỉ chọn một tấm ảnh chụp chung lớn, các tấm còn lại là ảnh chụp riêng của cô và Hạ Hiến Lâm.

Mà sau khi chia tay ở Edinburgh, Lê Phù hoàn toàn cắt đứt liên lạc với anh.

Một tuần này, anh giống như bị ma ám, mỗi ngày đều nhìn chằm chằm trạng thái của cô. Anh phát hiện, cũng không phải vì cô bận rộn mà không có thời gian liên lạc với anh, ngược lại, vòng bạn bè muôn màu muôn vẻ.

Thì ra, cô nói quên, là thật sự đến anh cũng có thể quên sạch bách.

Đàm Tự ở phía sau giãn cơ, than thở: "Tớ nói nè cậu Châu, cậu vẫn nên giữ cho đầu óc tỉnh táo chút. Tớ là bạn của cậu, khẳng định tớ phải bảo vệ cậu, vị tiểu thư Lê Phù này dám uống rượu thất thố trước mặt cậu như vậy, cậu phải nghĩ lại xem, cô ấy có phải cũng chơi qua trò chơi cá vàng này với nam sinh khác rồi không."

Châu Ánh Hi cúi đầu nhìn chằm chằm sàn nhà, không biết do vừa vận động quá nhiều, hay do uất nghẹn trong lòng, tiếng hít thở càng ngày càng nặng, tiếng người ồn ào đâm vào màng nhĩ của anh. Anh

kéo khăn lông trên cổ xuống, nói với Đàm Tự muốn đến phòng thay đồ thay áo T-shirt, lát nữa ra ngoài luyện thiết bị.

Đàm Tự mặc kệ anh, bắt đầu cầm điện thoại lên tán gẫu với nữ sinh mới quen tối qua.

Trong phòng thay quần áo nam màu xám trắng, chùm đèn chiếu vào ngăn tủ, Châu Ánh Hi mới vừa đi vào, ngay trước ngăn tủ bên trong thấy được một bóng dáng quen thuộc. Người đàn ông đang cởi quần áo, thân hình cường tráng có thể so với huấn luyện viên thể hình, sau khi thay quần áo xong, quay đầu lại, vừa khéo bốn mắt nhìn nhau với người ở sau lưng.

Sau khi Hà Tư Diêu lên tiếng chào hỏi, ngồi trên ghế dài thay giày, anh ta bỗng ngước mắt nhìn Châu Ánh Hi: "Thật ra anh khôn khéo hơn tôi nghĩ."

Không có Lê Phù ở cạnh, anh ta cũng không cần giả bộ hiền lành nữa.

Ngay từ đầu, anh ta đã rất không thích hoàng tử dương cầm được quảng cáo như quân tử hiền hậu.

Châu Ánh Hi vừa thay quần áo vừa hỏi: "Tại sao lại nói như vậy?"

Tính cách anh nặng nề, nhưng không có nghĩa là người chậm chạp, đối phương có ý thù địch với mình hay không, anh vẫn có thể cảm nhận được. Từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã biết Hà Tư Diêu ghét mình.

Hà Tư Diêu thay giày xong, không đứng dậy, ngồi trên ghế châm chọc anh: "Thật ra đêm đó ở ngoại ô Cambridge, tôi thấy anh ôm hôn Rachel trên giường. Rachel có tật xấu uống say là điên cuồng đùa giỡn, nhưng rõ ràng ngày đó là anh đang nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô ấy."

Tay khép cửa tủ của Châu Ánh Hi cứng lại, mày nhíu chặt.

Hà Tư Diêu nghiêng người về phía trước, trong mắt là sự khiêu khích không chút che giấu: "Có thể thời gian anh quen biết Rachel chưa lâu, không hiểu rõ tính cách của cô ấy lắm. Lúc trước có một sinh viên ưu tú của Đại học Oxford, cũng là nhà giàu đời thứ hai, theo đuổi Rachel mấy tháng, có một lần anh ta cũng thừa dịp Rachel say rượu, muốn hôn trộm cô ấy, nhưng bị Ngô Thi phát hiện. Ngày hôm sau, Rachel xóa số anh ta luôn. Chuyện đêm đó ở Cambridge, nếu Rachel biết, thì ra thầy Châu của Thánh Hiền cũng làm chuyện xấu xa như vậy, anh đoán cô ấy sẽ có phản ứng gì?"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cánh tay giơ lên căng thẳng giữa không trung, chỉ thấy yết hầu Châu Ánh Hi dùng sức lăn một chút, sau đó khóa cửa tủ lại, anh lựa chọn xem nhẹ lời nói của Hà Tư Diêu, trực tiếp đi ra ngoài.

Nhưng những lời sau đó của Hà Tư Diêu lại đổ thêm dầu vào lửa: "Tôi biết anh muốn có quan hệ tốt với Ngô Thi, tiện cho anh giải quyết Rachel, nhưng thật ngại quá, Ngô Thi là bạn tốt của tôi, từ cấp 2 đã chơi chung với nhau. Dù cô ấy cảm thấy anh là một nghệ sĩ dương cầm được người ta kính trọng, anh cũng vẫn chỉ là người ngoài. Ví dụ như tối nay, cô ấy họp một nhóm bạn, dẫn Rachel đến nhà tôi chơi, nhưng không gọi anh, nói trắng ra là, anh không phải là người trong nhóm chúng tôi, cô ấy và Rachel vĩnh viễn sẽ không coi anh là bạn chơi chung thân thiết và lâu dài."

Cho dù Châu Ánh Hi đã ra khỏi phòng thay quần áo, nhưng âm thanh chói tai vẫn quanh quẩn bên tai.

Không thể không nói, Hà Tư Diêu đã thành công, lời nói của anh ta quấy nhiễu tâm trạng của Châu Ánh Hi. Lúc tập với thiết bị, nhiều lần không yên lòng suýt chút nữa bị thiết bị đè bị thương, Đàm Tự ở một bên thấy tâm trạng của anh không yên, khuyên anh về nhà.

…

Trong căn hộ ở tầng cao nhất, ánh mặt trời ngoài cửa sổ dần tối đi.

Từ ban ngày đến xế chiều, từ xế chiều đến đêm tối.

Về nhà tắm rửa xong, Châu Ánh Hi mặc trang phục ở nhà màu xám ngồi ngẩn người trên sofa. Trong phòng khách rộng lớn, yên tĩnh đến mức không một tiếng động, tâm trạng anh hỗn loạn đến mức ngay cả nhạc giao hưởng bình thường thích nghe cũng cảm thấy nhiễu tai, sau khi mở lại bị anh đóng lại.

Bò bít tết đã nấu xong trên bàn cơm, một miếng cũng không động.

Không phải cùng một vòng tròn…

Sẽ không thật lòng đối đãi với mình…

Châu Ánh Hi khom lưng, khuỷu tay đặt trên đầu gối, bàn tay xoa nhẹ, phát ra tiếng tự giễu.

Theo tình huống trước mắt, Hà Tư Diêu cũng không nói sai, nếu Lê Phù thật sự coi anh là bạn, tại sao chỉ cần anh rời khỏi Cambridge, rời khỏi anh, chỉ cần anh không chủ động liên lạc, avatar của cô vĩnh viễn đều nằm trong danh sách im lặng.

Cầm điện thoại trên bàn lên, trước tiên anh mở nhóm bạn bè của Ngô Thi, nội dung gần ba ngày nay, Lê Phù đều like, còn nhiệt tình bình luận, sau đó, anh lại mở nhóm bạn bè của Lê Ngôn, giống nhau, Lê Phù không bỏ sót một bình luận và like nào.

Tuần này, anh cũng đăng hai nội dung, nhưng đều bị cô phớt lờ.

"Lê Phù, em lợi hại thật." Trong phòng khách yên tĩnh là tiếng hừ lạnh không vui của anh.

Châu Ánh Hi cất di động đi, định làm lại bò bít tết, đúng lúc thấy Lê Phù đăng một video, còn là một đoạn video. Anh mở ra, trong video là một nhóm bạn bè tụ tập cùng một chỗ, Ngô Thi đang làm bánh ngọt, cô cầm điện thoại náo loạn đủ mọi góc độ, giữa video còn quay được chủ nhân Hà Tư Diêu.

Caption là – [Love u&u&u…]

Cô vui vẻ đến mức dường như hoàn toàn quên mất sự tồn tại của anh.

Phiền muộn của Châu Ánh Hi vừa lắng xuống lại dâng lên, suy nghĩ rơi vào bế tắc. Anh ngồi xuống sofa, sắc mặt càng thêm âm trầm, ngón tay cầm điện thoại căng thẳng đến mức xương ngón tay trắng bệch.

Một lát sau, anh lại để điện thoại xuống. Hai giây trước đã đăng lên một tin mới lên vòng bạn bè.

"Một đêm đau dạ dày."

Còn phối hợp với cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Chương 23: Tôi ở cùng anh

Cùng một khu chung cư, trong một căn hộ khác là sự náo nhiệt mãnh liệt.

Ngô Thi làm bánh ngọt tay cũng sắp tàn, nằm xuống sofa, bắt đầu lướt điện thoại. Lúc lướt đến vòng bạn bè nào đó, cô ấy như bừng tỉnh từ trong mộng, kéo Lê Phù đang vặn vẹo ở phía trước xuống: "Ối, cậu Châu bị bệnh."

Tiếng nhạc quá lớn, Lê Phù hả một tiếng: "Cái gì cơ? Bồ câu bị bệnh?"

Ngô Thi im lặng dí điện thoại lên mặt cô, nhấn mạnh từng chữ: "Châu Ánh Hi bị bệnh."

Lê Phù giật mình vài giây, sau đó lạnh nhạt nói: "Thì sao? Trước khi biết chúng ta, anh ấy chưa từng bị bệnh sao? Ngạc nhiên gì chứ."

Ngô Thi quay đầu về phía sau: "Thầy ấy ở ngay tòa nhà bên cạnh, chúng ta có nên qua đó thăm thầy ấy không?"

"Thăm anh ấy?" Đột nhiên Lê Phù rất muốn cười: "Sao tớ đau dạ dày cũng chưa thấy cậu lo lắng như vậy hả?"

Cô vỗ nhẹ má Ngô Thi: "Không phải là cậu thích anh ấy đấy chứ?"

Ngô Thi nặn ra nụ cười giả tạo: "Tớ có thích thầy ấy, thì khả năng thầy ấy cũng không thích tớ đâu."

Lê Phù ừ một tiếng có lệ, muốn tiếp tục đi nhảy, nhưng lại bị Ngô Thi kéo lại: "Ai da, người ta cho cậu thuê phòng giá thấp, lại còn dẫn cậu đi gặp Hạ Hiến Lâm, anh ấy bị bệnh rồi chúng ta có nên thăm hỏi ân cần không?"

"Không cho phép bắt cóc đạo đức của tớ." Lê Phù chỉ vào cô ấy: "Tớ có thể mời anh ấy ăn cơm, nhưng đêm hôm khuya khoắt chạy tới nhà anh ấy ân cần thăm hỏi, kỳ lạ."

"Ăn cơm ăn cơm." Ngô Thi dùng sức ấn rán cô: "Cậu đã mời được lần nào chưa?"

"…" Lê Phù á khẩu không trả lời được, cô quả thật còn chưa thực hiện.

Buổi tụ họp giải tán vào khoảng 10 giờ rưỡi, một đám người đi xuống từ tầng nhà Hà Tư Diêu, người trẻ tuổi tinh lực tràn đầy, high chưa đủ, còn muốn vừa đi vừa nhảy. Buổi tối hơi lạnh, Lê Phù và Ngô Thi đi phía sau, lúc khoác áo cardigan, vừa khéo đi ngang qua tòa nhà của Châu Ánh Hi.

Một người trưởng thành gần 30 tuổi bị đau dạ dày và chắc chắn có thể tự chăm sóc mình.

Nhưng mà cô không nghĩ tới là, người trầm ổn như Châu Ánh Hi, lại đăng một tin [Một đêm đau dạ dày] kiểu cách như vậy, cô không khỏi ôm cánh tay mình, rùng mình một cái.

Loại tin kiểu này, một nữ sinh như cô cũng không đăng lên được.

"Này, cậu đi đâu đấy." Lê Phù bỗng nhiên phát hiện Ngô Thi đi về phía tòa nhà quen thuộc kia.

Ngô Thi không biết vừa đi vừa bận rộn nhắn tin cho ai: "Tớ không máu lạnh được như cậu, tớ vẫn nên đi quan tâm thầy Châu vậy." Cô ấy vừa đi xuống dưới lầu, nhân viên quản lý mở cửa, cô ấy ngoắc

tay với Lê Phù: "Đi thôi, tớ đã nói với thầy Châu rồi, chúng ta lên thăm thầy ấy một chút."

Tính cách hùng hùng hổ hổ này của Ngô Thi, có đôi khi thật sự khiến Lê Phù sụp đổ.

Hết cách, cô chỉ có thể đi theo Ngô Thi lên tầng

…

Sau khi nhân viên quản lý đưa các cô lên tầng cao nhất, thì rời đi bằng thang máy.

Châu Ánh Hi nghe thấy tiếng chuông cửa, mở cửa nhà, anh mặc quần áo ở nhà, sắc mặt nhìn qua quả thật không tốt, ngay cả cười rộ lên cũng mang chút mệt mỏi và yếu ớt: "Mời vào."

Sau khi thay dép lê xong, Ngô Thi bị cảnh đêm bên ngoài cửa sổ làm cho chấn động, cô ấy kích động kéo Lê Phù: "Mẹ kiếp, đều cùng một khu chung cư, sao lại khác biệt lớn như vậy."

Tòa chung cư này, tầng khác nhau, cấp bậc hộ gia đình cũng khác nhau. Tòa Hà Tư Diêu đang ở, chỉ có thể xem như tầng lớp thấp trong khu chung cư này, tất nhiên sẽ khác biệt một trời một vực với căn hộ cao nhất mà Châu Ánh Hi ở, cho dù là kiểu dáng, tầm nhìn, phong cảnh đều không cùng đẳng cấp.

"Bình tĩnh lại đi." Lê Phù lấy khuỷu tay huých cô ấy, nhắc nhở cô ấy đừng thất lễ.

Ngô Thi chỉnh đốn dáng vẻ xong, ân cần hỏi: "Thầy Châu, thầy có khỏe không?"

Châu Ánh Hi ôm bụng, giọng nói rất nhẹ: "Không sao."

Anh đứng lặng, vẻ ngoài vẫn nhã nhặn ôn hòa không có tính công

kích.

Nhưng Lê Phù lại sinh ra cảm giác khác với anh, không phải chỉ tình cảm nam nữ, mà là không hiểu sao cô cảm thấy anh cũng không ôn hòa vô hại đến thế.

Nếu có một ranh giới được vạch ra, đó sẽ là đêm ở Edinburgh.

Nơi có Ngô Thi, sẽ không có sự xấu hổ khi nam nữ chung phòng.

Cô ấy nhìn thoáng qua bò bít tết đã lạnh trên bàn ăn, hỏi: "Thầy Châu, cơm thầy cũng chưa ăn, như này mà gọi là không sao à?"

Lê Phù ở một bên không đoán được rốt cuộc bạn tốt muốn gì.

Châu Ánh Hi khẽ nhíu mày, tay vẫn ôm dạ dày: "Không sao, lát nữa muốn ăn tôi sẽ tự làm." Anh nhìn thoáng qua Lê Phù, sau đó lại nhìn Ngô Thi: "Cảm ơn hai người đã quan tâm tôi."

Rất rõ ràng, ánh mắt dừng trên người Lê Phù nhiều hơn vài giây.

Ngô Thi đột nhiên búng ngón tay: "Thầy Châu, thầy ăn cháo hoa không?"

Châu Ánh Hi ngẩn người, gật đầu: "Ừ, ăn."

Ngô Thi quay đầu kéo Lê Phù nói: "Lần trước lúc tớ bị cảm, không phải cậu cũng nấu cháo hoa cho tớ sao, tớ ăn xong thì dạ dày lập tức thoải mái hơn nhiều, chúng ta cùng nấu cháo hoa cho thầy Châu đi."

Châu Ánh Hi không từ chối cũng không chấp nhận, cứ đứng một bên nhìn Lê Phù.

Thấy Lê Phù không tình nguyện, Ngô Thi ôm cô đi vào phòng bếp, lặng lẽ nói: "Thầy ấy dẫn cậu đi Edinburgh gặp thầy Hạ Hiến Lâm,

thầy ấy bị bệnh cậu giúp nấu cháo hoa, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, coi như là trả ơn."

Lê Phù nhíu mày: "Cậu mà học luật, có chết cũng có thể bị cậu nói thành sống."

"Ai da, thầy Châu, gạo ở đâu vậy?" Ngô Thi gọi lớn một tiếng, sau đó lại cúi đầu nói bên tai Lê Phù: "Chủ yếu là do tớ chưa từng nấu cơm trong căn nhà xa hoa như vậy, xem chừng cả đời này cũng không có cơ hội, tớ muốn thử xem."

"Cậu bị…" Lê Phù thấp giọng mắng: "Hâm à."

Ngô Thi không để ý, cô ấy nghe Châu Ánh Hi hướng dẫn, lấy nguyên liệu nấu ăn ra.

Mắt thấy tiến không được, lùi cũng không xong, Lê Phù chỉ có thể xắn tay áo lên bắt đầu nấu cháo, cô bảo Ngô Thi lấy tay ra khỏi bếp, với chút tay nghề này của Ngô Thi, cháo hoa cũng có thể nấu cho đen xì, Châu Ánh Hi ăn chắc hẳn lập tức phải vào bệnh viện.

Ngô Thi là người xởi lởi, cô ấy kéo Châu Ánh Hi đến phòng khách ngồi xuống. Trời sinh ra để làm luật sư, mồm miệng đứng đầu, đề tài gì cũng có thể nói được.

Nói được một nửa, trong lòng Châu Ánh Hi kinh ngạc.

Ngô Thi là người thứ hai có thể khiến nhà anh ồn ào lên sau Đàm Tự.

Một tách trà, vài đề tài, trong phòng bếp đã bay tới mùi gạo của cháo.

Phòng khách và phòng bếp thông nhau, chỉ cách vài bậc thang, Châu Ánh Hi mong chờ đi tới, anh thấy Lê Phù không chỉ nấu cháo,

còn đang xào rau. Bóng hình xinh đẹp bận rộn kia dường như khảm vào mắt anh, anh vô thức nhếch khóe miệng cười, nên đã không nghe thấy giọng nói của Ngô Thi.

Đối với một tay lão luyện trong tình trường như Ngô Thi, không có gì có thể qua được mắt thần của cô ấy, cô ấy chỉ cảm thán trong lòng một câu.

"Giống chú chó lớn ngây thơ thật đấy."

Một nồi cháo hoa, một đĩa rau luộc, Lê Phù bưng lên bàn, cô gọi Châu Ánh Hi tới ăn cơm, anh ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, xúc một thìa cháo hoa ăn. Trong cháo không có đường, nhưng anh lại cảm thấy còn ngọt hơn của cho đường.

"Ngon." Anh ngước mắt nhìn Lê Phù cười: "Tài nấu nướng của em rất tuyệt."

Lê Phù cười nhẹ: "Ngon thì ăn nhiều chút, sau đó nghỉ ngơi sớm vào."

Rõ ràng là một câu quan tâm không thể đơn giản hơn, lại khiến sắc mặt Châu Ánh Hi chợt lạnh xuống. Bởi vì gần đây cô cố tình xa lánh, khiến anh hiểu những lời này là: Tôi phải đi rồi.

Châu Ánh Hi ăn hai ngụm, đặt thìa xuống, nhìn Ngô Thi bên cạnh: "Khi nào thì hai người về Cambridge?"

Ngô Thi nói: "Sáng mai."

"Ồ." Châu Ánh Hi như suy nghĩ gật gật đầu: "Trùng hợp ngày mốt tôi phải tham gia hoạt động của câu lạc bộ Đại học Cambridge, sáng sớm mai tôi đi cùng hai người." Anh quay đầu, nhìn đồng hồ trên tường: "Đã hơn 12 giờ rồi, ngại quá, để hai người muộn như vậy rồi vẫn phải chăm sóc tôi. Nếu hai người không ngại thì nghỉ lại trong phòng cho khách nhà tôi đi."

Sau khi nghe phải qua đêm, Lê Phù hốt hoảng, cô muốn thuyết phục Ngô Thi rời đi.

Nhưng lần này Ngô Thi lại không để ý ý kiến của cô, đồng ý.

Sau đó, Châu Ánh Hi dẫn các cô đến một căn phòng cho khách lớn hơn cả lần trước.

Cửa vừa đóng, Lê Phù bắt đầu bức xúc với Ngô Thi: "Sao cậu lại đồng ý với Châu Ánh Hi qua đêm ở đây? Gọi xe về nhà cũng tiện mà."

Ngô Thi ngồi ở mép giường, thả tay nói: "Thầy Châu nói sáng sớm mai đưa chúng ta đi Cambridge, tớ cảm thấy như này thuận tiện hơn. Chúng ta cũng qua đêm ở nhà Jack, nhà A Trạch rồi, huống chi là Châu Ánh Hi. Thầy ấy được dạy dỗ tốt như vậy, nhìn qua cũng sẽ không cướp sắc chúng ta, cậu lo cái gì? Hơn nữa, không phải cậu cũng từng ở đây một lần rồi sao?"

Lê Phù lập tức trừng mắt nhìn cô ấy một cái.

Ngón tay Ngô Thi giả vờ gõ đầu Lê Phù: "Tớ cảm thấy sau khi từ Edinburgh về cậu rất lạ lùng đấy, tớ nói Jack cách nhà thầy Châu rất gần, có muốn gọi thầy ấy đến cắt bánh ngọt chung không, cậu nói không cần thiết." Cô ấy híp mắt đánh giá: "Cuối cùng thì hai người đã xảy ra chuyện gì ở Edinburgh, sao đột nhiên cậu lại bắt đầu xa lánh thầy ấy thế?"

"..." Lê Phù sửng sốt.

Trong phòng im lặng rất lâu.

Lê Phù cúi đầu, nhẹ giọng giải thích: "Trước kia chưa nghiêm túc tiếp xúc qua vòng tròn của anh ấy, nhưng lần này tới Edinburgh, xem như tớ đã thấy cuộc sống chân thật của anh ấy."

Cô ngẩng đầu, nói: "A Thi à, cậu cũng không biết kiểu con cháu danh gia vọng tộc như này, khoảng cách với chúng ta lớn đến mấy, có thể anh ấy chỉ cảm thấy vòng luẩn quẩn của chúng ta rất mới mẻ thôi, nhưng bản chất vẫn có ngăn cách. Lần trước sinh nhật của cậu, anh ấy luôn rất cố gắng hòa nhập với chúng ta, nhưng đề tài của mấy người A Wing, anh ấy nghe không hiểu, cũng không gia nhập được, luôn lặng lẽ ngồi một mình trong góc, tớ cũng không thấy anh ấy quá vui vẻ."

Ngô Thi nghe rất cẩn thận, cũng hiểu được tâm trạng của Lê Phù. Đêm hôm khuya khoắt, cô ấy cũng không muốn tiếp tục đề tài không thoải mái này nữa. Cả người ngửa ra sau, giường thoải mái đến mức cô ấy có thể ngủ trong một giây, nhắm hai mắt cảm thán: "Cậu nói cũng đúng, khác biệt giai cấp, sao có thể làm bạn được."

"Ừ."

Hai người chơi cả một ngày, đều mệt mỏi ngồi phịch trên giường.

Ngô Thi gần như dính vào giường, nhưng Lê Phù nặng tâm sự nằm nghiêng người, ngẩn người nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Cô không ngủ được, làm thế nào cũng không ngủ được, cô bỗng nhớ ra, ngoài phòng khách có một ban công, cô muốn đi hóng gió.

Đã 2 giờ sáng, Châu Ánh Hi bị bệnh nên chắc hẳn đã uống thuốc đi ngủ sớm.

Lê Phù rón rén đi qua phòng khách tối như mực, tìm nguồn sáng bên ngoài ban công, đi tới bên cạnh cửa kính. Cô sợ đánh thức mọi người, chỉ dùng chút sức nhỏ nhất mở cửa, phát hiện không mở được, sau đó cô nắm chặt tay nắm cửa kéo, phát hiện không kéo ra được. Đột nhiên, cô cảm nhận được phía sau có người đi tới, hơi thở quen thuộc chậm rãi bao trùm sau lưng cô.

Một tay ấn mở khóa mật mã cạnh cửa, tất nhiên là giọng nói của

Châu Ánh Hi: "Mỗi tối cửa ban công đều khóa, trễ thế này, không ngủ được sao?"

Nhìn từ phía sau, Lê Phù mảnh khảnh gần như bị bao phủ hoàn toàn bởi thân hình cao lớn kia.

Cô không quay lại, chỉ gật đầu: "Ừm, tôi muốn hít thở không khí."

"Được." Châu Ánh Hi mở cửa, chân trước Lê Phù vừa bước vào, chân sau anh đã vào theo, sau đó là tiếng đóng cửa, còn có tiếng nói trầm thấp của anh: "Tôi ở cùng em."

"…"

Chương 24: Là thích

Ban đêm Luân Đôn còn cuốn hút hơn ban ngày, ánh trăng giấu trong mây, lại không che được bóng đêm như minh châu. Trên con phố dài đan xen với những bóng đèn, nằm trên sofa ngoài ban công, thoáng ngẩng đầu còn có thể thấy vòng đu quay màu hồng tím.

Hai chữ lãng mạn đã không đủ để hình dung cảnh đêm rộng lớn trước mắt Lê Phù.

Trong vài giây, cô thay mình vào bộ phim nghệ thuật tình cảm mà không hào nhoáng.

Giữa chừng, Châu Ánh Hi vào nhà một lần, lúc đi ra ban công, trong tay vắt một chiếc áo khoác dài, đưa cho Lê Phù: "Buổi tối lạnh, khoác thêm đi."

Áo len trên người quả thật không đủ giữ ấm, Lê Phù vừa lạnh đến rụt người lại, chỉ là cô không ngờ Châu Ánh Hi lại cẩn thận như vậy. Cô nói một tiếng "Cảm ơn", sau đó nhận lấy áo khoác khoác lên người. Cùng với sự ấm áp bao bọc trên người cô còn có một mùi hương nhàn nhạt, cô ngửi ra được là Skandinavisk [Hòn đảo cô độc] (*), chút hương hoa hồng và rêu ẩm, dịu dàng lưu luyến.

(*) Skandinavisk Kapitel 4: Hòn đảo cô độc: Một dòng nước hoa của hãng Skansinavisk.

Là nhãn hiệu Bắc Âu mà cô rất thích, không ngờ anh cũng thích.

Nhưng đúng là rất hợp với anh.

Ghế nằm quá thoải mái, Lê Phù suýt ngủ thiếp đi.

Cũng lạ, nằm trên giường thì mất ngủ, ở ban công gió đêm lành lạnh lại buồn ngủ.

Là đề tài Châu Ánh Hi khơi lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

"Tại sao phải tránh tôi?"

Lê Phù bỗng mở mắt, trong lòng căng thẳng, cô không nghĩ tới người từ trước đến nay luôn cho người ta cảm giác ôn hòa trầm ổn như anh lại nói trắng ra như thế.

"Có sao?" Lê Phù vẫn đang giả vờ bình tĩnh.

Ánh mắt trầm ngâm, lạnh lùng của Châu Ánh Hi chính là đáp án.

"Ừm, xem như là có một chút." Thật ra Lê Phù cũng không thích quanh co lòng vòng, nếu anh hỏi, cô cũng sẽ thẳng thắn trả lời: "Lúc trước mới quen anh, cũng không hiểu rõ vòng tròn của anh, nên luôn dẫn anh đi chơi cùng. Nhưng kể từ khi đến Edinburgh, chứng kiến vòng tròn anh đang sống, tôi mới ý thức được, anh và chúng tôi không chung một vòng tròn. Nếu cứ cố chấp tụ tập với nhau, cũng sẽ không thật sự thoải mái, nên trong khoảng thời gian này không liên lạc với anh."

Châu Ánh Hi mong chờ nhìn ánh mắt của cô, trong bình tĩnh là sự nghi ngờ không vui: "Ai nói với em, tôi không vui khi chơi chung với mọi người?"

Lê Phù ngẩn người: "Không ai nói cả, là tự tôi nghĩ vậy."

Trong ban công yên tĩnh truyền đến tiếng cười nhẹ.

"Xem ra, chúng ta quen biết không lâu, nhưng em đã thấy em rất

hiểu tôi.”

“…”

Lê Phù lại giật mình, lần này, cô không lên tiếng nữa.

Sau đó, Châu Ánh Hi hơi nghiêng người về phía cô: “Tôi nghĩ tôi cần giải thích với em hai chuyện. Một, về vấn đề vòng tròn mà em nghĩ, trong lòng tôi, em và bạn bè em đều vô cùng ưu tú, đều là sinh viên top đầu Cambridge và Oxford, nếu so sánh ra thì tôi còn chẳng bằng mọi người. Hai, em nói tôi chơi cùng mọi người không vui vẻ, tôi nghĩ em có hiểu lầm gì đó, chỉ là tính cách tôi không phóng khoáng, nhiều khi biểu hiện không thú vị thôi, nhưng mỗi lần cùng chơi cùng mọi người tôi đều rất vui vẻ.”

Có lẽ là sự dịu dàng, nho nhã từ trong xương cốt anh, trời sinh đã có năng lực khiến người khác mềm lòng. Khi giải thích đâu vào đấy tấm lòng mình, ý thức của Lê Phù như bị dịu dàng cắn nuốt từng chút một.

Trong phút chốc, dường như cô cảm thấy mình đã làm sai chuyện gì, áy náy với anh.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Không biết nên nói gì với Châu Ánh Hi, vì vậy cô chỉ có thể ngẩn người nhìn cảnh đêm.

Yên lặng lúc lâu, chỉ có tiếng gió đêm thổi qua cây xanh xào xạc.

Nhưng lời trong lòng Châu Ánh Hi còn chưa nói hết, đáy lòng anh có một trở ngại, anh nóng lòng vượt qua. Tuy biết chuyện này không thể nóng vội, nhưng ít ra, anh cảm thấy mình không rụt rè, ngượng ngùng che giấu cảm xúc nữa.

“Lê Phù, em cố ý tránh mặt tôi, có phải bởi vì trò chơi đêm ở

Edinburgh đó không?”

Trí nhớ mẫn cảm bị gợi lại, Lê Phù hoảng hốt thở gấp, cô vén sợi tóc bị thổi loạn ra sau tai, hạ mắt nói: “Đúng là con người tôi uống nhiều rượu sẽ hơi điên điên, khả năng còn có thể làm ra chút chuyện khác người. Hiện tại nhớ lại, tôi thật sự không nên lôi anh vào cái trò chơi cá vàng.”

Ánh trăng thưa thớt chiếu lên người cô, ánh mắt Châu Ánh Hi bình tĩnh: “Em đã nói trước khi mặt trời mọc, chúng ta sẽ quên chuyện xảy ra buổi tối, tôi làm được rồi, sao em còn muốn trốn tôi?”

Lê Phù không cách nào mở lời.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, Châu Ánh Hi cố giữ cho tâm trạng mình bình thản: “Được, vậy tôi hỏi em theo cách khác.”

Dừng một lát, anh tiếp tục hỏi: “Có phải em cảm thấy tôi thích em, nên ngay cả làm bạn với tôi cũng không thể?”

Lê Phù đột nhiên choáng váng, cô như bị đóng đinh giữa không trung, thiếu chút dưỡng khí.

Cũng không biết trả lời thế nào cho hợp.

Không đợi cô phản ứng lại, Châu Ánh Hi lên tiếng.

Lần này không phải hỏi, mà là truyền tải suy nghĩ của mình đến bên tai cô: “Đúng, tôi có cảm giác với em.”

Lê Phù lại kinh ngạc, tim đập cực nhanh. Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn, sau đêm ở Edinburgh, đúng là cô cảm giác được sự tồn tại của Châu Ánh Hi với mình không giống với bạn bè. Cộng thêm trò hề sau khi say, cô vô thức muốn tránh xa anh.

Châu Ánh Hi còn chưa nói xong, ánh mắt chân thành chậm rãi

chuyển từ ôn hòa sang nóng bỏng: "Em rất khác với những nữ sinh tôi từng biết, em rất độc lập, rất ưu tú, cũng rất cởi mở, rất nhiệt tình, có rất nhiều điểm khiến tôi động lòng. Mà thích một người thì không khống chế được, nên tôi thường không nhịn được muốn tới gần em."

Giọng nói của anh quá mềm mại, so với gió đêm nhè nhẹ càng nhẹ nhàng hơn, giống như lông vũ rơi vào trong lòng cô.

Lê Phù mím môi, ngón tay vô thức nắm lấy áo khoác.

Giữa ghế nằm chỉ cách một cái bàn gỗ nhỏ, tiếng hít thở của hai người trong đêm khuya rất rõ ràng.

Cũng gợi lên chút mập mờ.

Ánh mắt Châu Ánh Hi không rời khỏi người Lê Phù: "Hôm đó tôi gặp người bạn tên Jack của em ở phòng tập thể thao, nói chuyện với cậu ấy về em, cậu ấy nói trước đó có người theo đuổi em, đạp phải bãi mìn của em, em lập tức xóa đối phương." Bỗng nhiên, anh thấp giọng: "Vậy, em sẽ xóa tôi sao?"

Ánh mắt của anh giống một con chó lớn vẫy đuôi cầu xin sự thương xót.

Rõ ràng chỉ muốn đến ban công hít thở không khí, Lê Phù không nghĩ tới không chỉ không hít thở được không khí, ngược lại còn làm mình nghẹt thở. Cô nghiêng đầu, đối diện với ánh mắt của Châu Ánh Hi, nếu đổi lại là người khác, cô lập tức có thể ném ra những lời vô tình, nhưng đối mặt với đôi mắt ôn hòa thậm chí vô tội như vậy, cô không nói thành lời.

Chẳng qua, trong lòng cô rầu rĩ: "Khuya rồi, tạm thời tôi chưa nghĩ về những chuyện này, ngày mai nói tiếp, được không?"

Châu Ánh Hi cười: "Được."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Chỉ là lúc đứng lên, anh che dạ dày, nhíu mày đau đớn than nhẹ một tiếng.

Lê Phù lo lắng vô thức đỡ lấy cánh tay anh: "Vừa mới ăn cháo xong, anh chưa uống thuốc sao?"

Châu Ánh Hi cúi đầu, nhìn cô: "Phải uống trước khi đi ngủ."

"Ừ, thế anh nhanh vào nhà uống thuốc đi."

"Được."

Châu Ánh Hi được Lê Phù đỡ, chậm rãi đi vào phòng, tay vừa đặt lên nắm cửa, anh đột nhiên dừng bước.

Anh còn một câu muốn nói với cô: "Lê Phù."

"Hả?" Lê Phù mờ mịt ngẩng đầu: "Chuyện gì?"

Vẻ dịu dàng trên mặt Châu Ánh Hi đọng dưới đáy mắt: "Có thể cho tôi một cơ hội theo đuổi em không?"

"…"

Hai người đứng rất sát nhau, độ ấm trên người anh bao bọc Lê Phù từ phía trên, nhưng cô cũng không ỷ lại hay hưởng thụ, mà tạm thời đẩy anh ra xa: "Có thể trả lời anh muộn chút được không?"

"Được." Châu Ánh Hi tôn trọng cô, cũng sẵn lòng đợi.

…

Ngày hôm sau, trong căn hộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ánh mặt trời lười biếng chiếu xuống sàn nhà rộng rãi trong suốt.

Lúc Lê Phù và Châu Ánh Hi về phòng đã gần hai giờ, đương nhiên Ngô Thi trở thành người đầu tiên rời giường. Tinh thần cô ấy dồi dào làm bữa sáng cho hai người bạn, vừa ngâm nga vừa nướng bánh mì.

Đột nhiên, chuông cửa vang lên.

Ngô Thi hơi hoảng hốt, lúc không biết có nên mở cửa hay không, Châu Ánh Hi đã tỉnh dậy nghe thấy tiếng động ngoài phòng nên đi ra, đầu tiên là chào hỏi cô, sau đó mở cửa.

Đàm Tự vừa thay giày vừa nói: "Hơn nửa đêm gửi Wechat bảo tớ hôm nay lái Maybach đưa cậu đi Cambridge. Không phải cậu Châu nhà chúng ra rất thích ngồi xe lửa sao?"

"Đưa tớ đi khó lắm à?" Châu Ánh Hi lạnh lùng nói.

Chìa khóa xe còn chưa đặt xuống, Đàm Tự đã vỗ mặt anh trêu chọc: "Nhìn vành mắt thâm quầng này, nhìn sắc mặt ủ rũ của cậu, sao thế? Bị em gái Lê đuổi ra ngoài rồi à?"

Châu Ánh Hi dùng ánh mắt ý bảo anh ấy trong nhà còn có những có người.

Đàm Tự phản ứng lại, thò đầu ra phía sau, lại thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang đứng trong phòng bếp, một chữ bà mẹ suýt buột miệng khỏi mồm, nhưng anh ấy luôn luôn ghi nhớ quy củ không cho phép nói tục trong căn hộ này, chỉ dùng khuỷu tay đẩy Châu Ánh Hi: "Ai vậy? Nhìn khá quen mắt."

Châu Ánh Hi nói: "Bạn của Lê Phù, Lê Phù cũng ở đây. Lát nữa, cậu đưa ba bọn tớ đến Cambridge."

Thì ra sai mình như tài xế, Đàm Tự cố nén câu chửi tục, nặn ra

khuôn mặt tươi cười: "Không sao, cậu hạnh phúc, tớ sẽ vui vẻ."

Ngô Thi đứng một bên, đại khái đã hiểu được quan hệ của họ.

Nhưng mà, từ vẻ ngoài và ấn tượng đầu tiên mà nói, cô ấy không quá thích người đàn ông toàn gân toàn thịt này. Cô ấy chỉ cười lễ phép chào hỏi anh ấy, sau đó hỏi Châu Ánh Hi: "Thầy Châu, dạ dày thầy có khá hơn chút nào chưa? Muốn uống sữa hay nước ép?"

"Sữa là được rồi, cảm ơn."

"Không có gì."

Sau khi nhìn chằm chằm người đẹp mấy lần, Đàm Tự vỗ ngực Châu Ánh Hi: "Cậu sao vậy? Đau dạ dày? Sao tớ không biết?"

Ngô Thi trong phòng bếp cũng nghe thấy, hai mắt cô ấy liếc liếc, cười hừ một tiếng.

Đàm Tự cũng là một tay lão luyện trong tình trường, dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu chút mưu kế này, anh ấy ghé vào tai Châu Ánh Hi, cười đê tiện, nói: "Phân nhóm không thêm tớ, Châu Ánh Hi, cậu đúng là đồ chó. Lần sau nhớ thêm tớ vào nhóm nhỏ đấy, nói không chừng tớ còn có thể bày mưu tính kế cho cậu."

Chương 25: Trả lời

Chiếc Maybach màu đen chạy từ thành phố Luân Đôn về Cambridge.

Sau khi biết chút tâm tư nho nhỏ này của người anh em, Đàm Tự lấy ra diễn xuất có thể xem như ảnh đế, từ khi xuống tầng đến khi lên xe, anh ấy đều cẩn thận từng li từng tí nâng vị "bệnh nhân" này, lên xe cũng không quên quan tâm vài câu.

"Thầy Châu, có mang thuốc chưa?"

"Thầy Châu, uống thêm chút nước nóng nè."

Ngay cả dây an toàn cũng là Đàm Tự tự tay thắt cho Châu Ánh Hi.

Tự mình bày trò làm màu, Châu Ánh Hi cũng không trách anh ấy cười nhạo mình, sau khi ngồi xuống, anh lén nhìn qua kính chiếu hậu, phát hiện Lê Phù ngái ngủ ôm túi xách dựa sang một bên ngủ thiếp đi.

Thật ra, cả đêm anh cũng không ngủ được, trong lòng nhớ thương mãi một chuyện.

Nhưng lại nhắc nhở mình, phải cho cô thời gian, không thể nóng vội.

Ngô Thi tinh lực dồi dào nằm trên ghế da chơi điện thoại, ngón tay lưu loát lướt trên màn hình, như thể đang trò chuyện với 4, 5 người cùng một lúc, thi thoảng còn cúi đầu cười.

Cho dù là dáng người hay ngoại hình, cô ấy đều là hình mẫu lý

tưởng của Đàm Tự. Anh ấy vừa lái xe vừa cúi đầu cười, yêu đương như cưỡi ngựa xem hoa nhiều lần rồi, chưa từng có cảm giác mãnh liệt như này.

Phát hiện thường xuyên bị bạn của Châu Ánh Hi liếc trộm, Ngô Thi không thoải mái ho khan hai tiếng.

Đàm Tự phản ứng lại, hoảng hốt kéo cổ áo, nhanh chóng khơi gợi chủ đề: "Vừa rồi gấp quá, quên chưa giới thiệu bản thân. Tôi tên là Chad, Đàm Tự, giống thầy Châu, từ trường cấp 3 phía Nam đến Luân Đôn, tốt nghiệp khoa Luật Đại học Oxford." Sau đó, anh ấy bổ sung thêm hai câu: "Năm nay 28 tuổi, độc thân, tự mở một công ty luật người Hoa."

Ngô Thi cũng không phải thiếu nữ chưa trải sự đời, những người đàn ông mà cô ấy từng hò hẹn qua, ai cũng có uy tín, có mặt mũi. Cô ấy chỉ ừ một tiếng, một câu khách sáo không mang chút tình cảm: Anh giỏi ghê.

Đàm Tự cảm thấy mất mặt, giả vờ bình tĩnh nắm chặt vô lăng, không nói nữa.

Nhưng dường như bên tai có tiếng cười nhạo rất nhẹ.

Sau đó trong xe không ai nói gì nữa.

Đi được một đoạn, trong lúc lơ đãng, Đàm Tự thấy Châu Ánh Hi đang đặt trước khách sạn, anh ấy không nghĩ gì mà hỏi lại: "Cậu có nhà ở Cambridge mà, ở khách sạn làm gì?"

Lời vừa hỏi ra khỏi miệng, anh ấy mới phản ứng lại.

Trong xe là sự im lặng xấu hổ.

Nghe tiếng, Lê Phù nửa mê nửa tỉnh mở mắt, sắc mặt không giấu được vẻ mệt mỏi.

Có lẽ là trong lòng chất chứa nhiều chuyện, dẫn đến nửa đêm cô gặp ác mộng, mơ thấy mình đến bãi biển bơi lội, bị một con cá mập đuổi theo cạp miếng, sáng nay lúc tỉnh lại, cả người đầy mồ hôi lạnh. Cô ngẫm nghĩ, giai đoạn việc học nặng nề nhất, căng thẳng nhất cũng chưa từng có ác mộng khủng bố, đáng sợ giống vậy.

Lê Phù vừa ngẩng đầu, đúng lúc chạm phải ánh mắt quen thuộc trong gương chiếu hậu.

Cô nhanh chóng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Châu Ánh Hi quay đầu lại, tiếp tục chọn khách sạn.

Lúc này, Lê Phù vẫn nhìn về phía anh: "Không phải anh còn đau dạ dày sao? Ở khách sạn không tiện đâu. Không thì mấy ngày tới anh ở chung cư, tôi về ký túc xá ở."

Tuy nói đã nộp tiền thuê phòng, cô xem như là chủ nhân tạm thời, nhưng cô không nỡ để người bệnh ở khách sạn.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Không sao." Chu Ánh Hi hơi nghiêng đầu nói: "Tôi ổn hơn nhiều rồi, hơn nữa Tiểu Bao Phù cũng không nỡ để em đi."

"Ừm, anh ổn là được" Nói xong, Lê Phù tránh tầm mắt của anh, cúi đầu.

Đàm Tự và Ngô Thi như đang xem kịch, tròng mắt liếc qua liếc lại.

Đôi nam nữ này ngây thơ đến mức làm hai người họ gấp muốn chết.

Đàm Tự nảy ra sáng kiến, vỗ nhẹ vô lăng, nói: "Quen biết nhau là duyên phận, con người tôi tương đối nhiệt tình hiếu khách, có muốn chọn một ngày tôi mời mọi người đi chơi được không? Tôi nghe thầy

Châu nói, tính cách của hai người đặc biệt tốt.”

Anh ấy cũng thuộc kiểu người xởi lởi, ánh mắt nhìn về phía Lê Phù, hưng phấn lên thì nói năng bậy bạ: “Em gái Lê…”

Lê Phù không nghe rõ, khẽ nhíu mày.

Suýt nữa xảy ra chuyện, Đàm Tự lập tức đổi giọng: “Rachel, tôi rất hứng thú với ngành pháp y, lúc trước tôi xem qua vài bộ phim Mỹ, đặc biệt ngưỡng mộ nữ pháp y. Nhưng mà, ai da, bên cạnh tôi không có người bạn nào học pháp y, khó có khi gặp được em, tôi có rất nhiều kiến thức muốn hỏi em.”

Ngoài Ngô Thi ra, Lê Phù chưa từng gặp người nào nhiệt tình như lửa giống vậy.

Cô tỏ vẻ không sao cả, vẻ mặt hào phóng: “Ok, tôi không có vấn đề gì.”

Vì thế, họ vui vẻ hẹn một bữa tiệc tối vào đêm Châu Ánh Hi diễn thuyết.

…

Sau khi Đàm Tự đưa hai quý cô về Đại học Cambridge, anh ấy và Châu Ánh Hi cùng trở về khách sạn, trong tay còn một vụ án phải làm, dự định sáng mai quay lại Luân Đôn. Châu Ánh Hi đặt một phòng khách sạn gần sông, đẩy cửa sổ gỗ ra là bãi cỏ và nước sông gợn sóng lăn tăn.

Thấy Châu Ánh Hi vừa vào cửa đã nghiêm mặt, Đàm Tự tiện tay cầm một chai nước khoáng lên hỏi: “Sao thế? Ai chọc giận quý ngài nhà chúng ta vậy?”

Châu Ánh Hi chỉ yên lặng đẩy hành lý đến cạnh tủ, không nói gì.

Đàm Tự kinh nghiệm chinh chiến đã lâu, đại khái cũng đoán được vì sao anh bày ra bộ mặt lạnh nhạt này, dùng chai nước khoáng chọc chọc lưng anh: "Ai da, không phải chứ, tớ chỉ nhiệt tình với em gái Lê của cậu có chút xíu thôi, lẽ nào đến dấm của tớ cậu cũng ăn à?"

"Là chút xíu sao?" Đột nhiên, Châu Ánh Hi đặt ra câu hỏi lạnh như băng.

Giống như một đứa trẻ ba tuổi không vui khi bị cướp kẹo.

Đàm Tự ngửa đầu cười ba tiếng: "Châu Ánh Hi ơi là Châu Ánh Hi, sao trước đây tớ không phát hiện ra cậu keo kiệt vậy nhỉ. Hai người ngồi trên xe xấu hổ đến mức tớ sắp móc ngón chân luôn rồi, tớ còn không được tìm chút đề tài để làm dịu bầu không khí nữa à?"

Anh ấy lại lấy chai nước chọc bả vai Châu Ánh Hi: "Hơn nữa, tớ đã giúp cậu giải quyết xong một cuộc hẹn sao, cậu đừng có vô lương tâm đến mức ăn dấm của tớ. Với cả, Lê Phù không phải gu tớ."

"Cậu cũng không phải gu của Lê Phù." Từ trước đến nay tính tình Châu Ánh Hi đều ôn hòa, gần như không tranh luận với người khác, đừng nói tới chút chuyện to bằng hạt vừng hạt đậu xanh này, khó trách Đàm Tự nói anh "nhỏ mọn."

Nói xong, anh xoay người đi vào phòng tắm rửa tay.

Đàm Tự không thèm so đo với người não yêu đương, anh ấy bước theo hai bước, khoác vai Châu Ánh Hi đang đứng cạnh bồn rửa tay, hà hơi vào tai anh: "Đúng vậy, cậu mới là gu của Lê Phù, vừa nhìn đã thấy hai người trời sinh một đôi, kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, tài tử giai nhân…"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Ai nghe thấy lời nói dễ nghe này đều sẽ cho là thật.

Huống chi là một chú chó đơn thuần, không có kinh nghiệm yêu đương như này.

Châu Ánh Hi trong gương không ngừng mỉm cười.

Đàm Tự bất đắc dĩ lắc đầu, vỗ lưng anh, tặng anh một câu châm ngôn may mắn: "Cố lên, có công mài sắt, có ngày nên kim."

…

Hai ngày nay, Châu Ánh Hi ngoài việc đến đại học Cambridge giao lưu biểu diễn và diễn thuyết với mọi người trong câu lạc bộ, thời gian còn lại, anh vẫn luôn gặp vài người đàn anh. Ban ngày bận rộn sẽ giúp anh quên Lê Phù trong khoảng thời gian ngắn, nhưng đến ban đêm, một mình cô đơn ngồi trong khách sạn, anh chỉ biết nghĩ về cô.

Nhưng trong hơn 50 giờ họ xa nhau, trong Wechat của anh vẫn luôn không có tin nhắn nào của Lê Phù.

Ngoài trời lại đổ mưa.

Dòng sông quanh co bị màn mưa nhuộm thành màu đen như mực.

Gió đêm thổi từ ngoài cửa sổ vào lạnh hơn rất nhiều, Châu Ánh Hi ngồi trên ghế cạnh cửa sổ ngẩn người, áo sơ mi trên người hơi bị gió thổi nhăn nhúm. Anh cúi thấp đầu, nghiến chặt hàm, vẻ mặt hơi không vui.

Bởi vì, anh lướt qua vòng bạn bè của Lê Phù lúc chạng vạng tối.

Là video cô tùy ý đạp xe trong ánh hoàng hôn với bạn bè.

Có nam cũng có nữ, vừa nói vừa cười, nhìn qua quan hệ cực kì thân thiết.

Trong nháy mắt, Châu Ánh Hi cảm thấy mình vừa đáng thương vừa buồn cười.

Như thể người duy nhất nghiêm túc đến thức trắng hai đêm chỉ có anh mà thôi.

Cảm giác lại bị cô ngó lơ rất khó chịu.

Đột nhiên, Châu Ánh Hi đứng dậy, kéo một chiếc áo khoác mỏng từ trên móc áo xuống, sau đó lấy một chiếc ô đen của khách sạn, rầm một tiếng, đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài mưa lớn hơn trước một chút, sương mù dày đặc và mây đen đè lên thành thị cổ xưa.

Châu Ánh Hi dùng tốc độ nhanh nhất xuống dưới, ngồi trên một chiếc taxi ngoài cửa khách sạn. Thành phố không lớn, rất nhanh anh đã đến con đường nhỏ bên ngoài căn hộ. Anh xuống xe, mở ô đi về phía bậc thang bên ngoài, giọt mưa rơi lộp bộp trên ô đen, anh đi rất vội vã, ống quần ướt đẫm.

Sau khi bước lên cầu thang, Châu Ánh Hi đang chuẩn bị gõ cửa, nhưng tầm mắt của anh lại hướng về phía cửa sổ, cửa sổ không kéo rèm, anh thấy có nam sinh đi lại trong phòng, dường như không chỉ một người. Trong tay mỗi người đều cầm sâm panh, hoặc là trò chuyện, hoặc là nhảy múa.

Chắc là Lê Phù đang tổ chức party.

Bàn tay lơ lửng chỉ còn cách cánh cửa một đoạn, nhưng xương ngón tay căng thẳng ngày càng siết chặt. Châu Ánh Hi hít một hơi thật sâu, cuối cùng anh vẫn gõ cửa.

Chẳng mấy chốc đã có người ra mở cửa.

Nhưng không phải Lê Phù, mà là một chàng trai người Anh.

Nam sinh nhíu mày hỏi một câu: "Anh là ai?"

Châu Ánh Hi không nói, chiếc ô che đi nửa ánh sáng trên mặt anh, nhưng vẫn không che được ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Lê Phù ở trong bếp nghe thấy tiếng động vội vàng đi tới, thấy Châu Ánh Hi tới không báo trước thì sửng sốt: "Sao anh lại tới đây?"

Mưa phùn từ ngoài nhà bay vào, như lông tơ mềm mại.

Cùng với tiếng mưa rơi bên ngoài và tiếng nhạc ầm ĩ bên trong, Lê Phù nghe thấy giọng Châu Ánh Hi rất dịu dàng: "Tôi muốn nghe đáp án."

Chương 26: Rất nghiêm túc

Sau khi cửa mở ra, âm nhạc trong loa càng đinh tai, đến sàn nhà cũng chấn động.

Châu Ánh Hi đi theo sau, dùng thân phận chủ nhân quét dọn qua phòng, thấy trên thảm, trên bàn đều là đạo cụ party, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén. Tiểu Bao Phù cũng đeo khăn quàng cổ nơ bướm đáng yêu, nó biết anh, chạy từ trong phòng ăn ra cọ cọ chân của anh.

Châu Ánh Hi cười sờ sờ đầu, nó vui vẻ cọ móng vuốt lên người anh.

"Tiểu Bao Phù, không được vô lễ." Lê Phù ôm nó vào trong ngực, sau đó để nó sang một bên chơi.

Châu Ánh Hi nhìn cô: "Nó thích tôi thôi mà, sao lại mắng nó."

Lê Phù không đứng dậy, chỉ nói: "Quên giũa móng tay cho nó, sợ làm hỏng quần áo của anh."

Nhìn bóng cô, Châu Ánh Hi thở phào nhẹ nhõm, sau đó vòng qua trước mặt cô: "Chúng ta đến phòng sách nói chuyện."

Bởi vì Ngô Thi không tới, cho nên người ở trong với Châu Ánh Hi mà nói đều là gương mặt lạ lẫm, nhất là mấy nam sinh nước ngoài, cũng chưa từng gặp qua ở sinh nhật Ngô Thi. Nhưng chơi rất điên, ca hát, hưng phấn gào thét đến đinh tai nhức óc.

Anh vặn nắm cửa phòng sách, đẩy cửa vào, dường như có sự tức

giận tích tụ trong lòng bàn tay.

Lê Phù đi vào theo, khoảnh khắc đóng cửa lại, cuối cùng bên tai cũng yên tĩnh lại.

Phòng sách yên tĩnh u ám đến nỗi chỉ chứa được bóng dáng hai người.

Châu Ánh Hi ấn mở chiếc đèn bàn kiểu dáng cổ trên bàn, anh đưa lưng về phía Lê Phù, cởi áo khoác bị nước mưa làm ướt tay áo ra trước, run rẩy. Sau đó treo lên giá áo, từ trước đến nay con người anh đều như thế, làm gì cũng chậm rãi.

Anh nghiêng người đứng bên cạnh tủ quần áo, hỏi: "Tôi muốn thay quần áo, được không?"

"Được." Sau đó, Lê Phù quay lưng lại.

Châu Ánh Hi ném áo sơ mi trắng trên người lên ghế, để trần thân trên, lấy từ trong tủ ra một chiếc áo sơ mi trắng mới tinh, vừa cài xong nút áo, anh cố ý lao về phía Lê Phù: "Em nghĩ thế nào?"

Lê Phù cho rằng anh thay quần áo xong, xoay người, lại thấy áo sơ mi của anh vẫn mở rộng. Tuy ánh sáng mờ ảo, nhưng vẫn có thể thấy rõ thắt lưng gầy gò và đường cong mượt mà trên ngực, trên bụng của anh trong áo sơ mi. Lúc cô ngước mắt lên, vừa khéo đối diện với ánh mắt của anh, nhưng nó không ôn hòa như trước, mà có chút chiếm hữu nóng rực.

Sau khi nhìn nhau một lúc ngắn ngủi, Lê Phù lia mắt sang một bên, cô đỡ cái ghế bên cạnh, cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Sorry, hai ngày nay vẫn không tìm anh, là bởi vì tôi còn đang xem nên trả lời anh như nào."

"Khó vậy sao?" Châu Ánh Hi vừa cài nút vừa nhìn cô chằm chằm, khẽ cười một tiếng.

Nước mưa chảy xuống theo thủy tinh trong suốt.

Tí tách tí tách.

Ánh mắt Lê Phù tối sầm lại.

Nếu đổi lại là người khác, cô sẽ không rối rắm như vậy, nhưng chính bởi vì đối phương là Châu Ánh Hi, một nam sinh dịu dàng đến mức không ai nỡ nói ra lời tàn nhẫn nào với anh. Nên hai ngày nay, cô vẫn luôn điều chỉnh lời nói thích hợp để trả lời anh, không ngờ, anh lại đột ngột chạy tới trong đêm mưa đòi một lời giải thích.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Châu Ánh Hi cụp mắt xuống, cười nhạo bản thân: "Khó xử như vậy, chắc là đang nghĩ cách từ chối tôi rồi."

Lê Phù vẫn cúi đầu, mím môi, sau đó ngước mắt lên: "Tôi không biết nói như này có khiến anh tổn thương không." Ngón tay ấn ra dấu tay nhàn nhạt trên sofa, im lặng vài giây, cô nói tiếp: "Tôi chỉ coi anh là bạn thôi."

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, thậm chí trong giọng nói không nghe ra ý từ chối người khác.

Nhưng rơi vào tai Châu Ánh Hi lại lạnh lẽo thấm vào da thịt. Thật ra anh đã chuẩn bị tốt để nghe câu từ chối, nhưng tận tai nghe thấy, vẫn đột ngột cảm thấy cảm giác bất lực hít thở không thông.

Lê Phù từng từ chối rất nhiều người, nhưng chưa bao giờ có cảm giác tội lỗi như lúc này: "Thật xin lỗi, tính cách của tôi có thể hướng ngoại hơn các cô gái bình thường, có đôi khi sẽ cho anh một số ảo giác, bao gồm cả trò chơi đêm đó ở Edinburgh."

Cô áy náy xin lỗi hai lần.

Châu Ánh Hi ngẩng đầu, ánh mắt hơi tối lại: "Em không cần xin lỗi tôi, cho dù không có trò chơi đêm đó ở Edinburgh, tôi cũng sẽ tìm cơ hội tỏ tình với em." Anh chỉ muốn nói hết những lời trong lòng mình: "Bởi vì tôi thích em, mới muốn tới gần em, giúp đỡ em, mới muốn dẫn em đi Edinburgh, mới tình nguyện chơi trò chơi cá vàng với em."

Anh xé toạc tim mình ra cho người mình thích xem, không hề giữ lại chút gì.

Lê Phù sững sờ một lúc lâu, những nam sinh trước đây tỏ tình với cô, hoặc phô trương, hoặc mạnh mẽ, chỉ có anh, dịu dàng lịch sự đến mức cô rất sợ nói thêm một chữ sẽ khiến anh tổn thương. Người đàn ông đứng cạnh bàn đọc sách kia, một nửa thân hình ẩn trong bóng tối, nhưng rất khó che giấu việc anh trông như một kẻ thất bại cô độc.

"Cảm ơn anh đã thích tôi." Cô thật sự không biết nên trả lời như nào, nhưng trong đầu xuất hiện một câu như vậy, nói xong, mới cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Cô không ngẩng đầu, chỉ thấy bóng dáng dưới đáy mắt chậm rãi đi về phía mình, cho đến khi đôi chân thon dài đột ngột dừng lại, giọng nói cực kỳ dịu dàng vang lên trên chóp mũi cô: "Em ưu tú như vậy, đương nhiên đáng được yêu thích. Chỉ cần em không xóa tôi, tôi vẫn còn cơ hội, đúng không?"

Bị hơi thở của anh vây lại, tim Lê Phù căng thẳng, thất thần gật gật đầu: "Ừm."

Bỗng nhiên, thân hình trước mắt lại cúi xuống một chút, che khuất một nửa ánh sáng trước mắt cô, giọng Châu Ánh Hi càng thấp hơn: "Bắt đầu từ hôm nay, em cứ tận hưởng cảm giác được theo đuổi là được, có thể thử thách tôi, kiểm tra tôi. Thử xem một tháng, hai tháng, hoặc nửa năm sau, tôi có thể làm bạn trai của em không."

Lê Phù nhướng mày, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn anh: "Châu Ánh Hi, anh nhất định phải nghiêm túc như vậy sao?"

"Lê Phù." Châu Ánh Hi không vui nhíu mày, ra vẻ nghiêm túc: "Con người tôi làm gì cũng rất nghiêm túc, thế giới của tôi cũng rất đơn giản, không như em…" Anh hất cằm ra ngoài cửa: "Nhiều bạn bè như vậy."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Đồ ghen tuông lòng dạ hẹp hòi, Lê Phù lười để ý, đầu óc loạn lên, cô xoay người đi về phía cửa, chỉ là tay vừa định nắm tay nắm cửa, sau lưng lướt qua một cơn gió, còn mang theo mùi nước hoa quen thuộc. Châu Ánh Hi duỗi cánh tay ra, vòng qua sau lưng cô, cầm tay nắm.

Cả người lập tức bị anh bao vây.

Đây là lần đầu tiên cô bị cảm xúc công kích trên người anh làm cho run rẩy.

Còn có chút thẹn thùng.

Châu Ánh Hi cúi đầu, theo ánh sáng yếu ớt, anh thấy Lê Phù hình như đang đỏ mặt, không biết nghĩ tới gì, anh cúi đầu hừ một tiếng: "100 người đàn ông? Đúng là mạnh miệng thật nhỉ."

Sau đó, anh ngẩng đầu lên, mở cửa phòng ra ngoài.

100 người?

Mạnh miệng?

Lê Phù đuổi theo, kéo góc áo anh, muốn hỏi cho rõ ràng: "100

người đàn ông gì cơ?’

Châu Ánh Hi dừng bước, không quay người lại, sống lưng thẳng tắp, hiếm khi nắm quyền chủ động, cố ý trêu chọc cô bằng “Bí mật trò chơi cá vàng”. Anh cố tình bổ sung một câu: “Em rất to gan, rất biết quyến rũ tôi.”

“…” Đột nhiên Lê Phù có cảm giác nghẹt thở gấp gáp, nóng nảy: “Châu Ánh Hi, anh nói rõ ràng chút đi.”

Áo sơ mi bị cô kéo hiện ra nếp nhăn, Châu Ánh Hi vẫn bình tĩnh lắc đầu: “Không nói.”

Lê Phù nóng nảy muốn đạp anh một cái: “Châu Ánh Hi, anh bị trừ điểm rồi.”

Châu Ánh Hi không ngại ngoái đầu lại cười: “Không sao, sau này tôi có lòng tin sẽ được cộng.” Anh lại nhìn về phía phòng khách, bầu không khí náo nhiệt rơi vào mắt: “Tôi ra ban công chơi với Tiểu Bao Phù, không quấy rầy em và bạn tốt của em.”

“…” Lê Phù trơ mắt nhìn anh đưa chú cún của mình ra ban công.

Cuối cùng, bạn tốt gọi Lê Phù về bàn ăn, tiếp tục hòa vào không khí.

Chỉ là tâm trạng hoàn toàn trái ngược với vừa nãy.

20 phút sau, Lê Phù phát hiện Châu Ánh Hi thật sự không đi, vẫn chơi đùa ngoài ban công.

Lúc này, chuông cửa vang lên, cô chạy đi mở cửa, là anh trai giao hàng Trung Quốc, nói là có một khách hàng họ Châu đặt cơm, cô liếc mắt nhìn mặt đất, đại khái có 6, 7 cái hộp bị dây thừng buộc chặt.

Mấy nam sinh giúp xách vào bàn ăn, còn hỏi Lê Phù là ai mua.

Cô liếc mắt nhìn người đàn ông ném bóng chơi cùng chó ngoài ban công, lạnh lùng đáp lại: "Một tên quấn người."

Ngoài ban công, Châu Ánh Hi làm như không có việc gì ngồi dưới đất chơi đùa với Tiểu Bao Phù, ban công rất rộng rãi, đủ cho một chú chó chạy tới chạy lui. Ngoài cửa sổ là cơn mưa phùn, Tiểu Bao Phù ngậm quả bóng ném đi về.

Anh sờ đầu nó, khen ngợi nó, sau đó tiến đến trước mắt nó, như đang làm giao dịch bí mật: "Con để cho ba là ba con, ba sẽ mua cho con rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon, có được không?"

Tiểu Bao Phù sủa hai tiếng, không ngừng vẫy đuôi.

Anh đơn phương hiểu rằng nó rất vui.

Chương 27: Dấu cắn

"A..."

Ngày hôm sau, bả vai Lê Phù run rẩy trong lớp chăn bông, dường như bị ác mộng đánh thức.

Lại mơ thấy cơn ác mộng kia, lại là cái con cá mập kia. Lần trước thì đuổi theo cắn mông cô, lần này thì khuôn mặt nở nụ cười với cô, còn chu môi muốn hôn cô. Cô kéo góc chăn lên che mặt mình, phiền đến mức chân không ngừng đạp chăn.

"Em cũng rất biết quyến rũ tôi đấy."

Cuối cùng thì đêm đó ở Edinburgh, cô đã làm gì anh cơ chứ.

Hay là anh nói hươu nói vượn để dọa cô thôi.

Đột nhiên, Lê Phù nhìn váy ngủ hồng nhạt trên người mình mới nhớ ra, tối hôm qua mình là uống chút rượu với bạn bè. Ban đầu chỉ xem như hơi say thôi, cuối cùng trí nhớ bị đứt đoạn lúc chơi trò chơi, cho nên, sao mà cô lên được giường vậy? Còn nữa, ai là người thay đồ ngủ cho cô?

"Không phải là Châu Ánh Hi đấy chứ?" Cô rúc vào trong chăn hoảng loạn suy đoán lung tung.

Ngũ quan của cô nhăn lại, túm chặt chăn bông, tức giận thì thầm: "Châu Ánh Hi, sao tôi lại không phát hiện ra anh là loại người như vậy chứ. Trên đời này quả nhiên là không có quân tử nhã nhặn chân

chính, đều là loại bại hoại khoác âu phục.”

Cô phiền muốn chết, cuộn chăn vào người lăn qua lăn lại trên giường.

“Không công bằng, quá không công bằng…”

“Sao lần nào cũng là mình uống say, bị anh ấy chiếm tiện nghi chứ. Mình chưa từng thấy, chưa từng sờ qua.”

Thật sự buồn bực đến không thở nổi, cô mới xốc chăn lên, xếp hình chữ “đại” ngửa mặt ngẩn người nhìn trần nhà.

Ting, điện thoại ở trên bàn rung một cái.

Lê Phù vén sợi tóc rối bù trên mặt, tiện tay cầm di động lên, mở màn hình, là tin nhắn của Châu Ánh Hi.

Là một đoạn văn và một tấm bản đồ phong cảnh bên bờ sông sáng sớm.

Châu Ánh Hi: “Sáng sớm, chia sẻ ánh mặt trời cho em. Rất đẹp, mong hôm nay em có tâm trạng tốt.”

Lê Phù tùy ý trả lời bằng một meme, sau đó ném điện thoại sang một bên, cô cảm giác mình sắp điên rồi, hình như thật sự chọc phải người đàn ông không nên chọc.

Nửa tiếng sau, Lê Phù vừa đút Tiểu Bao Phù ăn xong bữa sáng, cô nhận được điện thoại của Ngô Thi.

Giọng điệu của Ngô Thi nghe vừa nhiều chuyện vừa vội vàng: “Nói tiếp đi.”

Lê Phù buồn bực: “Nói tiếp cái gì?”

“Hơn nửa đêm hôm qua cậu vẫn nhắn tin cho tớ, nói Châu Ánh Hi tỏ tình với cậu, nói muốn bắt đầu theo đuổi cậu, còn nói cậu rất hối hận vì đã chơi trò gì đó với anh ấy ở Edinburgh. Đến đây thì cậu ngủ thiếp đi, nhanh lên, mau nói với tớ.”

“Sao tớ lại nói với cậu mấy chuyện này chứ.”

“Ừ hứ, lần đầu tiên cảm thấy cậu uống rượu vào cũng rất thú vị.”

“…”

Ngô Thi cằn nhằn trong điện thoại.

Lê Phù nhanh chóng mở nhật ký nói chuyện phiếm với cô ấy ra, tất cả đều là giọng nói và tin nhắn của cô, hoàn toàn không dám mở bất kỳ tin nhắn thoại nào, lướt một vòng từ dưới lên, một cuộc đối thoại đặc biệt khoa trương khiến cô kinh ngạc.

Thi: [Ai da, thế cậu cảm thấy Châu Ánh Hi đẹp trai không?]

Rachel: [Đẹp trai nha, siêu đẹp trai.]

Không có khả năng, Lê Phù tuyệt đối không tin tin này là do mình gửi đi, cô còn đang hồi tưởng chi tiết tối hôm qua. Vừa nghĩ tới chuyện này, đột nhiên bị tiếng gầm nhẹ của Ngô Thi kéo trở về, thúc giục cô nhanh chóng nói chuyện ở Edinburgh.

Cuối cùng, cô một năm một mười nói ra hết sạch.

…

Buổi chiều, Lê Phù và Ngô Thi ôn tập ở thư viện một lúc, sau đó tham gia hoạt động ba câu lạc bộ bắt tay tổ chức. Lê Phù biết Chu Ánh Hi sẽ biểu diễn và diễn thuyết trong hoạt động, nhưng bạn tốt A Wing, Bowen đều là người tổ chức hoạt động lần này, cho nên cô nhất định phải có mặt.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù và Ngô Thi ngồi ở hàng ghế giữa.

Từ khi hai người bắt đầu gặp mặt, Ngô Thi cứ cười mãi, còn thường xuyên trêu chọc Lê Phù, nói không thể để tên cặn bã nhã nhặn này chiếm tiện nghi mãi được. Buổi liên hoan đêm nay, nhất định sẽ giúp cô trả thù trở lại. Trong giây lát Lê Phù không biết đây là chuyện tốt, hay là chuyện xấu hơn.

Sớm biết Châu Ánh Hi là người nghiêm túc như vậy, cô nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp khéo léo từ chối lời mời của Đàm Tự.

Hoạt động team - building và buổi diễn tấu khác nhau, bầu không khí thoải mái hơn rất nhiều.

Trong rạp hát gần như không còn chỗ ngồi.

Bowen là người dẫn chương trình lần này, một nam sinh Liverpool chính gốc, sau khi cậu giới thiệu sơ lược về hoạt động lần này, thì mời vị khách đầu tiên Châu Ánh Hi ra sân. Châu Ánh Hi do câu lạc bộ âm nhạc mời, trước đây khi anh giảng bài ở trường đại học đã nổi tiếng trên mạng một thời gian. Dù sao thì có ai là không thích hoàng tử dương cầm cao lớn đẹp trai, sinh ra quyền quý lại còn phong độ nhẹ nhàng chứ.

Châu Ánh Hi rất thích âu phục màu nhạt, màu xám nhạt cũng rất thích hợp với anh, vừa trầm ổn lại không quá trưởng thành, dịu dàng lại không mất đi sự nghiêm túc. Từ năm lớp 11 anh đã định cư ở Anh, mưa dầm thấm lâu, phong cách ăn mặc cũng tự nhiên đổi sang phong cách Anh cầu kì. Âu phục, sơ mi, cà vạt, rất quy củ.

Đến tham gia hoạt động team-building của trường đại học, anh không muốn khiến không khí trở nên quá nghiêm túc.

Vì thế, anh chọn một bản nhạc Pop rất thích hợp để độc tấu dương cầm.

“Christmas List” của Anson Seabra.

“So I won't ask for anything

Giáng sinh này anh không ước mong gì

No shiny toys or fancy things

Đồ chơi đẹp, món quà tinh tế đều trở nên vô nghĩa

With you here next to me

Vì đã có em bên cạnh anh

'Cause I've got everything I need

Bởi vì đã có em bên cạnh tôi

With you here next to me

Anh đã có tất cả…”

Trước kia, hầu như Châu Ánh Hi đều độc tấu, rất ít khi vừa đàn vừa hát, anh dâng hiến lần hiếm có này cho hoạt động team - building của Đại học Cambridge, đương nhiên, ý đồ của anh rất rõ ràng.

Anh muốn hát cho một người nghe.

Tuy rằng buổi sáng còn ghét bỏ anh là quỷ quấn người, nhưng giờ khắc này, Lê Phù hoàn toàn bị tiếng ca của anh hấp dẫn.

Anh không chỉ có vẻ ngoài nhã nhặn, ngay cả giọng nói cũng vậy,

âm thanh dịu dàng phát ra từ trong cổ họng, nhẹ nhàng lướt qua từng nốt nhạc, trong suốt như không nghe thấy bất kỳ tạp chất nào. Nếu nhắm mắt lại, anh như chàng hoàng tử sống cách biệt trong rừng, không vướng bụi trần, vầng sáng màu vàng vụn vỡ rơi qua khe cửa chiếu lên người anh, dịu dàng đến nực cười, không ai nỡ đẩy anh ra.

Ít nhất trong thời gian một bài hát, ánh mắt Lê Phù không rời khỏi người anh nửa giây.

Châu Ánh Hi kết thúc buổi biểu diễn trong tiếng vỗ tay như sấm.

Bowen mang đến hai chiếc ghế, ngồi đối diện với Châu Ánh Hi, trò chuyện đơn giản với anh về "ước mơ", về "cuộc sống". Châu Ánh Hi đã từng nhận phỏng vấn rất nhiều lần, chậm rãi dùng tiếng Anh trả lời. Anh chưa bao giờ dùng tư thế cao ngạo để giáo dục học sinh, luôn có thể dùng góc độ ôn hòa nhất để đưa ra vài lời khuyên cho mọi người.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Anh nói, ước mơ chính là linh hồn tự do sau bóng lưng cô độc, người khác thấy bạn cô đơn, nhưng chỉ có bạn đang hưởng thụ sự tự do.

Anh cũng nói, cuộc sống là góc tròn, bạn luôn có thể tìm được cách sống thoải mái nhất thuộc về mình.

Không biết tại sao, Lê Phù sinh ra một cảm giác rất kỳ diệu.

Nếu là trước kia, cùng lắm cô chỉ cảm thấy đây là một nghệ sĩ dương cầm tao nhã lịch sự thôi, cũng không có mị lực gì khác, nhưng từ sau khi Châu Ánh Hi thể hiện mặt mạnh mẽ, có tính công kích trước mặt mình, cô dường như cảm thấy trên người anh chảy xuôi một lực hấp dẫn có thể thu hút ánh mắt của cô.

Sau khi nói chuyện về chuyên môn, Bowen bắt đầu chuyển chủ đề

sang cuộc sống riêng tư.

Cái gì mà "Có nàng thơ truyền linh cảm không", "Có bạn gái không" các thứ, những đề tài này luôn có thể làm nóng bầu không khí, một đám sinh viên kích động đến hoan hô ồn ào.

Hai chân thon dài của Châu Ánh Hi chống trước ghế, sống lưng thẳng tắp, anh đang cầm micro, suy nghĩ trong đầu, anh tìm được khuôn mặt xinh đẹp kia, ánh mắt không rời trả lời: "Không có bạn gái, nhưng có đang theo đuổi một người, rất trùng hợp, cũng là người của Đại học Cambridge."

Bowen kích động wow vài tiếng.

Hiện trường lại càng sôi trào.

Đương nhiên Ngô Thi thấy được ánh mắt sáng rực của Châu Ánh Hi, cô ấy cười nhìn Lê Phù, xì xào bàn tán: "Tỏ tình công khai, thầy Châu giỏi thật đấy."

Lê Phù cũng không quá vui vẻ, nhanh chóng rời mắt đi.

Sau khi hoạt động kéo dài 1 tiếng kết thúc, một đám người xông ra ngoài.

Vốn dĩ Ngô Thi muốn đi tìm A Wing cùng Lê Phù, hình như gặp người nào đó ở cửa, nói với Lê Phù, cô ấy muốn đi vệ sinh.

Đợi Ngô Thi đi rồi, Lê Phù đứng chờ một mình bên cạnh cây cột.

Góc cửa sau hơi ồn.

Lê Phù thuận theo âm thanh nhìn qua, là mấy nữ sinh người Hoa vây quanh Châu Ánh Hi mới vừa ra xin chữ ký, vẻ mặt ngưỡng mộ. Sau khi Châu Ánh Hi ký tên xong, ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt quen thuộc, anh mỉm cười trả bút cho nữ sinh trước, sau đó vòng

qua các cô ấy, đi về phía người trong mắt.

Mới qua có một đêm thôi.

Lê Phù lại có cảm nhận hoàn toàn trái ngược về Châu Ánh Hi, người đàn ông mặc âu phục đi về phía mình, ít nhất trong lòng cô, không còn là người trăm phần trăm khiêm tốn nữa.

"Hi." Châu Ánh Hi cười chào hỏi, nhìn qua anh rất nhẹ nhàng.

Lê Phù ngược lại hơi câu nệ: "Hi."

"Ngô Thi đâu?"

"Đi vệ sinh rồi."

"Ừ, tôi chờ cô ấy với em, sau đó chúng ta cùng đến nhà hàng tìm Đàm Tự."

"… Được."

Đã chạng vạng tối rồi, bãi cỏ phía ngoài hành lang bị nhuộm thành màu vàng nhạt.

Hơn 10 phút trôi qua, Ngô Thi vẫn chưa ra, bóng người bên cạnh Lê Phù và Châu Ánh Hi đều đã không còn, trong nháy mắt yên tĩnh lại, khiến không khí giữa hai người ngập tràn mông lung mập mờ.

Đột nhiên, Châu Ánh Hi cười khẽ một tiếng.

Lê Phù hỏi: "Anh cười cái gì?"

Châu Ánh Hi sờ sờ sau gáy: "Em uống say đúng là điên thật, cắn cổ tôi cũng chảy máu luôn rồi."

Lê Phù khiếp sợ, cô gấp đến độ nhảy dựng lên, kéo áo sơ mi sau cổ

anh ra nhìn, đúng là có hai dấu răng thật. Tuy rằng đã qua một đêm, nhưng dấu vết rất rõ ràng, có vẻ tối hôm qua cô hạ miệng thật sự rất ác.

Sắc trời dần tối sầm lại, ánh hoàng hôn hôn lên cổ Châu Ánh Hi, yết hầu anh lăn lộn, sau đó nhìn về phía Lê Phù: "Hơn nữa, lại còn ngồi trên người tôi."

Chương 28: Chạm cơ bụng trong 30 giây

Sau khi Ngô Thi đi ra, ba người lên taxi.

Nhà hàng không gần, phải đi một đoạn ngắn. Lê Phù ngồi ở ghế sau cạnh Ngô Thi, thỉnh thoảng lén liếc Châu Ánh Hi mấy lần, tâm trạng cô rối loạn đến tê liệt, cố nhớ lại chuyện "vết cắn" nhưng không có chút ấn tượng nào. Tuy nhiên vị trí đặc biệt như kia, anh không thể tự cắn được, cũng không thể nào là dấu vết do Tiểu Bao Phù cắn, cho nên thật sự có thể là chứng cứ chứng minh cô say rượu nghịch ngợm.

Mà đoạn ký ức cô thiếu này, lại khắc sâu trong đầu Châu Ánh Hi.

Tối hôm qua, thời điểm Lê Phù tiễn bạn bè đi, cô đã uống được kha khá, đi đường cũng thất tha thất thểu, miệng cũng là nói linh ta linh tinh. Châu Ánh Hi thấy thế, vội vàng đi ra từ ban công, chỉ thấy cô nằm sấp trên giường trong phòng ngủ, không ngừng nhắn tin cho Ngô Thi.

Lúc thì tin nhắn thoại, lúc thì gõ chữ.

"A Thi à, hình như tớ chọc phải Châu Ánh Hi rồi."

"Làm sao bây giờ, tớ cảm thấy có thể anh ấy sẽ làm thật, cậu nghĩ cách giúp tớ đi. Tớ nên làm thế nào để thoát khỏi anh ấy đây."

"Anh ấy đáng sợ quá, cậu biết đó, tớ không thích nhất là những tên đàn ông quấn người."

“Cứu tớ, cứu tớ, đi mà.”

…

Liên tiếp 7, 8 tin nhắn thoại mạnh mẽ lên án đầy oán giận được gửi đi.

Đương sự Châu Ánh Hi đứng cạnh cửa, nghe từng câu từng chữ, cho đến khi anh phát hiện Lê Phù ấn dạ dày muốn nôn. Nên anh đỡ cô đến nhà vệ sinh, cô ngồi xổm cạnh bồn cầu, nôn thật.

Lúc này Lê Phù đã không phân biệt rõ người bên cạnh là ai, chỉ biết là ở trong nhà mình, cô có cảm giác an toàn.

Vốn dĩ Châu Ánh Hi định đỡ cô ngồi xuống ghế, không ngờ cô lại ôm chặt lấy anh như gấu Koala, anh vỗ vỗ lưng cô, bảo cô ngồi xuống, nhưng nói gì cô cũng không ngồi. Cuối cùng không còn cách nào, anh chỉ có thể để cô treo trên người mình. Sau đó anh làm ướt khăn lông, vắt khô, dịu dàng lau mặt thay cô, khóe miệng và sợi tóc bị dính chất nôn.

Lau xong, Châu Ánh Hi lại ôm Lê Phù về phòng.

Mùi rượu đầy người cô khiến cho phòng ngủ gai mũi, Châu Ánh Hi suy nghĩ một chút, mở tủ quần áo ra, lấy từ trong ra một bộ áo ngủ tơ lụa màu hồng nhạt, anh đặt lên giường trước, sau đó vỗ vỗ mặt cô, bảo cô tự mình thay áo ngủ.

Lê Phù nặng nề nâng đầu, nặng nề động người, chậm rãi cởi quần áo.

Toàn bộ quá trình Châu Ánh Hi đều quay mặt sang một bến, đến lúc cô gọi anh đưa áo ngủ cho cô, anh mới kinh ngạc phát hiện, cô mở party ở nhà, lại tùy ý đến mức không mặc áo ngực.

Tiếng thở dốc cực trầm kia, rõ ràng, anh không vui.

Sau đó, Lê Phù thay áo ngủ, phần ngực là ren đính đá, bầu ngực sữa trắng nõn gần như lộ ra bên ngoài, còn có quầng vú màu hồng phấn, kích động dục vọng trong cơ thể Châu Ánh Hi.

Đột nhiên, cô ngồi dậy, coi Châu Ánh Hi như đối tượng công kích, nắm cổ áo sơ mi của anh không buông, anh nhào vào người cô. Dù sao cũng là một người đàn ông trưởng thành, cô bị đè đến thở dốc, mượn men say, cô lại đẩy anh ngã xuống dưới thân mình.

Có thể là nghĩ tới chuyện vô cùng tức giận, Lê Phù ngồi lên người Châu Ánh Hi, hung hăng cắn vài cái vào cổ anh.

"Phiền chết đi được…"

"Châu Ánh Hi, cái tên phiền phức này…"

Cô uống say, giọng nói hiếm khi nũng nịu.

Như có thể vắt ra nước.

Châu Ánh Hi ngồi trong xe, vô thức cúi đầu cười nhẹ, những hình ảnh kích thích phía sau vừa hiện lên, anh đang muốn hồi tưởng lại lần nữa thì lại bị tiếng nhắc nhở của tài xế cắt đứt.

Họ đã đến nơi, Đàm Tự đang vẫy tay nghênh đón ở bên ngoài.

…

Đàm Tự đặt nhà hàng Quảng Đông, là một nhà hàng tư nhân cao cấp, ông chủ từng là khách hàng của anh ấy, quan hệ rất thân thiết. Thật ra gia cảnh của anh ấy cũng rất ưu việt, công ty của ba mẹ từ lâu đã đưa ra thị trường Hồng Kông, bản thân lại mở một văn phòng luật người Hoa, bỏ qua cuộc sống riêng tư của anh ấy, cũng xem như một nhân vật có uy tín.

Anh ấy nhiệt tình ga lăng tiếp đón hai quý cô.

Có Ngô Thi và Đàm Tự ở đây, sẽ không sợ tẻ nhạt.

Suốt bữa cơm đều là hai người họ tôi đưa anh đẩy, còn có chút nói năng bốp chát không phân cao thấp.

Ngoại trừ Châu Ánh Hi trầm mặc ít nói ra, Lê Phù luôn sinh động cũng trở nên yên tĩnh lạ thường, tâm tư hoàn toàn không đặt ở bữa ăn, thức ăn trong bát chưa động được hai miếng.

Chỉ cần ngẩng đầu nhìn anh một cái, cô lại rơi vào vòng tìm kiếm ký ức luẩn quẩn.

…

Sau khi kết thúc bữa ăn, Ngô Thi dẫn đầu, đưa mọi người đến quán bar quen thuộc.

Một quán bar ẩn dưới lòng đất không khí rất trong lành, hoàn cảnh rất xứng đôi với Cambridge, tường nâu ghế xanh, theo phong cách cổ kính có chút cũ kỹ. Phía trước là một sân khấu nhỏ, nhạc sĩ đội mũ nồi đang đánh đàn, thổi saxophone.

Ông chủ là một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi người Luân Đôn, rất thân quen với Ngô Thi, cố ý giữ lại cho cô ấy một phòng nhỏ. Trước khi đi còn nói, đơn hàng tối nay miễn phí toàn bộ, còn ga lăng tặng cô ấy một nụ hôn.

Cảnh này vừa khéo bị Đàm Tự bắt gặp, anh ấy lạnh lùng ngồi trên ghế.

Thừa biết Ngô Thi khó khống chế, chỉ là anh ấy không nghĩ tới, duyên phận với đàn ông của cô ấy có thể tốt đến mức này.

Lê Phù nhìn người đàn ông đẹp trai vài lần, vỗ Ngô Thi: "Anh ta

chính là ông chủ quán bar theo đuổi cậu mà tháng trước cậu nói đấy hả?”

Ngô Thi cầm menu rượu gật đầu: “Ừ, nhưng tớ từ chối.”

Lê Phù kinh ngạc: “Từ chối, còn miễn phí cho chúng ta?”

“Cưng à, đây chính là bản lĩnh của tớ.” Ngô Thi vỗ vỗ má Lê Phù, sau đó đẩy menu rượu tới bên tay Châu Ánh Hi: “Thầy Châu, gọi rượu đi.”

Đàm Tự bị phớt lờ cướp lấy menu rượu, tranh giành chút cảm giác tồn tại: “Thầy Châu rất ít khi đi bar, tôi gọi giúp cậu ấy.”

Hai mắt anh ấy vẫn chăm chú nhìn Ngô Thi, trong ánh sáng tối tăm, không phải tia lửa, mà là so đo.

Cô ấy không thèm để ý, hoàn toàn không để người đàn ông trước mặt vào mắt.

Không gian quán bar nhỏ, đám người tụm lại một chỗ tự nhiên sẽ thành lò sưởi.

Ngô Thi ngại nóng cởi áo khoác, bên trong là áo hai dây màu đen cúp ngực lộ lưng, khiến Đàm Tự đối diện nhìn đến ngây người, cặp mắt kia chỉ hận không thể khảm vào trong thân thể cô, dường như là khó kiềm chế cơn khát nuốt vài cái. Không còn cách nào, ai bảo cô ấy hoàn toàn phù hợp hình mẫu lý tưởng của anh ấy chứ, trông không có tiền đồ cũng là bình thường.

Lê Phù cũng nóng, cô tiện tay cởi áo cardigan, tuy rằng áo hai dây màu trắng bên trong không lộ bằng, nhưng cũng che không kín đáo, xương quai xanh xinh đẹp, cổ và vai đều nhìn thấy không sót chỗ nào. Cô nhẹ nhàng vén sợi tóc ra sau vai, lúc khom lưng lấy ly rượu, khe ngực thoắt ẩn thoắt hiện.

Sắc mặt Châu Ánh Hi mới nãy còn ôn hòa, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lẽo.

Lời anh muốn nói bị lý do không có thân phận này đè xuống.

Sau khi gọi rượu xong, Ngô Thi hàn huyên một lúc để làm nóng bầu không khí, nhưng lần này cô ấy có mục đích, rất nhanh đã đi vào vấn đề chính, nói chỉ uống rượu không chơi trò chơi thì thật vô vị, Đàm Tự hỏi chơi cái gì, cô ấy nói không nhiều người, chơi trò đơn giản nhất, oẳn tù tì.

Chỉ là một trò chơi thả lỏng thôi, tất cả mọi người đều không có ý kiến.

Vòng thứ nhất là Ngô Thi và Đàm Tự, người thắng là Ngô Thi, cô ấy phạt Đàm Tự rên.

Đối với người khác có thể cô ấy sẽ giữ ý tứ, nhưng đối với một tên lăng nhăng tự cao tự đại, cô ấy không cảm thấy cần phải khách khí, chơi lớn chút để mọi người giải trí cũng không tồi.

Lê Phù wow một tiếng, chuẩn bị xem kịch.

Châu Ánh Hi nghiêng người về phía trước, ho một tiếng ra hiệu: Nhanh lên.

Đàm Tự ghé tai Châu Ánh Hi, hạ giọng: "Có người mình thích là khác ngay, Châu Ánh Hi, tớ chưa từng thấy cậu lẳng lơ như vậy, tốt nhất cậu đừng có thua."

Châu Ánh Hi không lên tiếng, nhấp một ngụm cocktail.

Là một tay chơi lão luyện, sao Đàm Tự thẹn thùng được, anh ấy chỉ hận không thể rên bên tai Ngô Thi.

Anh ấy nghiến răng, phát ra vài tiếng rên rỉ gợi cảm, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Ngô Thi: "Cô Ngô, còn muốn nghe tiếng kêu khác không?"

Ngô Thi liếc mắt sang một bên, bắt đầu vòng tiếp theo.

Vòng này là Lê Phù và Châu Ánh Hi, người thắng là Châu Ánh Hi.

Ngô Thi hỏi Châu Ánh Hi muốn trừng phạt Lê Phù thế nào, anh chỉ chỉ vào áo cardigan trên sofa nói: "Mặc áo vào."

Lê Phù muốn phản kháng: "Nhưng tôi nóng."

Châu Ánh Hi lạnh lùng nhướng mày: "Cược thua thì phải chịu."

Hít một hơi, Lê Phù vẫn mặc áo cardigan vào.

Rất nhanh, cô đã nghe Ngô Thi ghé sau lưng mình nói một câu: "Tính chiếm hữu của thầy Châu mạnh ghê ấy, sợ cậu bị tên đàn ông khác thấy chút cảnh xuân."

Lê Phù khó chịu nhấp một ngụm rượu, nhưng tạm thời cô nghĩ mà sợ, cố ý chọn một ly mojito (*) không cồn.

(*) Mojito: Một loại thức uống truyền thống của người Cuba, được tạo nên từ sự kết hợp giữa vị chua của chanh, vị ngọt của đường hoặc trái cây, mùi thơm hăng hắc của lá bạc hà và chút cay nồng của rượu Rum.

Sau hai ván, lại đến lượt Châu Ánh Hi và Lê Phù, lần này người thắng là Lê Phù.

Ngô Thi hưng phấn lặng lẽ giật dây cô: "Nói cái tớ bảo ấy, nhanh."

Lúc nãy ở trên xe, Ngô Thi nói chuyện Wechat với Lê Phù, nói lát nữa buổi tối chơi trò chơi, nếu Châu Ánh Hi thua, cô bảo anh cho cô

sờ cơ bụng 30 giây. Nhưng Lê Phù nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không ổn, cô không nghĩ đây là đang làm phước cho cô, ngược lại để cho Châu Ánh Hi trục lợi.

Thấy Lê Phù còn đang bồi hồi, Ngô Thi ôm vai Lê Phù, nói thẳng: "Tớ giúp chị em nghĩ ra một hình phạt tốt, ban đầu, lúc thầy Châu vừa gia nhập vòng tròn của chúng em, em đã chăm sóc thầy kha khá. Nhưng bây giờ thầy và chúng em càng ngày càng thân, chơi lớn chút, được không?"

"Chơi cái gì?" Châu Ánh Hi hỏi.

"Để Rachel chạm vào cơ bụng của thầy, thời gian là 30 giây, ok không?"

"Ok."

Như Lê Phù dự đoán, quả nhiên Châu Ánh Hi không chút do dự.

Ngô Thi lại trốn sau lưng cô thì thầm: "Không phải cậu nói lúc nào cũng bị thầy ấy chiếm tiện nghi, chưa từng sờ vào người thầy ấy sao. Tới đi, bây giờ tới sờ cơ bụng thầy ấy, mặc kệ thầy ấy có thích hay không, cậu sờ trước đã rồi nói."

Lê Phù không do dự nữa, dứt khoát đứng dậy, đi tới bên cạnh Châu Ánh Hi.

Cô nghĩ, nếu nhăn nhó ngược lại trông có vẻ như cô đang thẹn thùng, chi bằng hào phóng lên chút, coi như là đang đòi lại công bằng.

Hai người ngồi sát nhau, hai chân nhẹ nhàng cọ xát.

Châu Ánh Hi nhìn thẳng hai mắt Lê Phù, một tay cởi cúc áo, một cúc, hai cúc, hai ngón tay rõ ràng, ngay cả động tác cởi cúc áo cũng rất gợi cảm, âu phục rộng mở, anh bắt đầu cởi cúc áo sơ mi. Lúc

này, Lê Phù đã có thể cảm nhận được khí nóng lan tràn từ người anh, xâm chiếm cảm giác an toàn của cô từng chút một.

Khi nút áo sơ mi thứ hai được cởi ra, tim của Lê Phù bỗng run lên, cho dù ánh đèn trong quán bar có u ám hơn đi nữa, cô vẫn thấy rõ đường cong cơ ngực, cơ bụng rõ ràng của anh, là cảm giác mạnh mẽ và hormone hoàn toàn không phù hợp với bề ngoài nhã nhặn của anh. Anh không cởi hết ra, để lại hai cúc, nếp áo sơ mi rất thẳng, chỉ có góc độ của cô mới có thể thấy sự nam tính bên trong.

Châu Ánh Hi dùng âm thanh trầm thấp nói: "Sờ đi."

Lê Phù vô thức nhìn về phía trước, lại đối diện với ánh mắt nóng rực chiếm hữu của anh, cho đến khi bên tai cô nghe được anh lặp lại lời vừa nãy, cô mới thò tay vào trong áo sơ mi của anh.

Chương 29: Cây nấm lớn

Nhạc sĩ bỏ saxophone xuống, đeo một cây guitar điện màu đen trên lưng, chỉnh micro, bước theo nhịp trống, thay đổi sang phong cách rock n roll lúc nửa đêm, là bài "Get Back" của The Beatles.

Có một số bài hát phải nghe ở thành phố thuộc về nó, mới càng có cảm xúc.

"Jojo was a man who thought he was a loner

Jojo nghĩ rằng anh ta là một người cô đơn

But he knew it wouldn't last.

Nhưng anh ấy biết nó sẽ không kéo dài lâu…"

Bầu không khí bốn phía trở nên rực cháy.

Nam nam nữ nữ đứng bên quầy bar cầm ly rượu uốn éo người.

Trong góc phòng, bàn tay Lê Phù đang chậm rãi mở ra, ngón tay kéo lòng bàn tay di chuyển về phía cơ ngực của Châu Ánh Hi. Ban đầu cô còn có chút thẹn thùng, nhưng lúc sờ lên, vậy mà lại không biết xấu hổ hưởng thụ, thậm chí còn muốn sờ lâu hơn một chút. Bỗng nhiên, gò má cô nóng lên, đầu ngón tay run rẩy.

Hình như cô chạm phải ngực anh.

Còn nghe được một tiếng thở dốc nặng nề xen lẫn trong tiếng nhạc.

Không cần ngẩng đầu, Lê Phù cũng biết lúc này ánh mắt Châu Ánh Hi nóng bỏng cỡ nào.

"Sờ xuống, sờ xuống nữa..." Ngô Thi uống thêm vài ngụm, tâm trạng hưng phấn nổi lên, lắc lắc bả vai và thắt lưng, giơ ly rượu vừa ngâm nga vừa ồn ào.

Mà Đàm Tự vẫn luôn quan sát biểu cảm của người anh em, thật sự là thuyết minh hoàn mỹ cái gì gọi là: Đắc ý trong thầm lặng.

Tất cả bầu không khí bên cạnh đều khiến Lê Phù phấn khích, cô nhìn chằm chằm từng khối cơ bụng gợi cảm, nghiễm nhiên đã quên cô không nên tiếp tục trêu chọc người đàn ông này. Ngón tay di chuyển xuống, càng đi xuống, xúc cảm giữa ngón tay càng hưng phấn, chỉ là vừa sờ tới khu tam giác, thanh âm lạnh như băng đánh gãy hứng thú của cô.

"Đã hết 30 giây."

Lê Phù ngẩng đầu, thấy Châu Ánh Hi nghiêm trang cài từng cúc áo sơ mi lại.

Nhìn qua, ngược lại cô trở thành nữ quỷ ham mê sắc đẹp đàn ông, kẻ lăng nhăng còn đang suy nghĩ dang dở.

Không khí trong quán bar như bị lửa bao bọc, khá nóng, Châu Ánh Hi không mặc lại âu phục, nghiêng người khom lưng, xắn tay áo sơ mi lên cầm ly rượu, nhấp một ngụm, chiếc Rolex xanh đeo trên cổ tay săn chắc của anh.

Vừa định đặt ly rượu xuống, anh nghe thấy bên tai truyền đến tiếng lẩm bẩm bất mãn: "Cái đồ keo kiệt."

Anh quay đầu lại, thấy Lê Phù mất hứng ngồi xuống bên cạnh Ngô Thi.

Chính câu cửa miệng "Đồ keo kiệt" của cô, kéo Châu Ánh Hi quay về nửa sau ký ức đêm qua.

Là sự khiêu khích vượt quá giới hạn, kích thích và mất đi ý thức của cô.

"Sweet Loretta Martin thought she was a woman

Người yêu Loretta Martin nghĩ rằng cô ấy là một người phụ nữ

But she was another man

Nhưng cô ấy là một người khác…"

Trống, âm nhạc như cùng nhau xuyên vào trong hình ảnh đêm qua, nước mưa rơi nhẹ chảy xuống qua lớp thủy tinh, cổ Châu Ánh Hi bị Lê Phù cắn chảy máu. Mà cô cũng bị vây trong một loại kích thích quỷ dị, không cho phép anh trốn, ngồi trên người anh, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của anh.

Rượu kích thích dục vọng, cũng khiến cô trở nên nghịch ngợm.

Cô cởi từng cúc từng cúc, cho đến khi áo sơ mi an toàn mở ra, trong mắt cô thấy một khe rãnh tràn ngập sức mạnh. Cô dùng bàn tay trượt xuống theo chỗ phồng lên nhất, lòng bàn tay bị cơ bắp của anh chà xát nóng lên, kích thích thần kinh của cả hai.

Tiếng thở của anh càng ngày càng nặng.

Lúc Lê Phù sắp sờ đến chỗ riêng tư hơn, ngón tay bị một đồ vật ngăn trở, ngũ quan cô nhăn lại, muốn đẩy vật cản ra. Châu Ánh Hi thấy cô nực cười đến mức tự kéo khóa của mình, anh dùng chút lý trí cuối cùng cầm lấy cổ tay cô: "Lê Phù, em có biết tôi là ai không?"

"Đương nhiên tôi biết anh là ai." Cô nheo mắt lại, rất giống chú hồ ly

nhỏ hớp hồn người khác.

"Tôi là ai?"

"Anh là… Đồ keo kiệt…"

Cạch, là tiếng khóa kéo rơi xuống.

Trong quần âu là một chiếc quần lót màu trắng, gắt gao bao bọc lấy vật cứng, Lê Phù uống say dường như xuất hiện ảo giác, cô như đang đi trong rừng núi. Đột nhiên, cô rất muốn dùng đầu ngón tay chạm vào vật lạ, xúc cảm rất kỳ diệu, hơi cứng lại hơi mềm, cô cười híp mắt xoay bả vai.

"Nấm, nấm lớn…"

Châu Ánh Hi bị đè dưới người cô, cụp mắt, thấy thân dưới của Lê Phù đi xuống cọ chân anh. Lúc di chuyển, hai chân anh bị bờ mông mềm mại, chỗ riêng tư ấm áp của cô cọ xát đến căng thẳng.

Đầu Lê Phù càng cúi càng thấp, hơi mở ra đôi môi phấn nộn, muốn ăn cây nấm lớn mê người kia.

Khi môi cô càng dán càng gần, cả người như mất hết sức lực, ngã xuống trên người người đàn ông.

"Get back, get back.

Quay lại, quay lại.

Back to where you once belonged

Trở về nơi anh từng thuộc về..."

Tiếng kim loại chói tai khiến Châu Ánh Hi trở lại hiện thực, anh lẳng lặng nhìn chằm chằm Lê Phù đang cười đùa với Ngô Thi, trong lòng hiện lên chút kiêu ngạo, như đang tức giận, giận cô là "cô gái hư hỏng" đùa giỡn anh xong thì không chịu trách nhiệm.

Anh nhấp liên tục mấy ngụm rượu, cho bớt nóng.

Xuyên qua đám người ồn ào, Ngô Thi đi đến ngõ nhỏ ở cửa sau, cô ấy lấy từ trong túi ra một điếu thuốc, bật lửa, dựa vào vách tường hút.

Bên trong ngột ngạt, cô ấy muốn hít thở không khí.

Nhưng trong chốc lát, bên cạnh có thêm một bóng người.

Ngô Thi liếc mắt, là Đàm Tự, anh ấy cũng châm một điếu thuốc.

Sương khói lượn lờ, che mờ khuôn mặt hai người.

Liếc mắt một cái là có thể hiểu được tâm tư của Đàm Tự, Ngô Thi búng tàn thuốc: "Tôi không có hứng thú với anh."

Đàm Tự cười với cô ấy: "Chưa thử, sao biết không có hứng thú?"

Ngô Thi nhìn chằm chằm anh ấy, ngón tay kẹp điếu thuốc, lạnh lùng ý bảo anh ấy cút ngay.

Đàm Tự rất thức thời, nghiêng người tránh ra một con đường.

Ngô Thi đi tới bên thùng rác, dập tắt điếu thuốc, vừa định đi vào quán bar, lại bị Đàm Tự túm lại, nhíu mày, nói: "Tâm sự thêm chút đi, cho thầy Châu và em gái Lê của cậu ấy không gian."

Nhìn bóng người đi lại trong cửa, Ngô Thi do dự, thu chân lại.

…

Đôi nam nữ ra ngoài hút thuốc, rất lâu không quay lại. Trong phòng chỉ còn lại Lê Phù và Châu Ánh Hi ngồi đối diện nhau, vốn dĩ Lê Phù định đi cửa sau tìm Ngô Thi, nhưng lại nhận được tin nhắn Wechat của Ngô Thi.

Thi: [Tớ không quay lại đâu, cậu với thầy Châu uống đủ thì tự về đi. Chú ý an toàn.]

Lại làm ra cái chuyện này.

Lê Phù hơi tức giận nắm chặt di động, cô cũng không có tâm tư tiếp tục ở lại quán bar, vì vậy hỏi Châu Ánh Hi ngồi đối diện: "Muộn rồi, tôi phải về, anh có muốn về không?"

Châu Ánh Hi vô thức uống thêm hai ly cocktail, lỗ tai anh đỏ bừng, anh gật đầu với vẻ mơ hồ: "Được."

Anh cầm bộ âu phục trên sofa lên, vắt giữa cánh tay, ra ngoài cùng Lê Phù.

Lúc đẩy cửa ra, cuối cùng tai hai người cũng được yên ổn.

Lê Phù không dính chút cồn nào vô cùng tỉnh táo, nhưng lần này người không tỉnh táo đổi thành Châu Ánh Hi, hai chân anh rõ ràng đứng không vững. Lê Phù quay đầu lại, lo lắng hỏi: "Châu Ánh Hi, anh có ổn không?"

Gió nhàn nhạt thổi qua tóc Châu Ánh Hi, ánh đèn góc đường chiếu lên mặt anh, trên cổ ửng đỏ, gân xanh như phồng lên do nghẽn mạch máu, làn da anh quá trắng, khiến gương mặt đỏ lên rất rõ ràng.

Anh nghiêng đầu, gật đầu: "Ừm, không sao."

Trước khi đón xe, Lê Phù hỏi Châu Ánh Hi khách sạn ở đâu, nhưng

anh ấp úng nói không rõ, hiển nhiên là say rồi. Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể dựa vào thẻ phòng để biết thông tin khách sạn: "Tôi có thể lục túi anh, tìm thẻ phòng không?"

"Ừm." Đầu anh cúi xuống.

Lúc Lê Phù lục túi âu phục, Châu Ánh Hi nghiêng người, làm cô sợ tới mức vội ôm eo anh, anh cúi xuống, hô hấp hơi trầm: "Tôi muốn về nhà."

"…" Lê Phù lườm anh một cái, cô gấp đến độ thò tay vào túi quần anh lấy thẻ phòng: "Anh đừng có chơi chiêu này, anh đừng có hòng bước vào nhà tôi nửa bước."

Châu Ánh Hi đứng yên tại chỗ, mặc cho Lê Phù sờ tới sờ lui trong túi mình. Chất liệu quần âu không dày, trong lúc cô sờ soạng, ngón tay không ngừng chạm vào da đùi anh.

Đường phố yên tĩnh không bóng người, nam nữ bên góc đường như đang làm chuyện gì xấu hổ.

Có lẽ cơ thể anh nhạy cảm với Lê Phù, Châu Ánh Hi thở hổn hển, bắt lấy cổ tay cô: "Đừng sờ lung tung."

Chương 30: Đoán âm & Sờ (Hơi H)

Không biết Châu Ánh Hi say thật hay giả say, hiện tại đối với anh, Lê Phù đã không còn cảm giác tín nhiệm như trước, cảm thấy anh là một nghệ sĩ dương cầm khoác bộ da nhã nhặn, cũng có thể dán lên những nhãn dán "gian xảo", "mưu mẹo" nhìn qua không hề liên quan đến anh.

Xe taxi lắc lư, Châu Ánh Hi ngã xuống vai Lê Phù.

Cô hơi phiền, nhưng không đẩy nổi một người đàn ông trưởng thành, chút cảnh cáo này, rơi vào lỗ tai một người nhìn như say mà lại không say, không có chút tác dụng nào. Hết cách, cô chỉ có thể để mặc anh dựa vào người.

Lúc sắp về nhà trọ, di động của Lê Phù rung vài tiếng.

Là tin nhắn thoại Jack Hà Tư Diêu gửi tới.

Cô dán tai vào di động, không muốn những người khác trong xe nghe thấy, cô chỉnh âm lượng đến mức nhỏ nhất. Hà Tư Diêu nói, nhặt được một cuốn sổ tay ở khe hở sofa trong nhà, lúc này cô mới nhớ ra, cô đánh mất một cuốn sổ tay ghi chép. Hà Tư Diêu còn nói, hai ngày nữa sẽ đến Cambridge, thuận tiện đưa sổ cho cô. Cô trả lời, được.

Có lẽ thân thể nghiêng che màn hình quá mức cố ý, Lê Phù nghe thấy tiếng xì xào nhẹ nhàng truyền đến từ bả vai cô: "Đồ keo kiệt."

"..." Nếu thời gian có thể quay lại, nhất định cô sẽ không trêu chọc

tên quấn người này.

…

Sau khi xe đến dưới lầu, Lê Phù chậm rãi đỡ Châu Ánh Hi lên cầu thang, khó khăn lấy chìa khóa từ trong túi ra, mở cửa, sau đó đặt anh lên sofa. Lê Phù mở đèn sàn, đến phòng bếp đun nước nóng, lúc này Tiểu Bao Phù hấp tấp chạy tới bên sofa.

Một người một chó đang nhìn nhau, Tiểu Bao Phù vui sướng ngoáy ngoáy đuôi.

Châu Ánh Hi khá say sờ sờ đầu nó, nói: "Ừm, biết con nhớ ba."

Thấy Lê Phù đi tới, Châu Ánh Hi lập tức rụt tay lại, cô đưa cho anh một cốc nước ấm : "Uống chút nước ấm giải rượu, dạ dày có thể thoải mái hơn chút."

Châu Ánh Hi vừa mới chống tay đứng lên, lại say xỉn ngã xuống.

Có phải cố ý hay không, Lê Phù đã không phân biệt được nữa: "Châu Ánh Hi, sao tôi chưa từng phát hiện ra anh vô lại như vậy?"

Châu Ánh Hi lại cười: "Con trai chỉ khi ở trước mặt người mình thích mới trở nên vô lại thôi."

"…"

Lê Phù đặt cốc nước lên bàn trà: "Uống hay không kệ anh."

Cô vừa định về phòng, lại bị Châu Ánh Hi túm cổ tay, giọng anh rất nhẹ: "Lại đây, tôi có chuyện muốn nói với em."

Cho dù không muốn nghe, cô cũng không thoát khỏi sức lực trong lòng bàn tay anh, cuối cùng ngồi xổm bên cạnh sofa.

Giữa hai người còn cách nhau một khoảng, Châu Ánh Hi bất mãn yêu cầu: "Lại gần hơn đi."

Lê Phù không muốn: "Cách như này tôi vẫn nghe rõ."

"Á…"

Đây là lần đầu tiên Lê Phù cảm nhận được sức mạnh của Châu Ánh Hi, cánh tay mạnh mẽ vòng qua gáy cô, kéo thân trên của cô đè trước mặt anh. Dán quá gần, chóp mũi hai người chạm nhau, như bị một chiếc lông vũ nhẹ nhàng lướt qua da thịt, nổi lên cảm giác tê dại tinh tế.

Ánh đèn mờ nhạt lúc nào cũng mập mờ.

Hơi thở không đều phả lên mặt hai người, khoảng cách ngắn ngủi, dường như không cẩn thận sẽ hôn nhau. Người hơi say là Châu Ánh Hi, người động lòng trước cũng là anh, ngực điên cuồng run rẩy: "Gần vậy cũng không muốn hôn tôi sao?"

Lê Phù suy nghĩ trong sự mập mờ: "Không muốn."

Châu Ánh Hi thở dài tiếc nuối nói: "Tôi đúng là tên thất bại."

Lê Phù cũng không muốn dây dưa không rõ bên cạnh sofa: "Nếu anh không nói khách sạn của anh ở đâu, vậy anh ngủ sofa, tôi ngủ phòng ngủ. Lát nữa tôi mang chăn gối ra cho anh."

Tâm tư Châu Ánh Hi hoàn toàn không đặt ở đây, anh không định thả người, cánh tay ôm ghì gáy cô, sau khi nhìn cô vài giây bằng ánh mắt nóng rực, ngẩng cổ lên, hôn lên môi cô. Không như chuồn chuồn lướt nước, mà là nụ hôn triền miên chiếm hữu, tiếng môi lưỡi quấn quýt cùng tiếng thở dốc quanh quẩn trong căn phòng yên tĩnh.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù không có sức lực đấu với một người đàn ông trưởng thành say rượu, hai tay khép chặt trước ngực, nhưng gáy lại bị Châu Ánh Hi siết càng ngày càng chặt, ôm hôn cô. Đêm khuya trong căn trọ, củi khô chậm rãi cháy lên, hai người đồng thời mất trọng tâm ngã xuống.

Châu Ánh Hi buông môi cô ra, như chưa đủ hôn từ má đến tai Lê Phù, sau đó cắn đôi tai ửng hồng của cô, cuối cùng hơi thở dừng lại trên cần cổ mảnh khảnh: "Tôi chưa từng thích ai, em là người đầu tiên, tôi cũng hy vọng em là người cuối cùng."

Lời tỏ tình đột ngột khiến Lê Phù muốn trốn tránh, cô thử đẩy anh ra: "Anh uống say rồi."

Nhưng hiển nhiên lại thất bại.

Đầu ngón tay Châu Ánh Hi dịu dàng vén sợi tóc rối của cô ra sau tai: "Có muốn chơi một trò chơi với tôi không?"

Lê Phù từ chối: "Không chơi."

Châu Ánh Hi hừ một tiếng: "Không công bằng, sao chỉ cho phép em uống say chơi trò cá vàng với tôi, mà không cho phép tôi chơi với em."

"..." Lê Phù sửng sốt, bày ra dáng vẻ tùy ý, nói: "Ok, anh muốn chơi cái gì?"

Bàn tay Châu Ánh Hi nhẹ nhàng vuốt ve gáy cô, nói: "Trò chơi dương cầm, em phụ trách chơi, tôi sẽ đoán âm. Ba cơ hội, nếu tôi đúng, em sẽ phải chịu trừng phạt, nếu tôi sai một lần, em sẽ trừng phạt tôi."

Lê Phù ngơ ngẩn, cúi đầu suy nghĩ.

"Không muốn?" Thấy Lê Phù rất lâu không có lên tiếng, Châu Ánh Hi

tiến sát lại gần cô, chạm phải ánh mắt cô: "Không muốn cũng không sao, vậy chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi."

Bàn tay anh ôm gáy cô, cô nhanh chóng nói: "Được, coi như chúng ta huề nhau."

…

Bật đèn hướng về phía dương cầm, nguồn sáng duy nhất trong phòng sách dừng lại trên phím đàn, chiếc dương cầm kiểu cổ này được Châu Ánh Hi mua về từ Áo. Anh rất thích đồ án hoa và chim điêu khắc trên đó, còn có một đoạn Kinh Thánh.

"Trái tim anh khao khát em, như hươu khao khát suối nước."

Châu Ánh Hi đặt giá nến lên bàn bên cạnh dương cầm, bình thường ban đêm, anh thích phổ nhạc. Sau khi anh nhường sân khấu cho Lê Phù, kéo một cái ghế dựa tới, ngồi bên cạnh cô, lặng lẽ nghe cô đánh đàn.

Vòng đầu tiên của trò chơi nhanh chóng được bắt đầu.

Lê Phù có lòng hiếu thắng rất mạnh, vì thế, cô đánh một hợp âm khá phức tạp.

Quy tắc trò chơi là, một lần qua.

Nhưng điều này cũng không làm khó được Châu Ánh Hi, anh trả lời đúng từng âm một.

"Bài thứ hai." Châu Ánh Hi lẳng lặng nhìn Lê Phù như người chiến thắng.

Lần này Lê Phù đổi một bài có độ khó cao hơn.

Đáng tiếc, Châu Ánh Hi lại đúng.

Cảm giác áp lực dần kéo tới, Lê Phù chỉ còn một cơ hội cuối cùng, hai tay cô đặt trên phím đàn, đầu óc xoay chuyển. Cô lẻn vào kẽ hở của quy tắc trò chơi, đồng thời đàn một hợp âm không hài hòa, hơi giống đánh lung tung, hai tay di chuyển xuống từ trên phím đàn, cô bình tĩnh thở nhìn về phía Châu Ánh Hi.

Mấy âm trước đó đều trả lời đúng, nhưng âm cuối cùng làm khó Châu Ánh Hi, anh nhắm mắt, không khỏi nhíu mày.

Lê Phù đoán anh nhất định sẽ sai, nhưng lại không như cô mong muốn.

"Rê." Châu Ánh Hi mở mắt đáp: "Âm cuối cùng là Rê, đúng không?"

"…"

"… Đúng." Mặc dù Lê Phù không muốn thừa nhận anh có thiên phú cảm âm siêu cao, nhưng cũng không thể nói dối được.

Châu Ánh Hi cười đắc ý: "Rachel, em thua rồi."

Lê Phù ra vẻ có chơi có chịu: "Ok, anh muốn trừng phạt tôi thế nào?"

Châu Ánh Hi nhìn cô, vỗ vỗ chân mình: "Lại đây, ngồi lên người tôi."

Trong lòng Lê Phù kinh ngạc, lùi bước: "Anh muốn làm gì?"

"Ngồi lên đây." Châu Ánh Hi chỉ lặp lại, không giải thích nhiều.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang ngồi trên ghế đã không còn cái gọi là chàng hoàng tử thanh tâm quả dục, ôn hòa nho nhã nữa, toàn thân tràn ngập cảm giác công kích áp bức. Lê Phù chậm rãi đi về phía anh, tự cô muốn chơi, cô phải chấp nhận trừng phạt, sau

đó, cô mặt đối mặt ngồi lên đùi anh.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù không dám tiếp xúc bằng mắt với Châu Ánh Hi. Đây là lần đầu tiên cô ngồi trên người một người đàn ông, cô mặc váy, nhưng tư thế này khiến váy tự xốc lên hai bên, bên dưới trống rỗng, chẳng khác gì không mặc.

"Cuối cùng là anh muốn làm cái gì?" Bởi vì căng thẳng, cô mất kiên nhẫn.

Hai tay Châu Ánh Hi chậm rãi trượt từ lưng xuống mông Lê Phù, lòng bàn tay mở ra ôm lấy mông cô, cô như ghé vào ngực anh, hai đầu gối bị ép quỳ trên ghế, nơi riêng tư bên dưới vừa khéo cọ xát vào bộ phận bí mật của anh. Dù cô không nhúc nhích nhưng vẫn có thể cảm nhận được vật lạ kia đang nóng dần lên, thậm chí còn cứng hơn.

Hai tay ôm mông cô, giọng Châu Ánh Hi thấp đi rất nhiều: "Lần đầu tiên là trò chơi cá vàng, lần thứ hai là đêm qua, em đùa bỡn tôi xong thì phủi mông bỏ đi. Lê Phù, em đúng là đồ không có lương tâm, có thế nào thì tôi cũng phải đòi lại chứ."

"Anh muốn làm gì?" Hai tay Lê Phù khoác lên vai hắn, nhìn thẳng anh.

Châu Ánh Hi nghiêng người về phía trước, dán vào sườn mặt cô: "Em để tôi nhịn hai lần, dù sao cũng phải để tôi thoải mái một lần chứ."

Lê Phù kinh ngạc, hai mắt trợn tròn: "Châu Ánh Hi, anh nghĩ cũng đừng nghĩ."

Cô la hét muốn xuống, Châu Ánh Hi ôm chặt cô vào lòng: "Chúng ta không làm chuyện đó."

Lê Phù tức giận nhéo lỗ tai Châu Ánh Hi: "Sao tôi không nghĩ ra anh lại là loại người như vậy chứ."

Lỗ tai bị nhéo đỏ, Châu Ánh Hi cũng không quan tâm, chỉ kề vào chóp mũi cô, nói: "Xin người đánh cược có chơi có chịu."

Bất ngờ không kịp đề phòng, Châu Ánh Hi xoa thịt mềm trên mông Lê Phù, dẫn cô xuống cọ xát thân dưới của anh. Cô chưa từng làm qua loại chuyện xấu hổ dâm đãng này, lo lắng bối rối đến biến sắc. Cho dù cách lớp quần âu phục, cô cũng có thể cảm nhận được vật đang dần cương lên bên trong, vừa cứng vừa nóng chạm vào phía dưới của cô.

Châu Ánh Hi hơi dùng sức kéo lớp vải ren, cặp mông đầy đặn trong nháy mắt bị siết ra dấu đỏ nhàn nhạt, Lê Phù vô thức ngửa đầu rên nhẹ một tiếng, cô cảm thấy quá mất mặt, lập tức kiềm lại âm thanh, mím chặt môi không cho mình rên lên. Nhưng chỉ cọ như vậy một lát, cô cảm giác được quần lót của mình đã ướt một mảng nhỏ.

"Tôi không muốn làm chuyện này, Châu Ánh Hi." Cơ thể Lê Phù không chịu sự khống chế của cô, bị hai bàn tay lớn kia lôi kéo. Cô muốn từ chối, nhưng không chống lại được cảm giác ngứa ngáy ập đến trong người.

Bỗng nhiên, Châu Ánh Hi cởi khóa kéo, cởi cúc áo, tụt quần đến đùi, sau đó tiếp tục để cô cọ xát. Thiếu một lớp vải ngăn cách, họ đều nhạy cảm hơn. Lê Phù khoác vai anh, nhìn anh, trên khuôn mặt dịu dàng nhã nhặn này, không có chút biểu cảm đê tiện nào, nhưng chuyện đang làm phía dưới, lại vô cùng đê tiện.

Sau một tiếng thở hổn hển nặng nề, Châu Ánh Hi nâng một cánh tay lên, tóm lấy gáy cô. Sau khi dục vọng bị kích thích, anh hoàn toàn biến thành một người khác.

Lê Phù thở gấp, cánh môi khép chặt trong quần lót đã hoàn toàn bị

cọ xát, ướt một mảng, vẫn đang không ngừng chảy nước. Châu Ánh Hi sờ nước dâm trên đùi mình, anh biết đây là phản ứng của thân thể cô, thừa dịp cô đang nhắm mắt rên rỉ, anh cởi quần lót ra.

Bỗng nhiên, cô cảm giác có một vật cứng rắn kề vào bụng, cô cúi đầu nhìn, thấy mà giật mình, dọa cô không biết làm sao: "Châu Ánh Hi, tôi sẽ không làm chuyện đó với anh."

"Không làm, tôi đã nói không làm rồi." Châu Ánh Hi dịu dàng dỗ dành cô.

Lê Phù hơi mất kiên nhẫn: "Được, anh cũng thoải mái rồi, thả tôi ra."

Chương 31: Cắn tai (Hơi H)

Một nửa là say, cũng có một nửa là tình dục, hai tay Châu Ánh Hi vẫn ôm ghì lưng Lê Phù, không cho cô đi xuống.

Ánh đèn bàn nửa đêm càng thêm yên tĩnh, giọng nói và ánh mắt của anh vẫn dịu dàng: "Em biết không, thật ra tôi không hề thích nhà ở Luân Đôn, quá vắng vẻ, cho nên tôi mới mua căn hộ này. Tôi nghĩ, nếu đến lúc già tôi vẫn cô đơn, tôi sẽ tới chỗ này để dưỡng già."

Anh cầm tay cô, nhẹ nhàng xoa nắn khớp ngón tay: "Trước khi quen em, tôi vẫn luôn cho rằng mình giống như lời họ nói, là một người cao thượng đến mức không có dục vọng. Nhưng từ khi quen em, dường như hồn bị em cướp đi, mỗi ngày sẽ nhớ em, sẽ rất muốn gặp em, sẽ bởi vì em không liên lạc với tôi mà chán nản."

Trái tim Lê Phù dần thắt lại.

Châu Ánh Hi vẫn chăm chú nhìn cô, đôi mắt đen kịt trong bóng tối đượm đầy tình cảm kìm nén: "Em khiến tôi mơ mộng hai lần. Cả hai lần sau khi mặt trời mọc, em đều quên sạch chuyện đêm trước, để lại tôi một mình trong mộng."

Ánh mắt Lê Phù hơi sáng lên, muốn nhấn mạnh một số điều: "Lần đầu tiên tôi hỏi anh có tự nguyện không, lần thứ hai anh cũng biết là tôi uống say mà. Chúng ta đều đã là người trưởng thành, có lẽ đều có thể phân biệt rõ ràng, cái gì là thật cái gì là giả."

Lông mi chớp nhanh, cô mím môi.

Sau khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi, là tiếng cười nhẹ của Châu Ánh Hi, anh khẽ vuốt tóc Lê Phù, hỏi: "Ừ, quy tắc trưởng thành của em tôi chấp nhận, nhưng tôi không có tiền đồ, không chịu nổi sự dụ dỗ của em. Vậy để cho công bằng, lần này thử khi em tỉnh táo xem. Ngày mai sau khi mặt trời mọc, có phải vẫn không có cảm giác gì với tôi không?"

Trong lúc đầu óc Lê Phù còn mơ màng, một nụ hôn không báo trước ập đến.

Nụ hôn không có tính công kích như Lê Phù nghĩ, ngược lại rất dịu dàng, kéo ra sợi tơ tình mập mờ, Châu Ánh Hi thay đổi góc độ mút mát đôi môi mềm mại của cô. Cô dần bị sự dịu dàng len lỏi giữa răng môi hòa tan, động tác của anh quá mềm mại. Hôn môi xong, anh hôn lên sườn mặt của cô, lại hôn từ sườn mặt xuống cổ, cuối cùng cánh môi ấm áp rơi lên xương quai xanh của cô.

Sự dịu dàng so với sự nóng bỏng càng dễ kích thích thân thể tê dại hơn, Lê Phù bị anh khiêu khích, thân trên khẽ run lên, tiếng rên rỉ rất nhẹ thoát ra từ cổ họng. Châu Ánh Hi hôn lên ngực cô, như muốn ngậm da thịt cô liếm lên trên, cần cổ thon dài của cô bị ép ngửa ra sau, nhắm mắt lại, mái tóc xoăn dài phủ xuống đùi anh.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Hôn lên xương quai xanh, môi Châu Ánh Hi hôn mút từ cổ lên cằm cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua, lại kích thích thân thể cô run lên, không khỏi khiến cô rên rỉ. Tiếng "A" quanh quẩn bên tai hai người, như hòn đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, lập tức có sóng nước lăn tăn.

Nụ hôn của Châu Ánh Hi, lại mút từ cằm Lê Phù xuống ngực cô, áo hở cổ mỏng manh đã rơi xuống dưới vai từ lâu, lòng bàn tay cô đặt lên vai anh. Khi môi anh chạm vào bầu ngực sữa của cô, cô mẫn cảm, lo lắng lại có thêm chút hưng phấn.

“Châu Ánh Hi…” Giọng cô thay đổi, cũng không biết muốn nói gì với anh, chỉ có thể vô thức gọi tên anh.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc hỗn loạn của hai người.

Dừng hôn, cằm Châu Ánh Hi nhẹ nhàng rơi trên ngực Lê Phù, ngước lên cười xấu xa: “Lê Phù, đêm qua em ngồi trên người tôi, cởi quần tôi.”

“Không thể nào.” Lê Phù căng thẳng trừng mắt nhìn anh.

Châu Ánh Hi ôm lấy lưng Lê Phù, giọng nói vang lên trên vai cô: “Em nhìn em xem, không chịu nhận.”

“Uống say thì ai mà nhớ…” Lê Phù vừa phản bác, phía dưới hình như đụng phải vật nóng, cô muốn chạy nhưng chạy không thoát: “Châu Ánh Hi, anh mặc quần vào.”

Châu Ánh Hi chỉ nói với Lê Phù: “Ôm chặt tôi.”

“Cái gì?” Cô không rõ anh muốn làm gì.

Anh căng quai hàm, hít thở nặng nề: “Em không cần làm gì cả, chỉ cần ôm chặt tôi là được.”

Trong ý thức hỗn loạn, Lê Phù nghe lời ôm lấy Châu Ánh Hi, cô không hiểu anh muốn mình ôm anh làm gì, cho đến khi cảm giác tay anh duỗi xuống, hình như là cầm lấy gậy thịt, sau đó còn nghe được tiếng thở hổn hển nặng nề của anh.

Mông Lê Phù cong về phía sau, hai tay ôm chặt lấy cổ Châu Ánh Hi, hai bầu ngực cọ vào ngực anh, thân thể vô thức cong thành một độ cong quỷ dị. Gương toàn thân bên cạnh bàn vừa khéo hướng về phía họ, Châu Ánh Hi đang cầm gậy thịt màu đỏ tươi.

Lê Phù đè trên đùi anh, cô có thể cảm nhận phần đùi dưới của mình càng ngày càng căng cứng, gậy thịt của anh đang kẹp ở trong, quy đầu to tròn thi thoảng sẽ vỗ lên bụng dưới của cô. Cô buồn bực chôn vào cổ anh, thúc giục: "Anh còn bao lâu nữa mới bắn?"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Yết hầu Châu Ánh Hi lăn lộn, trong mắt bừng cháy: "Cắn tai tôi."

"Cái gì?" Cô tưởng mình nghe lầm.

Anh dịu dàng nhắc lại lần nữa: "Cắn tai tôi đi."

"…"

Thấy Lê Phù không nhúc nhích, Châu Ánh Hi nhẹ giọng dỗ dành: "Giúp tôi một chút."

Khi dục vọng lan tràn, bành trướng trong thân thể, anh trở nên người chính bản thân cũng thấy xa lạ.

Vì để nhanh xong việc, Lê Phù cắn một bên tai của anh.

"Đúng là chỉ một chút thôi." Châu Ánh Hi khẽ cười, đòi hỏi: "Cắn chậm thôi, được không?"

Người dịu dàng vào ban đêm dường như có ma lực, âm thanh khàn khàn vang lên bên tai Lê Phù, như men say chậm rãi ăn mòn ý thức của cô. Cô cắn lỗ tai anh, lỗ tai của anh không mỏng cũng không dày, lông tơ tinh tế lướt qua môi cô, khiến lòng cô ngứa ngáy.

"Ưm…"

Châu Ánh Hi thở hổn hển, tăng nhanh tốc độ dưới tay, bàn tay ôm

lấy tấm lưng mảnh mai của Lê Phù, chỉ cần cô dán sát vào mình, cho dù là một động tác cắn lỗ tai cũng có thể khiến cả người anh bốc cháy. Gậy thịt trong lòng bàn tay cứng đến phát đau, tinh dịch chảy đầy đầu ngón tay anh. Hơi nóng phả lên cổ cô, cô ngứa đến cả người run rẩy, hết lực nhả môi ra, động tác sóc dưới thân càng lúc càng mạnh, cô hoàn toàn không dám nhìn.

Dục vọng lúc nửa đêm, khiến gợn sóng dập dờn biến thành xoáy nước sâu không thấy đáy.

…

Dường như đêm nay rất dài.

Đêm qua sau khi hai người tách ra, Châu Ánh Hi đợi Lê Phù về phòng xong anh mới rời khỏi phòng sách. Anh chuyển chăn gối đến sofa, thân hình cao lớn của anh miễn cưỡng chen chúc trên sofa cũng ngủ tạm được. Cách một bức tường, anh nghĩ đến một số chuyện, sau đó ngủ thiếp đi.

Dù sao cũng uống đến choáng váng, Châu Ánh Hi ngủ rất say, ngày hôm sau bị tiếng chuông cửa và Tiểu Bao Phù đánh thức. Vốn dĩ anh cảm thấy cứ đi mở cửa như vậy không hay cho lắm, dù sao cũng đã cho Lê Phù thuê phòng, nhưng gõ cửa phòng ngủ hai lần cô đều không phản ứng. Thấy chuông cửa ấn ngày càng dữ dội, anh mở cửa ra.

Ngoài cửa là người anh quen thuộc, trong tay còn đẩy một chiếc vali.

“Lê Ngôn?”

“Châu Ánh Hi?”

Chương 32: Chấp thuận

Lê Ngôn còn đang nghi ngờ tại sao Châu Ánh Hi lại xuất hiện trong nhà trọ của em gái mình, Lê Phù mặc áo T - shirt rộng thùng thình, vành mắt thâm quầng, tóc tai bù xù đi ra.

"Anh..." Lê Phù chột dạ mím môi, hai tay không biết nên đặt đâu.

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, còn cùng nhau qua đêm, cho dù đối phương có là Châu Ánh Hi có gia thế giáo dưỡng không chỗ nào để chê, Lê Ngôn vẫn sẽ bảo vệ em gái trước tiên, anh ấy lạnh lùng nhìn Châu Ánh Hi: "Chuyện gì xảy ra?"

Châu Ánh Hi sợ mình nói sai, đợi Lê Phù mở lời.

Lê Phù nói: "Anh, em quên nói với anh, nhà này là Châu Ánh Hi cho em thuê."

Cô tốn chút thời gian giải thích mọi chuyện từ đầu tới cuối với Lê Ngôn, bao gồm cả việc tại sao Châu Ánh Hi lại qua đêm ở đây. Lê Ngôn đã hiểu đại khái, nhưng đối với vài việc vẫn nửa tin nửa ngờ.

Để anh em hai người có không gian, Châu Ánh Hi vào phòng sách.

Một đêm trôi qua, phòng sách sạch sẽ như thể tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra, nhưng sau khi anh tỉnh táo lại từ cơn say, nhìn chiếc ghế kia, hồi tưởng lại mình đã làm ra chuyện không thể kiểm soát với Lê Phù, có vài giây anh cảm thấy cực kì hoang đường.

Anh chống bàn như đang ăn năn về hành vi mất kiểm soát của

mình, di động bỗng rung lên.

Tên người gọi là: Anh rể Galen.

Hứa Bác Châu là chồng của chị họ Châu Ánh Hi, là cơ trưởng của hãng hàng không. Trong đại gia đình, họ khá thân thiết, nên chuyện với Lê Phù, anh nói hết với anh rể, đương nhiên anh rể cũng chỉ cho ít chiêu.

Hứa Bác Châu hỏi anh, quán bar tiến triển thế nào.

Sau khi Châu Ánh Hi thành thật khai báo, Hứa Bác Châu hoảng hồn: "Anh bảo cậu tiến hành từng bước, sao cậu chạy nhanh thế?"

"Uống rượu, hơn nữa thấy cô ấy, thật sự là em không nhịn được." Giải thích như vậy, Châu Ánh Hi vẫn cảm thấy rất áy náy, cảm giác như mình đã làm một chuyện không thể tha thứ.

Hứa Bác Châu trào phúng: "Chúc mừng cậu, lại tự làm khó mình rồi, gánh nặng đường dài."

Cổ vũ anh xong, Hứa Bác Châu cúp điện thoại.

Trong phòng ngủ đối diện hành lang.

Lê Phù bị Lê Ngôn ép ở mép giường, bị xem như phạm nhân thẩm vấn rất lâu, đề tài đơn giản chỉ xoay quanh "Châu Ánh Hi", "thuê phòng", "qua đêm".

Cái gì có thể nói Lê Phù đã nói hết rồi, nhưng có một câu cô nghe xong vẫn đạp Lê Ngôn một cái, cho dù biết anh ấy chỉ đang nói đùa: "Sao lại bảo nhìn em như thể sẽ dạy hư anh ấy? Lê Ngôn, sao khuỷu tay anh lại hướng ra ngoài thế hả."

Vốn dĩ cô muốn vạch trần bộ mặt thật của Châu Ánh Hi, nhưng vừa nghĩ nói ra những chuyện đó sẽ bị anh trai đánh chết, cô đành nuốt

xuống.

“Châu Ánh Hi nhìn thì thanh tâm quả dục, nhã nhặn, gia thế cũng tốt, lại là bạn nối khố với Jerry bạn anh, nhân phẩm có thể bảo đảm. Ngược lại là em, lần đó ở hồ Como bảo cậu ấy giả làm bạn trai em, lúc đó anh thật sự sợ em có hứng thú với cậu ấy.” Lê Ngôn ôm cánh tay lẩm bẩm.

Lê Phù chống lên chân anh, mệt mỏi cúi đầu: “Anh, em không có hứng thú với anh ấy, một chút hứng thú cũng không có.”

“Nhưng cậu ấy thích em.” Lê Ngôn nhấn mạnh trọng điểm.

Một đêm hỗn loạn, toàn thân Lê Phù rã rời: “Em không quan tâm anh ấy có thích em không, dù sao em cũng không thích anh ấy. Em thề với anh, em với anh ấy không có tương lai.”

“Chắc chắn thế cơ à? Cậu ấy là hình mẫu lý tưởng của rất nhiều nữ sinh đấy.”

“Em rất chắc chắn, rất chắc chắn rằng anh ấy không phải hình mẫu lý tưởng của em.”

Thấy em gái mệt mỏi như vậy, Lê Ngôn cũng không định chất vấn nữa, anh ấy bảo Lê Phù về giường nằm tiếp, nói sẽ dẫn Châu Ánh Hi ra ngoài tâm sự, lát nữa về làm cơm ngỗng quay cô thích.

Sau khi nhắm mắt ừ một tiếng, Lê Phù chui vào trong chăn.

…

Gần căn hộ có một công viên nhỏ, dòng sông uốn lượn chảy quanh cầu gỗ, mùa hè tất cả đều xanh um tươi tốt, chỉ đi dạo dưới tán cây đại thụ thôi, tâm trạng cũng thoải mái.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lúc Châu Ánh Hi và Lê Ngôn ra ngoài, còn tiện thể đưa Tiểu Bao Phù theo, Tiểu Bao Phù rất nghe lời, cũng không chạy lung tung, chậm rãi đi cạnh hai người.

Cho dù Lê Ngôn không gọi mình ra, Châu Ánh Hi cũng muốn ngả bài với anh ấy: "Lê Phù rất ưu tú, tính cách cũng rất tốt, tôi tin nam sinh nào từng ở chung với em ấy, có lẽ đều sẽ bị em ấy hấp dẫn, tôi cũng là một trong số đó."

Đối với gia cảnh, tố chất, sự nghiệp, địa vị xã hội của Châu Ánh Hi, Lê Ngôn đều ưng, thậm chí đến mức vỗ tay khen ngợi. Nhưng bởi vì trước đây có nghe bạn tốt nói qua chút chuyện về gia tộc của anh, nhất là mẹ anh, Lê Ngôn đơn phương cho rằng anh không thích hợp với em gái theo đuổi tự do, không bị ràng buộc của mình.

Cãi thì cãi với em gái thế thôi, anh ấy vẫn luôn nâng em gái trong lòng bàn tay. Cho nên những năm gần đây, cho dù em gái làm gì, anh ấy đều dùng hết sức của mình bảo vệ cô, ủng hộ cô, để cô có thể làm chính mình.

"Cậu nghiêm túc sao?" Lê Ngôn chỉ muốn hỏi một câu.

Châu Ánh Hi không chút do dự trả lời: "Đúng, tôi rất nghiêm túc."

Biết Lê Ngôn thân là anh trai đang lo lắng cái gì, Châu Ánh Hi không chút hoang mang tiếp tục giải thích, hy vọng có thể dùng sự chân thành của mình cho anh ấy một viên thuốc an thần: "Mỗi lần nhắc đến gia đình tôi, hình như mọi người đều hiểu lầm. Thật ra ba mẹ tôi chỉ là hai thương nhân tương đối thành công, cho tôi cuộc sống không tệ thôi. Cuộc sống của tôi rất đơn giản, thậm chí đơn giản hơn cả người bình thường, ngoài dương cầm thì cũng chỉ có dương cầm. Nên nhiều năm như vậy, tôi chưa từng động lòng với một cô gái nào, Lê Phù là người đầu tiên."

Lê Ngôn ngẩn người, khó tin nở nụ cười, nhưng không ngắt lời, tiếp

tục nghe.

Châu Ánh Hi nói: "Tôi không biết cậu có tin những lời này hay không, nhưng là lời thật lòng của tôi." Bỗng nhiên, anh dừng bước, thành khẩn nhìn Lê Ngôn: "Cậu là anh trai của Lê Phù, tôi không muốn giấu diếm cậu. Tôi thích em ấy, rất thích em ấy, đương nhiên tôi cũng biết em ấy là một cô gái tự do, muốn tiến vào tim em ấy không hề dễ dàng, nhưng tôi sẽ cố gắng."

Người đàn ông trước mặt như đang thề thốt với anh ấy, Lê Ngôn cười cười, anh ấy không muốn bầu không khí quá nặng nề, khoác vai Châu Ánh Hi, chậm rãi đi về phía trước cùng anh: "Em gái tôi học một mình ở Anh, bình thường tôi coi như là nuôi thả nó, nhưng liên quan đến chung thân đại sự của con bé, tôi tuyệt đối sẽ không qua loa. Lê Ngôn tôi cũng không phải là người thấy tiền sáng mắt, danh tiếng, địa vị, tiền bạc gì đó, dù có nhiều đến đâu, nhân phẩm không vượt qua kiểm tra thì miễn bàn. Tôi hy vọng người có thể cùng em gái tôi bước tiếp, phải thích hợp với nó, còn có, không cầu người đó yêu nó hơn tôi, nhưng phải yêu nó như tôi."

"Tôi hiểu." Châu Ánh Hi nghiêm túc hứa hẹn với Lê Ngôn: "Tôi không biết tôi có thể khiến em ấy, anh, và người nhà anh đều hài lòng hay không, nhưng tôi vẫn sẽ nói câu đó, tôi sẽ cố gắng."

Lê Ngôn nheo mắt đánh giá anh: "Sao cậu cứ liều chết dính vào em gái tôi thế?"

Châu Ánh Hi cúi thấp đầu, nhìn Tiểu Bao Phù đang vẫy đuôi, cười nhẹ: "Bởi vì tôi biết mình không phải người dễ dàng động lòng, nên tôi muốn thử bắt lấy người đầu tiên khiến tôi động lòng."

Lê Ngôn vỗ vai anh: "Đừng quá dùng sức theo đuổi em gái tôi, phải thoải mái chút."

Nghe hiểu một nửa, Châu Ánh Hi muốn biết thêm: "Có thể cho tôi

thêm vài ý kiến không?”

Lê Ngôn cố ý nhíu mày: “Cậu thuộc loại đi cửa sau à.”

Hai người nhìn nhau cười, Lê Ngôn vẫn cho anh một vài đề nghị: “Em gái tôi ấy à, không thích gì khác, chỉ thích chơi, thích tự do, cái gì con bé cũng có thể tự làm, nhưng cậu tuyệt đối không thể ép buộc nó. Ví dụ như khi còn nhỏ ôn tập trước khi thi, nếu cậu ép con bé đang muốn đi chơi ở nhà đọc sách, tuyệt đối con bé sẽ cáu kỉnh, nhưng nếu nó chủ động ngồi xuống ôn tập thì có thể học cả ngày, sau đó thi được hạng nhất lớp.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Châu Ánh Hi nghe hiểu, gật đầu: “Ừm.”

Lê Ngôn lại ôm lưng Châu Ánh Hi: “Tôi biết cậu nóng vội, bởi vì đúng là bên cạnh Tiểu Phù có rất nhiều bạn bè khác giới. Từ nhỏ đến lớn con bé đều thích kết bạn, chẳng phân biệt nam nữ, có bạn bè thuần túy, cũng có vài người quả thật có ý với con bé. Cậu lo có người nhanh chân đăng nhập trước cũng là chuyện rất bình thường.”

Cánh tay nặng nề đặt lên vai Châu Ánh Hi, giọng điệu Lê Ngôn mang chút cảnh cáo: “Nhưng tôi là anh trai của con bé, tôi vĩnh viễn chỉ đứng về phía em gái tôi, tôi vô cùng tôn trọng lựa chọn cá nhân của con bé.”

Những lời này của Lê Ngôn, dĩ nhiên Châu Ánh Hi nghe hiểu, hơn nữa còn khắc ghi trong lòng.

Sau khi hai người đi dạo một vòng bên bãi cỏ, cùng nhau trở về. Châu Ánh Hi thấy mẹ gọi điện thoại tới, anh bảo Lê Ngôn mang Tiểu Bao Phù vào nhà, anh đứng dưới tán cây bên ngoài căn hộ nhận điện thoại.

Mẹ Châu là một người mạnh mẽ, từ trong điện thoại cũng cảm nhận

được khí thế không thể chèn ép của bà ấy: "Con gái bác Liễu, Katty nói lần trước gặp mặt xong rất thích con, nhưng con bé nói con rất lạnh nhạt. Sau đó có chủ động hẹn con vài lần, con đều từ chối."

Châu Ánh Hi không trốn tránh: "Con không có cảm giác gì với Katty."

"Ánh Hi à." Mẹ Châu ngay cả khi cảm thán cũng khiến người ta hít thở không thông: "Năm nào con cũng nói với mẹ như vậy, bao nhiêu cô gái ưu tú quen biết vậy mà ai con cũng chướng mắt. Hiện tại trong mắt mấy chú bác đó, mẹ chính là người tự cao tự đại đấy."

Châu Ánh Hi trầm mặc, hô hấp trở nên nặng nề. Anh đang nghĩ dùng cách gì để đối phó với mẹ, cho đến khi mẹ Châu ra lệnh: "Giữ chút mặt mũi cho mẹ, đi gặp Katty lần nữa."

"Mẹ, con nghĩ con không thể gặp Katty." Lần đầu tiên Châu Ánh Hi trái lời mẹ.

Mẹ Châu ở đầu dây bên kia kinh ngạc: "Tại sao?"

Sau khi chuẩn bị đối mặt với sự khiển trách của mẹ, Châu Ánh Hi thẳng thắn nói: "Bởi vì con đã có người con gái mình thích rồi, đang theo đuổi."

Trong căn hộ là một cảnh tượng náo nhiệt khác.

Lê Ngôn lấy từ trong vali ra một đống đặc sản ba mẹ gửi tới, Lê Phù tỉnh ngủ, buộc tóc, ngồi xổm trên mặt đất lấy từng cái một ra, hai anh em dùng tiếng Quảng Đông trò chuyện.

Châu Ánh Hi từ ngoài cửa đi vào, nhìn qua tâm trạng uể oải, nụ cười cũng cứng ngắc miễn cưỡng. Anh chào hỏi đơn giản với Lê Phù, Lê Ngôn, sau đó đến phòng sách lấy đồ dùng cá nhân, rồi lại vội vàng tạm biệt họ.

Nghe được tiếng đóng cửa, Lê Phù lấy khuỷu tay đẩy đẩy Lê Ngôn:

“Anh không dọa anh ấy đấy chứ?”

“Anh giống loại người như vậy sao?” Lê Ngôn trừng mắt.

Lê Phù không biết chuyện, chỉ lo lắng cho Châu Ánh Hi một chút, cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục vui vẻ cầm đặc sản, trong ngực không ôm được hết, cô trải toàn bộ lên bàn.

Lúc này, điện thoại bị túi đồ che lại rung lên.

Cô lấy điện thoại ra, mở màn hình, thấy Châu Ánh Hi gửi tới một tin nhắn dài.

“Tôi có chút việc gấp phải về Luân Đôn trước, em và anh trai em ở Cambridge chơi vui nhé. Còn nữa, tôi muốn xin lỗi em vì tối qua say rượu thất thố, bởi vì thích em, nên mới dẫn đến một số hành vi quá đáng. Trong khoảng thời gian này hình như xảy ra rất nhiều chuyện, cụ thể thì, nó phức tạp hơn từ sau khi tôi tỏ tình với em, hình như tôi đã quấy rầy cuộc sống của em, nếu khiến em cảm thấy không thoải mái, không vui, tôi xin lỗi em lần nữa. Khoảng thời gian tiếp theo tôi sẽ hơi bận, dù tôi biết em sẽ không chủ động liên lạc với tôi, nhưng tôi hy vọng lần sau khi em liên lạc với tôi, không phải là để trả tiền thuê nhà.”

Chương 33: "Bạn gái của anh"

Bởi vì Lê Ngôn muốn đến Đại học Cambridge nghe diễn thuyết, cho nên phải ở lại đây một tuần.

Thật ra căn hộ không qua lớn, chỉ có một phòng ngủ, nhưng Châu Ánh Hi nói sofa trong phòng sách có thể coi như giường, Lê Ngôn ngẫm nghĩ, vài ngày thôi mà, huống hồ anh ấy muốn ở chung với em gái nhiều hơn, vì vậy nằm giường trong phòng sách.

Mấy ngày nay, anh ấy ở cũng coi như thoải mái.

Về phần Châu Ánh Hi, sau khi để lại tin nhắn, dường như biến mất khỏi thế giới của Lê Phù.

Bởi vì mỗi ngày học xong về có thể vui chơi giải trí cùng anh trai, cuộc sống trôi qua phong phú thú vị, Lê Phù cũng không quá nhớ rõ nhân vật này. Chỉ là đến tối ngày thứ năm, cô nằm trên sofa ăn salad, ăn ăn, bên tai như có như không lặp lại vài âm thanh như truyền đến từ trong mộng.

"Đứng lại gần đây chút."

"Không muốn hôn tôi sao?"

…

Nửa quả trứng gà suýt thì nghẹn trong dạ dày, Lê Phù đặt bát xuống, cầm cốc nước lớn tu ừng ực mấy ngụm. Cô nhắm mắt lại, vỗ nhẹ lên ngực, cảnh báo mình phải quên đi những tiếng ồn đó ngay

lập tức.

Nhưng, hiển nhiên là vô dụng.

Lê Phù đảo mắt, vẫn lén lút chuyển mắt đến chỗ lần trước Châu Ánh Hi nằm, chỉ là vừa nhớ lại chuyện xảy ra đêm đó, lỗ tai của cô lại đỏ lên, còn mỗi ngày một nóng.

Chết tiệt, trong lòng cô rối bời, xoa huyệt Thái Dương, nói với Tiểu Bao Phù: "Mẹ đưa con chuyển nhà, được không?"

Gâu, gâu…

Tiểu Bao Phù chưa bao giờ sủa lớn tiếng với cô, ngửa đầu như đang kháng nghị.

"Được rồi được rồi, không dọn không dọn, cho con ở lại một lát."

Lê Phù dỗ dành vài câu, Tiểu Bao Phù mới bớt giận, nằm sấp xuống lần nữa, thảnh thơi vẫy đuôi.

Bởi vì buổi tối Lê Ngôn muốn đi ăn cơm cùng giáo sư, nên tối đến cô mới một mình tùy tiện làm chút salad ăn, cũng không muốn xem phim, không muốn nghe nhạc, dứt khoát về phòng chui vào trong chăn.

Vốn dĩ định tìm Ngô Thi nói chuyện, nhưng Lê Phù lại không tìm thấy người của cô ấy. Từ lần trước sau khi đi bar cùng Đàm Tự, Châu Ánh Hi, Ngô Thi trở nên kỳ quái, hai ba ngày lại chạy tới Luân Đôn. Mỗi lần hỏi, Ngô Thi đều nói trong nhà có việc, nhưng cô luôn cảm thấy có mờ ám.

Cô đoán, có thể lén lút thân mật với Đàm Tự.

Bỏ đi, tìm người khác giãi bày tâm sự vậy.

Lê Phù kéo một cái gối mềm mại đặt dưới ngực, nằm sấp chơi điện thoại, sau khi hàn huyên trong mấy nhóm, cô bỗng chú ý tới avatar màu xanh nhạt bị vô số tin nhắn đè xuống kia, là bóng lưng một người đàn ông, đứng bên bờ biển lúc chạng vạng tối, đeo tai nghe nghe nhạc, có cảm giác yên tĩnh thoải mái như bộ phim nghệ thuật.

Nhìn thấy ngày tháng, Lê Phù mới nhớ ra, đã 5 ngày rồi cô và Châu Ánh Hi không liên lạc.

Có lẽ lòng hiếu kỳ làm tay cô ngứa ngáy, ngón tay ấn vào ảnh chân dung của anh, không phải muốn liên lạc với anh, mà chỉ muốn xem vòng bạn bè của anh. Vốn dĩ cô chỉ muốn nhẹ nhàng chút, nhưng người càng cẩn thận lại càng lo lắng, tay run lên.

Biến thành động tác lố bịch – Vỗ một cái.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Thấy trong hộp thoại nhắc nhở "Bạn đã vỗ Châu Ánh Hi", Lê Phù sợ tới mức suýt nữa ném di động đi.

Cô ngẩn người ra, trên mặt lập tức ửng đỏ như máu.

Bùm một tiếng, Lê Phù ngã đầu lên gối, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, khi cô không biết có nên gửi một tin nhắn để giảm bớt sự xấu hổ không, Châu Ánh Hi gửi tới một tin nhắn Wechat.

[Hi, đúng lúc định gửi Wechat cho em.]

Giọng điệu thoải mái khiến Lê Phù trong nháy mắt bình tĩnh từ trong trận chiến rối rắm, ý thức dần tỉnh táo lại, cô vén sợi tóc rối ra sau tai, trả lời.

[Vậy sao?]

Châu Ánh Hi: [Ừ, muốn nhờ em lấy góc độ khán giả, nghe giúp tôi

hai ca khúc này, xem ca khúc nào hay hơn.]

Rachel: [Ok.]

Đề tài được Châu Ánh Hi dẫn dắt trôi chảy tự nhiên, Lê Phù nhận được video, nghiễm nhiên đã quên sự kiện mất mặt vừa xảy ra.

Bởi vì trong hình ảnh hiện ra nhiều nhất trong video là tay của Châu Ánh Hi, nên Lê Phù không thể không nhìn chằm chằm vào tay anh, cô phát hiện hình như đây là lần đầu tiên mình nhìn kỹ hai tay anh đến vậy, ngón tay nhảy nhót trên phím đàn thon dài có lực, trắng nõn xương ngón tay lại rõ ràng, dường như trời sinh là bàn tay để đàn dương cầm.

Trước kia khi mấy nữ sinh các cô tán gẫu về hình mẫu lý tưởng, Ngô Thi đã nói rất thích nam sinh tay đẹp, nói đặc biệt gợi cảm.

Lúc đó Lê Phù không cho là đúng, cho đến khi đôi tay hoàn mỹ này rơi vào đáy mắt, cô đã hiểu.

Quả thật Châu Ánh Hi có một đôi tay vừa đẹp vừa gợi cảm.

Là bộ phận hấp dẫn người khác hơn cả vẻ ngoài của anh.

Rachel: "Tôi cảm thấy ca khúc thứ hai hay hơn, giai điệu thuận tai hơn, cũng không tục tĩu."

Lê Phù nghiêm túc trả lời.

Châu Ánh Hi lễ phép trả lời: "Cảm ơn."

Nếu không nghĩ tới chuyện xảy ra thời gian trước, cách một màn hình điện thoại, Lê Phù vẫn cảm thấy Châu Ánh Hi là nghệ sĩ dương cầm ôn hòa nho nhã. Có điều, rất khó để cô không liên tưởng đến vài chuyện.

Dù sao hai người cũng từng hôn nhau.

Còn làm chuyện mập mờ hơn.

Rõ ràng bóng người kia không xuất hiện ở trước mắt mình, rõ ràng cô ở Cambridge, anh ở Luân Đôn, nhưng Lê Phù nhìn chằm chằm vào cuộc gọi, nội tâm vẫn có chút dao động. Chẳng qua, cô cảm thấy dao động không phải vì thích, mà là vì mập mờ mang đến xấu hổ.

Qua 1 phút, Châu Ánh Hi trả lời: "Không quấy rầy em nữa, ngủ ngon."

Không quấn người cũng rất tốt, sau khi Lê Phù trả lời bằng một meme, hoàn toàn kết thúc cuộc trò chuyện với anh.

Lê Phù vừa định buông điện thoại xuống, điện thoại lại rung lên.

Phản ứng đầu tiên của cô dĩ nhiên là: Lại gửi cái gì đây. Nhưng sự thật chứng minh, cô nghĩ nhiều rồi, avatar bóng lưng màu lam im lặng, không chớp nháy nữa, người gửi Wechat tới là A Wing.

A Wing liên tục gửi tới vài tấm ảnh trên Insta.

Lê Phù cũng không biết là ai, không hiểu chuyện gì.

A Wing: "Thiên kim của tập đoàn nhà họ Liễu, bạn gái của Châu Ánh Hi."

Lê Phù kinh ngạc trả lời: "Vậy sao?"

A Wing lại gửi tới một tấm ảnh chụp sau khi phóng to, dùng bút đánh dấu đỏ khoanh tròn lại: "Cậu xem, khuôn mặt và bàn tay lộ ra này, không phải là Châu Ánh Hi thì ai nữa, đồng hồ đeo tay cũng thế."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù chăm chú nhìn, tuy trọng điểm của tấm ảnh này là ảnh tự sướng của cô gái trong nhà hàng, phía sau rất ít màu trắng, thậm chí nửa khuôn mặt lộ ra cũng bị ánh nến trong nhà hàng làm mờ đi, nhưng đúng là rất giống Châu Ánh Hi.

A Wing vẫn luôn hóng chuyện về nữ sinh này.

Con gái độc nhất của nhà họ Liễu, có giao thiệp với nhà họ Châu, học nghệ thuật ở Luân Đôn, đại học đã mở triển lãm tranh vài lần. Nói tóm lại chính là một vị phú nhị đại giống như Châu Ánh Hi, sinh ra ở đã ngậm thìa vàng, hơn nữa, mọi mặt đều hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ.

Nữ sinh kia quả thật rất xinh đẹp, là vẻ đẹp mà Lê Phù cũng rất thích, dịu dàng như nước, nhất là cặp mắt linh động như nai con, cười rộ lên đặc biệt xinh đẹp.

"Rất xứng đôi với anh ấy." Đây là câu trả lời của cô gửi A Wing.

Cũng không biết vì sao, sau khi xem ảnh chụp xong, Lê Phù cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cô ném điện thoại xuống, kéo áo ngủ lên đi phòng tắm, đột nhiên không muốn nói chuyện với bất kỳ ai.

…

Một đêm này, dường như trôi qua có chút rối loạn.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Lê Phù không cần đến trường, nhưng tối qua ngủ không được ngon, liên tiếp mơ mấy giấc mơ đứt đoạn. Tỉnh giấc lúc 10 giờ, hai mắt có chút sưng. Cô xỏ dép lười biếng đi vào bếp lấy nước uống, điện thoại bỗng vang lên, là Hà Tư Diêu gọi.

Hà Tư Diêu nói, anh ta đã đứng ngoài cửa, đến đưa sổ ghi chép.

Thay quần áo xong, Lê Phù đi mở cửa.

Hà Tư Diêu mặc quần áo thể thao thoải mái đứng ở cửa, lúc này Lê Phù mới nhớ tới, lần trước từ ngoại ô Cambridge về, bạn bè thả cô ở ngoài nhà trọ, nên chắc anh ta mới nhớ kỹ.

Hà Tư Diêu đưa cho cô một túi quà tinh xảo.

Sau đó, Lê Phù phát hiện bên trong còn có thứ khác: "Không phải chỉ có một sổ ghi chép sao, sao còn có một chai nước hoa nữa?"

Hà Tư Diêu nói: "Lần đầu tiên tới nhà cậu, cũng không thể tay không mà đến. Lần trước đi dạo phố, cảm thấy chai nước hoa Prada này rất hợp với cậu, vốn dĩ định làm quà sinh nhật tặng cậu năm nay. Nhưng nếu đã tới, thì tặng cậu trước, sau này sẽ tặng quà khác cho cậu."

Lê Phù muốn từ chối theo bản năng: "Sorry, tôi cảm thấy tôi không nên nhận quà của cậu."

"Cậu không cần có áp lực tâm lý." Hà Tư Diêu cười cười: "Tôi biết cậu không có ý gì với tôi, tôi chỉ đơn giản là không muốn tay không mà đến. Cầm đi, tôi sẽ không hiểu lầm."

Tay Lê Phù giơ giữa không trung dần hạ xuống.

Đứng yên bên cửa một lúc, Hà Tư Diêu cảm thấy có lẽ mình sẽ không được mời vào bên trong ngồi. Vì vậy, anh ta muốn nói cho cô một chuyện rồi đi: "Rachel, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"Chuyện gì?" Lê Phù nhẹ nhàng nhíu mày.

Hà Tư Diêu dừng nửa giây, nói: "Về Châu Ánh Hi."

-

Hứ, "Cứng" Hi nhà chúng ta muốn dốc sức rồi.

Chương 34: 99 cây số

Hà Tư Diêu rời đi.

Sau khi đặt túi quà lên bàn, Lê Phù ỉu xìu ngồi lại sofa, ánh mắt mất tiêu cự ngẩn người nhìn đầu gối, đang tiêu hóa lời Hà Tư Diêu vừa nói. Anh ta nói hai chuyện, chuyện thứ nhất, trong party sinh nhật Ngô Thi, Châu Ánh Hi đưa cô say rượu về phòng, làm một số chuyện dơ bẩn. Chuyện thứ hai, anh ta nói hai ngày trước thấy Châu Ánh Hi đang hẹn hò với một người phụ nữ ở nhà hàng Regency ở London.

Lê Phù thở dài một hơi.

Về chuyện thứ nhất, cô uống say mất ý thức, cộng thêm đúng là cô từng có tiền án say rượu nghịch ngợm, đối với lời nói phiến diện của Hà Tư Diêu, cô không thể đưa ra phán đoán chính xác. Mà chuyện thứ hai, trừ việc trong lòng cô có cảm giác kỳ lạ bị nhéo nhẹ một cái, cô cho rằng đây là việc riêng của Châu Ánh Hi, cô không có tư cách can thiệp.

Cô là một người rất có giới hạn, sẽ không bởi vì nam sinh có chút mập mờ với mình, mà thay thế mình vào một ai đó trong cuộc sống của anh, từ đó ghen tị, can thiệp, thậm chí lo sợ không đâu.

Quan hệ hai người hẵng còn mong manh, nên không thể tự tiện xâm nhập sâu hơn vào thế giới của nhau.

Sau khi sắp xếp lại cảm xúc, Lê Phù muốn gọi Lê Ngôn ra ngoài ăn cơm.

Cô thấy cửa phòng sách mở rộng, bên trong không có bóng dáng anh trai, vừa định gọi anh ấy, thì nghe thấy có người trốn trong nhà vệ sinh lén lút gọi điện thoại, giọng nói như cố ý đè rất thấp, sợ người khác nghe thấy.

"Ừ, chuyện bên này xong, anh sẽ về Hồng Kông một chuyến, em chăm sóc Polly cho tốt."

Thì ra là đang nói chuyện điện thoại với bạn gái, có cần phải làm như kẻ trộm thế không.

Lê Phù ở cạnh cửa xem thường, chuẩn bị đi cho Tiểu Bao Phù ăn thì nghe được Lê Ngôn nhắc tới một đề tài nặng nề, đề tài mà cô chưa từng tham dự trong gia đình.

Lê Ngôn không chỉ hạ thấp giọng, hình như trốn sâu vào bên trong.

Nhưng Lê Phù ghé tai trên cửa, vẫn nghe rõ.

Lê Ngôn: "Chưa, anh vẫn chưa nói cho con bé biết. Anh nghĩ rồi, với tính cách của con bé, nhất định sẽ chạy về nhà, nhưng gần đây việc học của con bé rất nặng, anh không muốn con bé vì chuyện này mà phân tâm. Hơn nữa khối u của ba là lành tính, không lan rộng không di căn, không cần quá lo lắng, tạm thời một mình anh về là được."

Anh ấy nói thêm vài câu trước khi cúp máy.

Kẽo kẹt, cửa gỗ bị kéo ra.

Lê Ngôn kinh ngạc, Lê Phù không nhúc nhích đứng ở ngoài cửa, anh ấy đoán, có lẽ em gái nghe thấy hết rồi. Đôi mắt ửng đỏ nhìn anh ấy chằm chằm, sau đó yếu ớt đến mức gần như mất đi trọng tâm, ngã vào trong ngực anh ấy, ôm chặt lấy anh ấy. Cô không nói gì, chỉ nức nở, tấm lưng mỏng như tờ giấy run rẩy lại.

…

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua, ba ngày sau ở Luân Đôn.

Sắc trời âm u, mây đen bao phủ.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bên ban công của căn hộ tầng cao nhất, trong một góc rộng rãi là tiếng dương cầm càng ngày càng lộn xộn, ngón tay đánh trên phím đàn càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh, bóng người trên gạch men trắng, như bóng ma nặng nề cô đơn. Tiếng đàn trong trẻo, từ nặng đến nhẹ, lại từ mềm mại đến mãnh liệt.

Châu Ánh Hi đã quen dùng âm nhạc giải tỏa áp lực.

Áp lực gia đình, sự kiểm soát của mẹ, trói buộc cơ thể anh, chỉ có âm nhạc, mới có thể giải phóng linh hồn anh trong tiếng nhạc trầm bổng du dương. Khi đó, anh nhắm hai mắt lại, không thấy được mây đen phía ngoài, anh chỉ thấy mình lao ra từ trong thác nước bạc màu, đẩy rèm nước che khuất mây che khuất mặt trời ra, đạp trên cỏ xanh bên dòng suối nhỏ róc rách, ánh mặt rơi xuống, có chú bướm bay tới.

Anh đi chân trần, chạy trốn, đi theo ánh sáng và bóng hình của đôi cánh, đuổi theo bươm bướm.

Vô số lần đưa tay ra, nhưng vẫn không bắt được, anh hiểu ra, thứ anh thích không chỉ là bươm bướm, mà còn là tự do có thể với tay bắt. Nhưng thứ anh không bắt được, không chỉ là bươm bướm, mà còn là tự do.

"Ánh Hi à, con chưa từng nói chuyện với mẹ như vậy. Con tưởng là mẹ không biết con đang làm gì sao? Mẹ chỉ đang chờ con mở lời thôi. Lần trước sau bữa tiệc tối riêng tư của thầy Hạ Hiến Lâm, trợ lý của ông ấy nói cho mẹ biết, con dẫn theo một cô gái đến dự tiệc, đây là lần đầu tiên. Lần thứ hai, trong hoạt động của câu lạc bộ

Cambridge, con công khai tỏ tình với một nữ sinh. Vì sao nhất định phải đợi đến khi mẹ ép con, con mới bằng lòng nói cho mẹ biết những chuyện này? Sợ mẹ không đồng ý? Sợ mẹ quá hà khắc?"

"Mẹ ấy mà, không phải người vô lý, nhưng mẹ hy vọng sự hợp lý của mẹ được xây dựng dựa trên cái nhìn nhất định của con. Con luôn được mẹ bảo vệ rất tốt và tò mò về thế giới bên ngoài, mẹ có thể hiểu được, nhưng, những bông hoa nở ở góc tường, mẹ hy vọng con nghĩ thật kỹ rồi mới hái."

Đông -

Bàn tay căng ra đè nặng lên phím đàn, Châu Ánh Hi khom lưng, gân trên mu bàn tay căng thẳng. Anh là một người bình thản, từ nhỏ đến lớn, ba mẹ đã dạy anh không được nóng nảy. Đúng, trên con đường họ dựng nên, trong thế giới Trueman được xây dựng, anh thuận buồm xuôi gió đến không nên nóng nảy.

Cuộc sống của anh, ôn hòa yên tĩnh như một hồ nước.

Đây là lần đầu tiên anh trái lời mẹ mình.

Nhưng anh vẫn nghe lời mẹ, gặp thiên kim Katty của nhà họ Liễu một lần nữa.

Katty chỗ nào cũng không thể bắt bẻ, duy chỉ có tính tình không dịu dàng điềm tĩnh như vẻ bề ngoài.

Khi Châu Ánh Hi phát hiện cô ta đăng ảnh lung tung lên mạng, đầu tiên là yêu cầu cô ta xóa đi, nhưng cô ta chỉ lắc lắc ly rượu, nheo mắt cười: "Em biết anh thích một nữ sinh, nghe nói là một sinh viên đại học gia cảnh bình thường. Em nghĩ, dì Phương sẽ không đồng ý cho hai người hẹn hò."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Làm phiền cô xóa ảnh.” Châu Ánh Hi lại yêu cầu lần nữa.

Nhưng Katty vẫn thờ ơ như trước, nhấp một ngụm rượu, nói: “Anh biết không, thật ra chúng ta chính là người tự do không tự do nhất. Chúng ta có gia thế tốt, có thể tiêu xài tiền, tài nguyên mà người bình thường cả đời này cũng không có được, chúng ta vừa sinh ra đã có được. Anh có từng nghĩ tới, kiếp trước phải tu mấy đời, mới có được cuộc sống ở vạch đích của đời này không.”

Ngực cô ta cúi xuống đặt lên bàn, nụ cười lười biếng mang theo gai nhọn: “Em hỏi anh câu này nhé, nếu anh không có nhà họ Phương, không có nhà họ Châu, anh cảm thấy mình có thể nghệ sĩ dương cầm người người ngưỡng mộ ở tuổi 28 không?”

Châu Ánh Hi giơ hai tay lên, anh đang cẩn thận suy nghĩ vấn đề này.

Không ngờ, anh nhắm chặt hai mắt, đầu đau như búa bổ. Nhưng trong vực sâu không thấy đáy, vẫn là chú bướm kia bay qua trước mắt anh, đẩy lo lắng ra, dẫn anh đi vào chốn thiên đường chim hót hoa nở kia.

“Lê Phù…” Đáy lòng anh đang không ngừng gọi cái tên này.

Nụ cười tùy hứng, thoải mái, không gò bó của cô luôn hiện lên trong đầu anh. Họ là hai loại người, thậm chí là hai đường thẳng song song, vốn dĩ là sự cách biệt một trời một vực tám sào bắc không tới, nhưng chính vì khác biệt, ngược lại làm cô càng trở nên hấp dẫn, càng đặc biệt.

Anh không biết cái gì gọi là ánh mắt kén vợ kén chồng.

Anh chỉ biết là, động lòng, phải thuần khiết.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên mưa rào.

Trong điện thoại hiện lên cảnh báo mưa to, Châu Ánh Hi xem nhẹ những tin này, anh định buổi tối tìm Đàm Tự trò chuyện. Nhưng vừa đứng dậy, thì nhận được tin nhắn Wechat của Ngô Thi.

Đọc xong nội dung, Châu Ánh Hi cau mày, cả người căng thẳng.

Anh quẹo cua bước nhanh về phòng ngủ, thay quần áo đơn giản xong, cầm chìa khóa xe trên bàn lên, vội vã ra cửa. Sau khi lấy, lập tức chạy khỏi gara.

Mưa to tầm tã, mưa gió thổi qua cửa sổ xe.

Vốn là thành thị cổ xưa, lúc này bị mưa bụi bao phủ càng u ám không màu.

Nắm chặt tay lái, tiếng hít thở của Châu Ánh Hi càng lúc càng gấp, cho dù anh muốn rút ngắn khoảng cách 99 cây số này, vẫn phải ổn định, anh phải an toàn nhìn thấy Lê Phù.

Mà tin nhắn của Ngô Thi vẫn lặp lại bên tai.

[Thầy Châu, tôi có việc ở Berlin, tạm thời không thể về Cambridge, đã 2 ngày rồi tôi không liên lạc được với Tiểu Phù, anh trai cậu ấy cũng đi rồi. Nghe bạn học nói 2 ngày nay cậu ấy không đến trường, đến nhà trọ cũng không tìm thấy cậu ấy, tôi không biết cậu ấy xảy ra chuyện gì, thầy có thể qua đó giúp xem tình hình giúp tôi không. Cảm ơn thầy.]

Chương 35: Dịu dàng

Bởi vì mưa to, lúc Châu Ánh Hi đến căn hộ ở Cambridge, đã là khoảng 8 giờ tối.

Đỗ Bentley ở chỗ trống bên đường, anh mở một cái ô đen ra xong thì chạy lên cầu thang, mái hiên không rộng, sau khi đóng ô lại, lưng của anh đã bị nước mưa làm ướt một góc, nhưng anh không có lòng dạ bận tâm bản thân, vẫn gõ cửa gọi người.

"Lê Phù…"

Thật ra Châu Ánh Hi có chìa khóa dự phòng, nhưng anh cho rằng nếu đã cho Lê Phù thuê phòng, thì không có quyền tự tiện xông vào. Nhưng gõ vài lần, bên trong vẫn không có tiếng động, anh bắt đầu lo lắng, mới vừa móc chìa khóa ra, anh nghe thấy Tiểu Bao Phù chạy tới bên cửa, còn có tiếng bước chân.

Sau đó, cửa bị kéo ra.

Lê Phù nhìn qua không có tinh thần, áo ngủ trên người nhăn nhúm, tóc cũng rối bù, hình như cô vừa mới tỉnh ngủ, còn chút giọng mũi: "Sao anh lại tới đây?"

Thấy cô bình an, trái tim treo lơ lửng của Châu Ánh Hi hạ xuống, quan tâm nói: "Ngô Thi nói hai ngày nay không thấy em, cô ấy lại đang ở Berlin, lo lắng cho em nên nhờ tôi tới thăm em."

"Ừm." Dường như Lê Phù đang bối rối, mệt mỏi rã rời: "Tôi không sao, anh về đi."

Châu Ánh Hi nắm chìa khóa, nhẹ giọng cười: "Tôi đội mưa từ Luân Đôn tới, em bảo tôi về đâu?"

Đầu Lê Phù nặng nề, không còn sức để nói thêm câu nào với anh: "Vậy anh đến khách sạn đi."

Giọng nói của cô rất yếu ớt, gương mặt cũng ửng hồng, Chuâ Ánh Hi nhíu mày hỏi: "Em chắc chắn là mình không sao chứ?"

"Ừ." Lê Phù gục đầu xuống: "Sốt rồi."

Thở phào một hơi, Châu Ánh Hi chỉ vào trong phòng nói: "Có phiền nếu tôi qua đêm ở đây không? Tôi cam đoan chỉ qua đêm, em như vậy, tôi thật sự không yên tâm."

Bởi vì trên đường tới đây, Ngô Thi đã nói với anh chuyện ba Lê Phù bị bệnh.

Dường như Lê Phù không biết mình không còn sức để từ chối, hay là tin tưởng, cô nghĩ, dù sao tên bại hoại nhã nhặn này cũng không có khả năng ra tay với người bị cảm như cô. Cô bảo Châu Ánh Hi vào phòng, thấy sau lưng anh ướt một nửa, nói: "Anh dính mưa rồi, mau thay quần áo đi, đừng..."

Cô ho khan vài tiếng: "Đừng để bị cảm."

"Ừm." Sau khi gật đầu, Châu Ánh Hi vừa định đi đến phòng sách, lại thấy trên thảm phòng khách, trên bàn trà tất cả đều là tài liệu, sách giáo khoa, bút, còn có mấy hộp thuốc cảm, hỗn loạn như hiện trường vụ án.

Anh không nói gì, chỉ nhẹ giọng nói với Lê Phù: "Em uống thuốc, uống thêm chút nước nóng xong thì nghỉ tiếp đi, giao Tiểu Bao Phù cho tôi, cảm thì nghỉ ngơi nhiều vào."

“Được.” Lê Phù lại ho mấy cái, cổ họng khàn đến mức nói không ra lời, đầu cũng đặc biệt khó chịu. Sau khi uống một ly nước ấm, xoay người về phòng ngủ.

Sau đó, tất cả mọi chuyện bên ngoài, cô hoàn toàn không biết gì.

…

Sau mỗi một đêm mưa to, bầu trời trong suốt như được gột rửa.

Ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, toàn bộ chung cư như rực rỡ hẳn lên, mỗi một góc đều được dọn gọn gàng, tài liệu trên thảm, sách giáo khoa, tất cả đều ngay ngắn trật tự xếp chồng lên trên bàn, ngay cả bút cũng được đặt rất quy củ.

Trong phòng bếp là mùi thịt tôm và cháo, Tiểu Bao Phù thèm, không ngừng vẫy đuôi, Châu Ánh Hi đút nó chút thịt cho đỡ thèm. Anh chậm rãi khuấy cháo và nguyên liệu trong nồi, màn hình điện thoại vẫn sáng, nội dung Wechat là, anh rể Hứa Bác Châu đang dạy anh nấu cháo.

Tài nấu nướng của anh không tốt, nhưng thắng ở chỗ có kiên nhẫn, sẵn lòng học hỏi.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Nấu mấy chục phút, mùi nấm hương, chân giò hun khói trong nồi đất dần nồng đậm.

Hứa Bác Châu: [Thần tiên cũng biết hạ phàm nấu cháo, thật sự hiếm thấy à nha.]

Châu Ánh Hi nhận lời khen ngợi, cũng hỏi ngược lại: [Cách nấu cháo của anh, thật sự ok sao?]

Hứa Bác Châu: [Em được lắm, học thành tài xong thì bắt đầu nghi

ngờ anh.]

Châu Ánh Hi: [Em không thể phạm sai lầm nữa.]

Nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, Châu Ánh Hi tắt màn hình, anh quay đầu nhìn, phát hiện sáng nay tinh thần của Lê Phù đã tốt hơn rất nhiều: "Khá hơn rồi chứ?"

Lê Phù xoa xoa đầu: "Ừ, tốt hơn nhiều rồi."

"Ừ, em rửa mặt trước đi, lát nữa ăn cơm."

Không trả lời, bởi vì Lê Phù cảm thấy chỗ nào cũng là lạ.

Nếu nhìn từ góc độ của người đứng xem, họ không khác với những cặp đôi sống chung là mấy, buổi sáng bạn trai tri kỷ nấu cháo cho bạn gái ăn. Còn nữa, cô phát hiện trong nhà được quét dọn một lần, không chỉ có tài liệu học tập, đồ dùng của cô cũng được sắp xếp ngay ngắn, ngay cả bình hoa cũng cắm đầy hoa tươi, còn là hoa hồng trắng cô thích nhất.

Ánh mặt trời dịu dàng chiếu vào bình gốm sứ đựng đầy hoa hồng.

Một buổi sáng cực kỳ dịu dàng, lãng mạn.

Một buổi sáng đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, Lê Phù thấy Châu Ánh Hi bưng một chén cháo đặt lên bàn ăn: "Sao anh biết nấu cháo kiểu Hồng Kông? Rõ ràng tài nấu ăn của anh..."

Chữ nát bị cô nuốt lại.

Châu Ánh Hi buông tay: "Học của người nhà, em thử đi."

"Lấy tôi làm chuột bạch à."

"Báo ân thôi, em đã nấu cho tôi một lần, tôi trả lại cho em."

"Ừ."

Sau khi rửa mặt xong, Lê Phù bắt đầu chậm rãi hưởng thụ tay nghề của Châu Ánh Hi. Vốn dĩ cô cho rằng với tài nấu nướng của anh, nhất định sẽ không dễ nuốt, nhiều lắm chỉ miễn cưỡng ăn, nhưng không ngờ ăn lại ngon ngoài ý muốn.

"Không tồi." Nên khen cô sẽ không keo kiệt.

Châu Ánh Hi cười cười: "Vậy ăn nhiều chút."

Anh không có thói quen ăn cháo buổi sáng, vẫn thiên về kiểu Tây, một miếng bánh mì nướng, một phần trứng chiên, một ly sữa tươi. Vừa khéo, cho dù ở nơi đâu, tư thế ngồi của anh đều đoan đoan chính chính. Vốn dĩ anh muốn hỏi tình hình 2 ngày nay của cô, nhưng lại sợ nhắc tới ba cô sẽ khiến tâm trạng của cô không tốt lên được, như thế thì hỏng bét. Vì vậy, anh lựa chọn im lặng ăn cơm cùng cô.

Nhưng không nghĩ tới Lê Phù đã ổn định tâm trạng, chủ động mở lời: "Thật ra không phải tôi cố ý không trả lời tin nhắn của mọi người, chỉ là trong nhà tôi gặp chút chuyện, tâm trạng không quá tốt, nên tôi mang theo Tiểu Bao Phù đi ngoại ô giải sầu. Không cẩn thận bị cảm, ngủ một giấc đã qua 1 ngày, cũng lười để ý người khác."

"Ừm." Châu Ánh Hi gật đầu: "Có thể hiểu, mỗi người đều có lúc tâm trạng không tốt, nhưng bạn bè không liên lạc được với em, nhất định sẽ lo lắng."

Nhìn qua Lê Phù vẫn có chút mệt mỏi: "Tôi biết."

Sau đó, hai người không nói gì nữa, im lặng ăn sáng.

Ăn xong hai ngụm cháo, Lê Phù vô thức liếc Châu Ánh Hi vài cái, cửa sổ ở phía sau, anh ngồi ngược sáng, sườn mặt như được chạm khắc tinh xảo, nhất là chiếc mũi cao thẳng. Chỉ là, cô bỗng nhớ tới chuyện mấy ngày trước A Wing tám với cô, ánh mắt ảm đạm đi.

Dùng bữa sáng xong, Châu Ánh Hi lau miệng, hỏi: "Có cần tôi ở với em vài ngày không?"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Ngụm cháo nóng suýt nữa bỏng cả cổ họng, Lê Phù rút hai tờ khăn giấy, nhắc nhở anh: "Anh nói chuyện cho đàng hoàng."

Châu Ánh Hi phản ứng lại, cũng không giải thích mà mở rộng đề tài: "Thật ra lúc Ngô Thi không tìm thấy em, vẫn luôn sốt ruột nhắc chuyện nhà em với tôi. Tôi biết người nhà em gặp chút chuyện, sợ em không vui, nên muốn ở lại cùng em."

Không khí mập mờ bất thình lình quanh quẩn bên bàn ăn, khiến Lê Phù có chút căng thẳng: "Không cần."

"Thật sự không cần sao?"

"…"

Châu Ánh Hi cười cợt nhìn Lê Phù, là sự khát vọng mềm mại. Đã thấy bộ mặt thật của anh, cô biết nếu anh muốn quấn lấy mình, thể nào cũng có cách.

Đơn giản, cô nói một câu, tùy anh.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Châu Ánh Hi đang thu dọn bát đũa, Lê Phù ngồi xuống thảm, bắt đầu tiếp tục viết luận văn. Hai ngày nay vì bệnh tình của ba, lại bị cảm lạnh, tiến độ của cô tụt lại một đoạn, phải nhanh chóng bổ sung.

Cô phát hiện, phòng được dọn dẹp khác biệt rất lớn với phòng không được dọn. Ít nhất thì, góc trong có thêm hoa tươi trang trí, tâm trạng cô tươi sáng hơn rất nhiều.

Châu Ánh Hi dọn dẹp xong, nhận một ly nước ấm, đặt lên bàn trà: "Hai ngày nay vẫn nên uống nhiều nước nóng chút. Em đọc sách đi, tôi không quấy rầy em nữa, tôi mang Tiểu Bao Phù ra ngoài đi dạo."

"Được." Lê Phù chỉ đưa mắt nhìn một người một chó trong chốc lát.

Bên ngoài nhà trọ là một bãi cỏ lớn, tầm nhìn rất thoải mái, hàng xóm cũng có ý thức, hoàn cảnh cả ngày đều thích ý yên tĩnh, Lê Phù khoanh chân ngồi trên thảm, đắm chìm trong biển tri thức.

Từng trang sách giáo khoa, tài liệu được mở ra, lật đến một trang nào đó, cô bỗng thấy một tờ giấy, nét chữ trên tờ giấy giống như người, thanh tú đẹp đẽ, lưu loát mà không qua loa.

Nét bút là của Châu Ánh Hi.

[Khi vẫn là tin tốt, đừng lo lắng về tin xấu. Trước đây thầy Hạ Hiến Lâm thường nói với tôi, nếu hôm nay mặt trời chiếu sáng, em nên tận hưởng ánh nắng mặt trời, mà không cần nghĩ mãi xem ngày mai trời có mưa không. Thật ra tính cách của em vui vẻ hơn tôi, chắc em hiểu rõ ý của câu nói này hơn, em có một người anh trai học y ở Harvard, lại có một đại gia đình ấm áp. Trình độ y tế ở Hồng Kông rất cao, em không cần quá lo lắng, tin tôi, nhất định sức khỏe của chú sẽ khỏe lên. Nếu lần sau tâm trạng không tốt, đừng từ chối sự quan tâm của bạn bè, đừng để họ lo lắng.]

Cuối cùng còn xen lẫn một câu mập mờ: [Còn nữa, tôi cũng sẽ lo lắng.]

Từng chữ rõ ràng rơi vào đáy mắt Lê Phù, cô cảm nhận được sự ấm áp giữa những hàng chữ, cô cũng biết Châu Ánh Hi viết những lời này để an ủi mình, sớm đã không còn xuất phát từ sự quan tâm

giữa bạn bè, mà là tình yêu nam nữ.

Mấy ngày nay tin tức lộn xộn, giống như sóng thần cuốn vào lòng cô, nhất thời đầu óc cô có chút loạn.

Lúc này, đúng lúc Châu Ánh Hi dắt Tiểu Bao Phù đẩy cửa vào.

Tiểu Bao Phù tản bộ xong thì mệt, chạy tới bên cạnh bát tỏ vẻ muốn ăn cơm, Châu Ánh Hi rất kiên nhẫn đi rót thức ăn chó cho nó. Giọng nói của Lê Phù bỗng vang lên sau lưng anh.

"Đêm sinh nhật Ngô Thi, là anh hôn tôi trước sao?"

"..."

Chương 36: Muốn hôn em

Châu Ánh Hi đoán chắc là Hà Tư Diêu nói cho Lê Phù chuyện đêm đó, anh không gấp gáp trả lời, mà đổ thức ăn cho chó, đổi cốc nước xong, mới chậm rãi xoay người.

Anh cũng không muốn trốn tránh hay giấu diếm, ánh mắt thẳng thắn: "Ừ, đêm đó tôi đỡ em vào phòng, do tôi không nhịn được, hôn em."

"…" Một đôi mắt dịu dàng chan chứa tình yêu đối diện với cô, trong lòng Lê Phù căng thẳng, không lên tiếng.

Châu Ánh Hi đi tới bên bàn trà, hơi cúi xuống, để có thể nhìn cô gần hơn, anh khẽ cười: "Lê Phù, em rất lợi hại."

"Cái gì?" Lê Phù ngẩn người.

Ánh mắt Châu Ánh Hi lại sâu hơn: "Trước kia khi mấy người Đàm Tự nhắc đến chuyện nam nữ, tôi đều không cho là đúng, còn rất thanh cao cho rằng tôi không giống họ. Nhưng từ khi gặp được em, tôi thấy được một mặt chính mình cũng lạ lẫm, hóa ra tôi cũng sẽ có dục vọng với nữ sinh mình thích, cũng sẽ háo sắc."

Lê Phù xác định mình đã tự bê đá đập chân mình.

Cô hối hận vì sao vừa rồi xúc động hỏi thành lời, rõ ràng đã từng thấy bộ dáng chân thật của anh, cũng biết anh không dễ chọc. Có lẽ do hai người cách rất gần, hoặc có lẽ do lời anh nói quá trắng trợn, khiến cô đỏ mặt. Cô cúi đầu, lại nghe thấy Châu Ánh Hi cười khẽ,

cùng cảm giác được anh tới gần mình.

"Châu Ánh Hi, đừng làm bậy." Lê Phù siết chặt bút, cô thừa nhận mình sợ mặt đen tối này của anh.

Mà Châu Ánh Hi chỉ lấy ra hai tờ giấy, đưa cho cô: "Ăn sô cô la cũng dính miệng được, lau đi."

Lê Phù sờ khóe miệng, sô cô la đen dính trên ngón tay, có vẻ vừa học vừa ăn, không cẩn thận dính vào. Nhưng cô không nhận khăn giấy, nói là lau không sạch, muốn đi nhà vệ sinh rửa mặt.

Châu Ánh Hi đi theo cô, đứng ở cửa nói: "Buổi chiều có muốn ra ngoài đi dạo không? Thư giãn đầu óc một lúc."

Hai ngày nay bởi vì bị cảm phát sốt, đúng là cô chưa ra ngoài hít thở không khí, Lê Phù đồng ý.

…

Cơm trưa do Châu Ánh Hi làm, cầm thực đơn anh rể Hứa Bác Châu đưa, làm hai phần cơm thịt bò trứng, còn xào thêm hai đĩa rau. Lê Phù thấy qua anh làm bò bít tết kém đến mức nào, không nghĩ tới có thể làm ra món ăn Hồng Kông chính cống như này.

Sau khi cơm nước xong, hai người dắt Tiểu Bao Phù ra ngoài.

Ánh mặt trời lúc chạng vạng đặc biệt dịu dàng, vốn ở vào vùng khí hậu ôn hòa, mùa hè ở Cambridge cũng không quá nóng bức.

Châu Ánh Hi cẩn thận nhặt chiếc áo sơ mi trắng từ sofa lên trước khi ra cửa, khi có gió thổi qua, anh đưa cho Lê Phù, nói bệnh cảm chưa khỏi hẳn, vẫn phải giữ vào.

Nhìn Châu Ánh Hi dắt Tiểu Bao Phù chơi đùa đằng trước, Lê Phù kinh ngạc, sao một người lại có thể có tới hai mặt vậy nhỉ.

Thời tiết tốt, luôn có thể thấy các cặp tình nhân đạp xe khắp nơi.

Tiếng cười nói vui vẻ, nụ cười tùy ý.

Đột nhiên Châu Ánh Hi hỏi Lê Phù: "Em biết đạp xe đúng không?"

"Đương nhiên." Lê Phù cảm thấy anh đang nói nhảm.

"Dạy tôi có được không?"

"Anh không biết đạp xe?" Lê Phù kinh ngạc vì anh không biết đạp xe.

Lời giải thích của Châu Ánh Hi nghe ra chút chán nản: "Mẹ tôi là người rất nghiêm khắc, bà chưa bao giờ để tôi chạm vào những chuyện có thể ảnh hưởng đến sức khỏe hai tay của tôi. Khi còn bé, tôi thấy bạn bè bên cạnh đạp xe đi chơi, tôi rất hâm mộ, cũng rất muốn học, nhưng mẹ sợ tôi ngã sấp, sẽ đè lên tay, thậm chí sợ tôi gãy xương."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Tình thương của mẹ như này với Lê Phù mà nói có hơi khó hiểu: "Chỉ là đạp xe đạp thôi mà, không khủng bố như vậy."

Ánh mắt Châu Ánh Hi nhìn Lê Phù như khát vọng tự do: "Nên tôi mới nói tôi rất hâm mộ em."

Chút việc nhỏ thôi, Lê Phù không biết vì sao anh muốn bay lên cảnh giới cao như vậy, cô tiện tay đi đến bên tường lấy một chiếc xe đạp, đẩy tới bên cạnh anh: "Thấy anh đặc biệt từ Luân Đôn chạy tới chăm tôi với Tiểu Bao Phù, tôi dạy anh."

"Được."

Lê Phù để Tiểu Bao Phù ngoan ngoãn đi bên cạnh họ, sau đó bắt đầu dạy cậu ấm này đạp xe. Châu Ánh Hi ngồi lên xe, hai tay vịn chắc tay lái, nghe Lê Phù dùng chân đạp đất trước, chậm rãi đẩy xe về phía trước, cảm nhận sự cân bằng.

"Được rồi, giẫm lên đi."

Lê Phù đỡ phía sau anh.

Châu Ánh Hi thử giẫm lên bàn đạp, nhưng không may là anh suýt nữa ngã sấp xuống.

Lần thứ nhất thất bại, Lê Phù khá có kiên nhẫn, cô tiếp tục dạy.

Nhưng cô không ngờ, anh có thể thất bại liên tục ba lần.

Xe đạp đạp trên đường nhỏ chậm rề rề thì thôi đi, còn ngã trái ngã phải, ngay cả Tiểu Bao Phù cũng sủa hai tiếng cười nhạo bên cạnh.

Lê Phù nóng nảy mất kiên nhẫn, trước kia dạy em họ đạp xe cũng vậy, ba lần không biết là cô đã bùng nổ. Mỗi lần thấy phiền, sẽ không để ý tới giọng nói của mình: "Châu Ánh Hi, sao anh ngốc thế hả."

Bị người mình thích mắng là ngốc, sắc mặt Châu Ánh Hi trầm xuống, anh muốn trả xe về nhưng lại bị Lê Phù ngăn lại: "Anh làm cái gì đấy, vẫn chưa học xong đâu."

Châu Ánh Hi buồn bực nói: "Em dữ quá."

"…" Người bề ngoài dịu dàng luôn có một loại bản lĩnh, chỉ cần tủi thân là tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu, Lê Phù có loại cảm giác áy náy như dọa trẻ con gào khóc, cô dịu dàng dỗ dành: "Xin lỗi, không phải tôi cố ý nói anh ngốc đâu."

Châu Ánh Hi cầm tay lái, người không nhúc nhích.

“Muốn học tiếp không?”

“… Ừm.”

Lần này Lê Phù kiềm chế tính nóng của mình, Châu Ánh Hi cũng dần thuần thục, sau hai lần thử, cuối cùng anh đã có thể đạp xe chầm chậm dọc theo con đường nhỏ.

“Anh giỏi quá.” Cô Lê lớn tiếng cổ vũ phía sau.

Châu Ánh Hi đạp vững vàng, Tiểu Bao Phù chạy bên cạnh xe.

Thấy anh lên trình rồi, Lê Phù lấy cho mình một chiếc xe, sau đó đuổi theo.

Trong con đường nhỏ đầy hoa tươi, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười của hai người.

…

Không biết từ bao giờ, mặt trời đã dần lặn xuống đường chân trời.

Hoàng hôn ở Luân Đôn và Cambridge đều xinh đẹp tuyệt vời như nhau, hoàng hôn phía xa là một vầng sáng mềm mại màu tím hồng. Trong thành phố mưa nhiều, hoàng hôn xinh đẹp luôn chứa sự chữa lành khiến người ta lưu luyến không rời.

Cây xanh lay động xào xạc trong gió chiều.

Hai người một chó, hòa vào trong hoàng hôn lãng mạn lúc 5 giờ rưỡi.

Đi xe mệt mỏi, họ đẩy xe đạp đi vào công viên gần đó.

Xe đạp nghiêng dựa vào cây cổ thụ cành lá rậm rạp, trên ghế dài phía trước chỉ có bóng lưng Lê Phù, mái tóc dài bị gió nhẹ nhàng thổi qua, cô đang nhắm mắt cảm nhận hơi thở chữa lành từ bốn phía. Thay vì nói cô thích gần gũi với thiên nhiên, không bằng nói cô thích tất cả những thứ có thể giúp mình tự do, vui vẻ.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cô mở rộng cánh tay để thở chậm.

Giống như tất cả phiền muộn đều được gột rửa sạch sẽ.

Bóng người phía sau yên lặng đứng rất lâu, Châu Ánh Hi cầm hai chai nước khoáng, lặng lẽ nhìn cô, không vội đi đến, bởi vì anh không muốn quấy rầy sự yên tĩnh của cô lúc này.

Thấy cô thả tay xuống, quay đầu lại tìm người, anh mới bước đến.

Châu Ánh Hi đưa bình thủy tinh cho Lê Phù, sờ Tiểu Bao Phù đang nằm trên mặt đất, nói: "Cảm ơn em đã dạy tôi đạp xe hôm nay, tôi rất vui."

Nói xong, anh ngẩng đầu, cười nhẹ với cô.

Anh có một đôi mắt rất đẹp, sâu thẳm dịu dàng, mỗi lần chỉ cần Lê Phù đối diện với anh vài giây, sẽ vô thức đắm chìm một chút, nên cô kịp thời quay đầu, bỏ qua một bên, cũng sờ Tiểu Bao Phù: "Cái này thì có gì phải cảm ơn, thường thôi, đoạn sau anh xem như thông minh, tôi còn lo anh không học được trong một ngày."

Thấy cô cười, Châu Ánh Hi thuận theo hỏi một câu: "Tâm trạng tốt hơn chưa?"

Lê Phù đùa giỡn cùng Tiểu Bao Phù, kéo tóc: "Ừ, tốt hơn mấy ngày trước nhiều rồi."

"Vậy thì tốt rồi." Châu Ánh Hi nhìn cuối cùng Lê Phù gương mặt Lê Phù cũng tươi cười, nói: "Tôi không thể ở cạnh em mãi được, ở Luân Đôn còn rất nhiều chuyện đang đợi tôi. Tôi không ăn tối với em nữa, lát nữa đưa em và Tiểu Bao Phù về, tôi sẽ rời đi ngay."

Trên mặt cô bỗng cứng đờ, tim Lê Phù như rơi xuống, nhưng cô nhanh chóng phục hồi tinh thần, nhẹ nhàng đáp: "Ừm, về sớm thì an toàn hơn."

Không nói thêm một chữ thừa thãi nào.

Càng không có ý giữ lại mà anh muốn nghe.

Châu Ánh Hi chăm chú nhìn gương mặt được bao phủ bởi ánh chiều tà, như đội tấm lụa mỏng xinh đẹp, thấp giọng hỏi: "Em có muốn cảm nhận cảm giác được ánh chiều tà hôn nhẹ không?"

Lê Phù chậm rãi đứng thẳng dậy: "Có ý gì?"

"Em nhắm mắt lại đi." Châu Ánh Hi yêu cầu cô.

Do dự trong chốc lát, Lê Phù nghe lời nhắm hai mắt lại.

"Nụ hôn của hoàng hôn" chỉ là một lời nói dối đẹp đẽ.

Châu Ánh Hi cúi đầu hôn lên môi Lê Phù, môi cô mềm mại như vừa chạm vào sẽ tan chảy, anh không hôn sâu lắm, hai tay chỉ nhẹ nhàng đỡ lấy hai vai cô.

Lê Phù cũng không muốn chìm đắm trong nụ hôn, cảnh giác muốn đẩy anh ra: "Châu Ánh Hi…"

Hô hấp của cô đã dần trở nên dồn dập.

Châu Ánh Hi nhìn chằm chằm vào mắt Lê Phù, dùng ánh mắt mạnh mẽ đè cô xuống, âm thanh truyền ra từ cổ họng, dịu dàng nóng

bỏng: “Hôm nay trời chiều thật đẹp, đột nhiên rất muốn hôn em.”

“...” Hô hấp của Lê Phù từ dồn dập trở nên hỗn loạn, dường như cô nghe thấy tiếng trái tim mình run rẩy.

Đưa tay nhẹ nhàng xoa mái tóc bị gió thổi loạn của Lê Phù, mà sự ga lăng của Châu Ánh Hi chỉ dừng lại ở 1 giây vừa qua, sau đó, anh bất ngờ nâng má cô lên, lớn mật một lần nữa dán môi mình lên môi cô. Nụ hôn không nhẹ nhàng, mà là sự ngang ngược tràn vào lồng ngực, muốn trong ánh chiều tà lãng mạn chỉ có hai người họ.

Trong nụ hôn kịch liệt, Châu Ánh Hi cảm giác được Lê Phù muốn trốn, nhưng một khi đã xé rách mặt nhã nhặn trong thân thể, cắn nuốt anh là sự mạnh mẽ không thể ngăn cản. Cô trốn một lần, tay anh đặt sau gáy cô siết chặt một lần.

Anh không vui dời môi, đặt lên chóp mũi cô, nhíu mày nhắc nhở: “Còn trốn nữa, buổi tối tôi sẽ không đi đâu.”

Chương 37: "Tiểu Phù"

Đây là một cái bẫy, trốn hay không trốn, Lê Phù không có quyền lựa chọn.

Mà Châu Ánh Hi cũng không cho cô cơ hội lựa chọn, bàn tay tóm chặt gáy cô, dùng sức mút môi cô, đầu lưỡi đã sớm đẩy răng môi cô ra, mặc kệ mong muốn của cô, mạnh mẽ thăm dò. Kỹ thuật hôn của anh càng lúc càng thành thạo, cũng khiến Lê Phù càng dễ rơi vào tay giặc.

Thăm dò như vậy không đủ, Châu Ánh Hi ôm eo Lê Phù, nghiêng đầu, thay đổi góc độ cắn nuốt hơi thở trong miệng cô. Lê Phù phát hiện chỉ cần anh tiếp xúc với chuyện này, thì hoàn toàn không giống vẻ bề ngoài hung ác của anh, không có ý buông tha cô, mang theo ý tứ xâm chiếm triền miên.

Cô bị anh hôn đến toàn thân tê dại, hít thở không thông rên nhẹ: "Ưm…"

Bởi vì bị ôm chặt, bầu ngực mềm mại của Lê Phù cọ trước ngực Châu Ánh Hi, hai người mặc cũng không nhiều, chất liệu mỏng nhẹ, dán sát vào nhau không chút khoảng cách, ngực phập phồng theo hơi thở dồn dập, thân thể hai người dần bị thiêu đốt.

Lê Phù nóng, Châu Ánh Hi cũng nóng.

Dường như hai người họ đều quên việc mình đang ở trong công viên.

Sắc trời lại tối đi một tông.

Tiếng hô hấp hỗn độn đan xen trên ghế dài dưới tàng cây, hình bóng đôi nam nữ vẫn ôm nhau như cũ, tiếng nước phát ra khi ôm hôn khiến ánh sáng cũng trở thành tia lửa văng khắp nơi. Nụ hôn càng ngày càng sâu, khiến ý thức người ta mê loạn, cũng khiến dục vọng càng thêm nhộn nhạo, bàn tay Châu Ánh Hi trượt xuống từ lưng Lê Phù.

Lê Phù mặc một chiếc váy ngắn màu trắng, khi người cô nâng lên, giữa eo và hông để lại một khoảng trống, Châu Ánh Hi không nhịn được đưa tay vào. Tư tưởng tình dục ở nước ngoài tương đối cởi mở, hơn nữa màn đêm đã buông xuống, không ai để ý đến họ, năm ngón tay anh mở ra, trong nháy mắt đã sờ tới phần thịt mềm mại.

Có một số hành vi, khi làm một cách vô thức, Châu Ánh Hi mới phát hiện thì ra mình sẽ có vài sở thích đặc biệt. Ví dụ như, anh thích vừa hôn môi vừa xoa nắn mông cô.

"Ưm, a…" Lê Phù mẫn cảm nâng thân thể về phía trước, nức nở rên nhẹ.

Nhưng vừa mới cử động, ngực của cô đột nhiên bị dùng sức cọ xát với ngực người đàn ông đối diện, Châu Ánh Hi bị kích thích cả người càng nóng lên, nhưng anh vẫn giữ lại một tia lý trí cuối cùng, biết không thể tiếp tục làm xằng làm bậy trong công viên.

Anh ngừng hôn.

Lê Phù bỗng nhiên được thả lỏng, thân thể và tâm lý có loại cảm giác trống rỗng sau khi dừng lại, cô dần bình ổn hô hấp hỗn loạn của mình. Châu Ánh Hi ôm cô vào lòng, cằm đặt trên lưng cô, nhẹ giọng nói:

"Muốn tôi ở lại với em không?"

…

Đêm đó, Lê Phù không để Châu Ánh Hi ở lại.

Lý do cô đưa ra là, cần bình tĩnh lại.

Hai ngày sau đó, Lê Phù và Châu Ánh Hi lại cắt đứt quan hệ, anh như để lại một nụ hôn cho cô nhung nhớ, sau đó biến mất không thấy tăm hơi. Mà cô phát hiện mình không giống với trước kia, hình như cô không tùy ý như trước nữa, sẽ chú ý Wechat của anh, cũng sẽ tìm người bộc bạch cảm xúc.

Ngô Thi là đối tượng tâm sự đầu tiên của cô.

Ngô Thi làm việc với ba ở Berlin, được sắp xếp vào công ty nhà mình làm luật sư thực tập. Ba cô ấy là một thương nhân rất nghiêm khắc, thời gian thả lỏng của cô ấy mỗi ngày là gọi điện thoại vào buổi tối với Lê Phù.

Lê Phù nói toàn bộ chuyện mấy ngày nay cho Ngô Thi, điều này khiến Ngô Thi có rất nhiều lời muốn nói.

Trong điện thoại, Ngô Thi vẫn cười: "Lê Phù, tớ cá là cậu chắc chắn sẽ ngã vào vòng tay Châu Ánh Hi."

"Sao lại nói thế?" Lê Phù nằm sấp trên chăn, gập chân gặm táo.

Ngô Thi dùng giọng điệu đặc biệt hiểu cô để phân tích: "Cậu xem này, lúc trước trai đẹp Oxford Bill theo đuổi cậu, người siêu tốt lại còn dịu dàng, cậu nói với tớ như nào?"

"Nói như nào?" Lê Phù hoàn toàn quên mất nhân vật này.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Cậu nói, giống như nước sôi, đặc biệt không thú vị."

“A, cậu nói vậy, tớ nhớ ra rồi. Anh ta rất dịu dàng, nhưng cũng quá nhàm chán.”

“Ok, cái này không thú vị, vậy người bạn rất thú vị Jack của tớ thì sao?”

“Cậu ta không được, cậu ta quá mạnh mẽ, quá không dịu dàng, rất nhiều chi tiết nhỏ cậu ta chẳng thèm để ý.”

Sự soi mói của chị em tốt, khiến Ngô Thi lắc đầu: “Cưng à, tự cậu nghe xem, cậu kén chọn cỡ nào?”

“Tớ đây không phải là kén chọn.” Lê Phù bướng bỉnh: “Chỉ là tớ muốn tìm một người có cảm giác đúng nhất.”

Ngô Thi cười xấu xa: “Người tên Châu Ánh Hi này không mang cảm giác cậu muốn sao?”

Lê Phù nói đùa giận dỗi cô: “Ngô Thi, có phải cậu nhận tiền của Châu Ánh Hi rồi không, cứ hai ba ngày lại nói tốt về anh ấy ở chỗ tớ. Tớ với anh ấy ở bên nhau, cậu có thể lấy bao nhiêu?”

“Bớt ngắt lời tớ lại.” Ngô Thi dẫn đề tài trở lại quỹ đạo: “Sở dĩ tớ nói cậu sẽ rơi vào tay Châu Ánh Hi, bởi vì, thầy ấy vừa thỏa mãn sự dịu dàng săn sóc mà cậu muốn, lại có thể thỏa mãn sự mạnh mẽ bá đạo kích thích cảm giác hưng phấn của cậu, cậu nghĩ kỹ lại, xem tớ nói có đúng không.”

Dường như bị nói trúng tim đen, Lê Phù cầm di động trầm mặc không nói, cho đến khi chuông cửa vang lên, cô mới cúp máy: “Không nói với cậu nữa, A Wing tới tìm tớ xem phim.”

Cúp điện thoại, Lê Phù xông ra ngoài, A Wing ôm một đống đồ ăn đi vào.

A Wing là bạn thân nhất của Lê Phù sau Ngô Thi, hai người đặt đĩa phim. Sau khi tắt đèn, khoanh chân ngồi trên sofa bắt đầu xem phim, là một bộ phim Pháp cũ.

Trong phòng khách là ánh sáng xanh âm u, cửa sổ gỗ mở rộng, âm lượng màn chiếu không lớn, nhưng như vậy càng có không khí hơn. Tiểu Bao Phù nằm bò trên thảm ngủ thiếp đi, Lê Phù cảm thán Châu Ánh Hi biết hưởng thụ ghê, căn hộ này mua vô cùng đáng giá. Nhất là tối đến, xem phim trong gió đêm, thi thoảng nhìn bãi cỏ bên ngoài, nhìn người qua đường tản bộ, thật sự rất thú vị.

A Wing ăn khoai tây chiên, bỗng nhiên thẹn thùng rụt người lại.

Không biết còn tưởng cô ấy gặp quỷ, đúng lúc Lê Phù đang xem điện thoại, đầu tiên là bị tiếng động của cô ấy dọa, sau đó bị tiếng rên nhẹ trong phim dọa. Cô ngẩng đầu, nam nữ chính trong phim đang ôm hôn nhau, hôn hôn, một tay nam chính cởi quần áo nữ chính, bóp ngực cô, cảm giác giây tiếp theo sẽ bắt đầu rung giường.

"Không phải cậu nói là phim nghệ thuật sao?" Lê Phù hoảng hốt.

A Wing cười khanh khách: "Ây da, cũng trưởng thành rồi, xem sắc tình mới xứng với tuổi của cậu." Cô ấy nhìn Lê Phù, ánh mắt nhìn thẳng: "Kỹ thuật hôn của nam chính tốt ghê ấy, đến tớ cũng cảm nhận được."

Lê Phù không khoa trương như cô ấy.

A Wing cũng độc thân từ bụng mẹ, cô ấy không vui ăn khoai tây chiên: "Tớ đã 25 tuổi rồi, ngay cả hôn cũng chưa được hôn, phiền chết mất. Lúc nào tớ mới có thể tìm được một trai đẹp kỹ thuật hôn tốt, ôm tớ gặm gặm."

Lê Phù không lên tiếng.

Đột nhiên A Wing trở nên nhiều chuyện: "Tớ chỉ biết là Châu Ánh Hi

đang theo đuổi cậu, nhưng tớ không biết hai người đã phát triển tới giai đoạn nào.” Cô ấy dùng khuỷu tay huých Lê Phù: “Đừng keo kiệt thế, đừng chỉ nói với Ngô Thi kinh nghiệm đầy mình thế chứ, tớ cũng muốn biết mà.”

Suy nghĩ một chút, Lê Phù tiến đến bên tai A Wing nói nhỏ vài câu.

A Wing hưng phấn suýt nữa ném khoai tây chiên đi, ánh mắt mở trừng như chuông đồng: “Hai người, Châu Ánh Hi, anh ấy hôn cậu rồi?” Cô ấy nâng miệng Lê Phù lên nhìn lại: “Kỹ thuật hôn của anh ấy thế nào, hôn bao lâu rồi, hôn ở đâu, anh ấy đẹp trai vậy, hôn với anh ấy chắc thích lắm nhỉ.”

Lê Phù đẩy cô ấy ra: “Có thể có tiền đồ chút được không, những nam sinh theo đuổi tớ, có ai mà không đẹp trai hả.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

A Wing lắc đầu: “Nhưng cậu chưa từng hôn họ.”

“…” Lê Phù chột dạ đứng dậy.

Nói tới đây, đột nhiên A Wing nhớ tới một chuyện rất quan trọng, cô ấy lau dầu trên tay, sau đó mở di động, gọi Lê Phù lại: “Phù Phù.”

Lê Phù đang rửa hoa quả: “Sao thế?”

Chân tê, A Wing thay đổi tư thế: “Sáng nay lúc tớ lướt Ins, muốn xem lại bài của Katty, kết quả tớ phát hiện cô ta xóa nội dung của Châu Ánh Hi rồi. Hơn nữa giới nhất mới nhất còn để gì mà, muốn tìm một người cùng nhau ngắm biển, chắc là hai người họ không thành rồi, chỉ là hiểu lầm thôi.”

Sau khi khóa vòi nước lại, Lê Phù mím môi, cho dù ánh sáng trong phòng tối đến nhìn gì cũng mơ hồ, nhưng có thể thấy rõ khóe miệng

cô vô thức nhếch lên. Cô cầm quả táo, cắn một miếng, giọng nói nghe có vẻ không để ý: "À, kệ đi."

A Wing nhẹ nhàng "Cắt" một tiếng.

Lê Phù đi tới bên bàn trà, cầm lấy di động trên bàn: "Có muốn ăn thịt nướng của Hoa Ký không?"

A Wing cảm thấy cô điên rồi: "Không phải cậu luôn rất khống chế cân nặng, buổi tối chỉ ăn salad sao?"

Lê Phù nhún nhún vai: "Tuần trước bởi vì chuyện sức khoẻ của ba tớ, còn có luận văn, khiến tớ tự kỷ vài ngày. Hai ngày nay tớ cảm thấy cảm xúc tiêu cực đã bị tớ tiêu hóa kha khá rồi, muốn vui vẻ với bạn tốt mà."

"Hử, chỉ vậy thôi sao?" A Wing bán tín bán nghi.

"Cậu có ăn không" Lề mà lề mề, Lê Phù nóng nảy.

A Wing gật đầu: "Ăn, đương nhiên phải ăn rồi."

A Wing nói muốn chờ thịt nướng tới rồi xem phim tiếp, vì vậy, Lê Phù nhân thời gian chờ cơm chạy về phòng ngủ. Cô cầm di động ngồi bên giường, không biết đang nghĩ cái gì, lúc thì nhíu mày, lúc lại thở dài.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô gửi một tin nhắn Wechat cho avatar màu xanh kia.

Rachel: [Hi, tôi có chút chuyện muốn nói với anh.]

Qua một hai phút Châu Ánh Hi mới trả lời: [Tôi có thể gọi cho em được không?]

Lê Phù sửng sốt, trả lời có thể.

Rất nhanh sau đó, Châu Ánh Hi gọi điện tới để trò chuyện, Lê Phù bắt máy.

Anh nói: "Ngại quá, tôi đang tăng ca, sắp phải mở một cuộc họp, nên gọi đến nói chuyện với em sẽ thuận tiện hơn, tìm tôi có chuyện gì?"

Lê Phù không muốn khiến mình như làm ra vẻ nũng nịu, hào phóng nói: "Anh giúp tôi nhiều như vậy, lần trước lại từ Luân Đôn tới chăm tôi, lúc nào tôi cũng bảo muốn mời anh ăn cơm, kéo tới bây giờ. Cuối tuần đúng lúc tôi có thời gian, nếu anh thấy tiện, tôi đến Luân Đôn tìm anh."

Châu Ánh Hi yên lặng một lúc: "Xin lỗi, cuối tuần tôi không ở Luân Đôn, tôi phải đi Áo một chuyến."

Chủ động mời lại bị cự tuyệt, Lê Phù có cảm giác nghẹn họng, biểu cảm của cô trở nên khó coi.

Châu Ánh Hi nhìn lịch của mình một chút, nói: "Cuối tuần sau tôi về, sẽ ở lại Luân Đôn một tháng, buổi tối mùa này rất hợp nướng thịt trong sân. Nếu em thấy ok, đến lúc đó em gọi Ngô Thi, với bạn bè của em tới đây, chúng ta chơi cùng nhau."

"Ok."

Cảm thấy điện thoại sắp bị cúp, Châu Ánh Hi chuyển đề tài sang phần mập mờ: "Tôi vui lắm, em chủ động hẹn tôi."

Lê Phù bỗng kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đáp lại bình thường: "Anh giúp tôi nhiều như vậy, nếu không mời anh ăn bữa cơm, thế thì tôi cũng quá không giống người rồi."

Trong điện thoại, Châu Ánh Hi cười nhẹ một tiếng, hỏi cô: "Chỉ vậy thôi sao?"

“Không thì sao?” Ý ám chỉ rất rõ ràng, nhưng Lê Phù không muốn mắc câu.

Hai đầu dây im lặng vài giây.

Lê Phù không muốn tiếp tục chìm mình trong bầu không khí quái dị: “Được rồi, tôi cúp máy đây.”

“Tiểu Phù.” Lần đầu tiên Châu Ánh Hi đổi tên gọi cô, cảm giác thân mật đột nhiên ập tới: “Tôi rất nhớ em.”

“…”

-

Mẹ Châu sắp tới rồi, lần đầu tiên Tiểu Châu nổi điên, muốn “làm”.

Chương 38: Sự quen thuộc

Sau khi cúp điện thoại, Lê Phù xác định Châu Ánh Hi chính là một tên "nhã nhặn, bại hoại" danh xứng với thực, hạ bút là thốt ra lời tán tỉnh. Cô nghĩ, nếu anh có kinh nghiệm thân mật với phụ nữ, thì đúng là không dám tưởng tượng anh có thể lẳng lơ đến mức nào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã lại qua một tuần.

Lê Phù gọi Ngô Thi từ Berlin về, đến Luân Đôn cùng mấy người A Wing.

Châu Ánh Hi tận tình làm chủ, hiếm khi dành ra thời gian cả ngày, sáng sớm đã gọi Đàm Tự đến hỗ trợ, đặt mua ít bát và rượu để tụ họp. Người anh em này của anh cũng rất có trách nhiệm, kiên nhẫn, nhiệt tình xuống đón khách.

"Đã nói rồi, lần này tôi mời anh." Lê Phù vừa vào cửa phát hiện Châu Ánh Hi đã mua một đống nguyên liệu nấu ăn, không những chưa trả được ân tình, mà còn cảm thấy thiếu nợ anh thêm một lần.

Châu Ánh Hi mặc một chiếc T - shirt trắng rộng thùng thình thoải mái, hai tay đút vào túi quần, nhìn qua tâm trạng không tệ, cười cười: "Ừ, em nợ tôi bữa cơm, nhưng lần này còn có bạn bè của em, nên không tính, lần sau, em mời riêng tôi."

Tên đàn ông lắm chiêu nhiều trò, Lê Phù biết thừa anh đang mượn cơ hội gặp cô nhiều hơn.

Không biết do đã tới vài lần, hay do quan hệ với Châu Ánh Hi lặng lẽ

trở nên thân mật hơn chút chút, dường như cô không có câu nệ như mấy lần trước. Thậm chí còn tự nhiên để túi xuống đến phòng bếp phụ Đàm Tự.

"Tôi không thể để em mệt được, em gái Lê…" Đàm Tự dọn dẹp bếp nướng suýt nữa lỡ miệng, anh ấy quay đầu nhìn phía sau: "Để em mệt, tên đàn ông phía sau kia nhất định sẽ đánh chết tôi."

"…" Lê Phù cứng đờ, không hiểu sao cảm thấy căng thẳng, cô không quay đầu lại, nhưng cảm nhận rõ ràng sau lưng có một ánh mắt nóng rực.

A Wing phái mấy nam sinh đến hỗ trợ, cô ấy thì kéo Lê Phù đi, chậm rãi ngắm cảnh ở căn hộ trên tầng cao nhất này. Nhìn quanh phòng, A Wing oa một tiếng, đây không phải nhà trọ, rõ ràng là bảo tàng nghệ thuật mới đúng. Phong cách Bắc Âu tối giản, nhìn quanh nhà thì khiêm tốn, nhưng thật ra đều có mùi đốt tiền.

Lê Phù bảo cô nhỏ giọng chút, lịch sự lên.

A Wing ngoan ngoãn che miệng lại.

Đi qua phòng khách là phòng sách kiểu mở, cửa sổ sát đất hình vòng cung, ngoài cửa sổ là phong cảnh phồn hoa của Luân Đôn, đọc sách ở đây, có loại cảm giác thích thú của quán cà phê trên không. Trên giá sách bày đầy vinh dự của Châu Ánh Hi trong lĩnh vực âm nhạc, còn có ảnh chụp chung của anh và người nhà.

A Wing cốc Lê Phù, hâm mộ nói: "Tốt quá, hai người các cậu, một nghệ sĩ dương cầm, một pháp y, rất xứng đôi. Sau này Phù Phù nhà ta sẽ là nữ chủ nhân của ngôi nhà này."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù lườm cô ấy một cái: "Bát tự nửa phẩy cũng không biết, có phải cậu nghĩ nhiều quá rồi không." Cô kéo cô ấy quay lại: "Được rồi

được rồi, đi thôi, cậu cũng nhìn đủ rồi, chúng ta mau đi nướng thịt với họ thôi.”

A Wing vẫn chưa hết hứng bị Lê Phù mạnh mẽ kéo về phòng khách, nhưng trong phòng trống không, không một bóng người.”

“Tôi đưa hai người lên tầng.”

Khi Lê Phù còn đang thò đầu tìm người, phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc, là Châu Ánh Hi. Hình như anh mới từ trên tầng xuống, đứng ở lối vào hành lang chật hẹp chào hỏi.

Lê Phù kéo A Wing đi tới.

Như tới nhà một người bạn rất thân thiết làm khách, Lê Phù không cẩn thận nói nhiều: “Sao lúc trước tôi không biết chỗ này còn có cái hành lang nhỏ có thể lên tầng vậy?”

Nói xong cô mới phản ứng lại, cô chưa kể chuyện qua đêm cho A Wing.

A Wing cúi đầu cười, đôi mắt to tròn chuyển động, dùng khuỷu tay đẩy lưng Lê Phù.

Lê Phù quay đầu lại trừng mắt, làm một động tác suỵt.

Hai người lén lút đùa giỡn, đúng lúc bị Châu Ánh Hi đi phía trước bắt gặp, anh chỉ cười, sau đó quay đầu, vừa đi vừa trả lời: “Hai lần trước thời tiết hẵng còn sớm, lên sẽ hơi lạnh.”

Hai lần? Biểu cảm của A Wing khoa trương đến mức kinh ngạc rớt cằm.

Hành lang rất hẹp, cầu thang đá cẩm thạch cũng không rộng, Lê Phù hơi thất thần suýt nữa hụt chân, may mà Châu Ánh Hi đưa tay tóm lấy cổ tay cô, còn cúi người dịu dàng dặn dò: “Cẩn thận.”

Lê Phù mượn lòng bàn tay anh đi trên mặt đất bằng phẳng, chỉ là cô phát hiện Châu Ánh Hi vẫn nắm tay mình không buông. Đến tận khi cô dùng ánh mắt tỏ vẻ, anh mới lưu luyến buông tay cô ra.

Trong hành lang chật hẹp chung quy cũng không chứa nổi ba người.

A Wing cảm thấy mình như một cái bóng đèn điện khổng lồ, chỉ muốn đào một cái lỗ trốn đi.

Châu Ánh Hi là một người rất chú trọng chất lượng cuộc sống, ngay cả sân thượng cũng không trang trí tùy ý. Rào chắn thủy tinh trồng đầy cây xanh, được quản gia cắt tỉa ra hình dáng đẹp mắt, sofa và bàn trà vừa nhìn đã thấy là hàng hiệu. Bầu trời đẹp đẽ, ánh chiều tà lãng mạn chiếu trên sân thượng, khuôn mặt tươi cười bên cạnh bếp nướng trở thành niềm vui lúc chạng vạng tối.

Đàm Tự và mấy nam sinh đã nhóm lửa xong, bắt đầu nướng thịt.

Bình thường anh ấy không có việc gì thích hẹn mấy người bạn đến ngoại ô thuê một biệt thự nướng thịt, tay nghề có thể nói là chuyên nghiệp. Anh ấy phun chút nước, ánh lửa than bốc lên, tiếng dầu xèo xèo, mùi thơm của các loại xiên nướng, gia vị tỏa ra thèm nhỏ dãi.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Mấy nữ sinh thích ăn diện không thèm động tay, ngồi trên sofa dài selfie.

Bởi vì đều là bạn của mình, Lê Phù lo Châu Ánh Hi sẽ cảm thấy họ không lịch sự: "Xin lỗi, họ thích chụp ảnh, ở đâu cũng phải chụp 100 tấm."

"Không sao, tới chơi thôi, vui vẻ là quan trọng nhất." Châu Ánh Hi chẳng những không ngại, còn nhân tiện hỏi Lê Phù một câu: "Phong

cảnh sân thượng nhà tôi quả thật không tệ, em có muốn chụp một tấm không, tôi chụp cho em."

"Không cần." Lê Phù cảm thấy không ổn.

Sau khi thân mật với Lê Phù, lúc nên mạnh mẽ, dĩ nhiên Châu Ánh Hi sẽ không muốn giả bộ ôn hòa trước mặt cô nữa, đẩy cô đến góc không người bên cạnh.

Cô căng thẳng hết nhìn đông lại nhìn tây: "Châu Ánh Hi…"

Lê Phù bị đẩy tới trước lan can thủy tinh, cây xanh bên cạnh hơi che khuất tầm mắt bên kia, nhưng trong lúc lơ đãng cô vẫn thấy được ánh mắt đánh giá của bạn bè.

Châu Ánh Hi đưa tay ra hiệu.

Lê Phù nhíu mày: "Làm gì đấy?"

"Đưa điện thoại cho tôi."

"Tôi nói rồi, tôi không muốn chụp…"

Lê Phù không cầm theo điện thoại, Châu Ánh Hi lấy luôn điện thoại của mình mở camera ra, khuôn mặt tinh xảo kia bị hoàng hôn che phủ, áo sơ mi trắng và dây lưng được phủ lên vầng sáng màu hồng nhạt, mỹ nhân phối hợp hoàn hảo với hoàng hôn dịu dàng.

Anh học theo phim điện ảnh nhẹ nhàng dỗ dành cô: "Cô Rachel xinh đẹp, xin cô cười lên chút."

Lê Phù mới vừa rồi còn hơi mất tự nhiên, đột nhiên bị chọc cười, mà Châu Ánh Hi vừa vặn bắt được hình ảnh cô nghiêng đầu cười, có gió nhẹ thổi qua, sợi tóc mềm mại nhẹ nhàng bay qua bên má cô, nụ cười dưới ánh chiều tà của cô điềm tĩnh dịu dàng hiếm thấy.

Chụp xong, Châu Ánh Hi đưa ảnh cho Lê Phù xem.

Hai tay đưa ra sau lưng, Lê Phù dùng ánh mắt thầy giáo nhìn học sinh: "Cũng không tệ lắm."

Hai người quay về, lập tức trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

Đủ thể loại bàn tán, ồn ào không dứt bên tai.

Đến giờ khắc này, Lê Phù hoàn toàn hiểu được vì sao Châu Ánh Hi không muốn có cơ hội ở chung với cô, nhất định phải gọi bạn bè đến tụ họp. Loại hành vi ấu trĩ này hoàn toàn không khác gì học sinh tiểu học.

Ngô Thi tiến đến bên tai Lê Phù nói: "Tha cho thầy Châu đi, 28 tuổi mới có mối tình đầu."

Chương 39: Phương Vận Xu

Mấy nam sinh bố trí bàn trà thành bàn ăn, đặt từng xiên thịt lên đĩa, hàng dài đồ uống bày thành hình thức tự phục vụ, nam nữ bưng đĩa ngồi trên sofa vừa ăn vừa tâm sự.

Đàm Tự cảm thán với Châu Ánh Hi, căn hộ này từ lúc vào ở đến giờ chưa từng náo nhiệt như vậy.

Châu Ánh Hi đúng là một người chỉ sống trong thế giới của mình, ghét sự náo nhiệt, bạn bè lúc nào cũng nói phòng trọ của anh quạnh quẽ như phòng mẫu, không có khói lửa, nhưng chỉ là do anh có yêu cầu hà khắc với hoàn cảnh.

Mỗi một chỗ trong nhà đều dựa theo thẩm mỹ của anh, bao gồm sân thượng, bàn trà đựng đầy xiên nướng và rượu, là bản giới hạn của nhà thiết kế mà anh mua với giá cao từ Đan Mạch. Nếu là trước đây, anh sẽ vứt bỏ tất cả các đồ dầu mỡ xuất hiện trên những tác phẩm nghệ thuật này, nhưng hiện tại, anh có thể phá lệ vì một người.

"Ngồi đi." Đàm Tự vỗ chỗ trống bên cạnh mình.

Nhưng Châu Ánh Hi phớt lờ anh ấy, đi thẳng tới bên cạnh Lê Phù, sau đó ngồi xuống, còn lấy khuỷu tay đẩy nhẹ cô đang đùa giỡn với các chị em: "Có thể lấy đậu hũ giúp tôi không, cảm ơn."

Thật ra vị trí bên cạnh rất rộng rãi, đủ cho một người đàn ông trưởng thành ngồi xuống, nhưng Lê Phù phát hiện hai chân Châu Ánh Hi dán sát vào cô. Hơi nhúc nhích cũng có thể cảm nhận được

da thịt cọ xát vào nhau. Sau khi đưa đậu hũ cho anh, cô cố ý nghiêng người né anh.

Cảm giác được anh lại muốn đến gần, Lê Phù nhỏ giọng cảnh cáo: "Nóng lắm."

Châu Ánh Hi ngoan ngoãn trở về chỗ cũ, để lại không gian thoải mái.

Ngô Thi gặm thịt bò, trêu ghẹo Lê Phù: "Thầy Châu ghê gớm thật nha, hai người mà yêu đương vào, chắc thầy ấy chỉ hận không thể ngồi lên người cậu."

Sợ Châu Ánh Hi nghe được, Lê Phù nhéo đùi cô ấy: "Làm ơn đấy, cậu nhỏ giọng một chút đi."

Trước kia chuyện tạo bầu không khí này, Ngô Thi am hiểu nhất, bây giờ còn có thêm một Đàm Tự.

Theo thường lệ, họ lại chơi trò chơi liên hoan, Truth or Dare.

Trò chơi vừa bắt đầu, sân thượng lập tức nảy lửa.

Mấy vòng trước rút thăm được là mấy nữ sinh trong đám A Wing, trừng phạt cũng tới tới lui lui đơn giản mấy người đó. Nhưng hiển nhiên, mục tiêu của mọi người không phải các cô ấy, mà là hai nhân vật chính đêm nay.

Chẳng qua vẫn dựa theo trình tự, đến lượt Ngô Thi.

Ngô Thi chơi rất thoải mái, tính tình mạnh mẽ, chỉ cần không quá đáng, cô ấy đều có thể chấp nhận.

Ván này so lớn nhỏ, cô ấy thua, lựa chọn trừng phạt Truth.

Nữ sinh bên cạnh A Wing đặt câu hỏi: "Lần làm tình gần đây nhất là

khi nào?”

“Hôm trước.” Loại vấn đề này đối với Ngô Thi mà nói, không có gì xấu hổ để trốn tránh.

Cô gái tò mò hỏi: “Bạn trai mới à?”

Ngô Thi nheo mắt: “Cưng à, thua một lần chỉ có thể hỏi một vấn đề thôi nha.”

Lê Phù cầm ly rượu hơi rụt người lại, cô cố ý muốn quan sát biểu cảm của Đàm Tự. Quả nhiên bị cô đoán trúng, Đàm Tự dường như rất hài lòng với đáp án nhấp một ngụm rượu, còn lén liếc mắt đưa tình với Ngô Thi.

Lê Phù tiếp tục xem kịch, sắc trời đã tối, cô không nhìn lên bàn, tùy ý cầm ly rượu lên, uống vào mới phát hiện mùi nước đá nhạt nhẽo. Khi cô nảy sinh nghi ngờ, bên tai có âm thanh vang lên: “Đây là ly của tôi.”

Cách đây không lâu mới thân mật hôn nhau, đột nhiên cầm nhầm ly, trong lúc hoảng hốt Lê Phù có ảo giác hôn môi gián tiếp với Châu Ánh Hi. Cô hoảng hốt đặt ly lại lên bàn, trên mặt lộ ra sắc đỏ.

Châu Ánh Hi cúi đầu, cười xấu xa, Lê Phù nghe thấy, đạp nhẹ anh một cái.

Ai trẻ con hơn ai, không dễ nói.

Cuối cùng trò chơi cũng đến lượt Châu Ánh Hi, cả đám người phấn chấn tinh thần, tất nhiên là muốn anh thua.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Nhưng Đàm Tự thật sự không ngờ vị nghệ sĩ dương cầm như hạc tiên lạc trong mây này, sau khi gặp được người mình thích có thể

lẳng lơ như vậy, gần như chẳng thèm động não nói ra một con số, quả nhiên thua.

Ai cũng đoán được Châu Ánh Hi muốn thua.

Lê Phù không ngốc, cũng nhìn thấu tâm tư của anh.

"Thầy Châu, Truth or Dare?" Đàm Tự cười gian xảo.

Châu Ánh Hi không nghĩ ngợi gì: "Dare."

"Ồ, gan ghê." Đàm Tự liếc mắt một cái đã biết tối nay anh muốn chơi trò kích thích với em gái Lê, thân làm anh em sẽ như anh mong muốn, gần như gian lận rút từ trong đống thẻ ra một tấm: "Chọn một nữ sinh, nói chuyện bên tai đến khi cô ấy đỏ mặt mới thôi."

Châu Ánh Hi thích Lê Phù, là một bí mật công khai.

Người có mắt đều có thể nhìn ra.

"Lê Phù." Tất nhiên Châu Ánh Hi sẽ không chọn người khác.

Có chơi có chịu, Lê Phù xoay người, mặt hướng về phía Châu Ánh Hi, còn chủ động ghé tai sang, dùng ánh mắt ý bảo anh nhanh lên. Cảm giác chơi Truth or Dare lần này khác hoàn toàn với lần trước, lần trước Châu Ánh Hi ở trong lòng Lê Phù vẫn là hình tượng cậu ấm nho nhã không thể với tới, lần này, cô hoàn toàn coi anh như một con sói rất có tính công kích.

Mượn trò chơi làm chút chuyện mập mờ, cớ gì Châu Ánh Hi lại không làm, anh thích thân mật với Lê Phù, vừa tới gần cô đã không nhịn được muốn sát lại gần, ôm cô, thậm chí là hôn cô. Môi anh ghé bên tai cô, chỉ khẽ lẩm bẩm một câu, mặt cô đã lập tức đỏ bừng.

Đàm Tự giơ ngón tay cái lên: "Trâu bò."

Đám người xung quanh bắt đầu ồn ào.

Sân thượng bị họ tạo ra không khí club.

Giữa chừng, Ngô Thi đi đến nhà vệ sinh một chuyến.

Trò chơi tiếp tục, nhưng Đàm Tự cũng không thấy đâu, người chủ trì trò chơi biến thành một anh chàng đẹp trai tên Nick học khoa pháp y.

Lần này đến lượt Lê Phù, cô nghiêm túc đoán lớn nhỏ.

Nick mở xúc xắc và tuyên bố cô đã thua.

Lê Phù chọn Truth, tránh tiếp tục mạo hiểm với Châu Ánh Hi.

Vấn đề Nick sờ đến là: "Hiện tại thích ai không?"

"..."

Cả đám người từ ồn ào biến thành tiếng quỷ kêu.

"Rachel, Rachel..."

"Có thích ai không..."

Lê Phù phát hiện đám người này đang nhắm vào cô, Truth or Dare cũng không có gì khác nhau.

Châu Ánh Hi khom lưng, lắc viên đá trong ly thủy tinh, khóe miệng hơi nâng lên.

Nhưng sự lỗ mãng của Ngô Thi đã cứu Lê Phù.

Bởi vì khe hở giữa bàn trà không đủ rộng, Ngô Thi lấy một ly rượu

trên bàn, cho rằng có thể không gặp trở ngại gì bước qua Lê Phù ngồi về chỗ cũ. Nhưng không ngờ khuỷu tay hơi động, rượu lạnh thấm lên áo sơ mi và áo hai dây bên trong của Lê Phù.

"Xin lỗi cục cưng nhé." Ngô Thi lập tức rút mấy tờ giấy lau cho Lê Phù.

Châu Ánh Hi không nhanh không chậm đỡ Lê Phù dậy: "Xuống nhà vệ sinh dưới nhà, tôi lấy cho em một bộ quần áo mới."

Lê Phù bị nước đá thấm vào xương, mơ hồ gật đầu.

Nick và A Wing phiền muốn chết: "Ngô Thi, cậu không thể ở trong nhà vệ sinh lâu hơn chút sao?"

Vẻ mặt Ngô Thi ngơ ngác: "Sao thế?"

A Wing nâng mặt nói: "Thiếu một chút nữa thôi, chúng ta có thể nghe xem Phù Phù có thích thầy Châu không."

Ngô Thi buông tay: "Xin lỗi nha, làm mọi người mất hứng."

Sân thượng huyên náo bao nhiêu, dưới tầng yên tĩnh bấy nhiêu.

Châu Ánh Hi để Lê Phù vào nhà vệ sinh trước, sau đó, anh lấy một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ từ trong tủ quần áo của mình đưa cho cô. Lê Phù ở bên trong thay quần áo, anh đứng ngoài cửa đợi.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Sau khi tạp âm xung quanh biến mất, Lê Phù nhìn chằm chằm vào gương ngẩn người một lúc, bên tai vô thức vang vọng những lời Châu Ánh Hi nói vì muốn khiêu khích mình đỏ mặt.

Kỹ năng chết người của anh là sự dịu dàng, chỉ cần nhẹ giọng đã đặc biệt gợi cảm.

Câu nói khiến cô đỏ mặt trong một giây là:

"Tối nay có muốn ở lại không?"

Lê Phù xoa xoa huyệt thái dương, ngẩng cổ lên thở dài.

Cô đang nghĩ, chẳng lẽ mình sẽ thật sự rơi vào tay Châu Ánh Hi như lời Ngô Thi nói sao?

Vài phút sau, Lê Phù chỉnh lại suy nghĩ hỗn độn, thay áo sơ mi mới, trên quần áo là mùi hương của Châu Ánh Hi, là mùi gỗ nhàn nhạt rất thoải mái. Dường như chỉ cần ngửi một cái, tinh thần có thể lập tức bình tĩnh lại.

Cô mở cửa ra, Châu Ánh Hi đứng ngay ngoài cửa.

Cô không nghĩ nhiều, nói một câu: "Đi thôi, mọi người còn đang đợi chúng ta."

Chỉ là, Châu Ánh Hi đứng tại chỗ không nhúc nhích, chờ Lê Phù phản ứng lại muốn giục anh đi, lại nghe thấy anh thân mật gọi tên mình: "Tiểu Phù..."

Trái tim Lê Phù run lên. Lần trước cách một chiếc di động, cô có thể giấu kín biểu cảm, nhưng lúc này đối mặt với anh, sự hoảng loạn và bối rối của cô khá rõ ràng.

Bốn phía không một bóng người, Châu Ánh Hi kéo tay Lê Phù, đẩy cô tới bên tường, lực không lớn, cũng không làm đau cô, nhưng cô bị hành vi lớn mật bất ngờ của anh dọa sợ. Thân hình cao lớn che phủ hơn nửa ánh sáng ngoài hành lang. Rất nhiều chuyện thân mật, khi nhìn thấy cô, anh không thể nhịn được.

Ví dụ như, rất muốn rất muốn hôn cô.

“Hai tuần không gặp, không nhớ tôi sao?” Châu Ánh Hi cúi đầu nhìn Lê Phù, giọng nói dịu dàng lạ thường: “Vậy tôi nói trước, tôi rất nhớ em.”

Lê Phù tránh né không đáp, hai mắt cũng không nâng lên.

Nhưng chờ đợi cô là một nụ hôn nóng bỏng.

Châu Ánh Hi đè Lê Phù lên tường, hôn mút môi cô, khi thì dịu dàng, khi lại gặm cắn mang theo chút ham muốn chiếm hữu, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy cần cổ mảnh khảnh của cô, nâng má cô lên, tiếp tục triền miên.

Khi anh hôn càng ngày càng sâu, Lê Phù phát ra tiếng rên rỉ nhẹ: “Ưm…”

Lần trước ở công viên, có tiếng chim hót và tiếng người làm nền, nhưng lúc này, trong hành lang yên tĩnh đến mức nghe thấy cả tiếng kim rơi, tiếng hôn mút, hơi thở dần loạn nhịp tràn ngập xung quanh, dường như còn có tiếng vọng như có như không.

“Ưm, ưm…” Lê Phù sợ có người đi qua, muốn đẩy Châu Ánh Hi ra, nhưng ngược lại bị anh ôm chặt hơn. Thậm chí anh còn lớn mật đưa tay vào sau lưng áo cô, nắm chặt cài áo lót của cô, chút lý trí cuối cùng không cho phép anh cởi ra.

Ngay khi Châu Ánh Hi muốn đưa Lê Phù vào nhà vệ sinh, có tiếng bước chân xuất hiện trên hành lang.

Bóng trên mặt đất là một người phụ nữ cao gầy.

Cảm giác áp bức quen thuộc khiến Châu Ánh Hi lập tức buông Lê Phù ra.

Anh quay đầu lại, người phụ nữ trước mặt mặc váy màu xanh sẫm, vòng cổ phỉ thúy, sắc mặt nghiêm túc, là người anh thân nhất.

Anh thẳng lưng, cung kính gọi một tiếng: “Mẹ.”

Chương 40: Lùi bước

Người phụ nữ đứng trong hành lang là mẹ của Châu Ánh Hi, Phương Vận Xu. Bà ấy nhìn đôi nam nữ kích động sửa sang lại vẻ ngoài, không tức giận, chỉ là sự lãnh đạm giữa hai lông mày của bà ấy thể hiện sự uy nghiêm.

Đối với việc mẹ đột ngột đến, Châu Ánh Hi thoáng cảm thấy bất an.

Dù sao trong mắt mẹ, anh là đứa con nghe lời, đúng mực.

Ngoài dự liệu là, vậy mà Phương Vận Xu lại chủ động chào hỏi Lê Phù.

Lê Phù lễ phép nắm lấy bàn tay đưa đến trước ngực mình, không khỏi cảm thán, bàn tay này không giống với phái nữ bình thường, không mềm mại, ngược lại cổ tay và lòng bàn tay rất có lực. Chỉ là động tác bắt tay đơn giản, cô đã có thể cảm nhận được một phần tính cách của Phương Vận Xu.

Phương Vận Xu khách sáo cười, nhìn Lê Phù, ý bảo cô chủ động giới thiệu bản thân.

Mặc dù bị mẹ Châu Ánh Hi bắt gặp hình ảnh bất nhã, Lê Phù vẫn giữ được vẻ hào phóng: "Chào dì, cháu tên là Lê Phù."

Nhưng Phương Vận Xu nhướng mày, hình như là cho rằng cô chưa giới thiệu bản thân xong.

Phương Vận Xu là người có cảm giác áp bức nhất Lê Phù từng tiếp

xúc, chưa cần mở lời, trên người đã có sức mạnh vô hình có thể chèn ép người khác, khiến người ta khó có thể thở dốc. Cô biết, điều mẹ Châu Ánh Hi muốn nghe chính là, cô giới thiệu quan hệ giữa mình và Châu Ánh Hi.

Châu Ánh Hi tiến lên, bảo vệ Lê Phù ở phía sau, ngăn cản mẹ gặng hỏi cô.

Sau đó, Phương Vận Xu bị Châu Ánh Hi ôm vai, cùng đến phòng sách.

Biết mẹ Châu Ánh Hi đột ngột tới, Đàm Tự và mấy nam sinh nhanh chóng khôi phục sân thượng lại như cũ. Sau đó chào hỏi Châu Ánh Hi, một trước một sau dẫn mọi người rời khỏi nhà trọ.

Trước khi ra cửa, Châu Ánh Hi liếc mắt nhìn Lê Phù một cái, dường như anh có rất nhiều lời muốn nói, nhưng bị câu "Tôi đi trước" lạnh lùng của Lê Phù đè xuống đáy lòng.

Mọi người đi rồi, dép lê lộn xộn đặt ở cửa ra vào.

Sự náo nhiệt qua đi, căn hộ đột nhiên trở nên yên tĩnh, thậm chí không khí còn có chút áp lực.

Châu Ánh Hi quay lại phòng sách, thấy mẹ đang lật xem album diễn tấu gần đây của mình. Đối với hành trình đến Luân Đôn của mẹ, anh vẫn luôn không biết, ba cũng không nhắc tới, nhưng anh đại khái cũng đoán được vì sao mẹ lại đột ngột tới kiểm tra cuộc sống của mình.

Anh hỏi mẹ có muốn uống trà nóng không, Phương Vận Xu chỉ nói: "Không cần, mẹ không khát."

Ở trước mặt Phương Vận Xu mạnh mẽ, Châu Ánh Hi vĩnh viễn như một đứa trẻ ngoan tùy lúc tùy chỗ nhận lệnh. Từ khi anh có trí nhớ, chưa từng phản kháng mẹ một lần nào, thậm chí thời thơ ấu, thời

niên thiếu, mỗi một ngày của anh đều sống trong sự khống chế và sắp xếp của mẹ, ý thức độc lập của anh chỉ có thể giấu kín ở nơi sâu nhất trong lòng.

Đối với Phương Vận Xu mà nói, con trai chính là tác phẩm hoàn mỹ nhất của bà ấy.

Ít nhất trước cuộc điện thoại đó, bà ấy đều vô cùng hài lòng với biểu hiện của con trai.

Phương Vận Xu lật album, mắt không nhìn anh, hỏi: "Con thích cô bé ấy?"

Tên nữ sinh ở trong lòng bà ấy, tạm thời còn chưa đủ tư cách được nhắc tới.

Nhưng Châu Ánh Hi lại nhấn mạnh: "Dạ, con thích Lê Phù."

Phương Vận Xu cúi đầu khẽ cười: "Không tiếc vì con bé ấy mà cãi nhau với Katty?"

"Con không hề muốn cãi nhau với Katty." Châu Ánh Hi nghiêm túc trả lời: "Con chỉ muốn cô ấy xóa đi vài lời văn và ảnh chụp, bởi vì những thứ đó sẽ quấy nhiễu cuộc sống của con."

Bốp, album đột nhiên khép lại.

Phương Vận Xu ngẩng đầu, đứng ở góc bàn dùng ánh mắt dò xét nhìn Châu Ánh Hi, hai tay khoanh trước ngực, ngọc thạch trên ngón trỏ rất chói mắt: "Nghe con nói cô bé ấy là sinh viên ưu tú của Cambridge, người Hồng Kông, ba mẹ là cảnh sát?"

"Vâng." Châu Ánh Hi đáp.

Phương Vận Xu gật gật đầu, vẫn giữ vẻ nhã nhặn: "Được, mẹ sẽ cho con một cơ hội hiểu rõ cô bé đó."

Châu Ánh Hi nhíu mày, không hiểu ý của mẹ.

Phương Vận Xu giải thích: "Thứ sáu mẹ có tổ chức một buổi tiệc tối riêng tư ở Luân Đôn, đều là người quen cũ, thầy Hạ Hiến Lâm cũng sẽ đến, con hỏi cô bé xem có nguyện ý ăn tối cùng mẹ không. Nếu mẹ vừa ý cô bé, mẹ sẵn sàng chỉ dẫn sự nghiệp, cuộc sống của cô bé, thậm chí tiến cử."

Bà ấy là một người ít nói, nên truyền đạt tin tức xong, bà ấy không nói thêm một chữ. Bởi vì đi tàu mệt nhọc, bà ấy về phòng ngủ nghỉ ngơi trước.

Màn đêm buông xuống ngoài cửa sổ, Châu Ánh Hi vẫn ngồi tại chỗ, cúi đầu, chán nản.

Lời mời của mẹ thật ra là đang cho anh một đề lựa chọn.

Đồng hồ trên tường lặng lẽ chuyển động, sau khi trầm tư, anh giống như đã chuẩn bị sẵn sàng, gửi cho Lê Phù một tin nhắn Wechat.

[Hi, tôi không biết lời mời này có lễ phép không, ngày mốt mẹ tôi có một bữa tiệc tối riêng tư, thầy Hạ Hiến Lâm cũng sẽ đến, tôi muốn dẫn em cùng tham gia, em có đồng ý không?]

Còn bổ sung thêm một câu: [Không cần sợ, có tôi ở đây.]

Qua chừng 3 4 phút, Lê Phù trả lời.

[Tôi suy nghĩ chút.]

[Được.] Châu Ánh Hi tôn trọng lựa chọn của cô, nhưng đồng thời cũng chuẩn bị sẵn sàng dự tiệc cùng cô.

…

Mấy ngày nay, thời tiết Cambridge cực kỳ tốt, không thấy chút sương mù hay cơn mưa nào.

Sau khi học xong hai tiết lý thuyết, Lê Phù đạp xe gần công viên hít thở không khí, gió chiều ngày hè nhẹ nhàng thổi qua da thịt. Trên con đường đá nhỏ trong công viên, cô nhắm mắt lại hít thở không khí hoàng hôn.

Hình như mỗi lần hòa mình vào thiên nhiên, thấy từng cọng cây ngọn cỏ, từ cơ thể đến tâm hồn của cô đều thoải mái.

Cô thích ôm lấy phong cảnh rộng lớn vô tận, thích theo đuổi tự do sạch sẽ không bị gò bó.

Nhớ năm đầu cấp hai, mẹ Lê nhốt cô đang muốn ra ngoài chơi đùa trong phòng, ép cô ôn tập, nhưng cô lúc đó bị áp lực ghét việc học, cãi nhau ầm ĩ với mẹ, một mình trốn đến sân bóng rổ gần đó, nằm trên ghế dài ngắm sao.

Cô chính là loại người như vậy, cho dù trong thế giới chỉ thấy một sợi dây thép muốn nhốt mình vào lưới giam, cũng sẽ dùng hết sức mình cắt đứt nó, trốn đến một góc tự do.

Nếu như một chuyện rõ ràng khiến cô cảm thấy áp lực.

Sự lựa chọn cô làm, sẽ chỉ có cắt đứt.

Khi trở lại nhà trọ, trong ánh hoàng hôn tối mờ, Lê Phù thấy Ngô Thi đang tựa vào cửa nhà mình, hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ chất vấn.

Sau khi đỗ xe vào góc tường, Lê Phù chậm rãi đi lên cầu thang.

“Trước khi đến sao không nói với tớ một tiếng?”

“Thì muốn giết cho cậu trở tay không kịp.”

Lê Phù lấy chìa khóa từ trong túi vải ra, mở khóa cửa.

Ngô Thi phía sau vừa vào cửa đã hỏi: “Cậu trả lời thầy ấy chưa?”

Chần chừ nửa giây, Lê Phù vừa thay giày vừa gật đầu: “Ừ, trên đường về có nhắn tin cho anh ấy.”

“Đồng ý hay từ chối?” Đây là chuyện hôm nay Ngô Thi muốn hỏi.

Bật đèn bàn, Lê Phù như không coi trọng chuyện này lắm, thuận miệng nói: “Từ chối.”

“Từ chối đi tiệc tối hay từ chối thầy ấy?” Ngô Thi nhìn chằm chằm bóng dáng bận rộn loanh quanh trong phòng.

Vừa vào nhà, dường như Lê Phù có tám trăm chuyện phải làm, vừa rót nước cho Tiểu Bao Phù, vừa mở hộp: “Từ chối tiệc tối, xem như là từ chối anh ấy.”

“…” Ngô Thi kinh ngạc: “Tại sao?”

“Không hợp.”

Một câu trả lời nhẹ nhàng, khiến Ngô Thi tóm lấy cánh tay Lê Phù: “Nhưng trước mắt hai người tiếp xúc rất thuận lợi, ít nhất là lâu như vậy, tớ có lòng tin cậu sẽ có một mối quan hệ.”

Lê Phù chỉ cười cười, lặp lại: “Tớ cảm thấy không hợp.”

Đại khái đã đoán được nguyên nhân, Ngô Thi lại hỏi: “Bởi vì mẹ anh ấy?”

Lê Phù giật mình, gật đầu: “Ừ, cũng là một trong những nguyên

nhân tớ cân nhắc.”

Thấy bạn tốt quá quan tâm đến mình, Lê Phù đỡ vai Ngô Thi kiên nhẫn giải thích: “A Thi, tớ biết cậu rất thích Châu Ánh Hi, đúng là anh ấy làm hài lòng hơn những nam sinh theo đuổi tớ trước đấy, tớ cũng từng động lòng với anh ấy. Nhưng chỉ động lòng một chút mà thôi, tớ cũng không có xúc động mãnh liệt muốn ở bên anh ấy. Sau khi hiểu rõ anh ấy hơn, ý nghĩ muốn tiếp tục liên lạc với anh ấy của tớ bị lung lay, với tớ và anh ấy, đây không phải là chuyện tốt sao?”

Ngô Thi trầm giọng: “Tiểu Phù, cậu quá lý trí, quá lạnh nhạt.”

Lê Phù vỗ nhẹ gò má cô ấy: “Không phải cậu cũng vậy sao? Ngủ chán Đàm Tự nhà người ta thì một cước đá đi. Cũng không phải cậu không biết, thật ra anh ấy muốn chuyển sang chính thức.”

Nói đến chuyện phiền phức, Ngô Thi nhíu mày xoay đầu.

Lê Phù lại vặn đầu cô ấy lại, đối diện với ánh mắt của cô ấy cười: “Cho nên là, chúng ta có thể làm bạn bè tốt nhất, là bởi vì trong xương cốt, chúng ta rất giống nhau. Đều như gió, thích tự do, không thích bị một quan hệ nào ràng buộc, cũng rất khó để một người tiến vào lòng chúng ta.”

Ngô Thi giãn mày, cô ấy thừa nhận đây là sự thật.

Lê Phù duỗi người, sau đó vui vẻ chui vào phòng bếp, mở tủ lạnh, cân nhắc buổi tối nên làm món gì ngon, vừa lấy thức ăn vừa nói: “Cậu không cần lo lắng cho thầy Châu của cậu đâu, Châu Ánh Hi nổi tiếng ở mọi phương diện, cậu thật sự cho rằng anh ấy sẽ bám tớ không buông à. Cậu đừng quên, tớ và anh ấy mới quen nhau chưa đầy 3 tháng.”

“Cũng đúng.” Ngô Thi đi qua hỗ trợ.

Lê Phù cầm lấy một quả chanh, ném đi như chơi đùa trong tay:

“Hơn nữa cậu đừng luôn cảm thấy, tớ bỏ lỡ Chu Ánh Hi, như thể tớ sẽ không bao giờ gặp được nam sinh nào tốt hơn anh ấy. Tớ còn chưa tốt nghiệp, cuộc sống của tớ vẫn chưa chính thức bắt đầu, tớ ưu tú như vậy, xinh đẹp như vậy, còn không có người chọn sao.”

Trong phòng bếp không tiếp tục đề tài nặng nề này nữa.

Mà đêm đó, cái tên “Châu Ánh Hi” cũng không được các cô nhắc tới lần nào nữa.

…

Hai ngày nữa là thứ sáu.

Châu Ánh Hi đi tham dự tiệc tối cùng mẹ Phương Vận Xu, địa chỉ tổ chức ở trong trang trại rượu Phương Vận Xu mua năm ngoái. Rượu ngon lâu năm được coi là bảo vật dự trữ, giá trị cũng không thấp hơn trang trại.

Trong chiếc Phantom màu bạc (*), Châu Ánh Hi và mẹ ngồi ở ghế sau, bộ âu phục màu xám cắt may gọn gàng, chế tác tinh tế không hoa mỹ, là kiểu Anh khiêm tốn quý giá, tư thế ngồi đoan chính, vừa khéo phác họa ra dáng người cao thẳng của anh. Mà Phương Vận Xu ngồi một bên, mặc chiếc váy dài thắt eo màu trắng đơn giản, dáng người giữ gìn rất tốt, không có chút thịt thừa, trên vai khoác áo choàng lông cừu.

(*) Rolls-Royce Phantom:

Bóng đêm lúc tối lúc sáng lướt qua thân xe màu bạc, khi hàng bóng cây lướt qua cửa sổ xe, nghĩa là họ sắp đến trang trại rượu.

Hai mẹ con ngồi ghế sau không nói gì.

Phương Vận Xu lại phát hiện dọc theo đường đi Châu Ánh Hi đứng ngồi không yên nắm chặt điện thoại, thi thoảng lại mở ra, như đang

gấp gáp đợi tin nhắn của một người nào đó, nhưng hiển nhiên kết quả lần nào cũng khiến anh thất vọng.

Khi tài xế lái chiếc Phantom vào trong cổng lớn, điện thoại của Châu Ánh Hi bỗng nhiên rung lên, anh nhanh chóng mở ra, thấy avatar đứng đầu gửi tin nhắn tới, anh mừng rỡ mở ra, nhưng đôi mắt lại đột nhiên tối sầm lại.

Rachel: [Hi, tôi nghĩ, tôi không tiện tiếp tục thuê căn hộ của anh. Nên là, tôi sẽ chỉ ở đến ngày hết hạn thuê nhà, cũng chính là giữa tháng tám. Sau này tôi sẽ chuyển đến chỗ ở mới, hy vọng anh không để bụng quyết định của tôi.]

Chương 41: Đêm Thất tịch

Chiếc Phantom dừng lại ở gara bên cạnh trang trại rượu.

Gara cách khu vườn của hội trường chính một đoạn ngắn, đi bộ chỉ mất vài phút. Phương Vận Xu xuống xe trước, đứng cạnh xe kéo áo choàng, sửa sang lại vẻ ngoài. Khi bà ấy quay đầu muốn gọi con trai đến bên cạnh mình, lại phát hiện ánh mắt Châu Ánh Hi nặng nề nhìn bà ấy: "Mẹ, con có lời muốn nói với mẹ."

Tài xế biết chừng mực, để lại không gian cho hai chủ nhân.

Mặc dù đã có thể đoán được phần nào tâm tư của con trai, nhưng trên mặt Phương Vận Xu vẫn nở nụ cười: "Được, con nói đi."

Dù đối phương là người mẹ nuôi dưỡng mình lớn lên, là người thân nhất của mình, cũng biết chắc chắn sẽ khiến bà ấy không vui, nhưng Châu Ánh Hi vẫn muốn nói hết những lời từ tận đáy lòng mình ra: "Con biết mẹ bảo con mời Lê Phù tới tham gia tiệc tối, thật ra là muốn cho con một lựa chọn. Có tới hay không, mẹ đều có phương thức xử lý riêng của mình."

Phương Vận Xu chỉ giật mí mắt, không lên tiếng, nghe anh nói tiếp.

Châu Ánh Hi đi vòng qua xe tới trước người Phương Vận Xu, tầm mắt dời lên chiếc cà vạt màu lam đang thắt chặt của anh, biểu cảm nghiêm túc hiếm có, anh chậm rãi nói: "Từ nhỏ đến lớn, mỗi một chuyện con đều nghe theo sự sắp xếp của mẹ, ví dụ như học dương cầm, trở thành nghệ sĩ dương cầm. Nhưng con nghe lời, không phải vì con sợ mẹ, mà là vì con thích, con nguyện ý hy sinh tự do của

mình vì dương cầm.”

Khi tác phẩm đắc ý nhất đang dần thoát khỏi tay mình, Phương Vận Xu nhíu mày: “Ánh Hi, con muốn nói gì?”

Rõ ràng là bà ấy thiếu kiên nhẫn.

Khi biểu đạt suy nghĩ trong lòng mình, Châu Ánh Hi vẫn bình tĩnh đối mặt: “Điều con muốn nói là, con đã là người trưởng thành có suy nghĩ độc lập, một người đàn ông có khả năng chống lại thất bại trong cuộc sống. Vậy nên, con hy vọng mẹ có thể tôn trọng lựa chọn của con, giống như hai năm trước mẹ lựa chọn tôn trọng quyết định thành lập ban nhạc người Hoa của con, tin tưởng con lần nữa.”

Lá cây bên bờ sông bị gió đêm thổi xào xạc.

Ánh sáng kín đáo chiếu lên mặt Phương Vận Xu, khiến vẻ mặt của bà ấy trở nên mờ mịt, nhưng từ năm ngón tay dùng sức siết chặt áo choàng, và tiếng hít thở nặng nề, Châu Ánh Hi có thể cảm nhận được sự tức giận của mẹ. Nhưng anh không lùi bước, thậm chí tiến về phía trước một bước: “Lê Phù là một cô gái rất ưu tú, là người mà đến thầy Hạ Hiến Lâm cũng khen ngợi. Nếu sau này mẹ có cơ hội ở chung với em ấy, con dám khẳng định, mẹ sẽ thích em ấy.”

Ánh mắt Phương Vận Xu căng thẳng, bà ấy không đáp lại sự che chở và đấu tranh của con trai với người trong lòng, chỉ xoay người ra lệnh: “Đi vào trước đã, đừng để mọi người đợi lâu.”

“Dạ.” Châu Ánh Hi chầm chậm đi theo.

…

Ngày thứ hai sau tiệc tối, Phương Vận Xu gọi Châu Ánh Hi vào phòng sách, nói tạm thời sẽ lựa chọn tôn trọng tình cảm cá nhân của anh. Hôm sau, bà ấy sẽ rời khỏi Luân Đôn, bay đến Thụy Sĩ cùng trợ lý.

Sau khi được thở phào, Châu Ánh Hi bắt đầu xử lý quan hệ với Lê Phù.

Châu Ánh Hi biết Lê Phù bởi vì mẹ anh đột ngột đến thăm, sinh ra tâm lý rút lui, dù sao mẹ mạnh mẽ như vậy, chắc chắn sẽ gây áp lực cho nữ sinh. Nên đối với quyết định từ chối và chuyển nhà của cô, anh đều hiểu được.

Ngày đó, anh trả lời là:

[Tiểu Phù, tôi biết em để ý và lo lắng điều gì, nhưng tin tôi, tôi có thể giải quyết. Trong những ngày ở chung này, tôi không cảm thấy em không có tình cảm với tôi, cho nên trước khi hết thời hạn, có thể cho tôi thêm cơ hội không? Nếu đến lúc đó em vẫn duy trì quyết định hiện tại, thì tôi sẽ tôn trọng em."

Tin nhắn chìm xuống đáy biển, Lê Phù không trả lời.

Hiểu cô thích tự do, ghét bị trói buộc, cho nên đối mặt với tin tức bị bỏ qua, Châu Ánh Hi chọn chờ đợi, để không gian cho cô bình tĩnh và suy nghĩ, tận lực không quấy rầy cô. Sau đó chọn một thời cơ thích hợp đến Cambridge nói chuyện trực tiếp với cô.

Chỉ là, cuộc sống của anh trở nên tĩnh lặng.

Còn cuộc sống của cô dường như đang tiến về phía trước mà không bị quấy nhiễu.

Hai ngày trước đêm Thất tịch, Châu Ánh Hi lướt đến bài đăng trong vòng bạn bè của Lê Phù, là ảnh chụp chung của cô với một nam sinh ở quán cà phê. Hai người tựa lưng vào ghế, cô nghiêng đầu về phía nam sinh, dùng ngón tay chỉ vào anh ta, chú thích là -

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“A New Friend, John.”

Phía sau còn gắn thêm mấy emoji đáng yêu.

Nam sinh cao gầy, tóc vàng mắt xanh, cơ thể dựa sát vào Lê Phù.

Nhìn qua, dường như họ ở chung rất vui vẻ.

Phòng sách sau giờ ngọ, yên tĩnh không một tiếng động.

Sắc mặt Châu Ánh Hi không đổi khom lưng, hai gò má căng ra, cạnh kim loại của điện thoại cắt vào lòng bàn tay anh đau đớn. Loại cảm giác không cam lòng này khiến cơn giận nhanh chóng bành trướng trong ngực, nhưng anh cũng biết mình không có tư cách chi phối cuộc sống, hay can thiệp vào lựa chọn của cô.

…

Thất Tịch không phải lễ tình nhân, trên cơ bản đều là sinh viên người Hoa đón, bên ngoài cũng không có không khí lễ tình nhân, cho nên mỗi năm Lê Phù đều không có cảm giác lạc đàn. Chỉ là năm nay, dường như cô có chút tâm sự, cả một buổi sáng đều ngồi trên thảm, vuốt lông Tiểu Bao Phù ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhưng sắc trời cũng không đẹp, mây mù nặng nề che phủ bầu trời u ám, như sắp có một trận mưa to.

Lê Phù buồn bực hốt hoảng, rất muốn tìm một chỗ hít thở không khí, đúng lúc bạn tốt Anna gửi lời mời tới, nói ông xã không ở nhà, bảo cô mang Tiểu Bao Phù đi chơi chung. Cô thu dọn đồ đạc, gọi Ngô Thi đi cùng.

Gần 6 giờ tối, Lê Phù và Ngô Thi đến nhà của Anna.

Thời điểm hai người đến, Anna đã làm xong hai chiếc pizza 8 inch, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi sầu riêng, là vị Lê Phù thích nhất.

Anna nhét một miếng vào miệng cô, cô tùy ý ngồi xuống ghế ăn, nghe nhạc jazz vui vẻ thoải mái.

Cô bạn Anna này sống rất tùy hứng, mở một lớp tiếng Trung ở Cambridge, xem như là phú bà danh xứng với thực.

Ngô Thi dựa vào quầy bar vuốt ve mèo trắng Kiki của Anna: "Chị Anna, ngày mai tìm cho em một người chồng đáng tin cậy, cao 1m8, cơ bụng tám múi, nhân phẩm tốt, bằng cấp không tệ đi."

Anna: "Em còn thiếu đàn ông à? Em chính là cái người thay đàn ông như thay áo đấy (*)."

(*) 旱的旱死涝的涝死: Ý chỉ người thường xuyên thay đổi bạn trai/bạn gái và có rất nhiều trai/gái vây quanh; hoặc người không tìm được bạn trai/bạn gái.

Lê Phù ở bên cạnh cười thành tiếng.

Anna tiếp tục nấu ăn.

Sờ Kiki xong, Ngô Thi lại gần Lê Phù, không nhịn được quan tâm: "Nè, cậu ổn thật không đấy?"

Lê Phù cắn pizza, không cho là đúng: "Trông tớ giống không ổn lắm à?"

Cô nheo mắt cười với Ngô Thi.

Ngô Thi xoay người, nâng cằm nhìn về phía Lê Phù, trên mặt không có ý đùa giỡn nào: "Tên John kia là chị em với chúng ta, cậu đăng tin gây ức chế như vậy lên vòng bạn bè, là muốn ép Châu Ánh Hi buông tay đúng không?"

Lê Phù ngẩn người, dừng ăn pizza, lau tay: "Không phải, chỉ là ngày đó ra ngoài với John, tâm trạng tốt nên đăng tin lên vòng bạn bè

thôi. Hơn nữa tớ thường xuyên đăng vậy mà, rất lạ sao?”

Ngô Thi luôn có thể liếc mắt một cái đã đọc được ý nghĩ của Lê Phù.

Nhưng đang ra ngoài chơi, cô ấy không tiếp tục cắn không buông một đề tài, đảo mắt đã đổi một đề tài thoải mái hơn.

Sau khi Anna làm thêm ba phần bò bít tết, rót rượu xong, đón các cô vào ngồi. Sau đó, ba người bắt đầu hưởng thụ đêm Thất Tịch chỉ thuộc về các cô gái.

Có đồ ăn ngon, có bạn bè, có bữa cơm ấm áp, ai sẽ cô đơn nữa chứ.

Ngô Thi và Anna đang tán gẫu hăng say về đàn ông, Lê Phù đối diện uống vài ngụm rồi nói muốn đi vệ sinh. Rõ ràng cô chưa uống được mấy ngụm, nhưng ngực buồn bực không thở nổi. Về phần nguyên nhân, chính cô cũng không nghĩ ra, nhìn bản thân ở trong gương, đầu óc ong ong bỗng hiện lên khuôn mặt dịu dàng nhã nhặn kia.

Từ chối anh.

Phớt lờ anh.

Thậm chí đổi hướng đuổi anh đi.

…

Mấy ngày nay, quả thật Châu Ánh Hi không quấy rầy cô nữa, không có tin nhắn Wechat, cũng không có một cuộc điện thoại, bạn bè cũng không có bất kỳ giao tiếp nào. Lê Phù nghĩ, có lẽ anh cũng biết khó mà lui, cô xoa huyệt Thái Dương, tiếp tục đưa ra một quyết định. Chờ chuyển nhà xong, cô sẽ xóa phương thức liên lạc của anh.

Nhiều người nói cách làm này vô tình, nhưng cô không muốn dây

dưa dài dòng.

Dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, Lê Phù hơi thoải mái hơn chút, lau tay xong định ra ngoài, nghĩ tất cả tự nhiên qua đi thì tốt rồi.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Chỉ là, sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Anna vừa uống rượu vừa chỉ vào điện thoại của cô, nói: "Điện thoại kìa."

Lê Phù không vội mở di động, có ba cuộc gọi nhỡ đều là Châu Ánh Hi.

Thấy cô không nhận, anh gửi Wechat tới.

Châu Ánh Hi: "Tôi đang ở Cambridge, tôi muốn nói chuyện với em, được không?"

Lễ phép nhắn thêm một câu: "Quấy rầy rồi."

Sau khi Lê Phù rối rắm, cô lựa chọn thản nhiên đối mặt, trả lời: "Ok."

…

Thấy ngoài trời đổ mưa, Lê Phù tùy ý tìm một lý do, lấy ô rời đi trước.

Nhà trọ cách nhà Anna không xa, cô đón một chiếc taxi về, may mà cô luôn mang theo chìa khóa bên người. Quãng đường dài mười mấy phút này, mưa to hắt lên cửa sổ thủy tinh, lúc đến nhà, Lê Phù thấy Châu Ánh Hi trú dưới mái hiên. Nhưng mái hiên rất hẹp, chân của anh vẫn bị nước mưa làm ướt.

"Sao không vào nhà?" Lê Phù vội vàng bước lên bậc thang, giơ chiếc ô trong tay lên cao, che mưa cho Châu Ánh Hi.

Châu Ánh Hi nói: "Vừa nãy chạy vội quá quên mang chìa khóa."

"Ừm." Lê Phù không muốn nói chuyện này trong đêm mưa, đi mở cửa: "Vào trước đã."

Sau khi đẩy cửa ra, Lê Phù còn chưa kịp bật đèn, Châu Ánh Hi đã nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô. Bóng mưa ngoài cửa sổ phủ nghiêng lên người anh, trong tiếng mưa rơi tí tách, là lời bộc bạch nóng bỏng của anh: "Tôi biết là bởi vì mẹ tôi, nên em mới đột nhiên từ chối tôi. Nhưng em yên tâm, tôi đã xử lý xong rồi, bà ấy tôn trọng lựa chọn của tôi."

Trong phòng rất yên tĩnh, Tiểu Bao Phù cũng không có ở đây, Lê Phù chỉ trầm giọng, giọng nói đều đều rõ ràng, cô chậm rãi đẩy tay Châu Ánh Hi xuống khỏi cánh tay mình: "Tôi không nghĩ xa như anh tưởng đâu, nói về chuyện có nên tiếp tục tiếp xúc với anh hay không, bỏ qua những chuyện mập mờ, tôi đã bình tĩnh suy nghĩ, và đáp án của tôi là không muốn."

Từ chối trực tiếp, so với khi nghe cách một màn hình còn khiến người ta đau lòng hơn.

Hô hấp trở nên dồn dập, nhưng Châu Ánh Hi vẫn đè lại, hỏi: "Em cũng có cảm tình với tôi, không phải sao?"

"Một chút thôi." Lê Phù chỉ trả lời như vậy.

Hai người đứng đờ cạnh cửa, không ai nhúc nhích.

Cửa không đóng kín, để lại một khe hở, mưa bị gió thổi vào, giống như hơi nước rơi bên chân Châu Ánh Hi, anh tiến lên trước một bước, cái người không cam lòng, chiếm hữu đối mặt với sự lạnh lùng của Lê Phù, trong nháy mắt tích tụ thành một ngọn lửa, tràn lên ngực anh. Dường như hành vi của anh không khống chế được, dùng sức nắm lấy gáy cô, hôn xuống.

Lê Phù hoảng sợ giãy dụa, nhưng Châu Ánh Hi vẫn không thả người ra, đôi môi trằn trọc trên môi cô, điên cuồng cọ xát, son môi cô bị lem hết, ngay cả trên mặt anh cũng dính vết đỏ hỗn độn. Trước kia hôn môi cùng anh, ít nhất Lê Phù có thể cảm nhận được nụ hôn dịu dàng, mang theo chút lãng mạn. Nhưng lúc này, anh chính là một tên cướp không nói lý.

Trong người Châu Ánh Hi tràn ngập lửa giận, như biến thành một người khác, anh cố chấp đến mức không muốn buông tay, không muốn bị cô đuổi ra ngoài. Cửa bị một cơn gió đóng sầm lại, Lê Phù ngửa đầu, hai chân gần như dán vào thân dưới của anh. Trong hơi thở hỗn loạn và nụ hôn nghẹt thở này, cô có thể cảm nhận được thân dưới của anh ngày càng nóng.

Châu Ánh Hi đẩy Lê Phù vào góc tường, bởi vì dùng sức quá mạnh, đĩa CD trên giá rơi đầy đất. Anh thả lỏng môi, hai tay ôm chặt gương mặt của cô, một đôi mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào hai mắt cô, giọng nói lại vô cùng dịu dàng: "Ngày mai, trước khi mặt trời mọc, hãy cho tôi câu trả lời cuối cùng, được không?"

Đáy lòng Lê Phù chấn động: "…"

Nhưng nụ hôn mãnh liệt hơn trước đó, lần nữa đẩy cô xuống đáy vực sâu không đáy.

-

Hôm nay công việc có chút bận, ngày mai chúng ta một hơi ăn hết cốt truyện & thịt. Bởi vì không viết nổi nữa, nói rõ trước, không phải cưỡng ép, xem như là thịt song phương đều sung sướng.

Còn có, đêm đầu tiên chỉ là khúc dạo đầu cho nửa sau ở Hồng Kông. Đêm đầu tiên qua đi, họ sẽ chia tay 4 tháng liền, cũng chính là phần lâm trận bỏ chạy trong giới thiệu, điên một chút. Phía sau sẽ mở khóa cậu ấm Châu nhã nhặn biến thành cá mập bụng dạ đen tối,

tiếp tục truy thê, hình thức play đa dạng mọi người muốn xem ở phía sau.

Chương 42: First dance - Điệu nhảy đầu tiên (Hơi H)

Ôm hôn trong đêm mưa của lễ tình nhân, giống như một điệu nhảy trong hoàng hôn ngày tận thế.

Lê Phù bị Châu Ánh Hi đặt trên cửa sổ, mưa rào chảy dọc theo cửa sổ, lưng của cô chạm vào thủy tinh lạnh lẽo, nhưng nhiệt độ trên môi lại lan tràn xuống theo cổ. Chỉ hôn môi thôi cô đã cảm nhận được ham muốn chiếm hữu đáng sợ dưới lớp da nhã nhặn của anh, đây là lần đầu tiên cô sinh ra cảm giác sợ hãi mãnh liệt với anh.

Nắm lấy cổ cô, Châu Ánh Hi tức giận ghé vào tai cô: "Tại sao em cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy hả, Lê Phù."

Lê Phù ngăn anh đang muốn cúi đầu cưỡng ép hôn môi, năm ngón tay dùng sức luồn vào tóc anh, nhìn thẳng vào hai mắt anh: "Bởi vì chúng ta vẫn chưa ở bên nhau, mới chỉ đang ở giai đoạn tiếp xúc tìm hiểu thôi…"

Châu Ánh Hi dùng tiếng cười lạnh tự giễu cắt đứt lý lẽ của cô: "Đúng vậy, em tiếp xúc nhiều, nhưng tôi chỉ có một mình em."

Lê Phù ngơ ngẩn, trái tim rơi xuống. Đèn đường ngoài cửa sổ bị nước mưa gột rửa là nguồn sáng duy nhất trong phòng, ánh sáng mông lung phủ lên tóc mái của Châu Ánh Hi, cặp mắt vốn sáng ngời trong suốt kia lúc này mờ mịt như sương mù.

Giọng nói bình tĩnh của cô rơi lên chóp mũi anh: "Nhưng cho dù

chúng ta làm loại chuyện này, tôi cũng sẽ không thay đổi quyết định."

Châu Ánh Hi ngước mắt lên: "Thật sao?"

Anh đơn phương cho rằng cô có cảm giác với mình.

"Chắc chắn." Nhưng Lê Phù không có giây nào do dự.

Thấy cô chắc chắn như vậy, nhưng cố tình Châu Ánh Hi lại là một người có ham muốn chinh phục rất mạnh, anh cố chấp đến mức muốn đẩy ngã bức tường cô dày dựng trong lòng trong lúc triền miên.

"Dám cược không?" Anh nghiêm túc hỏi.

Lông mi Lê Phù khẽ run, chần chừ.

Châu Ánh Hi cho rằng cô có chút dao động, lúc cười muốn sờ đầu cô, cô bỗng nhẹ giọng mở miệng, bàn tay anh giật mình, trên mặt tắt ý cười, tiếng hít thở lại lần nữa trở nên nặng nề.

Câu trả lời là, dám.

Nhìn vào đôi mắt chán nản của anh, ngón tay Lê Phù di chuyển từ gáy lên trán Châu Ánh Hi, hai người dán sát vào nhau. Cô nhìn anh thật kỹ, dường như hoàn mỹ không chút tì vết.

Có lẽ đêm mưa ngày lễ tình nhân càng khiến người ta sinh ra cảm giác cô độc, hoặc có lẽ bầu không khí ở nước ngoài càng khiến người ta mơ mộng, cô nhẹ nhàng sờ bên trán anh: "Thật ra trong cuộc sống lãng mạn như vậy, có một người ở bên cũng không tệ, nhưng anh có thể chấp nhận đây chỉ là một trò chơi sau khi mặt trời mọc sẽ tan biến không?"

Mặt trời mọc, tan biến, trò chơi.

Châu Ánh Hi cúi đầu cười, đặt lên vai Lê Phù, từng chữ nặng nề nhưng cũng rõ ràng: "Tôi nguyện ý chơi trò chơi với em một lần nữa, nhưng tôi cũng dám cược."

"Cược cái gì?"

"Cược em sẽ không quên được tôi."

"…"

Trong lòng Lê Phù chấn động.

Khi chưa kịp phản ứng, cô lại bị thân hình cao lớn nóng bỏng ôm vào trong lòng, những nụ hôn rơi lên xương quai xanh, cần cổ và môi khiến cô choáng váng.

…

Có tiếng vòi hoa sen truyền ra từ phòng tắm, sở dĩ Châu Ánh Hi mua căn hộ này, một nửa là vì phòng sách, một nửa là vì phòng tắm này. Phòng tắm có hai cửa, một cái nối vào trong nhà, một cái đẩy ra là sân cỏ.

Ngoài cửa sổ có cây cối, bệ cửa sổ có hoa và ánh nến chập chờn.

Sau khi vào phòng tắm, Châu Ánh Hi thắp nến trong nhà, còn mở thêm máy hát.

Ánh nến lung linh, tiếng dương cầm chậm rãi như nước chảy.

Là bản dương cầm "Remnants Of A Setting Sun" do Trevor Kowalski thể hiện.

Nó có một cái tên tiếng Trung rất dễ nghe – Tàn dư của ánh hoàng hôn.

Gạch men sứ màu xanh phong cách cổ trên mặt đất bị dòng nước cọ rửa, hai đôi chân trên sàn nhà dán rất gần, tầm mắt dời lên trên, đôi nam nữ trần truồng dán chặt vào nhau. Da thịt trắng nõn của Lê Phù bị hơi nước bao phủ, biến thành màu hồng nhạt quyến rũ, hai tay cô chống trên vai Châu Ánh Hi, bàn tay sau lưng đang dịu dàng rửa sạch thân thể cho cô.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Khi chạm vào chỗ mẫn cảm, thân thể cô không nhịn được run lên.

Châu Ánh Hi lấy vòi hoa sen rửa sạch từng chút bọt trên người Lê Phù. Lúc rửa xong, anh ghé vào sau đầu cô thấp giọng hỏi: "Có muốn tôi giúp em tắm không?"

"Được." Lê Phù nhận lấy vòi hoa sen trên tay anh, dội lên vai và cổ anh, nhìn bọt nước chảy xuống thắt lưng rắn chắc của anh: "Anh không sợ ký ức càng nhiều, lại càng khó quên tôi đi sao?"

Ánh nến lướt qua nụ cười trên mặt Châu Ánh Hi: "Tôi chưa bao giờ có ý định quên em."

"…" Lê Phù cúi đầu, không lên tiếng nữa.

Mười mấy phút sau, tiếng vòi hoa sen đột ngột dừng lại.

Châu Ánh Hi kéo khăn lông khô, choàng lên người Lê Phù, lau nước trên người cô. Không cần biết hành vi vừa rồi của anh mạnh đến đâu, động tác trong tay đặc biệt dịu dàng, sợ làm đau cô. Anh không mang áo ngủ của cô vào, mà mang áo sơ mi trắng của mình.

Trong những ngày điên cuồng mê mẩn cô, anh đã ảo tưởng một chuyện rất dâm đãng.

Muốn thấy cô mặc áo sơ mi trắng của mình, không cài cúc áo, bị

anh đè dưới thân, tiến vào thân thể cô, điên cuồng triền miên, làm tình, nhìn áo sơ mi sạch sẽ dần bị mồ hôi của hai người làm ướt.

Ánh nến từ phòng tắm chiếu vào phòng ngủ.

Không có đèn, chỉ có nến trắng đang thắp sáng.

Cửa cũng không đóng, tiếng đàn trong trẻo như pháo hoa đầy màu sắc, bay lên giữa cảnh xuân trong phòng.

"Ưm, a…" Trên giường truyền đến một tiếng rên nhẹ.

Lê Phù ngửa mặt nhìn trần nhà, hai chân bị Châu Ánh Hi đẩy sang hai bên, bàn tay nắm lấy đùi cô, đầu chôn dưới thân cô liếm mút một lúc, đầu lưỡi liếm qua huyệt nhỏ của cô, lại chậm rãi xâm nhập vào bên trong quấy phá. Khu vực trống rỗng sạch sẽ kia, đang dần bị anh chiếm làm của riêng, nhưng anh cứ muốn lưu lại dấu vết trên người cô, ngón tay trượt xuống, đè giữa đùi cô, đầu lưỡi không ngừng vươn sâu vào trong huyệt càn quấy.

"Ưm, a…" Kích thích mãnh liệt đến mức bụng Lê Phù run rẩy kịch liệt, rên rỉ cũng gấp gáp hơn, cau mày nắm chặt gối, nghe tiếng nước khi bị Châu Ánh Hi liếm mút. Khi anh dùng môi hút âm vật của cô, hai chân cô căng ra, ngay cả ngón chân cũng cuộn chặt.

Ở một số chuyện, đàn ông quả thật có thiên phú không thể diễn tả.

Lần đầu tiên nhìn thấy Châu Ánh Hi, đánh chết Lê Phù cũng không nghĩ tới, khi anh cởi quần áo, sẽ biến thành một động vật ăn thịt hung dữ. Cái gì mà ôn hòa nho nhã, cao thượng như đóa hoa sen, đều là vỏ bọc gạt người. Ở phương diện tình dục, một khi đã dính vào, sẽ lập tức thay đổi. Cho dù cô có rên rỉ như nào, thân thể có làm ra phản ứng muốn dừng lại nào, anh cũng không thu tay, thậm chí càng quá đáng hơn.

“Thoải mái không?” Châu Ánh Hi đang hỏi cô, nhưng ánh mắt lại dừng trên thân thể trần truồng dưới lớp áo sơ mi. Trên thân thể bóng loáng mảnh khảnh có mồ hôi nhỏ giọt, nhưng dù vậy, trong mắt anh vẫn là một bức tranh sơn dầu hoàn mỹ.

Cô quá đẹp, đẹp đến mức anh muốn thời gian vĩnh viễn dừng lại trong đêm nay.

Lê Phù chỉ có thể nức nở trong cổ họng.

Mà biểu cảm mê man trên mặt lại càng khiến quần thần dưới váy cô mê muội, dùng một câu khoa trương hình dung thế giới nội tâm lúc này của Châu Ánh Hi, chính là, anh cam tâm tình nguyện chết trong đêm xuân này.

Châu Ánh Hi chống người dậy, lại đè xuống, ngăn ánh nến phía sau lại. Trước mắt Lê Phù hoàn toàn không có ánh sáng, nhưng đôi mắt đối diện với cô nóng đến mức khiến cô thở gấp. Châu Ánh Hi nằm sau gáy cô, dán sát vào da thịt cô, anh cũng trần truồng, gậy thịt đã sớm cương cứng khó chịu.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cây gậy thịt nóng bỏng truyền từ bụng dưới đến huyệt nhỏ của cô, anh vẫn rất xấu xa, không cọ xát, thì cũng là đẩy xuống. Sắc mặt Lê Phù nhanh chóng đỏ lên, cô càng ngày càng khó chịu, toàn thân bị anh xâm lược đến hít thở không thông, cô không thở nổi nhưng vẫn bị anh nhìn chằm chằm.

Nhưng vẻ mặt cô càng khó chịu, lại càng kích thích một mặt đen tối trong xương cốt Châu Ánh Hi. Anh hơi nghiêng người, cố ý cầm gậy thịt của mình ma sát miệng huyệt của cô, chen vào bên trong một chút, rồi lại không cắm vào, lặp đi lặp lại như thế, huyệt bị cọ xát chảy ra chất lỏng trong suốt, quy đầu lại ra vào, trong lỗ thịt lại chảy nước.

Châu Ánh Hi cúi đầu xuống rồi lại ngẩng lên, ngón tay lấy vài giọt dâm thủy dính trên khe huyệt, bôi lên bụng cô, cười trêu chọc: "Phù Phù, phía dưới ướt quá, bị tôi làm cho rất thoải mái, đúng không?"

Đầu óc mê man của Lê Phù không có ý thức đáp lại.

Mặt hơi cúi xuống trán cô, Châu Ánh Hi được voi đòi tiên hỏi: "Có muốn tôi dùng tay không?"

Người nhã nhặn nhất lại nói ra lời dâm đãng nhất, tai Lê Phù nháy mắt đỏ lên, màu đỏ rất đậm.

Trải qua hai ba lần kinh nghiệm, cô đã thăm dò được tính cách của Châu Ánh Hi. Những câu hỏi nhìn như dịu dàng lễ phép của anh, hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì cả, bởi vì anh không muốn chờ câu trả lời. Ví dụ như hiện tại, anh quỳ trước người cô, nâng hai chân đang khép của cô lên, để huyệt nhỏ của cô đối diện với mình.

Áo sơ mi trên người căn bản không có tác dụng che đậy, khi làm ra tư thế xấu hổ này, cả người Lê Phù đều đỏ bừng, căng thẳng đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của mình. Cô vừa định bảo Châu Ánh Hi đổi tư thế khác, môi âm hộ đã bị ngón tay của anh tách ra, ngay cả tiến hành tuần tự cũng không có, trực tiếp xoa âm vật.

"Châu Ánh Hi, đừng, đừng làm vậy…" Cả người Lê Phù đều là cảm giác xấu hổ, cô muốn thả hai chân xuống, nhưng bị Châu Ánh Hi nắm chặt, hơn nữa còn mạnh mẽ kéo tay cô đến huyệt nhỏ, cô căng thẳng: "Anh muốn làm gì?"

"Tự mình tách ra, được không?" Anh dùng giọng nói dịu dàng dỗ dành cô.

"…" Cô kinh ngạc: "Không muốn."

Quá xấu hổ, Lê Phù không muốn làm như vậy.

Nhưng diện mạo và giọng nói của Châu Ánh Hi đều quá dịu dàng, dịu dàng đến mức chỉ cần dỗ dành người khác cũng đã có năng lực mê hoặc lòng người: "Em nói rồi, sau khi mặt trời mọc, chúng ta sẽ tan cuộc. Vậy thì ít nhất khi trời còn tối, đừng từ chối tôi, cùng nhau hưởng thụ, được không?"

Nói xong, anh còn hôn nhẹ lên bụng cô.

Đầu óc Lê Phù hơi choáng váng, ngón tay nghe lời đặt lên huyệt, lại nhíu mày, ngón tay Châu Ánh Hi đang nhét vào trong cánh hoa phấn nộn, thành huyệt nóng bỏng bao bọc lấy ngón tay anh, anh nhìn chằm chằm vẻ mặt của cô, huyệt đạo chặt chẽ chậm rãi bị ngón giữa đẩy ra, ngón tay cô bắt đầu run rẩy, anh càng quấy càng dùng sức.

Nhưng với Châu Ánh Hi, như vậy vẫn chưa đủ, anh rút ngón tay ra, lật người Lê Phù lại. Qua những thao tác vừa rồi, thắt lưng của cô đã có chút không thẳng lên được, cô chống gối, thân thể bị anh dựng thẳng, áo sơ mi che mông bị anh vén lên, bờ mông trắng nõn đối diện với anh. Cặp mông rất đẹp mắt, no đủ như đào mật chín.

Anh ôm hôn một cái.

"Châu Ánh Hi." Cảm giác thoải mái kỳ lạ khiến Lê Phù mắng một câu: "Anh có phải biến thái không đấy?"

Châu Ánh Hi cười sau lưng cô: "Nếu biến thái có thể khiến em ghi nhớ, thật ra tôi có thể biến thái hơn chút nữa."

Anh bỗng ngậm lấy thịt mềm trên mông cô, không nặng không nhẹ cắn một cái.

Chương 43: First dance – Điệu nhảy đầu tiên (H)

Ánh sáng xanh mờ nhạt ngoài cửa sổ chiếu qua cửa sổ, Lê Phù ngẩng đầu lên là có thể thấy mưa bên ngoài. Đối diện với tầng một là bãi cỏ và đường nhỏ, rèm cửa màu trắng còn để lộ ra hàng cây bên ngoài đường phố, nếu có người đi đường đi ngang qua, có thể mơ hồ thấy bộ ngực phập phồng của cô đang run rẩy.

Châu Ánh Hi đè lên lưng cô, ngón tay gầy gò sạch sẽ co rút liên tục trong huyệt của cô, đôi tay của nghệ sĩ dương cầm không chỉ linh hoạt tự nhiên lướt trên phím đàn, mà còn có thiên phú khiêu khích. Huyệt của cô đã rất ướt, ngón tay bên trong cũng từ một thành hai, ngón cái của anh thi thoảng xoa bóp âm vật mẫn cảm của cô.

Tiếng rên rỉ dưới thân anh, từ ban đầu căng thẳng chuyển sang thoải mái.

Họ đều xa lạ với thân thể của nhau, đều là lần đầu tiên làm chuyện xấu hổ như vậy, cần một khoảng thời gian nhất định để tiếp tục. Cảm giác được Lê Phù đã dần bình tĩnh lại, Châu Ánh Hi gia tăng tốc độ ngón tay, tiếng nước dồn dập nặng nề khiến cô đỏ mặt đến tận mang tai.

Lê Phù không phải người lạnh nhạt, cô cũng từng mơ giấc mộng xuân, ảo tưởng đối tượng lần đầu tiên của mình là người như thế nào, cũng nghĩ tới sẽ dùng tư thế nào, ví dụ như cắm ngón tay vào. Trước kia khi xem phim khiêu dâm ở ký túc xá cùng Ngô Thi, cô cũng nghĩ tới sẽ có cảm giác như thế nào. Ngô Thi nói, xem kỹ thuật

của nam sinh, kỹ thuật tốt, sẽ rất sướng.

Khi cảm giác chua xót, ngứa ngáy lan ra từ thân dưới, cô nghĩ, có lẽ đây là cái gọi là sung sướng.

Ngón tay Châu Ánh Hi uốn cong moi móc nước từ trong huyệt, chỉ dùng tay thôi cũng đã sắp khiến Lê Phù cao trào, mà động tác trong tay anh ngày càng nặng, cảm giác chua xót của cô càng mãnh liệt, thắt lưng mềm nhũn. Anh kịp thời dùng cánh tay chống đỡ, dán lên lưng cô, giọng nói nhẹ nhàng quyến rũ: "Rất thoải mái đúng không?"

Anh cố ý rút ngón tay ra, nhìn phản ứng của cô.

Thân dưới đột ngột bị cảm giác trống rỗng đánh úp, khiến Lê Phù cảm nhận được cái gọi là đói khát khó nhịn. Cô cúi đầu thở dốc, vô thức gật đầu: "… Ừm."

Châu Ánh Hi xuống giường, đứng ở tủ đầu giường, dùng giấy ướt lau ngón tay trước, Lê Phù ở trên giường lén liếc anh một cái, ánh mắt không tự chủ chuyển từ trên mặt anh xuống dưới. Dương vật to lớn ngẩng cao lộ ra trong không khí, rõ ràng dáng người thon dài nhã nhặn, nhưng nơi đó lại hung hãn cực kỳ, cô sợ tới mức cúi đầu, mặt lại đỏ lên.

Châu Ánh Hi mở ngăn kéo thứ hai ra, lấy một hộp bao cao su từ trong hộp sắt có hoa văn cổ kính ra, là của một nhãn hiệu nổi tiếng mà Đàm Tự đề cử, điều này khiến Lê Phù kinh ngạc: "Anh để cái thứ này ở đây từ lúc nào?"

Anh không nhanh không chậm mở ra, nói: "Từ ngày đầu tiên em vào ở."

"…"

Lê Phù cầm một chiếc gối ném về phía anh: "Tôi đúng là mắt mù

mới không nhìn ra anh hèn hạ như vậy?”

Châu Ánh Hi lấy một hộp ra, nhẹ nhàng xé bao, quỳ thẳng trước người cô. Động tác đột ngột, với cô mà nói rất có cảm giác áp bức.

Bị hơi nóng của anh bao phủ, tim Lê Phù căng thẳng, đập nhanh hơn. Cô còn chưa lên tiếng, đã bị Châu Ánh Hi đẩy ngã xuống giường, anh kiểm tra bao cao su một chút, sau khi ổn thoả mới cúi người xuống, nắm gậy thịt của mình, vỗ lên huyệt còn ướt át của cô: “Có muốn tự mình thử bỏ vào trước không?”

Sợ cô từ chối, ánh mắt vô tội dỗ dành cô: “Tự cho vào, sẽ thoải mái hơn.”

Lê Phù dễ dàng bị anh lừa, cô thử cầm lấy dương vật của anh, thời điểm thật sự chạm vào, tuy cách một lớp màng mỏng, nhưng vì là kiểu dáng cực mỏng, vẫn có xúc cảm chân thật, nó rất thô, rất cứng, cũng rất dài. Phản ứng đầu tiên của cơ thể cô, khá kỳ lạ, vừa hơi sợ hãi khi bị nó xâm chiếm, lại hơn nổi lên dục vọng muốn nhét vào.

Đều đã đến độ tuổi có thể bàn chuyện cưới xin, Lê Phù cũng không có sự sợ hãi của thiếu nữ, thật ra cùng một người đàn ông chất lượng tốt như vậy hưởng thụ đêm đầu tiên, cô cũng không chịu thiệt.

“Ưm, a…” Cô cầm dương vật đặt trước miệng huyệt của mình, nhưng quy đầu quá to. Vừa định nhét vào đã có chút đau, cô rút ra theo bản năng.

Châu Ánh Hi cúi mặt, nhẹ nhàng sờ trán Lê Phù: “Đau không?”

“Ừ, có chút.” Lê Phù lo lắng thở dốc.

Vì thế, Châu Ánh Hi cầm lại, chậm rãi đi vào.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, không thấy bớt đi chút nào, mà bóng dáng trên rèm trắng đã quấn quýt nhau.

Châu Ánh Hi dùng tư thế truyền thống nam tính nhất đè lên người Lê Phù cắm vào, đây là lần đầu tiên phải chăm sóc cô, nên ban đầu anh dùng lực rất nhẹ, dương vật ở trong huyệt lại to lên một vòng. Mới đầu còn tốn chút thời gian chen vào huyệt đạo chật hẹp của cô, lúc này đã có thể chậm rãi ra vào.

Thân dưới bị vật lạ làm căng ra, lại dần bị anh xâm nhập hoàn toàn, Lê Phù ngẩng cổ lên, thân thể run rẩy theo động tác của anh, áo sơ mi trắng bị đè dưới lưng, chỉ cần anh cúi đầu, có thể thấy toàn bộ cơ thể của cô. Nhưng trong lửa tình phập phồng, dường như cô đã không thèm để tâm tới ánh mắt như sói đói của anh.

Cô cho rằng mình sẽ đau phát khóc, nhưng vẫn may, chút đau đớn này tạm thời cô chịu được.

Châu Ánh Hi thở dốc, ra vào theo quy luật: "Đau thì nói tôi."

"Ừm." Lê Phù mơ màng nói không nên lời.

Nhưng khi anh cố gắng tiến sâu hơn, Lê Phù cau mày kêu lên: "Đau quá."

Thứ kia quá dài, quá thô, dùng sức cử động khiến cô cảm thấy thân dưới của mình như bị xé rách.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Châu Ánh Hi chậm lại, quan tâm đến cảm xúc của cô. Anh nâng tay cô lên, cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô, nhẹ giọng dỗ dành: "Không sao, chúng ta cứ chậm thôi."

"… Ừm." Hốc mắt cô đỏ bừng.

Bởi vì là lần đầu tiên, Châu Ánh Hi cũng có chỗ lo lắng, trên vai và cổ trắng nõn của anh đỏ ửng vì căng thẳng và hưng phấn đan xen, huyệt nhỏ của cô thật sự quá chặt, thậm chí còn kẹp anh, anh lại xoa xoa xương cổ tay cô: "Thả lỏng chút nào."

Là phản ứng bản năng của cơ thể, Lê Phù cũng không muốn, có lẽ mát xa của anh có tác dụng, cô dần để toàn thân mình thả lỏng khỏi sự căng thẳng: "Được rồi, anh thử xem."

Để mình dễ dàng ra vào hơn, Châu Ánh Hi hơi tách hai chân Lê Phù ra, lúc hai chân mở rộng, cô cúi đầu có có thể thấy huyệt nhỏ đang bị dương vật kéo căng ra. Thịt huyệt hồng hào cố hết sức bao bọc lấy vật cứng thô dài, hình ảnh dâm đãng khiến anh cũng phải đỏ mặt.

Anh đã ở trong khuôn khổ đã lâu, rất khó tưởng tượng được mình lại có một mặt lưu manh như vậy.

Châu Ánh Hi bắt đầu đẩy mạnh vào trong, Lê Phù cố gắng không căng thẳng như lúc nãy, để cơ thể mình tiếp nhận kích thước to lớn của anh. Va chạm một lúc khiến cơ thể cô như bị điện giật: "Căng quá, căng quá…"

Lê Phù nhíu mày, suýt nữa hết lên kêu cứu: "Nhìn người anh gầy mà sao phía dưới lại lớn vậy."

Không biết Châu Ánh Hi nghiêm túc hay đùa giỡn nghĩ ra đáp án: "Không thì sao làm bạn trai em được?"

Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, Lê Phù đáp trả: "Ai đồng ý cho anh làm bạn..."

Không muốn nghe cô từ chối, Châu Ánh Hi đẩy mạnh một cái chặn đứt lời nói của cô, khiến miệng cô chỉ có thể phát ra tiếng nức nở và rên rỉ thoải mái.

Mưa nhỏ rơi bên ngoài phòng, tiếng làm tình trên giường ngày càng kịch liệt.

Châu Ánh Hi ấn lên đùi Lê Phù, ưỡn hông đẩy vào huyệt của cô, cơ bụng cường tráng rõ ràng đã sớm toát mồ hôi, nhưng thấy nữ sinh mình thích nằm dưới thân mình, bị mình làm đến hai mắt mê man, không ngừng nức nở, cuối cùng anh cũng có cảm giác thật sự chiếm hữu cô.

"Tiểu Phù, em đẹp quá." Anh không nhịn được muốn thổ lộ.

Nhưng đối với lúc này Lê Phù mà nói, cô chỉ cảm nhận được sức mạnh thân dưới của anh đang lao về phía cơ thể cô, lỗ thịt bị ép mở kẹp lấy dương vật nóng bỏng, dán chặt vào, không ngừng ma sát trong huyệt, xâm nhập, xoắn chặt, khoái cảm kịch liệt nuốt chửng ý thức cô.

Cô phát hiện, không cần uống rượu cô cũng có thể dần thả lỏng: "Có thể, nhanh nữa lên…"

Châu Ánh Hi đang đợi cô tập trung hoàn toàn, anh nâng mông cô lên, eo nặng nề đè xuống, toàn bộ dương vật cắm vào trong huyệt, ngậm từ đầu đến cuối. Anh đè cô xuống đẩy càng ngày càng mạnh, tạo ra tiếng nước rõ ràng.

Càng về sau, động tác của anh càng hung dữ, đầu óc đã sớm không còn tỉnh táo, chỉ có dục vọng vô tận với cô.

Trên ga giường màu xám nhạt ướt đẫm nước, phía dưới của Lê Phù bị cắm sâu đến có chút chua xót, bầu ngực sữa trắng nõn run rẩy đến đỏ bừng. Hai tay cô nắm lấy gáy của Châu Ánh Hi, muốn dùng nụ hôn để giảm bớt sự chua xót trong cơ thể, cho nên nụ hôn này do cô chủ động, cô với lên chạm vào anh.

Châu Ánh Hi lập tức ngậm lấy môi Lê Phù, nước sữa phía dưới giao hòa, phía trên cũng lưu luyến cọ xát.

“Ưm, ưm…” Tiếng rên rỉ liên tục tràn ra từ cổ họng cô.

“Chúng ta đổi tư thế khác.”

Dứt lời, Châu Ánh Hi rút dương vật của mình ra, lúc mới rút ra, anh nhíu mày khàn giọng rít một tiếng. Lê Phù cũng tạm thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức nghe được mệnh lệnh của anh: “Xoay người, đưa lưng về phía tôi.”

Lê Phù có chút tò mò, nghe lời xoay người, vừa quỳ xuống lại nghe thêm một mệnh lệnh của anh: “Tự vén áo lên, nâng mông về phía tôi.”

Lê Phù làm theo, còn thuận tiện vén mái tóc dài sang một bên.

Ngón tay cô rất đẹp, thon dài, khớp xương rõ ràng, cho nên dù chỉ là vài động tác đơn giản, Châu Ánh Hi cũng có thể ngắm đến mê mẩn. Anh cúi đầu, cô không phải người đẹp ngực to mông lớn, thậm chí mông còn có chút nhỏ, nhưng vì tập thể hình và vận động nên đặc biệt tròn trịa, có chút quyến rũ lại có chút thuần khiết, anh rất thích.

Bốp, Châu Ánh Hi đánh lên mông Lê Phù, âm thanh giòn tan dâm đãng.

Lúc trước xem phim heo, Lê Phù nhớ rõ nữ diễn viên cũng bị nam diễn viên đánh mông, đến khi cô thật sự bị đánh, loại cảm giác này rất kỳ lạ, hơi đau, hơi tức giận, nhưng lại sảng khoái, thậm chí gây nghiện.

Châu Ánh Hi ấn quy đầu của mình, ngang ngược nhét vào trong huyệt lần nữa, bởi vì vừa làm rất lâu, nên rất thoải mái mà tiến vào trong huyệt, anh đỡ thắt lưng của cô, bắt đầu đẩy vào trong. Cảm giác căng đầy so với vừa rồi còn mạnh hơn, mỗi một cái gần như

đều đâm vào điểm sâu nhất.

"A… Ưm…" Cô từ rên rỉ biến thành tiếng la hét đầy ham muốn.

Tiếng la hét kích thích người đàn ông phía sau, dương vật thô to cắm vào lại rút ra, miệng huyệt nho nhỏ dường như đang bị bắt nạt. Mép thịt bị cắm đến mở ra co vào, rồi lại bị dương vật thô dài banh ra.

Ngay cả sự dịu dàng cuối cùng của Châu Ánh Hi cũng không còn, đổi đủ cách điên cuồng đẩy vào.

Sự hung dữ khi vào từ phía sau khiến Lê Phù không chịu nổi, bên tai chỉ vang lên tiếng da thịt va chạm, gậy thịt hung mãnh đẩy mép thịt vào sâu trong huyệt, mỗi một cái đều đâm đến sâu nhất. Huyệt nhỏ đóng mở như há miệng dùng sức mút mát, cô bị gậy thịt to lớn của anh chen vào, giọt mồ hôi chảy từ trên ngực xuống.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cô quá nóng, muốn cởi áo sơ mi ra.

"Đừng cởi." Nhưng Châu Ánh Hi ra lệnh cho Lê Phù dừng động tác lại, anh hơi kéo cổ áo ra một chút, để lộ tấm lưng xinh đẹp của cô.

Nụ hôn sau gáy của anh khiến cô ngứa ngáy, Lê Phù vặn vẹo bả vai nỉ non: "Đừng hôn nữa."

Ngay cả giọng nói của cô cũng trở nên mềm mại.

Môi Châu Ánh Hi vẫn dán sau tai Lê Phù, vừa vuốt tóc vừa nhìn chằm chằm gò má ửng hồng của cô, anh không kìm lòng được dùng giọng nói dịu dàng nhất nói lời yêu đương khiêu khích: "Tiểu Phù của chúng ta thật lợi hại, rất muốn ngày nào cũng làm với em…"

Anh ở trên giường rất biết mê hoặc lòng người, suýt nữa là Lê Phù

gật đầu, cô cắn chặt môi.

Nâng vòng eo mềm nhũn của Lê Phù lên, Châu Ánh Hi tiếp tục ra vào, thậm chí còn mạnh hơn vừa rồi. Dương vật đỏ tươi đâm vào huyệt nhỏ nóng bỏng, đâm đến không ngừng phát ra tiếng nước, mỗi lần đều đâm đến chảy ra chất lỏng trắng đục, chảy xuống theo đùi cô.

Tiếng va chạm kịch liệt, không biết đã đâm ngắt quãng bao nhiêu lần.

Từ màn dạo đầu đến giờ đã qua hơn 1 tiếng, Lê Phù cho rằng Châu Ánh Hi sẽ không nhịn được bắn ra, nhưng không nghĩ tới tinh lực của anh tràn trề như thế, hai tư thế không đủ, anh lại đổi một tư thế khác.

Cô bất ngờ bị ôm lên ngồi trên đùi anh, tựa lưng vào ngực anh.

Đối diện có một tấm gương trang điểm, vừa khéo có thể chiếu vào hai người trên mép giường.

Tư thế này làm Lê Phù luống cuống, cũng bởi vì đã làm quá lâu, cả người cô đều nóng như bị thiêu đốt, mà lưng dán sát vào ngực Châu Ánh Hi, có thể cảm nhận được mồ hôi trên người hai người đang hòa vào nhau. Cô nghe được tiếng thở hổn hển của anh, anh có chỗ nào nhã nhặn, dịu dàng chứ, cực kỳ giống một tên cuồng dâm làm bao nhiêu cũng không đủ.

Trên bắp đùi đều là chất lỏng dính nhớp, Lê Phù khá khó chịu, cô rất muốn đi tắm, nhưng tên cặn bã nhã nhặn này lại lần nữa đỡ dương vật cắm vào huyệt nhỏ của cô từ dưới lên. Nhưng cô đã tốt hơn nhiều, không cảm nhận được quá nhiều đau đớn, loại cảm giác bị lấp đầy này thậm chí khiến cô muốn thúc giục anh di chuyển.

Châu Ánh Hi cẩn thận nhận ra tâm tư nhỏ này của cô, tư thế như vậy càng tiện cho anh thì thầm bên tai cô: "Tự mình động, được

không?”

Hai tay anh ôm eo cô, để cô không làm loạn.

Lê Phù dùng tay chống đùi, cố gắng thử động, nhưng dương vật cương cứng kia thật sự quá dài, chỉ cần hơi di chuyển trái phải đã khiến phía dưới của cô tê dại, cảm giác căng đầy lan tràn: “Cứng quá…”

Gậy thịt cọ vào huyệt cô ngày càng nhanh, cô chỉ có thể lắc đầu nức nở: “Ưm, a, ưm…”

“A…”

Đùi Châu Ánh Hi căng ra, đột nhiên ưỡn hông đẩy lên, khiến Lê Phù chảy nước mắt, cô không để ý sự xấu hổ hét lên một tiếng. Một tay anh vươn lên, vừa xoa ngực cô vừa đẩy sâu vào, cả người cô nâng lên rồi lại ngồi xuống, huyệt nhỏ ẩm ướt không ngừng nghỉ ăn vật cứng nóng hổi kia.

Khoái cảm tràn vào cơ thể hai người, tiếng thở dốc của Châu Ánh Hi gấp gáp, giọng nói trở nên khàn khàn: “Chúng ta làm thêm một lúc nữa, được không?”

Đầu óc Lê Phù thiếu dưỡng khí, bị anh dỗ đến ngoan ngoãn gật đầu: “Ừm.”

Đầu ngón tay Châu Ánh Hi nhéo nụ hoa nho nhỏ trên ngực Lê Phù, như muốn vắt ra nước, anh không khống chế được, giống như chó lớn động dục, thầm nghĩ muốn giao hòa nước sữa với cô cho đến khi mặt trời mọc. Anh thích cô, rất thích cô, sau khi nếm được vị ngọt ngào của quả đào mật này, anh muốn ăn nó mỗi ngày.

Nếu không có cô, anh sẽ không phát hiện hóa ra mình là một người dâm đãng như vậy.

“Châu Ánh Hi, tôi không chịu được...” Lê Phù bị tư thế này giày vò đến rã rời, đôi môi hồng nhếch lên, không ngừng nức nở, la hét, huyệt nhỏ vốn hồng hào bên dưới đã bị làm đến biến sắc, nước không ngừng chảy ra từ khe huyệt, thậm chí còn nhỏ xuống sàn nhà: “Sâu quá, quá sâu... A, a...”

“Muốn tôi dừng lại sao?” Châu Ánh Hi dịu dàng hỏi.

“Ừm.” Lê Phù không biết nên gật đầu hay là lắc đầu.

Nhưng Châu Ánh Hi ở trên giường cũng trở thành một “kẻ lừa đảo” biết dỗ người, anh hỏi, nhưng phía dưới càng ra vào dữ dội hơn. Trán, gò má và cổ đều như nước sôi, đỏ đến nóng bỏng, anh mở rộng hai chân cô ra, siết chặt eo Lê Phù, không ngừng đẩy lên trên, cô cảm thấy vật cứng thô dài kia sắp đâm vào trong bụng, thân dưới và bụng dưới đau nhức chua xót.

“A, a... Đừng… Đừng đẩy…” Lê Phù bị cắm đến không chịu nổi, hai chân thon dài trên mặt đất co rút.

Thân trên của cô run rẩy, sợi tóc bay tán loạn sau lưng, Châu Ánh Hi thấy sườn cổ cô ướt đẫm, đến cả biểu cảm cũng đau đớn dữ tợn như sắp cao trào, anh đưa tay nhéo đầu vú cô.

Đầu vú rất mẫn cảm, cả người Lê Phù bị khoái cảm và sự va chạm dữ dội kích thích, cô vô thức siết chặt miệng huyệt, bên trong vẫn đang cọ xát, nhưng rõ ràng thịt huyệt đã xoắn chặt lấy dương vật cắm sâu bên trong. Cô nắm chặt cánh tay trên lưng, ngẩng đầu, toàn thân run rẩy dữ dội, ngón chân trên sàn nhà co lại.

Không biết qua bao lâu, nhiệt độ khô nóng hỗn loạn trong phòng cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Trong vài lần cuối cùng, Châu Ánh Hi bị huyệt nhỏ của Lê Phù siết không chịu nổi, toàn thân căng thẳng, bắn ra toàn bộ tinh dịch.

Chương 44: Hơi ấm

"You found my soul

Em tìm thấy linh hồn tôi

and left me a sign

và để lại cho tôi những ký hiệu

with my heart attack

cùng trái tim đập thình thịch của tôi

want you to melt me

muốn em làm tôi tan chảy…"

Châu Ánh Hi đẩy cửa sổ phòng tắm ra một khe nhỏ, rạng sáng mưa đã nhỏ đi rất nhiều, mưa rơi bay vào qua khe cửa sổ. Không khí trong phòng ngủ cũng được lưu thông, dục vọng nóng bỏng trong cơ thể anh dần nhạt đi.

Máy quay đĩa tắt, danh sách bài hát của Lê Phù được phát trên dàn âm thanh trong phòng tắm.

Bài "EYE(S)" rất phù hợp với tình hình.

Tiếng nước chảy trong bồn tắm phía sau nhẹ nhàng chậm rãi, Châu Ánh Hi chỉ quấn một chiếc khăn tắm, có hạt mưa rơi xuống da thịt

trần trụi trên người anh. Da thịt đã không còn thấy vệt đỏ nóng bỏng mãnh liệt. Anh xoay người, thử nhiệt độ nước trong bồn tắm, sau đó cởi một cái áo sơ mi trắng sạch sẽ, trở về phòng ngủ.

Nhìn thấy bóng người ngoài cửa, Lê Phù chuẩn bị tự xuống giường, căng thẳng nằm xuống ôm chăn.

"Sao giống như nhìn thấy ma vậy." Châu Ánh Hi cười khẽ, thích phản ứng đáng yêu của cô.

Anh còn đáng sợ hơn ma nữa, Lê Phù chỉ dám mắng thầm trong lòng, tay nắm lấy chăn che kín nửa khuôn mặt.

Châu Ánh Hi đi tới mép giường, muốn kéo chăn trên người Lê Phù ra, cô lại kích động phản kháng: "Đừng nhúc nhích, tôi có thể tự đi tắm."

Anh cúi người, hai tay chống hai bên người cô, hơi nóng trong lồng ngực bao trùm lên mặt cô. Tuy không nóng bỏng như vừa rồi, nhưng vẫn có cảm giác xâm lược, cô bất đắc dĩ lại rúc mặt vào trong chăn, đồng thời đánh mắt sang một bên.

Châu Ánh Hi giơ tay lên, dịu dàng xòe tay trước mắt Lê Phù: "Anh ôm em qua."

Nghĩ dù thế nào cũng phải rửa sạch cơ thể, cô cũng không giằng co nữa, chỉ là khi muốn xốc chăn lên, phát hiện cặp mắt kia còn nhìn thẳng mình, cô nhắc nhở một câu: "Thầy Châu, thầy thích nhìn tôi đến vậy sao?"

"Ừm, nhìn không đủ." Giọng Châu Ánh Hi khàn khàn, trong mắt hiện lên ý cười.

Lê Phù biết mình nói không lại tên vô lại nhã nhặn này, vừa nghĩ tới việc bị anh ăn sạch sẽ, bị anh đè ở dưới thân ức hiếp, còn để anh nghe được tiếng rên xấu hổ nhất của mình, trong lòng cô dâng lên

cảm xúc phức tạp không nói thành lời. Sau khi ý thức tỉnh táo, cô thật sự muốn vả mình một cái, sao lại bị anh quyến rũ đến mê mẫn đầu óc chơi tình một đêm.

Chăn bị Châu Ánh Hi xốc lên, anh bế Lê Phù mềm nhũn thành vũng bùn lên, sợ cô cảm thấy xấu hổ, đắp cho cô một chiếc áo sơ mi trắng trước, sau đó ôm ngang cô lên. Tuy cô rất cao, nhưng trên người gần như không có mỡ, gầy gò nhẹ cân, ôm cô không phí chút sức nào.

Vào phòng tắm, anh đặt cô vào bồn tắm, sau đó cởi quần áo trên người cô ra.

Hơi nước trong bồn tắm lơ lửng trong không khí như sương mù, hai má Lê Phù bị hun nóng thành màu hồng phấn nhàn nhạt, nhiệt độ nước được Châu Ánh Hi điều chỉnh vừa vặn, sóng nước nhẹ nhàng lắc lư trên người cô. Nghe bài hát mình thích, nghe tiếng mưa phùn nhẹ nhàng truyền đến từ khe cửa sổ, cô thoải mái nhắm mắt lại.

Cô vừa lau sạch chất dịch ô uế và vài dấu vết của đêm đầu tiên ở nơi riêng tư của mình.

Trong phòng tắm vang lên tiếng xả nước, Lê Phù mở mắt, xoay mặt, phát hiện trên mặt gương phủ đầy hơi nước là thân hình thon dài, cường tráng vừa thân mật với cô. Dòng nước chảy dọc theo cơ bụng xuống khu tam giác, rõ ràng đã mềm nhũn nhưng phần dưới vẫn khiến người ta sợ hãi như cũ.

Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh dâm đãng khi thân thể hai người giao hợp, mặt cô đỏ hơn trước hẳn một tông.

Lê Phù lại nhắm mắt, cô đang cố nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên Châu Ánh Hi xuất hiện trong tầm mắt cô, cách ăn nói và hành xử nhã nhặn, lịch sự. Đêm đó, cô nhờ anh giả làm bạn trai mình, lúc về cô còn áy náy rất lâu, luôn cảm thấy anh như ánh trăng sáng tỏa hương treo ở chân trời, không thể bị khói lửa trần gian chạm tới.

Nhưng hiện tại, dường như anh hoàn toàn đổi một thân thể mới, khiến người ta sợ hãi.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Sao lại trở nên như vậy.

Hay là, anh vốn như vậy.

Lê Phù nghĩ tới những chuyện này, cơ thể ngâm mình trong bồn tắm càng nằm sâu xuống, làn nước gợn sóng gần như che kín đôi vai và cần cổ trắng nõn của cô, cô mệt mỏi đến mức không để ý trong phòng tắm đã không còn tiếng động.

Cởi khăn tắm khô ráo quấn vào người, Châu Ánh Hi lại lấy từ trên giá một chiếc khăn lông sạch sẽ, nhẹ nhàng quỳ gối bên cạnh bồn tắm, nâng một cánh tay cô lên, dùng khăn lông ướt lau người cho cô, động tác nhẹ nhàng, không dám đánh thức cô.

"On the road to a lover's house is never long

Con đường đến nhà người thương không bao giờ là dài

I don't wanna be on different sides

Anh không muốn ở phía khác với em

Do you wanna be my one and only?

Em có muốn là duy nhất của anh không…"

Âm nhạc chầm chậm vang lên sau lưng, Châu Ánh Hi cứ quỳ một gối trên thảm, xuyên qua ánh nến mờ ảo lay động nhìn khuôn mặt khiến anh mê muội kia. Anh không muốn nhìn bầu trời, không muốn nhìn đồng hồ, thậm chí còn đang cố tìm khoảng trống để cười nhạo

bản thân. Anh hy vọng ngày mai trời vẫn sẽ mưa, như vậy sẽ không thấy mặt trời mọc.

Vậy thì, có phải quy tắc trò chơi sẽ bị ý trời phá vỡ không.

Muốn cô có thể trở thành bạn gái anh.

Muốn yêu cô.

Muốn thân mật với cô hàng đêm.

Muốn sau mỗi lần đều có thể dịu dàng lau chùi thân thể cho cô.

…

Những mộng tưởng đẹp đẽ kia, đã vỡ tan thành từng mảnh sau khi Lê Phù mở mắt ra, cô cảm nhận được bàn tay dịu dàng hoàn toàn khác với lúc trên giường, nói không có chút cảm xúc nào thì là nói dối. Nhưng cô ngăn cản ý thức dần bị ăn mòn của mình: "Châu Ánh Hi, thật ra anh không cần đối tốt với tôi như vậy."

Còn lạnh lùng nhắc nhở một câu: "Chúng ta chỉ có một đêm thôi."

Châu Ánh Hi không ngẩng đầu, trong mắt có chút cảm xúc phức tạp không thể diễn tả, bị ánh nến đè thấp: "Thích em nên muốn đối tốt với em, không liên quan đến việc có phải một đêm hay không, cho dù cuối cùng em vẫn lựa chọn từ chối anh."

"…" Lê Phù ngơ ngẩn, nhiệt huyết phai dần, anh ngày càng chân thành, thậm chí là nam sinh chân thành với cô nhất.

"Nhấc chân lên, anh lau giúp em."

Lau cánh tay xong, Châu Ánh Hi bảo Lê Phù nhấc một chân lên.

Lớn đến chừng này, Lê Phù chưa từng được ai hầu hạ như vậy, thậm

chí mẹ cũng không dịu dàng tinh tế như anh. Anh nâng đôi chân dài thon dài trắng nõn của cô lên, khăn lông ướt nhiều lần phủ lên da thịt, ấm áp nóng bỏng, khiến cô cảm thấy bình yên.

Mỗi một động tác giữa ngón tay anh đều quá nhẹ nhàng, đến mức Lê Phù cảm thấy mình như chìm vào trong miếng bọt biển mềm mại, ánh mắt thoải mái không mở mắt ra được. Hơi nước mờ mịt che mờ mắt cô, bọt nước tinh tế rơi xuống dọc theo cần cổ duyên dáng của cô.

Bỗng nhiên, cô cảm giác đôi tay ấm áp kia đang mát xa cho mình.

Châu Ánh Hi xoa nhẹ chân cô: "Đỡ hơn chưa?"

Dường như anh đang xin lỗi vì sự hung ác trên giường của mình.

Lê Phù gật đầu: "Ừm."

Trong phòng tắm nhỏ không một ai nói chuyện.

Nhìn chằm chằm người đàn ông đang mát xa cho mình, Lê Phù vô thức mở miệng hỏi: "Tại sao anh lại thích tôi đến vậy? Chẳng lẽ chỉ vì vẻ ngoài của tôi thôi sao? Thấy sắc nổi lòng tham?"

Hầu hết đàn ông đều nông cạn như vậy, vì vậy cô rất muốn nghe câu trả lời của anh.

"Đúng, nhưng không chỉ vì nguyên nhân này." Châu Ánh Hi sống nội tâm, lúc tỏ tình luôn thẳng thắn chân thành: "Nam sinh bị nữ sinh xinh đẹp hấp dẫn là chuyện rất bình thường, nhưng anh đã gặp qua không ít nữ sinh xinh đẹp và ưu tú, nhưng chỉ động lòng với mình em. Anh cũng đã tự hỏi tại sao."

Vừa nói, hai tay anh vừa hầu hạ đôi chân bủn rủn của cô, anh ngước mắt lên nhìn cô chằm chằm: "Chính khí chất thoải mái, thư thái, tự

do trên người em khiến anh mê muội, khiến anh ngày càng thích em.”

Đôi mắt đẹp kia lộ ra chân thành da diết nóng bỏng, Lê Phù bị mê hoặc trong chốc lát, nhưng rất nhanh cô đã rút ra, cười: “Nhưng chúng ta mới quen biết chưa đến ba tháng, anh không cảm thấy lý do như vậy rất lố lăng sao?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Châu Ánh Hi nhíu mày, có chút khó hiểu: “Việc thích một người có quan hệ gì với việc thời gian dài hay ngắn chứ? Có vài người quen biết nhiều năm, cũng không nảy sinh tình cảm, nhưng có vài người chỉ cần liếc mắt đã rơi vào lưới tình, sinh ra cảm giác động lòng mãnh liệt, anh không cảm thấy anh thích em là chuyện gì lố lăng.”

Tim thắt lại, Lê Phù không nói được câu nào.

Xoa bóp hai chân xong, Châu Ánh Hi thấp giọng hỏi: “Còn mệt không? Có muốn mát xa thêm chút không?”

Anh không muốn để cô vốn đã mệt mỏi tiếp nhận những tin tức nặng nề này.

Lê Phù gật đầu: “Ừm, thoải mái rồi, cảm ơn anh.”

Có lẽ mộng đẹp đêm xuân khiến người ta vui vẻ, Châu Ánh Hi cũng hoạt bát hơn chút: “Không cần khách sáo, cô Lê hài lòng là tốt rồi.”

Trong vầng sáng mờ ảo, Lê Phù không đáp lại, dường như bị chọc cười.

Thấy nước lạnh dần, sợ cô bị cảm lạnh, anh đặt khăn mặt và áo ngủ lên ghế gỗ, đứng dậy: “Muộn rồi, anh đi trải giường, em thay quần áo xong là có thể nghỉ ngơi.”

"Ừm."

Vài phút sau, Lê Phù mặc áo ngủ xong đi về phòng ngủ, phát hiện Châu Ánh Hi tắt nến, bật đèn đầu giường, ga giường vừa đầy chất ô uế đã được thay, mặt giường gọn gàng sạch sẽ. Anh cẩn thận mở máy tạo ẩm, bay ra mùi tinh dầu dừa dễ ngửi.

Nhưng trong phòng không có bóng dáng của anh.

Lê Phù đứng cạnh cửa bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng, Châu Ánh Hi đi tới, thay cô sửa sang lại cổ áo không bằng phẳng, nhẹ giọng nói: "Anh sợ em ngủ chung giường với anh sẽ rất khó ngủ, cho nên anh ngủ trong phòng sách, như vậy em có thể ngủ yên ổn."

Lê Phù suy nghĩ lệch lạc, quay đầu bóp cổ anh: "Châu Ánh Hi, tôi thấy anh càng khó ngủ hơn."

Cô còn chưa ý thức được mình đang tự đào hố chôn mình, Châu Ánh Hi vén tóc cô, hỏi: "Vậy ngủ chung nhé?"

Lê Phù kinh ngạc, kịp phản ứng: "Anh ra ngoài đi."

Thay áo thun sạch sẽ, trên người Châu Ánh Hi gần như không nhìn thấy tính công kích, chỉ có hơi thở thoải mái như khi đọc sách. Anh bước về phía trước một bước, kéo gáy Lê Phù về phía trước, hôn nhẹ lên trán cô: "Ngủ ngon, Tiểu Phù."

Có lẽ không muốn để anh nhìn thấy màu đỏ trên cổ mình, Lê Phù vô tình đuổi anh ra khỏi phòng.

Cửa đóng lại.

Lê Phù nằm trên giường không ngủ được, nhắm mắt lại là thấy niềm vui sướng khi cô và Châu Ánh Hi ở trên giường, cô bịt tai lại, muốn ngăn cách âm thanh gợi tình khi thân thể hai người kết hợp trong

phòng này, còn có những phản ứng xấu hổ không ngừng phát ra từ cơ thể.

Rên rỉ…

Thở dốc…

Run rẩy…

Còn có chất lỏng đục ngầu thấm ướt da thịt…

Lê Phù vùi mình trong chăn, cũng không biết ngủ quên từ lúc nào.

Dù sao đã bị tên biến thái kia tra tấn hơn một tiếng đồng hồ, gần như mất cả nửa mạng.

…

Cơn mưa to đi qua, vẫn chưa có ngày nắng đẹp thay thế.

Những đám mây xám nhạt như đang cố tình cản ánh mặt trời muốn lộ ra.

Lê Phù ngủ thẳng đến hơn 9 giờ hơn mới tỉnh, đầu vẫn nặng trĩu, hai chân cũng không còn sức lực, ngửi thấy mùi thơm trong phòng bếp, kéo thân thể mệt mỏi ra ngoài. Cô thấy bóng lưng cao gầy kia bận rộn trước bếp, hình như là đang nấu mì sợi, có mùi trứng gà và mùi hành hoa.

"Dậy rồi à?"

Lời chào nhẹ nhàng buổi sáng, suýt nữa làm Lê Phù ảo tưởng mình có bạn trai.

Cô ừ một tiếng: "Tôi đi rửa mặt."

Châu Ánh Hi đậy nắp nồi lại, đột nhiên xoay người, anh gọi Lê Phù, chỉ vào mây đen ngoài cửa sổ, nói: "Em nói sau khi mặt trời mọc chúng ta sẽ tan cuộc, nhưng mưa đến 6 giờ mới ngừng, chúng ta không thấy được mặt trời mọc."

Lê Phù: "…"

Chương 45: Không đủ (Hơi H)

Lê Phù ngơ ngác, không rảnh để ý đến trò đùa của Châu Ánh Hi: "Chưa thấy ai chơi xấu hơn anh."

Cô xoay người đi về phía phòng tắm, nhưng vừa đẩy cửa ra, cả người đã bị người phía sau đẩy đến bên cạnh bồn rửa mặt, cô hoảng sợ: "Châu Ánh Hi, anh làm gì vậy?"

Nhìn khuôn mặt cáu kỉnh trong gương, Châu Ánh Hi cũng cảm thấy rất đáng yêu, nhưng hình như anh đang tức nghẹn họng vì điều gì đó, anh ôm chặt Lê Phù từ phía sau, áp vào trán cô tỏ vẻ bất mãn: "Sáng sớm đã có một nam sinh xách ba túi hoa quả lớn tới tìm em, ấm lòng phết nhỉ."

Lê Phù bị anh ôm trong ngực, dáng vẻ châm biếm của anh khiến cô không có đầu óc để suy nghĩ: "Vậy à, trông như nào, cậu ấy có xưng tên không?"

"Trông đẹp trai đấy."

"Bạn là nam của tôi đều rất đẹp trai."

"..."

Lê Phù vừa dứt lời đã ý thức được mình giẫm trúng bãi mìn, quả nhiên, cô đã châm ngòi kích nổ quả mìn. Hai tay ôm eo cô càng thêm dùng sức, Châu Ánh Hi nói: "Anh biết cậu ta."

"Anh biết cậu ấy?" Lê Phù kinh ngạc.

“Hửm, là người em đăng lên vòng bạn bè hai ngày trước, bạn mới (*).” Châu Ánh Hi cố tình nhấn mạnh ba chữ sau.

(*) Bạn mới: 新朋友.

Lê Phù bỗng nhớ ra John nói sẽ về quê hái chút trái cây cho cô, bởi vì là chị em tốt, nên cô khá thờ ơ, chỉ lẩm bẩm một câu: Sao cậu ấy đến mà không gọi cho mình nhỉ?

Nhưng thái độ thân thiết của cô lại càng chọc giận Châu Ánh Hi: “Chúng ta quen nhau đã ba tháng rồi, sao không thấy em đăng tin nào về anh?”

Mùi dấm chua nồng nặc, Lê Phù ngửi được thì bật cười: “Anh đừng có phát điên, tôi muốn rửa mặt, tôi đói lắm rồi.”

“Anh cũng đói.” Châu Ánh Hi nhìn chằm chằm vào mắt cô trong gương.

“Vậy thả tôi ra đi ăn đi.”

“Ừm.”

Lê Phù đơn thuần cho rằng Châu Ánh Hi thật sự đang nói về chuyện ăn uống, nhưng cách hiểu của hai người lại có chút sai lệch.

Một tay của anh trực tiếp thò vào từ áo đến phần bụng phẳng lì của cô, không nói câu nào, đi lên trên nắm lấy bầu ngực tròn trịa của cô. Bởi vì anh bóp hơi mạnh, khiến cô rên nhẹ mấy tiếng, cơ thể không ngừng nâng lên.

“Châu Ánh Hi, anh buông tay, buông ra… Ưm, ưm…” Lê Phù vọng tưởng đẩy Châu Ánh Hi ra, nhưng không thể cản tên cặn bã nhã nhặn này: “Anh, cái đồ, biến thái chết tiệt…”

Cô bị xoa nắn muốn mắng chửi người khác, nhưng đồng thời lại có khoái cảm lan khắp người, giọng nói cũng run lên.

Chẳng những Lê Phù không đẩy được người ra, ngược lại còn thấy Châu Ánh Hi thò tay kia vào trong quần ngủ của mình, loại cảm giác nhìn anh trắng trợn bắt nạt mình này khác hẳn tối qua.

Có lẽ bởi vì hai người đã làm chuyện thân mật nhất, lúc Châu Ánh Hi động dục với cô, hành vi càng không bị não bộ khống chế. Hơn nữa, lúc này anh còn đang ăn dấm chua của tên John kia.

Lồng ngực anh run lên vì tức giận, ngón tay trực tiếp đẩy quần lót bông mỏng manh kia ra, Châu Ánh Hi như rất quen thuộc nơi riêng tư của Lê Phù, đầu tiên, năm ngón tay che trên âm hộ, di chuyển theo lớp lông mu thưa thớt không ngừng xoa nắn. Lòng bàn tay xoa bóp thịt môi mềm mại, ngón giữa thì chọc vào huyệt, chậm rãi tiến vào. Nhưng anh học hư, đầu ngón tay không hoàn toàn tiến vào, mà cắm vào trong huyệt rồi lại rút ra.

Nhưng như vậy ngược lại càng khiến Lê Phù bị cọ không chịu nổi, rõ ràng có âm thanh phản kháng muốn thoát ra khỏi cổ họng, nhưng cơ thể lại dần bị cảm giác chua xót vô tận chiếm giữ, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ run rẩy.

Bởi vì đối diện với gương trang điểm, hơn nữa hai người đều đang tựa người vào bồn rửa mặt, hình ảnh nhìn thấy trong gương quá mức rõ ràng.

Lê Phù nâng cần cổ thon dài lên, người đàn ông phía sau vừa xoa ngực cô, vừa dùng ngón tay chọc vào huyệt cô. Rất nhanh trên mặt cô đã đỏ lên, ngón giữa của anh cong lên trong âm đạo, tăng nhanh tốc độ ra vào, cô vô thức đè lên mép bồn rửa mặt, đá cẩm thạch lạnh lẽo dường như có thể hạ nhiệt độ cho cô.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Sâu quá, quá sâu rồi… Anh nhẹ chút, nhẹ chút…” Vừa rồi Châu Ánh Hi lại đút thêm một ngón tay vào, chụm lại khuấy đảo huyệt nhỏ ướt át, Lê Phù có chút không chịu nổi, cơ thể run rẩy, chân cũng mỏi nhừ, sắp đứng không vững.

Ngón tay móc huyệt không chỉ mang theo tiếng nước dâm đãng, còn mang theo chất lỏng dính nhớp, ngón tay Châu Ánh Hi như ngâm trong nước, cơ thể Lê Phù rất mẫn cảm, nước cũng rất nhiều. Anh không muốn rút ra nhanh như vậy, tay phía trên từ ngực di chuyển xuống, dùng sức giữ chặt eo thon của cô, ôm cô vào trong ngực, tay phía dưới lại tăng tần suất, nhanh chóng ra vào trong huyệt.

Nước bắn tung tóe trong quần lót cô, Lê Phù bủn rủn không nhịn được cong lưng, cúi đầu, tóc dài nhảy múa lộn xộn theo chuyển động của cô. Sáng sớm đến chút sức xin tha cũng không có. Lúc Châu Ánh Hi rút ngón tay ra, có nước phun ra từ huyệt nhỏ, anh lật người cô lại, để cô đối diện với mình.

Lần nữa bị bắt nạt, Lê Phù đá Châu Ánh Hi, trừng mắt nhìn anh.

Cô như chú thỏ nhỏ sốt ruột trút giận, Châu Ánh Hi không để ý, ngược lại rất hưởng thụ, anh cúi xuống, dịu dàng ra lệnh cho cô: “Hôn anh một cái.”

Lê Phù nhíu mày: “Cút chỗ khác.”

“Hôn anh một cái.” Châu Ánh Hi lặp lại, nhưng giọng điệu không còn dịu dàng, trở nên mạnh mẽ.

Không có cửa.

Lê Phù muốn trốn, nhưng bị Châu Ánh Hi mạnh mẽ bắt lại, hai chân thon dài kẹp chặt cô trước người mình, dùng giọng điệu nếu không nghe lời hậu quả sẽ rất đáng sợ: “Hôn anh, anh sẽ cho em đi ăn cơm.”

Rất muốn bóp cổ anh, nhưng Lê Phù nhịn lại, thản nhiên mổ một cái lên mặt anh.

Châu Ánh Hi không hài lòng: "Hôn cho cẩn thận."

"Anh đừng có được voi đòi tiên…"

Lê Phù còn chưa nói hết câu, đã bị Châu Ánh Hi hôn, răng môi bị dùng sức cạy ra. Sau khi hôn cô một lúc, mông bị anh nâng lên, bế cô vào phòng ngủ.

"Châu Ánh Hi, anh điên rồi à?"

"Ừ."

…

Ngày đó, Châu Ánh Hi dùng sự dịu dàng mê hoặc lòng người của mình để dành được nửa tháng suy nghĩ của Lê Phù.

Thời hạn cuối cùng vẫn là ngày đến hạn thuê nhà.

Châu Ánh Hi trở về Luân Đôn, không thường xuyên quấy rầy Lê Phù, chỉ thỉnh thoảng hỏi thăm cuộc sống của cô, chia sẻ cuộc sống hàng ngày của mình. Mà Lê Phù lại không có thời gian suy nghĩ về chuyện này, bởi vì cô phải bận rộn hoạt động diễn thuyết ở câu lạc bộ, chỉnh sửa bản thảo, học thuộc thôi cũng đã chiếm hết thời gian của cô.

Có vài lần Châu Ánh Hi gửi Wechat, hoặc là cô quên trả lời, hoặc là rất muộn mới trả lời.

Lê Phù là loại người lý trí hơn tình cảm, cô vĩnh viễn sẽ đặt bản thân ở vị trí thứ nhất. Về phần đàn ông, tình cảm, tất cả đều phải xếp hàng, nếu quá phiền phức, thậm chí cô còn có thể không cần.

Bản thân và tự do là linh hồn cô theo đuổi.

Ngày diễn thuyết, toàn bộ quá trình Ngô Thi đều đồng hành cùng Lê Phù, thật ra đây cũng không phải lần đầu Lê Phù diễn thuyết ở câu lạc bộ, tính cách cô từ nhỏ đã hào phóng cởi mở, năm ba tiểu học đã bắt đầu tham gia cuộc thi diễn thuyết. Cho nên đối với chuyện diễn thuyết, chỉ cần cô chuẩn bị đầy đủ, về cơ bản sẽ không luống cuống.

Chủ đề bài diễn thuyết của cô là "Về sự sống và cái chết."

Bởi vì thích nghiên cứu loại học thuật tương đối nặng nề, nghiêm túc này nên cô mới muốn trở thành pháp y.

Trong rạp chỉ trống ba hàng trên cùng, chỗ ngồi còn lại đều chật cứng người, phần lớn đều là sinh viên Cambridge. Nhưng ngồi kế bên Ngô Thi lại là một người đàn ông chừng 50 tuổi, gương mặt hào hoa lạ lẫm, không giống giảng viên ở đây.

Đúng lúc ông ấy trả lời Wechat, Ngô Thi nhìn thoáng qua thấy ông ấy dùng tiếng Trung.

Trên sân khấu, Lê Phù dùng toàn bộ vốn tiếng Anh ba hoa khoác lác về chủ đề sống chết, cô không chỉ có chuyên môn mạnh, sự lôi cuốn chảy trong người rất hợp diễn thuyết, có thể biểu đạt đề tài khô khan một cách thú vị, mà vẫn không mất chiều sâu.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Sinh viên dưới sân khấu vỗ tay liên tục.

Mà Ngô Thi phát hiện, camera của người đàn ông bên cạnh chĩa thẳng vào Lê Phù, không phải chụp ảnh thì là quay video, còn cười say sưa không biết đang chia sẻ, đàm luận với ai. Cô ấy cẩn thận tìm hiểu về người đàn ông trung niên này, mặc áo sơ mi trắng và

quần âu bình thường, cô ấy không khỏi nhớ tới "Ông chú biến thái" nhóm chị em nhắc tới trước đó, đã có mấy người bạn sống một mình bên ngoài bị theo dõi.

Diễn thuyết vừa kết thúc, Ngô Thi lập tức đưa Lê Phù ra khỏi phạm vi tầm mắt của ông chú kia, còn kể lại chuyện vừa xảy ra một lần. Nghe xong, Lê Phù chỉ nói cô ấy nghĩ nhiều, nói có lẽ người đàn ông kia cảm thấy hứng thú với đề tài của cô, muốn quay video diễn thuyết để về nhà xem lại thôi.

Cuối cùng, Ngô Thi không tạo thêm khủng hoảng nữa, chỉ dặn Lê Phù cẩn thận một chút.

Lê Phù xoa cánh tay cô ấy nói, biết rồi.

Thời tiết không tệ, hai người muốn đến công viên gần đó đi dạo, sau đó buổi tối đến quán lẩu Trùng Khánh mới mở ăn cơm cùng A Wing.

Đi chưa được hai bước, đột nhiên Ngô Thi rất muốn hỏi Lê Phù tình hình gần đây của cô và Châu Ánh Hi.

Tuy hai người là bạn thân không có gì giấu nhau, nhưng tạm thời Lê Phù cũng không muốn kể về đêm đầu tiên của cô với Ngô Thi. Bởi vì, cô không muốn bất kì ai quấy nhiễu phán đoán của cô.

Cô chỉ cười qua loa nói, thì vậy thôi.

Trong hành lang sinh viên qua lại, người đàn ông trung niên "đáng nghi" đứng sau cây cột, ông ấy nhận hai cuộc điện thoại trước, người ở đầu dây bên kia đều tôn kính gọi ông ấy là Giám đốc Châu.

Vừa nói chuyện công việc xong, điện thoại lại rung lên.

Tên người gọi là Ánh Hi.

Người đàn ông nhận điện thoại, khác với giọng điệu nghiêm túc vừa

rồi, ông ấy thoải mái hơn rất nhiều.

Người trong điện thoại rất bất đắc dĩ: "Ba, ba đến Anh không nói với con thì thôi đi, sao lại chạy tới Cambridge trước."

Ông ấy là ba của Châu Ánh Hi, Châu Thành Tề.

Châu Ánh Hi thừa hưởng không ít ưu điểm của ba, ví dụ như vóc người cao lớn, và khí chất nhã nhặn nho nhã.

"Ba nóng lòng muốn xem xem, rốt cuộc là dạng nữ sinh như nào, lại có thể mê hoặc con trai ba đến mức dám phản kháng bà mẹ sư tử của nó." Châu Thành Tề trêu ghẹo nói, ông ấy và vợ Phương Vận Xu khác nhau, đối xử với con trai như bạn bè.

Châu Ánh Hi quả thật thân thiết với ba hơn, bởi vì ở chung với ông ấy thoải mái hơn.

Châu Ánh Hi thăm dò hỏi: "Vậy ba có hài lòng không?"

Vài giây sau, Châu Thành Tề gật đầu khẳng định: "Rất hài lòng."

…

Bên kia, khoảng 5 giờ, Lê Phù và Ngô Thi chạy đến nhà hàng Trung Quốc mới mở. Cambridge không lớn, đi mấy con phố là tới, lúc đến, mấy người A Wing đã gọi nồi và đồ ăn.

Đây là quán lẩu Trùng Khánh được chấm điểm không tệ, trước khi đến đã khiến Lê Phù thèm không chịu nổi.

Bốn năm người tụ tập quanh nồi dầu đỏ nóng hổi, vừa ăn vừa trò chuyện.

Lê Phù ôm trà chanh lạnh giảm bớt vị cay, nghe A Wing và Ngô Thi phàn nàn chuyện lạ gần đây của mình, cô cười nghiêng ngả, nên đã

xem nhẹ vài tin nhắn của Châu Ánh Hi, đến khi có một cuộc điện thoại, cô mới thoát khỏi sự phấn kích.

Bởi vì cuộc gọi là từ anh trai.

Quán lẩu quá ồn ào, Lê Phù chào hỏi các cô ấy xong, đẩy cửa ra, một mình chạy tới tán cây ngoài đường nghe điện thoại. Ngô Thi định ra bên ngoài hút thuốc, vui vẻ chạy ra ngoài, muốn chọc Lê Phù, lại phát hiện sắc mặt cô ngày càng tệ, thậm chí tay cũng đang run rẩy.

Chương 46: Màn kịch nhỏ mừng sinh nhật Châu Ánh Hi

Màn kịch nhỏ mừng sinh nhật Châu Ánh Hi

Chó con mưu mô.

Bởi vì Châu Ánh Hi có người trong lòng, ba ngày hai bữa Đàm Tự lại chạy đến nhà anh, thật ra cũng không có quá nhiều chuyện để làm, chỉ là muốn tìm chút niềm vui từ cậu ấm này thôi, há miệng ngậm miệng cũng chỉ có "em gái Lê."

Một ngày nọ, Châu Ánh Hi làm việc trong thư phòng, Đàm Tự nhàm chán ngồi trên sofa đọc sách, tiện tay lấy ra sách tâm lý học, lật hai trang thì cảm thấy hơi nhàm chán. Anh ấy bật dậy từ trên sofa, khom lưng chậm rãi lựa trong giá sách.

Con người Châu Ánh Hi trật tự ngăn nắp, giá sách trong nhà giống như thư viện, sắp xếp theo danh mục.

Người anh em tốt nói 2 tiếng sau mới có thể ra ngoài, nên Đàm Tự muốn tìm chút tiểu thuyết để đọc. Ngón tay anh ấy lướt qua từng hàng sách, vốn dĩ muốn rút một quyển tiểu thuyết gốc kinh điển nổi tiếng "Kiêu hãnh và Định kiến" để giết thời gian, không ngờ lúc rút ra, lại kéo ra một quyển tiểu thuyết bìa màu mè.

Anh ấy ngồi xổm xuống nhặt lên, không thể tin thứ xuất hiện trong tay mình lại là một cuốn tiểu thuyết tình cảm Đài Loan tên là "Tổng giám đốc cặn bã nhã nhặn và cô vợ nhỏ của anh ta."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Châu Ánh Hi nghe thấy tiếng cười, hoảng hốt đặt bút xuống, đi tới cướp sách trên tay Đàm Tự.

Đàm Tự cười điên: "Thầy Châu, thầy không sao đấy chứ, thầy đừng nói với tớ là, mỗi tối thầy đều xem những thứ này đấy nhé?"

Châu Ánh Hi cúi đầu, không nói lời nào, nhưng rõ ràng hơi chột dạ.

Đàm Tự đứng thẳng dậy, đưa tay về phía anh: "Đừng keo kiệt, đồ tốt như vậy, để tớ xem chút."

Thấy Châu Ánh Hi nắm chặt trong tay không buông, Đàm Tự trực tiếp cướp lấy, thành công cướp lại tiểu thuyết. Anh ấy mở ra, kinh ngạc trừng mắt, bởi vì, bên trong tất cả đều là ghi chép dày đặc, chỗ trống bên cạnh còn viết cảm nhận sau khi đọc: "Bà nội cha…"

Hôm nay dù thế nào anh ấy cũng phải nói tục vài câu trong phòng này: "Cậu để tớ yên, để tớ hét mấy câu. Bà mẹ nó, cậu đọc tiểu thuyết tổng giám đốc bá đạo, con mẹ nó lại còn ghi chép, cậu đúng là tuổi trẻ tài cao, có thể làm nên chuyện lớn nha. Tuyệt."

"Được rồi, để lại đi." Châu Ánh Hi không muốn nghe nữa, cổ đỏ bừng xấu hổ.

Đàm Tự cảm thấy đây là chuyện vui nhất trong năm nay, anh ấy không để lại, ngược lại còn đọc một đoạn ghi chép tổng kết: "Phương pháp thứ nhất, phải giả vờ không biết nấu cơm trước mặt cô ấy, để cô ấy tự dạy mình, có thể tiếp xúc gần gũi, nhưng không thể quá đáng."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Có cảm giác bị tra tấn, Châu Ánh Hi muốn cướp sách: "Đàm Tự, đủ rồi."

Sau khi khép sách lại, Đàm Tự ném lên bàn, hai tay khoác lên vai anh, nhịn cười, hỏi: "Tớ không cười cậu nữa, nhưng cậu phải thành thật nói cho tớ biết, tại sao cậu lại mua thứ này?"

Trong phòng yên tĩnh vài giây, Châu Ánh Hi nhẹ giọng mở miệng: "Em ấy thích."

"Cái gì cơ?" Đàm Tự không nghe rõ: "Ai thích?"

Châu Ánh Hi nghiêm túc trả lời: "Lê Phù."

Đàm Tự cho rằng lỗ tai mình có vấn đề: "Cậu có chắc không, nữ sinh như em gái Lê thích kiểu phương thức theo đuổi tình yêu bá đạo của tổng giám đốc à? Hình như cô ấy không thích đâu, cẩn thận biến khéo thành vụng đấy."

Thở một hơi, Châu Ánh Hi nói ra hết: "Không phải, tớ lướt đi lướt lại vòng bạn bè của em ấy, phát hiện đầu năm em ấy đã đăng quyển sách này lên. Còn cảm thán, khi nào mới có thể có một người bạn trai như vậy."

"…" Đàm Tự ngơ ngác ngỡ ngàng, có vài giây đồng hồ anh ấy cảm thấy hai người này, đúng là xứng đôi vừa lứa.

Chương 47: Quyết định

Ngô Thi quay lại quán lẩu tùy ý tìm lý do chào đám người A Wing trước, sau đó cầm lấy túi xách trên ghế, gấp gáp chạy ra ngoài, đưa Lê Phù tâm trạng suy sụp đi.

Suốt 10 phút trên xe, không ai nói chuyện, vô cùng áp lực.

Quen biết Lê Phù lâu như vậy, Ngô Thi rất ít khi thấy cô khóc, ấn tượng sâu sắc nhất là thời điểm do áp lực học tập quá nặng, nhưng cũng không đến mức trầm lặng như bây giờ. Ngô Thi có dự cảm không tốt, cảm giác Lê Phù xảy ra chuyện nghiêm trọng, dọc đường đi luôn nắm tay cô, dùng lòng bàn tay ấm áp an ủi cô.

Cho đến khi vào trong phòng, thấy Tiểu Bao Phù, Lê Phù mới lên tiếng.

Cô kể ngắn gọn lại chuyện xảy ra.

Đối mặt với tin dữ bất thình lình, Ngô Thi nghe xong cũng rất sốc, chưa kể người bị bệnh là ba và bà ngoại của Lê Phù. Bệnh tình của ba Lê có chuyển biến xấu, mà hai ngày trước bà ngoại cũng được chẩn đoán là bị ung thư dạ dày.

Trong phút chốc, Ngô Thi cũng không biết nên nói gì, để Lê Phù nằm trên sofa, sau đó đi đun nước nóng, Ngô Thi lo lắng cô ở một mình, nói muốn ở lại với cô.

Nhưng không ngờ lại bị Lê Phù lấy lý do "muốn ở một mình" từ chối.

Ngô Thi hỏi ngược lại ba lần, chắc không?

Ba lần, Lê Phù đều cho đáp án khẳng định.

Ngô Thi đi rồi, phòng khách trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy tiếng gió thổi bay lá cây ngoài cửa sổ.

Dường như Tiểu Bao Phù hiểu được tâm trạng của chủ nhân, nó nằm cạnh chân Lê Phù, lầm bầm như muốn an ủi cô. Lê Phù ôm chén trà nóng ngồi trên thảm trải sàn, chỉ muốn lẳng lặng ngây người một mình, không muốn xung quanh xuất hiện bất kì tạp âm nào.

Thật là một ngày trớ trêu.

Buổi chiều cô mới diễn thuyết xong đề tài "Về sự sống và cái chết" ở trường, không ngờ chưa tới nửa ngày, đã xuất hiện trên người cô. Mặc dù cô cho rằng mình mạnh mẽ hơn nữ sinh bình thường, nhưng để cô đồng thời tiếp nhận hai tin dữ từ hai người thân nhất, cô vẫn không kiềm được nước mắt.

Trán nặng nề đập vào đầu gối, tấm lưng mảnh mai của cô không ngừng run rẩy, từng giọt nước mắt nóng hổi thấm vào da thịt.

Trước đây, nếu gặp phải chuyện đặc biệt khó chịu, cô sẽ không cậy mạnh, sẽ không đè nén nội tâm của mình, sẽ mình khóc một cách thoải mái, cho dù có trốn đi gào khóc một mình.

Tiếng khóc kéo dài vài phút trong phòng khách.

Lê Phù ngẩng đầu rút mấy tờ khăn giấy, đôi mắt xinh đẹp khóc đến sưng đỏ, thậm chí lúc lau nước mắt, hốc mắt còn chua xót đau nhức. Nhưng quả thật cơn đau có thể làm bay đi một nửa áp lực, hình như cô đã khá hơn chút. Vốn dĩ định đi đổi ít thức ăn chó cho Tiểu Bao Phù, điện thoại đột nhiên rung lên.

Cô tưởng Lê Ngôn gọi tới, không ngờ lại là Châu Ánh Hi.

Nghe trong điện thoại, có vẻ Châu Ánh Hi không ở nhà, hình như là ở nhà hàng, bởi vì Lê Phù nghe được giọng nói của nhân viên phục vụ, giọng nói của anh tràn đầy lo lắng: "Buổi chiều anh có gửi cho em mấy tin nhắn Wechat, không thấy em trả lời, anh lo em xảy ra chuyện, em ổn không?"

Con người càng bất lực, càng dễ bị tình yêu và sự an ủi dịu dàng cuốn đi.

Lê Phù đang trong trạng thái suy sụp, nơi mềm mại nhất trong tim rung lên, dường như trong vài giây kia, cô lại nhầm lẫn người đàn ông trong điện thoại thành bạn trai. Nhưng anh không phải, cô đè xuống ham muốn bộc bạch trong lòng, chỉ nói một câu: "Gần đây hơi bận, áp lực hơi lớn thôi, không kịp trả lời Wechat của anh, ngại quá."

Châu Ánh Hi chỉ khẽ cười: "Không sao, anh chỉ lo em có thể không chào hỏi câu nào, cứ lặng lẽ đá anh đi."

Lê Phù chưa kịp trả lời, anh lại nói thêm một câu, tựa như đang cầu xin: "Có thể hứa với anh không, cho dù muốn từ chối anh, cũng phải ngồi xuống ăn bữa tối cuối cùng, được không?" Giọng điệu còn hơi tủi thân: "Là em nợ anh."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Đầu óc hỗn loạn của cô hoàn toàn không bận tâm đến chuyện tình cảm, Lê Phù chỉ đáp một tiếng: "Được."

Trước khi cúp điện thoại, Châu Ánh Hi lại dùng giọng nói dịu dàng bày tỏ nỗi nhớ nhung: "Tiểu Phù, anh rất nhớ em."

Ngoài ra còn có một câu dặn dò giống anh trai mà cũng giống bạn trai: Đóng kỹ cửa sổ, nghỉ ngơi sớm chút, ngủ ngon.

Sau khi cúp điện thoại, Lê Phù cho rằng mình sẽ không bị quấy nhiễu, suy nghĩ vẫn hướng về Châu Ánh Hi.

Trong phòng khách yên tĩnh, cô ôm đầu gối, cúi đầu, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào avatar màu lam trên màn hình điện thoại. Căn phòng dường như tràn ngập giọng nói của anh, giọng nói quen thuộc khiến cô bắt đầu nhớ lại những chuyện đã xảy ra giữa họ những ngày qua và suy nghĩ về mối quan hệ của họ.

Nhưng một tình huống bất ngờ xảy đến, khiến mối quan hệ tưởng chừng có thể thuận lợi tiến triển lại rơi vào bế tắc, thậm chí lùi bước.

Rất nhiều chuyện đan xen thành cái bóng, bao phủ Lê Phù, quanh người ảm đạm không ánh sáng. Cô càng nghĩ càng đau đầu, là cuộc gọi của Lê Ngôn, kéo cô từ đầm lầy tối tăm đi về phía ánh sáng.

…

Đêm đó, Lê Phù và anh trai Lê Ngôn nói chuyện điện thoại đường dài suốt 5 tiếng, từ 9 giờ tối đến đêm khuya. Hai người sinh hoạt ở Boston và Cambridge đã ngầm đưa ra một quyết định chung.

Có một số việc, một câu nói của người nhà có thể vượt qua ngàn lời vạn chữ của người ngoài.

Mà Lê Phù lại lần nữa cảm thấy mình đặc biệt may mắn, may mắn là cô có người anh trai tốt nhất trần đời.

Một tuần tiếp theo, Lê Phù gần như cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, mỗi ngày bôn ba giữa trường học và thư viện, lục tục xử lý từng chuyện một. Vừa khéo một tuần này, Châu Ánh Hi cũng bận rộn chuyện dàn nhạc, mỗi ngày đều mở cuộc họp bất tận.

Do đó, họ ít liên lạc hơn.

Mà Ngô Thi cũng chẳng hay biết gì, cũng không rõ cả ngày Lê Phù bận rộn cái gì, cho đến một ngày cô ấy nghe giáo sư nói Lê Phù xin học trực tuyến từ xa, cô ấy tức giận hoảng sợ, vội vàng đến nhà trọ tìm người. Cửa vừa mở ra, cô ấy đã nghe thấy Lê Phù vừa chào hỏi cô vừa gọi cho hãng hàng không để kiểm tra việc vận chuyển chó.

"Cậu phải đi sao?" Vừa cúp điện thoại, Ngô Thi đã giận đùng đùng hỏi.

Lê Phù gật đầu: "Ừm, hôm nay vừa làm xong mọi chuyện, còn định ngày mai tìm cậu."

Một người bao dung không so đo như Ngô Thi, lần đầu tiên tức phát khóc vì quyết định tự tiện của bạn thân: "Lê Phù, cậu hay thật đấy."

Lại gần ôm Ngô Thi, Lê Phù thì thầm bên tai cô ấy: "Chúng ta đi đạp xe nhé, được không?"

Thời tiết buổi chiều rất đẹp, không có mưa cũng không mây đen, dưới bầu trời rộng lớn là bức tranh xanh mơn mởn rộng lớn, rất giống với những gì Lê Phù thấy khi lần đầu tiên tới Cambridge. Nếu từ biệt có thể như lần đầu gặp gỡ, cô nghĩ, hôm nay có vẻ là một ngày tốt để nói lời tạm biệt.

Lê Phù và Ngô Thi đạp xe đạp màu trắng, đi vòng quanh những nơi họ đã đi qua.

Bao gồm cả Đại học Cambridge họ đã cùng nhau phấn đấu vì tương lai; Nhà hàng nơi từng để lại tiếng cười nói vui vẻ của họ; Còn có góc phố nơi họ từng say rượu đùa giỡn, không phải lúc nào phong cảnh cũng đẹp, nhưng là dấu vết tuổi thanh xuân khắc sâu trong đáy lòng họ.

Bởi vì Từ Chí Ma (*), Cambridge trở thành thành phố mà Lê Phù hằng mong ước.

(*) Từ Chí Ma - 徐志摩 (1897-1931): Nhà thơ, nhà văn hiện đại thuộc Phái Tân Nguyệt thời Trung Hoa Dân Quốc. Ông sinh trưởng trong gia đình khá giả, có thời gian du học ở Anh.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Tại nơi này, cô đã lưu lại vô số kỷ niệm, có người ghét bỏ thành phố này cũ kĩ, cứng nhắc, nhàm chán, nhưng cô lại thích, thích vô cùng. Đương nhiên, khi cô chuyển từ thích sang yêu một thành phố, cũng bởi vì nơi này có người cô nhung nhớ.

Ánh hoàng hôn đã cùng nhau theo đuổi vô số lần, vào hôm nay có vẻ đặc biệt lãng mạn.

Xe đạp dừng lại dưới gốc cây lớn, trong ánh hoàng hôn, trên băng ghế có bóng người mờ nhạt.

Lê Phù tựa vào vai Ngô Thi, tay hai người đẩy tới đẩy lui, như những thiếu nữ mười mấy tuổi giận dỗi. Đôi mắt Lê Phù sưng đỏ nhìn đám mây ánh lửa xinh đẹp nhất, nói: "A Thi, tớ thật may mắn, tớ nhớ ngày đầu tiên đến Đại học Cambridge đã quen biết cậu trong ba câu trò chuyện. Không ngờ, chớp mắt chúng ta đã làm bạn gần 6 năm rồi."

Khi cô nói ra con số nặng nề này, dường như đã trải qua giấc mộng sót lại trên phim.

"6 năm, cậu còn biết là 6 năm." Ngô Thi bất mãn vỗ tay Lê Phù, nước mắt vừa kiềm chế được lại chảy dài trên má: "Cho dù có đi, cậu cũng nên thương lượng với tớ chứ."

Lê Phù lau nước mắt trên mặt cô ấy: "Nhưng lần này khác, tớ không có sự lựa chọn."

Ngô Thi cúi đầu im lặng.

Không ai thích chia ly, nhưng hai người đều biết lần chia tay này không còn là kỳ nghỉ đông hè ngắn ngủi với những cuộc vui, mà là sự từ biệt dài đằng đẵng trước những ngã rẽ cuộc đời.

Nhưng cuộc sống là vậy, dù gặp nhau hay chia ly đều khó đoán trước.

Lê Phù ôm Ngô Thi, chậm rãi giải thích: "Thật ra đầu năm nay, tớ đã cân nhắc không biết nên ở lại Cambridge hay về Hồng Kông, nếu không phải vì người nhà bị bệnh tật quấn thân, có lẽ tớ sẽ thử không nghe theo ý muốn của ba mẹ, ở lại Anh. Mỗi ngày tan ca, có thể điên cuồng cùng cậu, vui vẻ biết bao nhiêu. Nhưng có lẽ cuộc sống này không có tự do tuyệt đối, khó tránh khỏi sẽ có ràng buộc, tớ có thể không cần tình yêu, không cần hôn nhân, nhưng tớ không thể không để ý đến người nhà của tớ."

Ngô Thi không phải là người không nói lý lẽ, cô ấy gật đầu: "Tớ hiểu." Nhưng cô ấy vẫn mím môi khóc: "Chỉ là tạm thời tớ không chấp nhận được, vừa nghe cậu gọi điện thoại làm thủ tục vận chuyển Tiểu Bao Phù, thật sự tớ có loại cảm giác sợ hãi mà cả đời này chúng ta sẽ không gặp lại."

Lê Phù cười: "Cậu giàu vậy mà, thường xuyên đến Hồng Kông thăm tớ là được."

"Cậu hiểu tớ nói gì mà." Ngô Thi cầm tay cô, lòng bàn tay run rẩy: "Khoảng cách tớ nói đến không phải là số km, mà là khoảng cách trong tâm hồn. Tớ coi cậu là bạn thân nhất, tớ không thể tưởng tượng được, sau này chúng ta không ở cùng một đất nước, mỗi người đều có vòng bạn bè mới, sau đó dần trở nên xa lạ."

Lê Phù xoa mặt Ngô Thi, nhẹ dỗ dành: "Không đâu, tớ sẽ không làm vậy đâu."

"Cậu sẽ không?" Ngô Thi vò khăn giấy thành cục, giọng mũi nặng

nề: “Lê Phù, tớ hiểu cậu nhất, cậu mà về, ba ngày là có thể quen một đống bạn mới, sau đó tiệc tùng rồi là chụp ảnh các kiểu. Nếu tớ mà phát hiện cậu ngoại tình, tớ sẽ không bao giờ tha cho cậu.”

“Không phải cậu cũng vậy sao.” Lê Phù hừ một tiếng.

Lớp trang điểm mắt tèm lem vì khóc, Ngô Thi gấp khăn giấy, nhẹ nhàng ấn lên đường kẻ mắt, ậm ừ: “Ngay cả ngủ với Châu Ánh Hi cũng không nói với tớ, còn nói coi tớ là người bạn tốt nhất.”

Chủ đề rất nặng nề, Lê Phù không muốn nói tiếp, nói muốn về nhà, đứng dậy đi lấy xe đạp.

Ngô Thi đuổi theo, không phải trêu chọc, mà là nghiêm túc hỏi: “Vậy Châu Ánh Hi thì sao? Cậu có định gặp thầy ấy trước khi về Hồng Kông không?”

Chương 48: Những đám mây trôi dạt

Cambridge mưa suốt một tuần, dường như đã lâu không có ánh nắng lọt qua căn nhà trọ, cửa sổ xám xịt, âm u, hòm thư trước cửa mỗi ngày đều có thư mới nhét vào. Hộp sắt màu đỏ phủ đầy những giọt mưa, lại không được chủ nhân mở ra, những tình cảm từ tận đáy lòng bị dẹp vào một góc, không ai quan tâm.

Một ngày sau khi mưa tạnh và một ngày trước khi hết hạn thuê nhà.

Lê Phù không trả lời gì về hướng đi cho mối quan hệ của họ. Nhưng khi ngày hết hạn càng đến gần, Châu Ánh Hi bắt đầu cảm thấy bất an, anh có chút dự cảm không tốt. Nhất là trong tuần này, sự nhiệt tình của anh luôn bị sự bận rộn của Lê Phù dập tắt.

Nhưng Đàm Tự lại đưa ra một đề nghị lãng mạn, Châu Ánh Hi cho rằng rất đáng trông đợi, vì thế hai người đã lặng lẽ lên kế hoạch bất ngờ. Tuy con người Đàm Tự luyên tha luyên thuyên, nhìn như một vị thái tử không đáng tin, nhưng đặc biệt trượng nghĩa với anh em tốt, không ngại thức khuya bận trước bận sau vì hạnh của người anh em.

Hôm đó, họ đến Cambridge trước 8 giờ tối.

Mưa rào đã tạnh nửa ngày, hình như ban đêm lại có dấu hiệu mưa lại. Đàm Tự nói nhanh lên, nếu không lát nữa trời sẽ mưa, hoặc là ôm hôn lãng mạn với em gái Lê dưới mưa, hoặc là khóc lóc thảm thiết dưới mưa.

Sau khi xuống xe, Châu Ánh Hi xắn tay áo lên giúp Đàm Tự.

Anh cảm thán, Đàm Tự đúng là rất hiểu phụ nữ, ý tưởng lãng mạn hạ bút thành văn. Sau khi nhìn thoáng qua cửa sổ, rèm cửa màu trắng kéo xuống, trong nhà không bật đèn. Nhưng trước khi đến anh đã liên lạc với Ngô Thi, xác nhận xem Lê Phù có ở nhà không, Ngô Thi rất chắc chắn nói, ở nhà.

Chỉ là phòng tối, nhìn qua không giống như có người ở.

"Sao trong phòng tối vậy? Em gái Lê thật sự ở nhà sao?" Đàm Tự điều chỉnh máy chiếu trong cốp xe, thắc mắc.

Châu Ánh Hi vẫn giữ sự tín nhiệm với Ngô Thi: "Chắc Ngô Thi sẽ không gạt tớ, có lẽ Tiểu Phù đang ở trong phòng ngủ, bình thường em ấy rất thích bật đèn ngủ chơi điện thoại."

"Tiểu Phù?" Đàm Tự thấy buồn nôn, trêu chọc anh: "Không danh không phận mà cũng dám gọi thân thiết như vậy, cậu đúng là không biết xấu hổ."

Châu Ánh Hi cúi đầu cười.

Tuy anh không chắc mình có thể thành công, ngoài mặt vẫn luôn nói với Lê Phù rằng anh tôn trọng quyết định của cô, nhưng thật ra trong lòng anh thường rất cố chấp, cố chấp đến mức không thể không có cô, chỉ muốn làm bạn trai của cô, muốn mỗi ngày thân mật gọi tên cô.

Maybach dừng lại bên bãi cỏ, căn hộ ở đây không quá gần nhau, nên họ làm vậy cũng không ảnh hưởng đến hàng xóm.

Sau khi điều chỉnh máy chiếu, Đàm Tự mở một đoạn video.

Một mảng lớn ánh sáng xanh bao phủ trên cửa sổ và bãi cỏ, trong bóng tối là từng chú bướm nhỏ nhẹ nhàng bay lượn trên những cành hoa, đôi cánh hơi mở ra, tỏa sáng rực rỡ, đuôi cánh dài như

dải lụa duyên dáng. Đây là một bức ảnh tuyệt đẹp mà Châu Anh Hi chụp được từ khu rừng ở vùng ngoại ô khi đang tìm cảm hứng cho buổi hòa nhạc cuối cùng của mình.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Anh muốn tặng hết những điều đẹp đẽ trong mắt mình cho người con gái đầu tiên khiến anh động lòng.

Trước đây Châu Ánh Hi và Đàm Tự chỉ thưởng thức video trong điện thoại, là đẹp, nhưng, đẹp nhưng chỉ là vẻ đẹp nông cạn thôi, không có cảm giác chấn động như giờ phút này.

Khi con người ở trong bầu không khí lãng mạn, sẽ không muốn nghĩ về mặt xấu.

Ánh mắt Châu Ánh Hi dừng lại trên cửa, trong đầu anh chỉ có ảo tưởng vô tận, dường như anh thấy Lê Phù mở cửa ra, trên mặt lộ ra nở nụ cười vừa vui mừng vừa hạnh phúc, đứng trong ánh sáng mông lung đẹp đẽ của bươm bướm, nhận lấy hoa tươi và dây chuyền anh tặng.

Nhưng hiện thực lại lập tức khiến người ta thức tỉnh.

10 phút trôi qua, trong phòng vẫn yên tĩnh.

Đàm Tự luống cuống: "Cậu chắc chắn Lê Phù ở nhà chứ?"

Châu Ánh Hi không chắc chắn, ôm hoa hồng trắng nhẹ nhàng băng qua bãi cỏ, dù có gõ cửa hay là ấn chuông, bên trong vẫn không có ai trả lời. Đột nhiên, tim anh đập thình thịch, căng thẳng rút chìa khóa ra mở cửa.

Trong phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không hơi thở của con người.

Châu Ánh Hi theo bản năng nhìn về phía bát thức ăn cho chó trong góc, nhưng trong góc trống rỗng, anh hoảng hốt đặt hoa hồng lên sofa, bật đèn, vừa gọi tên Lê Phù vừa tìm kiếm bóng dáng của cô trong từng phòng.

Đàm Tự tắt máy chiếu, khóa kỹ xe, lập tức chạy vào trong phòng, chìa khóa xe còn chưa kịp cất vào túi, đã bị màn phòng không nhà trống trước mắt làm kinh ngạc. Ở trong phòng ngủ, anh ấy tìm thấy Châu Ánh Hi, Châu Ánh Hi đứng bên tủ đầu giường, cúi đầu im lặng nhìn lá thư trong tay.

Áp suất trong không khí ngưng đọng, thấp đến đáng sợ.

"Cậu không sao chứ?" Đàm Tự nhìn bóng dáng cô đơn kia.

Dường như Châu Ánh Hi không nghe được bất kỳ âm thanh nào, mi tâm nhíu chặt, mỗi một chữ trong thư đều chói mắt, năm ngón tay nắm chặt thư vì tức giận tột độ mà ngày càng dùng sức, xương ngón tay trắng bệch.

Thư do Lê Phù để lại, chữ viết sạch sẽ rõ ràng.

[Hi, thời điểm đọc thư chắc anh sẽ trách tôi là người đến đi như gió, nhưng xin hãy thứ lỗi cho tôi khi đã vội vã rời đi vì gia đình đột ngột xảy ra biến cố. Tôi đã nộp đơn xin học chương trình trực tuyến, nếu không có chuyện gì quan trọng, lần tới đến Cambridge, có lẽ là để tham dự lễ tốt nghiệp, sau này, tôi cũng sẽ ở lại Hồng Kông để phát triển. Ban đầu, tôi định gửi cho anh một tin nhắn Wechat hoặc gọi cho anh một cuộc điện thoại để nói với anh, nhưng sau khi nghĩ lại, tôi vẫn muốn dùng phương thức thư tay xưa cũ để nói anh nghe những lời từ tận đáy lòng. Tôi luôn cảm thấy mình thật may mắn khi quen biết đứa con của trời như anh, còn được trở thành người thương của anh. Nếu nói rằng tôi không có tình cảm nào với anh thì là nói dối, nhưng chỉ dừng lại ở ấn tượng tốt thôi. Chúng ta giống như hai đám mây, bị gió thổi chạm nhau trong chốc lát, rồi lại nhẹ

nhàng bị gió thổi bay đi, dần trôi dạt về phương xa và sẽ không bao giờ gặp lại nhau. Anh nói hôm đó trời mưa đến 6 giờ sáng, không thấy mặt trời mọc, nhưng chúng ta đều biết bình minh là một hiện tượng tự nhiên, nó xảy ra hàng ngày và sẽ không biến mất vì bất kỳ thời tiết xấu nào. Châu Ánh Hi, khi anh ngẩng đầu lên, bầu trời thật sự rất rộng, anh sẽ không chỉ gặp một đám mây, có thể một tháng sau, hai tháng sau, anh sẽ không còn nhớ về đám mây mà anh vẫn luôn khống bắt được kia.]

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

[Cuối cùng, chúc anh bình an, hạnh phúc, mọi điều suôn sẻ.]

Đọc xong chữ cuối cùng, Châu Ánh Hi quay ra ngoài cửa sổ, thở hồng hộc, tay buông thõng bên người, ánh đèn đường trên bãi cỏ nhuộm áo sơ mi trắng của anh thành màu vàng nhạt. Anh nhắm chặt hai mắt, mí mắt mỏng run rẩy theo đầu ngón tay.

Không từ mà biệt, cứ thế rời đi.

Cô tự do như vậy, khiến anh hít thở không thông.

Đàm Tự thấy không ổn, trốn ở hành lang gọi điện cho Ngô Thi trước, hỏi thăm tình huống của Lê Phù.

Ngô Thi im lặng rất lâu, xác nhận chuyện Lê Phù về Hồng Kông, hơn nữa còn lo lắng cho Châu Ánh Hi.

Đàm Tự, người luôn có tính tình tốt, lần đầu tiên gầm nhẹ với cô ấy: "Con mẹ nó chứ, chán chết đi được."

Cúp điện thoại, Đàm Tự vọt vào phòng ngủ, anh ấy muốn khuyên Châu Ánh Hi đi, nhưng Châu Ánh Hi chỉ nói, có thể để anh một mình yên tĩnh trong phòng không. Đàm Tự đồng ý, nhưng không rời đi, ở trong sân hút thuốc, thi thoảng nhìn vào trong phòng, dùng phương thức như vậy để làm bạn với bạn tốt của mình. Có lẽ từ tâm lý bệnh

vực người anh em, một điếu thuốc cũng không hút nổi, cuối cùng dứt khoát ném vào trong thùng rác.

Châu Ánh Hi lẳng lặng đứng bên cửa sổ hơn 10 phút, dùng lý trí đè nén cơn tức giận không kiềm chế được ở ngực xuống, anh xoay người, bình tĩnh gấp lại phong thư, sau đó trở về phòng khách, lấy ra sợi dây chuyền kim cương từ trong bó hoa hồng trắng. Lúc lựa ở cửa hàng trang sức, anh đã nhìn trúng sợi dây chuyền này từ ánh mắt đầu tiên, bốn chú bướm nhỏ được khảm kim cương tròn, tỏa sáng rực rỡ trên những ngón tay mảnh khảnh của anh.

Nhưng tất cả sự lãng mạn không danh không phận này, đến cùng cũng chỉ mình anh đơn phương.

Chương 49: 4 tháng sau

"A… A ưm…"

Trong phòng dường như bị làn sương trắng mông lung bao phủ, trên giường đơn nho nhỏ, người phụ nữ quỳ gối trên người người đàn ông, uốn éo vòng eo thon tinh tế, hai cánh tay trắng nõn rắn chắc ôm chặt eo cô, đẩy phần thân dưới ra vào không có quy luật, thúc mạnh vào khu vực ướt đẫm nước.

Gậy thịt ra vào bên dưới cô, vừa thô vừa cứng, thậm chí còn nóng bỏng.

Cảm giác đó vừa rõ ràng vừa mờ nhạt.

"A, a…" Tiếng rên rỉ càng lúc càng dồn dập.

Người đàn ông dưới thân dùng đôi mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào cô, như là một người nghiện tình dục, không biết mệt mỏi hung hăng làm cô. Dù cô đã chảy nước mắt sinh lý đau đớn, anh vẫn không nghe thấy những lời cầu xin thương xót kia, ngược lại càng làm càng mạnh, càng khó chịu, như một cuộc làm tình mang tính trả thù.

Bang, là tiếng sách vở rơi xuống đất.

Sương mù tan đi, trong phòng lúc 10 giờ sáng tràn ngập ánh nắng, Lê Phù tưởng mình bị bóng đè, nhưng sau khi tỉnh táo, phát hiện chỉ là một giấc mơ. Cô xoa trán, nếu không phải có tiếng ồn ào náo nhiệt ngoài cửa sổ, cô còn tưởng mình đang ở Cambridge.

Nhìn sách rơi trên sàn nhà, Lê Phù lại tự mắng mình, giường trong nhà không lớn bằng giường ở Cambridge, trí nhớ của cô cũng không như trước, xem xong thì ném lên giường. Mỗi sáng cô đều bị đánh thức bởi tiếng lật sách và ném sách.

Cô vừa định đứng dậy đi rửa mặt, thì phát hiện ra ga giường hơi ướt.

Lê Phù lập tức đậy kín chăn, che đi thứ chất lỏng màu trắng xấu hổ, cô căng thẳng đến mức nghe thấy cả tiếng tim đập kịch liệt của mình, cả người nóng bừng đến khó chịu. Từ khi rời khỏi Cambridge trở lại Hồng Kông, cô đã mộng xuân mấy lần, nhưng chưa lần nào rõ ràng như sáng nay, rõ ràng đến mức có thể thật sự cảm nhận được cảm giác vật lạ co rút trong thân dưới của mình.

Còn có, mùi gỗ quen thuộc trên người người đàn ông còn quanh quẩn bên chóp mũi.

Điên rồi, thật sự điên rồi.

Khuôn mặt đang ngái ngủ bị Lê Phù chà xát, cô đột ngột thả tay ra, nhắc nhở bản thân phải thật bình tĩnh. Mơ thấy chuyện làm tình với Châu Ánh Hi không phải vì cô còn nhớ anh, mà là vì cô chỉ từng phát sinh quan hệ với anh.

Cộc cộc cộc, ba tiếng gõ cửa mạnh mẽ.

Lê Phù vừa nghe đã biết là Lê Ngôn đến gọi mình ra ngoài, cô hét một tiếng vào đi. Lê Ngôn đẩy cửa ra, ba đôi chân chó to lớn lộp bộp chạy vào. Một là Tiểu Bao Phù, một là Momo – con Pomeranian ba mẹ nuôi, và một là Polly – con Corgi anh trai và chị dâu nuôi.

Mỗi buổi sáng đều được ba chú chó đáng yêu vây quanh, xem màn tranh giành tình cảm thú vị của chúng, là sự ấm áp mà Cambridge không có. Tuy ở nhà không tự do được như ở Cambridge, thậm chí

ngay cả mặc quần áo gì cũng phải cân nhắc chừng mực, nhưng Lê Phù có pháo hoa mà cô chưa từng có khi lang thang ở ngoài.

Lê Ngôn chỉ trỏ vừa phải: "Quý cô Lê, 10 giờ rồi."

"Đọc sách muộn quá." Lê Phù bịa lý do.

"Ừ, nhanh mặc quần áo đi, buổi trưa chị dâu em muốn tới ăn cơm, em ra ngoài mua thức ăn với anh. Buổi chiều dạo công viên với ba mẹ một lúc, sau đó tối đến thì cùng đi xem hòa nhạc."

"Ừ, em biết rồi."

Lê Phù thay một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, đeo băng đô nai con màu hồng nhạt rửa mặt, ba chú chó ngồi xổm thành một hàng ở cửa, cao thấp mập ốm không đồng đều. Momo là cô công chúa nhỏ xinh đẹp, Tiểu Bao Phù là một đứa khù khờ, Polly thì là một con heo con mập.

Chỉ cần dùng chân trêu chọc cũng khiến chúng cảm thấy vui vẻ.

Nhà họ Lê nằm ở đường Thâm Vượng, Hồng Kông tấc đất tấc vàng, giá căn nhà ba phòng ngủ một phòng khách như hiện tại cũng là giá trên trời. Năm đó Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa, cũng là vì để một nhà ba người có thể có không gian thoải mái, nghiến răng vay mượn đây đó chắp vá mua được.

Tuy kích thước mỗi phòng không lớn, nhưng chim sẻ nhỏ ngũ tạng vẫn đầy đủ.

Sau khi rửa mặt xong, Lê Phù khoác túi vải bạt kéo Lê Ngôn ra cửa.

Họ đi vào khu chợ gần đó, Lê Phù thấy cái gì cũng muốn ăn. Đối với cô mà nói, về nhà còn có một chuyện vui vẻ khác, đó là có đồ ăn ngon ăn mãi không hết, dù sao đồ ăn ở Anh đúng là ác mộng. Mỗi ngày đều có thể ăn được món xá xíu mật ong, cua xào, bào ngư, mẹ

với anh trai làm, quả thật như sống trên thiên đường.

"Bên Sở Y tế thế nào?" Lê Ngôn vừa đi vừa quan tâm công việc của em gái.

Chợ rất ồn ào, tất cả đều là tiếng nói chuyện náo nhiệt, Lê Phù nói chuyện cũng cao giọng: "Dạ, thủ tục thực tập đã làm xong, tuần sau bắt đầu làm việc."

"Ừ, không tồi."

Gió mùa thu không quá nhẹ nhàng sảng khoái, lúc nào cũng ngột ngạt, nhưng ngửi được không khí quen thuộc, đột nhiên Lê Phù phát hiện, chợt nhận ra tin tức tốt bắt đầu ập đến từ lúc cô về nhà. Ví dụ như, bệnh tình của ba tạm thời không có gì đáng ngại, xét nghiệm lại tình trạng khá tốt, bà ngoại cũng đang tích cực trị liệu, mà cô còn chưa tốt nghiệp mà đã có tư cách thực tập.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Mọi thứ dường như đang đi theo chiều hướng tốt.

"Anh ơi." Tâm trạng tốt, Lê Phù đặc biệt dính Lê Ngôn: "Lần trước đi liên hoan với anh, em phát hiện bệnh viện của anh rất nhiều trai đẹp, cậu Trần Tuấn Lâm kia nhìn không tệ."

Lê Ngôn cảnh cáo cô: "Bạn gái Trần Tuấn Lâm mỗi tháng một cô đấy, em tránh xa anh ta chút."

Lê Phù tiếc nuối thở dài: "Đáng tiếc ghê, bạn học Jerry ở Harvard với anh kết hôn rồi, bằng không em thấy anh ấy rất có sức hấp dẫn. Vẻ ngoài đẹp trai, biết ăn nói, biết trượt ván, biết lướt sóng, Wendy thật hạnh phúc."

"Ồ." Lê Ngôn chạm vào chỗ đau của cô: "Thì ra em thích loại tươi sáng thú vị này, chẳng trách em từ chối Châu Ánh Hi."

"..."

Đương nhiên Lê Phù không dám nói với anh trai chuyện đã xảy ra giữa mình và Châu Ánh Hi, nếu cô nói thật, nhất định sẽ bị anh ấy đánh chết, cho nên cô chỉ nói mình từ chối sự theo đuổi của Châu Ánh Hi. Trong chợ ồn ào náo nhiệt, cô ngồi xổm xuống, vẻ mặt không tự nhiên cầm một nắm rau lên, dùng giọng điệu bất cần nói: "Ừm, anh ấy khá nhàm chán, em không có cảm giác gì với anh ấy."

Nâng em gái trong lòng bàn tay, nhưng không có nghĩa Lê Ngôn là một người anh vượt quá giới hạn.

Chuyện tình cảm này, anh ấy sẽ luôn tôn trọng ý kiến của em gái.

...

Buổi trưa, Lê Ngôn làm một bàn đầy đồ ăn, tất cả đều là món ăn gia đình ngon miệng, nhất là món cua chiên tị phong đường (*) kia, kích thích dạ dày của cả nhà, trong chốc lát, đã xử lý hết một nửa.

Lê Ngôn có một người bạn gái đã bên nhau hai năm là Tô Vũ Tâm, người Giang Tô, vẻ ngoài dịu dàng mềm mại, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ. Chị ấy quen biết Lê Ngôn lúc học thạc sĩ ở Đại học Boston, bởi vì đã đến giai đoạn dựng vợ gả chồng, sau khi hai người bàn bạc, chị ấy quyết định ở lại Hồng Kông.

Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa đều là cảnh sát, tuy nhìn qua có hơi uy nghiêm, nhưng thật ra họ là đôi cha mẹ cực kì dễ ở chung. Lương Mỹ Hoa cũng rất cưng Tô Vũ dịu dàng hiền lành, lúc nào cũng nhìn chị ấy với nụ cười trên môi.

"Mẹ, mẹ thiên vị quá đi, chỉ gắp cua cho chị dâu con, con rất ghen tị." Lê Phù ở cùng với người thân càng sinh động hoạt bát hơn, ngay cả ở trong lòng Lương Mỹ Hoa cũng vẫn là đứa trẻ nghịch ngợm hay gây sự. Bà gắp cho con gái một con cua: "Thế con thì sao?"

“Con thì sao cái gì?” Lê Phù giả bộ không hiểu.

Lương Mỹ Hoa cười: “Bạn trai của con ấy.”

“...” Lê Phù cắn một miếng thịt cua, rung đùi đắc ý nói: “Ở bệnh viện anh trai con đều là trai đẹp trình độ học vấn cao.” Cô trực tiếp giao nhiệm vụ cho Lê Ngôn: “Anh, anh cố gắng lên tí đi.”

Lê Chấn Phong chọc chọc mi tâm Lê Phù: “Từ bé đến lớn lúc nào cũng bắt nạt anh con.”

Lê Phù làm mặt quỷ.

Người một nhà trò chuyện vui vẻ, Lê Ngôn thuận miệng trêu chọc: “Con gái của ba mẹ ấy, không phải do không có ai theo đuổi, mà là do yêu tự do, thích chơi bời.”

Nghe được có người theo đuổi con gái mình, Lương Mỹ Hoa kích động hỏi: “Em gái con nói với con à? Nam sinh đó thế nào?”

Ba mẹ truyền thống chỉ hận không thể thăm hỏi gia phả nhà đối phương.

“Là một người đặc biệt…”

“Lê Ngôn!”

Bị em gái trừng mắt mắng, Lê Ngôn ý thức được mình nói nhiều, Tô Vũ Tâm bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Chuyện của Tiểu Phù, anh lảm nhảm nhiều thế làm gì.”

Lê Ngôn ngậm miệng lại.

Không biết lúc hai anh em này đi du học đã giấu giếm bao nhiêu bí

mật, Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa cũng lười đào sâu tiếp. Dù sao từ nhỏ con gái họ đã ham chơi không chịu ngồi yên, đứng ra chịu trách nhiệm giải quyết chuyện cả đời của con trai, họ trò chuyện với Tô Vũ Tâm việc chuẩn bị tổ chức hôn lễ.

…

Buổi chiều người một nhà dắt ba chú chó nhỏ đi dạo quanh công viên gần đó tắm nắng, sau khi dắt chó về nhà, Lê Ngôn lái xe đưa bạn gái và mẹ đi, còn Lê Phù thì đi cùng ba tới bảo tàng nghệ thuật. Vé trong tay Lê Ngôn, Lê Phù cũng không hỏi nhiều, cô chỉ biết là một ban nhạc người Hoa lần đầu tiên tới Hồng Kông biểu diễn.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Sau khi họ xếp hàng kiểm vé vào sân, tìm được chỗ ngồi của mình.

Một nhà năm người ngồi ngay ngắn, Lê Ngôn và Tô Vũ Tâm ngồi cạnh nhau, Lê Phù ngồi ở giữa ba mẹ, một thân một mình ở nước ngoài đã lâu, trở lại bên người thân, cô không nhịn được lúc nào cũng làm nũng với ba mẹ, còn như một thiếu nữ mười mấy tuổi.

Với tiếng hoan hô vang dội, buổi diễn tấu chính thức bắt đầu.

Đây là Bảo tàng nghệ thuật Tri Hòa, trước kia Lê Phù chưa từng nghe qua, nghe Lê Ngôn nói là mới mở, chủ là một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp. Về phần bối cảnh của nữ chủ nhân, suýt nữa anh ấy buột miệng thốt ra, nhưng lập tức dừng lại.

Lê Phù cảm thấy vị nữ chủ nhân này gu thẩm mỹ không tồi, thiết kế đơn giản khiêm tốn lại thanh lịch.

Thật ra với Lê Phù mà nói, tất cả buổi hòa tấu đều không khác nhau lắm. Cô tựa vào vai Lương Mỹ Hoa, chậm rãi đắm chìm trong màn hợp tấu duyên dáng, từng tiếng nhạc du dương vang vọng trong không khí.

Trong vô thức, tầm mắt của cô rơi trên người nghệ sĩ dương cầm.

Cô không biết vị nghệ sĩ diễn tấu này, chỉ là bất chợt nhớ tới một người.

Ký ức như một đoạn phim câm quay ngược về 4 tháng trước.

Lê Phù để lại một lá thư trong căn hộ, đưa Tiểu Bao Phù về Hồng Kông, điện thoại yên tĩnh ba ngày, cô cho rằng avatar màu lam kia sẽ không gửi tin nhắn tới nữa, nên không nghĩ nhiều. Khoảng thời gian đó, ba và bà ngoại đều đang trong thời gian xét nghiệm lại, cô buồn bực không vui, uống rượu giải sầu với bạn tốt. Đêm khuya về nhà, cô thấy avatar màu lam nhảy lên trên Wechat.

Châu Ánh Hi: [Anh biết gần đây em xảy ra chuyện gì, anh hiểu tâm lý của em, cũng ủng hộ em trở về bên ba mẹ. Nhưng anh không ngại vấn đề khoảng cách, anh có thể tới Hồng Kông.]

Lê Phù có thể cảm nhận được sự chân thành của anh qua từng câu chữ, nhưng cô lại không thể vui nổi, dường như có một hòn đá nặng nề đè trên người cô. Ít nhất tình cảnh lúc đó, đối với cô mà nói là gánh nặng.

Lời nói của cô tàn nhẫn: [Châu Ánh Hi, anh không cần nghiêm túc đến vậy, chỉ là cảm xúc nhất thời thôi.]

Châu Ánh Hi phản bác: [Đối với anh mà nói thì không phải là cảm xúc nhất thời.]

Phiền muộn đè nặng trong lồng ngực, Lê Phù không ngừng đẩy anh ra xa: [Nhưng đối với tôi mà nói thì là vậy.]

Đây có lẽ là câu nói tuyệt tình nhất cô từng nói với Châu Ánh Hi.

Sau đó, anh hoàn toàn biến mất trong thế giới của cô, avatar màu

lam như chìm xuống đáy biển.

Âm nhạc du dương chậm rãi bỗng trở nên dồn dập, giống như thúc ngựa phi nước đại, uy nghiêm khí thế.

Suy nghĩ của Lê Phù bay bổng, bị tiếng nói chuyện của mẹ và anh trai đưa về hiện thực.

Lương Mỹ Hoa đang hỏi Lê Ngôn, đây có phải là bài hát cuối cùng rồi không.

Lê Ngôn nói, vâng.

Buổi hòa tấu kéo dài 2 tiếng kết thúc, tất cả nghệ sĩ biểu diễn một lần nữa đứng giữa sân khấu, người chủ trì đang giới thiệu về người sáng lập ban nhạc. Lúc nghe đến tên Aiden Châu, thần kinh Lê Phù căng thẳng, kinh hãi nhìn người đàn ông đang chậm rãi đi về giữa sân khấu.

Khi bóng dáng thon dài quen thuộc rơi vào đáy mắt cô, cô cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Khác với ấn tượng trong trí nhớ, Lê Phù phát hiện dường như Châu Ánh Hi hơi thay đổi. Trước kia anh rất thích mặc màu nhạt, hình như mỗi lần thấy anh mặc trang trọng đều là màu nhạt, nhất là màu xám. Nhưng hôm nay anh mặc một bộ màu đen thành thục, màu sẫm khiến anh bớt đi chút dịu dàng, nhiều thêm vài phần lạnh lùng.

Có một ánh mắt nhìn xuống từ sân khấu, Lê Phù theo bản năng cho rằng đang nhìn cô, cô vừa định né tránh, thì phát hiện rất nhanh ánh mắt kia đã dời đi, như chỉ là thuận mắt nhìn theo.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Châu Ánh Hi và MC hàn huyên đơn giản vài câu xoay quanh dàn nhạc "Nouk", sau đó buổi diễn tấu kết thúc.

Lối ra bắt đầu đông đúc.

Lê Phù kéo ba Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa chờ ở phía sau.

Đột nhiên Lê Ngôn vỗ vỗ cánh tay Lê Phù, hất cằm về phía bóng người trên sân khấu: "Gặp nhau rồi, có muốn chào hỏi Châu Ánh Hi không? Nếu em cảm thấy xấu hổ thì để anh tự đi."

Chương 50: Trúc mã của cô

"Sorry, xin nhường đường."

Lối ra bóng người dày đặc, trong lúc Lê Phù sợ hãi do dự, người phía sau thiếu kiên nhẫn vỗ lưng cô.

Lúc này cô mới kịp phản ứng, nghiêng người: "Ngại quá."

Xem như một đoạn nhạc đệm nhỏ.

Đoạn nhạc đệm này đã tình cờ "cứu" cô.

Lê Ngôn tiếc nuối nhún vai: "Có người tới tìm cậu ấy, bỏ đi, nói sau vậy."

Lê Phù vô thức quay đầu lại, nhìn thấy mấy người đàn ông màu da khác nhau mặc âu phục giày da, vây quanh Châu Ánh Hi thành một vòng tròn nhỏ, tiếng khen ngợi cách mấy bậc thang cao, cô vẫn có thể mơ hồ nghe được một ít.

Cô chỉ thúc giục một câu: "Đi mau đi, ba phải về nhà nghỉ ngơi."

Hầu như mọi người trong đại sảnh đều đã rời đi, chỉ còn lại nhà họ Lê và vài cặp tình nhân, mà một nhà năm người đứng ở lối ra tương đối bắt mắt, Lê Phù cười nói với ba mẹ, không nhận ra có một ánh mặt lạnh như băng ở sau lưng.

Bởi vì Lê Ngôn phải đưa Tô Vũ Tâm về nhà, cho nên Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa lên xe của Lê Phù, là một chiếc Ford SUV cỡ trung,

năm ngoái Lê Chấn Phong tặng quà cho con gái làm quà sinh nhật. Thật ra lúc đó ông đã xuất hiện ý nghĩ muốn cho con gái về Hồng Kông.

Gió đêm mùa thu ở Hồng Kông rất dễ chịu, Lê Phù mở cửa sổ xe ra, để ba mẹ ngồi ghế sau hít thở không khí.

Lương Mỹ Hoa đưa bình giữ ấm cho Lê Chấn Phong, bất mãn cằn nhằn: "Anh cứ không thích uống nước đi, uống nhanh lên."

Lê Chấn Phong uống hai ngụm, cười nói: "Cảm ơn bà xã."

Toàn cảnh ân ái của ba mẹ bị Lê Phù tóm được qua gương chiếu hậu, phần lớn lý do khiến tính cách của cô cởi mở tự tin như vậy đều bắt nguồn từ việc cô có một gia đình hòa thuận đầm ấm. Bắt đầu từ khi cô có trí nhớ, rất ít khi ba mẹ cãi nhau, chuyện gì cũng bàn bạc với nhau, có lẽ bởi vì cả hai đều là cảnh sát, cho nên càng thông cảm cho nhau hơn.

Lê Phù đang lái xe đột nhiên chạm vào cánh tay, ồ một tiếng: "Ngọt ngào ghê."

Điều này tạo cơ hội cho Lương Mỹ Hoa thúc giục cô kết hôn: "Vậy con cũng nhanh tìm một người đi."

Lê Phù lắc đầu: "Bây giờ đâu có giống ngày xưa, 10 tên đàn ông thì có đến 8 tên là đồ tồi, nếu muốn tìm người đàn ông tốt như sếp Lê đây, không biết kiếp trước phải tu được bao nhiêu phúc. Bà Lương, mẹ có biết mẹ may mắn cỡ nào không."

"Con đúng là biết nói chuyện nhỉ." Với cái miệng ngọt của con gái, Lương Mỹ Hoa bất đắc dĩ nhưng thật ra trong lòng lại vui như nở hoa.

Lê Phù cười, tiếp tục vững vàng lái xe.

“À, đúng rồi, Tiểu Phù.” Lương Mỹ Hoa cả ngày không bận việc vặt trong nhà thì cũng chạy đến bệnh viện, suýt nữa là quên một chuyện quan trọng: “Ngày mai mẹ hẹn dì Lý của con ăn cơm tối.”

“Dạ, mẹ đi đi, chuyện nấu cơm giao cho Lê Ngôn.”

“Con phải đi với mẹ.”

“Tại sao?”

Lương Mỹ Hoa nhích người về phía trước: “Hứa Sâm về rồi.”

“Evan?” Hình như đã lâu lắm rồi Lê Phù chưa nghe lại cái tên này, Hứa Sâm là con trai của bạn thân mẹ cô, lớn hơn cô hai tuổi. Hồi bé hai người rất thân thiết, xem như là thanh mai trúc mã: “Con nhớ là sau khi tốt nghiệp đại học Chicago, không phải anh ấy đã ở lại Chicago làm luật sư rồi sao?”

Lương Mỹ Hoa vỗ vỗ lưng ghế: “Nên mẹ mới nói, thằng bé về rồi.”

“Về rồi thì liên quan gì đến con?” Lê Phù có dự cảm không tốt: “Bà Lương, lẽ nào mẹ định dùng phương thức lạc hậu này để ghép đôi hai đứa bọn con đấy chứ?”

Nhẹ nhàng ngả người ra sau, đúng là Lương Mỹ Hoa có ý này: “Mẹ làm người cũng không cứng nhắc như vậy, chỉ là muốn hai đứa gặp mặt ăn một bữa cơm trước, ôn chuyện cũ, những thứ khác thì tùy duyên.”

“Tùy duyên?” Lê Phù nhỏ giọng hừ một tiếng.

Ai mà tin được, bậc cha mẹ trong thiên hạ đều lạc hậu như nhau.

Đầu tiên là “tùy duyên”, sau đó sẽ “cưỡng ép.”

…

Đêm nay, chất lượng giấc ngủ của Lê Phù cực kỳ tốt, có thể là do trước khi ngủ nói chuyện xuyên biên giới với Ngô Thi cả tiếng đồng hồ, tâm trạng đặc biệt thoải mái, cô nói hết chuyện tốt, chuyện xấu một lần, nhưng chỉ không nhắc tới chuyện tình cờ gặp được Châu Ánh Hi. Thứ nhất, cô cảm thấy chỉ là trùng hợp, về sau sẽ không có quan hệ gì với anh nữa. Thứ hai, dưới tình huống không cần thiết, cô không muốn bất kì ai nhắc tới cái tên này.

Buổi chiều sau khi tập thể dục xong, Lê Phù tắm rửa thu dọn, sau đó lái xe chở Lương Mỹ Hoa đến một nhà hàng hải sản gần Loan Tử, địa điểm dùng bữa do Lương Mỹ Hoa chọn. Nói là vây cá của nhà hàng này vô cùng ngon, nhất định phải cho tất cả mọi người nếm thử.

Đây là một nhà hàng cũ được tân trang lại, mỗi chỗ đều mang hơi thở của Hồng Kông.

Nhân viên phục vụ dẫn Lương Mỹ Hoa và Lê Phù vào phòng, Lương Mỹ Hoa thon gầy cao ráo, mặc váy liền kiểu sườn xám, cho dù đã có tuổi, nhưng vẫn nổi bật trong đám người. Mẹ con hai người sóng vai bên nhau, liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra, dáng người Lê Phù theo gen mẹ. Quay về Hồng Kông, bình thường ra ngoài cô đều mặc áo sơ mi và quần jeans sáng màu, nhưng vẻ ngoài xinh đẹp, khí chất tốt, là kiểu mặc bao tải lên người cũng vẫn đẹp.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Sao cậu đến sớm hơn cả nhà mình thế." Cửa vừa mở, Lương Mỹ Hoa đã tiến đến ôm lấy Lý Tuệ Cầm, hai người đã là bạn tốt mấy chục năm, xem như là bạn thân nhất, thường xuyên qua lại, tuần trước mới chơi mấy ván mạt chược.

Đứng bên cạnh Lý Tuệ Cầm là con trai bà ấy, Hứa Sâm, dù cũng mặc áo sơ mi trắng, nhưng không nho nhã nhã nhặn, vừa nhìn đã biết là cậu bé lớn lên từ ánh sáng California. Da thịt lộ ra trên cánh

tay hơi ngả màu lúa mạch, thường xuyên tập thể hình nên rất rắn chắc, cậu lễ phép chào hỏi: "Dì Lương, đã lâu không gặp."

Lương Mỹ Hoa đặc biệt thích Hứa Sâm, không chỉ có thành tích xuất sắc từ nhỏ, bây giờ còn có sự nghiệp thành công, còn đặc biệt lễ phép: "Lần trước gặp con đã là tết năm ngoái, con lại đẹp trai lên rồi."

"Thường thôi ạ." Hứa Sâm không ngừng mỉm cười, chào Lương Mỹ Hoa xong lập tức nhìn về phía Lê Phù. Tuy đã lâu không gặp, nhưng gặp lại cũng không xấu hổ, có cảm giác thân thiết khó hiểu: "Pháp y Lê của chúng ta lại đẹp hơn rồi."

"Đương nhiên." Lê Phù nắm tay Hứa Sâm, nhìn chằm chằm vào cánh tay cậu: "Nhưng không ngờ anh lại lớn lên nhiều như vậy."

Hứa Sâm cười: "Đàn ông mà, man chút mới đẹp."

"Cũng đúng."

Lê Phù cùng Lý Tuệ Cầm chào hỏi xong, bốn người ngồi xuống bắt đầu gọi món, phục vụ nhà hàng kiên nhẫn giới thiệu các món đặc sản. Dù sao vây cá, bào ngư, cua đều được phục vụ một phần. Lương Mỹ Hoa nói bữa này bà mời, xem như đón gió tẩy trần cho Hứa Sâm, chúc cậu sau khi trở về sự nghiệp sẽ bước lên một tầm cao mới.

Phòng riêng kiểu Trung tràn ngập tiếng cười.

Đề tài của nhị vị phụ huynh đương nhiên là xoay quanh việc học tập, sự nghiệp, và hôn nhân của con cái.

Nói đến đối tượng, Lý Tuệ Cầm cũng lo lắng: "Ai da, mình phát hiện hiện tại mấy đứa trẻ thời nay, không có hứng thú với việc kết hôn sinh con, đứa nào đứa nấy đều nói muốn tự do."

Lương Mỹ Hoa nói tiếp: "Bình thường thôi, giá nhà ở Hồng Kông quá khủng khiếp, người trẻ tuổi nào dám tùy tiện kết hôn chứ?" Bà quay đầu chuyển đề tài đi đúng hướng: "A Sâm ở Mỹ chưa yêu đương gì sao?"

Lý Tuệ Cầm lắc đầu: "Đừng hỏi nữa, ngày nào cũng nghiên cứu luật pháp các thứ. 27 tuổi đầu mà chưa có cô nào bên cạnh."

"Tiểu Phù nhà mình cũng thế." Lương Mỹ Hoa cảm thông sâu sắc nói: "Chỉ thích đọc sách, tới giờ vẫn chưa cho mình tin vui nào."

Hai người mẹ đang sầu não, Lê Phù chỉ lo cúi đầu uống canh.

Đột nhiên, Hứa Sâm ngồi đối diện gõ nhẹ lên bàn, làm động tác cắt cổ khiến Lê Phù bật cười. Cô cũng trong nháy mắt nhớ lại, đây là ám hiệu khi còn bé của hai người, ý là: Phiền ghê.

Giữa chừng, Lê Phù và Hứa Sâm một trước một sau đi ra ngoài, Lê Phù đi vệ sinh, còn Hứa Sâm thì ra ngoài nhận một cuộc gọi quan trọng.

Lê Phù đi ra từ nhà vệ sinh, hai chân đột nhiên cứng đờ giữa hành lang, cô tò mò quay đầu, chỉ thấy mấy nhân viên phục vụ bận rộn, và một hai nam nữ đi ra từ nhà vệ sinh. Nhưng cô nhớ rõ có một bóng dáng rất giống Châu Ánh Hi lướt qua người.

Chẳng lẽ cô hoa mắt rồi sao?

Lê Phù lười lãng phí tế bào não, vội vàng trở về phòng.

Chân trước Lê Phù vừa đi vào, chân sau nhân viên phục vụ đã đi theo, bưng một món ăn họ chưa từng gọi lên, tôm hùm Úc. Cô nghi ngờ hỏi nhân viên phục vụ: "Xin chào, chúng tôi không có gọi món này, có phải phục vụ nhầm rồi không?"

Nhân viên phục vụ lại nói: "Có một quý ngài nói tặng cho mọi

người.”

“Quý ngài?”

“Ai vậy?”

Người trong phòng đều bối rối.

Lê Phù tưởng là món Hứa Sâm gọi thêm, nhưng Hứa Sâm gọi điện xong quay lại, cậu nhìn thấy tôm hùm thì mỉm cười: “Ồ, ai gọi món này vậy?”

Không phải Hứa Sâm, Lê Phù càng thêm nghi ngờ.

Sau khi đặt tôm hùm xuống, nhân viên phục vụ giải thích thêm: “Quý ngài đó nói, ngài ấy là bạn bè của cô Lê Phù.”

“…” Lê Phù ôm tim, hoảng sợ như bị người ta cố ý chơi khăm.

…

Cuối cùng, nhân viên phục vụ vẫn khẳng định như cũ, món tôm hùm Úc này không có gì lạ, là do một quý ngài giấu tên tặng cho cô Lê Phù. Không biết tại sao, trong lòng cô chỉ nghĩ đến một cái tên, Châu Ánh Hi.

Rõ ràng đã khôi phục cuộc sống bình yên, nhưng cô lại có ảo giác như bị “quỷ ám.”

“Này, nhìn xe đi.” Hứa Sâm kịp thời kéo Lê Phù suýt đụng vào xe đạp lại.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù ngẩng đầu, há to miệng hít thở, giải tỏa sạch sẽ đầu óc hỗn

độn, sau đó tiếp tục tản bộ cạnh nhà hàng cùng Hứa Sâm.

Vừa nãy sau khi kết thúc bữa tối, Lương Mỹ Hoa và Lý Tuệ Cầm có lẽ đã sớm thương lượng với nhau, cố ý ghép đôi hai đứa con. Xuống tầng, Lý Tuệ Cầm đề nghị Hứa Sâm dẫn Lê Phù đi dạo xung quanh, nói là bạn tốt đã lâu không gặp, cùng nhau tản bộ.

Hai người đều không phải kẻ ngốc, đều hiểu ý của mẹ mình. Nhưng vì trước kia họ là bạn tốt, không bài xích lẫn nhau nên Hứa Sâm và Lê Phù cũng không từ chối.

Hứa Sâm hỏi Lê Phù, để cậu lái xe đưa cô về hay đi dạo.

Lê Phù nói, đi dạo đi.

Đường phố xung quanh tràn ngập ánh đèn neon sặc sỡ, rực rỡ đến hoa mắt.

Đêm nào ở Hồng Kông cũng vậy, xe cộ tấp nập, tiếng người ồn ào.

"Ở Cambridge vui không?" Hứa Sâm phá vỡ sự im lặng, tìm một chủ đề thoải mái.

Lê Phù cười gật đầu: "Rất vui."

"Ừm, anh lúc nào cũng ngưỡng mộ năng lực xã giao của em, đi đâu cũng có thể có một đống bạn bè."

"Cảm ơn đã khích lệ nhé."

Trên đường chính đông người, Hứa Sâm dẫn Lê Phù rẽ vào một con phố ít người. Hai tay cậu đút vào túi, sóng vai đi chậm bên cạnh cô. Hai người đều mặc áo sơ mi trắng, chiều cao và ngoại hình đều cực kỳ xứng đôi. Từ góc nhìn của người qua đường, họ quả thật rất giống một cặp tình nhân.

Hứa Sâm cười: "Thật ra anh không hiểu được tại sao em lại độc thân, anh luôn cảm thấy em có rất nhiều nam sinh theo đuổi."

Nhảy về phía trước vài bước, Lê Phù giả vờ thở dài: "Rất nhiều nam sinh theo đuổi em, nhưng ai bảo em xuất sắc vậy, ai em cũng chướng mắt."

"…"

Hứa Sâm bị Lê Phù chọc cười, không khí thoáng cái thoải mái hơn rất nhiều.

Lê Phù lấy khuỷu tay huých cậu: "Anh à, một là anh đang giấu dì Lý, hai là anh cũng kén chọn như em."

Hứa Sâm giơ hai tay lên làm bộ đầu hàng: "Anh thề, luật thật sự rất khó học, thi cử lớn nhỏ đều có thể cướp nửa mạng của anh, anh lấy đâu ra thời gian mà yêu với đương."

"Pháp y cũng khó lắm." Lê Phù đỡ lưng: "Ngày nào em cũng đối mặt với thi thể, đàn ông có đẹp trai đến mấy em cũng không có hứng thú."

"Thật sao, anh không tin. Từ nhỏ em đã thích ngắm trai đẹp, sao lại không có hứng?"

"Hôm nào em cho anh xem mấy quyển sách pháp y, anh gặm nhấm hai ngày thử xem."

"Không cần đâu, chị Lê."

…

Sau khi hồi tưởng về quá khứ, và trò chuyện, bầu không khí giữa hai người dần trở nên thoải mái, dễ chịu.

Trên con đường nhỏ hẹp, có những tiếng cười vang vui vẻ.

Khoảng 1 tiếng sau, Hứa Sâm lái xe đưa Lê Phù về khu nhà Thâm Thủy Bộ. Sự nghiệp của Hứa Sâm ở Chicago xem như tương đối thành công. Lần này về Hồng Kông, cậu và bạn mở một văn phòng luật, xe cũng đổi thành Mercedes - Benz, thanh niên tuổi trẻ tài cao như vàng như bạc, nếu thật sự đi xem mắt, chắc chắn sẽ rất được ưa chuộng.

Tuy đã quen sống trong môi trường tự do bình dị ở Mỹ, nhưng Hứa Sâm lại rất ga lăng. Sau khi đỗ xe xong, cậu xuống xe mở cửa cho Lê Phù.

Lê Phù hơi không thích ứng kịp: "Có cần phải long trọng vậy không?"

Hứa Sâm ra vẻ nghiêm túc: "Anh là một người đàn ông rất phong độ."

"Ồ." Sau khi mối quan hệ dần thân thiết, Lê Phù trở nên rất thoải mái, thậm chí còn làm ra vài cử chỉ thân mật. Ví dụ như, cô dùng khuỷu tay đẩy cậu: "Vậy quý ngài Hứa đây nhanh tìm đối tượng đi nhé.".

Hứa Sâm trực tiếp lướt qua đề tài này, nói: "Anh đưa em đến dưới cửa."

"Thôi khỏi." Lê Phù đẩy cậu về: "Mới 9 giờ thôi, bên ngoài toàn là người, em rất an toàn, anh mau về đi."

Hứa Sâm không kiên trì nữa, chỉ mở cửa xe, thấy trong xe rớt ra một túi bánh trứng, cậu vội vàng gọi Lê Phù: "Lê Phù, bánh trứng của em kìa."

"Ý, tý nữa là quên bé cưng của em." Lê Phù ôm vào trong ngực.

“Anh đi đây, hẹn gặp lại.”

“Được, đi đường cẩn thận.”

Sau khi tạm biệt Hứa Sâm, Lê Phù đứng ngoài cửa khu dõi mắt theo anh, sau khi chiếc Mercedes - Benz màu trắng trước mắt phóng đi, một chiếc Bentley đỗ ở ngã tư đối diện thu hút sự chú ý của cô, cửa sổ xe kéo xuống một nửa, chỉ lộ ra chút bóng người. Cô luôn cảm thấy người bên trong đang nhìn mình, không hiểu sao lại có cảm giác sợ hãi vì bị theo dõi.

Cô bắt đầu suy đoán lung tung.

Chẳng lẽ anh đang theo dõi mình?

Theo dõi từ nhà hàng đến tận nhà mình?

Lê Phù không biết tại sao mình lại có loại suy đoán hoang đường này, cô đứng không bao lâu thì cầm bánh trứng, thản nhiên xoay người đi về phía khu nhà.

Phải hay không phải cũng kệ đi.

Chẳng lẽ, anh còn có thể ăn cô sao?

Chương 51: Vải nhung đen

Sau ngày đó, Lê Phù chỉ coi chiếc Bentley cùng loại với Châu Ánh Hi là trùng hợp, cô không muốn bản thân rơi vào nỗi sợ hãi vô nghĩa. Hơn nữa, cô cẩn thận ngồi xuống suy nghĩ, tại sao cô lại phải sợ anh? Cho dù anh có đến Hồng Kông, cho dù anh có gặp cô, cho dù anh vẫn có ý với cô, cùng lắm thì cô từ chối là được rồi.

Có một số việc, một khi nghĩ thông suốt, cả người đều thoải mái.

Về Hứa Sâm, Lương Mỹ Hoa chỉ hỏi mấy câu, thấy Lê Phù không quá nhiệt tình, bà cũng không ép buộc con gái nữa, chỉ nói A Sâm là đứa trẻ ngoan ngoãn, quen biết đã lâu, có thể tiếp tục tiếp xúc. Nếu thật sự không có hứng thú thì thôi, cứ ổn định công việc ở Sở Y tế trước đã.

Mấy ngày nay, Lê Phù thường nhận được tin nhắn của Hứa Sâm, không phải kiểu "Chào buổi sáng", "Chúc ngủ ngon" nhàm chán, mà là chia sẻ cho cô một số bài diễn thuyết, sách vở,... Tóm lại thì là, cậu cố ý mượn chuyên ngành của cô, khôi phục quan hệ bạn bè thân thiết của hai người.

Từ nhỏ Hứa Sâm đã không phải là loại con trai vô dụng, cậu có lý tưởng, có hoài bão, lại làm việc chăm chỉ, nên khi đó, Lê Phù rất thích chơi với cậu, ngưỡng mộ cậu từ tận đáy lòng.

Lịch sử trò chuyện của họ, không dính dáng gì đến sự mập mờ, thoải mái lại có chừng mực.

Hôm thứ năm, Lê Phù đang dạo siêu thị cùng mẹ thì nhận được điện

thoại của Hứa Sâm.

Hứa Sâm nói, thứ bảy có một bữa tiệc dành cho doanh nhân, ban tổ chức mời nhiều nhân vật xuất sắc trong các lĩnh vực, bao gồm cả giới y học, giới pháp y Hồng Kông cũng sẽ đến, hỏi cô có hứng thú không.

Chỉ cần là người và việc có ích cho tương lai của mình, Lê Phù sẽ không từ chối, cô cũng tin tưởng hoạt động Hứa Sâm có thể tham gia, nhất định sẽ không kém.

Nghe con gái nói chuyện điện thoại vui vẻ với Hứa Sâm, Lương Mỹ Hoa không ngừng cười: "Sao thế? Con đi chơi với A Sâm à?"

"Dạ." Lê Phù cất điện thoại vào túi, cúi người chọn bánh mì trong ngăn tủ: "Nói là có một sự kiện, rất nhiều người xuất sắc đến đó, con cảm thấy khá hứng thú."

Lương Mỹ Hoa nghe xong lại càng yêu thích Hứa Sâm hơn: "Tốt quá, đây mới là tiếp xúc tích cực, có ý nghĩa nè. Hiện tại rất khó tìm được một nam sinh dẫn con đi, cái bà Tuệ Cầm này, dạy dỗ A Sâm rất tốt."

Ngón tay dừng trên bánh mì bỗng nhiên cứng đờ, Lê Phù thất thần.

Sự ồn ào của tiếng người bên tai bị át đi bởi giọng nói dịu dàng của một người đàn ông nào đó.

"Tôi hy vọng em có thể cùng tôi đến bữa tiệc tối riêng tư của thầy Hạ Hiến Lâm, tôi có thể giới thiệu em làm quen với ông ấy. Tôi nghĩ, như vậy sẽ có ích cho tương lai của em."

Giờ nhớ lại những ngày đêm ở Edinburgh, cô cảm thấy như một giấc mộng.

"Cô gì ơi, cô có mua không?"

Giọng nói dò hỏi của người mẹ bên cạnh khiến Lê Phù lấy lại tinh thần, cô bé chỉ vào bánh mì trong tay cô nói, muốn ăn cái này. Cô bé thật sự rất đáng yêu, trái tim Lê Phù mềm nhũn, tặng bánh mì cho cô bé.

Sau đó, Lương Mỹ Hoa nói muốn đi mua chút hải sản, Lê Phù đẩy xe đi bên cạnh, nhưng cô liên tục bị phân tâm.

Hình ảnh trước mắt như bị che khuất bởi một tầng sương mù mờ nhạt, tiếng Quảng Đông quanh người biến thành tiếng Anh tiêu chuẩn trong vườn hoa ở Edinburgh đêm đó.

…

Thứ bảy, Lê Phù đúng giờ lái xe đến khách sạn, trước khi xuống xe cô chỉnh trang lại vẻ ngoài, sau đó xách một chiếc túi da màu đen tiến vào thang máy. Trong gương màu vàng sậm phản chiếu thân hình duyên dáng của cô, cô chọn một chiếc váy nhung cổ vuông màu đen, hai sợi dây kim cương nhỏ vòng qua cần cổ trắng như lông ngỗng của cô, phối hợp với màu môi hơi đậm, trong trẻo, lạnh lùng nhưng cũng rất xinh đẹp.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cô chưa bao giờ khiêm tốn về vẻ đẹp của mình, cũng rất biết cách thể hiện vẻ đẹp.

Chẳng trách lúc nào Ngô Thi cũng nói cô là một người đẹp rất có nhận thức với bản thân, nhưng không phải theo ý xấu.

Sự kiện được tổ chức tại sảnh tiệc tầng bốn.

Sau khi cửa thang máy mở ra, Lê Phù bước ra, vì đang là mùa thu, nên cô phối một bộ váy nhung tơ đen, không dày, rất mỏng, làn da mịn màng như ẩn như hiện trong lớp tơ tằm. Cô dẫm trên đôi giày

cao gót Prada, cả người toát ra vẻ gợi cảm cao cấp.

Lê Phù rất xinh đẹp, đứng trong đám đông tự mang theo ánh hào quang.

Cô mới ăn mặc hơi nghiêm túc một chút đã không che giấu được vẻ đẹp chói mắt.

Hứa Sâm vẫn luôn chờ đợi ở cửa nhìn đến mê mẩn.

Tuy trước kia hai người thường xuyên chơi cùng nhau, cậu cũng đã cảm thấy Lê Phù rất xinh đẹp, nhưng dù sao xa cách đã nhiều năm, vẻ ngoài hay khí chất của cô đều xuất sắc hơn. Cho dù mục đích của cậu đơn thuần, cũng không nhịn được bị vẻ đẹp của cô hấp dẫn.

Sau khi chào hỏi Hứa Sâm, Lê Phù theo cậu vào sảnh.

Đèn thủy tinh thật lớn treo trên trần nhà, chiếu sáng toàn bộ phòng tiệc, vải trắng trải trên bàn dài, mỹ thực đựng trong bộ đồ ăn màu vàng, cung cấp cho khách khứa có mặt ăn uống. Nhân viên phục vụ đi xuyên qua đám người, cẩn thận phục vụ chu đáo cho họ.

Hứa Sâm dẫn Lê Phù đứng sang một bên, giới thiệu tỉ mỉ hơn về hoạt động tối nay, nói cô không cần căng thẳng. Bởi vì không có người dẫn chương trình, cũng không có phần phát biểu, chỉ cần tự bắt chuyện trong tiếng nhạc thoải mái là được. Cậu còn thân thiết nói, nếu cảm thấy không khỏe, nhất định phải nói cậu biết, cậu có thể dẫn cô rời đi trước.

Lê Phù nói, mình từng trải nghiệm qua, không đến mức luống cuống.

Không thể không nói, tiệc tối ở Edinburgh đã mở mang kiến thức cho Lê Phù, mà một khi con người đã mở mang kiến thức, thì kiến thức sẽ trở thành sức mạnh của cô. Ví dụ như, lúc này cô đứng với những nhân vật nổi tiếng trong các giới, cũng sẽ không lộ ra sự sợ

sệt, Hứa Sâm giới thiệu ai cô cũng có thể hào phóng bắt chuyện.

Sau khi trò chuyện với một ông lớn trong giới y học xong, Hứa Sâm cầm một ly sâm panh đưa cho Lê Phù, cảm thán: "Cảm giác em ở Anh đã tham gia không ít bữa tiệc, hào phóng khéo léo, nói chuyện đĩnh đạc." Cậu cúi đầu cười, bỗng trêu ghẹo cô: "Chẳng những vậy, trên người em còn có khí chất của phu nhân nhà giàu."

"…" Lê Phù ngẩn người, sau đó cố ý bày ra tư thế thiên kim quý tộc, nói: "Đợi em gả vào nhà giàu, em sẽ đầu tư cho công ty luật của anh 10 tỷ, cho anh một bước lên mây."

Hứa Sâm cúi người, cụng vào ly rượu trong tay Lê Phù: "Cảm ơn, anh nhất định sẽ không để bà Lê đây thất vọng."

Biết phối hợp diễn với mình ghê, Lê Phù lấy tay vỗ nhẹ cánh tay cậu: "Đứng đắn chút đi."

Bạn tốt ăn ý, Hứa Sâm lập tức ra dấu biết rồi.

Mới xã giao xong, hai người đều khá mệt mỏi, Hứa Sâm đỡ Lê Phù ngồi xuống một góc sofa, vừa ăn điểm tâm ngọt vừa cùng nhau trò chuyện. Ngại âm thanh quá lớn, Lê Phù che nửa mặt, thỉnh thoảng ghé vào tai Hứa Sâm nói chuyện, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất.

Người đàn ông từ ngoài cửa đi vào, đúng lúc thấy được cảnh tượng trong góc.

Châu Ánh Hi mặc một bộ âu phục đen vừa vặn tham gia tiệc tối, vẫn theo phong cách Anh lịch lãm, cà vạt hoa văn sọc chéo thẳng tắp nhét trong âu phục, đường nét thon dài cao thẳng. Anh cầm ly rượu, đồng hồ Rolex lộ ra một phần từ cổ tay áo, sắc mặt nghiêm nghị xuyên qua ánh đèn thủy tinh, nhìn không rời mắt người phụ nữ tươi cười xán lạn, thậm chí thi thoảng còn đùa giỡn với người bạn nam

của cô.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bởi vì cách bàn dài cùng mấy nhóm người đang nói chuyện cùng nhau, thoạt đầu Lê Phù không phát hiện ra có người đang nhìn mình, mãi đến khi cô cảm thấy có khí thế quen thuộc đang tới gần mình, cô mới hoảng hốt ngẩng đầu.

Mắt cô vừa khéo chạm mắt Châu Ánh Hi, nhưng ánh mắt của anh lại không hề ôn hòa.

"Anh…"

Ngay cả một âm thanh nhỏ Lê Phù cũng không phát ra được, cô thấy Châu Ánh Hi nhanh chóng quay mặt đi, như thể vô tình gặp một người xa lạ, thờ ơ lướt qua cô, chào hỏi với người đàn ông mặc âu phục giày da ở góc xa.

Cô bất ngờ trở thành bên đa tình.

Thấy sắc mặt Lê Phù hơi xấu hổ, dường như Hứa Sâm nhận ra điều gì đó, nhìn về phía người đàn ông xa lạ hào hoa phong nhã đằng sau, giác quan thứ sáu nói cho cậu biết, có thể hai người họ quen biết nhau.

Bởi vì khoảng cách rất gần, Lê Phù không chỉ có thể nghe thấy Châu Ánh Hi đang nói gì, thậm chí khí thế tản ra trên người anh, cực kỳ có tính công kích đánh vào sau lưng cô, quấn lấy cô, khiến cô đứng ngồi không yên. Cần cổ trắng nõn nóng lên, cô nói với Hứa Sâm, mình muốn đi vệ sinh.

Hứa Sâm dặn dò một tiếng, chú ý an toàn.

Lê Phù cầm túi xách lên đi vào nhà vệ sinh bên ngoài phòng tiệc.

Cô vội vàng chạy trối chết, khiến Hứa Sâm càng chắc chắn về điều gì đó.

Nhà vệ sinh bên ngoài phòng tiệc là độc lập, nhà vệ sinh khách sạn xa xỉ được dọn dẹp ngăn nắp, gạch men sứ màu trắng sạch sẽ trong suốt, không thấy một vết bẩn nào. Lê Phù đứng cạnh bồn rửa tay rửa tay, tiếng nước chảy rất chậm, chùm sáng trên đỉnh đầu chiếu lên mặt cô càng rõ ràng, có chút nghiêm trọng.

"Sao lại trùng hợp vậy cơ chứ." Cô thở dài.

Nhưng rất nhanh, cô cảm thấy Châu Ánh Hi đến Hồng Kông là chuyện rất bình thường, trước kia họ chưa quen biết, chắc chắn anh cũng thường xuyên đến.

Đột nhiên, Lê Phù nhớ lại 4 tháng trước, anh chân thành bày tỏ với cô qua Wechat, nói anh có thể vì cô chuyển từ Luân Đôn về Hồng Kông. Dù đến giờ, cô vẫn cảm thấy đây chỉ là lời nói suông của đàn ông thôi. Với một người phụ nữ quen biết chưa đầy 3 tháng, chỉ qua một đêm mặn nồng đã có thể trao trọn tình yêu và thay đổi hướng đi của cuộc đời mình sao?

Tiếng nước ngừng lại, cô rụt tay, kéo hai tờ khăn giấy xuống, lắc đầu cười khẩy.

Sửa lại lớp trang điểm, sau khi điều chỉnh lại trạng thái, Lê Phù kéo cửa, mới vừa bước được hai bước trong hành lang tối mờ, hình như từ nhà vệ sinh bên cạnh có người bước ra, tiếng giày da mạnh mẽ của một người đàn ông.

Anh nhìn bóng lưng yểu điệu duyên dáng trước mặt, cười nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: "Tại sao hôm đó, ở buổi hòa nhạc em không chào hỏi anh."

-

Ngày mai là màn play trong nhà vệ sinh.

Đây là lời giải thích: Từ 4 tháng này trở đi, sẽ là vài đoạn điên rồ trong phần giới thiệu. Tính cách nham hiểm của Tiểu Châu đã được khơi dậy, anh sẽ trở nên mạnh mẽ và âm hiểm hơn với Tiểu Phù, nhưng nhìn chung thì sự dịu dàng và tinh tế từ trong xương trong cốt của anh sẽ không thay đổi. Trong một vài hành vi, anh sẽ không dịu dàng nhạt nhẽo như nước lỏng giống lúc trước nữa.

Chương 52: Nhớ anh không? (Hơi H)

Cửa cuối hành lang mấy phút trước đã bị khóa trái, nhà vệ sinh bên cạnh thi thoảng có người ra vào, nhưng lúc ra ngoài đều có cảm giác quái dị không nói rõ. Bởi vì không nghe thấy tiếng động cụ thể, cuối cùng đều chỉ nhìn chằm chằm cửa bên cạnh nhíu mày, sau đó rời đi.

Cửa gỗ của khách sạn cách âm rất tốt.

Không ai nghe thấy tiếng rên rỉ khẽ khàng bên trong.

Bộ âu phục đen trải ra trên bồn sứ trắng, bị một đôi tay mảnh khảnh đè nhăn nheo, chất liệu đắt tiền bị bọt nước thấm ướt. Nhưng chủ nhân của nó có vẻ không thèm để ý, bằng lòng để người con gái dưới thân tùy ý chà đạp.

Dây kéo kim cương mỏng manh trên váy nhung của Lê Phù được cởi ra, lộ ra bầu ngực trắng sữa, run rẩy như làn sóng theo va chạm dưới thân, tất chân trên đùi bị kéo xuống dưới mông, động tác vừa sốt ruột vừa tàn bạo, đã làm rách mấy lỗ. Cánh tay rắn chắc trong lớp áo sơ mi trắng trói chặt eo cô, dùng gậy thịt thô cứng kia ra vào trong huyệt nhỏ đang mở, cọ xát da thịt mềm mại trắng mịn.

Trong tấm gương vuông trên tường, biểu cảm của Lê Phù sau khi ý thức mơ hồ không phân biệt được ngày đêm, cần cổ tinh tế nóng lên, từng giọt mồ hôi nhỏ giọt chảy xuống xương quai xanh. Người đàn ông phía sau như thay đổi thành một con người khác, so với lần đầu tiên còn làm cô hung bạo hơn lần đầu.

Giống như đang "cố ý trả thù."

10 phút trước, Lê Phù muốn nhanh chân rời khỏi hành lang thì lại bị Châu Ánh Hi mạnh mẽ kéo vào trong nhà vệ sinh. Nghe thấy tiếng cửa bị khóa trái, cô bắt đầu luống cuống, định cảnh cáo anh thì môi bị chặn lại. Một người dịu dàng như ngọc, lúc này lại dùng sức nắm gáy của cô, quấn quýt không dứt với đầu lưỡi cô.

Không cần nói Lê Phù cũng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Châu Ánh Hi dâng trào trong lồng ngực, một tay đỡ eo cô, hoàn toàn không cho cô cơ hội trốn tránh hay phản kháng. Nụ hôn sau 4 tháng xa cách, quấn quýt si mê, nóng bỏng đến mức khiến cô sắp nghẹt thở, tiếng thở dốc nặng nề của anh sắp nhấn chìm cả người cô.

Bỗng nhiên, Châu Ánh Hi bắt chéo hai chân trước người, vây Lê Phù trước mặt mình, đưa tay từ sau gáy xuống lưng cô, ngừng hôn, nhìn chằm chằm vào cô, hỏi: "Nhớ anh không?"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"…" Lê Phù bị hôn đến mức ý thức mơ hồ không thể trả lời, sau khi tỉnh táo lại, cô cũng không định trả lời, chỉ đẩy anh: "Tôi muốn ra ngoài."

Hai má Lê Phù ửng đỏ, cô vẫn đang thở dốc, son môi bị hôn đến lem luốc.

Trong mắt Châu Ánh Hi lộ ra cảm xúc không vui: "Nóng lòng đi gặp anh ta à?"

Anh ta? Lê Phù giật mình, sau khi kịp phản ứng thì biết Châu Ánh Hi đang nói đến Hứa Sâm.

"Ừm." Cô lười nói dối: "A Sâm đang đợi tôi."

Những lời này chắc chắn đã chọc giận Châu Ánh Hi, anh nắm chặt

cổ tay Lê Phù giơ lên, nhưng cũng không hung dữ mà chỉ nhẹ nhàng cầu xin cô, người vẫn luôn cúi đầu không chịu nhìn anh: "4 tháng không gặp, nhìn anh một chút thôi được không?"

Nhưng Lê Phù không cảm thấy sự dịu dàng của anh lúc này là thật sự dịu dàng, thậm chí nghe xong tim cô thắt lại.

Lê Phù bướng bỉnh không ngẩng đầu, được Châu Ánh Hi ôm vào trong ngực, môi anh dán bên tai cô, nhẹ giọng nỉ non: "Tiểu Phù, anh rất nhớ em."

Trong lòng Lê Phù hơi chấn động, giọng nói của anh rất dễ nghe, có thể nói là giọng nam hay nhất mà cô từng được nghe, vừa dịu dàng lại thu hút, nói quá lên chút thì thật sự có thể mê hoặc lòng người. Mỗi lần nghe anh dịu dàng thổ lộ, cô rất dễ mặt đỏ tai hồng.

Hai người đứng quá gần nhau, cách một lớp âu phục, Lê Phù vẫn có thể cảm nhận được cơ thể nóng bỏng của Châu Ánh Hi. Hai chân anh mở ra áp hai bên, đặt cô cạnh bồn nước, gậy thịt vừa hôn môi xong cũng đã cương cứng, dường như đang cố ý lại như vô ý cọ xát thân thể dưới lớp váy nhung của cô. Sau một thời gian dùng sức, đã tạo thành đường nét nơi riêng tư dưới váy.

Lê Phù phát hiện so với 4 tháng trước, Châu Ánh Hi càng phiền phức hơn, rõ ràng cô rất muốn chạy ra khỏi không gian này, nhưng lại bị tiếng thầm thì dịu dàng của anh bên tai, cùng những cái vuốt ve lúc nhẹ lúc nặng khiêu khích. Cô lại lần nữa bị anh cúi đầu hôn, nhưng đôi môi ấm áp không thỏa mãn với đôi môi của cô, mút mát từ cổ xuống ngực cô.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cắn miếng thịt trắng sữa một cái, Châu Ánh Hi ngước mắt lên hỏi: "Bạn trai?"

Lê Phù bị hơi thở của anh làm cho choáng váng, phủ nhận: "Không phải."

"Thích anh ta không?" Châu Ánh Hi xoa bóp bầu ngực sữa bị mình cắn đỏ, nghiến răng nói, rõ ràng là đang tức giận dò hỏi.

Anh cứ vừa nhìn chằm chằm Lê Phù vừa nghịch bầu ngực cô, chọc cho cô xấu hổ, không vui: "Không liên quan đến anh."

Có đường sống không đi, lại cứ ngoan cố đi vào ngõ cụt.

Lê Phù không nghe lời rất nhanh bị Châu Ánh Hi lật người lại, vừa rồi ở bên ngoài còn là một nghệ sĩ dương cầm hào hoa phong nhã, lúc này lại không nói lý lẽ ôm cô vào ngực. Sau đó, anh nhanh chóng cởi âu phục trải trên bồn nước, ra lệnh cho cô chống vào.

Nhưng Lê Phù vẫn không muốn nghe lời, như một chú thỏ nóng nảy cắn người.

Tất cả hành vi "xấu xa" của Châu Ánh Hi đều đặt trên chuyện thân mật, ví dụ như, anh bẻ eo Lê Phù, khiến cô không thể không đè lên mép bồn rửa. Anh vén váy nhung lên eo, nhìn chằm chằm vào cảnh xuân khiến cổ họng anh nóng lên, tất chân đen mỏng, tạo ra ánh sáng tinh tế trong suốt khi tứ chi đong đưa, đường cong mông đầy đặn ẩm ướt được phác họa càng thêm quyến rũ.

Một tay Châu Ánh Hi vòng qua eo Lê Phù, cằm tựa vào cổ cô, tay kia cách lớp tất chân vỗ nhẹ lên mông cô: "Em đúng là cơn gió, nói chơi game là chơi game, muốn đi thì rời đi không nói một lời. Nói chỉ là tình cảm nhất thời chớp cái đã có thể tiếp xúc với người mới, nghĩ vậy thì, thật sự là anh không bằng em."

Từng câu từng chữ cùng giọng điệu của anh, rất rõ ràng là đang thể hiện sự bất mãn, thậm chí là tức giận.

Đối với cô mà nói, 4 tháng chỉ như cơn gió thổi ngang.

Nhưng với anh mà nói, đó vẫn là 4 tháng không cam tâm.

Ngón tay Lê Phù chống lên âu phục, cho đến khi khớp xương trắng bệch, cô lặp lại câu nói tương tự: "Châu Ánh Hi, tôi đã nói rồi, anh không cần cố chấp như vậy…"

"Nếu anh cứ muốn cố chấp thì sao." Châu Ánh Hi cao giọng ngắt lời cô.

Chương 53: Vào từ phía sau (Nhà vệ sinh H)

Trong nhà vệ sinh kín gió, bởi vì thân thể hai người quá gần nhau, ngay cả không khí cũng không lưu thông.

Lê Phù ném xuống một câu "Tùy anh", sau đó dùng sức quay người chạy trốn, nhưng thân hình cao lớn chắn trước người cô vẫn không nhúc nhích, cô ý thức được hình như mình thật sự đắc tội anh.

"Anh làm gì vậy... Ở chỗ này, anh điên rồi sao..."

Thân thể Lê Phù lại bị Châu Ánh Hi lật lại, cô có thể thấy rõ anh đang làm gì từ trong gương. Anh kéo khóa kéo, lấy gậy thịt đã cương cứng từ trong quần ra, tay đưa về phía trước bụng cô, lấy ra một cái bao cao su trong túi âu phục trên bồn rửa.

Cô kinh ngạc, không ngờ anh lại giấu thứ này trong túi: "Châu Ánh Hi, sao anh lại biến thành như vậy?"

Hai chân Châu Ánh Hi vẫn kẹp chặt cô trước người, anh xé bao cao su ra, chạm vào mông cô.

Tuy Lê Phù không thấy được vật trong tay anh, nhưng nhiệt độ nóng bỏng bao trùm phía sau, ngược lại càng gợi lên cảm giác ngứa ngáy dưới thân cô. Mu bàn tay ấm áp của anh còn lơ đãng xoa mông cô, rõ ràng còn chưa làm, nhưng đã có thể kích thích cơ thể cô run lên.

Sau khi chuẩn bị xong, một tay Châu Ánh Hi ôm eo cô, cười nhẹ: "Có lẽ em sẽ thích anh như này hơn."

“Không…”

Như thể đã biết cô sẽ nói gì tiếp, khi chữ “Sẽ” (*) vừa yếu ớt thốt ra, Châu Ánh Hi đã vén váy nhung lên vòng eo mảnh khảnh của cô, đôi tay nhã nhặn tàn nhẫn kéo quần lót và tất đen xuống. Vốn dĩ anh muốn kéo xuống đầu gối, nhưng đột nhiên anh cảm thấy kéo đến đùi dường như càng mê người hơn.

(*) 不会 (bù hùi): Sẽ không. Ở đây nói từ 不 (không) trước, từ 会 (sẽ) sau.

Châu Ánh Hi đỡ gậy thịt của mình dán sát vào huyệt nhỏ của cô, không đẩy mạnh, mà chỉ xoa trước một chút: “Chúng ta đã 4 tháng không gặp, thật sự không nhớ anh à?”

Dù phía dưới bị cọ xát ngày càng ngứa ngáy, nhưng Lê Phù cũng biết trong lời nói này của anh có hai tầng ý nghĩa. Sâu xa hơn là đang ngầm hỏi cô, có nhớ thương cảm giác làm tình với anh không.

“Tôi rất bận.”

Mỗi câu trả lời cô đưa ra tối nay, dường như đều không thuận theo trái tim Châu Ánh Hi.

Gậy thịt từ cọ huyệt chuyển sang chen vào trong, mép thịt hồng hào bị quy đầu thô tròn dùng sức ma sát, trong miệng nhỏ hơi hé mở chảy ra chất lỏng. Nếu không nghe được câu nào tử tế, anh đã không nghĩ đến chuyện ân ái. Chứng kiến cô bị mình trêu chọc đến sắc mặt ửng hồng, anh ngang ngược vô lý đưa toàn bộ gậy thịt vào huyệt nhỏ của cô.

Lần đầu tiên của hai người đều dành cho đối phương, từ lúc đó cũng chưa làm cùng ai khác.

Nhưng ở phương diện ân ái, quả thật Châu Ánh Hi có chút bản lĩnh không thầy tự hiểu, mà thân thể Lê Phù có vẻ cũng rất dễ mẫn cảm

với anh, mới hơi bị khiêu khích một chút, đã bị kích thích.

Không giống với sự dịu dàng của đêm đầu tiên, ngay từ đầu Châu Ánh Hi đã khá hung dữ, Lê Phù đi giày cao gót bị đẩy đến mức đầu gối mềm nhũn. Nếu không có cánh tay anh trói chặt eo cô, cả người cô đã sớm ngã xuống đất.

Anh rất yên tĩnh, nhưng từ trong tiếng thở dốc nặng nề, không khó để nghe ra trong ngực nghẹn một cục tức không thể xả ra.

Dương vật thô cứng mỗi lần đều cắm vào nơi sâu nhất, sau đó lại rút ra một đoạn, tuy huyệt nhỏ từng chứa qua vật lạ này, nhưng sau bốn tháng, đột nhiên Lê Phù hơi khó thích ứng. Gậy thịt chen chúc qua khe hở nhỏ dùng lực đâm vào, sau khi hoàn toàn đi vào, cảm giác tồn tại còn kinh ngạc hơn kích thước nhìn thấy.

Cô cảm thấy dường như Châu Ánh Hi đã mất trí, không cho cô chút cơ hội thả lỏng, ép cô ăn vật khổng lồ của anh.

Gặp lại lẽ ra phải là một chuyện lãng mạn, không lãng mạn thì ít nhất đầu tiên phải hàn huyên tâm sự. Nhưng giữa hai người không biết đã xảy ra vấn đề ở đâu, gặp lại sau 4 tháng xa cách, vậy mà lại chen chú trong nhà vệ sinh chật hẹp làm tình.

Bồn rửa tay ngay cạnh cửa, chỉ cách vài bước chân, thật ra rất nguy hiểm.

Mà Châu Ánh Hi lại đang hưng phấn tột độ, bên tai nóng bừng, anh càng không ngừng đưa đẩy eo và hông, gậy thịt đỏ tươi không gặp trở ngại đi vào trong huyệt nhỏ ấm áp, làm không theo tiết tấu nào, dường như chỉ thuần túy là nhìn tâm trạng anh để quyết định nên sâu hay nông, trên thân gậy thịt bao phủ bởi chất lỏng sáng bóng.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cảm giác huyệt nhỏ vô tình lại cố ý trốn tránh, anh vỗ nhẹ lên bờ

mông trắng nõn, giọng nói vẫn dịu dàng như trước, nhưng thật ra lại mang ý ra lệnh mạnh mẽ: "Nghe lời, ăn ngoan nhé."

Tuy kỹ xảo của anh không phải đặc biệt lợi hại, nhưng vẫn có thể dễ dàng khiến Lê Phù choáng váng.

Không nói những chuyện khác, trong chuyện này hai người dường như là trời sinh một cặp, có thể cùng lúc tận hưởng được khoái cảm khi ma sát trong cơ thể.

Bụng dưới của Lê Phù nhức nhối tê dại, hơn nữa ở trong nhà vệ sinh công cộng vốn đã lo lắng, theo bản năng muốn đẩy gậy thịt ăn không tiêu kia ra. Thấy cô vẫn trốn, Châu Ánh Hi đẩy hông hung ác đâm về phía trước, ép cô ăn cả cây, tiếng rên rỉ dồn dập thoát ra từ khóe môi cô.

Cô sợ mình sẽ hét lên, hoảng hốt che miệng lại.

Vòng eo dần bủn rủn của Lê Phù bị cánh tay Châu Ánh Hi chống đỡ, cô cứ che miệng như vậy, thân trên không ngừng nâng lên theo tiết tấu, quy đầu cực lớn tiến vào trong huyệt, cô khó nhịn nhíu mày rên rỉ.

Thân gậy bị thịt mềm ấm áp bao bọc, huyệt nhỏ còn kẹp khi anh dùng sức, Châu Ánh Hi đau đến nhíu mày, hít sâu một tiếng. Đột nhiên, bàn tay đỡ trên eo cô nâng lên, anh mở lòng bàn tay, năm ngón tay nắm lấy bầu ngực sữa đang run rẩy, quả bóng sữa nho nhỏ hoàn toàn bị bao bọc trong lòng bàn tay anh, cảm giác như đang bị bắt nạt.

Dương vật bị thịt mềm trong huyệt bao bọc rất thoải mái, nhưng Châu Ánh Hi cũng muốn cho Lê Phù thoải mái hơn, cúi đầu thở dốc: "Làm thêm chút nữa, được không?"

Anh rất giỏi dỗ dành người khác, bằng giọng nói dịu dàng và vẻ bề ngoài hiền lành.

Mái tóc rối bù của Lê Phù bị ướt đẫm mồ hôi, có mấy sợi dính bên gò má ửng hồng, đôi mắt đen láy phủ kín một tầng hơi nước, khuôn mặt vốn rực rỡ lúc này lại mơ hồ toát lên vẻ gợi tình.

Vẻ mặt ngày càng chìm đắm của cô, chính là đáp án.

Ai có thể ngờ được, chàng trai cao quý vốn được giam giữ ở thánh địa trong phòng tiệc, thiếu gia dịu dàng như ngọc, lúc này lại như một con thú dữ động dục đè cô gái anh ngưỡng mộ dưới người hung hăng làm cô.

Để mà hỏi nguyên nhân, có lẽ chính Châu Ánh Hi cũng không rõ.

Anh chỉ biết là trong mấy tháng thất vọng, phẫn nộ, không cam lòng, còn liên tục bắt gặp cô có hành vi thân thiết với những người đàn ông khác, đều khiến anh như biến thành con người "xấu xa", một dáng vẻ mà chính bản thân cũng thấy xa lạ. Trước đây, bất cứ chuyện gì anh làm cũng đều khuôn phép, nhưng chỉ có khi dùng áp dụng với cô, người tự do như gió, thất bại rất nhiều lần.

Trên chiếc áo sơ mi trắng cấm dục đẫm mồ hôi, Châu Ánh Hi cũng không mệt mỏi, ngược lại chỉ cần thưởng thức dáng vẻ mơ màng của Lê Phù trong gương, dương vật trong huyệt dường như lại có thể cứng thêm một vòng.

Thấy tay cô mất sức buông thõng xuống, anh che miệng cô lại, bởi vì miệng đắng lưỡi khô, yết hầu lăn lộn như nuốt chứng: "Đau thì cắn anh cũng được."

Lê Phù choáng váng không để ý nhiều như vậy, cô bị Châu Ánh Hi che miệng, tiếp tục chịu đựng lực rút ra rút vào dưới thân, dương vật thô cứng đã làm huyệt nhỏ phấn nộn thành màu đỏ thẫm. Nhìn qua huyệt nhỏ bị bắt nạt rất đáng thương, mềm nhũn đến nước chảy đầm đìa, từng giọt bắn hết lên quần lót và tất đen.

Tiếng rên rỉ và âm thanh ân ái vang vọng quanh nhà vệ sinh công cộng.

"A..."

Có thể là vừa rồi Châu Ánh Hi dùng lực quá mạnh, Lê Phù bị đẩy thốt ra tiếng rên run rẩy. Sau đó vô thức cắn ngón trỏ của anh, dùng rất nhiều sức, dấu răng rất sâu, đau đến mức khiến anh rên lên một tiếng. Đợi cô không cắn nữa, anh rụt tay lại, một tay nới lỏng cà vạt trên cổ áo, nhanh chóng kéo xuống, sau đó nhét vào miệng cô.

Lê Phù bị ép ngậm cà vạt, cánh tay phải cũng bị Châu Ánh Hi kéo ra sau lưng, thân thể dường như mất đi trọng tâm, tay trái ấn chặt lên bồn rửa, anh cầm lấy cổ tay ở cánh tay sau lưng cô, cả người vẫn đang hưng phấn, mồ hôi nóng bỏng thấm đẫm ngực áo sơ mi trắng, đẩy hông hung ác ra vào.

Tiếng da thịt va chạm quá mãnh liệt.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bởi vì tốc độ nhanh hơn lúc nãy rất nhiều, chỉ cần hơi đẩy mạnh một chút, ngực Lê Phù đã run rẩy dữ dội, không ngừng rung lắc trên dưới trái phải. Trong miệng cô còn ngậm cà vạt, không dám ngẩng đầu nhìn mình ở trong gương, quá dâm đãng.

Tiếng nức nở bị cà vạt chặn lại, nước mắt chảy ra từ khóe mắt Lê Phù, huyệt giữa hai chân bị gậy thịt to lớn nóng bỏng cắm vào, giống như trái cây chín, nước mật tràn ra, thậm chí còn toát ra chất lỏng màu trắng.

Ít nhất vào lúc này, bị người đàn ông phía sau làm không ngừng nghỉ, khoái cảm lấn át tất cả. Thân dưới bị lấp đầy, có vài giây, cô tham lam đến mức muốn cho vật này hòa cùng cơ thể mình, cứ vùi trong huyệt nhỏ.

Chùm sáng trắng rực rỡ chiếu thẳng vào nơi riêng tư đang dính sát nhau của hai người. Trong hoàn cảnh kích thích bất cứ lúc nào cũng có thể bị phát hiện, bộ phận sinh dục dần hoàn mỹ thích nghi, cuốn vào nhau khiến cả hai đều không thỏa mãn.

Khi trong nhà vệ sinh chỉ còn lại tiếng quạt thông gió ong ong, bầu không khí dâm đãng bên trong cũng dần tiêu tan.

Một màn vui thích không dài cũng không ngắn, khiến Lê Phù sau khi cao trào mệt mỏi nằm sấp trên người Châu Ánh Hi, đầu vùi ở ngực anh. Cô thật sự không còn sức, nếu không tuyệt đối sẽ không giống cô bé đáng thương mềm mại chủ động ôm anh. Nhưng trước khi ôm, cô dùng chút sức còn sót lại nhấn mạnh, đây không phải làm nũng, không phải thích, mà là bản năng.

Châu Ánh Hi xem như gió thoảng bên tai.

Anh kéo mấy tờ khăn giấy, dùng nước ấm làm ướt, sau khi vắt khô, ngồi xổm xuống dịu dàng lau sạch dấu vết tình dục trắng đục bên dưới cho cô. Khi lau đến phần trong cùng, cô thậm chí còn mẫn cảm run lên, còn rên nhẹ vài tiếng. Khóe môi anh nhếch lên, sau đó cởi đôi tất lụa đen đã rách hoàn toàn khỏi chân cô, sửa sang lại thân váy cho cô, chỉ là lúc muốn giúp cô chỉnh đốn vẻ ngoài thì bị cô vỗ vào tay.

Lê Phù khôi phục sức lực, rời khỏi người Châu Ánh Hi, nhìn vào gương lau mồ hôi trên mặt, trang điểm lại một chút, nhưng hai chân vẫn mềm suýt không đứng vững. Cô cài chặt túi xách, lúc quay đầu lại thì thấy anh nhét tất chân của mình vào trong túi âu phục.

Cô sợ hãi lùi về phía sau một bước: "Anh làm gì vậy, vứt đi là được rồi, lẽ nào anh còn định mang về nhà à."

Mấy chữ đồ biến thái chết tiệt, cô không dám nói.

Châu Ánh Hi bất đắc dĩ hạ giọng, khoác âu phục bẩn thỉu vào giữa cánh tay, trả lời cô: "Nhà vệ sinh không phân khu nam nữ, vứt ở đây quá rõ ràng, lát nữa anh vứt vào thùng rác phía dưới."

Nghe anh giải thích xong, Lê Phù thở phào nhẹ nhõm, định đi trước một bước, nhưng tay cầm nắm cửa bị anh nắm lấy, cô mất kiên nhẫn: "Anh lại muốn làm gì?"

Châu Ánh Hi tiến gần hơn một chút, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa xương ngón tay tinh tế của cô: "Lại muốn chạy?"

"Làm xong rồi, đương nhiên tôi phải đi." Lê Phù liếc xéo anh.

"Lần nào hưởng thụ xong cũng phủi mông rời đi."

"Anh là người phát điên trước mà?"

"Em không thoải mái chắc?"

"…"

Lê Phù nghẹn họng, cô lười tranh luận với tên cặn bã nhã nhặn này. Cô đẩy cánh tay Châu Ánh Hi ra, trước khi ra cửa nhắc lại: "Châu Ánh Hi, anh đừng cố chấp với tôi nữa, vô dụng thôi, quyết định của tôi sẽ không vì chúng ta làm chuyện này bao nhiêu lần mà dễ dàng thay đổi. Chúng ta không hợp, cho dù tính cách hay bối cảnh."

Câu cuối cùng, giọng nói của cô bỗng trở nên nghiêm túc.

Nhưng dường như Châu Ánh Hi chỉ nghe được câu nói hữu dụng nhất với anh, anh nhìn chằm chằm đôi mắt hạnh ngập nước, bắt đầu nổi lên máu cá độ: "Thật sao?"

"Cái gì?" Lê Phù trong phút chốc không hiểu ý anh.

"Anh nói, em chắc chắn cho dù chúng ta có làm bao nhiêu lần, em

cũng không thay đổi ý định?”

“Tôi chắc chắn.”

Trong mắt Lê Phù tràn đầy thái độ kiên quyết.

Mà Châu Ánh Hi chỉ nhẹ giọng hỏi: “Em dám cá không?”

“Tôi không rảnh đi cá cược với anh.”

“Nhưng anh sẽ không dễ buông tay em đâu.”

“…”

-

Nhà vệ sinh play không phải miếng thịt to, miếng thịt to lần tới sẽ ăn trong lúc lên cơn sốt, ăn trong tuần này.

Chương 54: Bánh trứng

Điện thoại trong túi xách rung lên, phá vỡ sự giằng co của hai người.

Lê Phù mở túi xách, lấy điện thoại ra, phát hiện Hứa Sâm đã liên tục nhắn tin Wechat trong hơn 10 phút, nội dung rất nhất quán, đều lo cho tình hình của cô. Không gian cạnh cửa chỉ lớn chừng đó, Châu Ánh Hi cúi đầu, thấy một dòng nội dung chói mắt, anh biết có lẽ người đàn ông tên Evan này chính là Hứa Sâm.

Evan: [Lê Phù, em không sao chứ?]

Evan: [Em không xảy ra chuyện gì đúng không?]

Phát hiện chuyện riêng bị người nào đó coi lén, Lê Phù lập tức tắt màn hình, trong lúc vô tình lắc đầu, thấy bồn rửa phía sau. Trước mắt lại hiện lên hình ảnh đôi trụy mấy phút trước, cô phiền lòng lấy khuỷu tay đẩy Châu Ánh Hi ra: "Tránh ra."

Châu Ánh Hi lui về phía sau một bước.

Lê Phù kéo cửa ra, len lén thăm dò bên ngoài trước, sau khi xác định không có ai, cô làm bộ như chưa xảy ra chuyện gì, hào phóng quay lại phòng tiệc.

Hứa Sâm vẫn đang ngồi trên sofa đợi bạn tốt về.

Cuối cùng đã nhìn thấy Lê Phù, cậu lại gần hỏi thăm vài câu, phát hiện tất chân trên đùi cô không thấy đâu. Trước khi tiến vào, Lê Phù

cũng đã tìm cho mình một lý do có sức thuyết phục.

Cô nói, ngại quá, đột nhiên xảy ra vấn đề nhỏ hàng tháng của nữ sinh.

Đây là chuyện riêng tư của nữ sinh, Hứa Sâm chỉ lịch sự hỏi, có cần cậu đưa cô về không.

Lê Phù từ chối, nói chút nữa còn có việc phải làm.

Im lặng vài giây, Hứa Sâm tôn trọng gật đầu.

Trong sảnh tiệc lớn, đã có người lục tục rời đi.

Hứa Sâm chào tạm biệt mấy người bạn xong, chuẩn bị đến gara cùng Lê Phù, lại bị người đàn ông trung niên cầm ly sâm panh phía sau gọi lại. Người đàn ông này là bạn tốt của ba anh, giáo sư Đại học Trung văn Hồng Kông, chỉ là cậu thấy bên cạnh giáo sư có một người đàn ông trẻ tuổi quen mắt, nên cậu lễ phép hỏi Lê Phù, có muốn cùng đi qua không.

Lúc này mà trốn chỉ khiến cô như đang chột dạ, Lê Phù đi cùng Hứa Sâm.

Sau khi dư âm cao trào nhạt đi, lớp trang điểm trên mặt cô vẫn tinh xảo như cũ, thậm chí cả người như được dưỡng ẩm, sắc mặt hồng hào, da thịt sáng bóng mọng nước, đôi mắt hạnh vốn đã hấp dẫn càng sáng lấp lánh.

Người đẹp có học thức, có tài hoa, là đàn ông đều sẽ thưởng thức, bao gồm cả giáo sư Hà đang bắt tay cô.

Vừa nghe là sinh viên ưu tú của Cambridge, giáo sư Hà khen ngợi Lê Phù, nói hậu sinh khả úy (*). Sau đó giới thiệu người trẻ tuổi bên cạnh với họ: "Phải rồi, đây là Aiden Châu, Châu Ánh Hi, con trai của bạn tôi, nghệ sĩ dương cầm vô cùng ưu tú, niềm tự hào của người

Hoa.”

(*) Hậu sinh khả úy (后生可畏): Thành ngữ, chỉ tài năng lớp trẻ đáng được tôn trọng. “Hậu sinh” (后生 chỉ lớp người trẻ, thanh thiếu niên; “Úy” (畏) nghĩa là kính phục.

Trong mười mấy phút biến mất, Châu Ánh Hi lên xe thay một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ gọn gàng, cho dù không có âu phục thẳng tắp tôn lên khí chất, vẫn nhã nhặn tuấn tú như cũ, giữa lông mày toát lên vẻ quý phái. Đứng trong đám người, lúc nào anh cũng là dáng vẻ dịu dàng, lịch lãm.

“Xin chào.” Châu Ánh Hi vươn tay về phía Hứa Sâm trước.

“Xin chào, tôi là Evan, Hứa Sâm, luật sư.” Hứa Sâm lễ phép bắt tay anh.

Giáo sư Hà vỗ vỗ vai Hứa Sâm, nói với Châu Ánh Hi: “Evan cũng là hậu bối mà chú rất tán thưởng, trước đây làm luật sư ở Chicago, bây giờ về Hồng Kông mở văn phòng luật sư của riêng mình. Người trẻ tuổi ưu tú như mấy đứa, có thể làm quen với nhau, sau này giúp đỡ lẫn nhau.”

“Cám ơn.” Châu Ánh Hi và Hứa Sâm đồng thời gật đầu.

Sau đó, Châu Ánh Hi đưa tay đến trước mặt Lê Phù, Lê Phù mỉm cười bắt tay: “Vừa nãy nói chuyện với giáo sư Hà tôi đã tự giới thiệu rồi, Rachel, Lê Phù, dự bị pháp y.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Em rất giỏi.” Châu Ánh Hi chỉ như đang nói chuyện với một người xa lạ chưa từng gặp mặt. Thậm chí không nhìn ra được, 20 phút trước, hai người vừa quấn quýt nhau trong nhà vệ sinh bên cạnh.

Đúng là diễn giỏi ghê.

Lê Phù nhanh chóng rút tay về, lúc đó cô không nhịn được muốn trừng mắt nhìn anh, nhưng vẫn quản lý được biểu cảm của mình.

"Aiden…"

Lúc này, bên kia có người gọi Châu Ánh Hi, anh đứng thẳng dậy, nói một câu xin lỗi, sau đó xoay người đi về phía người đàn ông trung niên dáng người có chút mập mạp kia, lễ phép ôm: "Bác Lý, buổi tối tốt lành."

Gia thế tốt, tuổi còn trẻ đã đầy thành tựu, nghiễm nhiên trở thành vàng phát sáng trong mắt giới thượng lưu.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ,

Trong chớp mắt, Hứa Sâm thoáng thấy Lê Phù ngẩn người nhìn bóng dáng nghệ sĩ dương cầm kia, cậu cúi đầu suy tư vài chuyện, sau đó vỗ vai cô, nói nên đi rồi.

…

Gara đã kín chỗ, Lê Phù đỗ xe ở bãi đậu ngoài trời, cô và Hứa Sâm tạm biệt trong thang máy.

Lê Phù quay lại xe, rất muốn hít một hơi, cô hạ cửa sổ xe xuống, cảnh đêm xa hoa trụy lạc, như có một vạn luồng ánh sáng neon chiếu vào trong xe phủ trên người cô, dường như còn có chút gió đêm thổi tới từ cảng Victoria.

10 phút sau, xe vẫn chưa khởi động.

Từ bên ngoài nhìn vào trong, người phụ nữ nấu cháo điện thoại bên trong, lúc thì nhíu mày xoay vai, lúc thì bực bội kéo góc váy, thi thoảng còn phát ra âm "A" dài. Lương Mỹ Hoa không hài lòng với con gái mình nhất ở chỗ, chỉ cần không hài lòng sẽ rất dễ cáu kỉnh.

Lê Phù đang nói chuyện điện thoại với Ngô Thi.

Ngô Thi đang ở nhà ở Luân Đôn, nghe Lê Phù kể lại toàn bộ sự việc, ngoài kinh ngạc ra còn thở dài một tiếng: "Lê Phù ơi là Lê Phù, tớ cá chắc chắn cậu sẽ bại dưới tay Châu Ánh Hi."

Lê Phù nghẹn họng: "Cậu có thể nói điều gì đó tốt lành được không?"

Vẻ mặt cô khoa trương trừng to mắt: "Anh ấy thật sự điên rồi, cậu biết không?"

Ngô Thi cắn một miếng táo, miễn cưỡng nói: "Thầy ấy điên cũng là vì cậu. Người ta chân thành muốn theo đuổi cậu, cậu thì tốt rồi, đi không lời từ biệt, nếu mà là tớ thì tớ cũng điên tiết lên."

"Cậu phe nào đấy." Lê Phù cáu kỉnh.

"Tớ chỉ đang giải thích tại sao thầy ấy lại làm ra chuyện như đêm nay thôi." Nói xong, Ngô Thi còn lén cười một tiếng.

Lê Phù nóng nảy: "Cậu cười cái gì."

Ngô Thi: "Cười hai người đấy, một người phát điên, một người mạnh miệng."

"Tớ không mạnh miệng mà…" Lê Phù tự bào chữa, sau khi hạ giọng, cô đột nhiên đâm lại một đao: "Cậu đã nói thế thì, tớ cũng có linh cảm, linh cảm là cuối cùng cậu nhất định sẽ vì Đàm Tự mà kiềm chế lại, gả cho anh ấy."

"Cậu nói chuyện gì tốt lành đi được không?"

"Do cậu nói chuyện ma quỷ trước mà."

"..."

Ngô Thi bị lời tiên đoán vừa rồi của Lê Phù làm buồn nôn đến miếng táo cũng ăn không vô. Trước khi cúp điện thoại, cô ấy nghiêm túc nhắc nhở Lê Phù một câu, đã đến lúc nên nhìn thẳng vào lòng mình, đừng nên cố ý trốn tránh.

Sau khi cúp điện thoại, Lê Phù dựa vào ghế ngồi, chuyện xảy ra trong cả đêm nay khiến cô choáng váng. Cô tiện tay mở loa, mở một bài hát tiếng Anh thư giãn, giải tỏa áp lực.

Toàn thân cô rã rời, xoa trán, cố gắng quên đi những hình ảnh và âm thanh lúc ở nhà vệ sinh tuôn ra từ đầu mình, cô chậm rãi thả lỏng, nhắm hai mắt lại.

Trong tiếng nhạc du dương êm dịu, có tiếng nhủ thầm nhẹ nhàng.

"Lê Phù, mày nhất định phải bình tĩnh."

Vài phút đồng hồ trôi qua, Lê Phù thoải mái suýt nữa ngủ thiếp đi trong bãi đỗ xe, may là một cuộc gọi đánh thức cô. Mệt mỏi quá độ, khiến lúc cô mở mắt, tầm mắt có chút mông lung mờ mịt, cô lần mò tìm điện thoại, khi thấy tên người gọi, tim chợt căng thẳng.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Có chuyện gì sao?" Giọng điệu của Lê Phù rất lãnh đạm.

Châu Ánh Hi bình tĩnh nói: "Hình như anh thấy em."

Không hiểu sao lại có cảm giác sợ hãi như bị oan hồn quấn thân, Lê Phù hoảng hốt nhìn ra ngoài vài lần, thấy Châu Ánh Hi đứng cách đó không xa, hình như cũng đỗ xe ở đây.

Anh phất tay: "Em qua đây chút, anh có vài thứ cho em."

“Thứ gì?” Lê Phù rất không muốn xuống xe, ít nhất là đêm nay cô không muốn nhìn thấy bộ mặt này thêm lần nào nữa.

Châu Ánh Hi đứng bất động, giọng nói trầm xuống: “Em ra đây.”

Cuối cùng Lê Phù vẫn xuống xe, cô và Châu Ánh Hi duy trì khoảng cách an toàn nhất định, anh đưa cho cô một hộp băng cá nhân mới mua từ siêu thị: “Sorry, vừa nãy kéo tất chân của em có hơi dùng sức, không cẩn thận cào phải da của em. Anh thấy đã đỏ hết lên rồi, sợ sẽ chảy máu nên mua băng cá nhân cho em.”

“…” Lê Phù căn bản không thèm để ý chút vết thương nhỏ này, nhưng vì để chạy trốn nhanh nhất có thể, cô nhanh chóng nhận băng cá nhân: “Cảm ơn anh, không sao cả. Tôi đi đây.”

“Chờ một chút...” Châu Ánh Hi gọi Lê Phù đang vội vàng xoay người lại.

Lê Phù đã mất kiên nhẫn, nhíu mày khó coi: “Chuyện gì nữa.”

Châu Ánh Hi lại đưa cho Lê Phù một túi thực phẩm bằng giấy: “Thấy em chưa ăn gì trong tiệc tối, lại tiêu hao kha khá thể lực, sợ em lái xe sẽ choáng đầu. Anh thấy gần đây có một quán bánh trứng rất hot, nên mua một túi cho em.”

Lê Phù ngẩng đầu lên, kinh ngạc vài giây.

Cô phát hiện vẻ bề ngoài dịu dàng của người đàn ông này rất có tính mê hoặc, như thể anh không phải là người hung ác mạnh mẽ trong nhà vệ sinh vừa nãy. Khi không làm loại chuyện kia, ánh mắt anh nhìn mình vẫn luôn trong trẻo, bình tĩnh lại sáng rực, tựa như chỉ cần nhìn anh thêm vài lần, sẽ vô thức rơi vào sự dịu dàng cưng chiều của anh.

“Cảm ơn.” Ôm bánh trứng nóng ấm vào trong ngực, hai mắt Lê Phù

không ngẩng lên nữa, cúi đầu cảm ơn một tiếng, xoay người chạy về xe mình.

Ánh trăng nhẹ rơi qua kẽ lá, Châu Ánh Hi vẫn cong khóe môi, như đang lẳng lặng nhìn một chú thỏ bướng bỉnh điên cuồng chạy lung tung. Cô nhanh chóng ngồi vào trong xe, nhanh chóng đóng cửa, nhanh chóng khép cửa sổ xe, lại nhanh chóng biến mất ở bãi đỗ xe.

…

Đêm qua Lê Phù trở về rất muộn, lúc về đến nhà, ba mẹ và anh trai đều đã ngủ, cô rón rén về phòng. Cả ngày chưa được ăn cơm, cô nằm trên giường, vừa lướt điện thoại vừa gặm sạch một túi bánh trứng.

Khi con người đói lả ra, sẽ không từ chối thức ăn ngon.

Đêm nay, Lê Phù ngủ quá sâu, cô gặp liên tục vài cơn ác mộng, không phải mơ thấy bị ma đuổi, thì là mơ thấy bị cá mập cắn. Sáng sớm về giường lại mơ một giấc mộng xuân trong nhà vệ sinh.

Lúc mặt trời lên đến mông, cô mới bị tiếng chim hót ngoài cửa đánh thức.

Mang theo đầu tóc rối bù và vành mắt thâm quầng, Lê Phù ỉu xìu kéo cửa ra, cô mơ mơ màng màng sờ đầu Tiểu Bao Phù: "Sao hôm nay con gọi mẹ to tiếng thế?"

Có vẻ Tiểu Bao Phù đặc biệt hưng phấn, dẫn cô đến phòng khách.

Trong phòng khách, Lê Phù không thấy người nhà cô, thay vào đó lại thấy một người đàn ông đang ngồi trên sofa nhà mình uống trà. Ánh mặt trời màu vàng nhạt từ ngoài cửa sổ chiếu vào áo sơ mi trắng sạch sẽ của anh, đường nét khuôn mặt quá xuất sắc.

Tiểu Bao Phù rất thích anh, ghé vào bên chân anh không ngừng vẫy

đuôi.

Cô cho rằng mình đang nằm mơ, vô thức bấm nhẹ đầu ngón tay, nhưng cảm giác đau đớn xuyên qua da thịt nói cho cô biết, không phải cô đang nằm mơ.

Chương 55: Hôn kiểu Pháp trên giường

"Cũng không biết tối qua con làm gì, muộn như thế mới về, ngủ thẳng cẳng đến giữa trưa."

Trong tay Lương Mỹ Hoa bưng một đĩa trái cây đã rửa sạch, lúc đi ngang qua hành lang, không quên phàn nàn con gái mình ngủ quên, sau đó đặt trái cây lên bàn trà. Lập tức thay đổi sắc mắt, cười dịu dàng đón khách: "Cậu Châu, đừng khách sáo, ăn nhiều một chút."

Châu Ánh Hi lễ phép gật đầu: "Cảm ơn dì ạ."

Thấy dáng vẻ khách sáo của mẹ với Châu Ánh Hi, Lê Phù thắc mắc sao họ lại quen biết nhau.

Lương Mỹ Hoa giải thích với Lê Phù: "Cậu Châu đây là bạn của anh trai con, anh trai con xuống tầng mua đồ với ba con rồi. Chút nữa cậu Châu sẽ dùng cơm trưa ở nhà chúng ta, con nhanh sửa soạn lại đi, mẹ đi chuẩn bị bữa trưa."

Người đàn ông trên sofa như một vị khách đặc biệt quan trọng với bà, Lương Mỹ Hoa bỗng nhớ ra một chuyện, nói với Lê Phù: "Phải rồi, Tiểu Phù, con có thể giới thiệu vài cuốn sách pháp y cho cậu Châu, để cậu ấy có thể mua cho em gái."

Lê Phù chưa tỉnh ngủ, đầu óc còn hỗn loạn, không hiểu vì sao mẹ lại nhiệt tình đến thế.

Tạm thời còn chưa hoàn hồn sau chuyện hôm qua, Lê Phù không muốn tới gần Châu Ánh Hi, nhưng ánh mắt Châu Ánh Hi tự nhiên rơi

trên người cô. Khuôn mặt nghiêng về phía cô nhã nhặn, dịu dàng, trong mắt anh mang ý cười nhìn cô.

Lê Phù né tránh, xoay người đi vào phòng ngủ. Đột nhiên, cô cảm nhận được phía sau có tiếng bước chân đang tới gần mình, còn chưa kịp né tránh, cả người cô đã bị đẩy vào trong cửa.

Khóa cửa vặn lại, hai người chen chúc trong căn phòng không rộng rãi.

"Châu Ánh Hi, mẹ tôi ở bên ngoài." Lê Phù muốn đuổi người ra ngoài, nhưng bàn tay thêu thùa của cô quá yếu, làm sao đủ sức để đẩy một người đàn ông trưởng thành được.

Châu Ánh Hi phớt lờ lời nói của cô, thưởng thức không gian riêng tư của cô.

Tuy diện tích không lớn, thậm chí tất cả đồ dùng trong nhà bày trong một chỗ còn có vẻ chật chội, nhưng được cô trang trí rất ấm áp, trên tường còn treo mấy chuỗi ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của cô. Anh nhìn vài lần, phát hiện từ nhỏ đến lớn cô đều thích cười, trong mấy chục tấm ảnh, anh liếc thấy một tấm ảnh chụp chung của cô và một nam sinh.

Trong ảnh, Lê Phù mặc đồng phục cấp 2, áo sơ mi trắng, cà vạt kẻ caro, váy kẻ caro đỏ xanh, là một bộ váy sọc Scotland rất kinh điển. Thời cấp 2, cô thon thả hơn so với nữ sinh khác, vai và lưng mỏng như tờ giấy. Người đàn ông đi xe đạp với cô bên cạnh, nếu anh đoán đúng thì đó là Hứa Sâm.

"Hai người lớn lên cùng nhau?" Trong lòng Châu Ánh Hi rất bình tĩnh.

"Ừm." Lê Phù dựa vào tủ quần áo nói: "Chính xác mà nói, ba mẹ tôi và ba mẹ A Sâm đã quen biết nhau trước cả khi chúng tôi ra đời. Từ mẫu giáo đến cấp 2, chúng tôi đều học chung một trường, chẳng

qua không cùng lớp thôi.”

Khóe miệng Châu Ánh Hi hơi nhếch lên: “À, thanh mai trúc mã.”

“…” Lê Phù phớt lờ chủ đề của anh, tò mò hỏi chuyện khác: “Anh có em gái à?”

Lê Phù từ trong sự im lặng của Châu Ánh Hi biết được đáp án, chỉ là anh mượn danh nghĩa “em gái” tiếp cận cô thôi. Cô nhíu mày nhìn kỹ người đàn ông hai mặt trước mắt này: “Châu Ánh Hi, sao anh lại trở nên mưu mô thế?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Dường như Châu Ánh Hi đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, vài giây sau, đưa ra đáp án: “Chắc là bắt đầu từ lúc anh không biết nên theo đuổi em thế nào.” Anh xoay người, nhìn chăm chú vào đôi mắt vẫn có hơi mệt mỏi kia, đưa tay chạm vào mái tóc rối bù của cô: “Sao thế? Tối qua mệt vậy cơ à?”

Sự mập mờ đột ngột khiến Lê Phù luống cuống, né tránh tầm mắt của anh.

Thời tiết Hồng Kông khác với Luân Đôn, Cambridge, gần như ngày nào cũng là trời nắng. Chưa đến 11 giờ, ánh mặt trời đã nóng như thiêu đốt, cho dù chưa kéo rèm cửa sổ ra cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ ánh nắng bên ngoài.

Ngây người trong phòng vài phút, Lê Phù lo lắng sẽ bị mẹ phát hiện, cô đi mở khóa cửa: “Ra ngoài đi.”

Đương nhiên người phía sau không cho cô cơ hội ra ngoài, Châu Ánh Hi duỗi cánh tay kéo cô vào trong lòng mình, mặt đối mặt cho cô một cái ôm chào buổi sáng, giọng điệu như đang trách mình không có tiền đồ: “Mới không gặp một đêm mà anh đã muốn ôm em rồi.”

Hai tay Lê Phù buông thõng hai bên, không đáp lại Châu Ánh Hi.

Cô cho rằng cắt đứt liên lạc 4 tháng trời, là anh tôn trọng quyết định của cô, từ nay về sau họ là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau nữa. Nhưng chưa từng nghĩ tới, anh sẽ dùng một phương thức càng mạnh mẽ hơn xuất hiện trong thế giới của cô. Rõ ràng mới trôi qua vài ngày, đã quấy nhiễu cuộc sống vốn yên bình của cô.

"Ôm đủ chưa?" Lê Phù cố hết sức để ý thức của mình không bị mưu kế dịu dàng của anh ăn mòn.

Châu Ánh Hi không nói gì, bàn tay lại di chuyển lên trên, đột nhiên ôm chặt gáy cô, đè cô xuống giữa giường. Cơ thể hai người nặng nề ngã xuống chăn bông, giường vừa được trải chỉnh tề lại loạn thành một đống.

Như có một luồng nhiệt đánh về phía Lê Phù, trong tiếng tim đập mãnh liệt của cô, đôi môi cô bị chặn lại.

Nụ hôn càng sâu, hô hấp của Châu Ánh Hi cũng ngày càng nặng, lòng bàn tay anh nâng đầu cô, đầu lưỡi đã sớm đưa vào trong miệng cô, thay đổi góc độ liếm mút. Tiếng nước nhớp nháp trầm thấp vang vọng quanh phòng.

Lúc mới quen Châu Ánh Hi, thậm chí trong cái đêm mà dòng thời gian kéo dài ở Edinburgh, Lê Phù cũng giống như phần lớn người bên cạnh anh, cho rằng anh chính là một đóa hoa sen trên núi cao không thể hái được, nếu ham muốn chuyện tình dục này với anh đều sẽ sinh ra cảm giác tội lỗi. Nào dám tưởng tượng, người đàn ông cao không với tới trong mắt mọi người, lại dám to gan đến mức lẻn vào phòng ngủ cô, đè cô lên giường hôn sau lưng ba mẹ cô.

Đầu lưỡi mềm mại không ngừng bị cuốn lấy mút liếm, lưỡi Lê Phù đã hơi tê dại, ý thức rất nhanh đã hỗn loạn, phát ra tiếng rên nhẹ.

Không biết do bị Châu Ánh Hi hôn quá mạnh, hay do bị kỹ thuật hôn thuần thục của anh hầu hạ quá thoải mái, cô chủ động ôm anh.

Áo sơ mi, áo ngủ…

Chất liệu vải trên người cả hai đều rất mỏng manh, thân thể dán sát vào nhau, lồng ngực của anh đè lên ngực của cô không ngừng ma sát. Trong phòng không bật điều hòa, ánh mặt trời chiếu thẳng vào, thiêu đốt thể xác và tinh thần cả hai, hơi không thoải mái.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Châu Ánh Hi hoàn toàn không để ý chuyện này, tay anh thậm chí đã thò vào trong áo ngủ của Lê Phù, bàn tay ấm áp sờ loạn trên tấm lưng mịn màng của cô. Đôi tay nghệ sĩ dương cầm kia, đột ngột từ sau lưng nắm lấy bầu ngực sữa của cô, vừa xoa vừa bóp. Thân thể mẫn cảm của cô sau khi căng thẳng lại run rẩy, tình dục trong cơ thể như thể sắp bùng cháy.

Dưới lớp quần âu dường như có vật gì đó chạm vào giữa chân Lê Phù, vừa cứng vừa nóng. Phía trên thì bị hôn đến sắp mất lý trí, phía dưới lại bị Châu Ánh Hi tiếp tục khiêu khích, cô dùng chút lý trí cuối cùng, hung hăng cắn môi dưới anh.

Anh bị cắn đau, thả lỏng môi, nhẹ nhàng sờ sờ, có chút máu chảy ra.

Lê Phù nhân cơ hội đẩy Châu Ánh Hi xuống khỏi người mình: "Dạy cho anh một bài học."

Dép lê dưới chân đã bị đá đến cạnh tủ khi hai người ôm hôn mãnh liệt, vừa định đi dép, Châu Ánh Hi lại ôm lấy cô từ phía sau, cổ áo ngủ kéo xuống dưới bả vai, môi anh vừa vặn có thể phủ lên xương quai xanh của cô. Những giọt máu vừa chảy ra, dùng một nụ hôn lưu lại dấu vết hồng nhạt trên da cô.

Lê Phù bị làm cho toàn thân ngứa ngáy, cố gắng giãy giụa: "Sáng sớm đã động dục, những giáo sư, nhà nghệ thuật, nhạc sĩ bên cạnh anh có biết anh là người như vậy không?"

Châu Ánh Hi áp sát vào mặt cô, cười cười: "Tại sao anh phải cho họ biết? Anh cũng đâu có thích họ." Hơi nóng thiêu đốt lỗ tai cô, hạ giọng dịu dàng: "Anh chỉ thích em thôi."

"..." Trái tim Lê Phù đột nhiên run rẩy.

…

Sau vài phút ngắn ngủi, họ kết thúc nụ hôn ướt át lố bịch trên giường.

Thấy bên ngoài an toàn, Lê Phù vội vàng dụ Châu Ánh Hi rời đi. Cô cố ý ngây người trong phòng ngủ một lát, sau đó thay một chiếc áo sơ mi xanh, quần jeans, đơn giản sửa soạn bản thân trong nhà vệ sinh. Cô đi vòng qua phòng khách, đến phòng bếp giúp mẹ, mà Tiểu Bao Phù và Momo đã trở thành "chủ nhà" tiếp đón Châu Ánh Hi.

Theo sau, Lê Ngôn và ba Lê Chấn Phong xách một túi đồ ăn vào nhà, nặng đến mức cầm cũng cầm không chắc.

Lê Phù chạy từ trong bếp ra, ôm Lê Ngôn hỏi tại sao Châu Ánh Hi lại tới nhà mình. Lê Ngôn đang định giải thích thì Lê Chấn Phong đặt đồ ăn trong tay xuống xong thì đi về phía phòng khách, dáng vẻ nhiệt tình hệt Lương Mỹ Hoa.

Châu Ánh Hi thấy người lớn thì rất lễ phép đứng dậy chào hỏi trước: "Chú Lê, chào chú, mong chú đừng trách chuyện cháu mạo muội đến nhà. Gần đây cháu phải ở Hồng Kông một thời gian, đúng lúc hẹn Lê Ngôn đi chơi tennis, tiện thể ghé qua hỏi thăm tình trạng sức khỏe của chú."

Lê Chấn Phong cảm kích ôm lấy Châu Ánh Hi: "Cảm ơn cháu đã giới

thiệu bác sĩ cho chú và bà ngoại của Lê Ngôn. Cháu đừng lo, nhờ ơn của cháu, sức khỏe của chú với bà tạm thời đều rất tốt, Lê Ngôn có thể kết giao được bạn bè như cháu là phúc của nó, cũng là phúc của chú."

Ông liên tục cảm ơn thêm nhiều lần.

Dường như trong nháy mắt, Lê Phù trở thành người ngoài cuộc, không biết chút gì về tất cả những gì cô nhìn thấy và nghe được trước mắt.

Chương 56: Giả vờ vô tội

Thừa dịp Châu Ánh Hi và ba Lê Chấn Phong đang nói chuyện, Lê Phù nhìn Lê Ngôn bằng ánh mắt hung dữ, sau đó Lê Ngôn đi theo em gái vào phòng ngủ. Tiếng động của họ không lớn, nhưng vẫn bị Châu Ánh Hi chú ý, anh bắt đầu lơ đãng, vừa nghe Lê Chấn Phong nói, vừa nghĩ về chuyện khác.

Ước chừng 10 phút sau, Lê Phù đi ra trước, trên mặt nở nụ cười, bước chân nhẹ nhàng vào phòng bếp giúp mẹ.

Thấy tâm trạng cô có vẻ không tệ, Châu Ánh Hi nhìn về phía Lê Ngôn theo sau, muốn tìm một đáp án khẳng định, nhưng Lê Ngôn im lặng, dang tay nhún vai, anh hơi thất vọng cúi đầu.

Bởi vì chuẩn bị ăn cơm, nên Lê Ngôn chưa tìm được thời cơ thích hợp để nói chuyện với Châu Ánh Hi. Chỉ là lúc kéo ghế ăn ra có nói với anh, lát nữa đến sân tennis thì nói kỹ hơn.

Châu Ánh Hi thở phào một hơi, gật đầu.

Không ai cố ý để Châu Ánh Hi và Lê Phù ngồi cạnh nhau, nhưng khi mọi người ngồi quanh bàn, hai người tự nhiên ngồi cạnh nhau. Lúc kéo ghế ngồi xuống, tầm mắt hai người lơ đãng liếc nhìn nhau, nhưng rất nhanh lại liếc qua chỗ khác.

Trong nhà chỉ có thêm một vị khách, Lương Mỹ Hoa lại làm gần mười món ăn, vậy mà còn làm cơm sốt bào ngư.

Một bàn đầy món ngon, Lê Ngôn cầm đũa hoa cả mắt: "Mẹ, bữa nay

mẹ làm long trọng ghê, con không biết nên ăn món nào trước."

Trong mắt Lương Mỹ Hoa chỉ có ân nhân, khách sáo nói: "Cậu Châu, dì nghe Lê Ngôn nói từ cấp 2 cháu đã dọn đến Luân Đôn, không biết cháu có ăn quen mấy món gia đình ở Hồng Kông nhà dì không."

Nếu trên bàn cơm có người nói chuyện với mình, Châu Ánh Hi luôn đặt đũa trong tay lên cạnh bát, sau đó nghiêm túc nhìn đối phương trả lời: "Cháu là người phía Nam, đến đồ ăn vặt cũng là món Quảng Đông, nên là không thể không quen. Ví dụ như món ngỗng quay này rất giống với món ba cháu làm, ăn rất ngon ạ."

Lương Mỹ Hoa kinh ngạc: "Bình thường ba cháu còn xuống bếp cơ à?"

"Dạ, chỉ cần ba cháu không tăng ca, không đi công tác, cơm tối đều do ba làm, ba nói đây là một cách giải tỏa áp lực."

"Tốt quá, tốt quá."

…

Lê Phù nhìn lướt qua Châu Ánh Hi, tố chất giáo dưỡng đúng là không tìm ra khuyết điểm nào, không chỉ có tư thế ngồi vẫn luôn đoan chính, gắp thức ăn cũng rất lịch sự, chỉ gắp thức ăn trước mặt mình, ngay cả động tác khi đặt bát đũa cũng rất nhỏ. Cô so sánh với dáng vẻ ăn như vội đi đầu thai của Lê Ngôn, thở dài, cũng không phải là từ mỗi cái dáng vẻ ăn uống đã quyết định xem ai xuất sắc hơn. Cô chỉ thuần túy cảm thấy anh không hợp với hoàn cảnh sống, phương thức sống của cô.

Bởi vì giữa bữa ăn Tô Vũ Tâm gọi tới, đề tài trên bàn ăn chuyển sang "hôn nhân."

Mà người chủ động nhắc tới đề tài nhạy cảm này không phải người nhà họ Lê, mà là Châu Ánh Hi, anh nhìn thoáng qua Lê Ngôn, nói:

“Dì Lương và chú Lê, hai người cũng đã bồi dưỡng ra một đứa con trai vô cùng ưu tú, thạc sĩ y học Harvard, bác sĩ ngoại khoa thần kinh xuất sắc. Sắp tới còn cưới được cô gái mình thương, có thể nói là thu hoạch cả đôi sự nghiệp và tình yêu.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Ai mà không thích người biết nói chuyện chứ, Lương Mỹ Hoa vui mừng: “Lê Ngôn nhà dì đúng là không tệ.”

Nói đến chuyện giáo dục con cái, bà và chồng Lê Chấn Phong cho tới bây giờ đều khẳng định chúng, cũng không cần tìm cái gọi là cảm giác khiêm tốn, lại càng không so sánh chúng với những đứa trẻ khác.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hai đứa trẻ nhà họ Lê đều có thể thành rồng thành phượng.

Nói tới đây, Lương Mỹ Hoa uống một ngụm canh, hỏi thăm: “Cậu Châu vẫn chưa lập gia đình sao?”

Châu Ánh Hi lắc đầu: “Dạ chưa.”

Lương Mỹ Hoa cười nói: “Chắc là cháu khiêm tốn rồi, tài giỏi như cháu, nhất định có rất nhiều người theo đuổi.”

Châu Ánh Hi lại lắc đầu: “Tính cách của cháu hình như không được con gái yêu thích cho lắm, thường xuyên bị người ta nói là nhàm chán.”

Trên bàn ăn vang lên tiếng cười.

Lê Phù suýt thì sặc cơm, ho khan vài tiếng.

Châu Ánh Hi lịch sự đưa khăn giấy cho cô, nhân cơ hội nhìn cô vài giây.

Càng hiểu rõ người đàn ông bên cạnh hơn, Lê Phù càng cảm thấy anh không có chút liên quan nào đến những từ cao quý tốt đẹp kia, là người biết giả vờ vô tội, giả vờ đáng thương nhất mà cô từng gặp. Nhưng anh thắng ở chỗ có bộ da nhã nhặn, lời nói cử chỉ có giáo dưỡng, có thể mê hoặc mọi người.

Lương Mỹ Hoa không tin, cho rằng chỉ là tài tử dương cầm này khiêm tốn thôi, bà nói tiếp: "Nhưng mà người trẻ tuổi bây giờ hình như đều yêu thích tự do, Tiểu Phù nhà dì cũng vậy, nói với dì là một mình nó sẽ hạnh phúc, thoải mái hơn."

Lê Phù cúi đầu ăn cơm sốt bào ngư, cảm giác không hiểu sao bị trúng một mũi tên.

Rất nhanh cô đã cảm nhận được có một ánh mắt quen thuộc rơi trên sườn mặt mình.

Như một người xa lạ không hề quen biết, Châu Ánh Hi chậm rãi nói: "Cháu nghe Lê Ngôn nói, em gái Lê Phù cũng rất xuất sắc, sinh viên ưu tú của đại học Cambridge, bác sĩ pháp y tương lai. Sở thích bình thường cũng rất tự do, nữ sinh như vậy chắc chắn rất được chào đón."

"…"

Nếu hôm nay thật sự là lần đầu tiên hai người gặp mặt, Lê Phù sẽ cho rằng người đàn ông này có EQ khá cao, biết nói chuyện. Nhưng đáng tiếc hai người không phải, ít nhiều cũng có ý tứ gì đó.

Lần này đến Lê Ngôn cũng nhận ra sự cố ý của bạn mình, khi anh ấy quay đầu nhìn, chợt phát hiện hình như môi dưới của Châu Ánh Hi bị cắn rách. Anh ấy cúi đầu nhớ lại, vừa rồi mùi nước hoa trong phòng em gái rất giống với mùi trên áo sơ mi của Châu Ánh Hi, khi tất cả trùng hợp kết hợp với nhau, anh ấy quay đầu cười đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lương Mỹ Hoa bất đắc dĩ nói: "Anh trai con bé từng nói có một nam sinh không tệ theo đuổi nó. Nhưng tám chín phần mười là con bé nó không thích."

Nếu đã trúng tên, vậy thì Lê Phù cũng sẽ tiếp chiêu, cô gắp một cọng rau xanh, kiêu ngạo tùy ý nói: "Hứ, ánh mắt của con rất cao, người bình thường không chui được vào tim con."

Lê Ngôn ngồi đối diện giống như đang xem kịch nhìn hai người giả vờ không quen nhau diễn trò, nhưng không nói câu nào.

Chớp mắt, không ai nhắc tới đề tài này nữa.

Thấy đã tới giờ, Lương Mỹ Hoa đến phòng khách lấy thuốc cho Lê Chấn Phong uống.

Bữa ăn sắp kết thúc, người nhà họ Lê bận chuyện riêng, trong góc nhà không ngừng vang lên tiếng nói chuyện.

Trên bàn cơm chỉ còn lại Châu Ánh Hi và Lê Phù.

Châu Ánh Hi nhân lúc không ai chú ý, dịch ghế dựa sát về phía Lê Phù, chân anh dựa sát vào chân cô hơn vừa rồi, cả phần chân phải của cô bỗng bị hơi nóng trong quần âu của anh bao phủ. Mà sự to gan của anh không chỉ dừng ở đó, trước mặt cả nhà, anh đưa tay trái xuống gầm bàn, mở lòng bàn tay đặt lên đầu gối cô, dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa bóp thịt trên chân cô.

Ngón tay của anh chuyển từ sờ mó sang sự trêu chọc như có như không, khiến trong thân thể Lê Phù ngứa ngáy, lòng bàn tay bọc lấy đầu gối cô cũng ngày càng nóng, như có một ngọn lửa lan từ chân lên thân trên, cô nhất thời căng thẳng đến hít thở dồn dập, theo bản năng giẫm mạnh lên chân anh, mấp máy môi chửi anh.

“Anh điên rồi à?”

Hiện tại Châu Ánh Hi không dễ nghe lời như vậy, bị đạp mạnh một cước cũng không có gì, cũng đau đấy, nhưng anh không quan tâm. Bàn tay di chuyển từ đầu gối dọc theo đùi lên trên, bất ngờ chạm vào vùng giữa hai chân ấm áp, mềm mại của cô.

Dù cách một lớp quần jeans, cô vẫn mẫn cảm đến mức kêu nhẹ một tiếng: “A…”

Kêu lên xong, cô lập tức xấu hổ cúi đầu.

Lê Ngôn vẫn đang ở trong nhà vệ sinh, Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa cắt trái cây trong phòng bếp, Lương Mỹ Hoa nghe được âm thanh, lo lắng quay đầu lại: “Tiểu Phù, sao vậy?”

Lê Phù nghiến răng nghiến lợi nói: “Bị vỏ cua đâm vào tay ạ.”

“Con cẩn thận chút.” Lương Mỹ Hoa lải nhải một câu, lại xoay người bận rộn việc của mình.

Hai người cách ba Lê mẹ Lê một cánh cửa kính trượt.

Sau đó, Châu Ánh Hi kéo ghế về chỗ cũ, thấy tay Lê Phù đầy dầu mỡ, thân thiết rút hai tờ khăn giấy cho cô, thỏ con tức giận chẳng thèm nhận giấy trong tay anh, hoàn toàn không để ý đến anh. Nhưng cô vẫn hỏi chuyện mình rất muốn biết kia: “Tại sao anh không nói cho tôi biết là anh tìm bác sĩ giúp ba và bà ngoại tôi?”

Đặt khăn giấy đã lau lên bàn, Châu Ánh Hi quay đầu, ánh mắt nhìn cô bỗng trở nên vô tội: “Do em không cho anh liên lạc với em mà.”

Chương 57: Thư từ trang viên Darcy (*)

(*) Trang viên Darcy (Chatsworth House): Xuất hiện trong bộ phim "Kiêu hãnh và Định kiến" bản năm 2005, là nhà của Fitzwilliam Darcy - nam chính bộ phim. Chatsworth House thuộc sở hữu của gia đình Cavendish, công tước vùng Devonshire từ năm 1549.

Sau bữa trưa, Lê Phù hẹn bạn ra ngoài uống trà chiều, không biết là trùng hợp hay là có người cố ý trì hoãn thời gian, cô và Châu Ánh Hi, Lê Ngôn đi chung thang máy xuống tầng, tất nhiên cô chọn đứng cạnh anh trai.

Chỉ là ba người, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Nhất là Lê Ngôn, anh ấy sẽ vô thức liếc họ vài cái.

Châu Ánh Hi đeo một chiếc túi thể thao màu đen trên vai, khẽ quay đầu, ánh mắt lướt qua Lê Ngôn, hỏi Lê Phù: "Anh và anh trai em đến sân tennis Loan Tử, nếu tiện đường, em có thể ngồi xe của anh."

Lê Phù khách sáo từ chối: "Cảm ơn, nhưng tôi quen ngồi xe của mình rồi."

Chỉ là thuận miệng nói một câu thôi, bị từ chối, Châu Ánh Hi cũng không để ý.

Khi cửa thang máy mở ra, Lê Ngôn nói đến góc rẽ vứt rác trước, bảo Châu Ánh Hi và Lê Phù cùng đến bãi đỗ xe.

Nhưng Lê Phù đã hiểu rõ Châu Ánh Hi, không thèm nghe lời anh trai, ra khỏi tòa nhà thì quay đầu đi. Đang là giờ nghỉ trưa, dưới tòa nhà rất yên tĩnh, phía sau truyền đến tiếng bước chân như theo dõi, Lê Phù lại bước nhanh hơn, nhưng vẫn bị người nào đó thừa nước đục thả câu đè lên thân xe.

Bóng cây nhẹ nhàng lay động trên thân hai người, để lại những bóng nghiêng mờ ảo, thật ra Châu Ánh Hi chưa làm gì cả. Anh chỉ hận thời gian gặp nhau quá ngắn ngủi, hận không thể mỗi giây mỗi phút đều có thể nhìn thấy Lê Phù, anh dùng ngón tay chạm nhẹ vào thái dương của cô, nói: "Chơi với bạn vui vẻ, chú ý an toàn."

"…" Anh không thừa cơ làm bậy, Lê Phù kinh ngạc.

Lúc buông tay, Châu Ánh Hi nhẹ nhàng gõ trán Lê Phù, dịu dàng dặn dò: "Nhớ đừng uống quá nhiều rượu."

"Anh Châu, tôi không phải bạn gái anh." Lê Phù dùng sức đẩy tay anh ra, mở cửa xe ngồi vào, trừng mắt nhìn anh đang đứng ngoài cửa, ra lệnh cho anh: "Tránh đường."

Châu Ánh Hi nghiêng người sang một bên, nhìn chiếc SUV chậm rãi rời xa mình.

Lê Ngôn vứt rác xong quay lại, trốn sau gốc cây lặng lẽ xem kịch.

…

Ánh mặt trời lúc 3 giờ chiều rất gay gắt, chiếu trên đường nhựa xanh trắng của sân tennis có chút chói mắt.

Sân bãi do chủ nhà Lê Ngôn chọn, từ nhỏ anh ấy đã thích vận động, thân hình cũng cân xứng cao lớn. Mà đối với Châu Ánh Hi từ nhỏ đã bị mẹ nghiêm khắc dạy dỗ, đến tận sau khi trưởng thành, mẹ mới cho phép anh chơi thể thao vận động mạnh. Trong tất cả các trò chơi bóng, anh thích tennis nhất, bình thường rảnh rỗi sẽ chơi mấy

tiếng cùng Đàm Tự.

Đánh mấy hiệp dưới ánh mặt trời chói chang, hai người đều ướt đẫm mồ hôi.

Trở lại dưới ô che nắng nghỉ ngơi, Châu Ánh Hi lấy khăn lông sạch sẽ từ trong túi ra, làn da của anh vừa mềm vừa trắng, phơi nắng một chút đã đỏ lên rõ ràng, anh không nhanh không chậm cẩn thận lau mồ hôi nóng trên cổ, trán và gò má.

Lê Ngôn ngẩng đầu uống mấy ngụm nước khoáng, mắt anh ấy híp lại vì chói, thở dài nói: "Dù sao tớ cũng đã kể hết chuyện cậu giúp gia đình tớ như thế nào cho Tiểu Phù nghe rồi, con bé nghe xong vô cùng bình tĩnh, thật sự tớ cũng không rõ rốt cuộc con bé nghĩ như nào. Tớ chỉ có thể lấy hiểu biết của tớ về con bé để nói cho cậu biết, con bé là một người rất lý trí, sẽ không bởi vì hôm nay cậu giúp người nhà con bé mà ngày mai cộng thêm điểm cho cậu. Dù có cộng thêm điểm cũng chỉ dừng lại ở bạn bè thôi, không biết cậu có thể hiểu ý của tớ không."

Châu Ánh Hi cúi xuống, thở hổn hển, gật đầu: "Tớ hiểu."

"Cũng hết cách, ai bảo em gái của tới khó tán vậy chứ." Lê Ngôn căng cơ, mặt lộ vẻ u sầu: "Tớ nhớ rõ lúc con bé mới đến Cambridge, đã có vài nam sinh theo đuổi, tớ hỏi con bé có thích không? Con bé nói có một người cũng không tệ lắm, tớ nói, vậy em muốn yêu đương với cậu ta sao? Con bé nói, yêu đương thì dẹp đi, em chưa đến mức vì họ mà hy sinh tự do."

Quay đầu, Lê Ngôn giơ cánh tay vỗ mạnh lên vai Châu Ánh Hi: "Mỗi người mỗi tính, chỉ có thể nói cậu chọn đúng người giống gió nhất, cố lên." Anh ấy thu tay lại, nói thêm: "Nhìn thì Tiểu Phù có thể chơi với tất cả mọi người, nhưng thật ra nội tâm con bé đặc biệt xoi mói, công khai nhiều bạn bè như vậy, thật ra người bạn có thể khiến con bé moi tim móc phổi cũng chỉ có Ngô Thi. Nên là, muốn cho con bé sinh ra cảm giác kiên định với một người, là việc rất không dễ dàng,

không thì với điều kiện của con bé đã mỗi tháng thay một người bạn trai rồi.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Sau một lúc im lặng, Châu Ánh Hi chỉ thốt ra một chữ: “Ừm.”

Trong nửa năm này, dù nghe được từ trong miệng người khác, hay dựa vào tiếp xúc của bản thân, anh xem như đã có hiểu biết nhất định về Lê Phù, một người tưởng chừng như trái ngược hoàn toàn với anh, thật ra tính cách rất giống nhau. Khác biệt ở chỗ, anh thích yên tĩnh, cô hiếu động, nhưng giống ở chỗ, họ đều tìm kiếm sự đồng cảm và ăn ý từ linh hồn.

Cho nên mặc dù Lê Phù luôn nói hai người không hợp, nhưng anh vẫn cố chấp cho rằng hai người rất hợp.

Chỉ là tạm thời bước chân của họ chưa thống nhất thôi, không sao cả, anh sẵn lòng tiến lên trước 10 bước, 100 bước thậm chí 1000 bước, móc tim móc phổi, bày ra dáng vẻ chân thật nhất của mình cho cô xem.

Vặn chặt nắp chai, Lê Ngôn hỏi: “Cậu thật sự vì em gái tớ mà chuyển trọng tâm sự nghiệp đến Hồng Kông sao?”

“Đúng, mà cũng không hoàn toàn đúng.” Châu Ánh Hi trả lời: “Ba mẹ tớ lớn tuổi rồi, tớ không thể ở Luân Đôn cả đời, cuối cùng thì tớ vẫn phải trở về chăm sóc họ. Thật ra đầu năm tớ đã có kế hoạch dời dàn nhạc về nước, khéo thay Lê Phù quay về Hồng Kông, chị tớ còn mở bảo tàng nghệ thuật ở Hồng Kông, nghĩ vậy, cảm thấy tất cả đều là ý trời.”

Anh quay đầu cười với Lê Ngôn: “Tớ nghĩ đây là một dấu hiệu tốt.”

Lê Ngôn ngẩng đầu, cười với người đàn ông bên cạnh: “Châu Ánh Hi, cậu đúng là người si tình thứ hai tớ từng gặp.”

“Người đầu tiên là ai?” Châu Ánh Hi hỏi.

Lê Ngôn chỉ vào mình: “Tớ nè.”

Hai người nhìn nhau cười.

Hai người trò chuyện mấy câu, sau khi bổ sung nước, Lê Ngôn cầm vợt chuẩn bị đánh vòng hai, đột nhiên đứng trước mặt Châu Ánh Hi, nghiêm túc hỏi: “Tớ lấy thân phận anh trai Lê Phù, hỏi cậu một vấn đề. Cậu phải thành thật trả lời tớ, nếu không, sau này tớ sẽ về phe Hứa Sâm.”

“…” Châu Ánh Hi ngẩn người: “Cậu muốn hỏi tớ cái gì? Tớ chắc chắn sẽ nói thật.”

…

Sau khi đánh mấy vòng, sắc trời dần tối đi.

Lê Ngôn buông vợt xuống, đi vào nhà vệ sinh, dưới ô che nắng chỉ còn bóng dáng Châu Ánh Hi. Cánh tay phơi nắng đỏ ửng chống trên hai chân, anh nhìn đường nhựa không còn chói mắt, tiếng đập bóng từ sân bên cạnh truyền đến bên tai, chậm rãi biến thành tiếng mưa rơi trong đêm Cambridge 4 tháng trước.

Đêm đó, Châu Ánh Hi cầm lá thư từ biệt Lê Phù để lại, lặng lẽ ngồi một mình trên sofa, ngẩn người lắng nghe tiếng mưa. Dường như anh đang suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng lại như không nghĩ gì cả, đầu vừa nặng vừa đau, rồi lại không biết mệt mỏi đến rạng sáng cũng không chợp mắt. Cuối cùng dưới sự khuyên bảo của Đàm Tự, anh nằm xuống sofa.

Khi tiếng mưa rơi ngừng lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Nhưng Châu Ánh Hi lại cảm thấy, chẳng bằng cứ để cho anh chìm

trong bóng tối, bởi vì khi ánh mặt trời trong suốt phủ kín từng góc phòng, dấu vết người đi nhà trống càng thêm rõ ràng, để lộ ra sự ra đi tàn nhẫn của cô, cũng để lộ ra sự đáng thương của anh.

Sau ngày đó, Đàm Tự lật tung cả Luân Đôn cũng không thấy bóng dáng bạn tốt, nhà trọ không bóng người, điện thoại cũng không nhận. Anh ấy sốt ruột đến phát điên, cho rằng lần đầu tiên Châu Ánh Hi bày tỏ chân thành, không chịu nổi đả kích, khoa trương đến mức nghĩ anh sẽ tự sát.

Một tuần sau Đàm Tự nhận được cuộc gọi của Châu Ánh Hi.

Trạng thái của Châu Ánh Hi nghe có vẻ không kém như dự đoán, anh nói mình và ba đang ở Peru.

Đàm Tự rất kinh ngạc, hỏi sao anh lại chạy tới Peru, không phải là nghĩ không thông đấy chứ.

Châu Ánh Hi trấn an anh ấy, anh sẽ không đến mức vì một mối quan hệ còn chưa bắt đầu mà buồn bực không vui, anh nói có vài chuyện quan trọng phải làm.

Biết được tình cảm của con trai gặp khó khăn, Châu Thành Tề bảo Châu Ánh Hi gác công việc sang một bên, hai ba con cùng đi du lịch giải sầu. Châu Ánh Hi đồng ý, nhưng anh chọn một đất nước mà đến ba anh cũng ngạc nhiên, Peru.

Châu Thành Tề hỏi tại sao anh đột nhiên muốn đi Peru, anh nói muốn tìm cảm hứng cho album.

Vào đêm gửi tin nhắn Wechat bày tỏ lại sự chân thành của mình cho Lê Phù, thật ra Châu Ánh Hi đang ở trong khách sạn tại Peru, soạn đi soạn lại tin nhắn nhiều lần mới gửi đi. Nhưng suy nghĩ và logic đều bị tình huống nhất thời làm nhiễu loạn, giọng nói của anh không tránh khỏi có hơi gấp gáp, nghiêm trọng. Thấy Lê Phù mất kiên

nhẫn từ chối, anh biết, có lẽ mình gây áp lực cho cô rồi.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Ngày hôm sau, anh hỏi Ngô Thi mới biết, thì ra mấy ngày nay Lê Phù đang đợi báo cáo kiểm tra của ba và bà ngoại, tâm trạng rất tệ.

Chẳng qua, dù biết Lệ Phù từ chối không phải xuất phát từ chủ ý của cô, nhưng Châu Ánh Hi cũng không liên lạc với cô nữa, tạm thời để hai người bình tĩnh, nghỉ ngơi một chút.

Cũng nhờ một câu nói của ba đã giúp anh thông suốt.

"Cô bé đó không phải là Lọ lem, cô bé không cần một cỗ xe bí ngô, cô bé cần một lâu đài vững chắc có thể dựa vào."

Ngày đó, Châu Ánh Hi cũng vô cùng may mắn, người yêu thích những loài bướm quý hiếm, gọi tới, nói sẵn lòng gặp anh. Qua quãng đường dài 1 tiếng, Châu Ánh Hi cuối cùng cũng thấy được loại bướm Helena Morpho quý hiếm (**) mà anh tâm tâm niệm niệm bấy lâu trong căn phòng chưa đầy hộp đựng bướm.

Helena Morpho còn được mệnh danh là nữ thần ánh sáng.

Châu Ánh Hi từ Peru trở lại Luân Đôn, dường như tất cả đều đang đi theo chiều hướng tốt. Anh tạm thời buông tay Lê Phù, chuyển trọng tâm sang sự nghiệp, làm ra một bản kế hoạch chi tiết đưa mẹ của mình, để bà đồng ý cho mình thành lập phòng làm việc cho ban nhạc "Nouk" ở Hồng Kông.

Sau khi Phương Vận Xu cẩn thận xem qua kế hoạch, đồng ý với ý nghĩ của con trai.

Vì vậy, dưới sự giúp đỡ của mẹ, mọi phương diện của Châu Ánh Hi

đều tiến triển rất thuận lợi. Lúc này, vị bác sĩ phẫu thuật uy tín người Anh Abbott mà anh liên lạc một tháng trước, cũng truyền đến tin tức tốt, nói ông ấy sẵn lòng tiến hành trị liệu cho ba và bà ngoại của Lê Phù. Bởi vì chi phí đắt đỏ, anh lo lắng nhà họ Lê không đủ khả năng chi trả, nên anh nói với Lê Ngôn, bác sĩ Abbott là bạn cũ của ba anh, chi phí sẽ thấp hơn bên ngoài.

Ngày qua ngày, sau khi hai báo cáo của hai người lớn nhà họ Lê được đưa ra, cuối cùng Châu Ánh Hi cũng yên tâm.

Anh chọn một ngày trời trong nắng ấm để đến trang viên Darcy ở Derbyshire, là địa điểm lấy bối cảnh cho bộ phim nổi tiếng "Kiêu hãnh và Định kiến" mà anh rất thích. Nước Anh vào tháng mười, dù ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu, chiếu vào trên người cũng không hề có hơi ấm, anh khoác áo gió dài màu nâu, đôi chân thon dài đạp trên con đường nhỏ rợp bóng cây.

Dạo bước trong trang viên đẹp như tranh vẽ, tâm trạng Châu Ánh Hi vô cùng yên bình.

Tuy anh và Lê Phù không liên lạc nữa, nhìn như anh đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cô, nhưng thật ra anh chưa từng từ bỏ cô.

Lần này tới, anh có một chuyện rất quan trọng muốn làm.

Đi xuyên qua hồ nước, bãi cỏ và suối phun, Châu Ánh Hi gặp được ông lão chào đón mình.

Ông lão là một trong những người quản lý ở đây và là bạn của mẹ anh. Ông lão tóc mai hoa râm chống gậy, đưa anh tới một căn phòng có thể thấy vườn hoa mê cung, trên bàn gỗ có vài cây bút và giấy viết thư mà anh muốn.

Biết Châu Ánh Hi muốn viết thư, ông lão hỏi anh muốn viết gửi ai.

Anh mỉm cười nói với ông lão qua điện thoại: "Nếu cháu có thể theo đuổi được cô gái cháu thương, sang năm cháu sẽ dẫn em ấy đến đây lấy lại thư. Cho nên, xin ông bảo quản lá thư này giúp cháu nhé."

Sau khi ông lão đồng ý với anh còn động viên anh.

Ánh chiều tà phủ trên mặt bàn, Châu Ánh Hi nhặt cây bút máy lông vũ màu lam lên, chấm mực nước, bắt đầu viết ra nỗi lòng của mình, chữ viết của anh cũng như người, tuấn tú ôn hòa.

Ở dòng cuối cùng, anh viết đầy trìu mến.

"Nếu tạm thời em không muốn chạy đến bên anh, vậy thì hãy để anh lấy hết can đảm, chạy đến bên em với tất cả tình yêu."

Anh dừng bút, ngẩng đầu nhìn phía chân trời bị nhuộm đỏ ngoài cửa sổ, thấy mấy người đang đuổi theo ánh hoàng hôn, lại cúi đầu viết trong thư.

"Hy vọng có một ngày, anh có thể cùng em ngồi trên bãi cỏ này, sóng vai ngắm hoàng hôn."

Anh vừa định kết thúc, lại như một đứa trẻ không biết đủ, viết thêm một câu.

"Không, anh rất tham lam, anh muốn cùng em ngắm bình minh, ngắm hoàng hôn, ngắm màn đêm, ngắm các vì sao."

Chương 58: Quà tặng & Macao

Tuy Lê Phù rất để tâm tới sự nghiệp của mình, nhưng tận trong xương cốt cô vẫn là một cô gái ham chơi, càng tới gần ngày nhậm chức, càng hận không thể chia một ngày thành ba ngày để dùng. Vì vậy, thứ hai tuần tớ trước khi nhậm chức thực tập, cô phải làm hai việc, một là đi xăm mình, một là đi Macao tham gia họp lớp cấp 2.

Xế chiều thứ sáu, Lê Phù gọi Cindy Tô Miểu Di đang nghỉ phép đến một tiệm xăm ở Vượng Giác. Tô Miểu Di là bạn học cấp 2 có quan hệ tốt nhất với cô, hiện tại đang là y tá của bệnh viện Yan Chai, vóc người không cao, thuộc loại nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng có khuôn mặt ngọt ngào như búp bê.

Tô Miểu Di than thở: "Suốt ngày không chán nản trong bệnh viện, thì cũng là ở nhà ngủ bù, lâu rồi chưa ra ngoài chơi. Lần cuối tớ tới Vượng Giác là một năm trước lúc em họ tớ kết hôn."

Lê Phù ôm cô ấy vào thang máy: "Sau này có tớ rồi, cậu sẽ không cảm thấy chán nữa."

Tiệm xăm Vượng Giác này tuy không bắt mắt nhưng không ngăn được độ hot của nó, trên cửa sổ thủy tinh dán đầy ảnh chụp chung của ông chủ cùng các ngôi sao lớn trong và ngoài nước, Lê Phù cũng nhờ quan hệ mới vất vả đặt được lịch với ông chủ.

Gia đình Tô Miểu Di quản rất nghiêm, là một cô gái ngoan ngoãn, chưa từng tới nơi ngư long lẫn lộn này, cô ấy ngồi trên ghế bên cạnh nhìn cánh tay đầy hoa của ông chủ xăm hình cho Lê Phù.

Ông chủ hỏi Lê Phù xăm gì.

Lê Phù mở một tấm ảnh ra, nói một chuỗi từ tiếng Pháp và một con bướm nhỏ.

Thợ xăm nhìn thoáng qua hình ảnh, hỏi: "Xăm vào đâu?"

Lê Phù chỉ vào vị trí xương bả vai bên phải nói: "Chỗ này."

"Ok." Suốt quá trình, thợ xăm không nói nhảm câu nào, sau khi hiểu rõ nhu cầu của khách hàng, lập tức bắt tay vào làm.

Khoảng 1 tiếng sau, thợ xăm thu gọn dụng cụ, ông bảo Lê Phù đến trước gương xem có hài lòng không.

Tuy Tô Miểu Di không dám xăm mình, nhưng cô ấy rất tò mò. Khi nhìn thấy hình xăm trên xương bả vai Lê Phù, cô ấy không nhịn được cảm thán, hiệu quả trên người còn đẹp hơn cả hình ảnh.

Lê Phù vốn đã cao gầy, bả vai mỏng như tờ giấy, nên chữ cái trên xương bả vai cô trông nhẹ nhàng tao nhã. S'envoler là từ tiếng Pháp cô rất thích, ý nghĩa là "bay đi", cũng có thể hiểu là "tự do", trên đuôi chữ đậu một chú bướm nhỏ, màu sắc, kiểu chữ đều rất thanh tú, nhìn qua rất linh động.

Hiệu quả vượt quá sức tưởng tượng của cô, cô cảm thấy sự chờ đợi rất đáng giá.

Sau khi ra khỏi tiệm xăm, Lê Phù nói không thể ăn đồ cay, nên Tô Miểu Di đã dẫn cô đến một nhà hàng Nhật Bản ở vịnh Đồng La. Tô Miểu Di là một cô gái rất yêu gia đình, tuy thành tích không tệ, nhưng cũng không chạy theo làn sóng du học sau khi tốt nghiệp cấp 2. Cô ấy học đại học ở Hồng Kông, sau khi tốt nghiệp thì đến bệnh viện nơi ba cô ấy đang làm việc để làm y tá.

Trước đây, một năm Tô Miểu Di không gặp Lê Phù được mấy lần,

cho nên biết Lê Phù muốn về Hồng Kông phát triển, cô ấy kích động hơn ai hết.

Hai người bạn cũ xa cách lâu ngày gặp lại, dường như nói không hết chuyện.

Ăn cơm xong, Lê Phù kéo Tô Miểu Di đến trung tâm thương mại bên cạnh, nói là muốn đi dạo, tiện thể xem như tiêu hóa thức ăn.

Trước khi trở về Hồng Kông, Lê Phù đã xem trọng một chiếc túi da trâu màu đen của Celine. Lúc ấy cô vì giá 30 ngàn mà do dự mua hay không mua, dù cô dựa vào học bổng và làm gia sư kiếm được ít tiền gửi ngân hàng, nhưng vẫn chùn bước trước giá cả. Cô nhìn lại túi trong cửa hàng mấy lần cũng không thấy đủ.

Nhân viên bán hàng ở một bên nhiệt tình giới thiệu, nói đến mức lòng Lê Phù ngứa ngáy, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn xuống ham muốn mua sắm trong người, bởi vì ba và bà ngoại đều bị bệnh, anh trai sắp tới phải tổ chức hôn lễ, mấy năm gần đây chi tiêu trong nhà cũng không ít. Vậy nên, cô không thể như sinh viên đại học mới thoát khỏi lồng chim, tự do tự tại, hiện tại cô còn phải suy nghĩ cho người nhà.

"Đi thôi." Lê Phù kéo Tô Miểu Di ra khỏi cửa hàng.

Tô Miểu Di cười nói: "Chị nhân viên bán hàng lợi hại thật đấy, suýt nữa là tớ bị lời nói của chị ấy làm cho động lòng."

"Chả vậy thì sao, miệng của các chị ấy toàn dùng để cưa ví của cậu đấy."

Hai người cười nói quay lại tầng một, đập vào mắt Lê Phù là cửa hàng LV. Cô cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó để Tô Miểu Di vào cùng cô.

Tô Miểu Di hỏi Lê Phù muốn mua gì.

Lê Phù chỉ nói, mua một món quà cho bạn.

Ngày đó, sau khi từ trong miệng Lê Ngôn biết được Châu Ánh Hi thay ba và bà ngoại của cô tìm bác sĩ ngoại khoa uy tín người Anh, Lê Phù nghĩ tới nghĩ lui, bỏ qua quan hệ giữa cô và Châu Ánh Hi, anh quả thật có ơn với mình và người nhà, cần phải trả ơn anh.

Cho nên, cô muốn tặng một món quà vừa túi tiền.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cô chọn LV, bởi vì lần trước Lê Phù thấy vài chiếc cà vạt của hãng này trong tủ quần áo căn hộ ở Cambridge. Vì vậy, để an toàn, việc tặng một chiếc cà vạt LV khiến người nhận vừa ấm lòng, vừa có thể diện.

"Tiểu thư, xin hỏi bạn muốn tặng cho ai ạ?" Nhân viên bán hàng đặt hai tay trước người, khom lưng lễ phép hỏi.

Lê Phù đứng trước tủ trưng bày, ánh mắt đảo qua từng chiếc cà vạt tinh xảo, nói: "Tặng cho một người bạn nam."

"Có tiện tiết lộ tuổi bạn của bạn không? Để tôi giới thiệu cho bạn."

"28 tuổi."

Nhân viên bán hàng đeo găng tay cẩn thận tháo xuống một chiếc cà vạt màu vàng sáng: "Không biết bạn của bạn có thích cái này không?"

Trước mắt Lê Phù đột nhiên hiện ra dáng vẻ Châu Ánh Hi đeo cà vạt màu vàng, đáy lòng không hiểu sao bay ngang hai chữ: Thật lẳng lơ. Sau đó cười nói với nhân viên bán hàng: "Tôi cảm thấy anh ấy không hợp với màu vàng."

“Ok.” Nhân viên bán hàng lại lấy một chiếc cà vạt màu xám nhạt: “Cái này thì sao?”

Lê Phù lại lắc đầu: “Quá nghiêm trang.”

Doanh số tạm thời đứng hình trước nhu cầu xoi mói của khách hàng.

Lê Phù đúng là một người kén chọn, chuyện gì đều cầu toàn, nhất là tặng quà, ném bao nhiêu tiền ra ngoài, tất nhiên là không được qua loa. Cô dịch sang bên cạnh hai bước, chọn trúng một chiếc cà vạt sọc xanh nước biển, có lẽ hiếm khi bị chọc trúng thẩm mỹ, cô lẩm bẩm: “Châu Ánh Hi mặc màu xanh khá đẹp.”

Tô Miểu Di bên cạnh nhiều chuyện tiến lại gần hỏi: “Ai vậy?”

Lê Phù bình tĩnh nói: “Bạn.”

Sau đó, cô theo nhân viên bán hàng đi tính tiền, trơ mắt nhìn thu ngân quẹt sạch 2000 tệ của cô.

10 phút, tốn 2000 tệ vì Châu Ánh Hi.

Lê Phù xách túi chậm rãi đi ra ngoài, trong đầu đột nhiên nhớ lại chút chuyện hạ lưu anh đã làm với mình, cô bỗng cảm thấy tiền này đốt không đáng giá lắm. Đương nhiên, loại cảm xúc mâu thuẫn này cũng chỉ tồn tại nhất thời.

“Thật sự chỉ là bạn bè thôi sao?” Tô Miểu Di híp mắt cười, nói chuyện với Lê Phù.

“Ừ, chỉ là bạn thôi.” Lê Phù lặp lại lần nữa, dù sao cô cũng cho rằng trong lòng mình thẳng thắn vô tư. Đi được vài bước, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, quay đầu hỏi Tô Miểu Di: “Ngày mai cậu thật sự không đi Macao dự họp lớp với tớ sao? Hứa Sâm nói cậu từ chối anh ấy hai lần.”

Nhắc tới chuyện này và tên người này, Tô Miểu Di đột nhiên hất tóc, biểu cảm có chút mất tự nhiên: "Tại sao tớ phải đồng ý?"

"Cậu và Hứa Sâm có quan hệ gì sao? Sao lại kháng cự anh ấy vậy?" Lê Phù đuổi theo, khoác cánh tay cô ấy: "Ở cùng tớ, một mình tớ chán lắm."

Đi qua cửa kính xoay tròn, Tô Miểu Di hừ nhẹ: "Chỉ là từ cấp 2 tớ đã không thích loại nam sinh phóng khoáng như anh ta, thật sự xem mình là con cưng của trời, coi thường người khác sao."

Cô ấy làm vẻ mặt nôn ọe dễ thương.

Ánh mặt trời bên ngoài trung tâm thương mại chiếu từ trên cao xuống, khiến da dính nhớp.

Lê Phù bật cười vì hành vi ấu trĩ của bạn tốt, nhưng vẫn hoàn toàn tôn trọng lựa chọn của Tô Miểu Di, dù chơi gì cũng phải vui vẻ.

Sau khi hai người hàn huyên vài câu, họ chia tay ở ngã tư.

Lê Phù đi qua một con phố, tìm thấy bãi đỗ xe.

Sau khi ném túi hàng lên ghế phụ, Lê Phù ngồi vào trong xe, cô nhìn chằm chằm vào chiếc túi vàng rực rỡ bên cạnh ngẩn người. Sau đó lấy di động từ trong túi ra, gọi cho Châu Ánh Hi một cuộc.

Sau vài tiếng tút, cuộc gọi mới được kết nối.

Mỗi lần gọi cho Lê Phù, giọng Châu Ánh Hi luôn dịu dàng: "Sao đột nhiên lại gọi cho anh vậy?"

"Anh đừng hiểu lầm." Lê Phù phủi sạch quan hệ trước, hắng giọng nói: "Tôi ấy mà, cũng không phải người không có lương tâm. Lúc ở Anh anh đã giúp tôi rất nhiều lần, hiện tại lại giúp người nhà của tôi, tôi muốn mời anh ăn bữa cơm, còn có…"

Cô nhanh chóng dừng lời nói tiếp theo, chuyện quà tặng, cô nghĩ sau khi gặp mặt trao trực tiếp thì thỏa đáng hơn.

Trong điện thoại, Châu Ánh Hi cười nói: "Nếu anh không giúp người nhà em, thì có phải bữa cơm em hẹn anh, cả đời này cũng không được ăn không?"

"..." Lê Phù muốn phản bác nhưng không tìm được từ thích hợp, cô nhấn mạnh: "Anh có ăn không?"

Châu Ánh Hi lại giả vờ vô tội: "Mời anh ăn cơm mà sao vẫn hung dữ thế?"

"Tôi…" Thấy anh là ân nhân, Lê Phù ráng nặn ra nụ cười, khách sáo hỏi: "Thế anh Châu, có thời gian nể mặt ăn bữa cơm trưa hay cơm tối cùng tôi đây?"

Châu Ánh Hi ở đầu dây bên kia cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng hình như thân thể anh không khỏe, ho khan vài tiếng: "Đương nhiên là anh sẵn lòng rồi, nhưng hiện tại anh đang ở Macao, chờ anh về sẽ hẹn em thời gian."

"Ok." Trước khi anh muốn nói thêm vài câu, Lê Phù lạnh lùng cúp điện thoại.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

…

Ngày hôm sau, Lê Phù và Hứa Sâm, cùng mười mấy bạn học ngồi thuyền đến Macao. Chuyện khiến cô vui vẻ nhất là, Tô Miểu Di tạm thời đồng ý họp lớp, các cô liên tục chụp ảnh với nhau trên thuyền.

Người tổ chức hoạt động lần này là Hứa Sâm, chức vụ thời cấp 2

của cậu là lớp trưởng, thường xuyên tổ chức họp lớp và các loại hoạt động, ở Chicago vài năm, cả người đều trở nên có khí chất lãnh đạo hơn. Mà sở dĩ chọn Macao, bởi vì cậu đã cải tạo tòa nhà hai tầng cũ của ông nội ở Macao thành biệt thự nhỏ kiểu Mỹ.

Mặc dù cậu không chung lớp với Lê Phù, nhưng bạn học trong hai lớp quan hệ rất tốt, chỉ là khi đó có một số bạn học đều ra nước ngoài, theo đuổi giấc mơ của riêng mình. Nhưng một hai năm gần đây, đã có vài người bắt đầu trở về Hồng Kông, vì thế cậu tụ tập các bạn học có thời gian lại, muốn cố gắng kết nối mọi người lại với nhau.

Trong đó có mấy nữ sinh ham vui nói không muốn party buổi tối quá nhàm chán.

Vì thế quyết định chọn một chủ đề, tiệc đồng phục.

Biệt thự hướng ra biển, bên ngoài có một khoảng sân nhỏ trải dài, hàng rào trồng đầy tường vi và dây leo. Ánh nắng dịu dàng bên bờ biển chiếu vào bông hoa tươi đẹp.

Một nhóm nam nữ tụ tập quanh khoảng sân nhỏ nướng thịt.

Đến gần 7 giờ tối họ mới rời đi.

Sau khi về nhà, Hứa Sâm vỗ tay nói, mọi người có thể đi thay đồng phục, chuẩn bị mở party.

Sau đó, nam sinh ở lại tầng một bố trí hiện trường, mấy nữ sinh kéo nhau lên tầng thay đồng phục học sinh.

Tô Miểu Di và Lê Phù ngủ chung một phòng, Tô Miểu Di thấy Lê Phù đã thay đồng phục học sinh xong, kéo cằm cười rạng rỡ: "Tiểu Phù, sao tớ cảm thấy lần này trở về cậu gợi cảm hơn nhiều nhỉ?"

"Có ý gì?" Lê Phù đứng trước gương ngắm tới ngắm lui.

“Cảm giác là lạ, tớ không biết hình dung thế nào, dù sao cũng có cảm giác gợi cảm không nói nên lời.”

“Khoa trương.”

Lê Phù chậm rãi xoay mấy vòng trước gương, vẫn là áo sơ mi, váy kẻ sọc, vớ trắng, giày da đen, ngoại trừ thân váy cô ngại vướng nên cắt ngắn đi một đoạn, còn lại đều không thay đổi. Cô không cảm thấy mình có dính dáng gì đến hai chữ gợi cảm, ngược lại cảm thấy mình như trở về 17 tuổi ngây thơ.

Tô Miểu Di quay lưng đi thay quần áo.

Lúc Lê Phù đến bên giường lấy điện thoại, đúng lúc điện thoại đang rung. Sau khi thấy tên người gọi, cô vô thức che màn hình, nói với Tô Miểu Di là cô ra ngoài nhận điện thoại.

Tô Miểu Di mất tập trung “Ừ” một tiếng.

Mặc dù biệt thự có hai tầng, nhưng diện tích cũng không lớn, đây chính là điểm đặc sắc của nhà ở Hồng Kông và Macao.

Lê Phù hết cách, chỉ có thể đẩy cửa phòng kho tầng hai ra, sau khi lặng lẽ khóa chặt cửa, cô tựa vào góc sâu nhất trong cửa sổ nghe điện thoại. Sau khi bắt máy, câu nói đầu tiên cô nghe được là:

“Em không tiện sao?”

Lê Phù phủ nhận: “Không có.”

Người gọi tới không phải ai khác, chính là Châu Ánh Hi, giọng nói của anh nghe có chút khàn khàn: “Anh vừa thấy em đăng lên mạng xã hội, định vị ở Macao, đúng lúc anh có thứ muốn cho em, không biết em có tiện gặp anh không?”

Lê Phù trả lời vòng vo: "Có thể không tiện lắm, bởi vì tôi đang tham gia buổi họp lớp."

"Ừm." Châu Ánh Hi giải thích lại toàn bộ câu chuyện: "Là như này, anh tới Macao để gặp vài người quan trọng, một trong số họ là thầy Hạ Hiến Lâm. Thầy ấy nghe nói em về Hồng Kông, có món quà muốn tặng cho em, nhưng vì anh quyết định trưa mai tạm thời về Luân Đôn một chuyến. Nên mới muốn hỏi em tối nay có rảnh không."

Anh vừa dứt lời, lại không thoải mái ho khan vài tiếng.

Nghe như bị cảm, Lê Phù chỉ quan tâm một câu: "Anh không sao đấy chứ?"

Thậm chí lúc Châu Ánh Hi nói chuyện còn mang theo chút giọng mũi: "Anh không sao, chỉ bị cảm lạnh thôi."

"Ừm."

Như muốn tranh thủ cho mình thêm một cơ hội, Châu Ánh Hi lại hỏi một câu nữa: "Em có tiện nói địa chỉ không, anh sẽ lái xe tới đưa quà cho em". Sợ cô căng thẳng, anh nói thêm: "Anh thề, anh chỉ muốn đưa quà của thầy Hạ cho em thôi."

Lê Phù ở đầu dây bên kia suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý.

Cô nghĩ, chỉ là nhận quà giữa chừng thôi, có thể xảy ra chuyện gì chứ.

Cúp điện thoại, Lê Phù gửi cho Châu Ánh Hi vị trí biệt thự.

Sau khi Châu Ánh Hi trả lời "Ok", lại gửi thêm một tin nhắn mập mờ.

[Trước khi về Luân Đôn có thể nhìn em một lần, anh rất vui.]

Chương 59: Màn kịch nhỏ cắt ngang/Châu Ánh Hi

Màn kịch nhỏ/Châu Ánh Hi

Luân Đôn, ngày nắng.

Đây là tháng thứ ba kể từ khi Châu Ánh Hi và Lê Phù cắt đứt liên lạc.

Tận dụng những ngày rảnh rỗi hiếm hoi gần đây, Châu Ánh Hi gọi Đàm Tự đi Armani chọn bộ âu phục cùng mình.

Đàm Tự ngồi trên sofa màu đen, thấy Châu Ánh Hi thay một bộ âu phục đen tuyền đi tới trước gương, chất liệu tơ tằm thật sự tôn lên thân phận và khí chất quý phái của anh. Trong ấn tượng của anh ấy, cho dù là trang phục hàng ngày, Châu Ánh Hi tới bây giờ gần như chưa từng mặc màu đen tuyền.

"Cậu sao thế?" Đàm Tự hỏi.

Châu Ánh Hi giật giật ống tay áo: "Sao? Khó coi lắm à?"

"Không, rất đẹp." Đàm Tự cảm thấy người bạn này của mình rất thú vị: "Có phải cậu lại tìm linh cảm từ Ins của Lê Phù không?"

Thấy Châu Ánh Hi chỉ nhìn gương không nói lời nào, anh ấy mở điện thoại ra. Quả nhiên, mấy ngày trước, anh ấy thấy Lê Phù gửi một tấm ảnh nam minh tinh Âu Mỹ, còn có một đoạn chú thích mê trai.

[Quả nhiên, đàn ông mặc âu phục màu đen là gợi cảm nhất.]

Đàm Tự ngước mắt, hai tay chống trên sofa đánh giá người đàn ông lẳng lơ trước mắt. Bởi vì cách không xa, anh ấy còn cố ý đá gót giày Châu Ánh Hi.

Châu Ánh Hi nhấc chân, nói: "Nói chuyện chính."

Đàm Tự cố ý khiêu khích anh: "Tớ nói nè, lỡ như cậu về tới Hồng Kông, em gái Lê của cậu có người yêu rồi thì làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"…"

…

10 phút sau, hai người quay lại bãi đỗ xe.

Châu Ánh Hi vừa ngồi vào trong xe, Đàm Tự ném chìa khóa xe, gõ cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, Châu Ánh Hi hỏi anh ấy còn chuyện gì không?

Đàm Tự khom lưng ngồi vào trong xe, anh ấy nhíu mày: "Thầy Châu, kỹ thuật cơ bản học hành thế nào rồi?"

Châu Ánh Hi không muốn để ý đến anh ấy.

Phát hiện anh muốn đóng cửa sổ xe, Đàm Tự kịp thời dùng bàn tay chặn lại, tiếp tục trêu chọc: "Dựa vào năng lực học tập này của cậu, đoán chừng 7, 8 tư thế cũng không thành vấn đề, còn thiếu mỗi việc thực hành thôi." Anh ấy không nhịn được khoanh tay, mỉa mai nói: "Em gái Lê đáng thương thật, sắp bị cá mập lớn ăn thịt rồi."

Từ sau khi tiếp xúc với Lê Phù, Đàm Tự cảm thấy cuối cùng Châu Ánh Hi đã bắt đầu sống giống như một con người, có thất tình lục dục, hỉ nộ ái lạc (*) rõ ràng. Chẳng hạn như lúc này, Châu Ánh Hi hung ác liếc anh ấy cảnh cáo.

(*) Thất tình lục dục (七情六欲); Hỉ nộ ái lạc (喜怒哀乐): Chỉ những cảm xúc tình cảm của con người trong cuộc sống bình thường.

Đàm Tự vừa ngâm nga một giai điệu vừa chuồn đi.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Sau khi đóng cửa sổ xe lại, Châu Ánh Hi không vội lái xe về nhà, mà tựa vào ghế nhắm mắt một lát. Sau đó anh mở mắt, mở điện thoại ra, mở vòng bạn bè của Lê Phù.

Tính cách một người sẽ không thay đổi chỉ vì rời khỏi một nơi nào đó.

Lê Phù trở lại Hồng Kông, cuộc sống vẫn muôn màu muôn vẻ, không đi chơi tennis, bơi lội, thì cũng đi leo núi, đi bộ đường dài cùng bạn bè, rực rỡ náo nhiệt, xung quanh cô vẫn có nam nữ vây quanh.

Như thể ba chữ "Châu Ánh Hi" bị xóa sạch trong lòng cô.

Châu Ánh Hi nhịn xuống lần thứ 100, chỉ nhìn tấm ảnh Lê Phù leo núi, mi tâm nhíu chặt, hừ một tiếng: "Em đúng là lợi hại."

Bỗng nhiên, một tin nhắn trả lời Ins được gửi tới.

ID có tên "S'envoler" này là tài khoản phụ do Châu Ánh Hi mở, avatar là một chú bướm.

Một nữ sinh tên là "luvvvRachel" trả lời anh bằng một emoji và một câu.

“You are cute.”

Tài khoản là của Lê Phù, trả lời ID xa lạ này một câu “Bạn thật đáng yêu”, thuần túy là bởi vì trong khoảng thời gian này, Châu Ánh Hi dùng tài khoản phụ này tương tác, trò chuyện và khích lệ cô trong tin nhắn.

Mặc dù biết cô chỉ thuận miệng trả lời, nhưng Châu Ánh Hi vẫn rất hưởng thụ màn trình diễn đơn phương này.

Chương 60: Cảm cúm

Giữa buổi tiệc, Lê Phù nhận được cuộc gọi của Châu Ánh Hi.

Sống trong nhịp sống hối hả của Hồng Kông quá áp lực, một đám người hoàn toàn thả lỏng như chim thoát khỏi lồng, vài người tụ tập uống rượu, vài người sôi nổi nhảy múa, loa thì dính chặt sàn nhà rung lên theo tiếng nhạc. Nhưng chơi gì thì chơi, họ tuyệt đối không vượt quá giới hạn.

Lê Phù cúp điện thoại, nhân lúc không ai chú ý, len lén đi đến cạnh cửa.

Gió biển trong đêm thu hơi lạnh, váy bị cô cắt bớt một đoạn, mới vừa tới trong sân đùi cô đã đỏ lên vì gió thổi, làn váy cũng bị thổi bay. Trời rất tối, bên ngoài chỉ có ánh đèn đường, nhưng cô vẫn có thể thấy rõ người ngoài hàng rào đang nhìn mình chằm chằm.

Lê Phù đè mép váy chạy chậm tới.

Sau khi cửa mở ra, Châu Ánh Hi đưa túi trong tay cho cô: "Thầy Hạ tặng em một cuốn sách về pháp y học, là sách quý của thầy ấy. Có vẻ thầy ấy thật sự rất thích em."

Nhận lấy ý tốt của thầy Hạ Hiến Lâm, Lê Phù mỉm cười: "Thay tôi gửi lời cảm ơn thầy Hạ."

"Ừm." Châu Ánh Hi gật đầu, nhưng sắc mặt có hơi yếu ớt, làn da không giống màu trắng thường ngày. Sau đó, anh nghiêng đầu ho khan vài tiếng.

Lê Phù vốn không muốn hỏi nhiều, nhưng vẫn quan tâm: "Hình như anh bị cảm."

Mặt đối mặt nghe giọng Châu Ánh Hi mới thấy giọng mũi còn nặng hơn trong di động: "Ừ, có chút."

Dường như anh đang chờ đợi điều gì đó, lại không nghĩ tới đổi được một câu trả lời lạnh lùng: Vậy anh lái xe cẩn thận nhé.

Châu Ánh Hi hiểu đây là tính cách của Lê Phù, chưa đến mức xác nhận quan hệ, cô sẽ không quá quan tâm đến một người, nhưng khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Anh bỗng đè lên trán có chút nóng, tiếng thở dốc nặng nề.

Lê Phù thấy không đúng, đẩy cánh tay anh: "Châu Ánh Hi, có phải anh bị sốt không?"

Giọng Châu Ánh Hi rất khàn: "Chắc vậy rồi."

Nhìn anh như vậy cũng không thể lái xe được, nhưng để anh vào nhà hình như không thích hợp lắm, trong lúc Lê Phù đang rối rắm, sau lưng truyền đến giọng nói của chủ biệt thự Hứa Sâm. Cậu sải bước lại gần, thấy người tới tìm Lê Phù, chính là nghệ sĩ dương cầm mà giáo sư Hà giới thiệu đêm đó, cậu lại lập tức đọc hiểu được vài điều trùng hợp.

Hứa Sâm hỏi: "Sao thế? Anh Châu, anh không thoải mái sao?"

Châu Ánh Hi gật đầu: "Ừm, bị cảm nhẹ."

Hứa Sâm tiến lại gần, thấy gò má anh đỏ bừng, quan tâm hỏi: "Hình như anh hơi sốt rồi, phải không?"

"Chắc vậy." Châu Ánh Hi trả lời đơn giản, chuẩn bị vào lại xe:

“Nhưng đường về cũng không xa, chắc là không sao đâu. Không quấy rầy nữa, hai người vào nhà đi, chơi vui nhé.”

Hứa Sâm lại nắm cánh tay anh, nhiệt tình nói: “Anh như này tôi e lái được nửa đường sẽ ngất xỉu. Như này đi, anh vào nhà tôi ngồi một lát, uống chút trà nóng nghỉ ngơi, đợi muộn chút tôi đưa anh về.”

Lê Phù xách túi quà, hai mắt mờ mịt, hoàn toàn không thể hiểu được hành động của Hứa Sâm.

Đương nhiên Châu Ánh Hi sẽ không từ chối, nói cảm ơn rồi theo Hứa Sâm vào biệt thự.

…

Khuôn mặt dù bị bệnh vẫn rất đẹp trai, trong ngoài đều lộ ra sự quý phái của giới thượng lưu. Từ khoảnh khắc Châu Ánh Hi bước vào cửa, đã khiến tất cả nữ sinh chú ý.

Hứa Sâm giới thiệu với mọi người, nói đây là bạn của mình và Lê Phù.

Tô Miểu Di thấy Lê Phù đưa một người đàn ông xa lạ quay lại, lập tức khơi dậy máu nhiều chuyện: “Anh ấy là ai vậy?”

“Hứa Sâm nói rồi mà, bạn đó.” Lê Phù đặt quà lên bàn.

Tô Miểu Di có ngu mới tin, giác quan thứ sáu nói cho cô ấy biết, chắc chắn chị em tốt có chuyện mờ ám với người đàn ông đẹp trai này.

Hứa Sâm mời Châu Ánh Hi ngồi xuống sofa ở góc tường, bộ âu phục màu đen tinh xảo không hợp với party đồng phục trường.

Anh muốn nhìn Lê Phù, nhưng phát hiện cô đi vào bếp cùng Hứa Sâm, ánh mắt nhất thời trở nên sắc bén.

Hứa Sâm lấy ra một chiếc cốc sứ sạch sẽ, rót một ly nước nóng đưa cho Lê Phù.

"Em đâu có nói là muốn uống nước." Lê Phù bối rối.

"Không phải cho em." Hứa Sâm cười: "Anh phải đi gọi mọi người, em đưa nước nóng cho anh Châu giúp anh."

"…" Lê Phù ngơ ngác, một chữ phản bác cũng không thốt ra được.

Hai chân vừa bước ra khỏi bếp, Hứa Sâm cười nhìn Lê Phù, vỗ vai cô đầy ẩn ý.

Lê Phù rất thông minh, cô đoán tám chín phần là Hứa Sâm đã nhìn ra cô và Châu Ánh Hi có quan hệ, vậy thì hành vi vừa nãy của cậu cũng trở nên rất dễ hiểu, đơn giản chỉ là hết việc làm nên "đổ thêm dầu vào lửa."

Mọi người cũng chỉ tò mò về người lạ này một lúc, bàn tán vài câu xong thì tiếp tục ai chơi của người nấy.

Châu Ánh Hi ngồi trên sofa có vẻ xuống tinh thần, thi thoảng cúi đầu ho khan vài tiếng.

Đây là lần đầu tiên Lê Phù thấy trên người anh có loại cảm giác yếu ớt không chịu nổi chút thương tổn. Có lẽ vì vẻ ngoài của anh trắng trẻo tao nhã hơn những người đàn ông bình thường, nên chỉ cần bị bệnh, sẽ dễ khiến người ta sinh ra cảm giác thương xót.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Biết giả vờ ghê.

Nhưng bây giờ Lê Phù đã hình thành một cơ chế phòng ngự đối với Châu Ánh Hi, bởi vì người đàn ông này thật sự rất biết cách lợi dụng

sự dịu dàng trời sinh của mình để mê hoặc lòng người. Cô tiện tay đặt cốc nước lên bàn bên cạnh: "Anh ngồi đây một lát, tôi muốn ra chơi với họ."

Mới vừa bước về trước nửa bước, cổ tay Lê Phù đã bị Châu Ánh Hi túm lấy, bàn tay nóng bỏng chậm rãi di chuyển xuống nắm lấy tay cô, giọng nói trầm khàn: "Anh không lừa mọi người."

Sờ thấy nhiệt độ nóng rực trong lòng bàn tay anh, Lê Phù xác định anh rất khó chịu, bỗng nhiên mềm lòng, giọng nói dịu dàng hơn: "Lát nữa để Hứa Sâm đưa anh về."

"Ừm, được." Châu Ánh Hi ngoan ngoãn thả tay ra.

Một lần nữa quay lại trong đám người, Lê Phù bị mấy bạn học nữ vây quanh, đề tài không rời khỏi người đàn ông trên sofa, ríu rít đặt câu hỏi.

Lê Phù nói thật sự không phải bạn trai, bọn họ hoàn toàn không tin.

Một người phụ nữ tóc đỏ hất cằm nhìn về phía sofa: "Vậy thì là anh ấy thích cậu, mắt đều dán lên người cậu luôn rồi."

"Có vấn đề à." Lê Phù tiện tay cầm lấy một cốc nước trái cây rời khỏi chốn thị phi.

Một đám bạn học cũ mở party thôi, cũng không cần bố trí sân quá mức long trọng. Chỉ treo thêm đèn màu, để nhìn qua không khí không quá nhàm chán.

Ánh đèn đỏ, lam, lục quay tròn trên mặt đất, hai mắt Châu Ánh Hi nhìn chằm chằm Lê Phù đang nhảy múa, váy bị cô cắt có hơi ngắn, chỉ cần hơi nâng cánh tay, làn váy sẽ vén lên, nhiều lần hơi lộ ra bờ mông trắng nõn. Cô chơi đùa như chú thỏ nhỏ vui vẻ, hoàn toàn không chú ý đến những chi tiết nhỏ này.

Dục vọng chiếm hữu như thiêu như đốt trong lồng ngực Châu Ánh Hi, anh hận không thể kéo Lê Phù vào trong ngực. Về mặt tình cảm, anh độc đoán, chỉ cho phép mình anh được thấy vẻ đẹp của cô.

Anh cũng phát hiện mình đã thay đổi.

Trước kia thấy loại hình ảnh chói mắt này, anh sẽ vì không danh không phận mà đè nén dục vọng chiếm hữu không thể kiềm chế xuống đáy lòng. Nhưng anh lúc này, chỉ cần sợi dây kia kéo xuống, cho dù là chuyện điên rồ gì anh cũng dám làm.

Lê Phù luôn nói anh điên rồi.

Anh không phủ nhận.

Lạch cạch một tiếng, tất cả đèn trong phòng khách đều tắt đi.

Tiếng Hứa Sâm vang lên trong căn phòng tối không thấy năm ngón tay: "Ôn lại trò chơi kích thích nhất trong party tốt nghiệp của chúng ta, hôn môi trong âm thầm. Tớ biết có vài người vẫn còn thích nhau, có thể nối lại quan hệ như trước được hay không, tự mình cố gắng lên. Còn nữa, chú ý chừng mực, chỉ có thể như chuồn chuồn lướt nước thôi."

Từ trước đến nay Lê Phù đều không tham gia loại trò chơi này, cô yên lặng dịch đến vị trí khuất nhất, ra vẻ chuyện không liên quan đến mình. Dù sao trò chơi này cũng chỉ diễn ra trong một phút đồng hồ, rất nhanh sẽ kết thúc.

Nhưng quanh cô đều là tiếng bước chân loạn xạ.

60 giây trôi qua, cùng với những tiếng thét chói tai nối tiếp nhau, đèn bị bật lên.

Có người được hôn, có người đứng nhìn.

Trong đám bạn học quả thật có hai đôi xem như gương vỡ lại lành, bên chưa từ bỏ ý định muốn mượn cơ hội đốt lại lửa tình.

Có một nam sinh đã thích thầm Lê Phù từ cấp 2, nhưng vì hướng nội nên chưa bao giờ dám tỏ tình. Tuy vậy, cậu ta vẫn mượn cơ hội tìm kiếm vị trí chính xác của cô, từ từ tiếp cận. Nhưng vì mọi người chạy lộn xộn, cuối cùng cậu ta vẫn kẹt ở khúc chuẩn bị hôn cô.

Lê Phù cười né tránh nam sinh, hóa giải sự xấu hổ.

Thật ra chỉ là một đoạn nhạc đệm thú vị, thực tế cũng chưa phát sinh chuyện gì, thậm chí miệng còn chưa đụng tới. Nhưng Châu Ánh Hi ngồi trên sofa, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Lê Phù vào phòng bếp uống nước, dường như vừa khéo nghe được âm thanh quen thuộc. Cô cầm cốc nước lặng lẽ dán lên tường gạch men sứ ở lối đi nhỏ, lén nhìn một cái, kinh ngạc phát hiện là Hứa Sâm và Tô Miểu Di.

Tô Miểu Di hơi tức giận: "Hứa Sâm, tôi giải thích lại lần nữa, tôi không cẩn thận đụng phải anh."

Hứa Sâm nhún vai cười: "Anh cũng đã nói gì đâu."

"Vậy biểu cảm vừa rồi của anh là gì, có phải anh cảm thấy tôi vẫn còn thích anh không?"

"Anh không cảm thấy biểu cảm của anh có vấn đề gì, có phải em quá nhạy cảm không?"

Hứa Sâm bất đắc dĩ.

Có lẽ vì vô tình nhắc tới chuyện năm đó, Tô Miểu Di mặt đỏ tai nóng, dùng sức đẩy cậu ra, bóng dáng nhỏ gầy lập tức biến mất trong hành lang.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Như thể nghe được tin đồn long trời lở đất, hai mắt Lê Phù trừng thành chuông đồng.

Thì ra Tô Miểu Di thích A Sâm.

Sau khi trò chơi kết thúc, bữa tiệc cũng kết thúc.

Nam sinh ở tầng một, nữ sinh ở tầng hai, họ mệt mỏi cả ngày đều tự quay về phòng nghỉ ngơi. Trong phòng khách chỉ dư lại mấy nam nữ nghiện nói.

"Đỡ hơn chưa?" Hứa Sâm đi đến bên cạnh sofa.

Ở trong phòng ấm áp nửa tiếng, sắc mặt Châu Ánh Hi có vẻ tốt hơn chút, chỉ có đầu vẫn hơi nhức: "Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn."

"Xin lỗi." Hứa Sâm áy náy chỉ vào nhà: "Có lẽ tôi không tiễn anh được, có mấy bạn học uống say, tôi phải phụ một tay."

Châu Ánh Hi mỉm cười: "Không sao, tôi có thể tự lái xe về."

"Anh đợt chút." Hứa Sâm bảo Châu Ánh Hi bình tĩnh, gọi Lê Phù đến: "Rachel, em có muốn tiễn anh Châu giúp anh không? Tạm thời anh không đi được, lát nữa anh lái xe đến đón em về."

Lê Phù không chút khách khí trừng mắt nhìn cậu, môi mấp máy: "Anh có bị sao không đấy?"

Hứa Sâm đã xác định giữa họ có quan hệ mập mờ, ra hiệu cầu xin: "Giúp anh đi."

"Anh được lắm." Lê Phù nhẹ nhàng đá cậu một cái.

Bên ngoài hơi lạnh, Lê Phù lấy một chiếc áo len dưới tầng khoác lên người. Lúc xuống dưới, trong phòng khách chỉ còn lại Châu Ánh Hi ngồi trên sofa, sắc mặt vẫn còn yếu ớt.

Anh lịch sự mỉm cười: "Cảm ơn em đã đưa anh về nhà."

Lê Phù chỉ liếc anh một cái: "Đi nhanh đi."

…

Xe Châu Ánh Hi lái ở Macao là một chiếc Mercedes-Benz màu đen, lần đầu tiên lái xe sang, Lê Phù cũng không luống cuống, vững vàng lái xe đến đích. Macao rất nhỏ, đi đâu cũng không quá xa, cách biệt thự ven biển cũng chỉ 10 phút lái xe.

Lái xe dọc bờ biển, bên cạnh là những tòa biệt thự.

Rời khỏi nội thành xa hoa phù phiếm, nơi này có rất nhiều phong cảnh thiên nhiên thoải mái.

Trong xe rất tĩnh lặng, Châu Ánh Hi dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, lỗ tai ửng đỏ. Dù Lê Phù có vô tâm, cũng không đến mức không để ý sống chết của anh.

"Châu Ánh Hi, anh thật sự không sao chứ? Nếu không thoải mái, tôi đưa anh đến bệnh viện." Lê Phù hỏi.

Châu Ánh Hi nhắm mắt cười nhẹ: "Em quan tâm anh lắm à?"

Có gì đó đánh vào tim cô, Lê Phù cứng đờ vài giây, nhíu mày: "Anh cũng thành như này rồi, tôi xin anh đừng nghĩ vớ vẩn nữa. Cho dù có là ai đi nữa, thấy bạn của mình bị bệnh đều sẽ tỏ ra quan tâm."

Châu Ánh Hi chỉ khẽ nhướng mày, không đáp lại, hai tay lẳng lặng đè lên nhau.

Hệ thống dẫn đường nhắc nhở đã tới điểm đến, Lê Phù chậm rãi lái xe vào gara, vừa xoay tay lái vừa nhắc nhở anh: "Tôi nghĩ, những gì nên nói tôi đều đã nói trong thư rồi, tôi có cảm tình với anh, nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ muốn yêu đương với anh. Nói như này đi, nếu có nữ sinh khác thích anh, hoặc là anh nói chuyện với nữ sinh khác, tôi cũng sẽ không phản ứng gì."

Một người thân thể không thoải mái, lại nghe được lời cay nghiệt như vậy, sẽ chỉ càng khiến anh không vui, Châu Ánh Hi hít một hơi thật sâu, tạm thời đè sự phẫn nộ dâng lên trong lòng, tránh đề tài không muốn nghe: "Vào cùng anh đi, lát nữa bạn em sẽ tới đón."

"Ừ." Lê Phù cởi dây an toàn.

Diện tích biệt thự cảnh biển này cũng không lớn, tòa nhà ba tầng, nhưng có một vườn hoa nhỏ được chăm sóc, phong cảnh dễ chịu.

Châu Ánh Hi đi phía trước: "Đây là biệt thự nghỉ dưỡng của ba anh ở Macao, bình thường ông ấy không hay tới, chỉ khi rảnh rỗi mới tới nghỉ ngơi vài ngày."

"Ừm, rất đẹp." Lê Phù lại lần nữa cảm thán sự khác biệt giữa người thường với người giàu. Người thường cả đời cũng không mua nổi biệt thự hướng biển, còn với người giàu mà nói, chỉ là một tòa biệt thự mà có thể bình thường ngay cả nghĩ cũng không nghĩ ở.

Sau khi mở khóa vân tay, cánh cửa gỗ nặng nề bị Châu Ánh Hi đẩy ra, anh ấn một ngọn đèn tường ở cửa trước, tiện cho Lê Phù có thể thấy rõ đồ vật. Nhưng đợi đến khi cô thay dép lê xong, anh túm cánh tay cô, đè cô lên tường trắng bên cạnh bức bình phong.

"Châu Ánh Hi, anh buông tay ra." Lê Phù lại bị lừa vào hang cọp, không ngừng giãy dụa.

Âm thanh chói tai vừa rồi đã hoàn toàn đốt cháy lửa giận trong lòng Châu Ánh Hi, hai chân anh dịch sang hai bên, toàn bộ áp sau lưng

Lê Phù, không chừa lại bất kì kẽ hở nào. Bầu ngực sữa của cô có loại cảm giác sắp bị đè nổ tung, mông cũng bị anh ép đến biến dạng. Trong khoảnh khắc giãy dụa vừa rồi, váy đồng phục của cô bị vén lộn xộn lên,vật cứng to nóng dưới người anh, không chút cản trở cọ xát thịt mềm trên mông cô.

Anh dùng cằm nhẹ nhàng cọ má cô: "Anh rất khó chịu, ở cạnh anh, được không?"

Chương 61: Đánh mông trên sofa & Vỗ huyệt (Hơi H)

Đèn tường trước cửa chiếu nghiêng lên người, ngay cả bóng trên mặt đất cũng quấn quýt mập mờ.

Lê Phù bị ép đến mức không thở nổi: "Anh bị cảm, nên uống thuốc nghỉ ngơi đi."

Cô cảm thấy Châu Ánh Hi sốt đến hồ đồ, nếu không thì sao đã bị bệnh rồi mà còn nghĩ đến chuyện này. Nhưng Châu Ánh Hi lại cảm thấy mình rất tỉnh táo, anh ôm cô từ phía sau, hình như hôm nay cô xịt chút nước hoa thơm ngát. Hơn nữa cô còn mặc đồng phục học sinh, còn có vẻ mềm mại của thiếu nữ.

"Em cũng biết anh bị cảm, sao còn nói những lời khó nghe như vậy?" Châu Ánh Hi cúi đầu, vùi vào cổ cô, giọng nói rất nhẹ: "Thư em gửi cho anh, không phải là anh chưa đọc qua, thậm chí anh còn thuộc luôn rồi. Anh biết trong lòng em, anh vẫn chưa đạt tiêu chuẩn, nhưng không phải anh đang cố gắng sao?"

Trong lời nói của anh lộ ra sự tủi thân.

Hơi thở ẩm ướt bao phủ trên cổ và vai Lê Phù, khiến làn da cô ửng đỏ. Cô thừa nhận, Châu Ánh Hi luôn có bản lĩnh khiến trái tim cô đột nhiên mềm nhũn, cô nắm lấy bàn tay trên lưng: "Được rồi, sau này tôi sẽ không nói những lời khó nghe như này nữa, anh đi nghỉ ngơi đi, nhé?"

"Ừm." Châu Ánh Hi giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn, được cô đỡ về phía sofa.

Tuy không thường xuyên đến đây, nhưng ba Châu vẫn mời nhà thiết kế rất xuất sắc, thiết kế căn biệt thự này thành ngôi nhà mang hơi hướng Trung Quốc. Châu Ánh Hi bật một ngọn đèn anh thích nhất trong đại sảnh lên, là một bức tường gạch được nhà thiết kế sắp xếp gọn gàng, chính giữa cắt thành mặt một chiếc quạt. Khi đèn trong bình gốm sáng lên, có một loại yên tĩnh cổ xưa.

Cũng như ở Luân Đôn, anh không thích nhà mình sáng đèn vào ban đêm.

Châu Ánh Hi ngồi trên sofa, kéo tay Lê Phù, ngẩng đầu nhìn cô: "Rót cho anh cốc nước, được không?"

Tình ý nồng nàn trong mắt anh lại đong đầy trong trái tim của Lê Phù, hai người nhìn nhau, trái tim cô mềm nhũn không thể từ chối: "Được."

Lê Phù nhanh chóng vào phòng bếp rót một cốc nước nóng, đưa cốc sứ cho người bệnh ngồi trên sofa.

Sau khi trà nóng làm ấm dạ dày, toàn thân Châu Ánh Hi thoải mái hơn rất nhiều, anh đặt cốc sứ xuống, anh lại giữ chặt tay cô, ngón cái xoa nhẹ lên đốt ngón tay: "Ở lại với anh, nhé?"

Lê Phù chần chừ vài giây, nhỏ giọng nói: "Tôi vẫn nên đợi A Sâm đến đón thì tốt hơn."

Châu Ánh Hi nhìn cô cười, cười cho sự ngây thơ của cô: "Em cảm thấy A Sâm thật sự sẽ tới đón em sao?"

Lê Phù chột dạ cúi đầu, cả người bị Châu Ánh Hi kéo về phía trước, cô tránh né ánh mắt của anh, anh chỉ có thể nhìn vào đáy mắt cô, cười nhẹ: "Bạn của em rất thông minh, đã sớm biết quan hệ của

chúng ta, nếu không thì sao cậu ấy lại cho anh vào nhà nghỉ ngơi, rồi tìm lý do để em đưa anh về."

Anh vươn tay, dùng đầu ngón tay ấn lên chóp mũi cô: "Đồ ngốc."

Vốn dĩ giọng nói của anh rất êm tai, lúc này bởi vì bị cảm mà trở nên khàn khàn. Khi cưng chiều nói ra hai chữ mập mờ này, cho dù biết rõ là một cái bẫy, cũng cam tâm tình nguyện nhảy vào.

Trái tim Lê Phù run lên, sắc mặt ửng hồng, giây tiếp theo, cô bị Châu Ánh Hi ôm lấy, ngã xuống sofa, cô cứ như vậy đụng vào lồng ngực nóng bỏng của anh. Hai chân anh dang sang hai bên, để cô nằm lên trên người mình. Váy đồng phục học sinh rất ngắn, bị ép vén lên lộ ra nửa bờ mông của cô.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Một tay Châu Ánh Hi ôm chặt eo nhỏ mềm mại trước mặt, một tay duỗi xuống, đánh nhẹ lên bờ mông săn chắc của cô.

"Sao anh lại đánh tôi?" Lê Phù chôn đầu bên cổ anh giận dữ hét lên.

"Bởi vì em không nghe lời."

"Tôi không nghe lời lúc nào?"

"Váy đồng phục của người khác dài như vậy, sao của em lại ngắn thế này."

"Dài vậy rất xấu, ngắn chút mới đẹp."

Bốp, Châu Ánh Hi lại đánh lên mông cô lần nữa, dạy dỗ cái miệng nghịch ngợm bướng bỉnh của cô. Anh không nói gì, nhưng tiếng thở dốc dồn dập vô hình tạo cho Lê Phù cảm giác áp bức, cô lại lần nữa cảm nhận được sự mạnh mẽ của anh trong chuyện này.

“A…” Anh đánh một cái, cô hét một tiếng, thịt hai bên mông rung lên như sóng nước.

Quần lót cotton màu trắng bao quanh bờ mông như đào mật kia, bình thường khi mặc quần áo, nhìn qua nhỏ nhắn, nhưng thật ra rất săn chắc, đầy đà. Cho nên Châu Ánh Hi rất thích đánh mông cô, thích xúc cảm trong lòng bàn tay, cũng thích nghe tiếng kêu của cô, còn có mấy tiếng rên rỉ khó chịu.

Làn da trắng nõn hằn lên dấu tay năm ngón nhợt nhạt, có lẽ là cảm giác tương phản giữa đồng phục học sinh và âu phục, khiến lúc này Lê Phù có loại ảo giác thiếu nữ mới lớn bị tên cặn bã khoác âu phục, giày da nhã nhặn bắt nạt.

Châu Ánh Hi quay đầu hôn lên vành tai Lê Phù: “Có đau không?”

Bị đánh mông là chuyện rất xấu hổ, Lê Phù nhăn mặt nói: “Anh phiền chết đi được.”

Đây cũng chỉ là món khai vị thôi, Châu Ánh Hi cúi đầu dụ dỗ cô: “Bé cưng, để anh chạm vào em, nhé?”

Trái tim Lê Phù thắt lại, đang phản kháng lần cuối: “Anh nhanh uống thuốc rồi đi ngủ đi…”

“Sờ em anh mới ngủ được.”

“Có chó mới tin anh.”

Chú thỏ nhỏ bình thường vui vẻ, nhanh mồm nhanh miệng, thỉnh thoảng tính tình nóng nảy còn rất thích cắn người, nhưng mỗi lần rúc vào lòng anh, lại hành động yếu ớt mong manh. Chút tương phản như vậy, khiến Châu Ánh Hi cứng thêm một vòng.

Anh ôm lấy Lê Phù, hai người đổi vị trí, để cô ngồi trên sofa.

Lê Phù ngồi quỳ trên sofa, tóc rủ xuống áo sơ mi trắng lộn xộn, vạt áo nhăn nhúm bị vén ra ngoài. Châu Ánh Hi đứng cạnh sofa, nhìn chằm chằm con mồi của mình, như thể có thể một ngụm buốt cô vào bụng bất cứ lúc nào.

Anh ngồi xổm xuống, cách tất trắng chạm vào chân cô: "Tách chân ra, được không?"

"Anh điên à?" Chắc chắn Lê Phù sẽ không làm ra tư thế tục tĩu này.

Nhưng dường như Châu Ánh Hi đến là để chế ngự cô, anh hôn dọc theo bắp chân cô lên đến đùi. Anh hôn rất nhẹ nhàng, khiêu khích cả người cô run lên, thân thể bị kích thích nổi lên phản ứng.

Giọng nói của anh rơi xuống dưới váy: "Bé cưng, rất muốn chạm vào em."

Trái tim lại bị sự dịu dàng của anh kéo chùng xuống một tấc, hai chân Lê Phù cử động rõ ràng, nhưng cô vẫn không dám làm ra tư thế kia. Thấy cô thẹn thùng, Châu Ánh Hi nâng hai chân cô lên, giúp cô điều chỉnh đến vị trí thích hợp, chân tách thành hình chữ M gợi cảm.

"Châu Ánh Hi, nhất định phải dùng tư thế này sao…" Cô căng thẳng, mắt cũng không dám nhìn anh.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Châu Ánh Hi lại dỗ dành: "Sờ như này em sẽ rất thoải mái."

Anh kéo khăn giấy ướt từ phía sau, lau sạch ngón tay xong thì chậm rãi cởi chiếc quần lót duy nhất che đi sự xấu hổ dưới váy. Lê Phù lén thấy anh vò quần lót của mình ném lên ghế bên cạnh, lập tức mặt đỏ tai nóng. Anh quay đầu lại, nhìn cô trước rồi sau đó mới thưởng thức bộ phận riêng tư hoàn toàn bại lộ dưới váy.

Lông mu thưa thớt phủ trên thịt non của âm hộ, có lẽ do sự tiếp xúc da thịt vừa rồi, trên miệng huyệt dính chút chất lỏng, bóng loáng, hình như còn có nước từ bên trong chảy ra, nhưng không quá nhiều.

"Không nghĩ tới anh lại biến thái đến vậy." Lê Phù bị nhìn chằm chằm, mặt nóng như nước sôi.

Sợ tay mình lạnh, Châu Ánh Hi xoa lòng bàn tay cho ấm trước, sau đó phủ lên toàn bộ âm hộ của cô, nhẹ nhàng xoa xoa phần thịt mềm dưới lòng bàn tay: "Bởi vì ở chỗ nào em cũng xinh đẹp."

Mới bị xoa qua xoa lại hai cái, Lê Phù đã mẫn cảm đến mức toàn thân không nhịn được run rẩy, tiếng hô hấp ngày càng gấp gáp.

Váy đồng phục bị vén đến hông, đôi chân mảnh khảnh mở rộng ra, toàn bộ huyệt nhỏ và lông mu đều như một khu rừng ẩm ướt, đẫm nước. Thật ra động tác của Châu Ánh Hi không mạnh, thậm chí dịu dàng lạ thường, trong tiếng dỗ dành không ngớt của anh, cảm giác ngứa ngáy thoải mái len lỏi trong da thịt, khiến cô quên mất cả sự căng thẳng.

"Thoải mái không?" Châu Ánh Hi dùng lòng bàn tay xoa nắn huyệt nhỏ đầy đặn của cô từ dưới lên trên, chất lỏng kéo thành tơ dính đầy kẽ tay và lòng bàn tay anh, cánh môi bị xoa nắn lật lên.

Hai tay chống hai bên, Lê Phù ngẩng cần cổ thon dài, nhắm hai mắt rên nhẹ: "Ừm, ừm, thoải mái…"

"Có muốn xoa chỗ đó không?" Châu Ánh Hi vừa dỗ vừa xoa.

"Ừm…" Ý thức trong đầu Lê Phù đã bị khoái cảm tinh tế cắn nuốt.

Ngón tay dính chất lỏng ấn vào hạt đậu nhỏ trong thịt, Châu Ánh Hi dùng lòng bàn tay xoa nắn, ngón tay khép lại không ngừng xoa bóp âm vật. Khoái cảm từ tinh tế như dòng điện biến thành cơn sóng lớn mãnh liệt, trong nháy mắt xông về phía Lê Phù. Khi độ mẫn cảm đạt

đến giới hạn, cô suýt nữa kẹp chặt hai chân lại, giữa môi không còn là tiếng rên rỉ, mà là tiếng kêu đầy dục vọng.

"A, a… Châu Ánh Hi…"

Biết đây là tín hiệu cầu cứu của cô, nhưng Châu Ánh Hi thích nhìn cô cầu xin mình thương xót, khuôn mặt đỏ bừng bối rối, biểu cảm mê man, đôi môi phấn hồng bên dưới mở rộng, môi phía trên cũng hơi hé mở, thở dốc. Trong mắt anh như chứa lửa, gậy thịt trong âu phục cương cứng khó chịu, anh đột ngột ấn mạnh lòng bàn tay về phía miệng huyệt.

Anh từ xoa nắn nhẹ nhàng, biến thành đè ép hung ác.

Cơ thể như đang sôi trào, Lê Phù nắm chặt vải trên ghế sofa, cô bị khoái cảm bao vây, nhíu mày lắc đầu thiếu kiên nhẫn: "Không phải anh nói không sờ sao?"

Đến cái bước này rồi, mà vẫn thật sự cho rằng chỉ sờ sờ thôi.

Châu Ánh Hi bỗng cảm thấy cô càng thêm đáng yêu, vì thế anh càng nỗ lực dùng bàn tay nóng đỏ của mình vỗ lên huyệt nhỏ của cô: "Sờ chút thì sao mà đủ, anh muốn em thoải mái hơn."

Chương 62: Sofa play – 1 (H)

Hình tượng nho nhã của Châu Ánh Hi dần sụp đổ trong lòng Lê Phù, trong đêm tối đèn tắt, sự mạnh mẽ, ham muốn chinh phục trong lòng anh, thậm chí sở thích tiềm ẩn không hề che giấu thể hiện ra với cô. Đêm đầu tiên, cô rất lo lắng, lần gặp lại đó là sự kinh ngạc, mà lần này, cô có vẻ thích thú nhiều hơn.

Đương nhiên, có thể giúp cô mỗi lần đều tiến vào trạng thái nhanh hơn lần trước, là bởi vì kỹ năng của anh ngày càng thuần thục. Dù tay anh đang vỗ lên huyệt nhỏ của cô, nhưng kiểm soát độ mạnh yếu vô cùng tốt, sẽ không mạnh đến mức làm cô đau nhưng cũng không nhẹ đến mức làm cô không có chút khoái cảm nào.

"Châu Ánh Hi, có phải anh từng làm với người khác rồi không?" Lê Phù cắn môi, run giọng hỏi.

Đàn ông thật sự sẽ có thiên phú trời sinh sao? Cô không tin lắm, anh thành thạo như một cao thủ mình đầy kinh nghiệm.

Châu Ánh Hi cười khẽ: "Ngoại trừ em, anh chưa từng làm chuyện này với ai."

Anh ngước mắt lên, cười một tiếng: "Em ghen, hay là muốn khen anh?"

"Tôi không nên hỏi anh, a…"

Lê Phù đột ngột bị những cái vỗ với tần suất cực nhanh cắt đứt lời muốn nói, chỉ còn lại tiếng rên rỉ.

Huyệt nhỏ trắng hồng bị vỗ phát ra tiếng nhớp nháp, ngọn lửa trong người Châu Ánh Hi tập trung hết trên cổ, anh thu tay lại đặt trên đầu gối cô, vặn cổ. Một tay anh nới lỏng cà vạt, sau đó ném xuống thảm, tay phải không dừng lại, huyệt nhỏ trắng hồng đã bị tạo thành bọt trắng.

"A, a…" Lê Phù sắp điên rồi, chỉ là màn dạo đầu đã kích thích cô có cảm giác cao trào: "Mạnh quá, Châu Ánh Hi… Mạnh quá…"

Trong phòng chỉ có bật một ngọn đèn trang trí, nhưng cũng có thể thấy rõ đồng phục học sinh của cô ướt đẫm mồ hôi, áo sơ mi quá mỏng, đường viền áo ngực như ẩn như hiện. Cô hét lên đầy ham muốn, Châu Ánh Hi càng không chịu nổi, ngọn lửa trong mắt ngày càng sáng, anh rụt bàn tay trơn trượt dính nhớp lại: "Thật xin lỗi, làm đau em rồi."

Lê Phù đá vào vai anh: "Đồ biến thái."

Châu Ánh Hi nắm lấy mắt cá chân cô, nhìn chăm chú vào mắt cô: "Bé cưng, cho anh vào, nhé?"

Ngón cái của anh xoa từ mắt cá chân đến bắp chân, giúp cô thả lỏng.

"Châu Ánh Hi, sau này chắc chắn anh rất biết lừa gạt phụ nữ." Lê Phù nhẹ nhàng trừng mắt.

Châu Ánh Hi cúi đầu hôn lên đầu gối cô: "Anh rất chung thủy, sao anh phải lừa gạt người phụ nữ khác?"

Ngụ ý là: Anh chỉ lừa em thôi.

Lê Phù quay đầu không mắc câu của anh.

Hô hấp của Châu Ánh Hi nặng nề, gậy thịt trong quần âu cứng thêm

một vòng, khiến anh khó chịu. Ánh mắt anh dịu dàng, đổi cách hỏi cô: "Bé cưng, có muốn làm với anh không?"

Từ nhỏ đến lớn Lê Phù rất ghét bị người ta ép buộc làm gì, dường như đã gặp được người có thể trị cô, giọng nói quá dịu dàng của anh khiến cô hơi thất thần. Cái miệng nhỏ nhắn này không phản nghịch nổi, không từ chối cũng không đồng ý.

Châu Ánh Hi cởi âu phục, đặt lên bàn trà phía sau, áo sơ mi trắng bên trong phủ một tầng mồ hôi nóng hổi. Anh đi vào trong tủ lấy ra một hộp bao cao su, vừa đi vừa mở hộp.

"Châu Ánh Hi, sao chỗ nào anh cũng giấu mấy thứ này vậy." Lê Phù kinh ngạc: "Lẽ nào anh đã sớm ủ mưu rồi à? Quan hệ giữa anh và Lê Ngôn tốt như vậy, chắc chắn anh ấy đã lặng lẽ nói cho anh biết lịch trình của tôi, chắc chắn anh đã sớm nghĩ kỹ rồi mới dẫn tôi tới đây."

Châu Ánh Hi thừa nhận một nửa, phủ nhận một nửa: "Lê Ngôn nói cho anh biết lịch trình của em, nhưng anh cũng phải đến Macao sắp xếp công việc."

Lê Phù vừa nhìn anh tháo bao cao su vừa hỏi: "Có phải sau khi đàn ông mất zin thì sẽ đặc biệt ham muốn không? Sao tôi cảm giác ở đâu anh cũng có thể động dục với tôi vậy."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Sau khi ném vỏ đi, Châu Ánh Hi ngồi xuống cạnh cô, gật đầu: "Ừ."

"…" Cô không nên hỏi.

Châu Ánh Hi duỗi tay chạm vào má Lê Phù: "Nhưng anh cũng hy vọng một ngày, em có thể làm nũng với anh, chủ động yêu cầu, anh nhất định sẽ thỏa mãn em."

Lê Phù ngước khuôn mặt xinh đẹp lên, nghịch ngợm nheo mắt: "Tiếc thật đấy, tôi chỉ biết làm nũng với bạn trai thôi."

Ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm cô vài giây, sau đó, Châu Ánh Hi quỳ xuống sofa. Anh cởi dây lưng, quần lót và quần âu ra, nhưng giữ lại áo sơ mi trắng công sở trên người.

Trước khi đeo bao cao su vào, Châu Ánh Hi hỏi cô: "Có muốn sờ không?"

"Tôi không thèm." Lê Phù xoay đầu.

Giọng Châu Ánh Hi thấp hơn: "Vậy dùng chân sờ, được không?"

Môi của cô vừa muốn nói ra hai chữ "không muốn", nhưng hai chân đã bị anh kéo đi, đôi vớ trắng vẫn chưa cởi ra, hai chân mang vớ phủ lên dương vật đã cương cứng, thay thế tay làm động tác vuốt lên xuống. Đây là lần đầu tiên cô làm loại chuyện này, mắt cũng không dám nhìn xuống, nhưng da thịt trên hai chân cô như bị một quả cầu lửa bao bọc.

Châu Ánh Hi nghiến chặt quai hàm, yết hầu sắc bén lăn lộn, mặt và lỗ tai đều đỏ như máu: "Thoải mái quá, bé cưng giỏi ghê."

"Nóng quá…" Chân Lê Phù run rẩy.

"Bé cưng nhìn một cái đi, được không?"

"Tôi không muốn nhìn."

"Không sao, đừng xấu hổ."

Lê Phù lại bị lừa và cũng vì tò mò, cô nghiêng đầu thấy giữa hai chân mình nhét một vật thô cứng. Lần nào cô cũng phải cảm thán, trước kia cô cho rằng chỉ có đàn ông Âu Mỹ mới có kích thước kinh người như vậy, không nghĩ tới đàn ông châu Á nhã nhặn cũng có thể

có vật thô dài như vậy. Hơn nữa tuy dã man, nhưng hình dáng đẹp mắt, màu sắc cũng sạch sẽ.

Thấy cô mê mẩn, khóe miệng Châu Ánh Hi nhếch lên, tiếp tục dỗ dành: "Cho vào người bé cưng nhé?"

Lê Phù vốn không có thói quen nói lời tục tĩu, trên cổ lại đỏ ửng.

"Được không?" Rõ ràng giọng điệu của anh đã mạnh mẽ hơn, nhưng ánh mắt vẫn dịu dàng.

Cả người cô dường như bị bao vây bởi sự kiêu ngạo của anh, cô mềm lòng, đành buông vũ khí đầu hàng: "… Được."

Lê Phù bị Châu Ánh Hi kéo từ trên sofa xuống, đưa lưng về phía anh, mặt hướng về phía sofa, mép váy đồng phục bị nhét trong khe thắt lưng, anh ra lệnh cho cô chống hai tay xuống sofa, nhấc mông lên thật cao. Dấu tay vốn đã biến mất lại bị anh đánh đỏ lên, tiếng da thịt giòn tan kích thích màng nhĩ của hai người.

Một chân Lê Phù bị nâng lên, một chân khác cố chống trên thảm, dương vật sưng tấy thô bạo cắm nghiêng vào trong huyệt nhỏ nóng ẩm, cắm rất thuận lợi. Châu Ánh Hi nâng đôi chân dài mảnh khảnh của cô lên, hung bạo đẩy hông đâm vào nơi sâu nhất trong huyệt, quy đầu tròn trịa đâm vừa mạnh vừa sâu, cô ngửa đầu run rẩy rên rỉ.

Không làm theo quy luật chín nông một sâu gì cả, chỉ không ngừng hung ác đâm sâu vào, Lê Phù siết chặt eo, tay suýt nữa run rẩy rơi từ trên sofa xuống. Châu Ánh Hi ưỡn hông, mông thịt săn chắc bị đụng đến run rẩy, chân được nâng lên, lỗ huyệt hoàn toàn lộ ra trong không khí. Nước ở chỗ đang dính vào nhau chảy xuống, anh làm rất hung hăng, nước bắn tung tóe.

Tiếng va chạm kịch liệt không ngừng quanh quẩn trong phòng

khách.

"Nóng… Nóng quá…" Lê Phù thở gấp, vệt đỏ trên mặt ngày càng đậm.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Châu Ánh Hi ra lệnh, mang theo sự dỗ dành dịu dàng: "Bé cưng tự cởi ra, nhé?"

"… Ừm."

Châu Ánh Hi thả chân Lê Phù xuống trước, cô chậm rãi đứng thẳng dậy, hai tay bủn rủn cởi nút áo, lại bị anh ra lệnh xoay người, cởi ra. Cô đã mất ý thức từ chối, ngoan ngoãn xoay người, cởi bỏ cúc áo sơ mi đồng phục, bầu ngực trong áo lót ren dường như lớn thêm một vòng nhỏ.

"Cởi cả đồ lót ra." Châu Ánh Hi tiếp tục ra lệnh, nhìn chằm chằm vào ngực cô.

Tay Lê Phù vòng ra sau cởi áo ngực, ném cả áo lót và áo sơ mi xuống đất, trên người cô chỉ còn lại chiếc váy kẻ sọc và vớ trắng của học sinh. Bầu ngực không quá lớn nhưng mềm mại, mê người, khiến người ta muốn cắn một cái.

"Bé cưng, cầm cho anh ăn được không?" Châu Ánh Hi không nhịn được ánh lửa trong mắt.

Có lẽ đã từng tiếp xúc thân thể thân mật vào lần, sau khi Lê Phù tiến vào trạng thái thì sẵn lòng phối hợp với anh. Đầu tiên, cô xấu hổ nâng bầu ngực trắng sữa của mình lên, đẩy về phía trước. Anh cúi người xuống, ngậm lấy một bên, quá mềm mại như đang ngậm kẹo dẻo ngọt ngào tan trong miệng. Anh thay đổi góc độ liếm mút, phát ra tiếng mút mát dâm đãng.

Khi răng anh cọ vào đầu vú, Lê Phù nức nở thành tiếng.

Châu Ánh Hi ngậm đủ rồi, hôn lên cần cổ trắng tuyết của cô, ôm cô ra sau sofa bởi vì như vậy sẽ có thể cho cô chống đỡ, khi vào từ phía sau sẽ thoải mái hơn. Anh nâng chân cô lên, một lần nữa cắm dương vật vào, nặng nề đẩy vào trong huyệt, mạnh đến mức ngón tay cô cắm sâu vào sofa.

Đôi chân mảnh khảnh được nâng lên thật cao, Châu Ánh Hi không kiêng nể gì mà đâm vào, cơ mông căng cứng không ngừng dùng lực, cắm vào chỗ sâu nhất trong người Lê Phù. Trên người không có chút dấu vết nào, nhưng cô vẫn nóng, da thịt mỏng manh đổ mồ hôi, huyệt nhỏ phía dưới mỗi lần đều cả dương vật vào nơi sâu nhất, cô hơi không chịu nổi cầu xin anh: "Anh làm tôi nhẹ chút đi… Chút nữa lại, mạnh…"

"Không chịu nổi?" Châu Ánh Hi dịu dàng hỏi.

Lê Phù ừ một tiếng dài.

"Nhịn chút nhé?"

"Không muốn nhịn, anh cọ nhẹ trước đã."

Hiếm khi Lê Phù rên rỉ cầu sự thương xót, nhưng Châu Ánh Hi vẫn vô tình từ chối, anh ưỡn eo hung bạo cắm vào trong, cơ thể cô run rẩy rã rời, huyệt nhỏ ăn dương vật càng lúc càng sưng tấy kia, cảm giác tê dại lan tràn từ chân lên lưng. Cho đến khi nhấn chìm cô, cô bắt đầu khóc nức nở: "Châu Ánh Hi, tôi bảo anh nhẹ chút…"

Châu Ánh Hi thở hổn hển, không phải anh không muốn nhẹ, mà là anh không nhẹ được, chỉ hận không thể làm đến khi cô cao trào liên tục thậm chí là phun nước. Anh lại đâm thêm vài cái, đột ngột dừng lại, vén sợi tóc ướt đẫm mồ hôi trên cổ cô ra: "Gọi tên anh cho hẳn hoi."

Lê Phù miệng đắng lưỡi khô nuốt nước bọt, gọi tên anh: "Châu Ánh Hi…"

Dường như Châu Ánh Hi chưa hài lòng, khẽ cười: "Bỏ họ đi, gọi nhẹ nhàng một lần thì anh sẽ di chuyển."

Cho dù không muốn, nhưng cô không chịu nổi sự hung ác của anh, Lê Phù rưng rưng nước mắt, giọng nói vẫn nhẹ nhàng gọi ra xưng hô khiến cô buồn nôn: "Ánh Hi…"

Lần này Châu Ánh Hi rất hài lòng, anh cũng chậm lại, nhưng chưa hài lòng dỗ dành cô: "Bé cưng, gọi thêm lần nữa."

Cảm giác chua xót giữa hai chân sắp nuốt chửng Lê Phù, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời: "Ánh Hi…"

Thật ra giọng nói của cô cũng rất êm tai, nhưng Châu Ánh Hi cảm thấy giọng nói mỗi lần cô không được ăn ngon lại càng êm tai hơn, là cảm giác yếu ớt bình thường không có. Anh rất thích.

Chương 63: Sofa play - 2 (H)

Sau khi làm trên sofa xong, Châu Ánh Hi ôm Lê Phù về phòng ngủ, anh mặc cho cô một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, cùng ngồi trên giường uống nước ấm làm dịu cổ họng khô khốc với cô.

Nghe thấy anh ho khan mất tiếng, Lê Phù dùng cùi chỏ huých anh: "Anh đi tắm rửa, sau đó uống thuốc rồi đi ngủ đi."

Châu Ánh Hi cầm cốc, nhìn về phía cô: "Thỏa mãn rồi à?"

Hai người hoàn toàn đang nói về hai chuyện khác nhau.

Lê Phù lườm anh một cái: "Thầy Châu, biết ngài lợi hại rồi, không cần chứng minh."

Châu Ánh Hi đặt cốc thủy tinh ấm áp xuống, lại ôm lấy cô. So với lúc làm tình, dường như anh thích ôm hơn, có loại cảm giác hạnh phúc yên bình lại thân mật.

"A…" Lê Phù đột nhiên ôm vai phải, than đau.

Châu Ánh Hi lo lắng hỏi: "Sao thế?"

"Hôm qua tôi vừa đi xăm, anh làm tôi đau."

"Xăm hình?"

Vừa nãy ánh đèn trong phòng khách quá tối, Châu Ánh Hi cũng không chú ý tới trên vai Lê Phù có hình xăm, anh nhẹ nhàng cởi áo

sơ mi thay cô, thấy được một chuỗi chữ cái và chú bướm rất nhỏ. Anh ghé sát lại nhìn, là từ tiếng Pháp quen mắt: "S"envoler". Nghĩ tới một sự trùng hợp, khóe miệng anh hiện lên nụ cười yếu ớt, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ khen một câu rất xinh đẹp.

Lê Phù nhận lấy lời khen.

"Có đỏ không?"

"Không."

Có lẽ do vừa rồi anh ôm cô có hơi dùng sức, chắc hẳn không có vấn đề gì, vì vậy Lê Phù mặc lại áo sơ mi, chuẩn bị đứng dậy đi tắm: "Được rồi, tôi đi tắm trước, chút nữa tôi sẽ sang phòng cho khách ngay."

Nhưng Châu Ánh Hi lại kéo cô vào trong ngực, để cô mặt đối mặt ngồi trên đùi mình, yên lặng ngẩng đầu ép cô há miệng quấn lấy đầu lưỡi của cô, đầu của cô bị hai bàn tay to lớn ôm chặt. Trong nháy mắt có một loại ảo giác bị cưỡng hôn, tiếng rên rỉ trong cổ họng biến thành tiếng nức nở khó kiềm chế.

Châu Ánh Hi hôn mãnh liệt, như muốn cướp đoạt không khí trong miệng Lê Phù, khiến cô khó thở vì thiếu oxy. Mà khi anh đột nhiên trở nên dịu dàng, cô dần có không gian hô hấp, hai người đều nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn triền miên lãng mạn trong đêm. Lúc hai đôi môi tách ra, bên khóe miệng còn kéo ra một sợi chỉ bạc.

Ánh mắt hai người đều ướt át, trong cái nhìn nhau đầy trìu mến, Lê Phù lại bị Châu Ánh Hi kéo vào trạng thái. Cô thấy anh chạm vào một chiếc bao cao su mới, thay ngay dưới mí mắt của cô. Nhưng cô nhớ rõ mình có lén nhìn bao cao su mới dùng hết chứa đầy tinh dịch đậm đặc, sao anh vẫn còn sức để làm thêm lần nữa chứ.

Mấy người bại hoại nhã nhặn đúng là đáng sợ nhất.

Châu Ánh Hi sờ sờ cánh tay Lê Phù: "Anh sợ đè lên hình xăm của em thì em sẽ đau, em tự động được không?"

Thấy cô do dự, anh hôn lên ngực cô: "Thử xem, nếu không thoải mái thì chúng ta dừng lại."

"Ừm." Cô gật đầu.

Rèm cửa trong phòng ngủ chỉ kéo một nửa, bởi vì bên ngoài hướng ra vườn hoa tư nhân nho nhỏ, nên hai người cũng không ngại mở rộng cửa phòng đón gió xuân, trên cửa sổ thủy tinh là bóng dáng hai người vui vẻ ân ái.

Mái tóc dài như tơ lụa rơi xuống vai, Lê Phù tìm một tư thế thoải mái nhất ôm Châu Ánh Hi. Mái tóc dài ngang eo lay động theo cơ thể cô, thi thoảng sẽ lộ ra hình xăm bươm bướm xinh đẹp kia và đường cong duyên dáng trên lưng cô. Anh chống sau lưng cô, lồng ngực nóng hổi dán sát vào ngực cô, lúc cô di chuyển lên xuống, bầu ngực mềm mại cọ xát khiến anh nóng máu.

Nửa đoạn đầu, Châu Ánh Hi để Lê Phù tự động, cô không biết làm cho lắm chỉ nâng mông lên xuống theo tiết tấu của anh, mỗi lần thân thể hạ xuống, mông đều sẽ đè lên hai hòn bi của anh dùng sức nuốt vào dương v*t sưng tấy kia. Thịt trên mông không ngừng va chạm vào đùi anh, tiếng da thịt bạch bạch vang lên không dứt.

Tư thế nữ trên nam dưới rất dễ vào sâu, dương v*t thô cứng đỏ hồng đâm thẳng vào nếp gấp trong huyệt, mỗi lần ăn Lê Phù đều thét lên, mới lên xuống hơn chục cái, cô đã mất hồn, trong mắt có sương mờ. Tính cách bình thường đôi khi nhìn giống chị đại, nhưng thật ra trong chuyện thân mật, cô chính là một quỷ nhỏ yếu ớt rất biết làm nũng.

Tiếng rên rỉ của cô rất ngọt ngào, biến thành thuốc kích thích dục vọng của Châu Ánh Hi.

Đột nhiên, anh ưỡn hông hung hăng thúc lên. Lúc cô đã làm chủ tình hình còn có thể để mình có không gian hô hấp, nhưng sau khi thân phận người cầm quyền giao cho anh, mất đi quy luật giảm xóc. Nâng mông cô lên, sau đó lại buông tay, lặp đi lặp lại nuốt dương v*t đến cùng, trong huyệt bị đâm đến mềm nhũn chảy ra dòng nước ấm áp nhớp nháp xuống chân anh.

Lê Phù bị vật cứng bên dưới đâm đến run rẩy, cô càng ôm chặt Châu Ánh Hi hơn, tựa lên cần cổ đẫm mồ hôi của anh, phát ra tiếng khóc yếu ớt.

Cô đấm vào lưng anh một cái, không nhịn nổi muốn mắng chửi: "Dài quá, cứng quá… Đâm vào bụng tôi rồi…"

Châu Ánh Hi cười cười, tạm thời không để ý đến sự đau đớn của Lê Phù, lại nâng mông cô lên. Sau khi nhấc mông lên một lúc, anh thay đổi tư thế, ôm cô lên giường, để cô thoải mái nằm lên gối. Sau đó dùng tư thế truyền thống, quỳ gối giữa đùi cô, dùng gậy th*t vỗ nhẹ lên miệng huyệt của cô cọ xát vài cái.

Tuy cách một lớp bao cao su mỏng manh, nhưng Lê Phù cũng có thể cảm nhận được xúc cảm da thịt của dương v*t, bị anh khiêu khích khiến cả người cô ngứa ngáy. Nhất là khi quy đầu cố ý chen vào miệng huyệt nhưng lại đột ngột rút ra, cô thấy đây là đang muốn giết cô: "Đừng cọ nữa…"

Châu Ánh Hi lại dùng quy đầu ấn lên huyệt nóng, muốn dụ dỗ cô: "Muốn cắm vào sao?"

Lê Phù bướng bỉnh không muốn nói ra những lời kia, nhưng phản ứng bản năng của cơ thể khiến cô nhẹ nhàng gật gật đầu: "... Ừm, muốn…"

Châu Ánh Hi một lần nữa nhét dương v*t vào trong huyệt, một cú đâm mạnh mẽ khiến cô thất thần, cô vô thức xoay đầu, tránh ánh mắt thẳng thắn của anh, anh không hài lòng, ra lệnh cho cô: "Nhìn

anh làm.”

Lê Phù nhắm mắt thở gấp: “Anh cứ làm việc của anh đi.”

Châu Ánh Hi nhéo cằm cô, anh xoay mặt cô lại, động tác trên tay rất mạnh mẽ, nhưng giọng nói lại vô cùng dịu dàng: “Muốn bé cưng nhìn anh làm.”

Cô bị ép ngẩng đầu chạm mắt với anh, ngửa đầu thở dốc, ngũ quan tinh xảo nhăn lại, gương mặt ửng đỏ: “Nóng quá…”

“Nóng chỗ nào?”

“Chỗ của anh.”

Làm sao bây giờ, cô đáng yêu quá, Châu Ánh Hi hận không thể ôm cô, không biết mệt mỏi làm cả đêm, muốn cho gậy th*t cắm trong thân thể cô hòa làm một với cô. Ngay cả anh cũng cảm thấy đây là một chuyện rất đáng sợ, trước khi bị cô thu hút, anh không biết mình là một kẻ cuồng dâm.

Châu Ánh Hi bỗng muốn hôn lên hình xăm vừa làm của cô, anh lật người Lê Phù lại để cô nằm sấp trên tấm chăn mềm mại, thân hình cao lớn của anh áp sau lưng cô, dương v*t từ phía sau cắm vào trong huyệt của cô. Vừa rồi cọ xát mấy cái, thật ra hai người cũng đã gần cao trào, anh không thử thêm cách thức nào khác, đè lên người cô, gậy th*t tàn nhẫn cắm trong huyệt.

Cặp mông mềm mại như đào mật của cô đã bị thân thể anh đè ép đến biến dạng, hai tay anh dùng sức chống lên giường, gân xanh trên cánh tay nổi lên, đường cong cơ bắp hết sức rõ ràng. Anh cúi đầu, hôn lên hình xăm chú bướm trên vai cô, sau đó tăng tốc độ cắm rút, gậy th*t đỏ tươi nhanh chóng ra vào trong huyệt.

Lê Phù dưới thân kịch liệt thở dốc, nước trong huyệt không ngừng chảy ra ngoài, làm ướt chỗ giao hợp của hai người, ga trải giường

đều bị chất lỏng dâm đãng thấm ướt. Ngọn đèn đầu giường nhẹ chiếu lên người họ, Châu Ánh Hi vốn bị cảm, tiếng thở hổn hển nghe càng thêm gợi cảm.

"A, a…" Tần suất nhanh hơn khiến cả người Lê Phù như bị điện giật, giọng nói bị sự va chạm mạnh mẽ ở thân dưới ngắt quãng: "Châu Ánh Hi, Châu Ánh Hi..."

Huyệt non càng kẹp càng chặt, Châu Ánh Hi bị cắn đau, anh thở hổn hển: "Sao vậy? Đau à?"

"Không phải."

Lê Phù lắc đầu, nhưng xấu hổ chậm chạp không nói nên lời, Châu Ánh Hi nhạy cảm nhận ra được phản ứng của cơ thể cô, thay cô nói: "Có phải muốn phun rồi không?"

Sắc mặt Lê Phù đỏ bừng, cô mơ mơ màng màng gật đầu: "Ừm."

"Nhịn thêm chút nữa."

Châu Ánh Hi đẩy gậy th*t vào chỗ sâu nhất trong huyệt, nước bên trong bị chặn lại, dường như chỉ cần rút gậy th*t ra, van huyệt sẽ không ngừng chảy. Nhưng anh vẫn cắn chặt răng, đè sau lưng cô, hung bạo đâm vào cánh hoa của cô mấy chục cái, âm thanh làm tình dâm đãng vang vọng trong phòng.

Cuối cùng Lê Phù không biết mình làm gì đã đạt cao trào, chỉ biết khi vật trong huyệt rút ra, cô bị Châu Ánh Hi lật người lại, vắt hai chân cô vào giữa cánh tay. Rõ ràng có nước chảy ra từ trong huyệt, nhưng anh lại cúi người, điên cuồng mút mát huyệt nhỏ còn đang cao trào. Khi anh thấy huyệt nhỏ bị mình làm đến đỏ lên, có hơi đắc ý quấy phá khao khát chinh phục.

"A a, a… Đừng mút nữa…" Lê Phù lại đấm lên lưng anh.

Dường như toàn thân cô đều co giật, hai chân vắt trên cánh tay anh căng đến mức sắp bị chuột rút. Khi môi Châu Ánh Hi rời khỏi miệng huyệt, nước trong huyệt nhỏ ấm nóng không ngừng tràn ra ngoài. Anh cứ nhìn chằm chằm vào nơi riêng tư của cô, cô xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng hét vào mặt anh: “Khốn nạn.”

Chương 64: Cháo mặn

Ngày hôm sau, Lê Phù bị ánh mặt trời bên ngoài rèm cửa chiếu vào, mơ mơ màng màng mở mắt, cô đè cái đầu nhức nhối, nghĩ xem tại sao mình có thể buồn ngủ đến vậy. Tối qua làm hai lần, nhưng Châu Ánh Hi hung bạo hơn so với đêm đầu tiên, hành hạ cô đến xương cốt rã rời.

Trước khi ngủ, lần đầu tiên cô cảm thấy tinh lực của người đàn ông này thật đáng sợ, sốt mà cũng có thể làm lâu như vậy, cuối cùng uống thuốc cảm xong mới hoàn toàn nằm vào trong chăn. Cô vẫn nhớ rõ tối hôm qua lúc đút thuốc cho anh, tâm trạng buồn cười cỡ nào, như đang đầu độc cầu xin anh nhanh nhanh nhắm mắt ngủ đi, đừng quấn cô đòi thêm lần nữa.

Hai mắt Lê Phù đờ đẫn, cô bước xuống giường, trên người mặc áo sơ mi xanh của Châu Ánh Hi, tay áo và góc áo hơi dài, chiều dài chỉ đủ che đùi cô. Mới đi được nửa bước, chân mềm nhũn run lên.

Cô sờ sờ đầu gối đáng thất vọng của mình, bộ dạng như muốn khóc: "Lê Phù, sao mày lại bị anh ấy bắt nạt thành như vậy hả."

Sau đó, cô kéo lê bước chân thong thả đi tới hành lang.

Ánh nắng ngày thu như vụn vàng trải trên mặt đất sạch sẽ, phần lớn trang trí trong nhà chủ yếu làm bằng gỗ, vào ban ngày nhìn càng thêm ấm áp. Lê Phù nằm bò trên tấm kính dưới sàn, vung tay áo sơ mi chào hỏi với ao cá vàng trong sân.

Nhìn đồng hồ một cái, cô phát hiện mới có 7 giờ.

Đi một vòng quanh nhà không thấy bóng dáng ai, Lê Phù do dự, sau đó nhón chân rón rén đi về phía phòng ngủ chính tối qua. Cửa phòng ngủ là cửa gỗ trượt tinh tế, cô thấy để hở một khe cửa khá rộng, ghé vào cạnh cửa nghe ngóng, dường như nghe thấy tiếng hít thở của người đàn ông đang say ngủ.

Vậy là vẫn chưa thức.

Đầu óc Lê Phù xoay chuyển, đột nhiên nảy lên ý nghĩ trả thù ngây thơ, cô nắm chặt điện thoại, biểu cảm cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa vào trông rất khó coi, nghiêng người đi vào trong phòng. Cô thấy người đàn ông trên giường không động đậy, cô vuốt ngực, sau đó càng thêm cẩn thận di chuyển đến bên giường.

Châu Ánh Hi nằm trong chăn bông mềm mại, anh ngủ rất sâu, khuôn mặt thả lỏng bình thản.

Vốn dĩ Lê Phù định dùng điện thoại chụp ảnh dìm của anh, nhưng không nghĩ tới khuôn mặt của người này cả lúc ngủ cũng không lộ ra chút khuyết điểm nào, đến nước miếng cũng không chảy. Cô quay đầu chuẩn bị ra ngoài, nhưng không biết là cái gân nào nhảy sai chỗ, cô không chỉ không đi, mà còn cúi người thưởng thức nhan sắc khi ngủ của anh.

Chăn chỉ đắp đến ngực anh, lồng ngực dưới lớp áo T-shirt trắng nhẹ nhàng phập phồng. Trên người anh luôn có một mùi hương dễ ngửi, không biết là mùi tủ quần áo hay mùi cơ thể, là mùi sữa nhàn nhạt vốn nên thuộc về con gái.

Lê Phù lại cúi xuống một chút, nếu bỏ qua những cảm xúc cá nhân khác, chỉ đơn giản xét từ góc độ thưởng thức một anh chàng đẹp trai để đánh giá, cô thích nhất là mũi của anh. Cô đã gặp không ít trai đẹp, nhưng mũi của anh là kiểu mà cô thích nhất, hơi thanh tú nhưng vẫn không mất đi khí chất anh tuấn của đàn ông.

“A…”

Đột nhiên, eo của Lê Phù bất ngờ bị cánh tay người đàn ông đè xuống, cả người cô rơi vào lồng ngực rắn chắc, thân thể hai người cách lớp chăn bông mềm mại dán sát vào nhau, điện thoại của cô cũng rơi từ lòng bàn tay xuống gối.

Sau khi uống thuốc cảm, Châu Ánh Hi tỉnh dậy, sắc mặt hồng hào hơn nhiều so với tối qua, anh nhìn chăm chú vào đôi mắt hơi hoảng hốt của cô: “Lo cho anh à?”

Lén lẻn vào thì cũng bị tóm rồi, Lê Phù không tìm ra lý do gì: “Ừ, xem anh chết chưa.”

Châu Ánh Hi khẽ cười, giúp cô vén tóc xõa ra sau tai.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù muốn đứng dậy: “Được rồi, thấy anh cũng ổn hơn rồi, tôi dọn dẹp chút rồi sẽ về tụ tập với mọi người. Buổi trưa anh còn phải lên máy bay về Luân Đôn đúng không?”

Cánh tay đặt trên lưng lại mạnh mẽ đè cô xuống, không cho cô đi.

“Nói đi, anh muốn làm gì?”

Lê Phù nói thẳng, nhưng rất nhanh cô đã cảm nhận được cánh tay thò vào trong áo sơ mi, bàn tay ấm áp nắm lấy mông cô. Một bàn tay không đủ, Châu Ánh Hi lại thò thêm một bàn tay vào, nắm lấy hai bên, xoa nắn hai bên như nhào bột. Thấy không đủ, ngón tay còn thò vào khe mông, xoa nắn huyệt nhỏ từ dưới lên.

Vốn dĩ cô muốn mắng chửi, nhưng trong cổ họng chỉ phát ra tiếng rên rỉ.

Châu Ánh Hi dùng môi chặn lại tiếng rên rỉ của Lê Phù, nụ hôn sáng

sớm không ôn hòa như ban đêm. Rõ ràng trong phòng rất rộng rãi, nhưng nụ hôn sâu của anh lại khiến cô có ảo giác bị bắt nạt trong góc nhỏ chật chội, đầu lưỡi tê rần.

Anh hôn vừa hung dữ vừa vội vàng, hai tay xoa mông trực tiếp tách hai chân cô ra, ngón tay đẩy quần lót ra, không hề bị cản trở xoa bóp huyệt nhỏ hồng hồng vất vả lắm mới dần thoát khỏi cao trào. Ngày hôm qua làm rất lâu, huyệt nhỏ bị kích thích tựa như mật đào ép ra nước tươi mát, rất nhanh đã làm ướt cả bàn tay anh.

Điều Lê Phù không biết là, dưới lớp chăn bông không có quần ngủ, Châu Ánh Hi chỉ mặc quần lót đi vào giấc ngủ, lúc này dương vật đã cương cứng. "Chào cờ" buổi sáng vốn đã khó chịu, anh rất muốn lập tức xốc chăn lên hung hăng cắm vào trong huyệt của cô, đè cô xuống điên cuồng "làm" lần nữa.

Nhưng anh biết nếu mình làm vậy, chắc chắn sẽ chọc giận cô.

Kéo phẳng quần lót màu trắng, Châu Ánh Hi ngước mắt lên, cho rằng sẽ thấy một gương mặt tức giận, nhưng lại thấy biểu cảm thất vọng của Lê Phù vì không tiếp tục, tất nhiên, nó cũng biến mất rất nhanh.

Anh không vạch trần, chỉ vuốt má cô nói: "Anh muốn ăn cháo lần trước em nấu cho anh ở Luân Đôn, được không?"

Sợ cô sẽ từ chối, anh lập tức tủi thân chặn miệng cô lại: "Em nợ anh một bữa cơm."

"…"

…

Cháo hoa sôi sùng sục trên bếp, Lê Phù hơi đói, cô lấy một quả táo từ trong tủ lạnh ra ăn lót dạ, tựa vào mặt bàn cạnh tủ lạnh, ngẩn người nhìn chằm chằm vào sàn nhà, nửa ngày mới gặm miếng táo

trong tay.

Cô đang nghĩ, tại sao vừa rồi mình lại xuất hiện tâm lý quái dị muốn làm tình với anh.

Ham muốn bản năng?

Ỷ lại thân thể của anh?

Hay là, thích anh?

Khi nảy ra ý nghĩ cuối cùng, đáy mắt Lê Phù hoảng hốt xuất hiện nụ cười dương dương tự đắc của Châu Ánh Hi.

Trong nháy mắt, đến táo cô cũng nhai không nổi nữa.

Vứt bỏ suy nghĩ linh tinh, Lê Phù xoay người, mở nắp nồi ra nhìn thoáng qua, mặc dù đã có mùi thơm, nhưng vẫn thiếu chút lửa. Cô đậy nắp lại, không có việc gì làm, định đi ngắm nghía phòng khách một chút. Lúc đi tới bên cạnh sofa, cô thẹn thùng rời mắt. Bởi vì cô đột nhiên nhớ tới, tối hôm qua sau khi anh bắn xong, cô cúi đầu thấy trên sàn nhà lênh láng chất lỏng nhớp nháp chảy ra từ người cô.

Loại cảm giác xấu hổ này, cho dù hiện trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, một giây thôi cũng có thể khiến cô mặt đỏ tai hồng.

Một lát sau, sau khi thưởng thức xong mấy tác phẩm nghệ thuật, Lê Phù đi tới một góc tủ gỗ, thứ hấp dẫn cô đi qua chính là khung ảnh bày trên đó. Lớp kính sạch sẽ đè lên tấm ảnh, bên trong là ảnh chụp chung của Châu Ánh Hi từ nhỏ đến lớn với ba mẹ, đúng là từ nhỏ anh đã đẹp trai.

"Đây là?"

Bên cạnh khung ảnh đặt một quyển sổ da cũ kỹ, trông như là sổ lưu

bút bạn học đều viết lên đó khi còn nhỏ. Thấy trên đó viết tên Châu Ánh Hi, Lê Phù tò mò mở ra, trong phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng lật giấy.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Vẻ mặt của cô càng ngày càng khó coi.

Cuốn sổ dài hơn bốn mươi trang, gần một nửa số lời nhắn mà bạn học nữ gửi cho Châu Ánh Hi đều là tỏ tình.

"Châu Ánh Hi, tớ thích cậu."

Tỷ lệ lặp lại bảy chữ này, trong mắt cô đã trở thành câu thần chú.

"Nhiều người thích anh như vậy, ghê gớm phết đấy nhỉ." Lê Phù hừ lạnh, nhưng cô không thừa nhận đây là ghen tị.

Bốp, cô bực bội đóng quyển sổ lại, trả về chỗ cũ.

Chừng 10 phút sau, Châu Ánh Hi thay quần áo màu xám nhạt đi vào bếp, bước chân rất nhẹ, anh ôm lấy Lê Phù vừa tắt bếp, đang múc cháo vào bát sứ. Cô mặc áo sơ mi của anh, rộng thùng thình, cặp chân vốn đã gợi cảm kia, nhìn từ sau lưng càng thêm mê người.

Anh cho rằng cô sẽ kháng cự, không ngờ cô lại rất ngoan ngoãn để cho anh ôm.

"A…" Lê Phù bị nồi đất làm bỏng, than đau, giọng nói còn có chút yếu ớt.

Châu Ánh Hi lo lắng dùng nước lạnh rửa qua cho cô, lau khô, thổi thêm một hơi: "Đỡ hơn chưa?"

"Rồi." Cô lộ ra nụ cười ngọt ngào hiếm thấy, dịu dàng gọi tên anh:

“Ánh Hi…”

Âm thanh ngọt ngào đến mức khiến Châu Ánh Hi thất thần.

Anh như đang nằm mơ.

Lê Phù chỉ vào cái bát nóng hổi, mắt hạnh xinh đẹp như đang phóng điện: “Tôi sợ nóng, anh bưng đi.”

Châu Ánh Hi sờ trán, tưởng mình sốt đến mức xuất hiện ảo giác.

Nhưng điều khiến Châu Ánh Hi kinh ngạc không chỉ có câu nói cực kỳ giống bạn gái, Lê Phù còn giơ tay, âu yếm xoa đầu anh nói: “Ăn cháo đi, sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

Châu Ánh Hi nhíu mày ngơ ngẩn.

Người hãm càng sâu càng dễ tự mình đa tình.

Châu Ánh Hi được Lê Phù dẫn tới bàn ăn, cô dịu dàng dặn dò hai câu, còn hôn lên má anh, tạo ra bong bóng hồng phấn đầy phòng. Anh vừa định đưa tay ôm người vào trong ngực, nhưng sao anh có thể bắt được chú thỏ nhỏ cố ý chơi xấu chứ. Cô nói mình có chút việc gấp, phải đi trước.

Lê Phù thay quần áo xong đi ra, phát hiện Châu Ánh Hi vẫn cúi đầu cười một mình, không động vào cháo trong bát. Cô tùy ý vuốt tóc, sau đó đi tới sau lưng anh, cằm đặt trên vai anh, nói: “Mau ăn đi, nguội hết rồi.”

“Ừ.” Trong mắt anh lóe sáng.

Trước khi Lê Phù ra ngoài, Châu Ánh Hi cầm một cái túi màu trắng đưa cho cô: “Cho em.”

“Của tôi? Cái gì vậy?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Quà.”

“Không phải anh đã đưa quà của thầy Hạ cho tôi rồi sao?”

“Đây là anh tặng em.”

“…”

Lê Phù ngơ ngác vài giây, sau đó nhận lấy tấm lòng của Châu Ánh Hi, thay giày xong, bước nhanh ra khỏi biệt thự.

Đứng chờ taxi ở cổng, cô mở túi màu trắng ra, bên trong còn có một túi đóng gói, cô liếc mắt một cái đã biết quà là gì. Cô mang theo sự mong chờ, mở túi ra, liếc nhìn, quả nhiên là túi da màu đen của Celine.

Bên trong còn nhét một tấm thiệp nhỏ, cô lấy ra.

“Chúc công việc đầu tiên trong đời em, thuận lợi vui vẻ.”

Lê Phù cắn rứt lương tâm đứng đờ ở bụi hoa.

Cô quay đầu nhìn về phía biệt thự, hơi hối hận vì hành vi bốc đồng vừa rồi của mình.

Quanh bàn ăn đã không còn ai, Châu Ánh Hi uống liền tù tì hai cốc nước trong bếp.

Một phút trước, anh mong chờ ăn một ngụm cháo trắng đặc sệt do người trong lòng tự tay nấu, nhưng sặc muối, cả người khó chịu, anh chạy tới bên bồn nước nhổ ra toàn bộ.

Chương 65: Màn kịch cháo mặn nhỏ

Rửa mặt xong, Châu Ánh Hi ngồi xuống ghế, gọi điện cho Đàm Tự.

Nghe anh kể chuyện cháo hoa xong, Đàm Tự không chút khách sáo công kích: "Sáng sớm cáu giận cái gì."

Châu Ánh Hi khuấy cháo đặc trong bát, khóe miệng nhếch lên: "Lúc tớ đi qua tủ gỗ, phát hiện lưu bút với bạn học đặt trên đó từng bị động vào, chắc là em ấy cầm lên xem qua."

"Sau đó thì sao?" Đàm Tự không hiểu chuyện gì.

"Trong đó có mấy nữ sinh từng viết vài dòng tỏ tình, chắc là em ấy ghen."

"Ý cậu là, cô ấy ghen, nên mới cố ý bỏ muối vào cháo, muốn mặn chết cậu?"

"Ừ."

Đàm Tự phát hiện logic cảm xúc giữa người với người hoàn toàn khác nhau, ví dụ như anh ấy hình như trời sinh đã thành thục, cho dù là mối tình đầu thời cấp 2 cũng không ngây thơ như Châu Ánh Hi. Còn cả Lê Phù nữa, trước kia anh ấy cảm thấy người đẹp đến đi như gió này thân mang đầy gai độc, lo bạn tốt của mình sẽ bị trêu đùa, hiện tại xem ra, là do anh ấy nghĩ nhiều.

Hai người họ là trời sinh một cặp.

“Cậu cẩn thận đấy, em gái Lê ghen xong thì chạy mất.” Đàm Tự cố ý dọa dẫm.

Châu Ánh Hi rất chắc chắn: “Không đâu.”

“Cậu khẳng định không phải là em gái Lê không chơi cậu đấy chứ?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Không phải.”

“Ok, đàn ông tự tin vẫn tốt hơn tự ti.”

Trước khi cúp điện thoại, Đàm Tự có vài chuyện càng nghĩ càng thấy không đúng, hỏi: “Châu Ánh Hi, tớ hỏi cậu, mấy thứ như lưu bút với bạn học này, sao cậu lại để trong biệt thự ở Macao của ba cậu?”

Châu Ánh Hi không nhanh không chậm đáp: “Ba tớ rất thích thu thập nhật ký trưởng thành của tớ, rất nhiều album ảnh, lưu bút với bạn học đều bị ông ấy mang đến đây. Sáng hôm qua tớ cũng vô tình thấy, nên mới lấy ra ngắm nghía, tiện tay đặt lên ngăn tủ.”

Đàm Tự khôn ngoan sao mà tin được: “Châu Ánh Hi, cậu sờ lương tâm nói là cậu không lừa ai hết đi? Không phải cậu cố ý lấy ra đặt lên bàn, muốn thử xem phản ứng của em gái Lê đấy chứ?”

Châu Ánh Hi hạ tay, không nhúc nhích, mặt không đổi sắc trả lời: “Tớ không lừa ai hết.”

“Dám thề không?” Đàm Tự ép anh.

Châu Ánh Hi im lặng rất lâu, cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, hai tay Châu Ánh Hi chắp trước người, tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng nụ cười trên khóe miệng chưa

từng biến mất. Anh phải rời khỏi Hồng Kông một tuần, trong đầu bắt đầu lên kế hoạch kĩ lương cho từng việc phải làm.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Sau khi chậm rãi mở mắt ra, anh gửi một tin nhắn Wechat cho Lê Phù.

Châu Ánh Hi: [Em bỏ muối vào cháo của anh.]

Mấy giây sau, Lê Phù gửi đến tin nhắn đầu tiên: [Có sao? Tôi cho đường vào mà.]

Tin trả lời thứ hai: [Ai da, ai bảo đêm qua anh hung dữ như vậy, khả năng là tôi mệt đến mức hoa cả mắt, anh ăn rồi à?]

Còn diễn đến nghiện.

Châu Ánh Hi: [Ừ, ăn một miếng.]

Rachel: [Sorry nha, anh sẽ không trách tôi chứ.]

Châu Ánh Hi: [Không đâu.]

Rachel: [Ừm hứm.]

Biết Lê Phù đang chơi mình, Châu Ánh Hi trả lời: [Thứ bảy tuần sau anh về Hồng Kông, em là người đầu tiên anh muốn gặp.]

Đá chìm đáy biển, mấy phút trôi qua Lê Phù cũng không trả lời.

Châu Ánh Hi gọi một cuộc điện thoại.

Nhưng điện thoại nhắc nhở: Người dùng ngài gọi hiện không liên thể liên lạc được.

Chương 66: Đón máy bay

Sau khi từ Macao trở về Hồng Kông, Lê Phù tạm thời quên đi những chuyện tình yêu, lấy trạng thái tốt nhất nhậm chức thực tập sinh khoa pháp y của Sở Y tế. Muốn trở thành pháp y chuyên nghiệp ở Hồng Kông vô cùng khó, sau khi tốt nghiệp còn phải tiến hành huấn luyện chuyên sâu, còn phải thông qua hai kỳ thi lớn mới có thể đạt được tư cách. Nhưng trở thành pháp y là ước mơ từ nhỏ của cô, cô nguyện ý vì nó mà bỏ ra tất cả sức lực.

Có hai bác sĩ pháp y dẫn dắt cô, một người là bác sĩ Chung Bái Văn có kinh nghiệm 10 năm, người còn lại là vợ bạn tốt của Lê Ngôn - anh trai cô, Ôn Kiều, chính là cô dâu của hôn lễ hồ Como.

Có lẽ là bởi vì ở Sở Y tế có người quen, nên Lê Phù cũng không lo lắng lắm, hơn nữa bản thân cô đã có tính cách cởi mở, trong một tuần ngắn ngủi đã hòa tan cùng đồng nghiệp. Công việc của thực tập sinh mới cũng không khó, nhưng đòi hỏi sự cẩn thận cao, chủ yếu là giúp hai vị pháp y sắp xếp tư liệu vụ án, khám nghiệm tử thi.

Trong công việc, cô là người thông minh, lại nghiêm túc, hiếu học.

Ngày nhậm chức đã được bác sĩ Chung khen ngợi không ít.

Công việc bận rộn luôn khiến thời gian trôi nhanh.

Ngày thứ năm, Lê Phù đang ăn cơm trưa ở quán trà, bất ngờ nhận được cuộc gọi của trợ lý thầy Hạ Hiến Lâm, hỏi thứ bảy cô có thời gian không, muốn mời cô tham gia tiệc tối riêng tư của thầy Hạ ở Hồng Kông.

Tất nhiên cô sẽ không từ chối, vui vẻ nhận lời

…

Thứ bảy, Lê Phù chọn một bộ lễ phục lụa màu trắng có cổ, lộ ra nửa vai, cô đặc biệt hợp với chất liệu lụa, bóng loáng ôm lấy đường cong tinh tế hấp dẫn của cô, đẹp không thể tả. Trước khi ra khỏi cửa, cô do dự không biết nên mang theo túi nào, cuối cùng vô thức cầm lấy chiếc túi da Celine rất tương xứng với lễ phục.

Tiệc tối được tổ chức tại một khách sạn xa hoa gần cảng Victoria.

Trợ lý của Hạ Hiến Lâm dặn Lê Phù thư giãn, nói là tiệc riêng tư rất nhỏ, chỉ mời chừng 20 người bạn. Lê Phù cũng không phải là thiếu nữ tiểu gia bích ngọc gì, dường như trong xương cốt trời sinh đã phóng khoáng, cô cũng không tự ti. Nên là cho dù ở trong hoàn cảnh nào, bắt chuyện với nhân vật nào, sự nhận thức vào bản thân chính là sức mạnh của cô.

Một người một khi đã thả lỏng, cả người đều tràn đầy sức quyến rũ.

Sau khi đỗ xe ở gara ngầm, Lê Phù đi về phía thang máy, lại liếc mắt nhìn Wechat.

Trước khi đi Châu Ánh Hi có gửi Wechat tới, cô vẫn chưa trả lời.

[Anh sắp phải bay rồi, 9 giờ rưỡi tối sẽ đến Hồng Kông, anh muốn gặp em đầu tiên.]

Lê Phù suy nghĩ một chút, trả lời: [Bây giờ tôi đang tham dự tiệc riêng tư của thầy Hạ Hiến Lâm, tôi không chắc mình có thời gian đến sân bay không. Nếu kết thúc sớm, tôi sẽ liên lạc với anh.]

Lý do khiến cô thay đổi suy nghĩ là vì cô đã chấp nhận món quà mừng nhậm chức của anh.

Khi đang chờ thang máy, bên tai Lê Phù bên tai truyền đến tiếng giày cao gót và giày da, cô cho rằng chỉ là khách mời tới tham gia tiệc tối, lơ đãng quay đầu, lại thấy một gương mặt quen thuộc.

Người đang bước về phía cô là mẹ của Châu Ánh Hi, Phương Vận Xu. Bên cạnh chắc là nam trợ lý của bà ấy.

"Chào ngài." Cho dù đối phương có nhớ mình hay không, Lê Phù vẫn lễ phép chào hỏi trước.

Phương Vận Xu gật đầu đáp lại: "Xin chào."

Bà ấy mặc một bộ váy dài cổ cao màu xanh sẫm, mái tóc dài mượt mà búi cao, tuy trên người tản ra khí chất mạnh mẽ, nhưng bà ấy không khoa trương, là vẻ khiêm tốn ưu nhã.

Hai người lần lượt bước vào thang máy.

Suốt mấy chục giây đi thang máy, hai người không có bất kỳ trao đổi nào.

Sau khi ra khỏi thang máy, nghênh đón Lê Phù chính là trợ lý Peter của Hạ Hiến Lâm, một người Hoa đã lập gia đình, đi theo thầy Hạ nhiều năm, quan hệ với Phương Vận Xu cũng vô cùng tốt. Peter thấy hai người cùng ra khỏi thang máy, trên mặt lộ ra vẻ nhiều chuyện.

Trong đại sảnh tiệc tối phần lớn đều là bạn cũ của Phương Vận Xu, bà ấy rất nhanh bị gọi đi.

Petre dẫn Lê Phù đi tìm thầy Hạ, không ngừng khen ngợi cô: "Sao lại cảm thấy cháu về Hồng Kông đẹp hơn nhiều vậy."

Lê Phù mỉm cười: "Có thể là do khí hậu quê nhà nuôi người ạ."

Hạ Hiến Lâm mặc một thân âu phục màu xám đậm trầm ổn, dù đã

lớn tuổi, lưng vẫn thẳng tắp, dáng vẻ nho nhã đầy kinh nghiệm. Ảnh chụp thời niên thiếu của ông ấy đã từng được công khai trên mạng, không thua vẻ phong lưu phóng khoáng của người trẻ hiện nay.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Đã lâu không gặp." Ông ấy rất lịch sự ôm lấy Lê Phù.

Lê Phù vỗ lưng ông ấy: "Thầy Hạ, đã lâu không gặp."

Hai người đứng trong góc trò chuyện.

Phương Vận Xu ở một góc khác, vừa tán gẫu cùng bạn bè vừa thỉnh thoảng đánh giá Lê Phù.

Bởi vì người tham gia tiệc tối không nhiều lắm, hơn nữa phần lớn đều đã quen biết nhiều năm, không khí giống như buổi tụ họp bạn cũ.

Sau khi Hạ Hiến Lâm nói chuyện với trợ lý Peter, Peter vỗ tay để tất cả mọi người vây thành một hình bán nguyệt. Hạ Hiến Lâm lặng lẽ nói vài câu bên tai Lê Phù, ban đầu cô hơi kinh ngạc, sau đó cảm ơn thầy Hạ đã ưu ái.

Hạ Hiến Lâm giới thiệu Lê Phù trước mặt mọi người, lời nói khó tránh sự thiên vị với cô.

Cuối cùng, Hạ Hiến Lâm mời Lê Phù nói cái nhìn của mình đối với nghề pháp y này.

Sau khi Lê Phù gật đầu, đưa ly rượu trong tay cho Peter, đứng giữa đám đông, dáng vẻ hào phóng chậm rãi nói: "Từ nhỏ tôi đã mơ ước mình là một bác sĩ pháp y ưu tú, bởi vì ba mẹ tôi đều là cảnh sát Hồng Kông, từ nhỏ tôi đã có niềm khao khát với nghề nghiệp đặc biệt này. Tôi nhớ rõ, lần đầu tiên tôi nhắc tới chuyện muốn làm pháp y với ba, ba tôi đã xem lý tưởng của tôi thành trò đùa trẻ con, còn

nói với tôi, con nghĩ làm pháp y dễ lắm à?”

Một nhóm nhân vật nổi tiếng cầm ly rượu, bị người đẹp duyên dáng hào phóng trước mắt thu hút.

Lê Phù đứng trong tư thế tao nhã, trên người tản ra sự tự tin bắt mắt hơn cả lễ phục và trang sức tinh xảo trên người cô: “Ban đầu, tôi không cho là đúng, cho đến khi tôi thật sự bắt đầu tiếp xúc với pháp y chuyên nghiệp, tôi phát hiện ba tôi nói không hề sai, đúng là tôi đã từng ‘trầm cảm’ không ít lần.”

Trong hội trường đột nhiên vang lên tiếng cười thích thú.

Phương Vận Xu đứng bên cạnh, nhìn cô gái xuất thân bình thường này không chớp mắt. Đứng trong đại sảnh đều là ông lớn các ngành các nghề này, lại có thể không chút luống cuống hào phóng nói lên lý tưởng của mình.

Lê Phù tiếp tục nói, giọng điệu ngày càng nghiêm túc: “Nhưng với tôi mà nói, trong quá trình trở thành một pháp y, chuyện tôi cho là khó khăn nhất, không phải là nó cần tích lũy bao nhiêu kiến thức chuyên môn phong phú. Mà là, phải làm gì để thừa nhận sự bi thảm thậm chí là thê thảm trong vụ án, phá vỡ nhận thức của bạn về lòng người. Mà loại nhận thức này cũng không có điểm mấu chốt, chỉ là sẽ dần để bạn thấy một mặt ghê tởm trong lòng người. Cho nên, pháp y trong lòng tôi là một nghề đặc biệt vĩ đại.”

Tất cả mọi người đều thở dài, tỏ vẻ đồng ý.

Đảo mắt, Lê Phù đã đổi sang một giọng điệu nhẹ nhàng hơn: “Đương nhiên, học pháp y với tôi mà nói, còn có một ý nghĩa đặc biệt tích cực. Chính là, nó giúp tôi học được cách quý trọng. Chính bởi vì thấy qua đêm tối đáng ghê tởm, mới quý trọng gấp bội ánh mặt trời thiện lương.”

Khi cô ngừng nói, bên tai vang lên một tràng vỗ tay.

Lê Phù nhẹ nhàng ôm ngực, cúi đầu nói tiếng cảm ơn.

Đột nhiên, có một quý bà giơ tay, tò mò hỏi cô có sợ không.

Lê Phù nhìn người phụ nữ này, nói: "Không, trong mắt tôi họ không phải là thi thể lạnh lẽo khiến người ta sởn gai ốc, mà là linh hồn vẽ nên những biểu tượng xinh đẹp. Mà điều tôi muốn làm, chính là thông qua những biểu tượng này tìm ra chân tướng, để họ có thể nhắm mắt xuôi tay, sống yên bình ở một thế giới khác."

Người phụ nữ nghe xong, lại vỗ tay.

Sau khi Lê Phù trở về, Hạ Hiến Lâm ôm cô một cái, khen ngợi: "Cháu biết không? Sau này chắc chắn cháu sẽ có không gian phát triển rất lớn, ý tôi không chỉ là lĩnh vực pháp y."

Ông ấy tin mình sẽ không nhìn lầm người, chắc chắn tương lai cô không chỉ trở thành một pháp y ưu tú, còn sẽ đạt thành tựu trong lĩnh vực giáo dục, thậm chí có được thành tựu xuất sắc.

Peter phát hiện Phương Vận Xu vẫn luôn nhìn chăm chú về phía Lê Phù, dường như đang nghĩ tới người nào.

"Thầy Hạ thật sự vô cùng thích cô Lê Phù." Anh ta cầm ly rượu đứng cạnh bà ấy, nói: "Cũng phải, người xinh đẹp ưu tú như cô Lê, khó trách Aiden lại bị cô ấy hấp dẫn."

Sau khi cười vỗ vỗ vai bà ấy, anh ta rời đi.

Khi Phương Vận Xu quay đầu lại, vừa khéo chạm phải ánh mắt Lê Phù, mà Lê Phù không chút lo lắng, gật đầu cười với bà ấy, bất cứ lúc nào cũng thong dong tự tin.

Chẳng bao lâu bà ấy lại bị một người bạn cũ gọi sang một bên.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù đi từ nhà vệ sinh ra, muốn đi tìm Peter, lại bị tiếng cười của Phương Vận Xu thu hút. Cô quay đầu, thấy vài nhân vật nổi tiếng đang vây quanh một nữ sinh cao gầy xinh đẹp, khen ngợi không ngớt. Cho đến khi nữ sinh đó ôm lấy Hạ Hiến Lâm, cô mới biết hóa ra đây là cháu gái cưng của thầy Hạ.

Phương Vận Xu cười: "Nhoáng cái đã 24 tuổi rồi, Kacie đúng là càng lớn càng xinh đẹp."

Xem ra quan hệ của họ rất thân thiết, bà ấy xoa đầu cô gái: "Hồi đó cháu cứ thích chạy theo sau Ánh Hi gọi anh trai."

Hạ Hiến Lâm ôm cháu gái, trêu ghẹo: "Đâu chỉ có thế, còn nói muốn gả cho Ánh Hi nữa."

Kacie thẹn thùng trốn trong vòng tay ông nội: "Đấy đều là những lời vô nghĩa khi còn bé thôi."

Hình ảnh quá hài hòa, rơi vào mắt Lê Phù, có ảo giác như họ là người một nhà.

Thấy cũng sắp đến giờ phải đi, cô chào hỏi với thầy Hạ Hiến Lâm một tiếng rồi rời đi.

Lê Phù bước ra khỏi phòng tiệc, không hiểu sao như là ăn phải thuốc nổ, phiền não đến mức bất cứ chuyện gì cũng có thể châm ngòi cô.

Cô lấy di động ra, bỗng nảy sinh cảm xúc mâu thuẫn với Châu Ánh Hi, vừa định soạn tin Wechat nói không có thời gian đến đón. Nhưng nhìn thoáng qua túi xách trên người, vẫn rút lại đầu ngón tay run rẩy.

…

Sau đó, Lê Phù đi thang máy xuống gara ngầm.

Mới vừa ngồi lên xe, trong bóng tối âm trầm, dường như cô thấy được bóng dáng Phương Vận Xu, còn nghe được từ khe hở cửa sổ xe tiếng trợ lý của Phương Vận Xu: "9 giờ rưỡi thiếu gia đến Hồng Kông, ngài vẫn kịp gặp cậu ấy ở sân bay một lần."

Phương Vận Xu chỉ nói: "Lúc nào cũng gặp được, vội làm gì."

"Dạ."

Lê Phù không nghĩ nhiều, hạ cửa sổ xe xuống, rời khỏi gara trước.

Đến tận khi chạy đến quốc lộ, cô mới hạ cửa sổ xe xuống, hít thở gió nhẹ mát mẻ đêm thu. Vốn muốn trong lòng yên bình, nhưng vừa nghĩ tới nữ sinh trong đại sảnh vừa rồi, ngón tay trên tay lái nắm chặt, xương ngón tay dùng sức đến trắng bệch.

Cô cũng không biết cuối cùng là mình đang tức giận cái gì.

Tóm lại cả người đều mất hứng.

Lướt qua cảnh đêm rực rỡ ánh đèn neon, Lê Phù đến sân bay lúc 9 giờ 15 phút.

Sau khi đỗ xe xong, cô mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, đến đại sảnh đón máy bay T1 chờ Châu Ánh Hi. Người tới đón không ít, tiếng người xung quanh có chút ồn ào, hai tay cô đút vào trong túi, không nhiệt tình lắm, dáng vẻ làm cho có.

Chuyến bay đã đến Hồng Kông 10 phút trước, có lẽ hành khách đang lấy hành lý.

Lại qua vài phút, đám đông tràn ra từ lối ra, giờ này người từ Luân Đôn tới không ít. Ngay cả tâm trạng tìm người Lê Phù cũng không

có, cúi đầu, ánh mắt lơ đãng.

Cô nghĩ, dù sao anh nhất định có thể nhìn thấy mình.

Quả nhiên không lâu sau, một đôi giày thể thao màu trắng của nam xuất hiện dưới mắt Lê Phù, không cần ngẩng đầu, mùi nước hoa hương gỗ trên người người đàn ông phủ lên chóp mũi cô, cô đã biết là ai. Cô ngước mắt lên, Châu Ánh Hi ngồi máy bay mười mấy tiếng, khoác một chiếc áo khoác thoải mái, sắc mặt nhìn qua có chút mệt mỏi.

"Đi thôi." Cô nói.

Châu Ánh Hi đứng yên tại chỗ, đột nhiên kéo cánh tay Lê Phù, ôm cô vào lòng. Anh rất cao, mỗi lần anh ôm cô, sự khác biệt hoàn hảo về chiều cao chỉ đủ để má cô áp vào ngực anh.

"Một tuần không gặp, nhớ anh không?" Ngụ ý là, anh luôn nhớ cô.

Hình như bởi vì nửa sau bữa tiệc không có tâm trạng, Lê Phù lạnh lùng nói: "Không nhớ."

"..." Châu Ánh Hi nhận ra cô tức giận, cúi người nhìn vẻ mặt cô, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy? Ai chọc em giận à?"

Lê Phù trợn mắt: "Không có việc gì, đi thôi."

Châu Ánh Hi nhẹ nhàng quay mặt cô lại, sau khi nhìn nhau vài giây, đặt một nụ hôn sâu đầy nhung nhớ lên môi cô.

Trong đại sảnh đón người đến người đi, người đi ngang qua đều sẽ nhìn đôi tình nhân nhỏ này hôn môi.

Mà Phương Vận Xu vẫn đứng sau cây cột, hít một hơi thật sâu, vừa định quay đầu lại gọi trợ lý đi, phát hiện trợ lý nhìn đến ngây người, khóe miệng cũng không khép lại được.

-

Giám đốc Phương: Thức ăn cho chó của con trai tôi đã cho tôi ăn no rồi.

Chương sau Tiểu Phù sẽ ăn dấm chua trên xe, sẽ có chút thịt nhỏ.

Về tiến độ: Thứ bảy tuần này có một trận động đất lớn thúc đẩy quan hệ, sau đó trong vòng tuần sau, Tiểu Phù sẽ tỏ tình.

Chương 67: Chua

Chiếc SUV chạy ra bãi đỗ xe, lướt qua một loạt bóng cây lái về phía mặt đường rộng lớn hơn.

Dọc theo đường đi, Lê Phù không nói mấy câu với Châu Ánh Hi, toàn bộ quá trình máy móc như một tài xế đến đón ở sân bay. Không, còn là một tài xế có thái độ phục vụ cực kì kém, không chỉ nghiêm mặt, giọng điệu lúc nói chuyện còn gắt gỏng.

Trước đó, Châu Ánh Hi đã biết tình tình Lê Phù từ chỗ Lê Ngôn.

Lê Ngôn nói nếu có người chọc cô, sẽ rất thích hờn dỗi.

Nhưng Lê Ngôn cũng nói: Người có thể chọc con bé, địa vị trong lòng con bé cực kì quan trọng.

Bốn chữ "cực kì quan trọng" khiến Châu Ánh Hi cúi đầu cười.

Đến tiếng cười cũng khó chịu, Lê Phù lạnh giọng cảnh cáo: "Im lặng đi."

"Ừm." Anh không lên tiếng nữa.

Bản đồ định vị một căn hộ cao cấp trên đường Kennedy.

Biệt thự và chung cư sang trọng dày đặc trên đường, trái ngược nhưng cũng hòa quyện với nhau. Đây là một nét đặc trưng của thành phố này.

Lê Phù có vài người quen ở đây, dì của cô sống ở khu dân cư gần đó, phòng khám nha khoa của chú cô cũng nằm trên con phố bên cạnh. Ngoài ra, Hứa Sâm cũng ở ngay cạnh.

Cô nhớ hồi cấp 2, lần nào cũng chạy đi ngắm mặt trời lặn với Hứa Sâm và Tô Miểu Di.

Nhìn ngã rẽ nho nhỏ kia, Lê Phù bỗng nở nụ cười, đường phố vẫn không thay đổi, nhưng cô bé đeo cặp sách ngày nào đã trở thành người lớn ngồi trong xe, sự hồn nhiên không thể quay về luôn khiến người ta hoài niệm.

"Tâm trạng khá hơn rồi à?" Châu Ánh Hi hỏi, chỉ cần nhìn cô một cái đã không nhịn được muốn chạm lên mặt cô.

"Ừm." Đèn vẫn là đang đỏ, một tay Lê Phù chống lên vô lăng, nhớ lại: "Nhớ trước kia, mỗi ngày sau khi tan học, lúc nào cũng đi cùng A Sâm đến đây ngắm biển, ngắm mặt trời lặn."

Không biết tại sao cô lại không nhắc tới Tô Miểu Di, còn kể về quan hệ với Hứa Sâm mập mờ như vậy. Dù sao cũng chỉ muốn bộc lộ cảm giác không thoải mái trong lòng, về việc có kích thích người bên cạnh hay không, cô không quan tâm.

Lúc quay đầu lại, Lê Phù liếc sang bên cạnh, thấy sắc mặt Châu Ánh Hi đột nhiên lạnh lùng, rõ ràng là đang tức giận.

Cô mặc kệ, tiếp tục lái xe.

Khi định vị nhắc nhở cách đích đến còn 800m, điện thoại của Châu Ánh Hi trong túi áo khoác rung lên, anh mở màn hình, mở avatar Wechat của một nữ sinh. Lê Phù cũng không hiểu tại sao mình là nhạy cảm với nhất cử nhất động của anh. Cô ngẩng cổ, liếc mắt sang bên cạnh, thấy cái tên tiếng Anh quen thuộc trên màn hình sáng chói.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Kacie.

Vài phút sau, xe dừng lại trước cửa một căn hộ cao mấy chục tầng.

Trong cửa xoay là người quản lý đang trực 24/24.

"Đến rồi, xuống xe đi." Lê Phù vẫn duy trì sự lễ phép mà cô nên có.

Châu Ánh Hi cũng không vội xuống xe, vươn tay về phía đùi cô, cách lớp vải lụa mỏng manh vuốt ve, ngón cái vẽ vòng tròn trên đôi chân thon dài của cô. Đôi chân mảnh khảnh dưới lòng bàn tay anh bị khiêu khích đến run rẩy.

Cơn giận chưa nguôi, Lê Phù đẩy tay Châu Ánh Hi ra: "Xuống xe."

Châu Ánh Hi thuận thế cầm tay cô, nhẹ nhàng nắm lấy: "Lên chung đi."

"Xin lỗi, tôi không thể đi cả đêm không về."

"Anh có thể giải thích với anh trai em."

"Giải thích thế nào? Nói anh muốn qua đêm với tôi?"

"Ừ…" Châu Ánh Hi suy nghĩ, nhỏ giọng nói: "Nói em gái cậu ấy rất nhớ anh."

"…"

Càng thân quen, anh lại càng không biết xấu hổ.

Câu này không nghi ngờ gì càng đổ thêm dầu vào lửa trong lòng Lê Phù, cô vừa định cảnh cáo thì môi đã bị anh chặn lại. Không biết anh học đâu ra mấy thủ đoạn tán gái, sơ hở là dùng nụ hôn để giải

quyết vấn đề.

Châu Ánh Hi hôn nhẹ, chỉ mút mát một chút trên môi Lê Phù, ăn mất một nửa son môi của cô. Sau khi buông ra, anh nâng mặt cô, nhìn vào đáy mắt cô, hỏi: "Anh làm em tức giận sao? Nhưng anh ở Luân Đôn mà, oan cho anh quá."

Ánh mắt Lê Phù nghiêng sang một bên: "Tôi đâu có giận anh."

Cô muốn dùng lực kéo tay anh xuống khỏi mặt mình, biểu cảm hung dữ.

"Châu Ánh Hi, bỏ, xuống…"

"Em đang giận Kacie."

"…"

Đối diện với ánh mắt thâm thúy nóng rực kia, trong lòng Lê Phù căng thẳng, né tránh ánh mắt chạm nhau, không nói gì.

Châu Ánh Hi nói: "Vừa nãy Kacie và Peter đều gửi Wechat cho anh."

Lê Phù vẫn không lên tiếng.

Châu Ánh Hi mở điện thoại ra, bật tin nhắn thoại của Kacie lên.

Kacie là một người em gái lớn lên cùng anh, nhưng quan hệ trong sáng: "Cuối cùng em cũng thấy cô gái mà anh thích rồi. Anh chụp cái con khỉ gì vậy, chụp chị ấy xấu như thế, chị ấy đẹp hơn ảnh chụp cả vạn lần."

Sao mọi chuyện lại phát triển theo hướng như này vậy nhỉ?

Lê Phù cúi đầu, hơi thở hỗn loạn phập phồng trong ngực.

Châu Ánh Hi lại bấm vào giọng nói của Peter.

Peter: "Aiden à, anh vừa thấy hình như cô Lê ăn dấm chua với Kacie..."

Cảm giác hoảng hốt và xấu hổ vì đột nhiên bị lột sạch này khiến vành tai Lê Phù đỏ lên, ngày càng nóng, nhưng khuôn mặt vẫn bị Châu Ánh Hi nắm chặt.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Em ghen à?" Đáy mắt Châu Ánh Hi không phải sự đắc ý, mà là vui sướng.

Lê Phù cúi đầu không lên tiếng.

Xe dừng lại bên con đường hẹp cạnh bức tường graffiti, đèn xe không bật, đèn đường chiếu vào cửa sổ xe, xuyên qua cửa sổ xe chiếu lên người người ngồi trong xe, nửa tối nửa sáng.

Châu Ánh hy vọng nhìn đôi mắt đang trốn tránh của cô: "Anh rất vui vì em cáu kỉnh trước mặt anh, điều này chứng tỏ quan hệ của chúng ta đã thân thiết hơn trước một chút. Về vấn đề vừa rồi, em không muốn trả lời thì không cần trả lời, em muốn cho anh kết quả cuối cùng khi nào, anh đều nguyện ý chờ."

Anh dịu dàng nắm tay Lê Phù: "Một tuần không gặp em, ở bên anh, được không?"

Lê Phù cúi đầu, đôi mắt lanh lợi đảo tròn, sau đó cười đáp: "Được."

Châu Ánh Hi rất vui vẻ.

Sau khi cởi dây an toàn, Lê Phù nói với Châu Ánh Hi, cô muốn gọi cho anh trai, giải thích nguyên nhân đêm không về nhà ngủ, nhưng

không muốn trên xe có người, bảo anh xuống xe lấy hành lý trước. Châu Ánh Hi đồng ý, nhưng vừa xách hành lý từ cốp xe lên đã có dự cảm chẳng lành.

Anh nhanh tay quăng hành lý lại chỗ cũ.

Cốp sau bị vật nặng đè xuống, thân xe lắc lư khiến Lê Phù mất cảnh giác.

Cửa xe bị mở ra, Châu Ánh Hi cúi đầu nhìn thoáng qua, thấy dây an toàn trên thắt lưng cô lại được thắt chặt, điện thoại đặt trên giá đỡ cũng không có dấu hiệu kết nối điện thoại. Anh hừ nhẹ một tiếng, sau đó bế cô ném vào ghế sau.

Phanh, cửa xe đóng lại, trong không gian chật hẹp, cô bị một thân hình cao lớn đè chặt xuống.

"Lại nữa?" Châu Ánh Hi đè lên người Lê Phù, đồng thời đưa tay ra sau lưng cô: "Chuyện cố ý bỏ muối vào cháo tuần trước, anh còn chưa tính sổ với em đâu đấy."

Lê Phù nhìn anh chằm chằm: "Tôi nói rồi mà, tôi cho đường."

Còn vặn ngược lại anh: "Chẳng lẽ trong lòng anh không thấy ngọt sao?"

Quả nhiên gái đẹp thường khó chơi, ai cũng có chút bản lĩnh.

Đêm nay cô rất đẹp, lễ phục lụa trắng nhẹ nhàng vuốt ve đường cong yểu điệu của cô, trang điểm mỏng manh nhẹ nhàng cũng tô điểm hoàn hảo, như nàng tiên cá tao nhã trong album cổ tích. Ánh mắt Châu Ánh Hi di chuyển từ vai, cổ xuống ngực cô, xuống bụng dưới, thậm chí còn thấp hơn, giọng nói mang theo ý cười: "Lát nữa, chúng ta sẽ phân biệt xem cái gì là muối, cái gì là đường."

Chương 68: Đường (H)

Kỹ thuật hôn của Châu Ánh Hi rất tốt, luôn có thể khiến Lê Phù tập trung trong thời gian ngắn nhất.

Dường như cô quên mất, vừa rồi họ bắt đầu hôn nhau từ đâu.

Rầm một tiếng, cửa nặng nề đóng lại, hành lý bị đẩy sang một bên.

Châu Ánh Hi không bật đèn, mà dùng sức ôm lấy Lê Phù bằng cả hai tay, cơ thể mảnh khảnh của cô hoàn toàn bị anh ôm vào lòng, hai người vừa hôn vừa đi vào phòng ăn, tiếng bước chân hỗn loạn hòa cùng nụ hôn mãnh liệt khiến cô không chịu nổi. Khoảnh khắc môi lưỡi mút mát đan xen, máu hai người dần sôi trào, thân thể dán chặt vào nhau, bắt đầu toát mồ hôi.

Nóng.

Châu Ánh Hi thay Lê Phù cởi áo khoác, lúc cởi ra, thắt lưng áo khoác không cẩn thận vướng vào giày cao gót của cô, cô nhướng mày không vui, anh phát hiện, nhẹ giọng xin lỗi: "Anh xin lỗi."

Sau đó, anh vén sợi tóc hỗn độn của cô ra sau má, cánh tay lại ôm chặt eo cô, tiếp tục hôn sâu.

Khi tiếng hôn mút lưỡi biến mất, Lê Phù bị Châu Ánh Hi đặt xuống bàn ăn dài bằng đá cẩm thạch, son trên môi cô đã hoàn toàn bị anh nuốt vào bụng. Châu Ánh Hi cũng nóng, anh cởi áo gió ra treo trên ghế, bên trong là một chiếc áo len mỏng, khiến khuôn mặt của anh càng thêm dịu dàng, nhưng động tác trên tay lại vô cùng tàn bạo.

Anh kéo khóa kéo lễ phục trên người Lê Phù xuống, trước ngực nới lỏng, dải lụa treo cổ rủ xuống bên eo, anh cúi người kéo váy trượt xuống theo đường cong cơ thể của cô, động tác chậm chạp, bởi vì anh muốn cẩn thận thưởng thức vẻ đẹp của cô. Trong phòng bếp có một cánh cửa sổ, ánh trăng trong suốt chiếu vào, chiếu nhẹ lên làn da của cô, sáng bóng như ngọc.

Lê Phù nằm thẳng trên bàn ăn, thấy Châu Ánh Hi lấy hộp gia vị từ tủ ra, cô không biết anh muốn giở trò quỷ gì. Châu Ánh Hi rắc muối lên mu bàn tay mình, nhẹ nhàng chạm vào khóe môi cô: "Đây là muối."

Thì ra là muốn trả thù mình, Lê Phù không cẩn thận liếm một cái, mặn đến mức cau mày.

Ngón tay nhúng vào một hộp gia vị khác, bôi lên môi mình, Châu Ánh Hi hôn Lê Phù, nhẹ nhàng nói: "Đây mới là đường."

Lê Phù không phải người có vị giác không nhạy, đương nhiên phân biệt rõ muối và đường.

Chơi anh có một lần, mà anh vẫn nhớ để trả thù.

"Đồ nhỏ mọn." Lê Phù nhẹ nhàng hừ như mèo con.

"Nói ai đấy." Châu Ánh Hi nhìn cô chằm chằm.

"Nói anh đấy, không phải nam sinh đều rất hưởng thụ khi bị nữ sinh mình thích bắt nạt sao? Chỉ có anh mới ôm hận tìm cách trả thù thôi."

"Chẳng lẽ trước khi làm chuyện này, em không hy vọng bị anh tóm được sao?"

"Sao tôi phải hy vọng?"

Anh nở nụ cười xấu xa: "Bởi vì, mỗi lần em đều rất hưởng thụ."

"…"

Trong lòng căng thẳng, Lê Phù phát hiện đôi mắt Châu Ánh Hi không chỉ dịu dàng trìu mến, mà còn rất hiểu lòng người.

Nương theo ánh trăng, Châu Ánh Hi cởi lễ phục trên người cô xuống, sau đó xé miếng dán ngực trên ngực cô ra. Lại sau đó, anh dùng thìa múc một muỗng đường trắng, rắc từng chút một lên xương quai xanh, ngực và bụng dưới của cô.

Dọc theo dấu vết vừa mới rải, Châu Ánh Hi chậm rãi mút mát, liếm láp, lực độ không nặng không nhẹ, thoải mái đến mức khiến Lê Phù từ kháng cự đến chậm rãi hưởng thụ. Đầu của anh vùi vào giữa khe ngực cô, hơi thở ngày càng dồn dập phả lên thân trên của cô, từng luồng hơi nóng tinh tế từ chóp mũi của anh khiến toàn thân cô nổi lên ngứa ngáy.

Đường trắng rắc trên đầu vú, lúc anh liếm láp lúc sẽ dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, bởi vì rất muốn nghe cô rên rỉ.

Đôi môi nóng bỏng ẩm ướt chậm rãi liếm dọc theo vùng bụng bằng phẳng đến chỗ riêng tư. Châu Ánh Hi liếm qua quần lót, Lê Phù dùng chân kẹp lấy lưng anh: "Chưa tắm… Bẩn…"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Anh ngước mắt: "Chỗ nào của em cũng thơm."

Cô nhỏ giọng thì thầm hai chữ biến thái.

Sau khi cởi quần lót ren ra, Châu Ánh Hi rắc đường lên đầu lưỡi mình, tách hai chân Lê Phù ra, nâng lên hai bên liếm huyệt thịt mập mạp của cô. Lông mu chậm rãi tách ra dưới sự ẩm ướt của môi, đầu lưỡi tìm được khe hở, duỗi thẳng vào trong, đường trắng cuộn đầu

lưỡi lên ăn huyệt của cô.

Huyệt nhỏ dưới nụ hôn mãnh liệt và liếm láp vừa rồi đã ướt đẫm, nước nóng trong huyệt rất nhanh đã hòa tan đường trắng trên đầu lưỡi anh. Anh mút mát, lại rắc thêm một ít, rồi lại hướng chỗ sâu nhất dùng sức mút, vào sâu từng tấc như muốn huyệt nhỏ nuốt toàn bộ đường trắng trên đầu lưỡi. Lúc liếm mạnh còn phát ra âm thanh mút ra tiếng nước.

Đường trắng tan ra, dường như huyệt bị liếm tan ra.

Khoái cảm kịch liệt bao trùm lên Lê Phù, dường như lần nào cũng bị anh làm cho cao trào từ màn dạo đầu. Ngón chân cô cuộn chặt, khi cúi đầu, nhìn mặt của anh càng chôn càng sâu, tư thế dâm đãng ôm huyệt của cô như muốn ăn luôn, một dòng chất lỏng chảy ra từ trong huyệt, một nửa chảy vào miệng anh, một nửa chảy xuống dưới chân anh.

"A, a…" Ngay cả tiếng rên rỉ của cô cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Tận dụng khoái cảm trong thân thể Lê Phù còn chưa nguôi ngoai, Châu Ánh Hi lấy từ trong ngăn kéo ra một cái bao cao su, bước trở về bàn, đứng trước người cô, động tác cởi quần áo như đang cố ý hấp dẫn cô. Nhưng quả thật anh đã thành công, dáng người cường tráng dần lộ ra dưới chiếc áo len cuộn lên, ánh mắt cô nhìn thẳng.

Quần jeans rơi xuống đất, nhưng quần lót Châu Ánh Hi kẹt ở đùi, loại cảm giác bị đồ vật trói chặt này càng khiến anh sinh ra cảm giác kích thích. Bao cao su đeo vào ngày càng thành thạo. Đầu tiên, anh dùng hai tay chế trụ eo của cô, kéo cô lại gần mình, sau đó đỡ dương vật đang cương cứng của mình, không có màn cọ xát dạo đầu, mà trực tiếp nhét vào trong huyệt nhỏ trống rỗng.

Số lần thân mật càng nhiều, độ ăn ý của họ càng cao.

Dường như Lê Phù dễ tiến vào trạng thái hơn lần trước, cô tự hỏi

sao mình không kháng cự việc ân ái cùng Châu Ánh Hi, người còn chưa xác định quan hệ với mình. Vì hình như anh rất hiểu cơ thể của cô, luôn có thể dùng cách nhanh nhất làm cô thoải mái, thậm chí là say mê.

Ngô Thi từng nhắc nhở cô, nói loại đàn ông có điều kiện hoàn hảo về mọi mặt như Châu Ánh Hi vốn là hàng chất lượng cao. Mạnh mẽ theo đuổi cô, còn có thủ đoạn, nếu ỷ lại vào anh trong chuyện ân ái này, sợ là cô sẽ rơi vào tay anh nhanh hơn.

"Ưm, a…" Trong chốc lát, Lê Phù đã thở hổn hển.

Dương vật cứng rắn xuyên qua khe huyệt, đột ngột tiến vào, khiến thân dưới của cô căng ra, mỗi lần đều không chịu nổi kích thước to lớn của anh. Hai tay cô chống lên vai anh, khuôn mặt nhã nhặn mà sao bên dưới hung hăng vậy. Vừa rồi cắm hơi sâu, cô nhíu mày, giọng run lên: "Nhẹ, nhẹ chút…"

Châu Ánh Hi không muốn nhẹ nhàng, anh lấy mu bàn tay vuốt mặt cô: "Bé cưng, không nhẹ được thì phải làm sao bây giờ?"

Dương vật rút ra ngoài một đoạn, trên thân gậy to lớn dính đầy chất lỏng, huyệt nhỏ vừa phun thứ kia ra đã có nước chảy theo khe hở, huyệt màu hồng nhạt dính đầy nước. Không lâu sau, anh hoàn toàn không chừa kẽ hở nào hung bạo cắm vào, dùng sức ưỡn hông, dương vật đỏ tươi nhanh chóng ra vào giữa hai chân cô.

Bị đẩy quá sâu, Lê Phù ngẩng đầu thở dốc, cảm giác chua xót lan tràn khiến tay chân cô run rẩy.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Làm một lúc, cổ và ngực Châu Ánh Hi đỏ bừng, anh đỡ chân cô, ấn người lên bàn ăn vừa làm vừa hỏi: "Hồi cấp 2 em và A Sâm cùng nhau ngắm mặt trời lặn, có từng nghĩ sẽ có một ngày làm tình với

anh trong căn phòng bên cạnh không?”

Trên mặt và trên cổ Lê Phù đều là mồ hôi, miệng khô khốc, cô không trả lời được, huyệt nhỏ mềm nhũn mẫn cảm đến mức cắn chặt dương vật. Cô không nói gì, Châu Ánh Hi càng hung bạo hơn, cả người cô dường như bị anh va chạm đến tan nát trên bàn.

Thấy cô vẫn không mở miệng, Châu Ánh Hi bế cô lên, dương vật nhét trong huyệt không rút ra. Nhìn nhã nhặn hiền lành, nhưng quanh năm tập thể hình và chơi tennis, thật ra sức mạnh ở hông và bụng anh rất kinh người, không tựa vào vật gì nâng cả người cô lên cũng không quá tốn sức.

Chưa từng dùng qua tư thế đứng thẳng, Lê Phù bị dọa chỉ có thể ôm lấy Châu Ánh Hi, hai má áp sát vào cổ anh, tìm kiếm cảm giác an toàn, lông mi ướt đẫm.

Anh không tốn chút sức ưỡn thẳng lưng, đẩy dương vật vào huyệt: “Em và A Sâm ngoài ngắm mặt trời lặn, còn làm gì nữa?”

Anh thừa nhận mình “lòng dạ hẹp hòi”, ghen tị với những chuyện lãng mạn mà cô từng làm với những người đàn ông khác.

Lê Phù há miệng, nói lời phản nghịch: “Làm, làm rất nhiều…”

Châu Ánh Hi bị kích thích, dục vọng tràn trề trút giận như bão lũ, hai tay tách cặp mông trắng nõn của cô ra, dùng sức toàn thân hung ác đẩy lên trên, trút ra toàn bộ dục vọng trong người.

Tiếng da thịt va chạm ngày càng dữ dội.

Dương vật của anh vừa thô vừa dài, dùng tư thế ôm như này, Lê Phù càng dễ cảm nhận được khoái cảm dày đặc như mưa bão xông về phía đại não, lóe lên ánh sáng trắng. Cô sợ ngã xuống, ôm anh thật chặt lại bởi vì căng thẳng, dường như phía dưới càng thêm dùng sức ăn gậy thịt anh.

Sắc trời ngoài cửa sổ tối đen như mực.

Trăng không biết đã lặng lẽ rời đi từ khi nào.

Cuối cùng, Lê Phù lại bị Châu Ánh Hi đè lên bàn ăn, tốc độ ra vào của anh càng lúc càng nhanh, hơi thở hỗn loạn dồn dập của hai người đan xen trên chóp mũi và khuôn mặt, anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt ướt át của cô, nói: "Sau này, chỉ có thể ngắm mặt trời lặn cùng anh."

Lê Phù cho rằng điểm tuyệt nhất của anh là có chút tính đàn ông mạnh mẽ khiến người ta chán ghét, nhưng cũng có chút tính đàn ông dịu dàng đến mức không có tính công kích. Sự dịu dàng và mạnh mẽ trong người anh hòa quyện hoàn hảo với nhau.

Huyệt nhỏ phía dưới vẫn đang ăn dương vật, ngày càng đẩy sâu vào trong, mắt cô mờ đi, làm gì còn sức để trả lời Châu Ánh Hi. Đột nhiên, nơi nào đó bị hung hăng đâm lên, xương cốt cô như tan ra, ngón tay sau lưng anh cào ra từng dất vết đỏ như máu.

"Sắp tới rồi à?" Ngực Châu Ánh Hi phập phồng kịch liệt, khoái cảm vô tận siết chặt trong đầu.

Lê Phù toát mồ hôi, bụng dưới run rẩy, âm thanh cầu xin: "Tới rồi, tới rồi..."

Châu Ánh Hi ưỡn eo lưng, bắn ra.

Sau khi dương vật rút ra, cuối cùng Lê Phù cũng thể thở phào nhẹ nhõm, cô nằm thẳng trên bàn ăn, bị làm đến toàn thân mềm nhũn. Nhưng trước khi kịp hồi sức, thấy anh cởi quần lót, túm tay cô cầm lấy dương vật đã hơi mềm nhũn, nóng đến mức tay cô đau nhức, kéo tay cô di chuyển lên xuống.

Cảm nhận được dương vật của anh ngày càng sưng lên trong lòng

bàn tay mình, Lê Phù bị Châu Ánh Hi bế đến chiếc ghế bên cạnh. Anh lại đeo bao cao su vào, dùng tư thế nữ trên nam dưới để tra tấn cô.

Chương 69: Màn kịch nhỏ sau khi cá cược

Sau khi bị Châu Ánh Hi đè trên ghế bắn ra, Lê Phù mềm nhũn trên người anh, cô cảm giác tứ chi sắp gãy, ôm anh thật chặt. Anh lại hôn lên trán, tai, cổ cô, nhẹ giọng hỏi cô có muốn đi tắm không.

Lê Phù mệt mỏi lắc đầu, nói muốn nằm xuống trước, để anh đi tắm trước.

Châu Ánh Hi bế Lê Phù về giường, đi vào phòng tắm.

Hơi nước phủ mờ kính, bọt nước ấm áp bắn lên thân thể trần truồng của Châu Ánh Hi, anh vốn định mượn nước vơi đi hưng phấn trong người. Nhưng vừa nhắm mắt lại, anh đã không ngừng nhớ lại sự thân mật vừa nãy giữa hai người, dường như bên tai còn quanh quẩn tiếng thở hổn hển và rên rỉ của cô.

Anh cúi đầu, gậy thịt mềm nhũn bị kích thích lại cứng lên.

Cuối cùng, anh tự an ủi trong phòng tắm bắn lần nữa, sau đó quấn khăn tắm về phòng ngủ.

"Có muốn uống sữa không? Anh hâm nóng cho em một cốc."

Châu Ánh Hi nghiêng đầu nhìn về phía phòng ngủ, phát hiện trên giường không có bóng người.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Ở cửa chính bỗng truyền đến tiếng xỏ giày, anh nhanh chân chạy

tới, thấy một bóng người ngồi xổm dưới đất, tay mềm đến mức xỏ đôi giày cao gót cũng trượt.

"Em đi đâu?" Châu Ánh Hi hỏi.

Lê Phù bị tóm được, vịn vách tường run rẩy đứng lên: "Mới 12 giờ rưỡi thôi, tôi muốn về nhà."

Cô muốn vặn khóa cửa, lại bị Châu Ánh Hi ôm lấy, bị ép ghé đầu lên vai anh, bị anh mạnh mẽ ôm về phòng ngủ, cô giãy dụa một lần, anh đánh vào mông một lần.

"Lại chạy à?"

"Xong rồi, tôi về nhà thì có vấn đề gì."

Bốp, mông lại bị dạy thêm một bài học.

Đi vào phòng ngủ, Châu Ánh Hi đặt Lê Phù xuống giường, cô vẫn muốn chạy. Anh bước lên giường, dùng hai chân kẹp chặt cơ thể cô, bàn tay đè lên vai cô, cúi người nhìn cô chằm chằm: "Đêm nay ngủ cùng anh."

"Sáng mai tôi phải đi làm." Lê Phù từ chối, chỉ có thể nằm thẳng.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Châu Ánh Hi dịu dàng dỗ dành cô: "Anh đưa em đi."

Thấy Lê Phù từ bỏ chống cự, Châu Ánh Hi sờ trán cô, hôn lên mí mắt và gò má cô, xem như sự thân mật dịu dàng sau chuyện ấy. Anh bỗng rất muốn đánh cược với cô: "Em nói cho dù chúng ta làm mấy lần, kết quả cũng đều giống nhau, vậy em có dám đánh cược với anh một lần không."

“Cược cái gì?” Cô hơi mất kiên nhẫn.

“Cược là em sẽ tỏ tình với anh.”

“…”

Lê Phù ngẩn người, không trả lời.

Châu Ánh Hi hít một hơi thật sâu, hơi thở mềm mại như lông vũ phả lên tai cô: “Nếu em tỏ tình với anh, em sẽ…”

Tai Lê Phù lập tức đỏ bừng, cô bị dọa, có thể nghe thấy tiếng tim đập gấp gáp của mình.

Cô không nghĩ tới một người đàn ông lịch thiệp nhã nhặn như vậy lại có thể nói ra lời “cầm thú” như vậy trong chuyện này.

Chương 70: Muốn hẹn anh (Nửa H)

Tối qua Lê Phù hoàn toàn mất sức, được Châu Ánh Hi ôm vào phòng tắm tắm rửa. Lúc trần truồng dán vào nhau, dục vọng lại lần nữa bắn lên từ trong bọt nước ấm áp, nếu không phải vì ngày mai cô phải đến Sở Y tế tăng ca, anh nhất định sẽ dỗ cô làm thêm lần nữa trong phòng tắm.

Loại dục vọng không được thỏa mãn này, dù ban đêm Châu Ánh Hi đã dùng lý trí đè xuống, nhưng sáng sớm hôm sau, lại lan tràn theo phản ứng sinh lý của thân thể. Anh nhìn thoáng qua đồng hồ điện tử, mới 5 giờ rưỡi, anh nhẹ nhàng nghiêng người, vén sợi tóc của Lê Phù ra, bờ vai gầy lộ ra từ cổ áo sơ mi, tiếng hít thở của cô rất nhẹ, ngủ vừa ngoan vừa sâu.

Từ khi cả thể xác lẫn linh hồn bị cô lấy đi, Châu Ánh Hi phát hiện anh ngày càng nhiều ý nghĩ "ác độc" hơn. Ví dụ như, lúc này anh rất muốn thử làm cô cho đến khi thức giấc.

Anh áp người vào lưng Lê Phù, lấy gậy thịt đã cương cứng từ trong quần lót ra, chưa trực tiếp cắm vào, mà cọ xát qua lại theo khe mông. Thời điểm cọ xát, anh kinh ngạc phát hiện, cô bị anh ôm vào giấc ngủ lúc nửa đêm, không biết từ khi nào, huyệt nhỏ đã chảy nước, như thể bị kích thích nhẹ sẽ tiết ra nước.

"Ưm..." Lê Phù còn chưa tỉnh ngủ, nhíu mày, rên rỉ mơ màng.

Dường như cô vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, cho đến khi cô nghe được tiếng xé bao cao su, còn có huyệt nhỏ đột nhiên bị vật cương cứng sáng sớm kia nhét vào. Cô bỗng bị căng tỉnh, mở mắt

muốn trở tay đánh tên khốn kiếp sáng sớm đã bắt nạt cô ở phía sau. Nhưng tay lại bị Châu Ánh Hi bắt được, mười ngón tay siết chặt, ấn vào bụng dưới của cô.

Buổi sáng lần trước làm tình với cô là ở trạng thái tỉnh táo, nhưng Châu Ánh Hi phát hiện anh có chút "biến thái", thích nhìn cô đang mơ mơ màng màng, bị anh làm cho dần thức dậy. Ngay cả khi anh đùa giỡn một chút, thậm chí gấp gáp đến độ cắn cánh tay của mình, nhưng anh rất thích loại tình thú này, ngậm lấy lỗ tai nóng bỏng của cô, nhanh chóng ra vào.

Lê Phù thật sự cảm thấy anh điên rồi, thủ đoạn tra tấn cô ngày càng nhiều.

Dương vật to lớn ra vào trong huyệt nhạy cảm, nhưng cô phát hiện, cảm giác khoảng trống phía dưới bị lấp đầy rất thoải mái, chút ngái ngủ khi rời giường kia cũng dần bị dục vọng bao trùm. Cô muốn nhiều hơn, nghiêng mặt vùi vào trong gối, nghe bên dưới bị làm tạo ra tiếng bạch bạch, tiếng rên rỉ tràn ra từ cổ họng.

Châu Ánh Hi đã học cách được voi đòi tiên, thấy cô chậm rãi tiến vào trạng thái, hôn lên cần cổ cô ướt đẫm mồ hôi của cô: "Bé cưng thích vậy sao, sau này mỗi sáng anh đều gọi em rời giường như vậy, nhé?"

Giọng nói của anh vào sáng sớm vừa thức giấc, càng trầm thấp dịu dàng hơn ngày thường.

Dỗ người càng nguy hiểm hơn.

Thật ra Châu Ánh Hi biết Lê Phù sẽ không trả lời, nhưng cũng không muốn nghe câu trả lời, chỉ là muốn nói vài lời tình cảm trên giường, khiến người ta mặt đỏ tới tận mang tai. Anh buông tay cô ra, hung ác cởi áo sơ mi của cô ra, nắm chặt đầu vú đang run rẩy, anh thích cảm giác ngọt ngào tràn ra khỏi lòng bàn tay mình, vừa xoa bóp vừa đẩy thân dưới vào.

Huyệt nhỏ mới từ cao trào tối qua trở lại bình thường, sáng sớm lại bị làm không kiêng nể gì, giống như trái chín không chịu nổi khi bị lăn qua lăn lại, nước tràn ra chảy dọc thân gậy đỏ tươi. Nước chảy đầm đìa, thịt mềm trắng nõn trong thời gian ngắn đã bị làm đến đậm màu.

Lê Phù áp vào lồng ngực nóng bỏng của Châu Ánh Hi, anh vừa đẩy nhanh tốc độ, chất lỏng trong huyệt đã không ngừng chảy ra, thấm ướt ga trải giường màu trắng. Hơi nóng quấn quýt lấy nhau, huyệt nhỏ của cô bị làm đến chết lặng: "Châu Ánh Hi…"

Châu Ánh Hi biết cô lại sắp cao trào, ưỡn hông, hung ác dùng sức cắm huyệt của cô, ma sát bộ phận nhạy cảm, sau đó đẩy vào nơi sâu hơn. Vốn dĩ thể lực của cô còn chưa khôi phục lại, hoàn toàn không chịu được cách làm tình hung bạo này, nũng nịu nức nở cầu xin anh bắn nhanh lên.

Cuối cùng, sau khi Châu Ánh Hi bắn ra, Lê Phù xấu hổ phun ra trước mặt anh.

Chảy một lúc mới hoàn toàn chảy hết.

…

Bởi vì là tăng ca chủ nhật, bác sĩ Chung nói chỉ cần 11 giờ đến Sở Y tế là được, vì thế Lê Phù tắm rửa xong lại ngủ thêm một giấc. Trước khi ngủ, cô dặn Châu Ánh Hi nhớ phải gọi cô dậy.

Khoảng 10 giờ, cô bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Rèm cửa chưa kéo ra, trong phòng tối tăm không có ánh mặt trời, Lê Phù nhìn đồng hồ, đã 9 giờ 45 phút, cô vội vàng ngồi dậy, vén mái tóc rối bời dán trên má. Châu Ánh Hi đẩy cửa ra rồi nhẹ nhàng khép lại, đặt quần áo sạch sẽ lên ghế.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Thấy là quần áo của mình, cô kinh ngạc hỏi: "Sao quần áo của tôi lại ở đây?"

Anh chỉ ra ngoài cửa: "Anh nhờ Lê Ngôn mang đến, còn cả tài liệu công việc của em."

"Anh trai tôi?"

Lê Phù hoảng đến mức thay đổi sắc mặt.

Châu Ánh Hi bước tới trước mặt cô, ôm hai vai cô, chân thành giải thích: "Anh trai em đã nhìn ra quan hệ của chúng ta từ lâu rồi. Lần trước ở sân tennis cậu ấy chất vấn anh tất cả mọi chuyện, anh không có lý do gì để lừa cậu ấy cả, bởi vì anh thật lòng với em, không có ý chơi đùa."

Nhìn gương mặt cáu kỉnh của cô, Châu Ánh Hi xoa trán Lê Phù, để cô thả lỏng: "Được rồi, thay quần áo, ra ngoài ăn bữa sáng anh làm, sau đó anh đưa em đi làm."

Lê Phù tàn nhẫn đá anh một cái, biểu cảm như muốn cắn chết anh.

Sau khi Châu Ánh Hi ra ngoài, Lê Phù nhanh chóng thay quần áo, nhìn vào gương chỉnh trang lại vẻ ngoài.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng gõ cửa, còn có giọng nói quen thuộc: "Là anh, Lê Ngôn."

Lê Phù chột dạ mở ra một khe cửa, nhìn anh ấy vài lần rồi cụp mắt xuống, không biết nên nói gì.

"Nhóc con lanh trí, sao không nói gì nữa rồi." Lê Ngôn cố ý trêu chọc cô.

Cô tủi thân bĩu môi.

Lê Ngôn đưa tay qua khe cửa xoa đầu Lê Phù: "Chuyện riêng của em, anh không quản làm gì, bởi vì anh biết em gái anh rất có chừng mực, cũng biết tính em gái anh rất nóng nảy, không có ai có thể ép em ấy làm bất cứ chuyện gì, trừ khi em ấy tình nguyện."

Lê Phù hít một hơi thật sâu, trong lòng run rẩy.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười xấu xa của Lê Ngôn, Lê Phù ngẩng đầu, thấy anh khoanh tay tựa vào cửa nói: "Anh hy vọng lần sau em đừng lừa gạt sếp Lê là em ngủ ở nhà Tô Miểu Di nữa. Anh hy vọng em sẽ nói, em đang ở nhà bạn trai, nói không chừng tâm trạng của sếp Lê sẽ tốt lên, hôm sau có thể khỏi bệnh hẳn."

Cô biết chính xác người "bạn trai" trong miệng anh trai chỉ ai, cô mím môi không nói gì.

Lê Ngôn đi vào phòng khách, vỗ vai Châu Ánh Hi, nói đầy ẩn ý: "Bệnh viện còn có việc, tớ đi trước đây." Lại ghé sát vào tai anh, dùng giọng điệu cảnh cáo thì thầm một câu: "Chăm sóc em gái tớ cho tốt, không được bắt nạt con bé."

Châu Ánh Hi chỉ thề thốt hai chữ, chắc chắn.

…

Sau khi hai người ăn sáng xong, tạm thời chưa dọn dẹp bát đũa, Châu Ánh Hi khoác thêm một chiếc áo gió, sau đó dẫn Lê Phù xuống tầng chở cô đến Sở Y tế làm việc. Xe của anh ở Hồng Kông vẫn là một chiếc Bentley Flying Spur màu trắng, anh chính là người chung thủy như vậy, chỉ cần là một vật, một món ăn, hoặc là một người anh đặc biệt thích, anh sẽ không sẵn lòng thử thêm điều mới mẻ nào khác.

Dọc đường đi, Lê Phù đều cúi đầu xử lý công việc, lúc thì lật tài liệu,

lúc thì gửi Wechat.

Toàn bộ quá trình Châu Ánh Hi đều không làm phiền cô.

Xe đỗ lại trên con đường đối diện Sở Y tế, Lê Phù nói một tiếng cảm ơn, xách túi xuống xe. Nhưng lại đúng lúc gặp vài đồng nghiệp cùng bộ phận tình cờ đi ngang chào hỏi cô, cô nhanh chóng hòa nhập vào tập thể, vừa nói vừa cười.

"Rachel..." Là giọng của Châu Ánh Hi.

Khi Lê Phù quay đầu lại, mấy đồng nghiệp bên cạnh cũng cùng nhau quay đầu lại.

Châu Ánh Hi mặc một chiếc áo gió màu đen, ôn hòa, điềm tĩnh. Anh nhìn hai bên đường không có xe cộ đi qua, sau đó chạy đến trước mặt Lê Phù, đưa bút máy trong tay cho cô: "Bút của em rơi trên xe anh."

"À, cảm ơn." Đây là bút máy vừa mới mua, Lê Phù đau lòng nắm chặt trong tay.

Châu Ánh Hi gật đầu lễ phép mỉm cười với đồng nghiệp bên cạnh, sau đó xoay người ngồi vào trong xe.

"Rachel, ai vậy?"

"Bạn trai sao?"

…

Trong những câu hỏi nhiều chuyện liên hoàn của đồng nghiệp, cuối cùng Lê Phù cũng ngồi vào vị trí làm việc.

Cô chỉ giả bộ qua loa nói, là bạn bè.

Ai tin.

Không ai tin.

…

Bình thường, bữa trưa Lê Phù đều giải quyết cùng Ôn Kiều ở quán trà gần đó, có điều Ôn Kiều vừa chạy tới phòng thí nghiệm của Hà Văn Điền để theo dõi một vụ án phân xác. Sau khi cô sắp xếp xong một phần tài liệu, dụi dụi đôi mắt mệt mỏi, định ăn uống qua loa, chuẩn bị xuống dưới thì nhận được điện thoại của Hứa Sâm.

Hứa Sâm nói cậu đợi dưới lầu, muốn mời cô cùng ăn trưa, hỏi cô có rảnh không.

Lê Phù nói, đợi vài phút, cô xuống ngay.

Hai người Hồng Kông bản địa sinh ra và lớn lên ở đây, đều biết trên con phố phía sau có một quán mì Xa Tử (*) vô cùng ngon.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

(*) Mì Xa Tử (车仔面): Món mì bình dân ở Hồng Kông, nguồn gốc từ những năm 1950.

Lần đầu tiên là nhờ Tô Miểu Di dẫn họ tới.

Vừa vào cửa, ông chủ nhận ra Hứa Sâm trước: "Nhóc đầu to, lâu rồi không gặp."

Hồi cấp 2, Hứa Sâm rất thích chơi bóng rổ, dáng người khỏe khoắn hơn nam sinh bình thường, nhìn tổng thể đầu trông hơi to. "Nhóc đầu to" là biệt danh ông chủ đặt cho cậu.

“Phù cây sào.” Ông chủ cũng nhận ra Lê Phù.

Từ nhỏ Lê Phù đã cao gầy, cả người chẳng có mấy miếng thịt, cho nên ông chủ thích gọi cô như vậy. Nhưng tính cách cô tốt, cũng không để ý.

So với những quán trà tràn đầy hương vị hiện đại kia, Lê Phù thích loại quán nhỏ lâu đời như này hơn, khói phủ khắp phòng, hương vị mì đặc biệt thơm ngon.

“Hứa Đại Tráng, rảnh rỗi tới tìm em sao?” Cô chia cho Hứa Sâm một đôi đũa.

Hứa Sâm cười nói: “Ừ, cố ý tới tìm em.”

Lê Phù ngước mắt lên, hỏi: “Chuyện gì?”

“Người này vốn không muốn anh nói cho em biết.” Hứa Sâm thần thần bí bí: “Nhưng anh nghĩ anh phải nói cho em biết, để em biết anh ấy rộng lượng cỡ nào.”

Không biết cuối cùng là anh đang thừa nước đục thả câu chuyện gì, khiến Lê Phù mất kiên nhẫn: “Nói chuyện.”

Hứa Sâm đặt hai tay lên bàn, nhìn chằm chằm vào mắt cô, nghiêm túc kể về một người và một việc.

Trong quán ăn nhỏ cũ kĩ, tiếng xào rau, tiếng thái rau, tiếng người, các loại âm thanh lộn xộn hòa cùng một chỗ. Trái tim Lê Phù không biết do bị lời nói của Hứa Sâm, hay bị tạp âm không dứt bên tai quấy nhiễu, cô cúi đầu, thở hổn hển.

Bởi vì hai người đều đang bận, nên bữa cơm này cũng chỉ ăn khoảng gần nửa tiếng.

Trở về tầng dưới Sở Y tế, sau khi mở cửa xe, Hứa Sâm xoay người vỗ vai Lê Phù, đứng ở góc độ bạn tốt nhiều năm cổ vũ cô: "Em là một cô gái rất có sức hấp dẫn, từ nhỏ đến lớn không ai không thích em, cho dù là giáo viên tiếng Anh khó tính nhất, cũng chỉ thích có mình em. Nên là, em hoàn toàn không cần sợ hãi thế giới của Châu Ánh Hi. Tin anh đi, ba mẹ anh ấy chỉ cần tiếp xúc với em, chắc chắn sẽ bị sức hấp dẫn của em thuyết phục."

"Được rồi, anh biết khen lắm." Lê Phù cười đẩy Hứa Sâm vào xe: "Mau về làm việc đi."

Hứa Sâm nhìn đồng hồ, đúng là không còn sớm nữa, nhanh chóng ngồi vào xe.

Sau khi tiễn bạn tốt đi, Lê Phù ngồi một mình trên ghế tầng dưới Sở Y tế ngẩn người. Bóng cây sau giờ trưa nhẹ nhàng lay động trên áo sơ mi trắng của cô, lời nói của Hứa Sâm hẵng còn quanh quẩn bên tai cô.

"Hôm trước Châu Ánh Hi gọi điện từ Luân Đôn tới văn phòng luật của anh, nói muốn anh làm cố vấn pháp lý cho dàn nhạc của anh ấy. Anh có hỏi anh ấy, anh Châu không cần xem lý lịch của tôi sao, anh ấy nói, thứ nhất, tôi đã quen biết cậu từ trước, thứ hai, tôi tin Lê Phù sẽ không tùy tiện khen ngợi một người."

Lê Phù ngồi trên ghế, nghĩ đến câu nói kia của Hứa Sâm, lại cúi đầu thở dài.

"Anh cảm thấy Châu Ánh Hi thật sự rất thích em."

"Em rất có bản lĩnh nha, khiến tất cả mọi người đều yêu thích em."

Lê Phù tựa vào ghế, ngửa đầu nhìn trời xanh không một gợn mây, đột nhiên lẩm bẩm.

Sau khi cắt đứt liên lạc 4 tháng, hình như Châu Ánh Hi thật sự đang

từng chút một tiến vào cuộc sống của cô. Trước kia cô cho rằng anh là một người chậm chạp, không nghĩ tới, có thể đánh bóng thẳng nhanh và mạnh mẽ như vậy.

Lê Phù lấy điện thoại ra, đầu ngón tay ấn xuống số điện thoại của Châu Ánh Hi, cô mới ngạc nhiên phát hiện, khi chủ động liên lạc với anh, hành vi và tâm lý của cô đều lặng lẽ trở nên tự nhiên hơn trước rất nhiều.

Sau hai tiếng tút, Châu Ánh Hi bắt máy, giọng nói lúc nào cũng dịu dàng: "Sao vậy?"

Lê Phù thuận theo trái tim, nói: "Tôi muốn mời anh ăn cơm, có thứ muốn cho anh."

Nhưng bị Châu Ánh Hi dùng một hình thức khác từ chối: "Thứ bảy đưa cho anh trên du thuyền nhé."

"Du thuyền?" Lê Phù nghe không hiểu.

"Ừm, anh vừa thông báo cho Lê Ngôn, ba anh muốn mời gia đình em ra biển chơi một ngày."

"…"

Chương 71: Du thuyền

Sáng sớm ngày thứ bảy, Châu Ánh Hi cho rằng gióng trống khua chiêng đi Thâm Thủy Bộ đón cả nhà Lê Phù tạm thời không thích hợp lắm, vì thế anh đã sớm đợi họ ở bến tàu Tây Cống. Mà ba anh, Châu Thành Tề thì bận rộn một mình trên du thuyền.

Không biết do thời tiết quá đẹp, hay do trong lòng ngậm kẹo.

Từ lúc ra khỏi cửa, trên mặt anh đã luôn nở nụ cười.

"Aiden, ngại quá, trên đường bị kẹt xe, tới muộn 10 phút."

Lê Ngôn mặc áo khoác denim, chạy tới ôm Châu Ánh Hi, giải thích nguyên nhân đến muộn.

Châu Ánh Hi vỗ vỗ lưng anh: "Không sao."

"Chú đâu?" Lê Ngôn thò đầu ra.

Châu Ánh Hi chỉ vào du thuyền phía sau: "Trong phòng bếp."

"Ok, lát nữa chào chú một câu."

Lương Mỹ Hoa và Lê Chấn Phong nắm tay ân ái đi tới, Lương Mỹ Hoa cũng lên tiếng xin lỗi: "Aiden, thật xin lỗi, để cháu đợi lâu rồi."

"Dì à, không sao." Châu Ánh Hi giúp họ xách túi: "Đưa túi cho cháu là được rồi."

Lương Mỹ Hoa hiểu ý cười một tiếng, không có ai là không thích người đàn ông có sự nghiệp thành công, còn nhã nhặn lịch sự trước mặt này.

Chỉ là Lê Phù vừa ở ngay phía sau, nhoáng cái đã biến mất.

"Tiểu Bao Phù, quay lại đây."

Giọng nói quen thuộc truyền đến từ quầy bán hải sản, Châu Ánh Hi nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Lê Phù đeo túi vải, áo khoác nhăn nhúm, ngồi xổm trên mặt đất ôm chặt lấy Tiểu Bao Phù không nghe lời: "Con có mất mặt không hả, sao lại động dục ở chỗ này."

Thì ra Tiểu Bao Phù mê một chú Samoyed xinh đẹp, không nhịn được chút nữa thành tên lưu manh.

Châu Ánh Hi đi tới gọi Tiểu Bao Phù, Tiểu Bao Phù lập tức chạy tới bên chân anh, vui vẻ chạy quanh anh. Có loại nhung nhớ, một ngày không gặp như cách ba thu, đuôi vẫy qua vẫy lại.

Sau khi xin lỗi chủ nhân chú chó Samoyed, Lê Phù dắt Tiểu Bao Phù, liếc anh một cái: "Bản thân biến thành tên lưu manh thì thôi đi, còn dạy hư con trai nhà tôi."

Châu Ánh Hi khẽ cười.

Thích một người chính là, ngay cả tính tình nhỏ nhen thất thường của cô cũng cảm thấy đáng yêu.

Tương tác vừa rồi của hai người, Lương Mỹ Hoa và Lê Chấn Phong đã thấy được hết, người sáng suốt đều có thể nhìn ra không phải quan hệ bạn bè đơn giản như vậy, huống chi họ còn làm cảnh sát nửa đời người.

Lương Mỹ Hoa liếc Lê Ngôn một cái, để anh tự nhận ra.

Lê Ngôn cúi đầu ho nhẹ hai tiếng.

Lương Mỹ Hoa dùng sức huých cánh tay con trai: "Tối nay dẫn em gái con đi, cho mẹ một lời giải thích."

"Dạ."

…

Nhịp sống bình thường của thành phố quá dày, cuối tuần chỗ này đều có người dân tụ tập, du thuyền thường xuyên cung không đủ cầu. Chiếc du thuyền xa hoa cao ba tầng đỗ bên bến tàu này là Châu Thành Tề đặc biệt mua về để gặp khách hàng quan trọng. Trước kia bận rộn công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán Hồng Kông, gần như tuần nào cũng đến Tây Cống.

Châu Thành Tề khác với rất nhiều người có tiền, ông ấy đặc biệt khiêm tốn, nếu chỉ nhìn cách ăn mặc của ông ấy, cơ bản rất khó liên hệ ông ấy với người giàu nhất vùng. Áo sơ mi, quần âu, trên tay thậm chí không có cả một chiếc đồng hồ nổi tiếng.

Câu cửa miệng của ông ấy là, nếu không bị ba mẹ ép phải tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình, ông ấy chỉ muốn mở một quán cơm chiên.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng động, Châu Thành Tề đặt nguyên liệu nấu ăn trên tay xuống, lau tay, ra ngoài đón khách.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lương Mỹ Hoa và Lê Chấn Phong nghe Lê Ngôn nói, ba của Châu Ánh Hi nhiệt tình hiếu khách, hai ngày trước mới tới Hồng Kông, xuất phát từ mục đích kết bạn, muốn mời gia đình họ ra biển chơi một ngày. Ban đầu Lương Mỹ Hoa còn tin, bởi vì bà cũng là một người thích kết bạn, nhưng mới xảy ra màn vừa rồi, tâm trạng khi chào hỏi của bà cũng khác đi.

Châu Thành Tề gọi mọi người lên tầng ba.

Không gian phía trên không tính là lớn, sofa tạo thành một hình bán nguyệt, ở giữa đặt một chiếc bàn thư giãn. Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xiên xuống, còn may là mặt trời và gió mùa thu đều không nóng.

Mây trắng núi xanh, mặt biển trong suốt như thủy tinh, ánh sáng lấp lánh. Lương Mỹ Hoa cảm thấy thi thoảng đến Tây Cống giải sầu cũng không tệ. Bà ngắm phong cảnh một lát, sau đó lễ phép tặng một phần quà gặp mặt cho Châu Thành Tề, nói là cảm ơn sự giúp đỡ của họ.

Châu Thành Tề nói, chút việc nhỏ này không đáng nhắc đến. Còn dặn họ chờ một chút, ông ấy xuống bếp tiếp tục nấu cơm.

Lương Mỹ Hoa cảm thấy xấu hổ, dù thế nào bà cũng là khách, nói gì cũng phải giúp đỡ chút. Nhưng cuối cùng vẫn bị Châu Thành Tề khuyên nhủ, trước khi xuống tầng, ông ấy dặn Châu Ánh Hi chăm sóc mọi người cho tốt, nhất là hai vị người lớn trong nhà.

Châu Ánh Hi gật đầu: "Ba yên tâm đi."

Mọi người ai làm việc nấy.

Lê Phù đang chơi đùa với Tiểu Bao Phù.

Lê Ngôn đang gửi tin nhắn cho Tô Vũ Tâm.

"Chú Lê, lâu rồi không gặp chú, sức khỏe chú thế nào rồi ạ?" Châu Ánh Hi quan tâm nhất vẫn là tình trạng sức khỏe của Lê Chấn Phong.

Lê Chấn Phong cười nói: "Cảm ơn cháu quan tâm, chú khỏe rồi."

“Tình hình bên bà ngoại thế nào ạ?”

“Cháu yên tâm, tình trạng của bà rất ổn định.”.

“Dạ, nếu có vấn đề gì khó giải quyết, chú cứ nói với cháu bất cứ lúc nào, cháu có thể tìm bác sĩ tốt hơn.”

Đối mặt với sự quan tâm quá mức của Châu Ánh Hi, Lê Chấn Phong nhìn lướt qua Lê Phù đang đút bánh bích quy cho Tiểu Bao Phù, sau đó nói: “Hình như cậu Châu đây đặc biệt quan tâm đến nhà chú.”

Châu Ánh Hi ngẩn người, nhưng tạm thời chỉ nói: “Cháu là bạn tốt của Lê Ngôn, chuyện nên làm ạ.”

Lê Phù ngồi khoanh chân trên sofa, bỗng nhiên thất thần, ngón tay suýt không cẩn thận bị Tiểu Bao Phù cắn phải.

Quan sát vẻ mặt của hai đứa trẻ xong, Lê Chấn Phong nở nụ cười không đơn giản.

Lê Ngôn lấy cớ muốn hút thuốc, ôm Châu Ánh Hi đến lan can tầng hai, ngón tay anh ấy kẹp điếu thuốc, vừa nhìn núi xanh mây trắng đối diện mặt biển vừa nói: “Ba mẹ tớ nhìn ra rồi, giấy sắp không gói được lửa rồi đấy.”

“Ừm, tớ biết.” Châu Ánh Hi chống lan can nói: “Tớ cũng không định gói.”

Ánh sáng bạc chói mắt, Lê Ngôn nheo mắt lại, cảm thán: “Bên cạnh em gái tớ chưa bao giờ thiếu người theo đuổi, công kích mãnh liệt cỡ nào tớ cũng gặp qua rồi, nhưng thật sự khiến em ấy nguyện ý ngày càng thân cận cũng chỉ có cậu.” Anh ấy quay đầu, tay khoác lên vai Châu Ánh Hi, nói: “Đương nhiên, có thể đánh hạ tất cả người bên cạnh em gái tớ cũng chỉ có cậu, cậu thật sự rất có kiên nhẫn, cũng có chút bản lĩnh.”

Châu Ánh Hi nhìn chằm chằm vào mắt anh ấy, cười cười, ánh mắt thành khẩn: "Bởi vì tớ rất thích em ấy, làm gì tớ cũng sẵn lòng."

Tiểu Bao Phù không ngồi yên được trên sofa, chỉ muốn lên boong tàu tầng một chơi đùa, Lê Phù hết cách, chỉ đành mang nó xuống tầng một. Lúc đi ngang qua phòng bếp, cô nhìn qua cửa sổ, nghe thấy hình như ba Châu Ánh Hi đang tranh cãi với người trong điện thoại.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cô không có thói quen nghe lén việc riêng của người khác, yên lặng đi qua một bên.

Trong phòng bếp, người đang nói chuyện với Châu Thành Tề là vợ Phương Vận Xu. Vốn nên nói chuyện ân ái giữa vợ chồng, nhưng biểu cảm của ông ấy ngày càng khó coi.

Phương Vận Xu mạnh mẽ chất vấn ông ấy, tại sao không thương lượng với bà ấy mà đã đi gặp gia đình Lê Phù.

Trong bụng nghẹn một cục tức, Châu Thành Tề cười lạnh: "Em đi Luân Đôn gặp người yêu cũ, có thương lượng với anh không?"

Phương Vận Xu chỉ nói: "Em chỉ đi gặp bạn cũ thôi."

Điều này khiến Châu Thành Tề càng không vui: "Đúng rồi, chia tay mấy chục năm còn có thể làm bạn cũ, em rộng lượng, em lợi hại."

Phương Vận Xu nổi giận: "Châu Thành Tề, em gọi cho anh, trọng điểm không phải là thảo luận chuyện này, mà là tại sao anh không thương lượng với em mà tự tiện quyết định đi gặp gia đình Lê Phù."

"Ông xã không gọi là ông xã, suốt ngày gọi thẳng tên." Châu Thành Tề cũng nổi giận: "Phương Vận Xu, em tự nghĩ xem, sau khi em

đến, trên du thuyền này có ai cười được hả."

Phương Vận Xu nâng cao đề-xi-ben: "Nhưng anh không thể làm chuyện này sau lưng em."

"Tại sao anh không thể gặp ba mẹ Lê Phù?" Châu Thành Tề nghiêm túc giải thích với bà ấy: "Châu Ánh Hi cũng là con trai anh, em có quyền sắp xếp cho con đi xem mắt, anh cũng có quyền ủng hộ nó theo đuổi người mình thích, dựa vào đâu mà em nói thì được? Quản con mấy chục năm rồi, em còn muốn quản cả hôn nhân của con sao? Anh nói cho em biết, có anh ở đây, em đừng hòng biến con trở thành quân cờ trong việc làm ăn của em."

Cách ống nghe, Châu Thành Tề cũng có thể cảm nhận được sự tức giận của Phương Vận Xu.

Tay ông ấy bắt đầu hơi run rẩy, nhưng ông ấy không để ý nhiều như vậy. Lần này, ông ấy đứng về phía con trai không chút chần chừ.

Trên boong tàu bị ánh mặt trời bao phủ, Tiểu Bao Phù nằm sấp bên chân Lê Phù, vừa ăn bánh bích quy vừa phơi nắng.

Một tay cô ôm túi đồ ăn vặt, một tay gửi Wechat cho Ngô Thi.

Biết đây là lần đầu tiên ba mẹ hai người gặp mặt, Ngô Thi nhiều chuyện muốn xem ảnh hiện trường. Lê Phù tiện tay gửi một tấm ảnh qua, vài giây sau, cô nhận được tin nhắn kích động của Ngô Thi.

[Tiểu Phù, chú ấy là ba của Châu Ánh Hi à? Nếu tớ nhớ không lầm, cái ông chú biến thái vừa chụp ảnh vừa cười cậu lần trước tớ nói ấy, hình như là chú ấy.]

Ngay khi Lê Phù đang khiếp sợ, Châu Thành Tề vỗ vai cô, hỏi ông ấy có thể ngồi cạnh cô không.

Lê Phù gật đầu: "Đương nhiên là được rồi ạ."

Cô cũng không ngờ sau khi ngồi xuống, Châu Thành Tề trực tiếp mở đoạn video diễn thuyết của cô ở Cambridge lên: "Thật ra 4 tháng trước chú có cố ý đến Cambridge xem cháu diễn thuyết một lần, siêu đỉnh."

"Cảm ơn chú Châu đã khích lệ." Lê Phù mỉm cười, tóc bị gió biển dịu dàng thổi qua.

Châu Thành Tề đặt điện thoại xuống, híp mắt nhìn mặt biển bao la, nói: "Đại khái cũng khoảng 4 tháng trước, Ánh Hi nói với chú là nó có cô gái mình thích. Chú nói, thật không? Là cô gái như nào, thằng bé nói…"

Ông ấy cố ý thừa nước đục thả câu.

"Anh ấy nói gì ạ?" Lê Phù rất muốn biết.

Châu Thành Tề cười nói: "Thằng bé nói, một cô gái mà lần đầu tiên khiến thằng bé rất muốn yêu đương."

Chương 72: Sự quyến rũ ướt át

Có một hồ bơi nhỏ bên phải tầng một của du thuyền.

Lê Phù và Châu Thành Tề hàn huyên một lúc, đột nhiên rất muốn bơi lội, cô đưa Tiểu Bao Phù cho anh trai Lê Ngôn ôm. Sau khi thay xong đồ bơi, cô nhảy xuống nước, thân thể mảnh khảnh đong đưa trong gợn sóng màu lam, cực kỳ giống nàng tiên cá xinh đẹp lại tự do.

Chẳng biết từ lúc nào, khi cô đi từ trong bọt nước lên, đối diện với ánh mắt quen thuộc kia.

Nụ cười lạnh của cô lại lặn xuống đáy nước.

Người đàn ông này, đúng là hai mặt.

Vừa nãy trước mặt người lớn khiêm tốn lịch sự bao nhiêu, ánh mắt lúc này giống sói bấy nhiêu. Nếu không có người, sợ là anh chỉ hận không thể cởi quần áo, ở trong nước ăn cô sạch sành sanh.

Chiếu tatami (*) rất dễ lõm xuống, không thể thưởng thức cảnh sắc trước mắt, vì vậy, Châu Ánh Hi hơi khom người, hai tay đan vào nhau đặt lên đùi, đôi mắt đen kịt chỉ có thể chứa người đẹp đang phập phồng trong nước.

(*) Chiếu tatami: Một loại chiếu truyền thống của người Nhật được làm từ các sợi rơm khô đan ép chặt vào nhau, dùng để lót sàn.

Không thèm để ý có người xem mình là con mồi, Lê Phù hưởng thụ cảm giác thoải mái hiếm có khi được bao phủ bởi nắng và biển.

Trên tầng truyền đến tiếng trò chuyện hài hòa như là người một nhà, mà đôi nam nữ tầng dưới, đang ở trước mặt phụ huynh vụng trộm chơi đùa kích thích, có thể sẽ bị bắt gặp bất cứ lúc nào.

Mỗi khi tâm trạng tốt, Lê Phù lại trở nên ham chơi.

Cô vịn thành bể bơi, giẫm lên cầu thang chậm rãi đi về phía boong tàu, mái tóc dài ướt sũng, giọt nước rơi lên đồ bơi màu trắng. Bộ ngực vốn nhẹ nhàng sau khi vải chạm nước, có cảm giác nặng nề, đôi chân mảnh khảnh bước một bước, hình dáng ở khu vực tam giác càng rõ ràng.

Nhưng Châu Ánh Hi thích nhất chính là chỗ mắt cá chân ửng hồng của cô.

Lê Phù cố ý chống lên vai anh, cúi trước người anh, đi lấy áo sơ mi trên chiếu tatami phía sau. Toàn bộ quá trình ánh mắt đều không dời đi, không dịch mắt nhìn anh chằm chằm, muốn anh phải đối diện.

Lê Phù giơ cánh tay lên mặc áo sơ mi vào, bởi vì cách quá gần, cô gần như dựa sát vào người Châu Ánh Hi mặc quần áo. Hơi nước nóng ẩm và mùi thơm trên người cô phủ lên chóp mũi, trên mặt anh, phía dưới nổi lên phản ứng.

"Tôi có đẹp không?" Giọng cô đầy khiêu khích.

Chút hưng phấn từ trong cơ thể Châu Ánh Hi dâng lên đầu: "Ừm, đẹp."

Anh thừa nhận mình không có tiền đồ, không chịu nổi chút khiêu khích của cô.

Lê Phù sờ lên mặt anh, học theo giọng dỗ dành của anh: "Vào phòng với tôi, nhé?"

"Được."

…

Bình thường, Lê Phù chỉ cần đứng đó không cần làm gì cả, Châu Ánh Hi đã có thể bị cô cắp đi cả nửa linh hồn, chưa nói là, lúc này cô đang ngồi trên ghế, duỗi đôi chân dài duyên dáng, căng mũi chân, nhẹ nhàng di chuyển trên đùi anh. Cảm giác tê dại truyền đến từ giữa hai chân khiến anh hô hấp dồn dập.

Cô chưa từng học qua cách khiêu khích đàn ông, một trong số ít chiêu là khi xem vài bộ phim "tình cảm" cùng Ngô Thi, lén ghi nhớ trong đầu. Cô ấn tượng sâu sắc nhất một đoạn ngắn, nữ chính mặc đồ bơi toàn thân ướt đẫm, ở trong phòng nhỏ hẹp, dùng chân quyến rũ nam chính ngoan ngoãn như cún.

Ướt người, đánh dấu.

Dáng vẻ ngoan ngoãn, đánh dấu.

Vậy chơi chút thì làm sao.

Nhìn chằm chằm vào biểu cảm đang dần thay đổi của Châu Ánh Hi, Lê Phù tìm được cảm giác thú vị khi "trêu chọc đàn ông". Hóa ra lúc làm tình, lúc nào anh cũng thích để cô nhìn anh, là loại cảm giác kỳ diệu lại kích thích như vậy.

"Ưm…" Trong cổ họng anh tràn ra tiếng thở dốc buồn bực, anh nghiến chặt quai hàm.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bởi vì Lê Phù ham chơi, duỗi chân về phía ngực anh, tìm được vị trí núm vú anh, dùng mũi chân đè lên, không nghĩ tới, nhanh như vậy anh đã rên lên.

Còn chưa đủ, cô vẫn muốn nghe thêm.

"Thoải mái không?" Một khi người phụ nữ đã nắm giữ quyền chủ động, đàn ông sẽ chỉ tỏ ra chút phản kháng tượng trưng.

Châu Ánh Hi nắm mắt cá chân cô, hiển nhiên là đã bị dụ dỗ rơi vào dục vọng, yết hầu lăn lộn. Anh nhìn chằm chằm vào biểu cảm ham chơi của Lê Phù, còn có thân trên duỗi theo chân cùng nằm sấp xuống, lúc này, cô gợi cảm đến bản thân cô cũng không biết.

"Thoải mái." Anh hít một hơi, lại rên rỉ.

Mái tóc ướt dính sau vai khiến đôi mắt hạnh của Lê Phù càng thêm quyến rũ: "Còn muốn tôi giẫm lên chỗ nào nữa không?"

Châu Ánh Hi không nói gì, trực tiếp nắm mắt cá chân cô, đặt vào chỗ lồi nhất giữa hai chân: "Ở đây."

"Được." Cô sẵn lòng chơi cùng anh.

Giọt nước trên đùi cô chảy xuống theo da thịt, từng giọt rơi xuống quần lót màu xám đậm của Châu Ánh Hi. Sau khi vải bị thấm nước, đường nét của vật cứng kia ngày càng rõ ràng, toàn thân cô sinh ra đã mịn màng, ngay cả bàn chân cũng vậy. Cách một lớp quần đè lên gậy thịt của anh, khiến cả người anh ngứa ngáy không chịu nổi.

Anh không muốn buông tay, thích nắm lấy mắt cá chân cô, điều khiển cô chà đạp bản thân.

Cho dù cách một lớp vải, Lê Phù vẫn có thể cảm nhận được vật kia đang chậm rãi cương lên, lòng bàn chân cũng bị cọ đến chút nóng lên.

Cô nhíu mày ghét bỏ: "Châu Ánh Hi, anh thật biến thái, thích tôi giẫm anh." Lại khiêu khích thêm một câu: "Nếu tôi không cẩn thận giẫm hỏng chỗ này của anh thì làm sao bây giờ."

"Giẫm hỏng rồi, sẽ không có ai hầu hạ em đâu." Châu Ánh Hi linh hoạt tiếp lời cô, giọng điệu có chút xấu xa.

"…" Lê Phù giật mình im lặng rất lâu, chân phải tiếp tục bị bàn tay của anh di chuyển, nhìn chằm chằm vào mắt anh, hỏi: "Anh có nghĩ tới không, chúng ta ngày càng thân mật, anh ngày càng ỷ lại tôi. Lỡ tôi không đồng ý thì anh làm sao giờ?"

Năm ngón tay siết chặt mắt cá chân cô, Châu Ánh Hi nói: "Em sẽ không làm vậy."

"Tại sao tôi lại không?"

"Bởi vì em thích anh."

"…"

Bốn mắt nhìn nhau thật sâu, sau đó Lê Phù rụt chân lại, dứt khoát mặt đối mặt ngồi lên đùi Châu Ánh Hi, hai tay anh thò vào trong áo sơ mi, dán lên da thịt còn chút ướt át sau lưng cô, dùng sức đỡ cô. Tay cô lại trêu chọc cúc áo sơ mi trước ngực anh: "Nhưng mà, con người tôi rất dễ chán, hôm nay thích anh, ngày mai có thể sẽ thích người khác."

"Em sẽ không."

"Chắc chắn thế cơ à?"

"Ừ."

Ánh mắt Châu Ánh Hi cực kỳ kiên định, không phải anh đang tự tẩy

não mình, cũng không phải đang cố giữ thể diện, mà anh dám cược, cô sẽ không từ chối mình nữa.

Lê Phù nâng mặt anh lên: "Tự tin như vậy, cho anh một phần thưởng, nhé?"

"Phần thưởng gì?"

"Anh nhắm mắt lại đi."

Có thể được khen thưởng, đương nhiên Châu Ánh Hi sẽ ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Xung quanh tối om, anh không nhìn thấy gì, nhưng cảm nhận được một đôi tay kéo khóa quần của mình xuống, rồi lại cởi cúc áo, dùng bàn tay cách quần lót nhẹ nhàng xoa bộ phận đã sưng tấy. Lồng ngực anh phập phồng, toàn thân căng thẳng rõ rệt, vẻ mặt thở hổn hển như hoàn toàn rơi vào tay giặc, rên nhẹ, rất dâm đãng.

Khoảnh khắc ngón tay mềm mại lấy gậy thịt từ trong quần lót ra, Châu Ánh Hi mở bừng mắt, cánh tay duỗi về phía trước, bắt lấy người chọc anh hưng phấn xong thì trốn: "Lại chạy?"

Lê Phù làm mặt quỷ.

"Em biến anh thành như vậy xong thì đi à, hợp lý không?" Anh chất vấn.

Cô nhún vai: "Anh Châu đây hạ phàm đã lâu, đâu phải không tự làm được, chỉ là chuyện trong vài phút thôi mà."

"Lại đây."

"Không thích."

Lê Phù đang kháng cự lại sức mạnh của Châu Ánh Hi.

Nếu cô không muốn lại gần, thì anh vẫn có biện pháp tiếp tục hoàn thành chuyện này. Anh đứng dậy, ép người tới bên cửa sổ, bên ngoài cánh cửa sổ gỗ là hành lang, nếu có người đi ngang, có thể thấy bóng người qua rèm cửa.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Phụ huynh đều ở đây đấy, đừng có làm bậy." Lê Phù trừng mắt.

Thân hình cao lớn của Châu Ánh Hi ép lên phía trước, sinh ra cảm giác áp bức mạnh hơn với cô: "Bây giờ em biết sốt ruột rồi à?" Anh nắm lấy tay Lê Phù, đè lên dương vật lộ ra trong không khí, ra lệnh: "Làm anh bắn ra."

"Không thích, anh tự làm đi."

Hoàn toàn không cho Lê Phù cơ hội thở dốc, Châu Ánh Hi nắm lấy bàn tay cô cầm gậy thịt của mình, không có bao cao su cản trở, hình dạng và da thịt càng rõ ràng hơn. Cô vừa cầm vào đã bị anh nắm lên xuống mấy lần, lòng bàn tay ngày càng nóng bỏng, giữa ngón tay còn có chút cảm giác nhớp nháp ướt át.

Cô cố ý nhăn mũi ghét bỏ ồ một tiếng: "Bẩn muốn chết."

Châu Ánh Hi cười khẽ, thấp giọng nói: "Bây giờ bẩn rồi, sau này đổi chỗ khác thì phải làm sao?"

Anh dùng một nụ hôn nói cho cô biết, "chỗ khác" cụ thể là chỗ nào.

Gậy thịt không ngừng bị kích thích, càng ngày càng cứng, tay Châu Ánh Hi không tha cho Lê Phù, toàn bộ quá trình đều nắm lấy tay cô. Khoảng cách giữa hai chân họ rất hẹp, lúc di chuyển, thỉnh thoảng quy đầu sẽ chạm vào bụng dưới của cô. Cô đang mặc đồ bơi, loại ma sát giữa da thịt này khiến phía dưới của cô hơi ướt át.

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng bước chân, âm thanh nghe như là Lương Mỹ Hoa và Châu Thành Tề, tiếng nói chuyện của hai người ngày càng gần. Lúc sợ hãi, Lê Phù muốn tranh thủ thời gian làm Châu Ánh Hi bắn ra, cô nắm chặt gậy thịt đã đủ cương cứng kia, không ngừng di chuyển lên xuống, trán đổ mồ hôi.

Tốc độ càng lúc càng nhanh.

Khoái cảm càng dày đặc, Châu Ánh Hi càng muốn nhiều hơn, anh hôn Lê Phù, ấn đầu cô lên vách tường ngang ngược hôn sâu, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi mềm mại không buông, tiếng nước rất vang. Lúc lắc đầu, tay anh nắm chặt bàn tay sắp rơi xuống của cô, tiếp tục lên xuống như chạy nước rút.

Nóng quá.

Cứng quá.

Hô hấp dồn dập quanh quẩn trong phòng, Lê Phù bị hôn đến nức nở, theo động tác trên tay càng lúc càng nhanh, càng lúc càng điên cuồng, trong tiếng thở hổn hển của Châu Ánh Hi, anh bắn tinh dịch thành mấy lần lên bụng và áo sơ mi của cô.

Lê Phù cúi đầu, thấy trên bụng mình chảy chất lỏng trắng đục của anh, mặt lại đỏ lên, cô ghét bỏ nhíu mày, còn đá anh một cái: "Ai cho anh bắn lên người tôi."

Châu Ánh Hi kéo hai tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau sạch toàn bộ tinh dịch trên bụng, bàn tay, ngón tay của cô, sau đó lại dùng một nụ hôn dịu dàng dỗ cô vui.

Dường như anh trời sinh đã biết hôn môi, lúc nào cũng có thể hôn cô mềm nhũn.

Sau khi môi được thả ra, Lê Phù ôm lấy gáy của Châu Ánh Hi, ngẩng

mặt lên, đôi mắt hạnh lóe sáng, ánh mắt dịu dàng nhìn anh, giọng điệu bỗng trở nên tinh nghịch: "Này, có phải anh rất muốn nghe tôi tỏ tình không?"

"Chắc chắn rồi." Anh trả lời không chút do dự.

Lê Phù kiễng mũi chân, bắp chân nhỏ nhắn căng cứng, thân trên hướng về phía ngực Châu Ánh Hi, dùng một động tác nhìn như tự nhiên nhưng lại rất quyến rũ, ghé bên tai anh nói: "Tôi..."

Cô mới nói một chữ, anh dường như đã nghe thấy tiếng trống trong lồng ngực của mình, theo từng tiếng "thích" (*) tiếp theo vang lên, tiếng trống đáng ngày càng vang, tiết tấu cũng ngày càng nhanh, như muốn xé nát xương ngực anh.

(*) thích tiếng Trung gồm hai chữ: 喜 (Hỉ) + 欢 (Hoan).

Nhưng một chữ cuối cùng, rất lâu sau cũng không có tiếng nào hạ xuống.

Anh mới hoảng hốt nhận ra, đây là trò đùa quái ác của cô.

Lê Phù cài cúc áo sơ mi chỉnh tề, trước khi ra cửa chỉ vào túi hàng hiệu lớn màu vàng trên bàn, nói: "Đây là quà tôi cẩn thận chọn cho anh, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi ở Cambridge, cũng cảm ơn anh đã sẵn lòng giúp đỡ người nhà của tôi."

Đây là lời nói thật lòng của cô, là sự ấm áp rơi vào lòng Châu Ánh Hi.

Chương 73: Ngả bài với ba mẹ

Châu Thành Tề mời mọi người ăn tối trên du thuyền, khoảng 7 giờ tối mọi người chia tay nhau ở bến tàu.

Ngày hôm nay đối với nhà họ Lê và nhà họ Châu mà nói, đều trôi qua hài hòa hạnh phúc.

Lương Mỹ Hoa lái xe về nhà, Lê Ngôn ngồi ghế phụ, Lê Phù ngồi ghế sau chăm sóc Lê Chấn Phong và Tiểu Bao Phù. Nhưng Lê Phù phát hiện biểu cảm của ba mẹ, từ lúc lên xe trở nên nghiêm túc hơn hẳn.

Lái xe được nửa đường, cuối cùng Lương Mỹ Hoa cũng mở lời: "Tiểu Phù, con nghĩ thế nào?"

Lê Phù sửng sốt: "Nghĩ cái gì thế nào ạ?"

"Con không cần đánh trống lảng với ba mẹ." Lương Mỹ Hoa vững vàng lái xe: "Lúc con cho Tiểu Bao Phù ăn cơm, Châu Ánh Hi dẫn mẹ và ba con vào phòng nói hết rồi."

Lê Phù có hơi căng thẳng, hỏi: "Anh… Anh ấy nói thế nào ạ?"

Lương Mỹ Hoa nói: "Châu Ánh Hi nói cậu ấy thích con, trước mắt đang trong giai đoạn theo đuổi. Cũng nói rõ là cậu ấy quen con lúc nào, ở đâu, thích con từ bao giờ, vì sao lại thích, thậm chí cả kế hoạch tương lai."

Trái tim thắt lại, Lê Phù cúi đầu.

Lê Chấn Phong nhìn cô một cái: "Con chột dạ cái gì?"

"Con có chột dạ đâu." Suy nghĩ đột nhiên bay xa, giọng của Lê Phù lí nhí: "Con chỉ không nghĩ tới anh ấy lại trực tiếp như vậy."

Lê Chấn Phong gõ đầu cô: "Cậu ấy không trực tiếp, thì sao cậu ấy với ba lại mời chúng ta ra biển chơi? Cậu ấy không trực tiếp, sao ngày đầu tiên tới nhà chúng ta ăn cơm, đã thân thiết với con như vậy, hả?"

Lê Phù kinh ngạc: "Mọi người phát hiện ra rồi sao?"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Chấn Phong lại gõ đầu cô: "Mắt ba con không có vấn đề gì hết."

"Ai da, đừng gõ đầu con." Lê Phù sờ sờ đầu, bị Lê Chấn Phong cười ôm vào lòng: "Sao ba lại không biết, hóa ra con gái ba là một bé cặn bã nhỉ?"

"Con không phải mà." Lê Phù cãi lại.

Âm thanh của cô nâng cao lên, Tiểu Bao Phù cũng hưng phấn sủa lên.

"Được rồi." Lương Mỹ Hoa dừng trận cãi vã ở ghế sau, nhìn thoáng qua Lê Phù đang làm nũng trong lòng ba, bà nói một cách sắc bén: "Châu Ánh Hi ấy mà, là một nam sinh không điểm nào để chê, cậu ấy còn chân thành như thế, phẩm chất chân thành này ở thời đại nào cũng đáng quý. Cậu ấy nghiêm túc với con bao nhiêu, mẹ tin con cũng tự cảm nhận được."

Lê Phù trốn trong lòng ba, cụp mắt, xoa xoa tai, mũi của Tiểu Bao Phù.

“Lê Phù.” Một khi Lương Mỹ Hoa đã nghiêm túc, sẽ trực tiếp gọi tên đầy đủ của cô: “Từ nhỏ con đã yêu tự do, không thích bị gò bó, mẹ cùng ba và anh trai con cho tới bây giờ đều không quản nổi con. May là con cũng coi như nghe lời, du học nhiều năm như vậy, cũng không gây chuyện cho ba mẹ. Nhưng chuyện tình cảm này, mẹ không hy vọng con cư xử như cơn gió, hôm nay thân mật, ngày mai phủi tay không thèm. Thái độ của con với Châu Ánh Hi như nào, ba mẹ không quan tâm, nhưng cậu ấy rất nghiêm túc với con, mẹ cũng hy vọng con có thể nghiêm túc cho cậu ấy một câu trả lời thuyết phục.”

Lê Phù nặng nề trả lời: “Dạ, con hiểu rồi.”

Nghiêm túc nói xong đạo lý, Lương Mỹ Hoa chậm rãi bình tĩnh lại, giọng điệu ôn hòa: “Về chuyện Châu Ánh Hi giúp đỡ gia đình chúng ta, con không cần quá để trong lòng, tiền thuốc men, quan hệ ơn nghĩa, đây là chuyện của mẹ, ba và anh trai con, đừng để nó trở thành gánh nặng để con phán xét mối quan hệ này. Con chỉ cần nghĩ xem, con có thích cậu ấy không, có sẵn lòng chịu trách nhiệm về mối quan hệ này và con người của cậu ấy hay không.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Dạ.” Lê Phù nghiêm túc khắc ghi trong lòng.

Rẽ vào con ngõ nhỏ yên tĩnh vào ban đêm, cuối cùng Lương Mỹ Hoa nói: “Còn nữa, mẹ biết trong lòng con còn nghi ngờ điều gì, nhưng mẹ có thể nói con biết. Cuộc sống không đoán trước được, không có một con đường, con người nào có thể nằm trong dự đoán của con, nhưng gặp được người chân thành với con như vậy, còn có thể lựa chọn hai chiều không nhiều lắm.”

Bà nhìn thoáng qua chồng mình Lê Chấn Phong ở ghế sau, trong lòng có chút đau đớn xót xa: “Hơn nữa, phải quý trọng những ngày tháng còn có thể thương nhau.”

Lê Phù trong mấy giây thấy ba mẹ nhìn nhau, trong lòng như hiểu ra điều gì.

Sau đó, trong xe không nói những chuyện áp lực này nữa. Khi sắp về đến nhà, cô nhận được một tin nhắn Wechat.

Là của Châu Ánh Hi gửi tới: "Món quà đầu tiên em tặng anh, anh rất thích. Cảm ơn."

Sau khi cô trả lời xong, lại nhận được một tin nhắn Wechat.

Là Châu Thành Tề gửi tới, giọng điệu còn hơi nghịch ngợm: "Con trai chú hận không thể ngày nào cũng đeo cà vạt này đi ngủ."

Chương 74: Trên đường Findlay

Những lời mẹ Lương Mỹ Hoa nói đêm đó, từng câu từng chữ, Lê Phù đều khắc ghi trong lòng.

Cô là một người như vậy, từ nhỏ đã ham chơi tùy hứng, không thích bị một mối quan hệ nào trói buộc. Trong quá khứ, cô cũng từng gặp nam sinh đến đi như gió giống mình, nên cô sẽ không sinh ra cảm giác áy náy, bởi vì bản chất tương tự khiến cô cảm thấy tất cả đều hợp lý, công bằng. Nhưng Châu Ánh Hi thì khác, anh chân thành, cố chấp hơn những người theo đuổi đứng núi này trông núi nọ kia, một người đáng lẽ phải như trăng sáng treo góc chân trời chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, lại vì cô mà cúi đầu hết lần này đến lần khác.

"Anh ấy quá tốt luôn."

"Cậu chắc chắn sẽ rơi vào tay anh ấy."

Dường như sau khi quen Châu Ánh Hi, những lời này thường xuyên xuất hiện bên tai Lê Phù.

Trong lòng cô hơi phản nghịch, luôn muốn dùng phương thức vòng vo để xem xem Châu Ánh Hi tốt đến mức nào, cô tự nhận mình rất biết chơi trò chơi, nhưng lại xem nhẹ một điểm quan trọng nhất. Chơi cùng một người chân thành, ngay từ đầu đã thua rồi, bởi vì trong thế giới của họ, đơn giản đến mức không có hai chữ "trò chơi."

"Đừng tranh đấu với trái tim mình nữa."

Đây là những gì Lê Phù nói với chính mình trong trạng thái hoàn

toàn tỉnh táo, khi cô thức dậy vào một buổi sáng nào đó.

Cô bỗng cảm thấy trò chơi rất vô vị, cầm điện thoại lên, gửi tin nhắn Wechat cho Châu Ánh Hi.

Rachel: [Tối thứ sáu có thời gian không? Tôi muốn gặp anh.]

Nếu không bận, câu trả lời của Châu Ánh Hi thường được tính bằng giây.

Châu Ánh Hi: [Chiều nay anh phải bay về Luân Đôn một chuyến, chủ nhật gặp, được không?]

Nhìn thoáng qua tờ lịch trên tường, ngày 12 tháng 12 dùng bút đánh dấu màu hồng phấn vẽ một trái tim, bên cạnh dùng đường lượn sóng đánh dấu: My birthday.

Suy nghĩ một chút, Lê Phù trả lời: Ok.

…

Bởi vì đi hẹn hò cùng Châu Ánh Hi, Lê Phù tổ chức tiệc sinh nhật sớm vào thứ bảy. Chẳng qua, mọi kế hoạch vốn rất thuận lợi, vào ngày thứ tư bị gián đoạn bởi một sự kiện ngoài ý muốn.

Sở Y tế tiếp nhận một vụ vứt xác.

Thảm án không phải nguyên nhân ảnh hưởng đến tâm trạng của Lê Phù, mà vì người chết là người cô quen. Là mẹ của cô bé muốn mua bánh mì trong tay cô ngày đó ở siêu thị.

Nghe đồng nghiệp ở Sở Cảnh sát nói, cô bé trốn ở trong tủ, tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình ba sát hại mẹ, hiện tại đã được người Sở Phúc lợi Xã hội đón đi, nhưng tình trạng rất kém, hai ngày rồi chưa ăn cơm.

Vì thế, Lê Phù dành ra chút thời gian đến Sở Phúc lợi một chuyến.

Tuy chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng Lê Phù nhớ rõ cô bé có một đôi mắt rất thích cười, nhưng lúc này, trong ánh mắt cô bé trong phòng như phủ bóng tối, vô định không có ánh sáng. Cô bé gầy gò nhỏ nhắn, ôm gấu nhỏ rúc vào một góc, đáng thương đến mức khiến người ta đau lòng.

Hộ lý thở dài một tiếng, nói: "Thật là một cô bé xinh đẹp, nghe nói thành tích cũng rất tốt, chỉ tiếc là sinh ra trong một gia đình không tốt. Ba em ấy nghiện ma túy, một năm trước mẹ đã đưa em ấy dọn đến nhà trong thôn ở, nghe nói là thằng khốn kia không có tiền hút chích, quay về đòi tiền, mẹ em ấy không cho, nên mới chém chết mẹ em ấy ngay trước mặt con gái."

Bà ấy lại mắng to: "Cái thứ không bằng súc vật."

Những tình huống này, trước khi đến Lê Phù cũng đã biết rõ, hơn nữa còn bất ngờ phát hiện, trong tên cô bé cũng có một chữ "Phù", cô bé tên là Bella Ngô An Phù.

Trên đời này có rất nhiều duyên phận không thể giải thích được.

Ví dụ như, cô rất muốn chăm sóc cô bé này.

"Bella, còn nhớ chị không?" Lê Phù ngồi ở mép giường, muốn đưa tay sờ đầu Ngô An Phù, nhưng Ngô An Phù theo bản năng trốn sang bên cạnh, hai tay hai chân đều run lên.

May là, cô có chuẩn bị mới đến. Cô lấy từ trong túi xách ra túi bánh mì vừng mua ở siêu thị lần trước, nhét vào tay Ngô An Phù, dùng giọng điệu đáng yêu giống lần trước nói: "Vậy chị mua cho em, được không nè?"

Nhớ tới chị gái mua bánh mì cho mình, cũng nhớ tới mẹ mình, Ngô An Phù khóc lóc quay đầu, vẫn ôm chặt gấu nhỏ, nhưng cô bé đã hạ

thấp cảnh giác với thế giới bên ngoài, chậm rãi đưa tay muốn chạm vào bánh mì, cánh tay bởi vì khóc nức nở mà run lên.

Lê Phù đặt túi bánh vào trong lòng bàn tay của cô bé, trong giọng nói dịu dàng còn hơi nghẹn ngào: "Sau này ngày nào chị cũng tới chơi với em, được không?"

Đôi mắt xinh đẹp khóc đến sưng đỏ, rất lâu sau, Ngô An Phù mới gật đầu: "… Được ạ."

…

Mấy ngày nay, ngày nào sau khi Lê Phù kết thúc công việc bận rộn, đều đến Sở Phúc lợi gặp Ngô An Phù, cô cùng cô bé ăn tối, chơi cùng với cô bé, nghe cô bé trò chuyện tâm sự. Tuy thời gian ngắn ngủi, không đủ để giúp cô bé lập tức quên đi cơn ác mộng, nhưng bằng mắt thường có thể thấy được, cô bé chậm rãi bước ra từ trong bóng tối u ám.

Khi nhìn thấy nụ cười trên mặt cô bé, hộ lý nói với Lê Phù, nếu cảm thấy làm pháp y quá mệt mỏi, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cô đến Sở Phúc lợi làm việc.

Ngô An Phù được an ủi, nhưng bản thân Lê Phù lại rơi vào bóng tối.

Tìm hiểu sâu sắc hơn về vụ án, cô phát hiện ba của Ngô An Phù không chỉ có thủ pháp gây án tàn nhẫn khó có thể tưởng tượng được, thậm chí ông ta còn từng suýt xâm phạm con gái mấy lần khi cơn nghiện ma túy phát tác. Cũng may, mấy lần không phải có mẹ cản lại, thì cô bé cũng tự chạy khỏi nhà.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Những năm gần đây đọc sách, Lê Phù thông qua tư liệu, tìm hiểu và nghiên cứu qua các án lệ lớn nhỏ, cô cho rằng mình rất dũng cảm, có thể thản nhiên đối mặt với bản chất khốn nạn của lòng người.

Nhưng mới trải nghiệm chân thật một lần, đã khiến cô gần như suy sụp.

Mất ngủ liên tục, khiến tâm trạng cô cực kỳ sa sút.

Sau khi Tô Miểu Di biết được tình hình, đã cùng những người bạn khác khuyên Lê Phù nghỉ ngơi nhiều lên, tiệc sinh nhật tổ chức lúc nào cũng được, nhưng thân thể là quan trọng nhất. Lê Phù đồng ý, ngày thứ bảy đó, cô không bước chân ra khỏi nhà, mê man suốt một ngày.

Nếu chủ nhật không có Lê Ngôn dùng quà đánh thức cô, cô đã quên hôm nay là sinh nhật mình.

Quà của Lê Ngôn là một đôi giày cao gót Prada.

Quà của Lương Mỹ Hoa là một cây bút máy hàng hiệu và sổ ghi chép bằng da.

Quà của Lê Chấn Phong là một chiếc vòng tay rất đẹp.

Thật ra từ nhỏ đến lớn, người nhà sẽ không vắng mặt trong sinh nhật của cô, năm nào tặng quà cũng rất có lòng. Nhưng có lẽ là gặp qua bất hạnh, mới khiến Lê Phù cảm giác mình là đứa trẻ hạnh phúc nhất trần đời.

Cô khóc nhiều hơn tất cả các năm qua.

Lê Ngôn ôm em gái, trêu ghẹo nói: "Sao thế? Chuẩn bị lập gia đình, không nỡ rời xa người nhà, nên mới khóc thành như này à."

"Lê Ngôn, anh điên à."

Ở trước mặt cha mẹ, họ không cần ra dáng người lớn, vĩnh viễn đều là hai đứa trẻ chưa trưởng thành. Lê Phù và Lê Ngôn, đùa giỡn từ phòng ngủ đến phòng khách, chạy vòng quanh phòng, ba con chó

đuổi theo sau.

Sự náo nhiệt, chính là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất.

…

Khoảng 6 giờ, Châu Ánh Hi tới đón Lê Phù, anh mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng. Trang phục thoải mái, nhưng lại đeo cà vạt màu xanh nước biển của LV. Sau khi lên xe, Lê Phù nhìn anh một cái, khen một câu, rất đẹp trai.

Không nghĩ tới, Châu Ánh Hi lại ngây thơ đỏ mặt.

Nhưng lời khen này, trở thành câu nói duy nhất Lê Phù nói trên xe.

Phát hiện tâm trạng cô suy sụp, Châu Ánh Hi hỏi cô có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Lê Phù chỉ nói qua loa: "Chuyện công việc mà thôi, không sao."

Ánh đèn neon hoa mắt chiếu qua cửa kính, Lê Phù nhẹ nhàng dựa vào cửa sổ xe, phờ phạc nhìn cảnh phố xá lướt qua đáy mắt. Bây giờ cô nào còn tâm trạng thưởng thức phong cảnh, nào còn tâm trạng làm chuyện quan trọng kia.

Đột nhiên, cô thấy Châu Ánh Hi quay đầu xe, đi về hướng Thâm Thủy Bộ.

"Sao lại quay về?" Lê Phù tò mò.

Châu Ánh Hi cười nói: "Tối hôm trước đi ngang qua nhà em, thấy một quán ăn tên Đường Ký, đột nhiên anh rất muốn thử."

"…"

Bởi vì xe chưa đi được bao xa, cho nên không đến 10 phút đã về tới

Thâm Thủy Bộ.

Đường Ký ở Hồng Kông rất nổi tiếng, xem như là quán lâu đời trong giới ăn hàng, nhưng nó không nằm trong khu du lịch, phải quẹo mấy con phố mới có thể tìm được. Cái gọi là rượu thơm không ngại ngõ sâu, ba quán liền kề nhau và hơn mấy chục cái bàn cũng không thỏa mãn được sự nhiệt tình của khách hàng.

May thay, Lê Phù và Châu Ánh Hi may mắn có được một chiếc bàn nhỏ hiếm hoi.

Bếp kiểu mở, đĩa sứ trên tủ sắt màu bạc xếp chồng lên cao, trong giỏ thức ăn màu đỏ chứa đầy nguyên liệu nấu ăn, đầu bếp mặc áo ba lỗ, trên cổ quấn khăn lông nóng ẩm, ước lượng vài cái nồi, tiện tay lau mồ hôi, mùi thơm đồ ăn bùng nổ, tiếng hò hét vang khắp nơi, vô cùng náo nhiệt.

Trên bàn gỗ nhỏ trải một tấm khăn trải bàn nhựa dùng một lần, nhân viên phục vụ mang lên trước hai ly nước đá. Lê Phù gọi một món, anh ta nhanh chóng dùng bút ghi lại, cô gọi rất nhiều món ăn bán chạy, cái gì mà tay heo muối tiêu đen, nghêu xào sốt tương đen, thăn bò khoai tây,…

Sau khi gọi đồ ăn xong, Lê Phù hỏi Châu Ánh Hi: "Anh ăn có quen không?"

"Sao anh lại ăn không quen?" Châu Ánh Hi cười: "Dạ dày của chúng ta không phải đều giống nhau sao?"

"Anh sẽ không bị tiêu chảy đấy chứ?"

"Anh không, da thịt anh không mềm đến vậy."

"Ừm."

Tách đũa ra, Lê Phù chia cho Châu Ánh Hi một đôi, anh bỗng nắm lấy bàn tay chưa kịp rút lại của cô, đau lòng vuốt ve: "Công việc mệt lắm sao? Cảm giác em gầy đi rồi."

Lê Phù cúi đầu, trầm giọng: "Ừm, có chút."

Châu Ánh Hi thử tâm sự với cô: "Có thể nói anh nghe không?"

Lê Phù nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, bởi vì từng kể lể phiền não với anh ở Cambridge, lần này cô không chút do dự gật đầu: "Được."

Trong thời gian Lê Phù giãi bày tâm sự, đồ ăn trên bàn cũng dần xếp đầy bàn. Sau khi nghe xong, Châu Ánh Hi đã hiểu vì sao cô lại buồn bực không vui, nhưng anh không vội an ủi, mà để cô lấp đầy bụng trước.

"Có phải nói ra thì thoải mái hơn nhiều không?" Anh hỏi.

"Ừm."

Rất nhiều chuyện cũng không thể ép buộc đè nén trong lòng được, khi Lê Phù giãi bày ra hết cảm xúc tiêu cực, cô phát hiện lồng ngực mình hình như đã không còn tắc nghẹn nữa. Vài điểm không rõ ràng, trong sự kiên nhẫn lắng nghe của Châu Ánh Hi, tự nhiên được giải quyết dễ dàng, dù anh không nói gì nhưng cả người cô cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cô đột nhiên nhớ tới ngày trước phàn nàn với Ngô Thi một chuyện, tìm bạn trai thì có ích lợi gì.

Ngô Thi nằm trên sofa miễn cưỡng nói, thi thoảng có thùng rác bày tỏ cảm xúc cũng không tồi.

Dùng từ "thùng rác bày tỏ tình cảm" để hình dung bạn trai khẳng định là không đúng, nhưng đúng là vừa rồi Lê Phù thao thao bất tuyệt giãi bày, tìm được một loại cảm xúc khiến cô muốn ỷ lại.

Tính Châu Ánh Hi ôn hòa điềm tĩnh, như thể anh là người bạn trai được trời chọn cho cô.

"Anh nhanh cởi cà vạt ra đi." Tâm tình đã vui lên, Lê Phù lại có tâm trạng chọc ghẹo anh: "Nào có ai đeo cà vạt đến quán ăn chứ."

Châu Ánh Hi kéo cà vạt trước ngực, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, cúi đầu: "Anh không cởi."

Bởi vì với anh mà nói, đây không phải là chiếc cà vạt bình thường, mà là tình yêu của cô.

Lê Phù bất đắc dĩ nói: "Anh muốn làm nó bẩn, sau đó bắt tôi mua cho anh một chiếc khác sao?"

Châu Ánh Hi lập tức ngẩng đầu: "Em vẫn sẽ tặng chứ?"

Trong ánh mắt có chút mong chờ.

Vừa được voi đòi tiên đã bị Lê Phù ghét bỏ: "Tôi mới là thực tập sinh thôi, không có tiền, không tặng nổi."

Châu Ánh Hi gắp cho cô một miếng thịt thăn bò: "Em tặng gì cho anh anh cũng thích."

Lúc anh đang bóc tôm, Lê Phù ngước mắt lên, len lén nhìn anh một cái, lại bị anh bắt gặp, cô nhanh chóng rời mắt đi, nhưng vệt đỏ trên mặt đã bán đứng cô. Anh cười cười, sau đó bỏ từng con tôm đã bóc sẵn vào trong bát cô.

…

Lúc từ quán ăn Đường Ký đi ra mới hơn 8 giờ, người xếp hàng bên ngoài ngày càng nhiều, rất nhiều người sẵn lòng xếp hàng đến rạng sáng để ăn khuya. Mà càng đi xuống phố, Thâm Thủy Bộ đầy rẫy những quán ăn đêm chật ních, rất nhiều quán phải bày bàn ghế bên đường. Thêm vào đó, con phố lâu đời cũng chật hẹp, việc đi lại trở nên khó khăn.

Người đông, mùi khói bếp tấn công lỗ mũi.

Mấy lần Lê Phù suýt bị người ta đụng phải, cuối cùng, Châu Ánh Hi nắm lấy cánh tay cô, rất lâu không buông ra. Anh nhìn tay cô do dự vài giây, sau đó mở lòng bàn tay cô, nắm chặt mười ngón tay cô, tản bộ trên đường phố cô nơi cô lớn lên.

Âm thanh xung quanh như tan trong gió đêm dịu nhẹ, trái tim Lê Phù chợt run lên khi Châu Ánh Hi ngẩng đầu lên. Cô cúi đầu, nhìn bàn tay to lớn đang nắm tay mình, vô thức dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đan vào kẽ hở ngón tay anh, những ngón tay quấn quýt, hơi ấm lan ra trong lòng.

Cô không kháng cự, ngược lại còn cùng anh sóng vai đi trong cảnh đêm, dường như cả thế giới đều trở nên dịu dàng.

Đi được một đoạn, dưới ánh đèn đường ở ngã rẽ nào đó, Châu Ánh Hi đeo tai nghe cho Lê Phù, cô không hỏi nguyên nhân, mà chờ anh mở một bài hát, mới kinh ngạc thốt lên: "Anh cũng thích bài này sao?"

"Ừ." Châu Ánh Hi khẽ cười: "Đừng quên anh là người phía Nam, anh cũng thích nhạc tiếng Quảng."

Trong tai nghe chậm rãi phát ra ca khúc tiếng Quảng, là "Trên đường Findlay" của Dương Thiên Hoa.

"Không khí lạnh tràn vào Hồng Kông, đến cùng trời cuối đất

Chiếc xe điên cuồng chạy ngang đường Bách Gia

Thế giới nhìn từ trên đỉnh núi đang rực sáng…”

Tiếng dương cầm và vĩ cầm nhẹ nhàng hoà quyện, mỗi nốt nhạc nghe được, đều gợi ra cho Lê Phù một vài kỉ niệm.

Cứ tản bộ như vậy, hai người bỗng đi tới con đường đối diện nhà Lê Phù.

Lê Phù đột nhiên dừng chân bên đường dành cho người qua đường, trong ánh sáng đèn đường và xe cộ đan xen, dường như cô thấy được một thiếu nữ mặc đồng phục học sinh, đeo tai nghe, kéo dây đeo cặp, bước chân nhẹ nhàng vừa đi vừa ngân nga.

“Tảng đá cứng đầu mời gọi đôi tình nhân khắc bừa bãi

Tên gọi và phong cảnh hưng thịnh

Đỉnh núi này quý giá đến thế

Sao có thể chỉ dừng lại một đời…”

Đi ngang qua đường, thiếu nữ thấy một đôi tình nhân mười ngón tay đan chặt dưới ánh trăng. Thấy họ ôm hôn, cô ngượng ngùng cúi đầu, trong nụ cười hiện ra sự thẹn thùng, đèn đường dưới chân cô tản ra từng vầng sáng mờ nhạt. Lần đầu tiên trong đầu cô có ảo tưởng về quan hệ nam nữ, đó là khi cô 17 tuổi, thời thiếu nữ mộng mơ.

Cô lặng lẽ cầu nguyện, nếu sau này hẹn hò, nhất định phải dẫn người mình thích tới đường Findlay, tới đỉnh núi Thái Bình ngắm cảnh đêm.

Cùng một vạch kẻ đường, cùng một ngọn đèn đường, cùng một vầng hào quang.

Khác nhau ở chỗ, bóng người trên mặt đất đã dài ra, đồng phục học sinh trên người thiếu nữ đã đổi thành áo khoác trưởng thành. Trong tai cũng chỉ đeo một bên tai nghe, bởi vì, cô có người bên cạnh, lần này, cô không cần phải hâm mộ ai nữa.

Lê Phù ngẩng đầu nhìn người đàn ông lắng nghe cùng một bài hát với cô, hỏi anh: "Chúng ta tới đỉnh núi Thái Bình ngắm cảnh đêm, được không?"

"Được." Cho dù cô muốn đi đâu, anh đều nguyện ý đi cùng.

Chương 75: Đỉnh núi Thái Bình

Hai người không lái xe lên đỉnh núi Thái Bình, bởi vì Lê Phù muốn ngồi cáp treo ngắm cảnh đêm trên đường.

Cáp treo được xây trên núi, đi trên đường ray dốc lên đỉnh núi, Châu Ánh Hi cùng cô nhìn bóng đêm trong ánh sáng mờ ảo ngoài cửa sổ, bóng cây lướt qua từng cửa sổ xe. Bóng dáng hai người cũng mơ hồ hiện lên theo bóng của ánh sáng.

Trộm nhìn sang, Lê Phù phát hiện mình đang ngắm phong cảnh.

Nhưng người đàn ông nắm tay cô, vẫn luôn nhìn cô.

"Này, anh không ngắm phong cảnh bên ngoài sao?" Lê Phù ngoái đầu lại hỏi anh.

Châu Ánh Hi cúi người, cằm nhẹ nhàng chạm vào vai cô, dán sát vào mặt cô, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ngắm mà."

Bức tranh bóng đêm cao quý từ từ hiện ra khi đường ray mới lối qua đường rừng.

Đã đến đây không biết bao nhiêu lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Lê Phù tới vào đêm sinh nhật. Sau khi cáp treo đến trạm, Châu Ánh Hi cẩn thận dắt cô xuống xe, năm ngón tay nắm chặt tay cô, chậm rãi cùng nhau đi bộ lên đỉnh núi.

Ai cũng nói khi tâm trạng con người bị đè nén, nên đến nơi nào đó không có nóc, khi Lê Phù đứng trên đỉnh núi, đáy mắt cô chứa đầy

mảnh sáng lấp lánh động lòng người. Cô nghĩ, có lẽ không ai có thể từ chối cảnh đêm núi Thái Bình. Tay bị người bên cạnh nắm lấy, trong lòng bàn tay hơi ấm của nhau, bài hát trong tai nghe vẫn đang phát, dường như cô tạm thời bị tách khỏi thế giới xung quanh.

Cô lặng lẽ cúi đầu, thấy giữa hai chân còn chút khoảng trống, vô thức dịch lại gần.

Châu Ánh Hi bắt được động tác nhỏ của Lê Phù, khóe miệng nhếch lên, sau đó dẫn cô đứng sang một bên yên tĩnh hơn, tắt nhạc, tháo tai nghe của cô xuống, bởi vì anh có vài lời trong lòng muốn nói cô nghe: "Không giấu gì em, trước khi gặp em, anh đã chuẩn bị tâm lý cô độc sống quãng đời còn lại, dù sao nhà nghệ thuật cô độc cả đời cũng không ít."

"Vậy tại sao em lại làm anh đổi ý?" Lê Phù rất muốn nghe đáp án.

Châu Ánh Hi nhìn vào mắt Lê Phù: "Bởi vì em rất đặc biệt."

"Vớ vẩn." Cô vén sợi tóc bị gió đêm thổi bay: "Thích một người chắc chắn là vì người ấy rất đặc biệt, em muốn biết em đặc biệt ở chỗ nào."

Khóe miệng cô nhếch lên, chớp chớp mắt nhìn anh.

Lê Phù càng linh động, Châu Ánh Hi càng mê muội, cảnh đêm đáng giá ngàn vàng dưới đỉnh núi có đẹp hơn nữa cũng không sánh bằng người trong mắt anh. Dưới ánh mắt cực nóng của anh, cô kìm nén sự nghịch ngợm của mình, nghiêm túc nghe anh nói rõ nguyên nhân.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Nhớ lúc gặp em trong hôn lễ ở hồ Como, lúc đầu anh tưởng em học nghệ thuật, cho đến khi nghe mọi người nói em học pháp y, khoảnh khắc đó, hình như không có lý do gì mà đã bị em hấp dẫn thật sâu.

Anh rất tò mò, một nữ sinh xinh đẹp như em, rõ ràng có thể lựa chọn chuyên ngành nhẹ nhàng hơn, thậm chí có thể dùng vẻ đẹp của mình để đạt được danh lợi. Vì cớ gì lại muốn chọn một chuyên ngành vừa nặng nề vừa vất vả như vậy."

"Sau đó thì sao?" Giọng nói của Lê Phù hòa vào trong gió, trong lòng hơi xúc động.

Châu Ánh Hi chăm chú nhìn cô: "Họ đều nói anh rất ưu tú, nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy mình ưu tú. Tài sản, địa vị, danh dự của anh, có hơn phân nửa đều nhờ dính hào quang của ba mẹ. Cho nên, anh thường xuyên cảm thấy trống rỗng, dường như anh luôn được người ta nâng lên không trung hư vô mờ mịt, được khen ngợi, được khoe khoang, nhưng hình như anh chưa từng thật sự cống hiến cho xã hội này."

Lê Phù không cho là vậy: "Anh không nên nghĩ như vậy, thế giới này cần nghệ thuật, cũng cần âm nhạc, anh cực kì ưu tú trong lĩnh vực của mình, điểm này không thể nghi ngờ."

"Ừm." Yết hầu Châu Ánh Hi nhẹ nhàng lên xuống, thấp giọng nói: "Nhưng cũng có lẽ là vì, từ nhỏ anh đã nghiêm túc sống theo kế hoạch của mẹ, nên anh sẽ hâm mộ tự do, dũng cảm, hâm mộ người mạnh mẽ, thậm chí là sùng bái, mà đúng lúc anh lại may mắn gặp được em."

Lòng Lê Phù dần chìm xuống, cảm xúc của cô đang dâng trào.

Châu Ánh Hi khẽ cười, anh vẫn còn điều chưa nói: "Sau khi thích em, anh thường xuyên nghĩ, công việc sau này của em có thể sẽ rất vất vả không. Mỗi ngày đều phải đối mặt với nhiều vụ án tàn nhẫn như vậy, có phải sẽ có lúc mệt mỏi, suy sụp thậm chí là sụp đổ hay không, nhưng tính tình em nóng nảy như vậy." Giọng điệu ở câu cuối trở nên vô cùng dịu dàng: "Nghĩ như vậy, hình như anh càng muốn tới gần em, trở thành người thân thiết của em, đứng sau lưng em, chống đỡ cho em, chăm sóc cho em, làm bạn với em."

Cảm xúc phức tạp không ngừng dâng lên từ đáy lòng, Lê Phù cười với anh, hai chữ "Cảm ơn" nói ra bằng âm thanh run rẩy.

Châu Ánh Hi ôm cô vào lòng, gió trên đỉnh núi thổi qua người họ, có chút mát mẻ, nên anh ôm cô chặt hơn, muốn truyền cho cô toàn bộ hơi ấm trong cơ thể mình: "Tiểu Phù, sau này em sẽ phải đối mặt với nhiều bi kịch đẫm máu hơn, có lẽ em sẽ còn bị xúc động, cảm xúc sẽ rơi xuống vực sâu, nhưng em không cần phải ép bản thân trở nên mạnh mẽ, bởi vì pháp y cũng là con người có máu có thịt. Chỉ cần em nguyện ý, anh sẽ luôn ở đây, sẽ luôn ở bên em, cùng em đối mặt."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Gió thổi qua, mặt Lê Phù bị thổi đến hơi lạnh lẽo, trên gương mặt ửng hồng có vài giọt nước mắt.

Cảm giác yêu đương mãnh liệt mà cô luôn tìm kiếm, cuối cùng ngay lúc này, đã có đáp án vô cùng chắc chắn.

Hóa ra, cô không ghét bị trói buộc.

Mà là, chưa ai có thể cho cô tình yêu kiên định và ỷ lại.

Châu Ánh Hi cũng cảm nhận được gió trên núi bắt đầu trở lạnh, anh xoa nóng bàn tay trước, sau đó nâng mặt Lê Phù, ánh mắt hai người đều đỏ hồng. Hai người nhìn nhau cười, sau đó hôn cô, hơi thở cực nóng trong thân thể anh dần xua đi khí lạnh quanh thân.

"Tiểu Phù, cậu nói xem chúng ta sẽ hôn chàng trai như thế nào ở đây?"

"Tớ không biết cậu như nào, nhưng hôn môi với tớ, nhất định phải là trai đẹp siêu cấp vô địch, đẹp trai hơn cả Trần Quán Hi, Ngô Ngạn

Tổ.”

…

Cảnh đêm mờ dần, biến thành ban ngày.

Hai thiếu nữ mộng mơ đứng bên hàng rào ngắm nhìn núi xanh, vui cười đùa giỡn trong ánh mặt trời rực rỡ.

Đó là Lê Phù và Tô Miểu Di năm 17 tuổi.

…

Lúc xuống núi đã là 11 giờ đêm.

Trước khi lên xe, Châu Ánh Hi đến cửa hàng tiện lợi mua một cốc sữa nóng cho Lê Phù, sau đó lái xe chạy về phía vịnh Repulse. Lê Phù thấy đích đến không phải nhà mình, cũng không phải căn hộ của anh, cô hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Anh chỉ nhẹ nhàng cười: “Đến rồi sẽ biết.”

“…”

Mười mấy phút sau, chiếc Bentley xuyên qua màn đếm giữa núi giữa biển, vượt qua từng hàng cây lắc lư, lái vào gara của một tòa biệt thự ở vịnh Repulse.

Ai cũng biết những người sống ở đây, không giàu cũng phú quý.

“Anh mua nhà ở đây sao?” Lê Phù không dám nghĩ tới chuỗi con số trên trời kia.

Châu Ánh Hi cúi đầu cởi dây an toàn: “Ừ.”

Đã đến lúc xuống xe, nhưng ánh mắt Lê Phù lại rơi vào động tác

trên tay Châu Ánh Hi. Có thể do trong xe hơi nóng, anh vô thức nghiêng cổ, một tay kéo cà vạt, yết hầu của anh dưới ánh sáng mờ nhạt, ngay cả khi hít thở cũng trở nên gợi cảm.

Lần đầu tiên cô nảy sinh ý nghĩ dơ bẩn với anh.

Khi Châu Ánh Hi đẩy cửa xe ra, Lê Phù bỗng nắm lấy cánh tay anh.

"Sao thế?" Anh hỏi.

Cô nuốt nước miếng rõ rệt, ánh mắt lấp lánh, vài giây sau mới chuyển về phía hai mắt anh: "Có muốn làm một lần trong xe với em không?"

Chương 76: Xe – 1 (H)

Lúc sửa sang lại ga ra, Châu Ánh Hi không thích kiểu khép kín truyền thống, anh cố ý thêm ba cánh cửa sổ gỗ bên cạnh. Lúc này cửa và cửa sổ đều mở một nửa, bên ngoài là núi xanh trải dài, còn có thể thấy vịnh Repulse.

Từ trong cửa sổ xe truyền đến ca khúc tiếng Anh triền miên.

"Hello again, remember me?

Còn nhớ anh không?

We were making love

Lúc đó chúng ta đã làm tình

But just getting started

Đúng lúc bắt đầu

This is Foreplay

Màn dạo đầu…"

Đây là bài hát Châu Ánh Hi nghe nhiều nhất trong 4 tháng.

Anh rất nhớ Lê Phù, rất nhớ rất nhớ.

Trong những nhớ nhung bình thường, anh cũng sẽ nhớ lại cảm giác

làm tình với cô.

Dù đã mở cửa sổ, say mê nóng bỏng trong xe vẫn không vơi đi.

Lê Phù nghịch ngợm cởi cà vạt LV xuống, bịt kín hai mắt Châu Ánh Hi. Tất cả áo khoác của họ đã cởi ra ném lên ghế trước, quần của anh bị cởi xuống bắp chân, áo sơ mi trắng mở rộng và những đường cong cơ bắp nhấp nhô dưới sự trêu chọc của ngón tay cô. Cô cũng cởi quần jeans của mình ra, trên người là chiếc áo len bó sát người màu hồng nhạt chưa cởi, bó đến mức khiến bộ ngực của cô nhìn qua tròn hơn bình thường một chút.

Màn dạo đầu lần này, Lê Phù là người bắt đầu.

Đôi chân mảnh khảnh ngồi quỳ trên đùi Châu Ánh Hi, áo len ngắn vừa vặn lộ ra cặp mông mượt mà của cô. Hôm nay cô mặc một chiếc quần lọt khe thuần trắng, có lẽ trước khi ra cửa, cô đã hơi chờ mong mình bị ăn sạch. Cô cúi đầu, thấy vật thể lạ đang nằm trong quần lót, rõ ràng cứng đến cong lên. Cô dùng lòng bàn tay chống vào gậy thịt của anh, nhẹ nhàng xoa từng vòng một.

Thịt trên tay cô rất mềm mại, xoa đến mức khiến lòng người ngứa ngáy, hơi thở của Châu Ánh Hi dần trở nên nặng nề, dương vật chầm chậm bị cô khiêu khích đến sưng tấy, cương cứng. Lúc cô cúi đầu, bị kích thước kinh người kia dọa cho mặt đỏ tai hồng.

Cô giơ hai tay lên, miễn cưỡng đặt lên vai anh, hỏi: "Còn muốn không?"

"Muốn." Anh trầm giọng mở miệng.

Lê Phù cúi người về phía trước, cố ý cởi hai cúc kim loại trên áo len, dán vào ngực anh, ôm cổ anh, nâng mông lên, cách lớp quần lót cọ cọ dương vật của anh. Chất liệu mỏng manh ngăn cách nơi riêng tư, nhưng chính màn dạo đầu khiêu khích này, càng khiến người ta phát điên.

Tâm trí hai người căng như dây cung, suýt nữa đứt đoạn.

Dây đai quần lót xuyên qua khe mông, lực ma sát nâng lên hạ xuống, hai bờ mông nhẹ nhàng run rẩy, Lê Phù bị cọ xát tạo ra khoái cảm tinh tế, ngón tay ấn vào cổ Châu Ánh Hi. Bầu ngực tràn ra khỏi áo lót, không ngừng cọ vào ngực anh, hai tay anh đặt lên mông cô, xoa nắn như như nhào bột, đưa đẩy cô cọ xát dương vật của mình.

Châu Ánh Hi bị che khuất tầm mắt, không nhìn thấy gì, anh chỉ có thể cảm nhận.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Anh đã chờ mong Lê Phù chủ động cả ngàn vạn lần, nhưng chờ đến khi cô thật sự chủ động, anh phát hiện mình hoàn toàn không chống đỡ được, cô quá giỏi, dùng yêu tinh để hình dung cô có lẽ không ổn cho lắm, nhưng cô chính là người đẹp dân chuyên câu cá. Lúc cô di chuyển phía dưới, bàn tay vuốt ve ngực, bụng và thắt lưng của anh, còn dùng đầu ngón tay ấn lên da thịt của anh.

"Dáng người tốt ghê nhỉ." Lần đầu tiên Lê Phù khen anh: "Lúc đầu em còn tưởng anh yếu đuối, không ngờ, thâm tàng bất lộ (*) nha."

(*) Thâm tàng bất lộ (深藏不露): Những người có thân phận, địa vị,... không lộ mặt hoặc thân phận trước người khác.

Châu Ánh Hi ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của cô: "Thích không?"

"Ừm, thích."

"Thích đến mức nào?"

Cô suy nghĩ một chút: "Đến mức muốn làm tình với anh."

Lời yêu dễ nghe luôn có tác dụng kích thích dục vọng, Châu Ánh Hi

hít một hơi thật sâu, là sự sảng khoái sau khi bị dụ dỗ.

Lê Phù hôn lên sườn cổ anh, sau khi dịu dàng mút mát, môi lại dời về phía trước cổ, đầu lưỡi mềm mại liếm mút từ dưới lên trên, lần theo da thịt nhẵn nhụi của anh. Khi hôn đến yết hầu, cô nhớ lúc trước Ngô Thi từng nói, rất nhiều đàn ông cực kỳ mẫn cảm với yết hầu, cho nên cô hôn thêm một lát.

Quả nhiên, cô nghe được một tiếng thở hổn hển nặng nề, còn có hơi thở cực nóng phả về phía cô, thậm chí bên dưới còn cảm nhận được mạch máu trên dương vật đang run rẩy. Cô cười, sau đó ngẩng đầu lên, chỉ một động tác tùy ý vén tóc ra sau vai, đã đẹp đến mức khiến người ta không rời mắt được, cô đưa tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng đè lên môi anh: "Khó chịu sao?"

"Em nói xem." Hơi thở của Châu Ánh Hi vừa dồn dập vừa nặng nề, lồng ngực rắn chắc bị lửa nóng bao phủ đến đỏ lên.

"Đừng nóng, cho anh ăn cái khác trước, được không?"

"Được."

Lê Phù cảm nhận được cảm giác sung sướng khi lừa gạt người khác, khó trách anh thích lừa gạt cô như vậy. Tay cô vòng ra sau lưng, cởi dây áo lót, bầu ngực sữa trắng nõn lộ ra trong không khí, chỉ là Châu Ánh Hi không nhìn thấy thôi.

Cô giơ tay anh lên, để anh nắm vào ngực mình: "Nhìn, sờ và ăn, anh chỉ có thể chọn một thôi."

"Ăn." Anh cười cô đã đánh giá quá cao khả năng khống chế của anh.

Suy nghĩ xem làm thế nào để Châu Ánh Hi được ăn, cuối cùng Lê Phù nâng ngực mình lên, ép ra một khe ngực sâu, cô ưỡn người lên, chủ động dâng đến bên miệng anh: "Muốn ăn bên nào trước?"

Nhịn đến nước này, anh đã trở thành một con thú mắc bẫy gấp không chịu được, anh ngậm một bên vào trong miệng, bắt đầu liếm, phát ra tiếng mút mát rất nhỏ. Càng mút dục vọng càng dâng trào, hai tay không thành thật, một tay xoa bóp ngực cô, một tay khác đẩy mông cô tiếp tục cọ dương vật của mình.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"A, ưm…" Cần cổ mảnh khảnh ngẩng lên thật cao, Lê Phù phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, thật ra cô rất thích được anh mút, loại cảm giác bị khoang miệng nóng ẩm bao bọc, có loại cảm giác bị chiếm hữu vô cùng. Cô nhắm hai mắt lại, biểu đạt dục vọng của mình: "Muốn cắn cắn chỗ đó..."

"Chỗ nào?" Châu Ánh Hi cố ý.

Cô thở gấp nói: "Núm vú."

Hàm răng ngậm lấy hạt đậu đỏ cứng lên kia nhẹ nhàng gặm cắn, Châu Ánh Hi rất muốn kéo cà vạt trên mắt xuống, rất muốn ngắm nhìn biểu cảm mê man của Lê Phù lúc này. Nhưng anh phải tôn trọng quy tắc trò chơi, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại, nghe từng tiếng rên rỉ của cô.

Ý thức của anh dần tan ra, phía dưới sắp cứng đến nổ tung, thầm muốn đè cô trên ghế xe hung ác làm. Trong bóng tối, anh dựa vào hơi thở tìm lỗ tai của cô, ngậm lấy vành tai nóng bỏng, lại cắn toàn bộ thịt tai, dùng đầu lưỡi chạm vào: "Bé cưng, nước chảy đến đùi anh rồi."

Lê Phù thẹn thùng thở nhẹ, không nói gì.

Người dịu dàng dỗ dành nhất vẫn là Châu Ánh Hi, anh khàn giọng nói: "Chảy nhiều hơn cũng không sao, làm bẩn thì ngày mai anh sẽ gọi người đến rửa sạch."

Cô hừ nhẹ như mèo con: "Anh vẫn tưởng rằng mình thật sự lợi hại đến vậy sao, lần nào cũng có thể làm em phun nước?"

"Ừ." Anh có sự tự tin này.

Mãnh thú bị nhốt trong lồng tối một giây cũng không thể chịu được, Châu Ánh Hi kéo cà vạt xuống, đẩy Lê Phù đến bên cửa sổ xe, anh ấn nút, nâng toàn bộ cửa sổ xe lên, muốn từ trong cửa kính thấy biểu cảm của cô lúc làm tình, sau đó dùng cà vạt trói hai tay cô lại, thắt một cái nơ bướm xinh đẹp.

"Nâng mông lên." Anh bắt đầu trở nên mạnh mẽ, so với dáng vẻ dịu dàng tỏ tình trên đỉnh núi Thái Bình quả thực khác nhau một trời một vực.

Cô nhăn nhó: "Không thích, ai bảo anh trói em."

Bốp một tiếng, dấu tay rơi lên cặp mông trắng nõn của cô.

Châu Ánh Hi nhìn chằm chằm cái quần lọt khe gợi cảm kia: "Hôm nay em mặc quần này ra ngoài?" Ngón tay anh móc dây đai nhỏ trên mông: "Sao thế? Đã sớm muốn quyến rũ anh rồi à?"

Thấy cô không nói lời nào, bàn tay Châu Ánh Hi dọc theo khe mông, sờ về phía âm hộ non nớt của cô, ngón tay cách lớp vải không ngừng chọc vào huyệt nhỏ, cô mẫn cảm đến mức run lên, rên một tiếng "A" thật dài.

"Bé cưng có muốn bạn trai cho em ăn no không?" Anh nghiêm túc hơn, tự tiện sửa lại cách xưng hô.

Đến tiếng phản bác của Lê Phù cũng trở nên mềm mại: "Em, vẫn chưa đồng ý."

Tuy rằng còn chưa có danh phận ngoài miệng, nhưng Châu Ánh Hi

đã nhận định cô sẽ tỏ tình với anh, cũng chỉ là chuyện mấy ngày tới mà thôi, thân phận "bạn trai" này chỉ có thể thuộc về anh.

Anh buông tay ra, dùng chiêu lạt mềm buộc chặt: "Thôi được rồi, anh tôn trọng em, chúng ta xuống xe."

Chương 77: Xe - 2 (H)

Không gian hàng ghế sau xem như rộng rãi, đủ cho hai tận hưởng một đêm trên xe.

Hai tay Lê Phù bị Châu Ánh Hi thắt nơ bướm giữ chặt sau lưng, mới làm một lúc, hơi nóng bên trong xe đã phủ mờ cửa kính, tạo thành làn sương mông lung như khói mỏng.

Chiêu "lạt mềm buộc chặt" vừa rồi, quả nhiên có tác dụng với cô, cảm giác trống rỗng dưới thân khát khao được lấp đầy, vì thế, cô nó rai ba chữ rất xấu hổ.

"Cho em nhanh."

Bị bịt mắt khiêu khích đến không kiềm chế được nữa, sau khi Châu Ánh Hi đeo bao cao su vào, tách mông của cô ra, không cởi quần lót, mà dùng gậy thịt thô to đẩy ra từ bên cạnh, sau đó nhét vào trong huyệt.

Lê Phù đã hiểu được trái tim mình, tiến vào trạng thái nhanh hơn bất kì lần nào, cô nuốt vật kia nào, phối hợp di chuyển.

Châu Ánh Hi cúi đầu, nhìn bờ mông tròn trịa đang kẹp lấy gậy thịt của mình, cổ họng nghẹn lại. Anh không nghĩ tới, cô chủ động có thể thoải mái đến thế, anh rất thích, thích đến phát điên.

Ngón tay anh kéo sợi dây nhỏ, dùng giọng điệu khích lệ dỗ dành trẻ con: "Bé cưng lợi hại quá, ăn thêm hai miếng nữa nhé?"

Châu Ánh Hi ưỡn hông đẩy về phía trước, hung hăng cắm vào chỗ sâu nhất.

Lê Phù run rẩy rên rỉ: "Không, ăn, nổi…"

Anh nhẹ nhàng vén sợi tóc rối ra sau vai cô: "Tại sao lại không ăn nổi?"

Giọng điệu nhấn nhá nhẹ nhàng mà anh am hiểu nhất.

"To." Vật cắm thật sâu vào trong huyệt, cô nhíu mày: "To quá rồi..."

"Ngoan ngoãn ăn thêm hai miếng nữa là quen rồi."

Châu Ánh Hi ôm lấy eo nhỏ dưới áo len, tăng nhanh tốc độ, mạnh mẽ để Lê Phù nuốt gậy thịt đã sưng lên một vòng của mình. Cô tiến vào trạng thái, trong huyệt tiết ra càng nhiều nước, lúc anh ra vào đặc biệt trơn tru.

Đèn xe bật sáng, vầng sáng kia vừa khéo chiếu vào vị trí riêng tư của hai người, nên anh có thể nhìn thấy rõ khi gậy thịt kéo ra, bên trên dính đầy chất lỏng, thậm chí còn có bọt trắng tiết ra, màng bao cao su mỏng bẩn không chịu được.

Bình thường dùng tư thế vào từ sau trên giường, Lê Phù đã cảm thấy mệt chết đi được, chứ đừng nói đang ở trong xe chật hẹp.

Châu Ánh Hi nắm lấy cổ tay cô, hùa theo sự đưa đẩy của mình, gậy thịt rút ra một nửa, nhìn như để cô chậm lại, nhưng thật ra là tiện cho anh đẩy vào càng sâu.

Anh cởi quần lọt khe xuống trước, sau đó năm ngón tay siết chặt eo Lê Phù, để cả người cô áp vào bụng dưới của mình, huyệt nhỏ mềm mại dần ăn hết gậy thịt, vật vừa thô vừa cứng đâm vào chỗ sâu nhất, cô nhíu mày "A" một tiếng.

Anh không tiếp tục hung hăng va chạm nữa, mà xoa nắn điểm mẫn cảm kia. Đầu tiên là không ngừng miết, sau đó quy đầu tròn trịa đè lên nếp gấp sâu nhất trong thịt, anh bỗng đẩy hông cắm rút vài cái, như thể phần thưởng thỏa mãn cơn đói của cô.

Lê Phù chưa cởi áo, trên da lấm tấm mồ hôi, cô yếu ớt kêu lên: "Nóng quá…"

Hai tay Châu Ánh Hi vòng qua ngực cô, nhanh chóng cởi bỏ tất cả cúc áo, cởi áo len ướt đẫm ra, trên người cô chỉ còn lại áo ngực lỏng lẻo treo trên vai. Lúc anh cởi ra, cầm trong tay không hài lòng đánh giá: "Sau này, anh sẽ mua cho em thứ gợi cảm hơn."

Người nhã nhặn đến cùng đều là tên biến thái, cô tin rồi.

Bạch, bạch, bạch, tiếng da thịt va chạm lại tràn ngập trong xe, là tiếng vang không gián đoạn.

Từ trong giọng nói cũng có thể cảm nhận được Châu Ánh Hi đâm ác đến mức nào, lông mày Lê Phù càng nhíu càng chặt, cổ tay bị anh nắm ra dấu đỏ, da thịt hoàn toàn trần trụi, lộ ra sự ẩm ướt. Anh không tháo đồng hồ ra, dây đồng hồ lạnh như băng chạm vào lưng cô, là một loại kích thích khác. Cô rất muốn chống lên xe, loại cảm giác bị trói buộc, hoàn toàn bị anh chi phối này, cô bỗng có cảm giác mình như chú chim hoàng yến bị nhốt trong lồng sắt.

Cơ bắp căng thẳng, tốc độ đẩy hông của Châu Ánh Hi càng lúc càng nhanh, nặng nề đánh lên mông cô. Bởi vì tần suất ra vào quá nhanh, gậy thịt thô to cọ xát kịch liệt trong huyệt, mỗi một cái đều cắm sâu nhất, tiếng da thịt và tiếng nước rút ra cắm vào hòa quyện với nhau, huyệt nhỏ sớm đã mềm nhũn đến chảy nước.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Khi rút dương vật ra, trên ghế tung tóe vài dòng chất lỏng phun ra từ huyệt cô.

Lê Phù bị làm đến hai mắt mất tiêu cự, vừa định thở dốc, cả người lại bị Châu Ánh Hi ôm lên đùi anh, mặt đối mặt áp vào nhau. Cô biết anh muốn dùng tư thế nữ trên tiếp tục làm cô.

"Cởi cà vạt ra đi." Cô có thể làm tiếp, nhưng không muốn bị trói nữa.

Châu Ánh Hi vén mái tóc ẩm ướt bên má cô ra, đỡ tấm lưng ướt đẫm mồ hôi của cô, không thỏa mãn cắn một bên vú, đầu lưỡi liếm láp trên núm vú non mịn. Sau khi no bụng, duỗi một cánh tay ra, đỡ dương vật, chen vào khe hở ướt đẫm. Trong huyệt ngứa ngáy trống rỗng, khiến cô muốn được dương vật trong tay anh lấp đầy.

Cổ càng lúc càng ngửa, cô cắn môi dưới: "Đừng cọ nữa, vào nhanh lên."

Môi anh hôn lên cần cổ thon dài của Lê Phù, nhẹ nhàng dỗ dành: "Nói một câu bé cưng muốn, được không? Anh muốn nghe."

Cơ thể cô tràn đầy dục vọng, hai má ửng hồng, ý thức của cô đã bị anh cướp đi, ý nghĩ duy nhất trong đầu là muốn anh thỏa mãn mình, âm thanh mềm mại hơn rất nhiều: "… Bé cưng muốn."

"Được."

Châu Ánh Hi hôn lên môi cô, lần nữa nhét dương vật vào huyệt Lê Phù, anh tạm thời không dùng tốc độ quá nhanh, nhưng vị trí đâm rất sâu.

Cô dùng tư thế nuốt vào từ bên trên, loại cảm giác bị hung hăng xâm chiếm này quá kinh khủng, nhưng những cảm giác ngứa ngáy trống rỗng kia, lại bị vật cứng thô dài này đút rất thỏa mãn.

Quần lót màu trắng bị cởi đến bắp chân một bên chân, không hoàn toàn cởi ra. Cơ thể Lê Phù lên xuống, quần lót rơi xuống mắt cá chân, tay của cô còn bị cà vạt trói lại, toàn bộ lưng đặt trên lòng bàn

tay anh, tùy ý để anh đâm lên hết lần này đến lần khác. Cô bị ném lên rồi lại mất trọng lực ngồi xuống, lần nào cũng ăn cả cây.

Lúc mệt mỏi đến không còn chút sức lực nào, Lê Phù mềm mại ngã về phía lồng ngực Châu Ánh Hi, kề lên cổ anh, hai tay anh khoanh lại ôm lấy cô, nghiêng cổ an ủi hôn lên má, lên môi cô, làm giảm bớt cảm giác chua xót bên dưới. Mắt thấy cô đã hơi thoải mái, anh lại đổi một tư thế khác.

Hai tay của Lê Phù được cởi ra, nhưng người lại bị đặt trên ghế, không phải nằm thẳng, mà bị ép ngồi ổ.

Châu Ánh Hi ra lệnh cho cô tự tách hai chân ra nâng lên, khi anh quỳ trước người cô, bởi vì không gian trong xe có hạn, thân hình cao lớn tạo thành khí thế áp bức hơn. Anh cúi người đè lên người cô, gấp không nhịn được nhét dương vật vào trong huyệt một lần nữa, sau đó hai tay nắm lấy cạnh ghế, hông không ngừng đè xuống.

Tư thế ngột ngạt khiến Lê Phù mệt đến mức nghẹt thở, cô bị đè dưới lồng ngực rắn chắc của anh. Vật nóng bỏng trong cơ thể người đàn ông không ngừng phả lên mặt cô, cô còn xấu hổ tách hai chân của mình ra, tạo thành loại ảo giác cô chủ động bày mưu cho anh làm cô.

Tư thế này khiến huyệt nhỏ mềm mại càng mở rộng hơn, dương vật to lớn không biết mệt mỏi đẩy vào bên trong, hai tay Châu Ánh Hi dùng sức đến nổi gân xanh. Anh đã hoàn toàn tiến vào trạng thái, dịu dàng, ôn hòa hoàn toàn không dính dáng đến anh, dùng thú dữ động dục phá lồng chạy ra để hình dung anh cũng tuyệt đối không quá đáng.

Tốc độ của anh nhanh, đẩy vào sâu, va chạm khiến khoái cảm của Lê Phù tăng lên, cô khó chịu nức nở. Cửa sổ xe hoàn toàn mở rộng, cô không bận tâm hét lên: "Nhanh quá… A a… Nhanh quá… Châu Ánh Hi, anh đừng như vậy…"

Châu Ánh Hi không cởi áo sơ mi, sau lưng ướt đẫm mồ hôi, từng giọt mồ hôi chảy dọc theo trán xuống mắt, xuống cổ, nhỏ xuống bụng Lê Phù. Sao anh có thể dừng lại được, chỉ hận không thể làm cô nhanh hơn: "Em thích vậy thì, có muốn nhanh hơn nữa không?"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Không, không…" Cô mơ màng từ chối, nhưng bên dưới bị đẩy quá nhanh, cơ thể run rẩy dữ dội, quần lót ren gần như quấn quanh cổ tay cô.

Châu Ánh Hi căng cơ, hung ác chen vào, thở hổn hển: "Tiểu Phù, làm tình với em bao nhiêu cũng không đủ, rất muốn làm em mỗi ngày."

Hình như lời nói của anh càng ngày càng tục tĩu.

Trán, gò má, lỗ tai của cô đều đỏ bừng, thân dưới của cô cảm thấy tê nhức. Lúc nhắm mắt lại, từ khóe mắt chảy ra nước mắt sinh lý, một chữ cô cũng không nói nên lời.

Tiếng nước trong huyệt càng lúc càng vang, Châu Ánh Hi không cần cô trả lời, bởi vì trong lòng anh đây là một câu khẳng định.

Anh đặt Lê Phù trên ghế xe, sau đó đẩy cửa xe ra, để cơ thể cô có thể thoải mái duỗi ra, anh nâng hai chân của cô lên, đè cô xuống cắm vào lần nữa, liên tục hung ác ra vào bên trong mấy chục cái.

Người trong xe thật sự làm quá hung ác, đến xe dường như cũng hơn rung lên.

"Châu Ánh Hi, a a… Anh quá hung dữ…" Lê Phù ngửa đầu ra sau, mắt cô thấy đều đảo ngược, nhưng may chỗ này là biệt thự độc lập, có thể cho phép cô không cần để ý điều gì mà kêu lên.

Cô mắng anh hung dữ, Châu Ánh Hi lại càng hung dữ hơn, hai tay giữ chặt eo cô, đề phòng cô ngã xuống, khe hở ở chỗ giao hợp càng lúc càng nhỏ, gậy thịt không ngừng ra vào. Anh vừa hung bạo vừa điên cuồng, hai hòn bi đụng vào mông cô, ma sát ra cảm giác kích thích mãnh liệt. Cô vươn tay bấu lấy hai tay anh, khóc nức nở cầu xin: "Hình như em sắp, không được…"

Anh chỉ thở hổn hển nói ba chữ, vẫn chưa đủ.

Cho dù người phụ nữ dưới thân có dễ vỡ như búp bê đến mấy, Châu Ánh Hi chỉ cần nghe tiếng rên rỉ yếu ớt và khiêu gợi của cô, dường như lại có sức lực xông tới, như nổi điên muốn làm cho Lê Phù ngất trong xe.

Vốn dĩ trong thân thể cô có khoái cảm, tiếp tục bị anh đè xuống ra vào mãnh liệt như vậy, trong huyệt nhỏ vọt tới cảm giác muốn phun nước, chỉ là bị gậy thịt thô cứng tạm thời cản trở.

Năm ngón tay bén nhọn cắm vào da thịt trên cánh tay Châu Ánh Hi, thân dưới của Lê Phù lặp đi lặp lại cảm giác chua xót bị gậy thịt xỏ xuyên. Cô thật sự không chịu nổi, đầu óc trống rỗng, khịt mũi, làm nũng với anh: "Thầy Châu, em thật sự không được…"

Thật ra dương vật cũng bị huyệt nhỏ cắn đến tê dại, Châu Ánh Hi nắm lấy chân cô, sau khi liên tục hung hăng ra vào một lát, khoái cảm của hai người cùng nhau đồng thời nâng lên điểm cao nhất. Trong cổ họng cô tràn ra tiếng rên rỉ như bay lên tầng mây, anh cũng kéo dài tiếng thở dốc, cuối cùng cũng bắn ra.

Sau khi kết thúc Lê Phù vẫn chưa bình tĩnh lại, bởi vì hai ngón tay Châu Ánh Hi chụm lại nhét vào huyệt nhỏ ẩm ướt nóng bỏng của cô, ngón tay cong lên không ngừng gãi. Dưới sự kích thích, huyệt nhỏ lại tuôn ra càng nhiều nước, cao trào còn chưa qua, một đợt cao trào khác bị ngón tay anh làm ra đánh úp lại.

Cô bám vào lưng ghế ngồi phía trước, đầu lắc lung tung, huyệt nhỏ

không ngừng co rút.

Kỹ thuật ngón tay của Châu Ánh Hi cũng không kém khi cắm vào thật sư, từng đợt khoái cảm điên cuồng xông thẳng lên đỉnh đầu Lê Phù. Bụng dưới sắp co rút, theo ngón tay ra vào nhanh chóng của anh, nước trong huyệt phun ra. Lúc cô cúi đầu, mơ hồ thấy trên sofa và chân mình, còn cả tay anh đều ướt đẫm.

Không biết là thiên đường hay là địa ngục, ngược lại Lê Phù cảm giác như mình đã chết một lần.

Cô hoàn toàn không động đậy được nữa, vuốt ve, dịu dàng sau đó đều là Châu Ánh Hi chủ động. Sau khi anh dùng giấy ướt lau chỗ riêng tư và đùi cô, lại cúi người hôn mồ hôi trên bụng cô, dịu dàng xin lỗi: "Xin lỗi em, chỉ có thể bù sinh nhật cho em vào rạng sáng ngày 13 thôi."

Cái gì mà sinh nhật hay không sinh nhật, cô không quan tâm, cô chỉ muốn ngủ say một giấc.

-

Tôi cũng vậy, chỉ muốn ngủ say một giấc.

Chương 78: Quà sinh nhật

Nằm trong xe một lúc đã là một tiếng sau, Lê Phù phát hiện đã 1 giờ đêm. Cô bắt Châu Ánh Hi đỡ cô vào nhà, nói lười mặc áo len và quần, vì vậy, cô quấn áo khoác dài xuống xe, bên trong chỉ mặc một chiếc quần lọt khe.

Bị giày vò trong xe đến mức trong phút chốc chưa ổn lại được, cô đi một bước nghỉ một bước.

Châu Ánh Hi ngọt ngào hỏi cô, muốn bế không?

Lê Phù mệt mỏi lắc đầu, nói mình tự đi được.

Gara ở một bên sân, Lê Phù tựa vào Châu Ánh Hi chậm rãi đi về phía biệt thự.

Cây cối rậm rạp che khuất một nửa ánh trăng, đèn đất dọc theo con đường mòn uốn lượn chiếu vào mặt đường, Lê Phù phát hiện biệt thự vịnh Repulse này của Châu Ánh Hi không phải phong cách nhà giàu Hồng Kông điển hình. Mặt tường gạch đỏ, xà ngang gỗ, còn có hoa tươi trồng trong sân, không hiện đại, ngược lại có chút phong cách điền viên của Anh.

Trong nháy mắt, cô nghĩ mình đang trở lại Cambridge.

"Anh mở rộng căn hộ ở Cambridge sao?" Lê Phù ghé vào cánh tay Châu Ánh Hi nói chuyện.

Châu Ánh Hi chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng, mau vào đi.

Sau khi vào nhà, Châu Ánh Hi chỉ bật một ngọn đèn tường, anh ngồi xổm xuống, giúp Lê Phù cởi giày, đổi cho cô một đôi dép lông vũ màu trắng.

Cô kinh ngạc: "Sao anh lại mua đôi dép này?"

Đây là nhãn hiệu ở Anh mà cô đặc biệt thích, không quá phổ biến, dép lê của hãng xinh xắn lại thoải mái.

Châu Ánh Hi không trả lời mà dẫn Lê Phù vào phòng khách, để cô ngồi xuống sofa.

Lê Phù hỏi anh muốn làm gì.

Châu Ánh Hi nói: "Sinh nhật em."

Trong phòng khách vang lên âm thanh giống như thiết bị chiếu hình, click vài tiếng, trên vách tường bị ánh sáng màu lam bao phủ.

Có ánh sáng, Lê Phù mới thấy rõ, hóa ra ngăn tủ trong góc tường bày đầy bình hoa, bên trong cắm đầy hoa tươi mới, đến nỗi bươm bướm trong ánh sáng không giống như video, mà như bay lượn nhẹ nhàng trong phòng đầy hoa tươi.

Cảnh tượng cô bỏ lỡ 4 tháng trước, Châu Ánh Hi lại tạo nên giấc mộng khác cho cô.

Nhưng mà, tâm trạng giữa hai thời điểm rất khác nhau.

Lần trước, anh rất lo lắng.

Mà lúc này, anh như một người chiến thắng.

Không cần thấp thỏm đợi câu trả lời của Lê Phù, chỉ cần nói hết những lời từ tận đáy lòng suốt 4 tháng qua cho cô nghe. Châu Ánh

Hi đứng trong ánh sáng, bươm bướm nhẹ nhàng đậu lên áo sơ mi của anh, sáng tối đan xen, đường nét khuôn mặt anh càng thêm lập thể.

Nhìn chăm chú vào cô gái mình thích, anh nhẹ giọng nói: "Ngày đó, vốn dĩ anh và Đàm Tự đến Cambridge muốn cho em một niềm vui bất ngờ, gửi đoạn phim anh quay bươm bướm trong rừng cho em xem, đợi em có thể cho anh một câu trả lời vừa ý. Tiếc là, video chiếu rất lâu em cũng không xuất hiện."

Anh vì cô mà làm chuyện như vậy, Lê Phù lại hoàn toàn không biết, tim đột nhiên rơi xuống, mím môi.

Nhớ lại từng cảnh từng bức tranh trong đêm mưa đó, hốc mắt Châu Ánh Hi vẫn ướt, yết hầu trượt xuống, nghẹn ngào: "Em đã nói, cho dù có từ chối anh, cũng sẽ ăn một bữa tối cùng anh. Nên anh chưa từng nghĩ tới em sẽ ném một bức thư lại rồi rời đi không từ biệt."

"Em xin lỗi…" Lời xin lỗi của Lê Phù đến muộn 4 tháng.

Trước sự chân thành của anh, dường như sự tự do của cô trở nên bất lịch sự, làm tổn thương người khác.

"Không sao mà." Châu Ánh Hi cười nhẹ: "Bởi vì, anh vẫn tìm được em."

Tình yêu nồng nhiệt, có thể làm tan chảy trái tim một người.

Lê Phù bị tình yêu mãnh liệt của anh bao phủ, một lần nữa xác định trái tim của mình. Xuyên qua từng ánh sáng đan xen, cô chạm phải ánh mắt của anh, ánh sáng có tối hơn nữa, cô cũng có thể cảm nhận được phần kiên định kia.

Đêm trở về từ du thuyền, cô ôm mẹ ngủ.

Cô hỏi mẹ: "Mẹ, con rất sợ yêu đương, kết hôn sẽ mất đi tự do."

Mẹ vỗ lưng cô, nói: "Yêu sai người, cậu ta mới có thể giam cầm từng phút từng giây của con, nhưng yêu đúng người, người đó sẽ cùng con tự do. Bởi vì, người đó chỉ muốn con được vui."

Tuy chưa chính thức yêu đương với Châu Ánh Hi, nhưng trong lòng Lê Phù đã không còn nghi ngờ.

Cô tin tưởng, anh chính là người sau trong lời của mẹ.

Châu Ánh Hi biến mất khỏi ánh sáng, bật hết đèn trong phòng lên.

Giây phút ánh sáng bừng lên, Lê Phù nhắm mắt lại trước, sau đó quay đầu, trốn anh gạt đi nước mắt nơi khóe mắt, điều chỉnh tốt vẻ mặt xoay mặt, đối diện với tầm mắt của anh, phát hiện anh không che giấu để cô thấy cặp mắt đỏ bừng của mình.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Anh dẫn em đi dạo trong biệt thự." Châu Ánh Hi ga lăng đưa tay ra.

Lê Phù đi tới, nắm tay anh.

Ánh đèn sáng trưng rọi vào mọi ngóc ngách, Lê Phù phát hiện trong ngoài đều nhất trí, có thể thấy được đồ dùng trong nhà đều là hoa văn cổ điển, còn có hương gỗ nhẹ nhàng vuốt ve qua năm tháng, mỗi một nơi đều là gió điền viên dễ chịu.

Nhưng cô càng nhìn càng cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì cả căn nhà, từ kết cấu trang hoàng lại đến đồ dùng trong nhà, đều giống hệt căn nhà trong mơ của cô. Thậm chí có thể nói là, như một bản sao của sự mơ mộng trong đầu cô.

Cô nhớ rất rõ, lúc đó mình xem một bộ phim Anh cùng Ngô Thi, cô rất thích hành lang dài trong căn nhỏ điền viên của nữ chủ nhân. Bởi vì rất đặc biệt, hai bên là hai cánh cửa sổ gỗ màu trắng sát đất, ánh

nắng sau giờ ngọ đầy đủ, vầng sáng vàng vụn rơi trên đất, lúc ấy cô nhất thời kích động, còn chụp màn hình đăng lên Ins.

Hành lang dài trước mắt, cửa sổ gỗ sát đất, là bản sao hoàn hảo của căn nhà tình yêu trong phim.

"Châu Ánh Hi, lẽ nào anh…"

Trái tim Lê Phù run rẩy, nếu đúng như cô đoán, vậy cô sẽ càng áy náy vì đã ra đi không lời từ biệt 4 tháng trước.

Biết cô muốn hỏi gì, nhưng Châu Ánh Hi tạm thời không nói, mà dẫn cô đến một phòng sách. Đẩy cửa gỗ ra, mở đèn tường lên, bên trong là một bức tranh yên tĩnh nhàn nhã, hai bên là giá sách cao cao, không trống, bên trên đã đặt đầy các loại sách gốc. Trên bàn gỗ dưới cửa sổ ngoại trừ bút và sách, còn có khay màu, trên mặt đất ở một bên dựng một giá vẽ.

[Thật muốn có một phòng sách, đẩy cửa sổ ra là có thể nghe thấy tiếng chim hót, ngửi thấy hương hoa, lúc không có việc gì làm còn có thể vẽ tranh.]

Đây là trạng thái mà cô đã đăng một năm trước trên Ins.

Châu Ánh Hi dắt Lê Phù đi tới trước bàn làm việc, đẩy cửa sổ gỗ ra, nói: "Nếu ngày mai thời tiết đẹp, em ngồi ở đây, có thể thấy một rừng cây xanh, hoa tươi, cảnh biển, còn có thể nghe thấy tiếng chim hót."

Lê Phù kéo tay anh, nói: "Châu Ánh Hi, có phải anh theo dõi Ins của em, xây cho em một căn nhà tình yêu như mơ không?"

Anh lại chỉ cười, không trả lời.

Biệt thự rất lớn, còn có một số khu vực quan trọng, Châu Ánh Hi nhất định phải để cho Lê Phù thấy.

Xuyên qua hành lang dài, đẩy cửa sổ gỗ ra, đập vào mắt Lê Phù chính là phong cảnh càng thêm chấn động, giữa phiến đá cấy ghép một gốc cây cứng cáp loang lổ, cành lá xum xuê, bên cạnh có bàn ghế nghỉ ngơi, còn có một hồ sen như tranh thủy mặc, ánh trăng trên mặt nước dập dờn hoa văn màu bạc nhạt.

Nhìn đến đây, Lê Phù khiếp sợ che miệng: "Châu Ánh Hi, sao anh biết hồ sen?"

Đây là đoạn ký ức đẹp nhất trong thời thơ ấu của cô, khi đó cô và anh trai còn ở cùng ba mẹ trong thôn, trong sân nhà bà ngoại có một hồ nước nho nhỏ, được bà ngoại trồng đầy hoa sen. Vừa đến mùa nở hoa, nằm trong phòng cũng có thể ngửi thấy hương hoa dễ chịu. Sau đó lúc dọn đi, cô nói với Lê Ngôn, rất muốn sau này trong nhà cũng có thể có một hồ nước trồng đầy hoa sen.

Không nghĩ tới, ngay cả giấc mơ này, Châu Ánh Hi cũng thay cô thực hiện.

Không cần anh trả lời Lê Phù cũng biết, chắc chắn là anh đã hỏi Lê Ngôn.

Biết anh chu đáo, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới anh có thể tỉ mỉ đến mức này.

"Lên gác xép xem tiếp nhé." Châu Ánh Hi nói.

"Được." Lê Phù tò mò, lại còn có thêm gác xép.

Gác xép ở tầng bốn, một ngôi nhà gỗ nho nhỏ, trang trí có hơi khác với tầng dưới, là phong cách lâu đài cổ kiểu Anh, sàn nhà và nội thất làm bằng gỗ tinh khiết, khiến cả căn phòng nhỏ càng thêm ấm áp, rất thích hợp để làm ổ ở đây, cho dù một ngày không nói câu nào, ai làm việc nấy, cũng vui vẻ tự do.

Đứng trong một căn phòng có tiết tấu chậm như vậy, rất khó tưởng tượng bên ngoài là Hồng Kông đèn đuốc rực rỡ.

Cạnh cửa sổ có một tấm ván gỗ, trên tấm ván gỗ là một ghi chú của bươm bướm.

"Đây là cái gì vậy?" Lê Phù đi tới.

Châu Ánh Hi nói: "Em lấy một tấm xuống xem thử đi."

Lê Phù đưa tay tháo xuống, mở ra, khi nhìn thấy chữ viết tay bên trong, ngón tay cô bỗng run rẩy.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Đây không phải là ghi chú bình thường, là nỗi nhớ trong 4 tháng của anh dành cho cô.

[Hôm nay tới Hồng Kông, đi dưới nhà em ấy, thấy em ấy và ba mẹ vui vẻ ra ngoài. Lạ thật nhỉ, thấy em ấy cười, mình cũng cười.]

Cô lại tháo một tấm xuống.

[Xin hãy phù hộ, mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp với Nouk và mình rất muốn được ôm em ấy lần nữa.]

Cô lại tháo xuống vài tấm, mới được một lúc, hốc mắt lại ướt át.

"Trong 4 tháng, anh đã tới Hồng Kông rất nhiều lần sao?" Lê Phù kiềm tiếng nức nở, không dám xoay người.

Nhưng Châu Ánh Hi nghẹn ngào: "Ừ, để có thể thuận lợi chuyển trọng tâm sự nghiệp đến Hồng Kông, gần như mỗi nửa tháng anh đều tới một lần."

“Mỗi lần đến, đều đến thăm em sao?”

“Ừm.”

“Tại sao không gặp em?” Nói tới đây, Lê Phù không nhịn được rơi lệ.

Châu Ánh Hi run giọng nói: “Dàn nhạc Nouk của anh còn chưa ổn định, biệt thự này cũng chưa trang trí xong.” Dừng một chút, anh nặng nề nói: “Vẫn chưa đủ sức dám chạy về phía em lần nữa.”

Lê Phù xoay người, ôm lấy Châu Ánh Hi, cô không nói gì, cũng không biết nên nói gì, chỉ muốn ôm anh như vậy. Nếu như phải nói, cô vẫn muốn nói lời xin lỗi, dùng phương thức tuyệt tình tổn thương một người chân thành lại dũng cảm như vậy.

“Đừng áy náy nữa.” Châu Ánh Hi vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói lúc nào cũng dịu dàng: “Trong chuyện tình yêu này, con trai nên chủ động hơn, con gái nên có chút kiêu ngạo và nhỏ nhen mới đúng.”

“Châu Ánh Hi...” Lê Phù đấm anh một cái, rõ ràng cô làm sai, anh lại có thể bao dung cho khuyết điểm của cô tới vậy, dung túng cho tính cách tùy ý của cô.

Không muốn ôn chuyện cũ nữa, Châu Ánh Hi bế cô nằm xuống giường.

Lúc nằm xuống, sự mệt mỏi ở trong xe của hai người, cuối cùng cũng dần rút đi, trên chiếc giường lớn mềm mại, dưới thân họ là gối và chăn bông. Lê Phù chú ý tới mấy cánh cửa sổ trên đỉnh đầu, cô hỏi Châu Ánh Hi, có thể mở ra không. Sau đó, Châu Ánh Hi cầm điều khiển từ xa, ấn mở hai cửa sổ mái.

Ngẩng đầu lên, Lê Phù thấy được đêm trăng như mộng.

Có bóng cây lắc lư, ánh trăng trong suốt treo trên bầu trời đêm màu lam nhạt, ánh trăng rơi xuống, yên tĩnh, trong trẻo lại yên bình như

vậy. Cô nhắm mắt hít thở, hình như còn ngửi thấy hương hoa nhàn nhạt trong sân.

Quá đẹp, đẹp đến mức cô cảm thấy không có tính từ nào đủ để diễn tả vẻ đẹp trước mắt lúc này.

Ánh trăng chiếu lên mặt Lê Phù một tầng ánh sáng nhạt, Châu Ánh Hi cảm thấy ánh trăng rất đẹp, nhưng không đẹp bằng cô. Giọng nói dịu dàng của anh vang lên bên tai cô: "Đây là căn phòng anh thích nhất, anh tham lam muốn mỗi đêm sau này, đều có thể cùng em nằm ở đây, ngắm cảnh trăng đẹp nhất."

Đây là sự lãng mạn khó có đến mấy, anh như một nhà thơ lãng mạn có cây bút thần.

Lê Phù mím chặt môi, bị tình yêu quá mức nồng nhiệt bao vây, dường như đột nhiên mất đi năng lực nói chuyện, rất nhiều chữ đều kẹt trong cổ họng không nói nên lời.

Nhưng lãng mạn còn chưa kết thúc, Châu Ánh Hi lấy ra từ trong ngăn kéo sợi dây chuyền kim cương chưa tặng kia, vừa khéo, xem như món quà sinh nhật đầu tiên tặng cho Lê Phù. Sợi dây chuyền rơi xuống từ ngón tay thon dài của anh, kim cương tròn khắc thành bốn con bướm nhỏ, dưới ánh trăng không chói mắt, lại giống như tình yêu của anh, lưu luyến, dịu dàng, còn mang theo chút nồng nhiệt.

"Quay người lại đi, anh đeo cho em."

"Ừm."

Lê Phù ngồi dậy, quay người, đôi tay ấm áp vòng qua cổ cô, đeo sợi dây chuyền kim cương vào giữa cổ cô. Dây chuyền bươm bướm chạm vào xương quai xanh xinh đẹp.

Anh hôn lên tai cô: 'Tiểu Phù, sinh nhật vui vẻ."

Lê Phù vừa muốn chạm vào mặt dây chuyền bươm bướm, hai má đã bị Châu Ánh Hi nâng lên quay sang, ánh mắt anh như khảm vào trong đôi mắt ướt át vì cảm động. Rất lâu sau đó, anh không nói gì, chỉ bốn mắt nhìn nhau với cô. Trái tim cô chưa bao giờ rung động điên cuồng như lúc này.

Bóng trăng phủ trên đỉnh đầu họ, anh kề vào trán cô, thân mật vuốt chóp mũi cô, trong đôi mắt sâu thẳm bỗng chớp chớp đầy tủi thân: "Tiểu Phù, theo đuổi em vất vả lắm đấy, em nhất định phải cho anh một lời tỏ tình thật hoành tráng."

-

Ngày mai, Tiểu Phù tỏ tình.

Chương 79: Trăng tròn

Lê Phù ấn định thời gian tỏ tình là vào đêm Giáng sinh.

Về địa điểm, cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng chọn vòng đu quay có không khí lãng mạn nhất trong lòng cô.

Đêm Giáng sinh năm nay rơi vào một ngày thứ bảy, Lê Phù tốn cả một buổi chiều để chỉnh trang lại bản thân. Hình như đây là lần đầu tiên cô có "chứng khó khăn trong lựa chọn", không biết chọn má hồng màu gì, không biết nên mặc váy nào đi gặp anh. Quần áo rải rác trên thảm, sau khi chọn lựa, cô chọn một chiếc váy nhung đen, khoác thêm một chiếc áo khoác xong thì ra cửa.

Châu Ánh Hi đến sớm, anh đứng trong đám người, một thân áo khoác ngoài màu đen qua đầu gối, dáng người cao thẳng, sắc mặt ôn hòa, sự tuấn tú không bị lấn át khi đứng trong đám người. Lê Phù không nhịn được nhìn anh nhiều hơn, dường như hòa toàn trái ngược với khi mặc đồ sáng màu dịu dàng.

Nếu nhất định phải chọn, cô thích anh mặc màu tối hơn, nhìn có vẻ khiêm tốn hơn, trầm ổn hơn, cũng gợi cảm hơn.

Vì ngắm cảnh đêm, Lê Phù hẹn Châu Ánh Hi buổi tối gặp, nhưng đúng 8 giờ 20 phút, bị anh phát hiện ra chút manh mối: "Tại sao lại muốn hẹn giờ này?"

Lê Phù dùng vé vào cửa vỗ nhẹ lên má anh: "Thầy Châu thông minh như vậy, đoán xem."

Anh thích cô linh động hoạt bát, nhưng lại bởi vì không tóm được mà thường xuyên vừa tức vừa bất đắc dĩ.

Vòng đu quay ban đêm lóe lên ánh đèn nhiều màu rực rỡ, Châu Ánh Hi cẩn thận từng li từng tí đỡ Lê Phù lên chỗ ngồi, cửa xe đóng lại, chậm rãi nâng lên. Vòng đu quay lãng mạn, chính bởi vì nó xoay chậm trên không trung, khiến những người yêu rúc trong xe, ngay cả hơi thở cũng trở nên mập mờ, triền miên hơn.

Hai người ngồi song song, ánh đèn neon lấp lánh chiếu lên người anh và cô, Châu Ánh Hi đang ngắm phong cảnh, mà Lê Phù đang cúi đầu nhìn tay anh, đôi tay xương khớp rõ ràng quả thật đẹp hơn rất nhiều so với nam sinh bình thường, là đôi tay sinh ra để đàn dương cầm. Cô nhẹ nhàng cầm lên, xoa xoa ngón cái của anh: "Này, có phải anh rất muốn biết, tại sao giờ này lại cố ý dẫn anh tới ngồi đu quay không?"

"Ừ." Anh nghiêng đầu, trong lòng vô cùng muốn biết đáp án.

"Bởi vì." Lê Phù nắm chặt ngón tay Châu Ánh Hi, vuốt ve ngón tay anh như đang xoa dịu sự chua xót trong lòng: "Hôm đó là ngày 30 tháng 8, cũng vào khoảng 8 giờ 30 phút tối, anh đứng dưới chung cư chuẩn bị cho em một niềm vui bất ngờ, mà đu quay vừa khéo có thể xoay 15 phút. Đúng vào 8 giờ 30 phút tối ngày 24 tháng 12, xem như chúng ta trở lại đêm hôm đó."

Châu Ánh Hi vén sợi tóc rối trên mặt cô, muốn nhìn rõ mặt cô hơn, cười nhẹ: "Không ngờ cô Lê không từ mà biệt nhà chúng ta cũng có lòng như vậy."

Lê Phù bất mãn nhéo nhéo xương ngón tay anh: "Em có lương tâm mà."

"Ừm, em nói tiếp đi, anh muốn nghe."

Lê Phù tiếp tục nói, cô vẫn cúi đầu, giọng điệu cũng trầm xuống rất

nhiều: "Em nhớ ban đầu lúc quen biết anh, cảm thấy anh ôn hòa, nho nhã lại còn ga lăng, hoàn hảo như trăng sáng không thể hái nơi cuối chân trời. Nên là, lúc Ngô Thi nhận ra anh có vẻ thích em, em cũng không tin lắm, bởi vì em luôn cho rằng tất cả ý tốt, ấm áp của anh cũng chỉ là xuất phát từ giáo dưỡng và phép lịch sự của anh thôi, đối xử với ai cũng như nhau."

"Sau đó thì sao?" Châu Ánh Hi hỏi.

Nhìn chằm chằm hai bàn tay đang đan vào nhau, Lê Phù lại lần nữa nắm chặt năm ngón tay anh: "Sau đó, em không nghĩ tới, người ôn hòa như anh, lại thẳng thắn tỏ tình với em như thế, để em thấy được mặt nhiệt tình của anh. Nhưng em vẫn luôn cảm thấy, chúng ta là người sống ở hai thế giới khác nhau. Huống chi, em cũng đã gặp qua rất nhiều nam sinh ban đầu nhiệt tình theo đuổi em, nhưng chưa đến hai ba tháng đã nắm tay người khác, cho nên, em vẫn cho rằng anh và họ không khác gì nhau, thích em cũng chỉ là kích thích nhất thời, em không cần phải quá chú ý đến anh."

Nghe xong câu nói cuối cùng, Châu Ánh Hi mím chặt môi, nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi không vui.

Lê Phù chọc chọc mặt anh, cười: "Này này này, nói em nghe anh nghĩ gì trong lòng đi, sao mà anh keo kiệt thế."

"Anh không keo kiệt, em nói tiếp đi." Một lát sau anh mới quay đầu.

Trong lòng cô dâng trào cảm xúc, chóp mũi Lê Phù cay cay: "Em nghĩ nếu em để lại bức thư kia, rời khỏi Cambridge, tới một thành phố vĩnh viễn không xuất hiện anh, từ từ rồi anh sẽ tự nhiên quên em đi, sẽ động lòng với những cô gái khác. Nhưng không ngờ, anh sẽ theo tới đây, hơn nữa còn kiên định muốn ở lại nơi này đến vậy."

Trong buồng đu quay đóng chặt, truyền đến tiếng hừ trầm thấp của Châu Ánh Hi: "Nếu anh không đuổi tới đây, có phải em thật sự định vĩnh viễn không liên lạc với anh không?"

“Vâng.” Lê Phù không nói dối: “Em định qua một thời gian ngắn sẽ xóa anh.”

Mắt thấy Châu Ánh Hi sắp nổi giận, cô nâng má anh, hôn từ chóp mũi xuống môi anh: “Sorry, sorry mà, coi như lúc đó em không có lương tâm. Nhưng lần đó anh nói, con gái nên có chút tính tình nhỏ nhen và kiêu ngạo mà.”

Châu Ánh Hi nhìn chăm chú vào đôi mắt xinh đẹp lấp lánh kia: “Nói gì anh muốn nghe đi.”

“Được.” Lê Phù vẫn ngửa cổ, nâng mặt anh, nghiêm túc nói: “Một mình em du học ở Cambridge, cho dù tính em tốt, kết bạn với rất nhiều người, nhưng mỗi ngày em đều có một loại cảm giác trôi dạt không yên ổn, cho dù là ai cũng không thể mang đến cho em cảm giác hoàn toàn kiên định, bởi vì ở nơi đó, em không có nhà.”

Yết hầu dùng sức lăn lộn, Châu Ánh Hi ôm lấy Lê Phù, trong đôi mắt sáng như sao vừa rồi bỗng lóe lên ánh lệ, anh hôn lên trán cô: “Anh hiểu, cho nên anh mới đến quê hương em tìm em.”

“Cảm ơn anh.” Cô cố nén nước mắt mỉm cười với anh.

Châu Ánh Hi vuốt tóc mai của Lê Phù: “Đây không phải điều anh muốn nghe.”

Bốn mắt nhìn nhau, buồng đu quay nho nhỏ đã lên tới chỗ cao nhất, có thể quan sát toàn bộ cảnh đêm rực rỡ của trung tâm Hồng Kông, nhưng lúc này, thế giới mạ vàng phồn hoa hưng thịnh ngoài kia đều không sánh bằng bóng người trước mắt họ.

Trong lòng có người mình thích, thế giới sẽ trở nên dịu dàng, giản dị.

“Châu Ánh Hi.” Lê Phù được anh ôm vào lòng, khẽ gọi tên anh, là giọng nói tình cảm hiếm thấy. Cô ngẩng mặt lên, dùng ngón trỏ chọc

vào chóp mũi anh: "Anh nghe cho kĩ đấy, em thích anh."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Bốn chữ (*) tỏ tình ngắn gọn, Châu Ánh Hi nghe một lần thấy không cảm giác chân thật: "Em nói lại lần nữa."

(*) Em thích anh: 我喜欢你.

Lê Phù làm theo, nói chậm lại: "Em. Thích. Anh."

Lúc này, cô nói từng chữ một, Châu Ánh Hi cảm thấy mỹ mãn: "Ừ, nghe rõ rồi."

Hai người nhìn nhau, nở nụ cười hạnh phúc nhất đêm nay.

Lê Phù bẻ ngón tay nói: "Con người em tuy rất ham chơi, nhưng với chuyện tình cảm thì rất nghiêm túc, hơn nữa tính chiếm hữu của em rất mạnh, rất hay ghen, tính tình cũng không tốt. Anh mà chọc em không vui, có thể em sẽ mắng chửi anh, anh chắc chắn muốn ở bên em sao?"

"Chắc chắn." Ánh mắt Châu Ánh Hi đầy kiên định: "Vô cùng chắc chắn."

Giờ khắc này, dường như trong mắt anh chỉ có sự kiên định và cưng chiều với Lê Phù. Khóe miệng cô nhếch lên, cô rất chắc chắn, mình nguyện ý kiên định bước vào thế giới của anh, cũng không ngại phơi bày khuyết điểm không mấy hay ho cho anh xem.

Bởi vì, bắt đầu từ ngày 24 tháng 12, 8 giờ 31 phút tối.

Hai người chính thức ở bên nhau, trở thành một cặp đôi đáng ghen tỵ dưới màn đêm.

Nụ hôn do Lê Phù chủ động, hai tay cô đặt lên vai Châu Ánh Hi,

ngẩng cổ lên, che lấy môi anh, quấn lấy lưỡi anh rồi lại buông ra, chính là muốn trêu chọc anh. Đột nhiên, gáy của cô bị bàn tay dùng sức đỡ lấy, eo cũng bị siết chặt, cô mất đi quyền chủ động.

Châu Ánh Hi bị quyến rũ không kiềm chế được, dùng một nụ hôn sâu thâm nhập vào cổ họng, nói cho cô biết, anh cũng không phải là người bề ngoài dịu dàng nhã nhặn kia. Trong chuyện này, anh thích mạnh mẽ cướp đoạt toàn bộ hơi thở trong miệng cô, nghe tiếng thở dồn dập và tiếng rên rỉ của cô, anh mới thỏa mãn.

…

Sau đó, họ lại hôn nhau vài lần trong vòng đu quay, mãi đến khi buồng đu quay trở về điểm xuất phát mới dừng lại.

Lê Phù khoác tay Châu Ánh Hi đi trên đường phố phồn hoa, hai bên đều là cao ốc tráng lệ cao ngất, xe cộ và dòng người hối hả kia như thể không liên quan đến họ. Hai người không coi ai ra gì nói chuyện trên trời dưới đất, thi thoảng, Lê Phù còn cười nép vào vai Châu Ánh Hi như chú chim nhỏ.

Trên đường phố giăng đèn kết hoa tràn đầy không khí Giáng sinh.

Điểm dừng chân kế tiếp của họ là một nhà hàng Tây có sân vườn.

Nói chuyện yêu đương với người có tiền cũng có chỗ tốt, Lê Phù cảm nhận được, ví dụ như tùy thời tùy lúc đều có thể thưởng thức bữa tối cao cấp nhất.

Sau khi có danh phận, cuối cùng Châu Ánh Hi cũng có thể hào phóng dắt cô tiến vào nhà hàng.

"Chúc ngài Châu một buổi tối tốt lành, mời đi bên này." Quản lý nhà hàng này rất quen thuộc với Châu Ánh Hi. Nói đúng ra, Phương Vận Xu có đầu tư ở đây, có bối cảnh to lớn của ba mẹ chống lưng, đi tới đâu anh cũng đều được tôn kính.

Hiển nhiên, với tư cách là bạn gái, Lê Phù cũng được dính chút ánh sáng.

Chỗ ngồi của họ được người quản lý sắp xếp ở góc sân sau.

Đây là một nhà hàng có sân vườn yên tĩnh hiếm thấy trong sự nhộn nhịp, trên bàn cơm bày bộ đồ ăn tinh xảo và ngọn nến màu trắng, đường mòn uốn lượn mọc đầy tường vi kiều diễm. Trong màn đêm, ánh sáng ấm áp đan xen cùng ánh nến, không khí rất lãng mạn.

Sau khi gọi món xong, Lê Phù nói với Châu Ánh Hi, cô muốn đến nhà vệ sinh.

Châu Ánh Hi dặn cô cẩn thận.

Vài phút sau khi Lê Phù rời đi, Châu Ánh Hi mới đột nhiên nhận ra một hiện tượng quái dị. Rõ ràng là đêm Giáng sinh náo nhiệt, theo lý mà nói nhà hàng này nên kín chỗ các đôi tình nhân mới đúng. Nhưng trong vườn hoa rộng lớn, chỉ có bàn họ là sáng ánh nến.

Nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, kiên nhẫn chờ người trở về.

Bỗng nhiên, có tiếng saxophone từ trong phòng truyền đến, Châu Ánh Hi quay đầu lại, là một nghệ sĩ diễn tấu người nước ngoài, lúc đi qua sau lưng anh, cười nhướng mày với anh, dường như đang truyền đạt tin tức gì đó. Anh quay đầu, ánh mắt lại bị bịt kín.

Giọng nói của người đàn ông rất quen thuộc, là Đàm Tự: "Thầy Châu, chúc mừng cậu được như ý nguyện."

Châu Ánh Hi kinh ngạc: "Sao cậu lại ở đây?"

Đàm Tự cười: "Em gái Lê của cậu muốn tỏ tình thật hoành tráng với cậu."

Trên bãi cỏ trong vườn hoa, tất cả mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đàm Tự buông lỏng tay.

Khi tầm mắt mơ hồ dần rõ ràng, Châu Ánh Hi bị hình ảnh trước mắt làm cho khiếp sợ đến không nói nên lời.

Cello, dương cầm, saxophone, như một màn hòa tấu nhỏ. Chẳng qua, người diễn tấu là người con gái anh coi như báu vật. Lê Phù cởi áo khoác, váy nhung đen trên người lấp lánh dưới những cánh hoa rung rinh, cô như một con thiên nga cao quý ưu nhã, đôi vai gầy trắng nõn rung động theo từng nốt nhạc của cô. Nhưng chói mắt nhất vẫn là sợi dây chuyền kim cương bươm bướm kia.

Đây là lần đầu tiên cô hát cho Châu Ánh Hi nghe.

Là một bài hát cổ tiếng Quảng mà cô rất thích, "Dạ khúc nửa vầng trăng" của Lý Khắc Cần.

Ánh trăng nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, giọng hát của cô cũng như ánh trăng, dịu dàng uyển chuyển.

"Người tựa như vầng trăng trên trời

Chẳng thể với tới

Tình tựa như khúc dư âm sót lại…"

Châu Ánh Hi nghe đến mê mẩn, ánh mắt anh chỉ chứa được bóng hình xinh đẹp động lòng người kia, khảm trên người Lê Phù. Trong mắt anh, cô vốn đã đủ hoàn mỹ, hiện tại đến tiếng hát cũng làm anh mê mẩn không lối thoát..

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

Châu Ánh Hi quay đầu lại nhìn, đều là người quen, Tô Miểu Di, Hứa

Sâm, bên cạnh còn có mấy người lạ mặt có vẻ bạn tốt của Lê Phù. Điều khiến anh kinh ngạc là cả Ngô Thi và A Wing cũng tới.

Ngô Thi ngồi trên ghế đối diện, cười vẫy tay chào Châu Ánh Hi.

Châu Ánh Hi hiểu rồi, tất cả mọi thứ đêm nay đều là bất ngờ mà Lê Phù chuẩn bị cho anh.

Ngón tay mảnh khảnh linh hoạt lướt trên phím đàn, Lê Phù ca hát, đắm chìm trong lời bài hát, mắt nhắm lại. Cô rất thích bài hát này, vừa hay, lời bài hát cực kỳ giống tâm trạng khi theo đuổi cô của anh, cô cũng muốn thông qua phương thức này, tự mình cảm nhận cảm xúc của anh một lần.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Khi chuẩn bị hát đến câu tiếp theo, bên cạnh Lê Phù có một người ngồi xuống, hơi thở ấm áp kia, cô không cần ngẩng đầu, cũng biết là ai. Thú vị ở chỗ, cô không còn nghĩ đến tên "Châu Ánh Hi" nữa, mà là "bạn trai."

"Chúng ta cùng hát nhé." Châu Ánh Hi nhẹ giọng nói.

"Được."

Màn diễn tấu dừng lại cho hai người, đến khi anh và cô điều chỉnh tốt vị trí, hai tay cùng nhau ấn lên phím đàn đen trắng, những nhạc cụ khác phía sau mới bắt đầu chơi lại.

"Cớ sao chỉ còn lại nỗi thất vọng

Lấp đầy khoảng trống trong tôi

Đêm nay, chưa kịp trao nụ hôn từ biệt

Từng hứa bên nhau mãi mãi…”

Châu Ánh Hi không chỉ đánh đàn, anh cũng hát, quen thuộc với lời bài hát đến mức thuộc làu. Lê Phù vừa đàn vừa không nhịn được trộm nhìn anh, phát hiện anh cũng đang nhìn mình. Cô từng nghe anh hát tiếng Anh, đây là lần đầu tiên, cô phát hiện, anh hát tiếng Quảng càng thêm dịu dàng trầm ấm, âm sắc cũng có vài phần tương tự với Lý Khắc Cần.

Có vài câu hát, anh cứ phải nhìn chằm chằm cô hát lên.

Bởi vì mỗi một chữ, đều là lời anh muốn nói với cô nhất trong 4 tháng qua.

“Chưa từng nghĩ sẽ có ngày chia xa

Nhưng trái tim tôi từng giây từng phút

Vẫn bị cô ấy chiếm giữ

Cô ấy như vầng trăng này

Vẫn mãi không mở lời…”

Có lẽ do tiếng hát của anh có ma lực, hoặc có lẽ là do đôi mắt mê đắm kia của anh quá quyến rũ, Lê Phù vô thức hát chung với Châu Ánh Hi. Hai người đều là người có thiên phú về âm nhạc, hai đôi tay lên xuống trên phím đàn, rõ ràng là lần đầu tiên cùng nhau chơi đàn, những nốt nhạc gấp gáp, hai người chỉ cần nhìn nhau vài lần, sự phối hợp ăn ý đến hoàn mỹ kinh người.

“Nửa vầng trăng sáng tựa ngày cuối thu

Nỗi lo của tôi

Khát vọng của tôi

Cho đến sau này…”

Trong tiếng dương cầm dần tắt, đôi nam nữ song ca động lòng người hơn cả ánh trăng kia dần lặng yên.

Trong vườn hoa khôi phục sự yên tĩnh đáng có vào ban đêm.

Đám người do Đàm Tự dẫn đầu chạy vào trong bãi cỏ, từng người một gửi lời chúc phúc cho đôi tình nhân vừa mới xác nhận quan hệ này.

Đàm Tự và Ngô Thi lần lượt ôm lấy Châu Ánh Hi và Lê Phù.

Đàm Tự đấm lên lưng Châu Ánh Hi, chọc anh: “Sau khi thầy Châu nhà chúng ta biến thành cặn bã, tốc độ này chấn động ghê ha.”

Châu Ánh Hi hừ nhẹ: “Tớ là quân tử.”

“Trước đây tớ tin, bây giờ cậu còn cặn bã hơn cả tớ.”

Ngô Thi sờ sợi dây chuyền kim cương giá trị xa xỉ trên cổ Lê Phù, cảm thán: “Tớ đã nói rồi, cậu tuyệt đối sẽ thua trong tay thầy ấy, còn chưa kết hôn đã tặng sợi dây chuyền đắt như vậy. Nếu mà kết hôn, lẽ nào sẽ dứt khoát mua luôn cho cậu một biệt thự giữa núi ấy chứ, làm hàng xóm với Lý Gia Thành (**).”

(**) Lý Gia Thành: Tỷ phú, nhà đầu tư, nhà tư bản công nghiệp, nhà từ thiện người Hồng Kông.

Lê Phù bình tĩnh nói: “Ừm, anh ấy mua cho tớ rồi.”

“Mẹ kiếp.” Tạm thời Ngô Thi chỉ có thể bất nhã chửi thầm một câu.

Mời họ tới đây, là bất ngờ mà Lê Phù chuẩn bị, mục đích rất đơn giản, muốn gặp tận mặt nói cho bạn tốt của mình trước, bạn trai của

cô là Châu Ánh Hi.

Anh từng thích đến lo sợ bất an.

Vậy từ hôm nay trở đi, cô sẽ cho anh cảm giác an toàn trăm phần trăm.

Lê Phù nắm tay Châu Ánh Hi, kiêu ngạo giơ lên: "Các bạn yêu, sau này đừng gọi tớ đi party độc thân nữa, bởi vì tớ có bạn trai rồi."

Cô kiễng mũi chân, hôn lên môi anh.

Mọi người buồn nôn đến không muốn nhìn.

Dắt Châu Ánh Hi đi qua, Lê Phù hào phòng nói với họ: "Hôm nay muốn ăn gì thì ăn, bạn trai tớ trả tiền."

Ngô Thi ôm ngực, làm biểu cảm nôn mửa.

Vẻ mặt Đàm Tự cũng rất khó coi.

Chỉ có Tô Miểu Di đã bắt đầu gọi món.

Phía sau náo nhiệt, nhưng Lê Phù và Châu Ánh Hi chỉ muốn có thế giới của hai người.

Lê Phù đi từ nhà vệ sinh ra, lúc đi ra, Châu Ánh Hi khoác áo cho cô, bả vai cô vừa bị gió đêm thổi đến đỏ bừng lên, anh đau lòng. Cô chỉ vào điện thoại của anh nói: "Mở vòng bạn bè ra xem đi."

"Lại tạo bất ngờ gì à?" Châu Ánh Hi cau mày mở điện thoại, mở nhóm bạn bè, lướt hai cái đã thấy avatar của Lê Phù. Giây phút nhìn thấy nội dung kia, trong lòng anh chợt chấn động, yết hầu lên xuống, trong lòng anh rất cảm động.

Tình yêu của cô tuy tới muộn, nhưng đủ nóng bỏng, đủ táo bạo.

Lê Phù gửi một bài chín ô, bên trong ghi lại từng chuyện xảy ra trong mấy tháng họ giữ thân phận "bạn bè". Có ảnh chụp họ bên hồ Como, có ảnh chụp chung của họ ở party sinh nhật Ngô Thi, cũng có ảnh chụp lần đầu tiên anh chụp cho cô, chụp chung với hoàng hôn của Luân Đôn.

Ngoài ra còn có một lá thư tỏ tình viết tay.

Câu chữ không dài, rất ngắn gọn, nhưng từng chữ đều chứa chan tình cảm.

[Đây là bài đăng đầu tiên em viết vì anh, xem như là quà sinh nhật muộn cho em.]

Theo ý trên mặt chữ, Châu Ánh Hi nhìn thoáng qua thời gian đăng bài.

Hiển thị 3 phút trước.

Anh đếm, chính xác là 10 giờ 12 phút.

"Em giỏi phết nhỉ." Châu Ánh Hi cảm động ôm Lê Phù vào lòng, bàn tay cầm điện thoại nắm lấy gáy cô, hôn lên mi tâm và gò má cô.

Anh rất hạnh phúc, thậm chí nói khoa trương lên, là đêm vui nhất của anh suốt 6 tháng qua.

Thất vọng vài tháng thì có gì đâu.

Cuối cùng có thể nắm lấy tay cô là đủ rồi.

Lê Phù nắm tay Châu Ánh Hi, nhìn thoáng qua các bạn đang hưng phấn nhảy nhót trong vườn hoa, sau đó dẫn anh ra ngoài cửa. Có bạn trai, giọng nói của cô cũng trở nên thẹn thùng: "Chúng ta, về nhà thôi."

“Đương nhiên là phải về rồi.” Châu Ánh Hi nắm chặt ngón tay cô: “Chỉ là có vài người đã cược thì phải chịu thua, phải chịu trừng phạt.”

“…” Mặt cô bỗng đỏ lên.

Chương 80: Bạn trai – 1 (H)

Trên đường về nhà, tay Châu Ánh Hi không an phận, một tay cầm vô lăng, tay kia dịch từ đầu gối Lê Phù đến đùi, sờ qua vuốt lại. Lê Phù nhắc nhở anh phải chuyên tâm lái xe mấy lần, nhưng vất vả lắm anh mới có danh có phận, chỉ hận không thể dính vào người cô từng giây từng phút.

Kết quả là, phía dưới của anh có phản ứng ngay trong xe.

Vừa vào biệt thự, Châu Ánh Hi gần như cưỡng hôn Lê Phù, cùng bước vào phòng tắm.

Trong không gian kín mít, dục vọng dần nóng lên dưới lớp bọt nước và nụ hôn mãnh liệt, hai người suýt chút nữa lau súng cướp cò.

Có thể nhịn được, bởi vì Châu Ánh Hi muốn Lê Phù thực hiện hình phạt đầu tiên vì thua cược "tỏ tình."

Nếu như cô thổ lộ với anh, thì cô sẽ phải mặc đồ lót tình thú thủ dâm cho anh xem.

Lê Phù đi ra từ phòng tắm, trên người quấn khăn tắm, cô cầm đồ lót tình thú Châu Ánh Hi mua từ trên sofa lên, kiểu dáng thật sự thấy mà hết hồn. Chỉ có hai mảnh ren màu đen lộ ra, rất mỏng, xuyên thấu, bên dưới lại còn là thiết kế hở, cô có thể tưởng tượng được khi mặc vào, có thể gợi cảm đến mức nào.

Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn ở đầu giường, thêm mấy cây nến trắng, ánh sáng khá tối, nhưng Lê Phù vẫn hơi thẹn thùng. Cô cởi áo

choàng tắm, nhấc chân muốn nhanh chóng mặc vào. Đồ lót quá mỏng, nên không có điểm chống đỡ, Lê Phù muốn mặc vào thật nhanh, suýt nữa vấp phải dây buộc, hình như cô thật sự chỉ có thể từ từ mặc vào.

Mọi chuyện diễn ra như ý muốn của Châu Ánh Hi, Lê Phù khỏa thân đứng cạnh thảm, đối diện nhìn thẳng vào anh. Eo thon nhỏ như rắn nước, hai bầu ngực sữa như mật đào ưỡn lên, dưới tư thế cả người đang di chuyển, không ngừng run rẩy.

Mới nhìn chằm chằm được vài giây, cổ họng anh đã bắt đầu nóng lên.

Người đàn ông dù có thanh cao đến mấy, đứng trước sắc đẹp vẫn là kẻ tầm thường.

Lê Phù cúi đầu cười, cố ý đến gần giường, đồ lót tình thú đã kéo lên trên thắt lưng, cô nghiêng đầu, lấy mu bàn tay vén sợi tóc che trước ngực ra sau lưng, động tác chậm rãi quá quyến rũ. Sau đó, cô kéo sợi dây nhỏ lên vai, còn sót dây buộc rải rác sau gáy chưa thắt lại.

"Thắt giúp em đi." Lê Phù hơi nghiêng người.

Châu Ánh Hi ngẩng đầu, ngón tay quấn quanh sợi dây mỏng, kéo một cái, thắt thành một chiếc nơ bướm xinh đẹp.

Bộ đồ lót tình thú này xem như đã mặc xong, hai mảnh ren đen mỏng manh, chỉ che khuất được bộ ngực xinh đẹp của Lê Phù, những vị trí khác đều lộ ra bên ngoài. Trước khi mặc, cô nghĩ, không phải để trần truồng sẽ càng gợi cảm hơn sao, cho đến khi, từ đôi mắt rực lửa của Châu Ánh Hi, cô hiểu được cái gọi là như ẩn như hiện so với trần truồng càng hút hồn hơn.

Đôi mắt đen ngước lên ngày càng sâu, hô hấp cũng dần hỗn loạn, Châu Ánh Hi nhìn người phụ nữ vừa thuần khiết vừa dâm đãng trước mắt, ngay cả sợi tóc cũng gợi cảm, dục vọng như thủy triều

cuồn cuộn trong lồng ngực. Phía sau không có một mảnh vải nào che đậy, chỉ có dây nơ bướm sau cổ, cùng một chiếc quần lọt khe, dây buộc xuyên qua khe mông khiến bờ mông cô trở nên đầy đặn hơn. Cô vừa mới tắm xong, làn da trên mông vừa mềm vừa trơn, Châu Ánh Hi không nhịn được cắn một cái lên bờ mông mềm mại.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Mới bị anh cắn nhẹ một miệng, phía dưới Lê Phù đã ngứa ngáy.

Châu Ánh Hi đột ngột đứng dậy, ôm Lê Phù đến bên giường, hai người đổi vị trí, anh chuyển một cái ghế gỗ đến, kéo đến mép giường, anh muốn ở nơi có ánh sáng nhìn cô chịu phạt.

"Bắt đầu đi." Anh tựa lưng vào ghế, dùng ánh mắt chiến thắng nhìn cô chằm chằm.

Thật ra lần trước ở Macao đã từng bày ra tư thế đáng xấu hổ này trước mặt anh, nhưng thủ dâm trước mặt anh, mức độ xấu hổ tăng lên mấy lần. Hai tay Lê Phù chống trên mặt giường, hơi nâng thân trên lên, chậm rãi mở hai rộng hai chân. Mỗi một cử động của cô đều bị ánh mắt cực nóng của anh xâm chiếm, cho đến khi hai chân cô mở rộng dưới mắt anh.

Quần lọt khe được thiết kế không có đũng, sau khi hai chân cô mở rộng, nơi riêng tư ngượng ngùng cũng lộ ra bên ngoài, ánh sáng từ đầu giường chiếu vào mép giường. Châu Ánh Hi thấy phía dưới như anh đào nở rộ, đỏ tươi ướt át, còn chưa bắt đầu đã dính chút chất lỏng óng ánh.

Lê Phù bình tĩnh lại, chậm rãi tiến vào trạng thái, cô dựa trên ký ức xem phim heo cùng Ngô Thi trước đây. Đầu tiên dùng bàn tay vuốt ve âm hộ của mình, bởi vì đã tiết ra ít chất lỏng, cô vuốt ve rất thoải mái, chưa sờ được mấy cái, huyệt nhỏ đã bị kích thích, bắt đầu chảy nước.

Cô khó chịu "Ưm" một tiếng, động tác trên tay không dừng lại, vừa rên nhẹ vừa tăng sức lực tác động lên cánh hoa mềm mại, vừa xoa vừa ấn, khuôn mặt ngày càng nóng. Khi ý thức dần nhạt đi, có tiếng ra lệnh từ trên ghế.

"Đút ngón tay của em vào."

"Ừm."

Ban đầu chưa dám thử hai ngón, Lê Phù chậm rãi dùng ngón giữa nhét vào trong huyệt nhỏ, mới đi vào một chút, cô sợ đau không dám động, lại nghe thấy Châu Ánh Hi dịu dàng trấn an, cô mới dám nhét sâu hơn. Cuối cùng ngón giữa thon dài cũng tiến vào trong huyệt, bị một luồng nhiệt nóng bỏng bao bọc.

Cô bắt đầu dùng một ngón tay chơi huyệt nhỏ của mình, từ từ linh hoạt vẽ vòng tròn ngoáy trong huyệt. Khoái cảm mãnh liệt xông thẳng lên đỉnh đầu, đôi môi bị cắn đến đau nhức.

Bạn gái đang móc huyệt trước mặt mình, Châu Ánh Hi đánh giá cao sức kiềm chế của mình, gậy thịt không bị trói buộc dưới khăn tắm cương cứng, đều đẩy khăn tắm lên một độ cong hung dữ.

Lê Phù bị từng đợt khoái cảm nuốt chửng, đã mất đi khái niệm xấu hổ, ý nghĩ truyền ra trong đầu cô là, bên dưới muốn được lấp đầy hơn. Cô ngoan ngoãn chụm hai ngón tay lại, lần nữa nhét vào trong huyệt, lối đi vừa khít vừa sâu đã bị ngón tay của cô mở ra, một dòng chất lỏng sền sệt dính vào khe hở ngón tay, miệng huyệt không ngừng chảy ra nước.

Châu Ánh Hi nhìn chằm chằm huyệt nhỏ bị ngón tay cắm vào, khó chịu kìm nén lửa nóng trong ngực.

"Ưm…" Âm thanh Lê Phù run rẩy, hai ngón tay nhét trong huyệt cong lên, sau đó đẩy nhanh tốc độ ngoáy, cô nghe thấy huyệt nhỏ bị

ngoáy phát ra tiếng nước. Tuy biểu cảm của cô đau khổ, nhưng tay hoàn toàn không muốn rút từ trong huyệt ra, muốn cắm vào càng sâu để thỏa mãn bản thân.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Trong huyệt nhỏ không ngừng chảy nước, nhiều đến mức ga trải giường đã ướt đẫm một vùng, còn có vài giọt chảy dọc theo khe mông. Tay kia của Lê Phù ở trên giường sắp mất chỗ dựa, nhưng dáng vẻ mê man tự làm mình cao trào lúc này của cô, Châu Ánh Hi thích không chịu nổi, khơi dậy tất cả sự điên cuồng của anh.

"A, a…" Lê Phù từ rên rỉ biến thành la hét.

Châu Ánh Hi đứng lên, che khuất một nửa ánh sáng, anh cởi áo choàng tắm, thả dương vật cương đến phát đau ra, cứng lên sắp dán vào bụng dưới. Khi anh cúi người xuống, Lê Phù hoảng sợ, dáng người cường tráng và gậy thịt hung dữ, hình thành cảm giác áp bức rất lớn.

"Anh giúp em." Châu Ánh Hi nắm lấy cổ tay cô, dẫn cô cắm vào huyệt của mình.

Vốn dĩ huyệt nhỏ đã ướt đẫm, hiện tại lại tăng thêm sức của một người đàn ông, đâm vào chỗ sâu nhất trong huyệt, tốc độ nhanh lực cũng mạnh, bắp chân Lê Phù cũng sắp bị chuột rút, trong đầu hiện lên ánh sáng trắng, cô cảm giác huyệt nhỏ của mình sắp bị cắm hỏng.

"Không được, không được nữa rồi…" Thật ra thân thể cô rất yếu ớt, thi thoảng dạo đầu cũng có thể khóc nấc lên.

Anh dùng góc nhìn xuống bao phủ cả người cô, hôn lên đỉnh đầu cô.

Nói xong, năm ngón tay Châu Ánh Hi dùng sức đè lên mu bàn tay Lê Phù, lần thứ hai tăng lực mạnh chọc vào huyệt, tay kia cách lớp vải

ren xoa ngực cô, nghe tiếng cô la hét sắp cao trào. Bên trên mạnh mẽ xoa nắn ngực, bên dưới nhanh chóng trêu chọc huyệt nhỏ.

"Châu Ánh Hi, em thật sự không làm được nữa…" Lê Phù sắp bị thao tác lẳng lơ này làm cho nghẹt thở, chỉ có thể cầu xin thương xót, nước mắt chảy ra từ khóe mắt, trong đầu hiện lên từng tia ánh sáng trắng.

Châu Ánh Hi rút ngón tay thấm đẫm nước của cô ra khỏi huyệt, sau đó ngồi xổm xuống, nâng hai chân cô lên, kéo cô lại gần mình hơn. Động tác liền mạch dứt khoát, anh nhìn chằm chằm huyệt nhỏ không ngừng chảy nước của cô.

"Đừng, đừng…"

Rơi vào tai Châu Ánh Hi, nghe như muốn từ chối nhưng vẫn hoan nghênh.

Anh gác đôi chân tinh tế của cô lên vai, nâng mông Lê Phù lên, cả khuôn mặt vùi vào huyệt nhỏ ướt đẫm của cô, đầu lưỡi tiến vào trong huyệt, như muốn hút hết nước vào trong miệng, huyệt nhỏ ấm nóng như ngâm trong nước, anh ăn rất chăm chú. Nước chảy ra ngoài dần bị anh hút hết vào trong bụng, đầu lưỡi lại liếm bên huyệt, thuận tiện nuốt hết toàn bộ nước vào.

Tiếng nước liếm mút huyệt rất vang, âm thanh dâm đãng tràn ngập căn gác.

Khi Châu Ánh Hi buông Lê Phù ra, cả người cô tê liệt ngã xuống giường, nhưng anh vẫn chưa có ý định thả người, quỳ ở hai bên thân cô, dùng dương vật hơi cứng kéo sợi dây nhỏ trước ngực cô ra, nhét vào trong khe ngực cô.

"Hình phạt khác, có muốn làm luôn hôm nay không?" Giọng điệu của anh căng thẳng.

“Không, không muốn.” Vừa rồi bị chơi thành như vậy, cô không muốn hôm nay liên tục bị trừng phạt hai lần.

Bởi vì, hình phạt thứ hai lần đặt cược cuối cùng là.

Chương 81: Bạn trai - 2 (H)

Dương vật không ngừng cọ trong khe ngực của Lê Phù, da cô mỏng, sau một lúc đã bị cọ đỏ lên, lớp vải ren nhẹ nhàng cọ vào thân gậy thịt, lực ma sát trở thành một loại khiêu khích. Thân thể Châu Ánh Hi bị kích thích, quy đầu sưng lên, phía trước tràn ra ít chất lỏng, dính vào ngực của cô.

"Anh muốn bắn lên ngực em sao?" Lê Phù tê liệt trên giường, không biết kế tiếp anh muốn làm gì.

"Ừ." Châu Ánh Hi nắm lấy tay cô, đè lên một bên ngực cô, hạ giọng: "Giúp anh."

Lê Phù dùng hai tay đẩy ngực vào trong, đè lên gậy thịt ở giữa khe ngực, vuốt lên. Cô không dám nhìn xuống, góc độ này, khiến gậy thịt dài kia càng thêm hung hãn, khí nóng chậm rãi phủ lên cằm và má cô từ phía dưới.

"Nóng, nóng quá..." Tốc độ cọ xát của gậy thịt trên da thịt ngày càng nhanh, bộ ngực vừa đỏ vừa nóng, thậm chí còn có một chút như bị đau đến rách da. Lê Phù chưa từng chơi như vậy bao giờ, bắt đầu nức nở: "Bắn ra đi mà, được không…"

Châu Ánh Hi nhíu mày, đỡ gậy thịt đang sưng tấy, đẩy sâu vào khe ngực thêm vài lần, sau đó bắn từng dòng dịch trắng đặc sệt lên bộ ngực mềm mại của cô, vải ren sạch sẽ cũng dính đầy chất lỏng, cả người và quần áo, nhìn qua đều cực kỳ dâm đãng.

Sau khi kết thúc nhũ giao, hai người nghỉ ngơi 10 phút ngắn ngủi.

Lê Phù uống nửa cốc nước, cuối cùng cũng sống lại, tinh dịch trên người được lau chùi sạch sẽ, nhưng cô biết đây chỉ là sự "sạch sẽ" tạm thời, tên thú dữ động dục này chắc chắn sẽ còn nghĩ biện pháp tiếp tục tra tấn cô. Thấy Châu Ánh Hi mở cửa sổ trên mái, cô ngẩng đầu, dường như lần nào cũng đều có thể vừa khéo thấy một trăng sáng, ánh trăng trong suốt.

Giống như anh, cả căn biệt thự, cô cũng thích căn gác này nhất.

Như thể ân ái cùng anh ở đây, lãng mạn hơn bất kì chỗ nào.

Lê Phù ôm lấy Châu Ánh Hi vừa mới buông điều khiển từ xa, cằm đặt lên vai anh, nghịch ngợm dùng ngón tay chọc chọc gò má anh: "Có phải anh rất vui không?"

Châu Ánh Hi đang định hỏi ngược lại cô một câu, cô lại nhìn vào mắt anh nói trước: "Em cho rằng hôm nay làm chuyện này với anh, sẽ không khác gì trước kia, nhưng em phát hiện, thật sự rất khác."

"Khác chỗ nào?" Châu Ánh Hi nhẹ nhàng xoa mu bàn tay cô, hỏi.

Lê Phù hơi nghiêng người về phía trước, nhỏ giọng nói bên tai anh: "Không giống nhau ở chỗ, làm xong, em sẽ không muốn chạy đi, mà lại muốn ôm anh, muốn…"

Hôn anh, hai chữ cực nhẹ rơi xuống, cô nghiêng đầu, trao cho anh một nụ hôn chân thật.

Nụ hôn từ nhẹ nhàng chuyển sang nóng bỏng, rồi đến sự ngạt thở kéo dài.

Nhưng chẳng bao lâu, Lê Phù phát hiện, Châu Ánh Hi rất thích mang thù.

Lê Phù dùng tư thế nữ trên quỳ trên người Châu Ánh Hi, hai tay anh

đặt sau gáy, nhìn chằm chằm vào cô đang dùng huyệt nhỏ cọ dương vật của mình. Toàn bộ dương vật bị huyệt nhỏ chật hẹp kẹp chặt, huyệt nhỏ ướt đẫm trượt ra ngoài vài lần, dương vật anh trượt ra ngoài mấy lần, nhưng rất nhanh lại bị anh mạnh mẽ đẩy vào.

Phía dưới cô là đau đớn đan xen với khoái cảm, bức thư trong tay cô phát ra âm thanh bén nhọn.

"Tiếp tục đọc." Châu Ánh Hi ngước mắt ra lệnh.

Bốn tháng trước, cô ném xuống một bức thư xong thì không từ mà biệt, anh vất vả lắm mới có danh phận, keo kiệt muốn trả thù cô, bắt cô đọc từng chữ từng chữ trong bức thư mình viết một lần.

Lê Phù ngả người ra phía sau, tay trái chống vào bắp chân, huyệt nhỏ cọ vào gậy thịt theo vòng tròn, từng chữ khó khăn thoát ra từ cổ họng: "Thời điểm thấy bức thư này… Chắc chắn anh sẽ trách tôi là một người đến và đi như gió. Nhưng, xin anh tha thứ cho tôi vì chuyện gia đình… Mà phải đột ngột rời đi…"

Tim cô căng thẳng, bởi vì cô không đoán được chữ nào sẽ chọc giận người đàn ông dưới thân.

Châu Ánh Hi đột ngột ưỡn hông đẩy mạnh, huyệt nhỏ lập tức nuốt dương vật đến tận gốc. Cơ thể Lê Phù run lên, nặng nề cong lưng, hai tay chống lên bụng anh, cả người tê dại, hoàn toàn không thể đọc tiếp.

"Tôi đã xin học trực tuyến, nếu không có chuyện gì quá quan trọng, lần tới quay lại Cambridge có lẽ là để tham gia lễ tốt nghiệp. Sau này, tôi cũng sẽ ở lại Hồng Kông phát triển." Anh còn rất tri kỷ tiếp tục thay cô đọc mấy câu sau, sau đó vỗ mông cô: "Ngồi dậy, tiếp tục đọc hết."

Lê Phù điều chỉnh lại tư thế, tay không còn sức cầm giấy viết thư lên, vì vậy ném sang một bên, dựa vào trí nhớ đọc thuộc lòng: "Vốn

dĩ tôi muốn gửi Wechat hoặc điện thoại nói với anh, nhưng vẫn muốn dùng phương thức viết thư xa xưa này nói hết lời trong lòng cho anh nghe… Có thể quen biết một thiên chi kiêu tử như anh, được anh thích, tôi rất may mắn, nói không có chút cảm xúc nào với anh, là giả, nhưng cũng chỉ là dừng ở mức ấn tượng tốt…"

Dù còn thiếu vài chữ, nhưng ý nghĩa không khác lắm.

Vốn dĩ Châu Ánh Hi muốn bắt nạt cô lần nữa, nhưng anh nghĩ tới một cách "trả thù" khác dâm đãng hơn, anh dùng giọng điệu dỗ dành yêu cầu cô: "Bé cưng cọ nhanh lên, được không?"

Khoái cảm khi cọ dương vật không kém khi làm tình, mới lăn qua lộn lại vài phút, từng đợt khoái cảm tràn trề lao về phía Lê Phù, huyệt nhỏ phía dưới bị gậy thịt thô cứng mở rộng ra, huyệt nhỏ đang gắng sức ăn vật cứng kích thước cực lớn vào. Từ góc độ của Châu Ánh Hi nhìn sang, là cảnh tượng khiêu gợi khiến anh càng thêm hưng phấn, thậm chí có thể thấy rõ chút chất lỏng chảy ra ngoài dương vật của anh.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cơ thể cô vô thức ngửa ra sau, hai tay Lê Phù chống hai chân của mình, vòng eo mảnh khảnh vặn vẹo qua lại, gương mặt ửng hồng động tình, mà huyệt nhỏ trắng nõn phía dưới cọ một vòng quanh gậy thịt. Sau khi tiến vào trạng thái, cô tăng nhanh tốc độ vặn vẹo, chỉ lát sau, trên bụng đã toát mồ hôi.

"A…" Trên môi cô là tiếng rên rỉ trong vô thức, ánh mắt mê man.

"Châu Ánh Hi, anh ngẩng đầu nhìn lên, thật ra bầu trời rất rộng lớn, anh sẽ không chỉ gặp một đám mây. Có lẽ một hai tháng sau, anh sẽ không còn nhớ rõ đám mây anh luôn không bắt được kia nữa."

Chưa để Lê Phù đọc tiếp, Châu Ánh Hi không nhịn được đọc thuộc lòng đoạn cuối, một chữ cũng không sai.

Đọc xong, Châu Ánh Hi không vui hừ một tiếng, lửa giận và dục vọng tràn đầy trong lồng ngực, anh nhanh chóng đứng thẳng dậy, ôm Lê Phù trong lòng, không nói lời nào đã bắt đầu mạnh mẽ chen vào. Không có gì màn dạo đầu nhẹ nhàng, từ lúc bắt đầu đã tấn công mãnh liệt, khoanh hai tay ôm chặt lưng của cô, dương vật vừa xuống đất đã đẩy lên.

Lực quá mạnh, thân thể Lê Phù không ngừng run rẩy, âm thanh phát ra trong cổ họng cũng thay đổi. Cô chỉ có thể vô thức siết chặt gáy anh, ấn vào đầu anh, tiếng kêu nũng nịu vang lên không dứt. Cô hoàn toàn không nhúc nhích được, tùy ý để cây gậy thịt cứng rắn kia chi phối bản thân, quy đầu dường như nhất định phải đẩy sâu hết cỡ lên trên mới có thể dừng lại, lặp đi lặp lại vài lần, bụng dưới của cô tràn đầy cảm giác chua xót, đau nhức.

"Đi dứt khoát ghê nhỉ." Bây giờ nhớ lại đêm ở Cambridge 4 tháng trước, trong lòng Châu Ánh Hi vẫn còn tức giận, anh quay mặt hỏi: "Em không nghĩ tới sẽ làm tổn thương anh sao?"

Lê Phù bị anh ôm trong ngực, không thể động đậy, cô chỉ có thể nhíu mày than thở: "Em, em không biết anh lại, nghiêm túc như vậy."

Không thấy vẻ mặt của anh, cô chỉ nghe thấy tiếng anh thở hổn hển.

"A…"

Vừa nói xong, huyệt nhỏ của Lê Phù như bị đâm mạnh vào, Châu Ánh Hi càng dừng sức ôm chặt cả người cô, nâng cặp mông tròn lên rồi lại hạ xuống. Mỗi lần ăn vào, loại khoái cảm mãnh liệt này có thể khiến cô lập tức bật khóc.

Tiếng da thịt va chạm dồn dập lại vang dội, lúc cô ngồi xuống còn bị hai hòn bi rung chuyển đánh vào mông. Từ phía sau nhìn lên

giường, dương vật và hai hòn bi đỏ tươi to lớn của người đàn ông nhìn qua quá hung dữ, không ngừng đẩy vào trong huyệt. Tốc độ ngày càng tăng, tiếng bạch bạch dâm đãng hòa quyện vào nhau, nước ở chỗ giao hợp bị va chạm văng ra, bắn tung tóe khắp nơi.

Hai túi khí này thật sự cắm quá sâu, ngón tay Lê Phù không nhịn được cào loạn trên lưng Châu Ánh Hi, trên lưng đầy dấu tay đỏ như máu. Khi gãi sâu, da đầu anh cũng bị kéo đến đau nhức.

Châu Ánh Hi đột nhiên dừng động tác, bờ vai và tấm lưng gầy gò của cô, anh có thể dùng một cánh tay đỡ lấy, tay kia nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt của cô: "Cầm tinh con mèo à? Cào đau vậy."

"Ai bảo anh hẹp hòi thế chứ." Cái miệng nhỏ này của Lê Phù rất thích đấu võ mồm với anh.

Đôi mắt nóng rực của Châu Ánh Hi nhìn cô chằm chằm, một lúc lâu sâu, gật đầu thừa nhận: "Ừ, anh hẹp hòi vậy đấy."

Hậu quả của việc chọc tức một người hiền lành là anh có thể hư hỏng toàn tập.

Lê Phù lập tức bị Châu Ánh Hi ôm xuống giường, bị đặt trên cửa sổ thủy tinh vào từ phía sau, toàn bộ ngực trước của cô đều dán lên cửa kính, cặp mông rắn chắc có lực của anh không ngừng va chạm về phía trước. Gậy thịt đỏ tươi đâm thẳng vào huyệt của cô, trên gậy thịt ra vào chảy ra chút chất lỏng lấp lánh.

Trong cửa kính phản chiếu bóng dáng hai người, Châu Ánh Hi cúi đầu, dường như không quá hài lòng với hiệu quả thị giác. Vì vậy tàn nhẫn kéo hai mảnh ren trước ngực cô ra, để bầu ngực trắng no đủ của cô trần trụi đè ép lên cửa kính. Lúc anh nhấc mông cắm mạnh, bầu ngực có loại cảm giác bị ép chặt.

Trên cửa kính hơi lạnh, loại ma sát nóng lạnh này kích thích da thịt

Lê Phù, có một khoái cảm kịch liệt không nói nên lời. Cả người cô đều bị thân hình cao lớn của Châu Ánh Hi bao phủ, thân thể tản ra khí nóng hổi như lửa, cô cảm thấy ngột ngạt khi bị anh đè lên làm điên cuồng.

"Có thoải mái không?" Châu Ánh Hi thích cố tình hỏi cô khi ân ái.

Lại nghe được từ trong miệng anh những lời tục tĩu không phù hợp với vẻ ngoài của anh, Lê Phù tập mãi cũng quen, thậm chí đã chấp nhận việc anh là một người vừa mạnh mẽ vừa hung ác trong chuyện giường chiếu. Trước kia chắc chắn cô sẽ phản kháng anh, nhưng lúc này cô muốn nghe theo suy nghĩ của thân thể. Khoảnh khắc cô nâng mông lên phản ứng với anh, lời cô nói ra là: "Thoải mái… Thoải mái quá… Em… Vẫn muốn…"

Lần đầu tiên nghe được yêu cầu phát ra từ nội tâm của cô, tất nhiên Châu Ánh Hi rất vui sướng. Anh hôn lên cần cổ nóng bỏng của cô, huyệt nhỏ cắn chặt gậy thịt, cảm giác bị chiếm hữu hoàn toàn tràn trế lại thoải mái.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù ngẩng đầu, run giọng đáp: "Ưm, ưm…"

Cánh tay mảnh khảnh của Lê Phù nâng lên, đêm đến có hơi lạnh bao trùm trên kính, chỉ thấy phía trên tất cả đều là dấu tay hỗn loạn, lúc thì trượt sang bên trái, lúc lại ngả sang bên phải. Eo nhỏ của cô ấn xuống rồi lại nâng lên, vểnh mông bị đánh đến đỏ lên, chủ động làm tình, vừa đáng thương vừa dâm đãng.

"Ưm, a, ưm…" Trên mặt cô là biểu cảm mê man, sự thoải mái đến quên mình khi bị gậy thịt thô cứng làm.

Lúc Lê Phù bị cưỡng ép là một loại gợi cảm, khi chủ động lại là một loại gợi cảm khác, nhưng loại nào cũng đủ khiến Châu Ánh Hi mê muội, phát cuồng. Anh giữ eo cô, đâm vào trong vừa mạnh vừa sâu,

thịt huyệt bị kéo ra vài lần, đã sớm bị làm chuyển từ màu hồng nhạt thành màu đỏ thẫm, như trái cây chín mọng, dường như chỉ cần cắm nhẹ một cái là có thể cắm hỏng, nước chảy ra đầy đất.

Cửa kính chiếu lên gương mặt ửng hồng của Lê Phù, không phân biệt được là đau đớn hay sung sướng, giọng nói cũng mềm mại: "Bạn trai em, lợi hại thật đấy."

Lê Phù hoàn toàn chìm trong trạng thái, chính là một yêu tinh nhỏ không hơn không kém.

Vốn dĩ Châu Ánh Hi không nhã nhặn trong chuyện này, ngược lại, anh có ham muốn chiếm hữu rất mạnh, thấy người con gái mình thích bị mình làm đến giọng nói cũng mềm nhũn, còn biết khen mình, dương vật ở trong huyệt nhỏ dường như càng đâm càng cứng.

Anh xoay mặt cô lại, hô hấp trở nên nặng nề hơn, âm thanh khàn khàn rơi xuống từ lông mày cô: "Bé cưng gọi thêm mấy lần nữa nhé, được không?"

Sau khi mặt Lê Phù quay về cửa kính, eo bị hai cánh tay anh siết chặt, dương vật hung hăng cắm vào trong huyệt. Anh căng thẳng, hơi ngửa người ra sau, ưỡn hông lên, điên cuồng ra vào không chút quy củ.

Cô bị đâm đến choáng váng đầu óc, mắt không tập trung, bàn tay cào loạn trên cửa kính. Cơ thể cô như thể không chịu sự khống chế của mình, bị Châu Ánh Hi ôm eo hung ác làm, trước mắt cô dường như lóe lên ánh sáng trắng, cô nhíu chặt mày, nhắm mắt kêu lên: "A, a, ưm… A…"

Tiếng la hét của cô, đúng là rất êm tai, lại còn mềm mại.

Gậy thịt nhét đầy trong huyệt, rút ra một đoạn, rồi lại nặng nề đẩy vào bên trong, nước trong huyệt tiết ra ướt sũng, bụng Lê Phù co

rút, rõ ràng cảm giác được huyệt nhỏ sắp cao trào. Cô sắp điên lên rồi, lần nào Châu Ánh Hi cũng bị làm cho xấu hổ phun nước.

Để Lê Phù thoải mái hơn, Châu Ánh Hi nắm eo cô, ôm cô đến sofa bên cạnh, nhưng gậy thịt không rút ra khỏi huyệt, cảm giác chua xót khi di chuyển càng thêm mãnh liệt.

"A…" Giọng nói của Lê Phù trở nên bén nhọn.

Bởi vì cô bước một bước, gậy thịt lại mạnh mẽ cắm vào trong huyệt, hai chân cô mềm đến mức không nhấc nổi chân.

Nhưng Châu Ánh Hi không thương hương tiếc ngọc, khoảng cách với sofa rất ngắn, anh gần như dùng vừa đi vừa làm, đẩy Lê Phù về phía sofa, cho đến khi hai tay của cô cuối cùng cũng sờ đến mép của sofa bằng vải nhung.

Anh thay đổi tư thế, không biết mệt mỏi mà ra vào.

Ánh trăng ngoài cửa sổ cũng vô thức dời đi.

Đôi nam nữ không biết thỏa mãn trong căn gác, từ sofa về giường, cuối cùng Châu Ánh Hi đẩy Lê Phù đến bên đầu giường, hung ác làm thêm một lần, cuối cùng mới bắn ra, tinh dịch đặc sệt rót đầy bao cao su, nặng trịch.

Người trẻ tuổi thể lực vốn đã tốt, cộng thêm là một người đàn ông ăn chay nhiều năm, vừa mới được khai mặn, Châu Ánh Hi chỉ ước mỗi ngày đều ôm bạn gái của mình mà làm.

Lê Phù hoàn toàn mềm thành bãi bùn, nghiêng người vùi trong chăn, vệt đỏ trên mặt, trên cổ, trên cánh tay tạm thời chưa nhạt đi, cô không muốn tắm rửa cũng không muốn bị người khác chạm vào, chỉ muốn hít thở.

Dọn dẹp qua hiện trường ân ái, sau khi Châu Ánh Hi mặc quần lót

vào, rót một cốc nước nóng, dịu dàng hỏi cô: "Tiểu Phù, có muốn uống nước không?"

Lê Phù bị tra tấn như chết một lần, nhắm mắt lắc đầu, khóe mắt vẫn đỏ: "Châu Ánh Hi, sao anh có thể làm như vậy."

"..."

Trong phút chốc, Châu Ánh Hi không phân biệt được là châm chọc hay khen ngợi, sau khi đặt cốc nước xuống, anh nằm xuống sau lưng Lê Phù, tay đỡ đầu, vén tóc bên tai cô, cúi đầu nhìn cô. Ngũ quan tinh xảo của cô tủi thân nhăn nhó, như bánh bao sữa nhỏ nhắn mềm mại, anh cười nhẹ: "Không thích sao?"

Cô không đáp, chỉ vùi mặt vào trong chăn ấm áp.

Bạn gái đáng yêu như vậy, sao Châu Ánh Hi có thể nhịn không chọc được, anh không biết xấu hổ cũng vùi mặt vào trong chăn, nhất định phải hít thở chung không khí với Lê Phù: "Anh là ai?"

Cô mệt mỏi, muốn trút giận: "Anh là chó."

Nói anh là chó, Châu Ánh Hi cắn nhẹ miếng thịt mềm trên cổ cô: "Trả lời lại."

Lê Phù muốn chui từ trong chăn ra, lại bị lòng bàn tay của anh siết chặt, mặt hai người cứ vùi vào trong chăn, khó khăn thở dốc. Cô không nói câu nào, anh cắn môi dưới của cô cọ cọ.

Cô bị dồn vào đường cùng, cuối cùng nói ra lời anh muốn nghe: "Anh là bạn trai."

Chương 82: Hẹn hò (*)

(*) 拍拖 (pāituō): Tiếng địa phương, nghĩa là hẹn hò với ai đó.

"Chào buổi sáng, sếp Lê."

"Chào buổi sáng, bà Lương."

Lê Phù dắt ba chú chó đi dạo sáng sớm trở về, sau khi buông dây xích ra, chạy tới bàn ăn, trao cho Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa đang đọc báo một nụ hôn chào buổi sáng.

Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa sống tới giờ chưa từng thấy qua dáng vẻ con gái cưng yêu đương.

Mấy ngày nay, Lê Phù không chỉ dậy sớm, còn chủ động phụ làm việc nhà, dường như trên mặt nở nụ cười suốt 20 tiếng, hiếm khi kiên nhẫn với việc gì đó. Nhất là khi nhận được điện thoại của bạn trai, giọng nói lập tức nũng nịu.

"Em không ngủ nướng đâu, em còn dắt Tiểu Bao Phù ra ngoài dạo một vòng cơ đấy."

"Anh thì sao, đã ăn sáng chưa?"

Lê Phù tránh mặt ba mẹ, trốn ở hành lang lén gọi điện thoại.

Sau khi trò chuyện đơn giản vài câu, Lê Phù bị Châu Ánh Hi yêu cầu hôn, đúng lúc này, cửa phòng ngủ đối diện mở ra, đối diện với cô là đôi mắt còn hơi ngái ngủ của Lê Ngôn.

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của em gái, Lê Ngôn lập tức lấy lại tinh thần, tựa vào tường dứt khoát không thèm đi nữa.

Châu Ánh Hi ở đầu dây bên kia áp sát.

Lê Phù đứng dựa vào tường, đỏ mặt, cô xoay người muốn chạy vào phòng ngủ, không nghĩ tới nửa đường lại bị Lê Ngôn giật di động.

"Trả em, trả điện thoại cho em, Lê Ngôn." Lê Phù gấp đến mức nhảy dựng lên.

Hai người đều đã hơn 20 tuổi đầu, giỡn vẫn ngây thơ như vậy, một tay Lê Ngôn đẩy cô ra, một tay nắm chặt di động, dí vào ống nghe nói: "Em gái tớ nói, nó rất nhớ cậu."

"..." Mặt Lê Phù lập tức trở nên đỏ hơn, thậm chí còn nóng bừng.

Sau khi cúp điện thoại, Lê Ngôn vừa nhét điện thoại lại vào lòng bàn tay Lê Phù, chân phải đã bị cô đá mạnh một cái.

Lê Ngôn véo má cô, động tác này để chọc em gái nghịch ngợm, nhưng từng chữ đều là lời thật lòng: "Hai người có thể ở bên nhau, anh rất vui."

Sau khi đứng thẳng người, anh ấy lấy điện thoại ra, thao tác đơn giản trên bàn phím.

Giây tiếp theo, Lê Phù nghe thấy tiếng nhắc nhở trên Wechat, là tin nhắn chuyển khoản của Lê Ngôn.

[19999, ý nghĩa, phải bên nhau lâu thật lâu.]

"Anh." Lê Phù xoay người gọi Lê Ngôn đã đi tới phòng khách.

Toàn thân Lê Ngôn căng thẳng, cảm giác có gì đó không ổn, bởi vì

từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô dùng giọng nói nũng nịu gọi "Anh trai", đại biểu, mặt anh đang gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Quả nhiên, Lê Phù xông tới, nhảy dựng lên ôm lấy Lê Ngôn, hôn lên mặt anh: "Anh, anh tốt quá đi."

Lê Ngôn cố ý nhíu mày, ném ra một vấn đề nghiêm túc: "Anh tốt hay là Châu Ánh Hi tốt?"

"Đương nhiên là anh tốt rồi, nói rõ chút, em họ Lê, không phải họ Châu."

"Ồ." Bề ngoài Lê Ngôn nhìn có vẻ nghiêm túc, nhưng có đôi khi khá xấu tính, vuốt cằm nói: "Thế lỡ mà em gả cho cậu ấy, thì em sẽ thành bà Châu rồi."

Phòng khách lập tức yên tĩnh.

Lê Chấn Phong ngay cả báo cũng dừng đọc, Lương Mỹ Hoa cũng không ăn cháo nữa, nghiêng đầu nhìn trộm biểu cảm của con gái, trên mặt là ý cười không dứt.

Xưng hô "bà Châu" này có hơi đột ngột, Lê Phù cúi đầu mím môi, trên mặt vì thẹn thùng mà đỏ ửng lên, dần dần, đến cả lỗ tai cũng nóng bừng.

Cô đấm mạnh vào ngực Lê Ngôn: "Ai nói em muốn cưới anh ấy."

Nhìn bóng dáng nhanh chân lẻn về phòng ngủ, Lê Ngôn bất đắc dĩ cười.

…

8 giờ sáng thứ sáu, tình hình giao thông có hơi tệ, xe cộ đông đúc chen chúc trên đường phố, nhà cao tầng chồng lên nhau hai bên đường, Lê Phù bị tắc trên đường Princess Margaret. Bình thường chỉ cần tắc đường hơi lâu chút thôi, cô sẽ khó chịu, mà lúc này cô lại thảnh thơi vừa nghe nhạc vừa ca hát, sửa sang lại tài liệu cần dùng cho cuộc họp buổi chiều.

Sau khi cô trở về Hồng Kông, danh sách nhạc tự nhiên chuyển từ tiếng Anh sang tiếng Quảng.

Bài "Niềm vui nho nhỏ" này cô rất quen thuộc, vô thức ngâm nga.

"Gia vị chung sống là sóng gió nhỏ

Thật ra rất có lỗi

Có thể dập lửa

Thắp sáng pháo hoa đẹp đẽ

Trước giường còn đang mắng chửi nhau

Mà trên giường đã lại ôm tôi…"

Trong lòng ngậm một viên kẹo, ngay cả nghe tình ca, khóe miệng Lê Phù cũng nhếch lên.

Màn hình điện thoại bỗng nhiên sáng lên, là thông báo tin nhắn Wechat.

Avatar Wechat của Châu Ánh Hi không còn là bóng lưng trên bờ biển mà anh đã dùng ba năm nữa, mà là một tấm ảnh chụp anh ôm Lê Phù từ phía sau, mặt dán mặt, hai người chụp dưới tòa nhà dân cư vào một đêm hẹn hò. Ánh sáng mờ ảo càng tạo ra bầu không khí thân mật, mơ hồ hơn.

Đây rõ ràng là một tấm ảnh tình yêu.

Ngọt ngào lại có chút cảm giác văn nghệ nhạt nhòa, hai người đều rất thích.

Lúc gõ bàn phím trả lời tin nhắn, Lê Phù lại nhìn thoáng qua biệt danh cô đặt cho Châu Ánh Hi, mấy ngày rồi mà cô vẫn chưa thích ứng được. Tô Miểu Di và Ngô Thi đều nói, nếu đã hẹn hò thì cũng không nên giữ lại những cái tên xa lạ nhàm chán nữa, cần chút tình thú giữa các cặp tình nhân.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Các cô ấy gợi ý cho cô rất nhiều biệt danh.

Cuối cùng, Lê Phù chọn ra một biệt danh buồn nôn nhất, "Châu Châu ju" (**), phía sau còn có một biểu tượng heo con.

(**) Châu Châu ju (粥粥ju): Châu (粥) nghĩa là cháo, ju là phiên âm của heo (猪)

"Heo BB" trong tiếng Quảng Đông là tên gọi yêu thích của các cặp tình nhân.

Ngoài dự đoán của Lê Phù, cô không ngờ Châu Ánh Hi lại cực kỳ thích cái tên này.

"Gọi anh đi." Trong tin nhắn thoại mới gửi tới, là yêu cầu Châu Ánh Hi nghe mãi không chán.

Lê Phù ghé vào mic, khẽ lẩm bẩm, cô nói tiếng Quảng, vừa mềm vừa nhẹ: "Châu Châu ju."

Vài giây sau, Châu Ánh Hi trả lời, anh hạ giọng nói tiếng Quảng, lời nói khó hiểu: "BB, tối nay gặp."

…

Xuyên qua đường hầm dưới biển, Lê Phù đúng giờ đến Sở Y tế, sau khi đỗ xe, cô khoác âu phục, xách túi da màu đen lên tầng. Trong thang máy, cô gặp mấy đồng nghiệp khoa khác, không quen lắm, cô chỉ chào hỏi đơn giản.

Giữa công việc và chuyện cá nhân, cô là hai loại người, ở nhà tùy hứng bao nhiêu, thì trong công việc, cô nghiêm túc bấy nhiêu.

"Bác sĩ Chung." Khi cửa thang máy mở ra, Lê Phù tình cờ gặp pháp y Chung Bái Văn đi lấy cà phê: "Thầy dặn em sửa sang lại ba tài liệu lâm sàng, em đã sửa xong hết rồi ạ."

Cô đưa tài liệu cho ông ấy.

Yêu đương thì yêu đương, cô cũng tuyệt đối không qua loa trong công việc.

Chung Bái Văn cầm cốc cà phê, cười với cô: "Hẹn hò nhưng không để ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc, thầy rất tán thưởng em."

"…" Lê Phù kinh ngạc, cô nhớ rõ mình chưa nói cho đồng nghiệp biết chuyện cô hẹn hò.

Chung Bái Văn hất cằm về phía sau, khiến Lê Phù nhanh chóng chạy về chỗ ngồi.

Khi mấy đồng nghiệp khoa pháp y nhìn thấy Lê Phù, đồng loạt nâng cốc cà phê và sandwich trong tay lên, cô dường như hiểu ra điều gì đó, trên bàn làm việc có một bó hoa hồng. Khiến cô càng thêm chắc chắn, đây là niềm vui bất ngờ mà Châu Ánh Hi lặng lẽ tạo ra.

Sau khi ngồi xuống ghế, Lê Phù phát hiện trong bó hoa còn có một tấm thiệp, cô lấy ra.

Là chữ viết của Châu Ánh Hi.

[Nếu đi trong bóng tối quá mệt mỏi, hãy nhớ ngẩng đầu ngắm những bông hoa xinh đẹp nhé.]

Chương 83: Xe ding ding (*)

(*) Xe ding ding (叮叮车): Hệ thống xe điện hai tầng lâu đời và lớn nhất thế giới, hoạt động từ năm 1904.

Có hoa tươi, có lời yêu thương, thời gian làm việc trôi qua rất nhanh.

Buổi tối đúng giờ tan tầm, Lê Phù chưa đi lấy xe ngay mà đi bộ đến ga tàu điện ngầm. Cô và Châu Ánh Hi thỉnh thoảng hẹn nhau ngồi tàu điện ngầm và xe buýt, sẽ càng có cảm giác yêu đương hơn.

Tiêm Sa Chủy về đêm ngập trong ánh đèn neon.

Đám đông nhộn nhịp chen chúc trên con đường hẹp, người đến rồi đi.

Lê Phù xuống tàu điện ngầm, rẽ vào trung tâm thương mại gần đó, cô thấy Châu Ánh Hi mặc áo khoác dài qua đầu gối màu đen, đứng ngoài cửa cúi đầu đánh chữ, có vẻ như đang bận rộn công việc. Cô đùa nhây, lặng lẽ chuồn ra sau lưng anh, thấy xung quanh không có ai, nhẹ nhàng vỗ lên mông anh.

Châu Ánh Hi giật mình, quay đầu lại, thấy đôi mắt cười kia, trong lòng lập tức dịu dàng, nắm lấy cổ tay cô, nói: "Bác sĩ Lê, sao lại đùa giỡn lưu manh bên đường như vậy."

Trong mắt Lê Phù tràn đầy tủi thân: "Sao chỉ cho phép anh đánh em, mà không cho phép em đánh anh."

Chu Ánh Hi kéo cô về phía trước, trầm giọng nói: "Còn tùy lúc."

“Thầy Châu, sao anh còn có gánh nặng thần tượng vậy.” Nói xong, Lê Phù lại vỗ nhẹ một cái.

Hàng người tiến tới ở hai bên, Châu Ánh Hi bị hành vi đùa giỡn của cô làm cho đỏ mặt.

Trên giường là chó săn hung ác, dưới giường là chó con nhút nhát, sự tương phản này đâm vào tim Lê Phù. Cô kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, sau đó nói một tiếng: “Đi thôi”. Châu Ánh Hi nắm tay cô, mười ngón đan chặt đi vào trung tâm thương mại.

Cũng giống như tất cả các cặp tình nhân đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt, hai người cũng đi ăn tối trước, sau đó chọn một bộ phim mình thích. Hai người làm ổ trên ghế tình nhân, lặng lẽ tựa sát bên nhau, để thời gian hẹn hò chậm rãi trôi qua trong một bộ phim tình yêu lãng mạn.

Lúc xem phim, tay Châu Ánh Hi không an phận, như có như không vuốt ve chân Lê Phù, cả người anh khó chịu.

Lê Phù nhắc nhở anh nhiều lần, nói muốn tập trung xem phim, Châu Ánh Hi lại biện minh, nói đã có ghế tình nhân, không phải là để các cặp tình nhân thân thiết sao.

“Châu Ánh Hi.” Lê Phù nhỏ giọng tặc lưỡi: “Anh ở trong lòng em thật sự…”

Cô nhíu mày, lắc đầu.

“Làm sao?” Châu Ánh Hi hỏi.

Lê Phù thở dài: “Đã hoàn toàn không còn là nhà nghệ thuật không vướng khói lửa nhân gian, sụp đổ rồi, anh biết không.”

Châu Ánh Hi nhìn vào mắt cô: “Bên ngoài anh vẫn là nghệ sĩ không

vướng khói lửa nhân gian, nhưng bộ mặt thật của anh, chỉ để em thấy thôi.”

Lê Phù cười khẽ, đưa tay bốc bỏng ngô: “Một ngày nào đó em nhất định phải vạch trần hành vi xấu xa của anh.”

“Mọi người sẽ không tin em đâu.”

“…”

Thu hồi ánh mắt nóng rực, bàn tay Châu Ánh Hi lại sờ về phía chân Lê Phù, năm ngón tay giữ chặt đầu gối cô, dùng đầu ngón tay ấm áp chạm vào da thịt, yêu cầu cô tiếp tục xem phim.

…

Phim kết thúc lúc 10 giờ rưỡi tối, Châu Ánh Hi đón taxi đưa Lê Phù về nhà, nhưng Lê Phù lại nói, cô muốn ngồi xe ding ding.

Băng qua vài con phố chật hẹp, họ đợi vài phút ở đường phụ trước khi lên một chiếc xe ding ding màu đỏ. Từ nhỏ Lê Phù đã thích ngồi ở tầng hai, cô kéo tay Châu Ánh Hi, nhanh chóng leo lên cầu thang, chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, sóng vai ngồi xuống.

Lần đầu tiên yêu đương, lần đầu tiên cùng bạn trai ngồi xe ding ding, lòng cô tràn đầy niềm vui.

Tất nhiên, anh cũng vậy.

Đêm đến không có quá nhiều người lên xe, đúng lúc tạo cho họ thế giới hai người yên tĩnh trong sự náo nhiệt.

Ở Hồng Kông, đèn xanh đèn đỏ, tiếng bước chân, tiếng xe cộ… dường như tất cả đều nhanh đến mức không nói vô nghĩa, nhưng chỉ có duy nhất xe điện là rất chậm, tiếng trục xe và quỹ đạo ma sát xoành xoạch, dọc theo đường ray chậm rãi chạy trong thành phố

chen chúc giữa các tòa nhà này, hình thành một loại lãng mạn độc đáo.

Lê Phù và Châu Ánh Hi đã quen với cuộc sống ở Luân Đôn và Cambridge, cố gắng tìm kiếm chút cảm giác yêu đương từ tốn ở thành phố này.

Cửa sổ xe mở hết ra, không khí thiên nhiên không bị cản trở tràn vào, Hồng Kông tốt hơn nước Anh ở chỗ, mùa đông cũng sẽ không quá lạnh. Lê Phù tựa vào vai Châu Ánh Hi, liên tục ngước mắt nhìn anh, anh cũng liên tục cúi đầu tìm ánh mắt của cô, tiếng ồn ào náo nhiệt trên đường phố dường như không liên quan đến họ.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Thì ra đây chính là cảm giác yêu đương." Lê Phù nghịch ngợm xoa xoa ngón tay anh.

Châu Ánh Hi sửa lời lại cho cô, ngẩng đầu lên, nói: "Phải, yêu đương với anh là cảm giác như này, với người đàn ông khác, không nhất định có thể cho em cảm giác tốt như vậy đâu."

Lê Phù nhéo đầu ngón tay anh: "Anh đúng là không biết xấu hổ."

Châu Ánh Hi nắm lấy tay cô, nhìn chằm chằm vào đôi mắt lấp lánh của cô, nói: "Cũng không phải là anh cảm thấy mình rất hoàn mỹ, chỉ là anh rất tự tin cho rằng anh rất hợp với em."

Một lời tỏ tình trìu mến đến bất ngờ, Lê Phù thấy trong lòng ngứa ngáy. Cô nghiêng người hôn Châu Ánh Hi một cái.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt là sự dịu dàng ấm áp vô tận.

Châu Ánh Hi lấy từ trong túi áo khoác ra một chiếc tai nghe, một bên nhét vào lỗ tai Lê Phù. Cô phát hiện, anh rất thích nghe nhạc cùng cô, đi dạo, đi xe buýt cũng vậy.

Trùng hợp thật, cô cũng thích.

Hai người có xứng đôi hay không, thường liên quan đến từng chuyện nhỏ trong cuộc sống.

Rất rõ ràng, hai người là trời sinh một đôi.

"Tôi vẫn sẽ luôn bình tĩnh lắng nghe

Vẫn sẽ luôn ở cạnh em

Cùng em kề vai dù tiến hay lùi

Thời gian sẽ trôi, rồi lại trôi…"

Khúc nhạc dạo dần hết, là bài hát "Vô điều kiện" của Trần Dịch Tấn.

Lại một lần nữa ăn ý thầm lặng, bởi vì đây cũng là một ca khúc Lê Phù rất thích. Cô tựa vào vai Châu Ánh Hi, tầm mắt hai người hướng ra ngoài cửa sổ, trên đường có một đôi tình nhân đang tươi cười, đang ôm ấp, đang hôn môi.

Sợ Lê Phù lạnh, Châu Ánh Hi nắm luôn tay kia của cô đặt vào lòng bàn tay của mình. Khi bài hát tiến vào phần cao trào, lồng ngực anh dâng lên chút cảm xúc mãnh liệt, anh không nhịn được khẽ ngâm nga.

"Khi xuất hiện trào lưu thích sự mới mẻ

Khi những người bên cạnh thích sự nổi tiếng

May mắn thay khi bên tôi và em

Là sự tự nhiên ngọt ngào.

Khi lời đồn vang lên chua chát

Cho anh ta ghen tị nhiều hơn

Vì tình yêu trên thế gian

Là không so đo, vô điều kiện…”

Gió đêm thổi nhẹ, từng nốt nhạc dịu dàng từ tốn của anh đều có thể nắm chặt trái tim của Lê Phù, cô biết tại sao anh lại mở bài hát này cho mình nghe.

Bởi vì, đó là lời anh muốn nói với cô.

Không chỉ là những lời tâm tình êm tai, mà còn là lời thề, là lời hứa.

“Thật ra, ban đầu hình như em đã động lòng với anh rồi.”

“Thế à? Lúc nào?”

Kinh ngạc khi Lê Phù sẽ nói như vậy, Châu Ánh Hi cúi đầu, đối diện với ánh mắt của cô, chờ mong một đáp án dễ nghe.

Cho dù ánh đèn neon sặc sỡ lóe lên dưới đáy mắt Lê Phù, cũng không giấu được sự dịu dàng động lòng với anh: “Ừm, ở hồ Como, lúc anh đang đàn dương cầm cho hai cặp đôi mới cưới, lúc nghỉ giải lao, em nhớ rõ hình như anh ngoái đầu lại tìm người. Chính từ cái nhìn đó, em thán phục, sao trên đời này lại có người lớn lên giống hoàng tử đến vậy, như là bước ra từ trong thế giới cổ tích vậy.”

Trong lòng cực kì cảm động, Châu Ánh Hi ôm eo Lê Phù, cúi đầu hôn cô.

Tầm nhìn dần khôi phục ánh sáng, Lê Phù dùng ngón trỏ chọc chọc gò má anh: “Châu Ánh Hi, khoảng thời gian đó vất vả rồi, nhưng xin

anh yên tâm, em thật sự thích anh, không phải là đùa giỡn. Sau này, em cũng sẽ cố gắng đối xử tốt với anh." Cô ngoắc ngón út với anh: "Chúng ta ngoắc tay, phải ở bên nhau thật hạnh phúc, nhé?"

"Được." Châu Ánh Hi ngoắc ngón tay Lê Phù, hai ngón tay ngoắc chặt như ổ khóa đính ước.

Cô đáp lại nụ cười, còn ngọt ngào hơn trước.

Người đang yêu thường rất ngây thơ, nhưng biết bao nhiêu người, ngay cả một lời hứa ngoắc tay cũng không giữ được.

Tiếng xe leng keng xuyên qua từng con đường chật hẹp, rời khỏi nội thành, lái vào các tòa chung cư chi chít. Lê Phù tựa vào vai Châu Ánh Hi, trong tai nghe tiếng Quảng đổi hết bài này đến bài khác, cô nhắm mắt ngủ thiếp đi, dường như chỉ cần có anh ở đây, chỉ cần nắm tay anh, cô sẽ vô thức thấy bình yên.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Xe buýt, ghế ngồi, nắm tay, dựa sát nhau, ôm hôn…

Đó là cách giải thích về sự lãng mạn của họ.

Trong khoảnh khắc cúi đầu vén tóc cho Lê Phù, chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ bị ánh sáng chiếu qua của cô, Châu Ánh Hi hy vọng, xe cộ, đồng hồ có thể trôi chậm lại chút, vậy thì họ có thể yêu nhau lâu hơn chút.

Anh thích cô, rất thích, rất thích.

Khi xe đến trạm, Lê Phù được Châu Ánh Hi đánh thức, hai người suýt nữa ngồi quá trạm.

Từ nhà ga trở về khu dân cư, còn một đoạn đường ngắn, Châu Ánh

Hi thấy ven đường có một cửa hàng hoa tươi chưa đóng cửa. Anh nắm tay Lê Phù, chọn một bó hoa hồng đẹp nhất cho cô.

Anh nói: "Cái này gọi là, hoa hồng đêm."

Một tay Lê Phù được Châu Ánh Hi nắm, một tay cầm hoa hồng đêm màu trắng còn đọng sương, chậm rãi đi về phía khu dân cư. Rõ ràng ngày nào cũng gặp nhau, nhưng hai người vẫn không nỡ xa nhau, nhưng đường cũng chỉ dài có từng đó, thoáng cái đã đi hết.

Lê Phù không muốn lên tầng, kéo anh ngồi xuống ghế dài trong khu.

Vài ngọn đèn đường mờ ảo chiếu trên con đường lát đá, Lê Phù cũng không biết nên nói gì, chỉ muốn ở bên bạn trai lâu một chút. Nhìn qua hai người đều rất hưởng thụ sự yên tĩnh khi đêm đến, Châu Ánh Hi lại vì cô mà ngâm nga một bài hát tiếng Quảng, vẫn là "Vô điều kiện" của Trần Dịch Tấn.

"Tạo ra những hẹn ước có thể hẹn ước

Ôm chặt lấy từng ngày sau này

Thật ra chắc em đã phát hiện ra

Tôi có rất nhiều thứ không hoàn hảo.

Tôi chỉ biết ngày ngày cố gắng hơn…"

Chỉ hát một đoạn ngắn, Châu Ánh Hi đột nhiên kéo tay Lê Phù đặt lên đùi mình, dùng sức nắm: "Phù Phù, chúng ta sống chung đi."

Lê Phù kinh ngạc, rụt rè từ chối: "Chúng ta mới bên nhau bao lâu chứ."

Châu Ánh Hi kề vào má cô, vô tình bắt được vẻ mặt đáng yêu của

cô: "Nhưng em cười."

"Em, em không cười." Lê Phù căng thẳng nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm, chột dạ mím môi.

"Anh nghiêm túc đấy." Hai tay Châu Ánh Hi ôm lấy Lê Phù, tựa cằm trên đầu cô: "Anh sẽ nói với ba mẹ em, anh không thể đợi được nữa, muốn mỗi ngày đều ở bên em."

Lê Phù nằm trong ngực ấm áp của anh bướng bỉnh: "Anh dính người quá đi."

"Ừ, anh dính người thế đấy."

"Anh là đồ phiền phức."

…

Châu Ánh Hi ôm Lê Phù không buông tay, thích cùng cô sưởi ấm trong đêm đông có gió mát thổi qua.

Đôi môi ấm áp của anh hôn từ trán, chóp mũi xuống môi cô, vết hôn dày đặc tê dại khiến tim cô ngứa ngáy, cuối cùng bị khiêu khích đến bốc lửa, thân thể không ngừng nâng lên. Hai tay cô vòng ra sau lưng anh, nghênh đón nụ hôn sâu của anh, cánh hoa trắng trong tay bị gió thổi bay, từng mảnh bay lên ghế, trên mặt đường.

Đột nhiên, từ đèn đường vang lên tiếng thở dốc của đôi nam nữ.

Tưởng ai xa lạ, Lê Phù sợ tới mức đẩy Châu Ánh Hi ra, nhìn theo ánh sáng, mới phát hiện là Lê Ngôn. Anh ấy ôm chặt Tô Vũ Tâm, không để ý người khác hôn mút, Tô Vũ Tâm nhỏ nhắn sắp bị nụ hôn ướt át như bão táp mưa sa của anh ép đến nghẹt thở.

"Lê Ngôn, Lê Ngôn…"

Thấy người ngồi trên ghế, Tô Vũ Tâm nức nở kêu lên, đá Lê Ngôn mấy cước, anh ấy mới phản ứng lại.

Rất nhanh, Lê Ngôn nhìn thẳng vào mắt Lê Phù, có cảm giác hóa đá vì bị nhìn trộm.

Lê Ngôn kéo Tô Vũ Tâm, đi tới bên ghế, lấy lại tinh thần, giải thích với Lê Phù: "Tối nay chị dâu em ở nhà chúng ta."

"Ừm."

Thấy Châu Ánh Hi bên cạnh, Lê Ngôn lấy thân phận anh trai Lê Phù, cố ý nghiêm khắc hung dữ: "Khuya thế này rồi, cậu còn ở đây làm gì, mau về đi."

Anh ấy kéo Lê Phù: "Em, về nhà họ Lê với anh."

Dù sao thì anh trai và chị dâu cũng là người nhà của mình, Lê Phù ngoan ngoãn trốn sau lưng Lê Ngôn, thè lưỡi với Châu Ánh Hi bị loại khỏi "gia đình."

Lê Ngôn lại chỉ vào Châu Ánh Hi, nhắc nhở anh: "Muốn em gái tớ làm bà Châu, cậu còn phải cố gắng thêm."

"Tuân lệnh." Châu Ánh Hi trịnh trọng vỗ vai anh ấy.

-

Lê Ngôn: Chết tiệt, ông đây vẫn chưa hôn xong mà aaaaa!!!

Chương 84: "Đưa em về nhà"

Sau khi lên nhà, Lê Ngôn và Tô Vũ Tâm nhanh chóng trở về phòng, nghe được tiếng cửa khóa trái, Lê Phù lộ ra biểu cảm không phù hợp cho trẻ con, bịt lỗ tai trốn vào phòng tắm. Cô nhanh chóng tắm rửa, sau khi sấy khô tóc thì chui vào trong chăn, không đợi được cầm điện thoại, mở avatar [Châu Châu ju] kia ra, ấn nút gọi video.

Lê Phù nâng cằm, hai chân giơ cao, thi thoảng híp mắt lại, cô dùng giọng điệu ngưỡng mộ đùa giỡn: "Thầy Châu, sao thầy dậy thì thành công vậy? Vừa to, vừa hồng hào thế này."

Trên màn hình truyền đến tiếng nước trong phòng tắm, giọt nước trong suốt chảy dọc xuống eo bụng Châu Ánh Hi, anh trần trụi đứng trong phòng tắm mở rộng cửa, điện thoại đặt trên giá đỡ đối diện thẳng với anh. Tuy phía sau bị hơi nước mờ ảo bao vây, nhưng cơ ngực, cơ bụng, đường nhân ngư xuất sắc vẫn có thể thấy không sót thứ gì dưới ống kính.

Từ sau khi yêu, Lê Phù phát hiện mình có một sở thích biến thái, chính là thích gọi video cho Châu Ánh Hi khi anh đang tắm, thưởng thức dáng người hoàn mỹ của anh, sau đó trêu chọc anh, nhìn anh đỏ mặt.

Còn nữa, nhìn anh cứng lên.

Dòng nước ấm áp chảy chậm qua khu tam giác gợi cảm của Châu Ánh Hi, anh hơi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt thanh tú trong camera, gần đến mức sắp dán lên màn hình, vẻ mặt dâm đãng kia, anh thật sự sợ cô lưu manh đến mức huýt sáo.

Anh không lên tiếng, đưa tay rửa sạch bộ phận bên dưới của mình.

Rõ ràng cô đã làm tình với anh rất nhiều lần, cũng đã nhìn qua, cũng sờ qua rồi, nhưng Lê Phù lại cảm thấy cách màn hình càng thêm quyến rũ, cô nhìn đến mức trong lòng nhộn nhạo.

"Nó lại lớn nữa rồi." Cô ra vẻ thẹn thùng đùa giỡn anh: "Bạn trai em thân hình đẹp quá, mỗi lần đều bắn rất nhiều, thích quá đi."

Những lời trêu chọc trước đó không thể khiến Châu Ánh Hi mặt đỏ tim đập, nhưng câu vừa rồi lại khiến anh đỏ mặt. Dòng nước không ngừng chảy xuống người anh, nhưng không kiềm chế được lửa nóng trong lòng anh.

Dương vật trong tay càng ngày càng sưng, cứng đến mức sắp nổ tung, không chỉ có Châu Ánh Hi sốt ruột nhanh chóng di chuyển lên xuống để bộc lộ dục vọng, Lê Phù ở bên kia màn hình, thấy dương vật trong tay bạn trai mình bị vuốt đến đỏ tươi sưng tấy, toàn thân cô cũng sôi lên, mặt và lỗ tai bắt đầu nóng bừng.

Vài phút sau, Châu Ánh Hi bắn ra, tinh dịch chảy đầy đất, bị dòng nước chậm rãi cuốn đi.

Sau khi anh rửa sạch thì tắt vòi hoa sen, lau chùi thân thể, tiện tay kéo một cái áo ngủ xuống, không thắt chặt đai lưng mà để lỏng lẻo, da thịt sau khi tắm rửa càng trắng hơn. Giọt nước chảy dọc theo mái tóc chưa khô của anh xuống cần cổ thon dài, chảy xuống ngực.

Châu Ánh Hi lấy điện thoại từ trên giá đỡ xuống, Châu Ánh Hi thấy Lê Phù đang bấm điện thoại, anh đoán được hết. Sau khi thu nhỏ khung hình, quả nhiên anh thấy cô chuyển cho mình 199 tệ, dòng chữ ghi chú không thay đổi, vẫn là: "Phí vất vả."

Đương nhiên anh sẽ không tức giận, sau khi ở bên cô, anh từ một người không thú vị, trở nên ngày càng thú vị, thậm chí còn phối hợp

diễn kịch với cô. Anh hôn vào màn hình một cái, nói: "Một lần bắn rất mệt, lần sau cho anh nhiều hơn nhé."

Ham chơi là bản chất của Lê Phù, tình yêu cô muốn là có thể tìm được một người thú vị như mình, nói nhảm không đứng đắn, làm chút chuyện bậy bạ. Nên ban đầu cô không có cảm giác với Châu Ánh Hi chính là vì anh cứng nhắc, không thú vị, nhưng sau đó, cô phát hiện mình nhặt được báu vật.

Thì ra, anh có thể vui vẻ như vậy.

Tắt video, Lê Phù chui vào trong chăn, áp điện thoại vào ngực. Thời điểm nghĩ đến anh, nghe tiếng tim mình đập, trong chớp mắt, cô cảm thấy, hình như mình ngày càng thích anh.

…

Sau khi thương lượng với Lê Phù, Châu Ánh Hi chọn một ngày thứ bảy để đến nhà thăm ba mẹ cô. Thứ nhất, sau khi yêu Lê Phù, anh vẫn chưa chính thức đến thưa chuyện lần nào, anh thật sự cảm thấy không ổn. Thứ hai, anh có vài chuyện quan trọng muốn thông báo cho hai người lớn trong nhà.

Bởi vì ban ngày Lê Ngôn phải trực ở bệnh viện, nên Châu Ánh Hi quyết định nấu bữa tối cho cả gia đình.

Chạng vạng tối, Lê Phù đi siêu thị cùng Châu Ánh Hi, rất nhiều nguyên liệu nấu ăn của họ đều là món Quảng Đông. Cô cực kì không yên tâm về kỹ năng nấu nướng của anh, lo anh đang phồng má giả làm người mập (*), anh lại kéo tay cô, nói bốn chữ chan chứa tình cảm.

(*) Phồng má giả làm người mập (打肿脸充胖子): Ý chỉ làm việc quá khả năng của mình.

"Chúng ta cùng làm."

Sau khi về đến nhà, Châu Ánh Hi lễ phép chào hỏi với Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa, rồi nói anh đi nấu cơm cùng Lê Phù trước, mời họ nghỉ ngơi trong phòng khách khoảng 1 tiếng. Trong lòng Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa đều thấy chàng trai giống như Châu Ánh Hi hoàn toàn không tìm ra điểm xấu nào, đối tượng yêu đương của con gái là anh cũng khiến họ yên tâm hơn nhiều.

Yêu nhau một thời gian ngắn, rất nhiều hành động đã trở thành thói quen. Ví dụ như, Lê Phù rất tự nhiên cởi áo khoác ngoài cho Châu Ánh Hi rồi treo lên giá áo, mà Châu Ánh Hi cũng thân mật dùng dây thun buộc tóc đuôi ngựa cho cô, để thuận tiện làm việc.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Sau khi khép cửa kính lại, hai người chen chúc trong không gian nho nhỏ, Lê Phù lấy nguyên liệu từ trong túi ra, Châu Ánh Hi xắn tay áo lên, tự nhiên nhận lấy đặt vào trong chậu, xả nước rửa sạch, phối hợp ăn ý còn liên tục nhìn nhau. Thỉnh thoảng, Lê Phù sẽ nghịch ngợm vỗ mông anh, anh nhíu mày dọa cô, cô không thèm sợ, mượn lúc ba mẹ không chú ý sờ soạng thêm nhiều lần.

Lê Chấn Phong và Lương Mỹ Hoa bàn bạc chuyện chính xong, giả bộ lơ đãng nghiêng đầu nhìn sang. Thấy hai đứa nhỏ vừa đùa giỡn vừa làm việc, ông nhớ tới vài hình ảnh yêu đương hồi còn trẻ, tựa vào sofa cảm thán: "Tuổi trẻ tốt thật."

Lương Mỹ Hoa nhét một miếng táo vào miệng ông, vỗ ngực ông, cười khanh khách: "Anh cũng chưa già mà."

Bữa tối này Lê Phù và Châu Ánh Hi nấu xem như khá được, khi mở nồi ra, mùi thơm ngập tràn, điểm duy nhất khiến Châu Ánh Hi tiếc nuối là anh chưa kịp nấu canh. Lúc bưng thức ăn lên bàn, anh nói với hai người lớn nhà họ Lê rằng đợi anh học thành tài quay về nhất định sẽ nấu cho họ một nồi canh ngon.

Anh càng khiêm tốn, Lương Mỹ Hoa và Lê Chấn Phong càng thích.

Bữa tối kết thúc trong không khí vui vẻ.

Điều khiến cho Lương Mỹ Hoa không ngờ tới là đến cả việc thu dọn bát đĩa, Châu Ánh Hi cũng tranh làm. Một thiếu gia da mịn thịt mềm có thể vì con gái mình, mà công việc phục vụ cho người khác cũng làm hết, độ yêu thích của bà tăng gấp bội đồng thời còn có chút thưởng thức.

Khó trách anh có thể trở thành một nghệ sĩ dương cầm không có đánh giá tiêu cực nào.

Châu Ánh Hi lau dọn lại phòng bếp, dắt Lê Phù tới phòng khách, đứng giữa phòng như có chuyện gì quan trọng muốn nói.

Lê Chấn Phong ngồi trên sofa, hỏi: "Sao vậy?"

"Cháu có một số việc muốn nói với bác trai, bác gái." Châu Ánh Hi đổi cách xưng hô, anh nghĩ như vậy sẽ trang trọng hơn.

Lê Chấn Phong gật đầu: "Ừm, cháu nói đi."

"Đừng căng thẳng." Lương Mỹ Hoa bổ sung một câu.

Lê Phù biết trước Châu Ánh Hi muốn nói gì, nên khi đối mặt với ba mẹ, cô xem như thả lỏng, nắm tay anh, tựa sát vào người anh, nghe anh trịnh trọng bày tỏ: "Cháu và Lê Phù đã chính thức yêu nhau một thời gian nhưng vẫn chưa có dịp tới thăm hai bác, là cháu không sắp xếp tốt. Hôm nay cháu tới đây, thật ra còn một chuyện muốn xin bác trai bác gái đồng ý."

"Chuyện gì thế?" Lương Mỹ Hoa hỏi.

Vài giây sau, Châu Ánh Hi càng chân thành hơn, nói: "Cháu muốn

sống chung với Lê Phù."

Lương Mỹ Hoa và Lê Chấn Phong giật mình, hai người nhìn nhau với vẻ mặt nghiêm túc.

Lỗ mãng đưa Lê Phù đi không phải tác phong của Châu Ánh Hi, anh giải thích: "Cháu thừa nhận có vẻ cháu hơi nóng vội, nhưng đó thật sự là suy nghĩ trong lòng cháu. Cháu rất thích Lê Phù, muốn mỗi ngày đều nhìn thấy cô ấy."

Nói tới đây, mặt anh đỏ lên.

Thấy anh nói đến chuyện đó thì đỏ mặt, Lương Mỹ Hoa suýt bật cười.

Ngửi được mùi dưa, Lê Ngôn chen vào bên cạnh ba mẹ, bày ra tư thế của bậc làm cha làm mẹ. Thấy Lê Ngôn nhướng mày cười, Lê Phù cáu kỉnh làm động tác chọc hai mắt anh ấy.

Sau khi quản lý tốt vẻ mặt, Châu Ánh Hi tiếp tục nói: "Có điều, thay vì nói là cháu muốn đưa Lê Phù đi, không bằng nói là em ấy đưa cháu về nhà."

Phần này Lê Phù chưa từng được tiết lộ, cô không hiểu lắm.

"Sao lại nói là nó đưa cháu về nhà?" Lương Mỹ Hoa nhíu mày hỏi.

Ánh mắt Châu Ánh Hi lướt qua tất cả thành viên trong nhà, cuối cùng nhìn vào mắt Lê Chấn Phong nói: "Bởi vì, cháu sẽ sang tên biệt thự giữa núi cho Lê Phù."

"…"

Hành động này khiến tất cả đều kinh ngạc.

Kể cả Lê Phù cũng không biết chuyện này, muốn cô nhận một căn

nhà hơn trăm triệu không phải là chuyện đùa. Cô nhỏ giọng mắng Châu Ánh Hi: "Anh điên rồi sao?"

"Anh không điên." Châu Ánh Hi nghiêm túc trả lời cô.

"…" Cô bối rối.

Đây quả thật không phải chuyện nhỏ, nên Châu Ánh Hi càng chân thành hơn, anh nói ra những lời từ đáy lòng: "Cháu sinh ra trong một gia đình giàu có, thứ cháu không thiếu nhất chính là tiền. Không phải cháu khoe khoang, mà là cháu muốn thưa với bác trai bác gái, chính bởi vì cháu không thiếu tiền nên cháu mới sẵn lòng tiêu tiền cho người mình thích."

Anh quay đầu nhìn Lê Phù: "Cháu muốn mua quần áo đẹp cho em ấy, muốn mua túi xách đẹp cho em ấy, muốn dẫn em ấy đi ngắm phong cảnh khắp thế giới. Tóm lại, chỉ cần em ấy vui vẻ, cháu sẵn lòng tiêu tiền vì em ấy."

Lê Ngôn xoa huyệt Thái Dương, ho nhẹ vài tiếng, ý là đang nhắc nhở Châu Ánh Hi bớt nói lại, hãy nhớ nơi này còn một người làm công cùng tuổi đang ngồi.

Lời nói phung phí khiến hai người lớn nhà họ Lê đều giật mình.

Châu Ánh Hi nhìn chằm chằm vào mắt Lê Phù, dịu dàng cười, sau đó lại nhìn về phía Lê Chấn Phong, tiếp tục nói: "Xin bác trai bác gái đừng có gánh nặng trong lòng, biệt thự thể hiện thái độ cháu dành cho hai bác và Lê Phù, cháu không hề chơi qua đường, cháu rất nghiêm túc cân nhắc một tình yêu trong tương lai." Anh nắm chặt tay cô rồi mỉm cười bổ sung: "Đây là lần đầu tiên cháu yêu đương, nhưng cháu đã nhận định cô dâu của cháu phải là Lê Phù."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Hô hấp đột ngột trở nên dồn dập, mặt Lê Phù đỏ như trái cà chua chín, ánh mắt người nhà tập trung vào cô, cô rất muốn trốn vào phòng ngủ. Những lời sau đó, Châu Ánh Hi không hề báo trước, bất ngờ tấn công.

Lương Mỹ Hoa và Lê Chấn Phong len lén nở nụ cười.

Lê Ngôn giơ ngón tay cái về phía Châu Ánh Hi "Người si tình thứ hai trên thế giới."

…

Thành ý lần này rất khó không gây ấn tượng với nhà gái, chẳng qua tuy cuối cùng Lê Chấn Phong đồng ý chuyện sống chung, nhưng đồng thời cũng bày ra khí thế một người cảnh sát nhắc nhở Châu Ánh Hi. Nếu để con gái ông chịu một chút tủi thân nào, ông nhất định sẽ không để anh sống yên.

Sau khi kết thúc lần đầu tiên lấy thân phận bạn trai đến nhà thưa chuyện, Châu Ánh Hi bảo Lê Phù chấm điểm cho anh, Lê Phù ngẫm nghĩ rồi cho anh 80 điểm, để anh tiếp tục cố gắng. Sau khi ăn chút hoa quả ở nhà, Lê Phù nói muốn đưa Tiểu Bao Phù cùng đi tản bộ, sau đó Châu Ánh Hi khoác thêm áo khoác cho mình và cô, dắt cô cùng xuống tầng dưới.

Đêm đến, khu dân cư này đặc biệt yên tĩnh, chỉ có mấy người trẻ tuổi dắt chó đi dạo.

Sau khi để Tiểu Bao Phù chơi đùa với một chú chó nhỏ, Lê Phù dắt nó đi ra khỏi khu dân cư cùng Châu Ánh Hi, cô nói muốn đến cửa hàng tiện lợi mua chút đồ ăn vặt. Nói cũng kỳ lạ, trước khi yêu đương, cô rất ghét ăn kẹo, nhưng sau khi yêu vào, cô chỉ hận không thể một ngày nhét mấy viên kẹo mềm vào miệng.

Lê Phù đi ra từ cửa hàng tiện lợi, bóc túi nhưng bản thân chưa ăn viên nào, Châu Ánh Hi nhất định muốn cô đút, cô chỉ có thể bị ép

buộc đút cho anh một viên kẹo mềm vị quýt.

Mùi quýt thơm ngát quanh quẩn trong miệng hai người, còn rất ngọt.

Đường đi ở Hồng Kông chật hẹp quanh co, khi Châu Ánh Hi dắt Lê Phù đi qua một ngã tư, anh bỗng mở lời: "Bữa tối thứ sáu tuần tới, em đừng căng thẳng, anh đã chuẩn bị đầy đủ, kiên định chọn em trước mặt ba mẹ anh."

Lê Phù và Tiểu Bao Phù liếc nhau một cái, sau đó mỉm cười trả lời anh: "Em không hề lo lắng, lần trước em một thân một mình đến tiệc tối của thầy Hạ, trước mặt tất cả nhân vật quyền lực, có cả mẹ anh nữa, em đã diễn thuyết một màn rất đặc sắc. Họ đều vỗ tay cho em, mà em có lén thấy mẹ anh vẫn luôn nhìn em, ánh mắt không giống như có ý thù địch gì mà còn có chút thưởng thức."

Cô cũng không giả vờ thoải mái.

Lần đó ở Luân Đôn, cô từ chối lời mời dự tiệc tối của Phương Vận Xu, không phải vì sợ Phương Vận Xu, mà cô cho rằng mình và Châu Ánh Hi không có quan hệ gì thế nên cô bài xích theo bản năng. Nhưng lần này thì khác, họ là một cặp đang yêu đương, hơn nữa còn yêu đương nghiêm túc, đương nhiên cô phải hào phóng đối mặt với ba mẹ anh.

Có lẽ có một số việc, thật sự là do Châu Ánh Hi nghĩ quá nhiều, Lê Phù so với tưởng tượng của anh càng phóng khoáng và tự tin.

Vòng qua mặt tường đá, anh dắt Lê Phù bước lên bậc thang, theo nguồn sáng đi tới một sân bóng rổ trên sườn núi. Đây là trạm cuối cùng trong mỗi chuyến đi của họ.

Bởi vì không có ai, Lê Phù thả dây thừng cho Tiểu Bao Phù chạy quanh sân bóng rổ.

Họ luôn thích tìm kiếm một thế giới bình yên trong thành phố nhộn nhịp này, chỉ cần yên tĩnh, chỉ cần có thể nghe thấy tiếng thở của nhau, nơi đó chính là thánh địa lãng mạn.

Châu Ánh Hi rất giống một tên quỷ dính người, chỉ hận không thể lúc nào cũng dính lên người Lê Phù. Anh ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn cô, nhẹ nhàng vuốt ve, nhẹ nhàng mút mát như đang kiên nhẫn đợi phản ứng của cô. Hơi thở trên chóp mũi anh gần trong gang tấc, có dòng điện tê dại xuyên qua thân thể cô, tim đập nhanh hơn, cánh tay vòng qua eo anh, ôm anh, hùa theo nụ hôn của anh.

Châu Ánh Hi muốn trêu chọc cô, anh đột nhiên ngừng hôn.

Quả nhiên, Lê Phù nổi giận: "Em vừa tiến vào trạng thái đó, anh làm gì vậy."

Châu Ánh Hi xoa má cô, cười cưng chiều.

"Anh học từ ai đấy, đủ loại kỹ thuật cọ xát, mài." Lê Phù thích vỗ mông dạy dỗ anh: "Châu Ánh Hi, anh ghê gớm thật, nếu anh chia tay em, anh có thể còn lăng nhăng hơn cả Đàm Tự."

Châu Ánh Hi nhíu mày nhìn cô: "Cho nên em phải giữ chặt anh, không thể để anh gây họa cho trần gian."

Lê Phù thành công bị anh chọc cười, vui vẻ, lại vỗ vỗ mông anh.

"Nói rồi, phải có chừng mực." Châu Ánh Hi nắm lấy tay cô.

Lê Phù một khi đã trở nên nghịch ngợm thì rất khó kiềm chế, một tay cô thò vào áo khoác ngoài của anh rồi thò vào trong khe quần của anh, cách lớp quần lót sờ vào mông anh, học theo anh ở trên giường xoa mông anh như nhào bột, còn không quên khiêu khích anh: "Chặt thật, mềm thật đấy."

"Lê Phù." Châu Ánh Hi nhắc nhở cô.

Nhưng nhắc nhở ba lần đều không có hiệu quả, cuối cùng vẫn bị Lê Phù khiêu khích đến đỏ mặt, phía dưới cũng cứng ngắc.

Lê Phù đột nhiên buông ra, kiễng mũi chân nâng mặt anh lên, cô dùng một nụ hôn dỗ dành anh: "Không sao đâu, buổi tối gió mát, anh thổi chút đi, lát nữa phía dưới sẽ không nóng nữa, em đi chơi với Tiểu Bao Phù đây."

"..."

Chương 85: Hôn trộm

Châu Thành Tề bao trọn một nhà hàng có thể ngắm cảnh đêm cảng Victoria. 2 tiếng trước, nhân viên phục vụ đã sắp xếp xong vị trí cửa sổ ngay trung tâm, một dãy cửa sổ sát đất, phong cảnh ngoài cửa sổ càng thêm ấn tượng.

Trong góc gần cửa sổ là bóng dáng của ông ấy và vợ Phương Vận Xu.

Chiếc Bentley vừa đỗ trong bãi đỗ xe.

Người ta đều nói chuyện tốt nuôi người, Lê Phù có sự nghiệp và tình yêu đều kết trái, tất nhiên sẽ tràn đầy tự tin, bộ lễ phục màu xanh da trời của Ralph Lauren trên người cô là kiểu dáng kinh điển mà Châu Ánh Hi cố ý chọn cho cô, đã sớm hết hàng trên thị trường.

Châu Ánh Hi thích cô mặc vải lụa, chất lụa nhẹ nhàng ôm sát đường cong lung linh hấp dẫn của cô, dây lưng nhỏ vòng qua cần cổ thiên nga, tao nhã buông thõng trên cổ, bờ vai gầy lộ ra bên ngoài, da thịt trắng như tuyết. Màu xanh lam này cũng đặc biệt hợp với cô, khiêm tốn, điềm tĩnh, không phù phiếm.

Vì phối hợp với bạn gái mình, anh chọn một chiếc áo khoác màu xanh lam của Giorgio Armani, không vạch trần bộ mặt thật của anh, vẫn là cậu ấm nho nhã tuấn tú.

"Căng thẳng sao?" Châu Ánh Hi nắm chặt tay Lê Phù.

"Không căng thẳng." Lê Phù lắc đầu, tựa vào cánh tay anh, nói: "Em

sắp thành hàng xóm của Lý Gia Thành, người phụ nữ có biệt thự hơn trăm triệu rồi, em còn sợ ai nữa chứ."

Rõ ràng giọng điệu ngạo mạn của cô chỉ là một câu nói đùa.

Đêm Châu Ánh Hi đến nhà thăm hỏi, thông báo sang tên biệt thự giữa núi cho mình, Lê Phù nghĩ đến một số chuyện, cô có thể xác định anh tặng cô một căn biệt thự cao cấp, không chỉ thể hiện tình yêu, anh còn muốn cho cô sức mạnh, để khi đối mặt với ba mẹ anh, cô sẽ không luống cuống.

So với dáng vẻ hào phóng ném tiền, điều khiến cô cảm động hơn cả vĩnh viễn là sự chu đáo và cẩn thận của anh.

Thang máy dừng ở tầng 25, Lê Phù kéo Châu Ánh Hi bước vào nhà hàng, cô chỉ cần trang điểm tinh xảo là đã có khí chất xinh đẹp không thể lu mờ. Mái tóc xoăn dài đến thắt lưng xõa sau vai, mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười đều ung dung, tao nhã.

Chỉ nhìn bề ngoài, hai người đã là một đôi tình nhân hoàn hảo.

Trên thảm vang lên tiếng giày da và giày cao gót đạp nhẹ, Phương Vận Xu và Châu Thành Tề nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu. Từ trong ánh nến xen kẽ, họ thấy Lê Phù gật đầu mỉm cười, sau khi bước tới bên cạnh bàn, Lê Phù nhẹ nhàng cúi người xuống đưa tay chào hỏi: "Bác trai bác gái, chào buổi tối."

Châu Thành Tề nhiệt tình nắm lấy: "Chào buổi tối."

Lê Phù lại đưa tay về phía Phương Vận Xu, sắc mặt Phương Vận Xu bình tĩnh, nhìn không ra chút cảm xúc nào, bà ấy nắm tay cô: "Chào buổi tối."

Châu Thành Tề nói một tiếng "Mời ngồi", Lê Phù và Châu Ánh Hi sóng vai ngồi xuống.

Lo lắng Lê Phù sẽ căng thẳng, Châu Thành Tề cùng cô tâm sự về công việc của Sở Y tế, pháp y.

"Nghe nói pháp y rất vất vả."

"Trước mắt vẫn ổn ạ. Bởi vì cháu còn đang thực tập, sau này phải tiếp tục học và đánh giá."

"Học mấy năm rồi lại thêm mấy năm, có thể nhìn ra được, cháu thật sự rất yêu thích nó đấy."

"Dạ, lý tưởng từ nhỏ, chưa từng thay đổi ạ."

…

Phương Vận Xu không lên tiếng, bà ấy chỉ lắng nghe và quan sát.

Ba và bạn gái trò chuyện thân thiết, Châu Ánh Hi rót cho mẹ một cốc nước ấm, lúc đưa tới tay Phương Vận Xu, anh còn mỉm cười.

Phương Vận Xu biết con trai đang khoe khoang về chuyện biệt thự giữa núi sang tên cho Lê Phù, lại là chuyện khác mà hai ba con tiền trảm hậu tấu. Lúc đó, bà ấy lo lắng hơn là tức giận, nhưng cuối cùng vẫn tôn trọng mong muốn của con trai.

Khác với sự náo nhiệt ở nhà họ Lê, toàn bộ quá trình dùng bữa cùng người nhà họ Châu đều phải duy trì dáng vẻ khéo léo, tiếng của dao nĩa tuyệt đối không thể quá lớn, đến cả tiếng nói chuyện cũng phải tận lực nhỏ nhẹ, bình tĩnh.

Có lẽ không muốn Lê Phù quá câu nệ, Châu Thành Tề tìm một số đề tài gần gũi để trò chuyện với cô. Nhưng trò chuyện một lúc, đề tài dẫn tới chuyện thú vị khi du thuyền ra khơi lần trước.

Ông ấy vừa ăn bít tết vừa nói: "Bác rất thích ba cháu, nhìn thì nghiêm túc nhưng rất vui tính, hài hước, mẹ cháu cũng vậy. Bác cho

rằng làm nữ cảnh sát đều rất sắc bén, không nghĩ tới lại hiểu biết, nói chuyện ôn hòa như vậy, nấu ăn còn rất ngon. Sinh ra trong gia đình như vậy, chẳng trách tính tình cháu lại tốt đến vậy."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Cảm ơn bác trai có lời khen." Lê Phù mỉm cười.

Châu Thành vẫn còn điều muốn nói: "Lần sau có thời gian, chúng ta lại ra biển chơi nhé."

"Được ạ."

Trong bốn người ngồi đây, chỉ có một người không hợp chính là Phương Vận Xu không được mời đi. Bà ấy nhẹ nhàng trừng mắt liếc Châu Thành Tề một cái, nhưng Châu Thành Tề chẳng những không phát hiện, ngược lại còn tiếp tục trò chuyện.

Ông ấy nở nụ cười trên mặt: "Còn cả Tiểu Bao Phù nữa, bác cũng rất thích."

"Dạ, nó là chó hoang cháu nhận nuôi ở Cambridge." Lê Phù nói.

"Giờ nhìn có chỗ nào giống chó hoang nữa, cháu nuôi nó trắng trẻo mập mạp thế kia."

Lê Phù mỉm cười.

Châu Ánh Hi đáp lời, muốn có chút cảm giác tồn tại: "Căn hộ của con thoải mái như vậy, đương nhiên có thể nuôi nó trắng trẻo mập mạp rồi."

…

Nói xong, Châu Ánh Hi mới nhớ ra, mẹ mình không biết những chuyện này.

Phương Vận Xu bị mọi người xa cách, trong lòng tất nhiên sẽ không vui, bà ấy cắt bò bít tết, nhướng mày hỏi: "Hai đứa đã sớm sống chung rồi sao?"

"Không ạ." Châu Ánh Hi giải thích: "Bởi vì ký túc xá Cambridge không cho nuôi thú cưng, lúc đó Lê Phù nóng lòng tìm cho Tiểu Bao Phù một căn hộ. Đúng lúc con không thường xuyên ở Cambridge, nên cho em ấy thuê."

Phương Vận Xu cúi đầu hừ nhẹ: "Chẳng trách có một thời gian, quản gia nhà trọ ở Luân Đôn nói với mẹ là con thường xuyên ra ngoài."

Nói xong, cô ngẩng đầu, nhìn Châu Ánh Hi cười sâu xa.

Châu Ánh Hi cười, chạm mắt với Lê Phù như hai đứa trẻ bị phụ huynh tóm được, lén lút nắm tay dưới gầm bàn rồi lại ngoắc ngoắc ngón tay. Sau một động tác nhỏ đáng yêu, lại quy củ dùng cơm.

Nhìn người trẻ tuổi yêu đương, Châu Thành Tề cảm thấy mình như trẻ lại 20 tuổi.

Tiếng dao nĩa quanh quẩn trong phòng ăn, họ vừa ngắm cảnh vừa tiếp tục dùng cơm, nhân viên phục vụ rót cho họ một ly rượu nho đắt tiền. Sau khi Phương Vận Xu nếm thử vài ngụm, bà ấy hỏi Lê Phù có thể ra hành lang tâm sự cùng bà ấy không.

Tất nhiên Lê Phù sẽ không từ chối.

Hành động đột ngột của mẹ khiến Châu Ánh Hi hơi lo lắng, anh nắm tay Lê Phù cố gắng trấn an cô: "Đừng sợ."

"Em không sợ." Lê Phù thì thầm nói với anh.

Cô thật sự không sợ.

Nhìn bóng lưng Phương Vận Xu và Lê Phù một trước một sau bước ra khỏi nhà hàng, không chút rụt rè, lo sợ, ngược lại, hiếm khi thong dong, bình tĩnh. Châu Thành Tề lắc ly rượu, khen ngợi: "Tương lai chắc chắn Lê Phù sẽ có bản lĩnh không nhỏ, con bé không phải cô gái nhỏ trốn sau lưng con."

Châu Ánh Hi và ba chạm nhẹ ly, nụ cười trong mắt là sự tán thành với ánh mắt của mình.

Bên ngoài nhà hàng có một hành lang có thể nghỉ ngơi.

Phương Vận Xu đứng bên cửa sổ ngắm cảnh đêm, Lê Phù duy trì khoảng cách thoải mái với bà ấy. Cô chủ động kể mọi chuyện giữa mình và Châu Ánh Hi cho Phương Vận Xu nghe.

Sau khi kể xong, Lê Phù giải thích một chuyện: 'Lần trước ở Luân Đôn, cháu từ chối lời mời tiệc tối của bác gái, bởi vì cháu cho rằng quan hệ lúc đó giữa cháu và Châu Ánh Hi còn chưa tới trình độ có thể gặp người lớn trong nhà, nếu tùy tiện dự tiệc sẽ chỉ khiến cháu trông có vẻ lỗ mãng, non nớt. Nhưng lần này thì khác, cháu và Châu Ánh Hi đã xác định quan hệ yêu đương, cháu nên hào phóng đến gặp bác gái."

Phương Vận Xu ừ một tiếng, hỏi ngược lại, giọng điệu luôn bình thản khiến người ta có cảm giác áp bức: "Cháu nhận biệt thự giữa núi của Châu Ánh Hi, không sợ tôi cho rằng cháu và con tôi yêu nhau là có mục đích khác sao?"

"Không sợ ạ." Lê Phù nhẹ nhàng lắc đầu: "Cháu tin rằng, bác gái đây đã tiếp xúc với cháu một thời gian, tự nhiên sẽ loại bỏ nghi ngờ ở phương diện này."

"Cháu rất tự tin."

“Chỉ là cháu làm người tương đối thẳng thắn thôi.”

Phương Vận Xu nhìn Lê Phù một cái, sau đó nghiêng đầu, hít sâu một hơi.

Lê Phù cũng dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ, cả người cảm thấy thả lỏng, dù đứng bên cạnh là một người phụ nữ thành công mãnh liệt, kiêu ngạo, cô vẫn có thể dùng giọng điệu nhẹ nhàng trò chuyện: “Họ đều nói ở bên cháu sẽ rất vui vẻ, Châu Ánh Hi cũng nói vậy nên cháu hơi tham lam. Cháu hy vọng, sau này cháu cũng có thể mang lại niềm vui cho bác và bác trai.”

Tự tin nhưng không khiến người ta phản cảm, từ ngữ thú vị khiến Phương Vận Xu vô thức nhìn Lê Phù thêm vài lần, cán cân trong lòng bà ấy như đang chậm rãi nghiêng về phía hai ba con kia. Nhưng trên mặt bà ấy vẫn không thể hiện cảm xúc xao động, chỉ hỏi: “Tôi nghe nói, cháu chuẩn bị giúp đỡ một cô bé.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù ngẩn người, lại gật đầu: “Dạ, đúng.”

“Tại sao lại muốn tài trợ cho cô bé ấy?”

“Xem như là duyên phận ạ.” Lê Phù nói: “Trước khi mẹ em ấy bị giết, cháu từng gặp em ấy một lần ở siêu thị. Cháu không muốn một cô bé ưu tú mất đi tương lai tươi sáng.”

Nghe xong, Phương Vận Xu gật gật đầu, quay lại nhà hàng trước, bà ấy hỏi: “Ánh Hi nói, tuần sau hai đứa phải về Luân Đôn một chuyến, cháu có hứng thú cùng tôi tham gia hoạt động diễn thuyết của Đại học Imperial College Luân Đôn không?”

Lời mời đột ngột khiến Lê Phù hơi giật mình, nhưng cô rất nhanh trả

lời chắc chắn: "Cháu rất sẵn lòng ạ."

…

Trở lại nhà hàng, Châu Ánh Hi và Châu Thành Tề phát hiện, hai người phụ nữ rõ ràng trở nên thân thiết hơn rất nhiều so với lúc nãy, hai người biết nói chuyện phiếm, biết chạm ly, biết cười với nhau.

Bữa tối kết thúc trong vui vẻ.

Vì để con trai hưởng thụ thế giới hai người, một lát sau Châu Thành Tề và Phương Vận Xu rời đi.

Bước đi của hai người nhất quán, hiển nhiên là Phương Vận Xu buồn bực: "Hiện tại có phải tất cả mọi chuyện anh đều muốn gạt em không." Bà ấy hừ nhẹ: "Thích nhà họ Lê vậy thì anh đến Thâm Thủy Bộ sống cùng họ luôn đi."

Châu Thành Tề ôm lấy vợ: "Em nghe anh khen mẹ Lê Phù dịu dàng nên ghen à?"

"Em không nhàm chán đến vậy." Phương Vận Xu thở dài một hơi, nhưng ánh mắt lấp lánh đã bán đứng bà ấy.

Châu Thành Tề cũng bất mãn: "Em nói lý chút đi, là em giấu anh trước. Em đi Luân Đôn gặp người yêu cũ không thèm nói anh biết, em thử đặt mình vào hoàn cảnh của người khác thử nghĩ xem, trong lòng anh sẽ có cảm xúc gì."

Phương Vận Xu nhắc lại lần nữa: "Em tìm anh ta để bàn chuyện nghiêm túc…"

"Anh biết hai người sẽ không làm bậy, nhưng em không nói cho anh biết là lỗi của em." Châu Thành Tề nổi giận đùng đùng ngắt lời bà ấy.

Phương Vận Xu mặc kệ ông ấy.

Châu Thành Tề ôm bà ấy bước vào thang máy: "Tạm thời nghỉ ngơi chút."

"Tại sao?"

"Đến miền Nam nước Pháp cùng anh."

"Để làm gì?"

Ông ấy ôm chặt hơn, nói: "Tuần trăng mật."

Trong gara biệt thự giữa núi, chiếc Bentley màu trắng gần như rung lắc suốt một lúc, từ cửa sổ xe rộng mở nhìn vào trong có thể thấy hai bóng dáng đang ân ái bên trong kịch liệt cỡ nào. Chừng 10 phút sau, màn ân ái trong xe mới dần kết thúc.

Đã có lần đầu tiên quan hệ trong xe hơi, cả hai đều thích sự hồi hộp của việc đổ mồ hôi trong không gian chật hẹp.

Sau khi kết thúc khoái cảm giày vò, Lê Phù nằm trên đùi Châu Ánh Hi, lễ phục trên người xộc xệch, dây thắt trên cổ rơi rụng trên thắt lưng, bầu ngực sữa bị chà đạp qua còn có dấu tay hồng hồng cùng chút chất lỏng màu trắng còn sót lại.

Nghe bài hát tiếng Anh mơ hồ trong xe, Châu Ánh Hi nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, đúng lúc 12 giờ 12 phút, anh gửi một tin nhắn đến Wechat.

Nghe được tiếng nhắc nhở, Lê Phù còn đang ở trong dư âm cao trào, cô đưa tay sờ điện thoại, mở ra, thấy Châu Ánh Hi gửi cho mình một tin nhắn Wechat, nội dung là: "Xem vòng bạn bè."

Lê Phù tò mò mở lên, tin đầu tiên chính là vòng bạn bè của Châu Ánh Hi.

“Xem video đi.” Châu Ánh Hi nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Ừm.”

Lê Phù mở video, đó là một đoạn video ngắn anh dùng hình ảnh và video cắt ghép.

Cô tưởng rằng ảnh chụp sẽ là ảnh chụp chung sau khi họ yêu nhau, nhưng lại phát hiện không phải, những bức ảnh này cô chưa từng thấy qua. Tất cả đều là anh lén chụp lại khoảnh khắc xinh đẹp nhất của cô, từ Cambridge đến Luân Đôn rồi đến Edinburgh.

Khi thấy bức ảnh cuối cùng, toàn thân cô căng thẳng, sợ tới mức liên tục nói thầm: “Không thể nào.”

Nhìn hoàn cảnh, có lẽ là ở biệt thự ngoại ô tổ chức party sinh nhật cho Ngô Thi. Châu Ánh Hi tựa sát bên cạnh cô, tự chụp một tấm hôn trộm. Mà người hôn trộm, không phải anh mà là chính cô.

Cô có vẻ chủ động và hưởng thụ.

Phần giới thiệu trong vòng bạn bè là niềm vui khi cuối cùng cũng có thể nói với cả thế giới, còn có chút đắc ý muốn được thiên vị.

[Là anh động lòng trước, nhưng là em trộm hôn anh trước.]

Chương 86: Luân Đôn, quý ngài S’envoler

Giữa tháng một, Lê Phù và Châu Ánh Hi trở về Luân Đôn.

Lần này trở về Anh vì Lê Phù phải xử lý chuyện học hành, Châu Ánh Hi thì đúng lúc trở về xử lý hạng mục diễn tấu của ban nhạc, thế nên hai người ở lại Anh 2 tuần.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua, Lê Phù mới hoảng hốt phát hiện mình quay về Hồng Kông đã được gần nửa năm, có thể là do mỗi ngày đều bị sự náo nhiệt trong nhà vây quanh, cô không hề cảm thấy cô độc. Nên đột nhiên trở lại Luân Đôn vắng vẻ, cô hơi không thích ứng được.

Ba ngày đầu, cô phải ở lại Cambridge, còn Châu Ánh Hi thì ở chung cư với cô.

Căn hộ này từ sau khi Lê Phù không từ mà biệt, Châu Ánh Hi chưa từng quay lại.

Lúc mới bước vào cửa, anh vẫn còn chút tức cảnh sinh tình, may là cô rất biết dỗ dành.

Nói là cùng nhau ra nước ngoài, tiếc là hai người họ lúc nào cũng dễ có cảm giác. Ví dụ như nằm trên sofa, chỉ cần dính sát nhau, ôm ôm hôn hôn, Châu Ánh Hi lập tức sẽ cứng đến nổ tung, đè Lê Phù làm tình trên sofa suốt 1 tiếng.

Sau đó, Lê Phù phiền não nói sảy chân vào sắc đẹp sẽ trì hoãn việc học.

Sau khi về Anh một thời gian ngắn, chuyện khiến Lê Phù vui vẻ nhất là cuối cùng cô đã có thể vui vẻ chơi bời với Ngô Thi. Ngày đầu tiên sau khi từ Cambridge trở về Luân Đôn, cô đã mở party cùng Ngô Thi gặp rất nhiều bạn học, bạn bè.

Hai ngày này, cô thậm chí chơi đến quên mất mình có bạn trai, không để ý điện thoại của Châu Ánh Hi thì cũng uống say đến suýt nữa không về được nhà.

Bởi vì chuyện này, lần đầu tiên hai người nảy sinh mâu thuẫn nhỏ.

Châu Ánh Hi tức giận chủ yếu là vì lo cho an toàn của cô, đương nhiên cũng có cảm giác không thoải mái khi cô không để ý anh. Nhưng Lê Phù rất điên, ở Hồng Kông bị ba mẹ, anh trai quản thì thôi đi, một khi đã có tự do tuyệt đối, cả người cô đều trở nên hoang dã.

"Đừng giận mà."

"Không có lần sau đâu."

"Nhé nhé."

…

Lê Phù dỗ Châu Ánh Hi suốt một ngày, nhưng dỗ thế nào cũng không hiệu quả, sắc mặt anh vẫn lạnh như băng. Cô cảm thấy mình sắp xong đời rồi, đây là lần đầu tiên thấy anh giận cô.

Tuy sắc mặt lạnh như băng, nhưng hành vi của Châu Ánh Hi vẫn tràn đầy thiên vị.

Thấy anh hờn dỗi còn nấu cơm cho mình, Lê Phù ôm lấy anh từ phía sau: "Em mời anh ra ngoài ăn cơm, nhé?"

Châu Ánh Hi lạnh lùng nói: "Nguyên liệu đã xử lý một nửa rồi."

Tay Lê Phù thò vào trong áo len của anh, sờ cơ bụng anh, dùng ngón tay không ngừng trêu chọc anh: "Anh tức giận như vậy, em rất sợ anh đổ cả túi muối vào để trả thù em."

Chút ngứa ngáy nhẹ nhàng lan tràn, Châu Ánh Hi mềm lòng hơn rất nhiều.

…

Mùa đông Luân Đôn là cảm giác trang nghiêm, lạnh lẽo, gió đêm thổi đến rát mặt.

Sau khi xuống xe ở một khu phố nào đó, Lê Phù được Châu Ánh Hi ôm thật chặt trong ngực, áo khoác lông cừu dày dặn ma sát ra chút ấm áp. Hai người dùng bước chân nhanh nhất bước vào một nhà hàng Tây. Anh và cô chà xát tay, hà hơi nóng, sau đó ngồi xuống vị trí bên cạnh lò sưởi.

"Có phải ở nhà thoải mái hơn không?" Châu Ánh Hi cởi áo khoác, bên trong là áo cao cổ màu đen.

Lê Phù cắn răng nói: "Không phải tại anh dỗ thế nào cũng không hết sao."

"Đến giờ anh vẫn chưa hết giận hoàn toàn đâu nhé." Châu Ánh Hi lại lạnh lùng.

Lê Phù cúi đầu nhìn thực đơn: "Tùy anh."

Cực kỳ giống hai đứa trẻ mẫu giáo đang đấu đá nhau.

Trên cửa kính là sương mù hơi lạnh, bên ngoài dường như lại mưa phùn kéo dài, người đi đường đầu đội mũ dệt kim, hai tay nhét thật sâu vào trong túi, vùi đầu khom lưng bước nhanh về phía trước.

Bên trong phòng ăn cạnh cửa sổ là tiếng dao nĩa và tiếng người.

Đây là một nhà hàng bít tết được đánh giá rất cao, lúc trước Châu Ánh Hi thường đến cùng Đàm Tự, rất trùng hợp, Lê Phù cũng đến vài lần cùng Ngô Thi nên tốc độ gọi món của họ rất nhanh, ngoại trừ gọi vài món mới, những món khác đều như cũ.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Thấy Châu Ánh Hi vẫn im lặng, Lê Phù nhẹ nhàng cọ cọ chân anh: "Thật sự không nói chuyện với em à?"

Chu Ánh Hi nhấc chân cô ra, nhắc nhở cô: "Bác sĩ Lê, chú ý chừng mực."

Lê Phù nằm sấp trước bàn, một tay ôm đầu, chiếc áo len bó sát người tôn lên đường cong bên hông của cô một cách hoàn mỹ. Ánh mắt cô thâm thúy nhìn chằm chằm người trước mặt, không nói lời nào nhưng ánh mắt đủ để quyến rũ anh.

Bị cô nhìn chằm chằm như vậy, Châu Ánh Hi không chút dao động. Cho đến khi, cô nhẹ nhàng nỉ non: "Sao bạn trai em trông đẹp trai vậy nhỉ?" Trong lòng anh chợt run rẩy.

"Anh đi vệ sinh."

Châu Ánh Hi chỉ đơn thuần là muốn đi vệ sinh, Lê Phù lại cho rằng anh bị cô trêu chọc, cô nhỏ giọng dặn dò: "Đừng làm lâu quá."

Anh bất đắc dĩ rời đi.

Lúc phục vụ thức ăn lên, Lê Phù phát hiện Châu Ánh Hi không mang theo điện thoại. Lúc này, điện thoại của anh đúng lúc hiện lên thông báo, khi cô nhìn thấy tên ID quen mắt "S'Envoler", sững người rất lâu.

Trùng hợp sao?

Hay anh chính là "S'envoler" avatar bươm bướm đó?

Sau khi Châu Ánh Hi quay lại, tạm thời Lê Phù chưa vạch trần, cô không hỏi han gì.

Hai người dùng bữa trong sự yên bình.

Đột nhiên, trong góc truyền đến tiếng cãi vã có thể khiến Lê Phù chú ý, bởi vì giọng nam nữ này cô thấy rất quen. Cô quay đầu, nhìn theo ánh sáng không quá sáng, hình ảnh trước mắt làm cô kinh ngạc che miệng.

Nếu cô không nhìn lầm, là Đàm Tự đang cưỡng hôn Ngô Thi trước mặt mọi người.

Châu Ánh Hi cũng nhìn sang, anh khẳng định Lê Phù không nhìn lầm.

Đàm Tự như phát điên, cho dù Ngô Thi có phản kháng như thế nào, anh ấy cũng không buông tay. Hai cánh tay ôm chặt eo cô ấy, thay vì nói là hôn chẳng bằng nói là gặm cắn.

Trong party hai ngày trước, Lê Phù ép Ngô Thi khai ra hết, Ngô Thi mới nói tình trạng hiện tại của mình với Đàm Tự. Nói làm2 tháng trước đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ bạn bè với anh ấy, nhưng nửa tháng trước, anh ấy trở thành cố vấn pháp lý cho công ty ba cô ấy và rất được ông ấy tin cậy. Điều đó khiến hai người hiện tại ngẩng đầu không thấy, cúi đầu gặp.

Ngô Thi thấy Lê Phù nên yêu cầu Đàm Tự buông tay.

Hai người họ quay đầu lại, thấy đôi tình nhân đứng cách đó không xa.

Bởi vì Ngô Thi quen biết đủ loại người mới nên tâm trạng Đàm Tự hôm nay cực kì tệ, không cho ai sắc mặt tốt, giọng điệu này của anh ấy còn buồn bực hơn cả Châu Ánh Hi. Anh ấy khoác áo khoác, vỗ vỗ bả vai Châu Ánh Hi, sau đó yên lặng đi ra ngoài.

"A Thi à…" Lê Phù không biết phải làm sao.

Ngô Thi cười nói: "Hai người ăn ngon miệng nhé, tớ về trước."

"Có cần tớ đi cùng cậu không?" Lê Phù kéo cô ấy lại: "Tớ sợ cậu không vui."

Ngô Thi nhận ra vẻ mặt Châu Ánh Hi rất không đúng mới nhớ ra họ còn đang cãi nhau, cô ấy vỗ lên mu bàn tay Lê Phù: "Dỗ dành thầy Châu nhà cậu đi đã."

Sau khi tạm biệt, cô ấy rời đi trước.

…

Gần 10 giờ, Lê Phù và Châu Ánh Hi trở về căn hộ.

Lê Phù tắm rửa xong, khoanh chân ngồi trên sofa phòng ngủ, vừa bôi sữa dưỡng thể vừa gửi tin nhắn cho Ngô Thi. Ngô Thi nói cô ấy thật sự không sao, ngược lại dặn dò cô, nếu đã quyết định yêu đương rồi thì đừng nên tùy hứng như trước kia, vẫn nên cân nhắc cảm nhận của Châu Ánh Hi.

Lê Phù ném điện thoại sang một bên, cô bóp sữa dưỡng thể, xoa chân, suy nghĩ bay bổng.

Tiếng mở cửa kéo cô trở về từ không trung, Châu Ánh Hi mặc áo ngủ vải cotton thoải mái đi vào, đứng từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi gỗ nhàn nhạt trên người anh.

“Em có chút chuyện muốn hỏi anh.” Lê Phù ngoắc ngoắc tay với Châu Ánh Hi.

Châu Ánh Hi đặt khăn lau tóc xuống, bước tới trước mặt cô: “Chuyện gì?”

Lê Phù kéo tay anh, cần cổ trắng mịn ngẩng cao: “Anh có chuyện gì giấu em không?”

Châu Ánh Hi lập tức phủ nhận: “Không có.”

“Thật sao?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Ừm, tuyệt đối không có.”

Nhìn vào đôi mắt thẳng thắn đó, Lê Phù nói: “Phải không nhỉ? Ngài S’envoler.”

Châu Ánh Hi ngẩn người, hoảng hốt: “Em xem điện thoại của anh à?”

“Ừm, lúc anh đi vệ sinh, điện thoại có thông báo, đúng lúc thấy anh quên đổi tài khoản.”

“…”

Sau khi thân phận bị vạch trần, Châu Ánh Hi chột dạ cúi đầu.

Lê Phù dùng sức kéo cánh tay anh: “Anh giấu cũng giỏi phết nhỉ, ngày nào anh cũng lấy tài khoản phụ chuyện trò với em, em đăng ảnh chung anh còn nhắn lại nói bạn trai đẹp trai quá. Hôm qua em nói chọc bạn trai tức giận thì phải làm sao, anh còn nhắn lại rằng bạn trai đẹp trai như vậy phải dỗ dành cho tốt.”

Cô dở khóc dở cười: "Châu Ánh Hi, anh xuất sắc quá nhỉ."

Châu Ánh Hi trở tay nắm tay Lê Phù, chất vấn cô: "Có phải em đã động lòng với S'Envoler không?"

"Anh nói gì vậy?" Lê Phù rất khó hiểu.

"Suốt 4 tháng đó, ngày nào em cũng trò chuyện với S'envoler, S'envoler mời em đến Luân Đôn, em cũng đồng ý."

"…" Lê Phù cạn lời: "S'envoler không phải là anh sao, anh tự ăn dấm của mình à?"

"Nhưng em không biết S'envoler là anh mà."

"Em…"

Lúc này Châu Ánh Hi không thèm nói lý, ham muốn chiếm hữu của anh mạnh đến mức đến cả dấm của mình mà cũng ăn. Lê Phù bất đắc dĩ giãy giụa muốn chạy khỏi phòng ngủ: "Anh thật đáng sợ, biệt thự giữa núi em trả lại anh, không lấy chồng giàu cũng được, ai muốn làm bà Châu thì đi mà làm."

Tất nhiên nó cũng là trò đùa vui thôi.

Lê Phù chưa chạy được hai bước, Châu Ánh Hi đã ôm lấy cô từ phía sau, trực tiếp đè cô lên giường: "Không được, em phải làm bà Châu."

Cô cắn môi im lặng.

Châu Ánh Hi vén sợi tóc rối trên má Lê Phù lên: "Ngày nào anh cũng làm ngài S"envoler trò chuyện với em, giúp em giải quyết khó khăn, xoa dịu tâm trạng, còn lướt qua lướt lại Ins để tìm hiểu sở thích của em, chẳng lẽ anh không đáng để em nắm lấy sao? Vậy mà em lại

sẵn lòng để người khác làm bà Châu à?”

Lê Phù vẫn mím chặt môi, nhưng khóe môi lại cong lên.

Châu Ánh Hi hít sâu một hơi, giả vờ tủi thân: “Mấy ngày nay em chơi vui quên về nhà, uống đến say mèm, gặp được bạn bè, em vui vẻ, em kích động, anh đều hiểu hết. Nhưng dù gì anh cũng là bạn trai em, em không nhận điện thoại cũng thôi đi, đã vậy còn uống say rồi nói trước mặt mọi người là em không có bạn trai, trong lòng anh có thể dễ chịu sao.”

Giọng anh quá dịu dàng, trái tim cô gần như tan chảy: “Nhưng em uống say mà, đâu phải cố ý.”

“Dỗ anh tiếp đi.” Châu Ánh Hi dịu dàng yêu cầu.

“Muốn được dỗ thế nào? Anh nói đi.” Giọng Lê Phù mềm mại.

Thân thể lại đè xuống, chóp mũi Châu Ánh Hi sắp chạm vào chóp mũi cô, hơi thở nóng rực, nhiệt độ cơ thể hai người ấm lên do ma sát, anh nói: “Gọi một tiếng ông xã đi.”

“Không thích.” Mặt Lê Phù lập tức đỏ bừng, cô lập tức từ chối.

“Gọi một lần thôi, nhé?” Anh tiếp tục dỗ dành.

“Không thích mà.” Cô tiếp tục từ chối.

Không biết lôi kéo bao lâu, cuối cùng Châu Ánh Hi mất kiên nhẫn, cởi áo ngủ của mình và Lê Phù ra, đặt cô trên đầu giường hung ác làm tình, muốn ép cô gọi một tiếng “Ông xã.”

Tiếc là cô mạnh miệng, đến khi kết thúc vẫn không gọi.

…

Ngày hôm sau, Châu Ánh Hi phải đi công tác ở Edinburgh 2 ngày, Lê Phù ở lại căn hộ học tập. Tối đến hai người sẽ gọi video, Châu Ánh Hi sẽ dỗ Lê Phù ngủ rồi cúp điện thoại.

Hai ngày trôi qua thật nhanh.

2 tiếng trước khi Châu Ánh Hi đi công tác về, quản gia gửi đến một món hàng chuyển phát nhanh, Lê Phù thấy người gửi là Ngô Thi, trên đó viết đồ bí mật. Cô nghi ngờ mở ra, trong hộp là mấy hộp nhỏ đóng gói bằng tiếng Anh khác, cô càng nhìn càng thấy sai sai, cái gì gel bôi trơn, máy rung, trứng rung…

Còn có một tấm thiệp do Ngô Thi viết.

[Cưng à, cậu và thầy Châu cần có trải nghiệm mới mẻ.]

Chương 87: Phòng sách – 1 (H)

Ngoài cửa sổ đã là hoàng hôn, Lê Phù nghiêm túc học tập cả ngày, bụng đói kêu ùng ục. Vốn dĩ cô cất kiện hàng đồ tình thú vào một chỗ, đi xuống nấu ít mì sợi lấp đầy bụng, nhưng cô mới lấy nguyên liệu từ tủ lạnh ra thì lặng lẽ đổi ý. Vì cô tò mò về bất cứ điều gì mới mẻ, bao gồm cả những món đồ chơi nho nhỏ trông cực kỳ dâm đãng.

Cô ôm chiếc hộp đến phòng sách.

Trước kia Ngô Thi luôn nói, không tìm thấy đàn ông phù hợp thì đừng tùy tiện yêu đương, nếu thỉnh thoảng đêm đến dục vọng bùng phát, thì đừng ngại thử những món đồ chơi nhỏ này cho đã thèm. Cô ấy còn nói, hiện tại rất nhiều nữ sinh đều biết dùng để cô không có cảm giác xấu hổ.

Lê Phù ngồi xổm trên thảm, đổ hết đồ tình thú trong kiện hàng ra, cô chưa từng dùng qua những thứ này, hoàn toàn không biết sử dụng thế nào, như một đứa trẻ tò mò lật sách hướng dẫn.

Ánh chiều tà chiếu vào cửa sổ, phủ trên người cô, bởi vì không muốn ra ngoài, trong áo sơ mi trắng rộng thùng thình không mặc đồ lót, hai chân mịn màng, chỉ xỏ hai đôi tất màu trắng gạo.

"Màu sắc cũng khá đẹp."

Ngô Thi rất tri kỷ, tặng toàn màu nhạt, kiểu dáng nhỏ gọn, con gái nhìn thấy sẽ không chán ghét. Lê Phù cầm lấy một chiếc máy rung màu vàng nhạt, bắt đầu nghiên cứu.

Cô gửi cho Ngô Thi một tin nhắn Wechat: [Thật sự dùng tốt hơn đàn ông à? Cao trào được không? Bắn được không?]

Từ khi Lê Phù ăn mặn, cuộc trò chuyện giữa hai cô gái ngày càng khiếm nhã.

Ngô Thi trả lời: [Cậu thử xem, nếu không đủ sướng, cậu lại tìm nơi nương tựa là thầy Châu.]

Một lúc sau Châu Ánh Hi mới về, Lê Phù ném điện thoại sang một bên, quyết định chơi thử một lúc.

Sau khi làm sạch và khử trùng, cô chạy chậm về phòng sách, hưng phấn vì phát hiện ra thế giới mới. Cô đang chọn một vị trí đắc địa, ghế da chỗ bàn làm việc là báu vật của anh, thảm lông tơ không dễ giặt. Cuối cùng cô nằm xuống sofa làm bằng vải bố, cô nghĩ chút nữa cô mà phun ướt nó, cũng tiện rửa sạch.

Tuy tầm nhìn bên ngoài tầng cao nhất rộng rãi, sẽ không nguy hiểm khi bị nhìn lén, nhưng Lê Phù vẫn khép cửa sổ lại.

Loại cảm giác lén lút này, ngược lại cho cô cảm giác kích thích. Cô hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nhét vào trong quần lót, đồ chơi vừa dùng nước ấm rửa sạch qua, ấm áp dán vào da thịt, vừa chen vào khe hở, cô đã sợ hãi rụt lại theo bản năng.

Đột nhiên cô có loại cảm giác rất quái dị, tuy kích thước của Châu Ánh Hi không nhỏ, cũng có thể chen vào trong huyệt của cô, nhưng do anh điều khiển khác với cảm giác tự mình điều khiển. Cô chậm rãi nhắm mắt lại, mím chặt môi, lần nữa nhét máy rung vào trong huyệt, may là cô nghe Ngô Thi nhắc nhở, phải thoa gel bôi trơn trước, hiện tại đi vào không đến mức quá đau.

Áo sơ mi bị vén lên bụng, đôi chân dài trắng mịn hơi mở rộng, Lê Phù chọn chế độ rung, điều chỉnh đến chế độ rung nhỏ, đồ chơi dần

đẩy vào trong huyệt thịt hồng hào, máy rung trong lòng bàn tay từ từ di chuyển vào trong người cô.

Cô đắm chìm trong khoái cảm, bên tai dường như chỉ có thể nghe được tiếng đồ chơi ong ong.

Huyệt nhỏ bị đồ chơi rung tạo thành khoái cảm từng đợt, thịt huyệt non nớt bị nước chảy ra làm ướt, từng giọt chảy dọc theo khe hở xuống mông, nước chảy đầm đìa. Tay Lê Phù nắm máy rung vẫn còn run rẩy, cô không nghĩ tới món đồ chơi nhỏ lại thật sự khiến da đầu mình tê dại.

Khi độ rung nhỏ không còn thỏa mãn được sự ngứa ngáy của cô, cô muốn thử mức trung bình, ngón tay vừa mới điều chỉnh công tắc, điện thoại ở góc bàn rung lên, là tiếng chuông gọi video Wechat. Cô lo là ba mẹ hoặc Lê Ngôn gọi tới, vốn định lát nữa sẽ nhận, nhưng dây thần kinh trong đầu đột nhiên căng thẳng. Cô mới nhớ ra, buổi chiều bận học, Châu Ánh Hi nói cuộc họp buổi chiều sẽ kết thúc sớm, sẽ về nhà sớm.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù hoảng hốt giấu đồ chơi dưới gối, sửa sang lại quần áo, kết nối với cuộc gọi video của Châu Ánh Hi.

Dù sao vất vả lắm mới dỗ được anh, tạm thời không thể để mình tiếp tục gặp trở ngại.

Có lẽ là trợ lý lái xe đến sân bay đón, Châu Ánh Hi ngồi trong chiếc Bentley đã đi được nửa đường, anh nói còn hơn 10 phút nữa mới về đến nhà, Lê Phù chỉ cười, không nói gì nhiều.

Anh phát hiện mặt cô rất đỏ, quan tâm hỏi: "Em bị cảm sao? Mặt đỏ vậy?"

"Hả?" Lê Phù bối rối, lắc đầu: "Không có."

Châu Ánh Hi luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, anh không cúp điện thoại mà quan sát một vòng, phát hiện trên sofa có dấu vết của nước, mi tâm anh nhíu lại: "Em giấu người trong nhà à?"

"Nói cái gì vậy?" Rõ ràng là không giấu ai, nhưng Lê Phù hơi chột dạ.

Châu Ánh Hi cười khẽ, nhìn thấu động tác nhỏ của cô.

Càng thân mật, hai người nói chuyện càng không có chừng mực. Khuôn mặt thư sinh trắng nõn trong video, trong miệng lại nói những lời cực kỳ tục tĩu, cổ Lê Phù lập tức đỏ lên.

"Ừm." Cô dứt khoát không giả vờ nữa: "Ngô Thi mua đồ tình thú cho em, em đang thử trong phòng sách."

"Thoải mái không?" Châu Ánh Hi đoán ra được.

"Tạm được." Lê Phù chỉ trả lời như vậy, sau đó lại nói thêm một câu, lái xe cho đàng hoàng, lát nữa gặp.

Cô muốn cúp điện thoại đi dọn dẹp phòng sách một chút, không ngờ Châu Ánh Hi lại dùng giọng điệu dịu dàng dỗ dành cô: "Lái xe chán lắm, để anh nhìn em chơi đồ chơi nhỏ, được không?"

"Không muốn." Lê Phù sợ hãi.

Châu Ánh Hi làm lơ lời từ chối của cô, tiếp tục dỗ dành: "Nhưng anh muốn xem."

Có lẽ loại tình thú đặc biệt này, dần gợi lên chút hứng thú xấu hổ của Lê Phù, cô đặt điện thoại lên bàn, hai chân mở rộng, cởi quần lót, ống kính vừa vặn đối diện với huyệt non sáng bóng của cô.

Rõ ràng đã ăn cô rất nhiều lần, hình ảnh trần trụi nào mà chưa từng thấy qua, nhưng thấy hình ảnh gợi cảm như vậy, cổ họng Châu Ánh Hi vẫn nóng lên như cũ.

"Anh chú ý lái xe đi." Cô nhắc nhở một câu.

"Ừ." Anh gật đầu.

Mặt trời nghiêng về phía tây, trong phòng sách không bật đèn, ánh chiều tà mờ mịt vẽ ra bóng người thật dài, bao gồm cả động tác trong tay Lê Phù cũng phản chiếu rõ ràng trên vách tường.

Trong lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, Châu Ánh Hi có thời gian ngắn ngủi, có thể thưởng thức người đẹp trong tranh.

Ống kính rất gần, hai tay Lê Phù ấn đồ chơi trong tay, bụng dưới đều bị dòng điện rung đến hơi tê, huyệt nhỏ hồng hào phía dưới khó khăn nuốt thân máy vào. Cô nhắm hai mắt lại, ảo tưởng thứ cắm vào không phải đồ chơi mà là dương vật. Nước từ khe hở không ngừng chảy ra, ngay cả miệng huyệt co rút, Châu Ánh Hi cũng thấy rõ ràng.

Sau khi yêu đương, trong chuyện thân mật, Lê Phù ngày càng cởi mở, vẻ mặt cô lúc này say mê, sợi tóc hỗn loạn dính vào cần cổ trắng như tuyết, khóe môi phát ra tiếng rên nhẹ. Trên đôi chân dài trơn bóng trắng nõn, xỏ một đôi vớ học sinh, nhưng trên mặt cô lại tràn đầy vẻ mê man, vừa dâm đãng vừa thuần khiết, lửa nóng tràn trề trong lồng ngực khiến Châu Ánh Hi khó chịu, phía dưới ngày càng cứng.

"Ưm, ưm, a…" Từng tiếng rên rỉ truyền ra từ trong màn hình.

Ngoài cửa sổ xe là tiếng xe cộ tấp nập của Luân Đôn khi đêm đến, hình thành hai khung cảnh khác nhau trong và ngoài xe.

Châu Ánh Hi hận không thể xuyên vào màn hình, cổ họng anh phả ra hơi thở nóng bỏng: "Thích đồ chơi, hay là thích bạn trai?"

Máy rung trong tay rung vừa mạnh vừa nặng, trên người Lê Phù run rẩy: "Thích, thích anh..."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

…

Chừng 10 phút sau, khóa vân tay của căn hộ "Tít" một tiếng, trước cửa truyền đến tiếng bước chân của người đàn ông, mùa đông ở Luân Đôn, đến xương cốt cũng lạnh lẽo, ẩm ướt. Châu Ánh Hi vội vã bước vào phòng sách, cởi khăn quàng cổ xuống, áo khoác lông cừu màu xám đậm trên người tỏa ra khí lạnh.

Anh đẩy cửa ra, thấy Lê Phù chơi mệt ngồi phịch trên sofa, cô vừa cao trào một lần, cả người choáng váng, áo sơ mi cũng chưa sửa sang lại, tùy ý vén lên, mông lộ ra, trên sofa dưới chân có một vệtt ướt nhỏ.

Châu Ánh Hi ngồi xổm bên sofa, vừa cởi cúc áo vừa nói chuyện, dịu dàng mang theo chút khiêu khích xấu xa: "Mèo tham ăn."

Khi họp anh có một thói quen, thích đeo một cặp kính gọng bạc, sau khi xuống máy bay cũng quên tháo, gọng kính đè lên sống mũi cao thẳng, phối hợp với ánh mắt bốc cháy lúc này của anh, thể hiện hoàn hảo cái gì gọi là cặn bã nhã nhặn.

Nhớ tới vừa rồi ở trong video tự an ủi, Lê Phù tỉnh táo lại, xấu hổ không chịu nổi, vùi mặt vào trong gối, đấm anh một cái.

"Buồn ngủ à?" Châu Ánh Hi cau mày.

Lê Phù "ừm" một tiếng rất nhẹ, anh bắt chước tiếng "ừm" của cô để tán tỉnh, sau đó nắm cổ tay cô, hôn một cái trên mu bàn tay cô,

nhưng không dịu dàng mà để nói cho cô biết, vẫn chưa kết thúc.

Châu Ánh Hi cầm lấy món đồ chơi bị vứt bỏ, tìm hiểu, sau đó nhấn mở công tắc.

Nghe được tiếng ong ong, Lê Phù phát ra tiếng mèo con lười biếng: "Đừng làm vậy nữa."

Trong chuyện này, Châu Ánh Hi vẫn rất mạnh mẽ, sau khi anh cởi áo khoác, nâng một chân của Lê Phù lên, mở rộng hai chân trong tư thế nằm nghiêng, thậm chí còn xấu hổ hơn cả bày ra chữ M. Anh nhìn chằm chằm huyệt nhỏ vừa được thỏa mãn còn đang ướt át, nuốt xuống lửa nóng khó nhịn, sau đó đẩy máy rung vào lại trong huyệt.

Lỗ huyệt chật hẹp bị quy đầu giả mở ra, Châu Ánh Hi điều chỉnh ở mức trung bình, mới cọ trong huyệt một lúc, khoái cảm mãnh liệt lại lần nữa xâm nhập vào cơ thể Lê Phù, khiến eo cô run lên. Máy rung cắm trong huyệt, thịt huyệt màu hồng nhạt ngày càng đậm, cô rất mẫn cảm, không ngừng chảy nước ra ngoài.

"Có muốn sâu thêm chút nữa không?"

"... Ừm."

Châu Ánh Hi nghe lời, nắm chặt máy rung, nhét sâu hơn vào huyệt, chân Lê Phù run rẩy, kêu lên: "A..."

"Thoải mái vậy sao?" Anh hỏi.

"Ừ, ừ..." Ý thức của cô đã sớm bị gián đoạn bởi độ rung dưới thân.

Thịt trong huyệt hoàn toàn bị đẩy ra, thân máy không ngừng rung động trong lỗ huyệt, nước bắn lên tay Châu Ánh Hi, anh càng thêm xấu xa xoa âm vật đã nhô lên. Sức trên ngón tay ngày càng nặng, chân Lê Phù từ trên vai anh run rẩy rơi xuống.

Anh tạm thời thả lỏng tay, hơi điều chỉnh lại tư thế cho cô, máy rung phía dưới vẫn cắm trong huyệt, quy đầu giả ép thật sâu, như cắm trong huyệt. Cô hít thở dồn dập, công tắc đã điều chỉnh từ trung bình đến mức rung mạnh, cảm giác rung tần số cao gần như làm tê liệt huyệt nhỏ của cô.

"A, a, ưm…" Hai mắt Lê Phù đỏ hoe, áo sơ mi bị mồ hôi thấm ướt, hai lần cao trào cách nhau không lâu, khiến cô đứng trên bờ vực sụp đổ bất cứ lúc nào.

Khoái cảm bất tận như thủy triều cuồn cuộn nuốt chửng cô.

Nhiệt độ trong phòng đang điên cuồng tăng lên.

Lê Phù sụp đổ, Châu Ánh Hi càng nghẹn đến khó chịu, phía dưới từ lúc ngồi trên xe đã cứng không chịu được, vài lần suýt nữa mất kiên nhẫn, ôm cô lên tàn nhẫn làm, nhưng anh vẫn muốn cho cô thoải mái trước.

Khi máy rung được rút ra, nước dâm bị chặn trong lỗ chảy ra ngoài.

Châu Ánh Hi hôn nhẹ trên gò má ửng đỏ của Lê Phù, nhưng tất cả vẫn chưa kết thúc, anh chỉ coi là màn dạo đầu, anh sờ trán cô, nói: "Anh đi tắm trước."

Chương 88: Phòng sách – 2 (H)

Châu Ánh Hi bước vào phòng tắm, anh đột nhiên đổi ý, không nhịn được lấy một hộp bao cao su từ trong ngăn tủ, quay về phòng sách, bế Lê Phù đang nghỉ ngơi trên sofa lên. Đã làm nhiều lần như vậy rồi, anh vẫn chưa thử bế cô làm.

Đêm mùa đông luôn tới khá sớm, ánh chiều tà ngoài cửa sổ đã biến mất từ lâu.

Lê Phù bị Châu Ánh Hi đè bên giá sách làm, lúc đầu làm mải mê đến nỗi quên bật đèn, cô nhắc nhở một tiếng, Châu Ánh Hi mới bật đèn bàn làm việc lên. Áo cao cổ trên người anh không cởi ra, kính gọng bạc cũng không tháo xuống, lúc làm động tác kịch liệt bên dưới, gọng kính khẽ run rẩy trên sống mũi cao thẳng.

Khuôn mặt nhã nhặn làm chuyện tàn nhẫn, cực kì dâm đãng.

Dương vật thô cứng hung hăng đâm vào huyệt, Lê Phù ôm chặt Châu Ánh Hi, thay vì nói là ôm, chẳng bằng nói là treo. Bởi vì là lần đầu tiên thử tư thế ôm ấp, cô phát hiện Châu Ánh Hi nhìn qua thì nhã nhặn, sức mạnh của cánh tay lại rất kinh người, nâng mông cô, đứng làm hơn 10 phút mà tinh lực vẫn dồi dào như trước.

Nhiệt độ trong phòng vốn đã cao, làm như vậy một lát, nhiệt độ trong phòng lại tiếp tục tăng cao.

Lê Phù bám vào gáy Châu Ánh Hi, mái tóc hỗn loạn đẫm mồ hôi, từng sợi dính vào cần cổ trắng mịn, cúc áo sơ mi bị anh cởi ra mấy cúc, hai bầu ngực mượt mà bị lồng ngực rắn chắc của anh đè ép

đến biến dạng. Nhưng cô quá mệt, mệt đến mức không đứng thẳng được, chỉ có thể bị ôm như vậy, mặc cho anh hung ác cắm vào.

"Anh đừng, đừng đi…"

Châu Ánh Hi thấy phía sau có một chiếc cúp, lo lắng không cẩn thận sẽ làm Lê Phù bị thương, vì vậy dịch nửa bước sang bên cạnh, không ngờ phản ứng của cô lại lớn như vậy, năm ngón tay ấn vào da thịt trên lưng anh vừa gãi vừa cào.

"Đau lắm đúng không?" Anh dịu dàng quan tâm.

"… Ừm." Cô ôm chặt lấy anh, phía dưới bị nhét quá đầy, hơi động sẽ có chút cảm giác đau đớn.

Mặc kệ có tập trung hay không, chỉ cần Lê Phù kêu đau, Châu Ánh Hi sẽ làm cô thoải mái trước. Anh không dám động tiếp, giữ nguyên tư thế, nâng mông cô va chạm bụng của mình, mỗi một cái đều rất sâu. Miệng huyệt vừa bị dùng sức mở rộng, dương vật màu đỏ tươi rút ra một đoạn rồi lại mạnh mẽ đâm vào.

"Nặng, nặng quá…"

Cô thút thít, đôi mắt ướt át đẫm lệ, toàn thân căng thẳng, miệng huyệt vô thức cắn chặt dương vật nóng bỏng. Châu Ánh Hi buồn bực hít một hơi, chặt đến mức da đầu anh tê dại.

Chất lỏng màu trắng ô uế chảy ra từng chút một theo động tác ra vào của dương vật, trên mép thịt hồng hào là chất lỏng dâm đãng. Cô như bay lên không trung, rồi chủ động ngồi lên dương vật của anh, hung ác xâm nhập vào trong cơ thể cô. Đứng ở một chỗ rất khó dùng lực, Châu Ánh Hi vẫn đi lại, ôm cô dịch sang bên cạnh, lúc đi lại, hai hòn bi nặng trịch lắc lư đánh vào miệng huyệt.

Cảm giác được Lê Phù đã khá mệt, nhưng hai đêm rồi Châu Ánh Hi không ôm cô tiến vào giấc ngủ, gom hết tinh lực đã tích góp lại. Nếu

không phải vì gặp được cô, anh không biết hóa ra mình lại là một kẻ cuồng dâm làm bao nhiêu cũng không đủ, chỉ cần một ngày không thân mật với cô, cả người anh sẽ cảm thấy khó chịu.

"Nhịn chút nhé." Cổ họng Châu Ánh Hi trở nên khô nóng.

Sau đó, anh siết chặt cơ bắp ở eo và mông, nhanh chóng ra vào trong huyệt nhỏ, thịt non dường như bị dương vật nóng bỏng nghiền nát. Kích thước quá lớn, nhiều lần đẩy vào, mép thịt đều bị đè ép đến lật ra ngoài. Sao Lê Phù chịu được tốc độ và sức mạnh như vậy, bình thường nằm làm đã mất nửa cái mạng của cô rồi, huống chi còn đang bị anh bế nâng lên cao.

"Châu Ánh Hi..." Lê Phù ghé vào tai anh bắt đầu làm nũng cầu xin: "Thả em xuống đi, được không?"

Trước kia chắc chắn anh sẽ mềm lòng, nhưng hôm nay Châu Ánh Hi muốn nhân cơ hội này khiến cô khuất phục: "Bé cưng, gọi một tiếng ông xã, anh sẽ thả em xuống."

Biết cô có thể sẽ nghịch ngợm lừa gạt, vì vậy năm ngón tay Châu Ánh Hi bấu vào mông cô, nặng nề đẩy vào trong, dùng cách này cảnh cáo cô. Cuối cùng, Lê Phù bị giày vò đến không chống đỡ nổi, cô khuất phục nhỏ giọng gọi một tiếng: "Ông xã."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Sau khi thỏa mãn, Châu Ánh Hi nói lời giữ lời, anh thả Lê Phù lại trên thảm, bởi vì tư thế sắp tới cần không gian rộng hơn. Cô bất đắc dĩ nói thầm: "Em muốn nằm trên sofa."

Anh nhẹ nhàng vuốt má cô: "Có phải em đã quên mất hình phạt thứ hai về việc cá cược không?"

"..."

Đúng là đã qua một thời gian, hơn nữa khoảng thời gian này không có ai nhắc tới, Lê Phù tự nhiên đã quên mất hình phạt thứ hai. Nhưng loại đãi ngộ này, đàn ông luôn nhớ rõ hơn.

Châu Ánh Hi xắn áo len của mình lên, ném sang một bên. Anh thấy Lê Phù rụt vào một góc, dáng vẻ không cam lòng tình nguyện. Anh bò tới, chọc chọc trán cô: "Có chơi có chịu."

Tuy bĩu môi không vui trong chốc lát, nhưng cuối cùng Lê Phù và Châu Ánh Hi vẫn bày ra tư thế 69 xấu hổ nhất, tư thế này trước kia lúc xem phim heo, cô đều xấu hổ đến mức che mặt, không nghĩ tới một ngày nào đó, cô sẽ làm thế với bạn trai của mình.

Bởi vì tư thế quá xấu hổ, đến cả nơi riêng tư của nhau cũng có vẻ khác với cảm giác thị giác trước kia, có cảm giác kích thích mãnh liệt hơn.

Dương vật đỏ tươi thò ra trước mắt cô, Lê Phù không biết phải làm sao, Châu Ánh Hi bắt đầu trước, ngón cái dùng sức ấn vào bên cạnh khe huyệt, dùng sức bẻ sang hai bên, đầu lưỡi gần như liếm láp toàn bộ âm hộ ẩm ướt nóng bỏng. Rồi lại ham muốn mãnh liệt chiếm giữ nó, thăm dò vào trong huyệt, cuốn lấy thịt mỏng bên trong, không ngừng quấy.

Phía dưới bị anh liếm ra khoái cảm tinh tế dày đặc, như có dòng điện xuyên vào trong cơ thể cô. Cô bị ép ngẩng cao đầu, hô hấp khó khăn, toàn bộ phần lưng đều phủ một màu hồng nhạt, mặt, lỗ tai đều nóng lên. Mà Châu Ánh Hi lại cảm thấy chưa đủ, trực tiếp ngậm vào trong miệng, giống như ăn hơn là liếm.

Trong phòng sách cổ kính yên tĩnh, vang lên tiếng liếm mút dâm đãng.

Châu Ánh Hi rút đầu lưỡi từ trong huyệt ra, kéo ra một sợi chất lỏng mượt mà, anh nuốt toàn bộ vào trong bụng. Tầm mắt anh nhìn qua,

phát hiện Lê Phù hoàn toàn không động, anh nhẹ nhàng vuốt lưng cô: "Có thể không?"

"Ừm" một tiếng, Lê Phù cầm lấy dương vật đã cứng, bao cao su phía trên vừa mới bị Châu Ánh Hi cởi ra, lúc này khoảng cách rất gần, mạch máu trên da đều có thể thấy rõ ràng, thậm chí ngay cả hai túi bên dưới cũng rơi vào đáy mắt. Trên mặt cô đỏ bừng, ngón tay mảnh khảnh di chuyển lên xuống trên dương vật, da thịt trên nếp uốn ma sát vào lòng bàn tay cô, tốc độ nhanh dần.

"Nóng quá..." Ma sát không ngừng khiến lòng bàn tay Lê Phù ngày càng nóng.

Châu Ánh Hi hỏi: "Có bằng lòng không?"

Mặc dù là trừng phạt cho việc cá cược, nhưng dù sao cũng là chuyện cần trưng cầu ý kiến của cô, nếu cô không muốn, anh sẽ không miễn cưỡng. Nhưng cô lại nói ba chữ: "Em sẽ thử."

"Được, nếu không thoải mái thì đừng tiếp tục."

"Ừm."

Lê Phù há miệng, thử ngậm lấy gậy thịt, quy đầu to lớn chọc vào trong miệng cô, không ngừng dùng sức banh ra, miệng của cô rất nhỏ, gần như không ngậm được. Nhưng cô thông minh, thành tích học tập tốt, ngay cả loại chuyện này cũng học rất nhanh, cô nắm dương vật, duỗi đầu lưỡi nhỏ liếm láp quanh thân gậy, đổi góc độ liếm mút.

"Thoải mái không?" Cô còn học được cách khiêu khích anh.

"Ừ." Đương nhiên Châu Ánh Hi được hầu hạ rất thoải mái, nhưng lại dịu dàng nói: "Thử thôi được rồi, không cần miễn cưỡng."

Lê Phù nói: "Không sao, em sẽ làm cho anh bắn ra."

Mới liếm một lúc đã có chất lỏng chảy vào miệng cô, có mùi vị rất khó chịu.

"Đừng nuốt." Châu Ánh Hi vẫn rất chăm sóc cho cô.

Lê Phù không có trả lời, mà tiếp tục ngậm dương vật, ngày càng dùng sức, đầu của cô không ngừng lên xuống, dương vật thô cứng dần đâm vào tận yết hầu cô, cô hơi khó chịu, ho khan vài tiếng, có nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

"Được rồi, đừng làm nữa." Cô có thể làm được điều này, Châu Ánh Hi đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lê Phù buông dương vật ra, trên đầu lưỡi đều là tinh dịch sền sệt, anh kéo mấy tờ khăn giấy, để cô nhổ lên trên khăn giấy, khóe miệng còn dính chút dịch trắng. Cổ họng anh khô nóng nuốt một cái, sau đó thay cô lau sạch chất lỏng sót lại bên khóe miệng.

Sau khi hai người nghỉ ngơi một lúc, Châu Ánh Hi đeo một cái bao cao su mới, đưa Lê Phù đến vách giá sách, hô hấp nóng bỏng lại lần nữa quấn quýt với nhau, quần áo trên người họ đều đã cởi sạch, trần truồng dán sát vào nhau, anh vắt hai chân cô lên thắt lưng mình. Sau nụ hôn ướt át kéo dài, anh ưỡn hông, cắm thẳng vào trong huyệt.

Một tiếng vừa rồi, đã sớm giày vò Lê Phù đến sụp đổ, lúc này huyệt nhỏ vừa ẩm vừa mẫn cảm, dương vật thô cứng lại lần nữa cắm vào, còn chưa dùng sức, đã cắm đến mức thân thể cô không ngừng run rẩy, hai chân quấn bên hông anh căng thẳng siết chặt.

Trên eo và phần bụng rắn chắc của Châu Ánh Hi đều là mồ hôi, cơ thắt lưng co rút không ngừng phát lực, hông hung ác đẩy về phía trước, quy đầu cắm sâu vào huyệt nhỏ, gần như nhét vào toàn bộ,

rút ra rồi lại nhét đầy vào trong.

"Sâu quá, sâu quá…" Cả người cô ghé vào vách tường, không có không gian để chống đỡ, Lê Phù khó chịu đến ngạt thở: "Châu Ánh Hi, chậm chút…"

"Gọi sai rồi." Châu Ánh Hi sửa lại.

Lê Phù nhắm hai mắt mờ mịt, run giọng gọi vài tiếng: "Ông xã..."

Eo bụng Châu Ánh Hi không ngừng phát lực, anh bỏ lơ yêu cầu vừa rồi của cô, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đồng tình kia, không nhịn được tỏ tình với cô: "Anh rất yêu em, Lê Phù."

Thân dưới của anh dùng sức quá mạnh, va chạm dữ dội khiến Lê Phù gần như đánh mất lý trí, cô nào có tinh lực đáp lại lời yêu của anh nữa. Nhưng Châu Ánh Hi rất muốn nghe cô nói một câu: "Còn em, có yêu anh không?"

"..." Toàn thân cô run rẩy dữ dội, trong huyệt nhỏ mẫn cảm đầy nước, muốn nói chuyện lại không nói nên lời, cảm giác ngạt thở.

Châu Ánh Hi đổi cách hỏi khác, trong mắt không giấu được tình cảm sâu sắc: "Hứa với anh, làm bà Châu, được không?"

"Em, chúng ta mới yêu đương bao lâu chứ." Lê Phù ôm lấy cần cổ ướt đẫm mồ hôi của anh: "Không cho anh chơi xấu như vậy."

Cô không đồng ý, Châu Ánh Hi gia tăng sức lực, vừa mạnh vừa sâu, trong lòng Lê Phù nóng rực, cô cảm giác phía dưới của mình đã sắp bị anh cắm nát, nước chảy ướt cả tấm thảm. Ngày hôm nay, họp, ngồi máy bay đều chưa đủ làm anh mệt mỏi, càng làm càng hưng phấn, càng làm càng hung dữ.

Đồng hồ trên tường không biết đã xoay bao lâu, sắc trời ngoài cửa sổ tối đến không có tia sáng nào lọt vào.

Cuối cùng hai người ngã trên thảm, thân thể trần trụi bị đèn bàn chiếu nghiêng vào, ánh sáng mờ nhạt, mặt đất hỗn độn, vật dơ bẩn gì cũng có.

Lê Phù nằm trong vòng tay Châu Ánh Hi, áp vào cần cổ ấm áp của anh, mồ hôi dính nhớp trên người họ cũng không khó chịu, mà trở thành một cảm giác thân mật ấm áp. Hai người thích cảm giác mồ hôi chậm rãi bốc hơi trong không gian, thích cùng nhau tâm sự sau khi ân ái, hoặc là nghe nhạc.

"Châu Ánh Hi, em có thể trả lời câu hỏi vừa rồi của anh." Lê Phù nhìn trần nhà, nhẹ giọng mở lời, khóe miệng hơi nhếch lên.

Châu Ánh Hi suy nghĩ một chút, nói: "Ừ, vậy em trả lời đi."

"Ừm." Lê Phù khó kiểm sát, còn tinh nghịch, cô nắm tay Châu Ánh Hi, nói: "Bây giờ em vẫn chưa chắc chắn có muốn làm bà Châu không, nhưng em rất chắc chắn, em không cho phép những người khác làm bà Châu."

Anh hừ nhẹ: "À, vậy em chính là câu tục ngữ, đứng trong hầm cầu…"

Đoạn sau anh không nói ra, đổi từ khác: "Gọi chung là, lốp dự phòng."

Lê Phù xoay người, học theo tổng giám đốc bá đạo, nắm cằm Châu Ánh Hi: "Bé cưng phải ngoan chút mới có thể hoàn toàn có được em."

Đương nhiên, hậu quả của việc chọc một con thú dữ chưa hoàn toàn vơi đi dục vọng, là lập tức bị Châu Ánh Hi bế lên, mở cửa phòng sách, bước về phía phòng tắm.

Chương 89: Cô Lê yêu dấu (Phần kết)

Hai ngày sau, Lê Phù đến chỗ hẹn với Phương Vận Xu, Châu Ánh Hi đưa cô đến Đại học Hoàng gia Luân Đôn, xuống xe chào hỏi mẹ rồi rời đi. Ở chung càng lâu, anh càng cảm thấy Lê Phù quả thật như lời ba nói, không phải cô gái nhỏ gì, trên người giấu năng lượng cực lớn nhưng đây chính là đối tượng lý tưởng mà anh muốn.

Anh cũng tin chắc rằng, mẹ sẽ ngày càng thích cô.

Châu Ánh Hi đi rồi, Lê Phù sóng vai cùng Phương Vận Xu bước vào trường.

Ban đầu, Lê Phù tưởng sẽ tới nghe diễn thuyết cùng Phương Vận Xu, sau khi bước vào mới biết, người diễn thuyết hôm nay là Phương Vận Xu. Đây là lần thứ năm bà ấy được trường cũ mời về diễn thuyết, nội dung diễn thuyết là về "Sự trưởng thành và độc lập của phái nữ."

Trước đó, Lê Phù cho rằng Phương Vận Xu là một doanh nhân mạnh mẽ từ trong xương cốt, chỉ thấy hứng thú với từng chuỗi con số lạnh như băng kia. Nhưng ngồi dưới sân khấu, lần đầu tiên nghe bà ấy dùng chút từ ngữ mềm mại giảng giải kinh nghiệm đã trải, còn đưa ra lời khuyên ôn hòa, cô càng hiểu biết hơn về bà ấy.

Sau khi kết thúc diễn thuyết, Phương Vận Xu cũng không keo kiệt giới thiệu Lê Phù với các giáo sư trong trường.

Nhưng, khiến Lê Phù kinh ngạc ở chỗ, khi Phương Vận Xu giới thiệu cô với người khác sẽ nói là: "Rachel Li, Lê Phù, sinh viên ưu tú

Cambridge, pháp y Hồng Kông.”

Vài dòng chữ, ngắn gọn lưu loát.

So với cái gọi là “Bạn gái con trai em”, Lê Phù càng thích được giới thiệu như vậy hơn, khiến cô trở thành một người có tâm hồn độc lập, đứng tại đây, chậm rãi chuyện trò với những nhân vật quyền lực.

Kết thúc bài diễn thuyết, Phương Vận Xu dẫn Lê Phù đến nhà hàng gần đó ăn cơm.

Trên đường, dù hai người im lặng không nói gì, nhưng không khí không quá xấu hổ. Nhân lúc đợi đèn đỏ, Phương Vận Xu hỏi thăm Lê Phù: “Cháu muốn gả cho Châu Ánh Hi không?”

Vấn đề đột ngột lại sắc bén, Lê Phù suy tư vài giây, nói: “Trước khi tính đến chuyện lập gia đình, cháu muốn bản thân hoàn thiện hơn nữa.”

“Như thế nào mới xem là hoàn thiện?” Phương Vận Xu hỏi.

Lê Phù: “Để bản thân có thêm tự tin đặt chân đứng trong xã hội.”

Chạm vào trang sức trên ngón tay, Phương Vận Xu hứng thú hỏi thêm: “Nhưng cháu đã có một căn biệt thự trị giá hơn trăm triệu, cháu bán tháo nhanh ra ngoài cũng có thể cho cả gia đình cháu một đời không lo cơm ăn áo mặc.”

Lê Phù cười nhẹ, đối diện với đôi mắt đẹp của bà ấy, chỉ trả lời bốn chữ: “Đó là quà ạ.”

Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt Phương Vận Xu lộ ra ý cười thưởng thức.

…

Sau ngày đó, thỉnh thoảng Phương Vận Xu sẽ tán gẫu cùng Lê Phù, nội dung phần lớn lấy từ các diễn đàn, tọa đàm. Phương Vận Xu nói, chờ bà ấy về Hồng Kông sẽ dẫn cô tham gia buổi tọa đàm giao lưu học thuật khác.

Lê Phù vui vẻ nhận lời.

Có mấy lần hai người trò chuyện bị Châu Ánh Hi bắt gặp, anh cười trêu ghẹo, về sau mẹ của anh có thể sẽ nhận cô làm con gái mà không nhận con trai nữa không.

Lê Phù thích trò chuyện cùng Phương Vận Xu, đùa giỡn trả lời anh, có lẽ thật sự có khả năng này.

Sau ba ngày ở Luân Đôn, họ có hai việc phải làm.

Chuyện thứ nhất là, lần này Lê Phù đưa Bella Ngô An Phù đến Luân Đôn, cô muốn cho Bella ngắm nhìn phong cảnh nước ngoài, giải sầu, dùng hết sức tiêu hủy đoạn ký ức đẫm máu kia.

Trùng hợp là, lúc đó Châu Ánh Hi chỉ tạm thời đưa Bella đến ở nhà trợ lý Peter của thầy Hạ Hiến Lâm, không nghĩ tới vợ Peter đặc biệt thích Bella. Sau khi nghe xong câu chuyện của cô bé thì rất đau lòng, bắt đầu nảy sinh ý tưởng nhận nuôi.

Vợ của Peter biểu hiện đầy thành ý với Lê Phù.

Lê Phù tin chắc rằng gia đình Peter có thể cho Bella một môi trường sống vui vẻ và ưu việt, nhưng cô thấy dường như Bella không muốn. Cô lặng lẽ dẫn Bella ra sân, hỏi: "Bella, có phải em không muốn ở lại đây không?"

"Dạ, không muốn." Bella là một cô gái nhỏ rất quyết đoán.

Châu Ánh Hi đứng bên cạnh, lẳng lặng bầu bạn với các cô.

Lê Phù ngồi xổm trên mặt đất, xoa cánh tay Bella, nói: "Bella, thật ra nếu em sống cùng gia đình chú Peter, họ sẽ đối với xử với em rất tốt, hơn nữa em có thể học ba lê, học vẽ tranh, hoặc là học dương cầm."

Bella và Châu Ánh Hi nhìn nhau cười, sau đó nhìn Lê Phù, lắc đầu: "Em không muốn, em muốn sống cùng bà ngoại, ông ngoại, hơn nữa em cũng có lý tưởng của riêng mình."

"Oa." Lê Phù sờ đầu nhỏ của cô, cười hỏi: "Vậy lý tưởng của Bella là gì nào?"

"Làm đồng nghiệp với chị Rachel." Bella cười.

Lê Phù kinh ngạc: "Pháp y?"

Bella lắc đầu: "Không phải, em muốn thi vào trường cảnh sát, làm nữ cảnh sát."

Lê Phù cảm thán ôm cô bé, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng nhỏ gầy của cô bé: "Em rất tuyệt."

Bởi vì vợ Peter không nỡ, mấy ngày nay tạm thời Bella vẫn ở lại nhà họ.

Sau khi rời khỏi biệt thự ngoại ô, Châu Ánh Hi dắt Lê Phù tản bộ trên đường phố ngày đông, lá khô rơi xuống vai họ, cô vén sợi tóc rối lên, nghe anh nói: "Em biết không? Thật ra anh cũng giống Bella, cũng chịu ảnh hưởng của em."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Em ảnh hưởng đến anh như nào?" Lê Phù cười cười.

Châu Ánh Hi trầm giọng nghiêm túc: "Như em nói, công việc pháp y này, luôn cần có người làm, mà em lại có đủ năng lực cũng có sự quyết đoán đi thực hiện lý tưởng. Anh vẫn luôn nghĩ, ngoại trừ biết diễn tấu, ngoại trừ dạy những đứa trẻ giàu có khác đàn dương cầm, anh còn có thể làm chút chuyện ý nghĩa khác cho xã hội này."

"Cho nên?" Lê Phù rất muốn nghe đáp án.

Châu Ánh Hi dừng bước, cúi người, nhẹ nhàng nâng gò má bị gió thổi ửng đỏ của cô lên, hơi ấm trong lòng bàn tay anh truyền vào chiếc găng tay lông cừu, truyền đến cho cô sự ấm áp. Anh nói: "Anh rời ban nhạc Nouk đến Hồng Kông, thật ra cũng là vì sang năm anh sẽ mở phòng học âm nhạc ở Hồng Kông, ở phía Nam, tạo cơ hội thực hiện ước mơ cho những người thực sự yêu thích dương cầm, yêu âm nhạc nhưng gia cảnh khó khăn."

Nghe xong, Lê Phù kiễng mũi chân, hôn lên môi Châu Ánh Hi mấy cái, nhìn vào đôi mắt đen nhánh của anh, khen ngợi: "Châu Ánh Hi, anh giỏi quá."

Châu Ánh Hi cúi đầu, hôn lại cô, nắm tay cô: "Đừng vội khen anh, có lẽ ngày mai em sẽ thích anh hơn."

Lê Phù vỗ mông anh một cái: "Đồ tự luyến."

Châu Ánh Hi túm lấy tay cô: "Bác sĩ Lê, ở Luân Đôn phải chú ý đúng mực hơn."

Trong con đường nhỏ quanh co yên tĩnh, sự ngọt ngào ồn ào của họ, ngay cả chú chó ngủ say trong biệt thự cũng không nhìn nổi nữa, sủa vài tiếng.

…

Chuyện thứ hai trước khi về nước, Châu Ánh Hi đưa Lê Phù đến trang viên Darcy.

Cho đến khi bước vào trong trang viên, Lê Phù vẫn nghĩ đây chỉ đơn giản là đi du lịch một chuyến, cô cố ý chọn một chiếc váy nhung, áo khoác rất hợp với trang viên, nhờ Châu Ánh Hi chụp giúp mình hơn trăm tấm ảnh. Bụi cây rất lớn, bãi cỏ, hồ nước trong suốt chạy quanh lâu đài cổ, tầng mây thấp trôi nổi trên phong cảnh yên tĩnh, tất cả đều khiến người ta không nhịn được bồi hồi, dừng chân.

Đến nước Anh du học 6 năm, Lê Phù chưa từng tới trang viên Darcy, cũng chỉ thấy qua trong phim "Kiêu ngạo và Định kiến". Khi cô nắm tay người mình thích, dạo bước trên con đường nhỏ, mọi thứ đều làm tim người ta đập rộn ràng, có một loại lãng mạn dịu dàng ngăn cách với thế giới bên ngoài khi ôm người mình yêu.

Trang viên vào đông không mộng mơ như những ngày giữa hè, nhiều thêm phần trang nghiêm tĩnh lặng.

Khi mặt trời lặn, có một ông lão chống gậy, tóc mai hoa râm bước về phía họ, Châu Ánh Hi giới thiệu ông lão với Lê Phù, sau đó cùng ông lão đi vào trong trang viên.

Kiến trúc, nội thất sang trọng lại tinh xảo, mỗi một bộ sưu tập đều là phong cảnh.

Đi qua hành lang thật dài, cuối cùng ông lão dừng lại bên ngoài một căn phòng, ông lão cười với Châu Ánh Hi, đưa tay về phía bàn làm việc, đứng ngược với ánh sáng hư ảo ngoài cửa sổ, Châu Ánh Hi thấy được phong thư trên bàn do chính tay anh viết.

Lê Phù vẫn hơi mông lung, cho đến khi ông cụ dùng giọng chúc mừng nói với Châu Ánh Hi: "Cuối cùng cháu cũng dẫn cô bé tới rồi."

Ông lão cười với Lê Phù, sau đó rời khỏi phòng, tiếng bước chân dần biến mất trong hành lang.

Châu Ánh Hi vào phòng lấy thư, sờ vào vết mực vô tình làm rơi lần trước, vẫn cảm thấy xúc động. Anh nói cho Lê Phù mục đích đến đây, Lê Phù khiếp sợ, bốn tháng không dài không ngắn kia, vậy mà anh lại vì cô làm nhiều chuyện như vậy.

Tình yêu của anh sâu đậm hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Không giống như mặt trời nóng bỏng, mà mềm mại như ánh trăng.

Trời mùa đông tối sớm, bình thường khoảng 5 giờ sẽ đóng cửa trang viên, nhưng ông cụ quản lý lại sắp xếp cho Châu Ánh Hi, cho anh nhiều thời gian "ngắm trăng" hơn. Châu Ánh Hi và Lê Phù ngồi trên bãi cỏ bên hồ nước, gió thổi qua, lạnh lẽo thổi qua mặt họ, anh ôm chặt cô trong ngực mình.

Bãi cỏ đối diện với đêm tối bao la, xung quanh không có bất kỳ vật che chắn nào, thậm chí ngay cả bóng cây cũng không có, trăng sáng lơ lửng trên cao chiếu trên người họ, sạch sẽ sáng sủa như được gột rửa. Lê Phù chưa từng thấy ánh trăng rõ ràng, rộng mở trước mắt như vậy, cô cảm thấy phong cảnh trong mắt lúc này, quả thật cực kỳ đẹp.

Phong thư kia, Lê Phù bảo Châu Ánh Hi đọc cho cô nghe.

Châu Ánh Hi mở thư ra, thật ra không cần đọc chữ, anh cũng đã thuộc lòng, giọng nói của anh xuyên qua ánh trăng, dịu dàng say đắm: "Cô Lê yêu dấu, anh không biết có cơ hội đọc cho em nghe bức thư này hay không. Sở dĩ viết lá thư này ở đây, bởi vì phong cảnh trang viên Darcy trong mắt anh hoàn mỹ giống như em vậy. Mọi người thường cười anh, có phải không cần tình yêu hay không, mỗi lần anh thờ ơ, đều là vì đến trang viên Darcy mà rung động. Nhiều lần, anh đi ngang qua vài đôi tình nhân đuổi theo mặt trời lặn ở đây, anh đều sẽ hâm mộ, sẽ gấp gáp muốn tìm một người phù hợp với mình, muốn nắm tay cô ấy, dạo bước trong mỗi góc của trang viên, muốn cùng cô ôm hôn trong ánh chiều tà.

May mắn thay, ông trời cho anh gặp được em, nhưng cũng thật đáng tiếc, hình như em không thích anh.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Nếu tạm thời em chưa muốn chạy tới bên anh, vậy thì hãy để anh một lần nữa lấy hết can đảm, ôm ấp toàn bộ tình yêu chạy về phía em. Hy vọng có một ngày, anh có thể cùng em ngồi trên bãi cỏ này, sóng vai ngắm mặt trời lặn. Không, anh rất tham lam, anh muốn cùng em ngắm mặt trời mọc, ngắm mặt trời lặn, ngắm màn đêm, ngắm các vì sao."

Không gian yên tĩnh, từng chữ đều rơi rõ ràng vào tai Lê Phù, dường như nghe một đoạn, tim cô sẽ run lên rồi lại rơi thẳng xuống. Cô rất thích phong thư này, thích vô cùng.

Cô nắm chặt tay Châu Ánh Hi, cùng anh ngắm trăng, cổ họng khô khốc: "Châu Ánh Hi, anh rất dũng cảm."

Châu Ánh Hi lại nắm chặt ngón tay Lê Phù, cằm nhẹ nhàng chạm đỉnh đầu cô, nói: "Nhưng mà, anh vẫn chưa đủ dũng cảm, nếu anh nắm bắt được lần đầu tiên gặp gỡ, có lẽ chúng ta có thể bên nhau sớm hơn."

"Có ý gì?" Lê Phù ngơ ngẩn.

Nhìn vào mắt cô, Châu Ánh Hi thủ thỉ.

Ngày hôm đó, buổi biểu diễn "The uncatchable blue butterfly" (Chú bướm xanh khó bắt) của Nouk tổ chức tại Đại học Brixton. Mỗi một buổi diễn tấu Châu Ánh Hi đều có mặt trước vài tiếng, ngay trước khi bắt đầu, thầy Hạ Hiến Lâm gọi cho anh.

Hạ Hiến Lâm đang nghỉ phép ở Phần Lan gửi cho Châu Ánh Hi một tấm ảnh chụp mặt trăng và bướm, hai người trò chuyện một lúc về "bướm", về "ánh trăng", anh đứng ở lối vào, nghe thấy tiếng cười

đùa của hai nữ sinh người Hoa bên cạnh, anh bị một cái tên dễ nghe hấp dẫn quay đầu lại.

"Lê Phù, Lê Phù, cậu có thể đừng nhìn điện thoại nữa được không?"

"Cô Lê yêu dấu, coi như tớ cầu xin cậu đi."

…

Trong khoảnh khắc cô quay đầu lại, Châu Ánh Hi bị gương mặt xinh đẹp kia thu hút ánh nhìn, nữ sinh chỉ ăn mặc đơn giản, trên mặt cũng không có son phấn dày cộm. Lúc cười, hai mắt ngấn nước, có vài phần quyến rũ hấp dẫn mà tất cả những thứ khác về cô, cũng hoàn mỹ như vậy.

Một khắc đó, trái tim bình tĩnh của anh như có thủy triều dâng lên cuồn cuộn.

Nữ sinh nhanh chóng bước vào trong sảnh.

Châu Ánh Hi cho rằng chỉ là động lòng vội vàng thoáng qua, nhưng khi lấy âu phục từ phòng nghỉ ra, anh lại thấy cô trong hành lang, cô rúc trong góc vội vàng nói chuyện điện thoại. Cách mấy người, nhìn bóng lưng khiến trái tim anh rung động, lần đầu tiên anh cố lấy toàn bộ can đảm, bước đến gần cô.

"Xin chào, xin hỏi là cô Lê đúng không?"

Trong vài giây chờ đợi cô quay đầu lại, anh cảm thấy thời gian dài như thể đã qua một thế kỷ.

Không khéo là, trợ lý giao trang phục đã ngăn cản anh.

Khiến sự bắt chuyện có thể đầy câu chuyện biến thành sự hiểu lầm vì nhầm người.

Sau lần đó, Châu Ánh Hi xác định, hai người có duyên mà không có phận.

Nhưng nếu Nguyệt Lão có lòng, dây tơ hồng sẽ lại quấn quanh họ lần nữa. Không ai ngờ tới, một hôn lễ nhìn như không liên quan bên hồ Como, lại giúp họ xuất hiện trong thế giới của nhau lần nữa, mà sợi dây kia cũng càng thắt càng chặt.

Nhìn vầng trăng sáng trong trẻo lạnh lẽo, dường như lại lạnh hơn chút, Châu Ánh Hi ôm chặt Lê Phù trong lòng, áp vào trán cô hỏi: "Em có biết 4 tháng đó, anh đã vượt qua như thế nào không?"

"Hả? Vượt qua như thế nào?" Hai tay cô ôm lấy eo anh, áp sát vào ngực anh.

Châu Ánh Hi cười cười: "Ngắm trăng."

Lê Phù khó hiểu: "Ngắm trăng?"

"Ừm." Có cơn gió thổi qua, cây cối phía sau bị thổi xào xạc, nhưng giọng nói của Châu Ánh Hi lại rõ ràng, nóng bỏng: "Em nói rằng so với mặt trời, em thích mặt trăng hơn. Cho nên, anh nghĩ lúc anh ngắm trăng, có lẽ em cũng đang ngắm mà mặt trăng chỉ có một, nên nếu anh thấy nó cũng tựa như thấy em."

Anh còn nói thêm một câu: "Nói cách khác, thì khi em ngắm trăng, anh đã bước tới bên em."

Đáy lòng điên cuồng run rẩy, Lê Phù ôm lấy cổ Châu Ánh Hi, hốc mắt ươn ướt: "Sau này, mỗi ngày chúng ta sẽ cùng nhau ngắm trăng, em sẽ không trốn nữa." Cô trầm giọng hơn: "Tuyệt đối sẽ không."

Châu Ánh Hi cúi đầu hôn cô, triền miên mà lưu luyến.

Kết thúc.

Chương 90: Ngoại truyện (H)/Dương cầm, cờ phi hành (*)

Sáng sớm chủ nhật, Lê Phù nhận được ba thùng chuyển phát nhanh, vốn dĩ Châu Ánh Hi muốn giúp cô đẩy vào phòng sách tầng một, nhưng lại bị cô yêu cầu đẩy vào phòng đàn. Châu Ánh Hi hỏi cô tại sao lại để chuyển phát nhanh vào phòng đàn, cô chỉ thừa nước đục thả câu nói, buổi tối sẽ bật mí.

Thần thần bí bí, không biết cô bạn gái phong trần của mình lại nghĩ ra chiêu trò gì mới, sau khi Châu Ánh Hi cất hàng đi, anh thay âu phục ra ngoài. Lịch trình hôm nay của anh rất dày, phải gặp một vị giáo sư, còn có hai tiết dạy dương cầm.

Lê Phù ở nhà một mình sắp lật tung phòng đàn lên rồi.

Ba thùng, có một thùng là cờ phi hành cho người lớn cô mua trên mạng , hai thùng khác, theo thứ tự là đồ lót tình thú cô mua và đạo cụ SM Ngô Thi tặng. Bàn cờ phi hành người lớn này do Ngô Thi đặc biệt giới thiệu, nói là phần "tra tấn đàn ông" tương đối nhiều, thích hợp cho cô chơi thầy Châu phát khóc.

Hai ngày trước, thù cũ anh chơi mình khóc, cô không thể không báo.

Buổi chiều Lương Mỹ Hoa tới nấu canh gà xong thì về Thâm Thủy Bộ, nói là không quấy rầy thế giới hai người của đôi tình nhân nhỏ. Sau khi Lê Phù và Châu Ánh Hi ăn bữa tối dinh dưỡng phong phú, vội vã vào phòng tắm tắm uyên ương, tóc anh còn chưa sấy khô đã bị cô kéo vào phòng đàn.

“Em làm gì thế?” Châu Ánh Hi khó hiểu nhìn Lê Phù chạy đi bật đèn ngủ, còn cười trộm.

Lê Phù ôm bàn cờ phi hành kia, vung vẩy trước mặt anh: “Ten ten ten tèn, tối nay chúng ta chơi cái này.”

Dưới ánh sáng mơ hồ, Châu Ánh Hi chỉ thấy lờ mờ ba chữ cờ phi hành: “Em muốn chơi cờ phi hành với anh?”

Lê Phù đưa toàn bộ chữ trên bàn cờ đến trước mắt anh: “Lúc này thấy rõ chưa?”

“Cờ phi hành, người, lớn?” Trước đây Châu Ánh Hi chưa từng nghe qua cờ phi hành còn chia làm phiên bản người lớn và phiên bản thiếu nhi: “Có gì khác bộ anh chơi lúc còn bé không?”

Lê Phù cười thành tiếng, vừa mở bàn cờ vừa nói: “Thầy Châu à, thầy vẫn ngây thơ lắm.”

“Ý em là sao?” Châu Ánh Hi còn đang ngơ ngác, thấy Lê Phù giơ tờ giấy trong tay ra, anh bị hình phạt bẩn thỉu trên đó làm cho kinh ngạc: “Em mua ở đâu đấy?”

“Trên mạng đó.” Lê Phù đã sớm hứng thú với bộ trò chơi, kéo anh về phía thảm: “Mau mau mau, dù sao ngày mai anh cũng nghỉ, cùng lắm thì buổi chiều em đến thư viện học.”

Ánh đèn đêm chiếu lên thảm, tạo thành những vòng ánh sáng mờ ảo.

Châu Ánh Hi liếc nhìn hình phạt cụ thể trên giấy, thấp giọng hừ: “Lấy dây thun bắn núm vú? Bé cưng, em chắc chắn muốn chơi lớn vậy sao? Em vẫn còn cơ hội xin tha đấy.”

“Chơi.” Lê Phù ra vẻ quyết tâm: “Có lẽ em sẽ búng anh đó, thầy

Châu.”

Châu Ánh Hi giãn lông mày: “Ok, nếu em muốn chơi thì anh chơi cùng em, bước đầu tiên bắt đầu như nào? Em nói đi.”

Lê Phù quỳ gối trên thảm, ôm tới một cái hộp trước, bày từng bộ đồ lót tình thú ra, bên trong có ba loại đồ lót dành cho cả nam cả nữ. Cô nhặt một viên xúc xắc lên, nói: “Ném xúc xắc quyết định chúng ta sẽ mặc bộ nào để chơi, được không?”

Thuận theo ánh sáng nhìn xuống, Châu Ánh Hi thấy được ba bộ đồ lót tình thú y tá, yếm, sườn xám. Ánh mắt dịch chuyển, cũng thấy được ba bộ đồng phục tình thú nam, dây xích, vòng cổ cô mua cho anh. Anh biết cô ham vui, nhưng không nghĩ tới lại chơi cả trò này, anh tung xúc xắc nói: “Ok, vậy anh tung trước.”

“Được.”

Đầu tiên Châu Ánh Hi ném ra 5, hủy bỏ, lần thứ hai ném ra 1.

Trong ba kiểu, anh thích trang phục y tá nhất: “Bé cưng, vận may của anh tốt ghê.”

“Được, lát nữa em sẽ thay.” Ba kiểu Lê Phù đều có thể chấp nhận được, cô hưng phấn cướp xúc xắc: “Đến lượt em.”

Trước khi ném, cô cầm xúc xắc nhìn chằm chằm vào vòng cổ như đang cầu nguyện. Giây tiếp theo, xúc xắc lộn một vòng, cũng dừng lại ở số 1, cô rõ ràng hơi mất mát: “Anh đi thay đồ đi.”

Không ngờ Châu Ánh Hi lại cầm vòng cổ lên: “Biết em muốn thấy anh đeo cái này.”

Lê Phù mừng rỡ ôm lấy anh, thưởng cho anh một nụ hôn nồng nàn: “Anh tốt quá, yêu anh, yêu anh.”

“Lát nữa có thể em sẽ không thấy anh tốt nữa.”

“…”

Sau một câu tàn nhẫn, Châu Ánh Hi đưa trang phục y tá cho Lê Phù, bảo cô thay trước mặt anh: “Chúng ta từng người thay một, em thay trước.”

“Ừm.”

Loại đồ lót tình thú này có một cái tên là, y tá ngọt ngào, màu hồng phấn dịu dàng, chỉ là khá hở hang. Thân trên cắt xẻ hơn nửa trang phục y tá bình thường, chỉ giữa lại phần vải trên vai, đặc biệt phối với một chiếc áo ngực trắng trong suốt có chữ thập, phần váy phía dưới cũng ngắn đến lố lăng, bỏ hết hai bên hông.

Sau khi Lê Phù thắt chặt dây buộc bên hông, xem như mặc xong hết.

Châu Ánh Hi đến phụ kiện cũng không buông tha: “Mũ y tá và tất chân trắng đâu.”

Nhìn thoáng qua vật bị lãng quên bày trên mặt đất, Lê Phù nhặt tất chân lên, cố ý nâng một chân đặt trên ghế, chậm rãi mặc tất chân vào. Cô vừa gầy vừa cao, đặc biệt là đôi chân dài 42 inch (**), xương thịt đều đều, làn da mịn màng lộ ra dưới đôi tất trắng mỏng manh, cô liếc mắt nhìn người đàn ông không có tiền đồ nuốt nước miếng.

(**) 42 inch: khoảng hơn 105cm.

Cái này có chỗ nào giống y tá ngọt ngào chứ, chọc Châu Ánh Hi không còn tâm trạng bắt đầu trò chơi, chỉ muốn vào luôn chuyện chính, vì thế anh nhanh chóng đứng dậy, cởi áo ngủ. Khoảng thời gian này tập thể hình cùng Lê Ngôn không ít lần, chơi tennis, leo núi, đường cong cơ bắp so với mùa đông càng rắn chắc hơn, dưới

động tác cởi quần áo càng làm nổi bật sự gầy gò.

Phối hợp với vòng cổ là một cái quần lót màu đen, sau khi anh thay xong mới biết, thì ra nó cũng không bình thường, thiết kế hơi giống chữ T, gậy thịt trong lớp vải bị siết chặt hơn.

Chờ anh cài xong vòng cổ, Lê Phù kéo dây xích nối với cổ áo: "Thầy Châu, mấy tháng trước, anh có từng nghĩ mình sẽ mặc thành như vậy bị bạn gái chơi không?"

Châu Ánh Hi nghiêng người về phía trước, dùng lòng bàn tay giữ chặt cần cổ thon dài của Lê Phù: "Xem ra bé cưng của anh vẫn muốn khóc thêm lần nữa." Anh cúi đầu, nhìn tờ giấy nhăn nheo trên mặt đất: "Có lẽ không chỉ một lần, dù sao, nhiều hình phạt vậy mà, đúng không nào?"

Hai tay Lê Phù vòng qua gáy anh: "Bớt dọa em lại, ai khóc còn chưa chắc đâu." Cô vỗ nhẹ mặt anh, chọc tức gọi anh: "… Thầy Châu."

Sau khi hai người thay đồ xong, trò chơi bắt đầu.

Trong lòng Lê Phù đã lên kế hoạch kỹ càng, chưa vội lao vào phiên bản dương cầm, vòng thứ nhất làm nóng người, làm quen với cờ phi hành đã. Xúc xắc trong tay cô, cô ném trước, lộn một vòng rồi ổn định ở 3 giờ.

Bởi vì Ngô Thi đề cử phiên bản SM, nên đúng là mức độ trừng phạt hơi quá đáng.

Châu Ánh Hi đếm xong, cười đắc ý, ngẩng đầu ra lệnh: "Ngồi xuống, cởi đồ lót ra."

Ném một cái đã ném vào đánh ngực 10 cái, Lê Phù quỳ trước người anh, kéo mảnh vải mỏng trên ngực xuống, hai bầu ngực sữa trắng run rẩy, cô cố gắng xin anh: "Anh đánh nhẹ chút."

Đánh thế nào, mạnh hay nhẹ, Châu Ánh Hi tự có suy nghĩ riêng: "Trong hình phạt không quy định cụ thể cách chơi."

Càng quen thuộc, Lê Phù phát hiện anh ngày càng chơi lớn. Cô còn chưa kịp phản ứng, ngực trái đã bị đánh hai cái, năm ngón tay thon dài của anh đánh bôm bốp, từ nhẹ đến nặng, in lên từng dấu tay hồng hồng, đương nhiên, ngực phải cũng không thoát khỏi. Cô cắn môi không để mình rên thành tiếng ngay từ lần trừng phạt đầu tiên.

10 cái rất nhanh đã kết thúc, Lê Phù bị đánh đến hơi choáng váng đầu óc, sau khi mặc lại áo ngực, điều chỉnh tốt hô hấp, để Châu Ánh Hi ném, anh rất tùy ý, chơi thế nào cũng được.

"5 giờ." Anh đọc trên bàn cờ: "Dùng dây thun búng đầu vú 5 cái."

"Ừ." Lê Phù hưng phấn sờ vào sợi dây thun trên thảm, cố ý dọa Châu Ánh Hi: "Có sợ không, thầy Châu? Nếu đau thì cứ hét lên nhé."

Châu Ánh Hi cúi thấp đầu, mặt không đổi sắc: "Chơi đi."

Thật ra Lê Phù khá sợ dây thun, bởi vì khi còn bé chơi vui đi búng trán nam sinh, ai dè cậu ta khóc rất to. Lúc thật sự muốn búng, thứ bị thử thách là sức chịu đựng tinh thần của cô, cô hơi híp mắt, kéo căng dây, nhắm ngay đầu vú hồng phấn, nhắm mắt lại, thả tay.

Dây thun nhanh chóng bắn vào đầu vú, ba lần đầu Châu Ánh Hi đều chịu đựng không phát ra tiếng, nhưng hàm răng nghiến chặt, có thể nhìn ra được anh rất đau. Lê Phù sờ mặt anh: "Nếu đau thì bỏ đi."

Anh rất có tinh thần chơi trò chơi: "Còn hai cái nữa, tiếp tục đi."

Lê Phù thấy làn da trên ngực anh đều bị bắn đỏ lên, đau lòng cho quý công tử da mịn thịt mềm này, nhưng cô vẫn tiếp tục trò chơi nhanh chóng búng nốt hai cái.

Vào cái cuối cùng, cô nghe thấy Châu Ánh Hi khẽ rên rỉ.

Lê Phù lại cầm xúc xắc lên, nhìn hình phạt gần quân cờ của mình nhất, cô đang phù hộ đừng ném trùng 4 giờ, nhưng càng không nghĩ, vận may lại càng kém.

Bởi vì hình phạt ô 4 giờ là: Dùng dây lưng quất huyệt 10 cái.

Mặt Lê Phù thoáng cái đã đỏ lên: "Chơi lại từ đầu, cái này quá đáng quá."

"Là phiên bản em tự mua, có chơi có chịu." Châu Ánh Hi túm cổ tay cô: "Hơn nữa em tự xem xem, hình phạt nào có thể đọc ra khỏi miệng?"

"Không muốn." Lê Phù ôm hai chân mình, co rụt lại, bắt đầu chơi xấu.

Châu Ánh Hi ra lệnh: "Mở hai chân ra."

"Không thích."

"Nhanh lên."

"Không… Thích…"

Châu Ánh Hi mạnh mẽ tách hai chân Lê Phù sang hai bên, trong váy đến một cái quần chữ T cũng không có, miệng huyệt trắng nõn lộ ra dưới mắt anh, hơi hé mở ra một khe nhỏ, lông tơ thưa thớt che đi chút xấu hổ cuối cùng. Anh nhặt một sợi dây lưng từ trong đống đạo cụ rải rác lên, không rộng không mỏng, anh nắm vào chính giữa, nhẹ nhàng cọ miệng huyệt trước để cô thích ứng, tránh làm cô đau.

Dây lưng vừa cứng vừa lạnh lướt qua miệng huyệt mềm mại, khiến Lê Phù có cảm giác khó tả. Hai đầu gối vô thức run rẩy, sau khi cho cô thời gian làm quen, Châu Ánh Hi vỗ nhẹ lên miệng huyệt.

"A..." Cái đầu tiên, cô không nhịn được rên rỉ.

Châu Ánh Hi vỗ một cái, ngẩng đầu nhìn Lê Phù một cái, thấy cô đau đớn mím chặt môi, đáy lòng dâng lên dục vọng chiếm hữu biến thái. Bốp, bốp, bốp, lực cầm dây lưng quất vào không mạnh, anh vẫn khống chế được lửa nóng, dây lưng quất xuống, cảm giác nóng rát truyền vào cơ thể từ miệng huyệt, trong phút chốc cảm thấy huyệt nhỏ đang co nhẹ, quất đến cái thứ năm, nước bắt đầu chảy ra từ huyệt.

"Ưm, ưm, đừng quất nữa… Đau…" Lê Phù căng thẳng đến mũi chân cũng kiễng lên, thân trên vặn vẹo.

Sau 10 cái, Châu Ánh Hi cất dây lưng đã bị nước thấm ướt lại, chỉ tiếc là cô khép chân lại ngay lập tức, không kịp nhìn thấy hình ảnh dâm đãng hơn. Anh tung xúc xắc, 4 giờ.

[Bị lông vũ quét chỗ riêng tư 60 giây.]

Lần này Lê Phù tóm được cơ hội báo thù, cầm lấy gậy lông vũ ra lệnh: "Cởi quần lót ra."

Để một nghệ sĩ dương cầm cao quý không thể chạm tới trong mắt người ngoài làm loại chuyện này, càng kích thích cảm giác phấn khích của cô hơn. Châu Ánh Hi rất nghe lời, cởi quần lót màu đen xuống, dương vật bị siết chặt được thả ra, như thể đã bị kiềm chế đã lâu, gân xanh nổi lên rõ ràng, hướng về phía bụng dưới của cô.

Từ lần đầu tiên làm tình đến giờ, Lê Phù đã sớm không còn xa lạ với thứ đồ này của anh, nhưng mỗi lần nhìn, vẫn sợ hãi, yêu thích kích thước này như cũ. Lông vũ quét qua quy đầu, rất nhẹ rất nhẹ, cô ngước mắt lên quan sát biểu cảm của Châu Ánh Hi, phát hiện 10 giây trước, mặt anh vẫn bình tĩnh, đến 10 giây sau, hàm dưới của anh càng lúc càng cắn chặt.

"Ưm…" Châu Ánh Hi thấp giọng thở dốc.

Anh đã đánh giá thấp trình độ khiêu khích của lông vũ, càng mềm mại thì loại ngứa ngáy tinh tế mỏng manh này càng thấm vào từng khớp xương của anh, mắt thường có thể thấy dương vật đang dần sưng tấy và trở nên thô cứng. Gặp phải cô bạn gái đặc biệt gợi cảm lại đặc biệt xấu xa, còn dùng lông vũ chọc dương vật của mình, loại cảm giác vừa đau vừa ngứa này có thể làm anh mất nửa cái mạng.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Dương vật sưng không chịu được, suýt nữa Châu Ánh Hi đã đè đầu Lê Phù xuống để mút cho anh, nhưng anh phải tuân theo quy tắc trò chơi. Kiên trì hết 60 giây, lồng ngực phập phồng kịch liệt của anh mới dần bình tĩnh lại.

Làm nóng người kết thúc, Lê Phù đứng dậy: "Chúng ta đổi cách chơi khác."

Châu Ánh Hi mặc lại quần lót, cũng đứng lên: "Cách chơi gì?"

Lê Phù chỉ vào dương cầm: "Chúng ta không ném xúc xắc nữa, đổi sang chơi dương cầm, người nào đàn sai, đối phương có thể tùy ý chọn một hình phạt để trừng phạt."

"Em suy nghĩ hơn nửa ngày, chỉ muốn tranh tài chơi dương cầm với anh thôi à?" Châu Ánh Hi dở khóc dở cười: "Anh không muốn bắt nạt em."

Lê Phù kiễng mũi chân, hai tay nâng mặt anh lên: "Anh là nghệ sĩ dương cầm, đương nhiên em không sánh bằng anh, nên lúc anh đàn phải bị bịt mắt, chấp nhận khiêu chiến không?"

Châu Ánh Hi cũng không sợ: "Ok."

"Vậy bắt đầu đi."

Lê Phù chọn những khúc nhạc bản thân quen thuộc, tương đối ít được chú ý, cô cũng biết độ quen thuộc của nghệ sĩ dương cầm đối với dương cầm không tầm thường, nhưng vẫn muốn khiêu chiến một lần.

Cô bắt đầu đoạn thứ nhất, sau khi thuận lợi đàn xong, Châu Ánh Hi tiếp tục đàn. Sau sáu đoạn, anh không đàn sai nốt nào, cô bắt đầu hoảng, hoảng đến mức đàn sai một nốt.

Mở bịt mắt ra, Châu Ánh Hi xoa xoa đầu Lê Phù, sau đó nhặt tờ giấy trên mặt đất lên, chọn một hình phạt "Nhét trứng rung trong 2 phút, không được phép lên tiếng", để hai chân cô tách ra ngồi trên ghế đàn, sau khi thoa gel bôi trơn lên trứng rung, hỏi cô: "Anh giúp em nhét hay em tự nhét?"

"Em tự làm." Cô tự làm có thể kiểm soát mức độ.

Lê Phù cầm trứng rung từ từ nhét vào trong miệng huyệt, Châu Ánh Hi hỗ trợ bật công tắc, trứng rung cắm trong cơ thể bắt đầu rung với tần suất thấp, hai chân mảnh khảnh càng tách rộng hơn. Cô mặc trang phục y tá, đội mũ y tá, so với lần trước dùng đồ chơi tình thú càng gợi cảm, khiêu khích hơn.

"A, a..." Cô không nhịn được rên một tiếng, giọng cũng thay đổi.

Bắt đầu từ bây giờ, Châu Ánh Hi không muốn xuống nước nữa, anh dừng thời gian, chống đầu gối Lê Phù, nhìn chằm chằm vào mắt cô nói: "Làm trái quy tắc, bắt đầu lại."

Lê Phù ra vẻ bị bắt nạt đến đáng thương: "Châu Ánh Hi, anh, anh không yêu em nữa."

Châu Ánh Hi hôn lên đầu gối cô: "Bởi vì yêu em, mới muốn cho em thoải mái hơn." Giọng anh trầm xuống, xấu đi một chút: "Nếu không chịu nổi, muốn bạn trai giúp em, chúng ta có thể dừng trò chơi bất cứ lúc nào."

"… Không." Lê Phù dùng âm thanh kéo dài để phản bác.

Bên trong miệng huyệt mở ra nhét trứng rung, rung đến ong ong, thịt non bị lật ra, nước không ngừng chảy ra ngoài, mép ngoài bị thấm ướt, từng giọt chảy xuống phía dưới, thậm chí nhiều đến mức chảy ra sau mông, độ rung này khiến Lê Phù khó chịu ngột ngạt, cô suýt hét lên mấy lần, nhưng nếu bắt đầu lại lần nữa, cô sẽ phát điên mất.

Hai chân và thân trên đều run rẩy dữ dội, gương mặt xinh đẹp rực sáng bị tra tấn trong dục vọng đau đớn.

"Đến rồi, đến giờ rồi…" Cảm thấy chắc chắn đã đủ 2 phút, Lê Phù yêu cầu chấm dứt hình phạt.

Châu Ánh Hi thay cô rút trứng rung ra, không có vật lạ nhét vào, nước trong huyệt càng chảy dữ dội, ghế đàn đã ướt hơn nửa, cô chậm rãi khôi phục ý thức.

Sau khi cả hai bình tĩnh lại, trò chơi tiếp tục.

Biết cho dù bịt mắt Châu Ánh Hi cũng rất khó thua, Lê Phù nhân lúc anh đang đàn, sờ vào đùi anh, quả nhiên anh bối rối, lần đầu tiên đàn sai một nốt.

"Phạm quy rồi." Châu Ánh Hi nắm lấy bàn tay nghịch ngợm kia.

Lê Phù giả vờ đáng thưởng: "Nhưng anh lợi hại như vậy, em vĩnh viễn sẽ không thắng được anh, nhường em đi."

Ai bảo Châu Ánh Hi cưng chiều cô vô điều kiện cơ chứ, biệt thự hơn trăm triệu còn tặng rồi, nhường một trò chơi thì có tính là gì: "Chọn hình phạt đi."

Lê Phù hôn anh một cái, sau đó chọn hình phạt: [Dùng đá viên kích thích nơi riêng tư 60 phút]. Cô nở nụ cười xấu xa, nói: "Thầy Châu, có được không?"

Trừng phạt gì Châu Ánh Hi cũng chấp nhận: "Ừm."

Hai người từng chơi kha khá trò, nhưng đá viên thì vẫn là lần đầu tiên.

Lê Phù học y đương nhiên biết khi cơ quan sinh dục tiếp xúc với đá viên, chỉ cần không quá nhiều, sẽ không có ảnh hưởng gì, chút điểm này cô vẫn nắm chắc được. Lúc xoa đá lên, hưng phấn quá mức đau lòng cho bạn trai.

Châu Ánh Hi ngồi trên ghế đàn, hai chân mở sang hai bên, quần lót căng giữa đùi, gậy thịt cong dài vểnh lên. Anh cúi thấp đầu, nhìn Lê Phù quỳ giữa hai chân mình, chơi đùa với mình như thế nào. Lòng bàn tay cô bọc một viên đá nhỏ, năm ngón tay cầm dương vật đã hơi cương, xoay vòng, trượt từ trên xuống dưới, chỉ là cô có thể cảm nhận được băng lửa đan xen, huống chi là anh.

Sau khi nghe thấy tiếng thở hổn hển cực thấp, Lê Phù ngẩng đầu nhìn Châu Ánh Hi, phát hiện anh đang nhắm mắt, yết hầu sắc bén thi thoảng lăn lên lăn xuống, đá viên trong lòng bàn tay tan đi một chút, nước đá và tinh dịch chậm rãi chảy xuống theo thân gậy thịt.

"Thoải mái không?" Cô không phải cô gái ngoan ngoãn nhàm chán, cũng có ham muốn chiếm hữu.

"… Ừ." Anh nín thở.

Đáng lẽ đã hết 60 giây, nhưng Lê Phù vẫn muốn nghe bạn trai thở dốc, vì vậy cô lại phạm quy, đổi một viên đá khác, bọc vào dương vật sưng tấy, tay trái cũng nắm lấy phần dưới, đồng thời xoa bóp trên dưới, ngón cái không ngừng xoa nắn mã mắt. Hai tầng kích thích nóng lạnh khiến Châu Ánh Hi không kiềm chế được tiếng rên

khàn khàn trầm thấp.

Âm thanh rất thấp nhưng cực kỳ gợi cảm.

Gậy thịt dưới sự vuốt ve của Lê Phù đã hoàn toàn cứng lên, sau khi ném viên đá đi, lại khen thưởng cho bạn trai thoải mái đến cùng, đầu lưỡi mềm mại liếm một vòng quanh dương vật, còn ngậm lấy quy đầu. Lúc nhả ra, bên khóe môi hồng phấn còn dính ít tinh dịch.

Cô dùng ngón tay lau đi, đôi mắt ngấn nước mê man: "Thầy Châu chảy nhiều quá, muốn ăn thầy quá, làm sao đây?"

Cô không hề biết lời trêu chọc tán tỉnh của có thể khiến người đàn ông đang ngồi trên ghế đàn nghiến răng.

Thân thể cong lên, Châu Ánh Hi dùng sức ôm cổ Lê Phù, đối diện với ánh mắt đang cười của cô, cổ họng nóng bừng: "Làm sao bây giờ? Tiếp tục ăn đi."

Đột nhiên, anh ấn đầu Lê Phù, dùng sức ấn vào giữa hai chân mình, dương vật to lớn đột ngột đối diện với đôi mắt của mình, tầm nhìn bị phóng đại rất nhiều, cô sợ hãi đến mím chặt môi.

Nhưng Châu Ánh Hi cũng chỉ dọa cô thôi: "Cô Lê, thấy ổn thì dừng, biết chưa?" Sau khi vỗ nhẹ vào đầu cô, anh nói: "Được rồi, tiếp tục."

Vừa rồi Lê Phù thật sợ tên cặn bã nhã nhặn này sẽ như lần trước, sau khi ăn một vại dấm lớn thì ấn đầu xuống chỗ đó của anh, bắt nạt cô phát khóc.

Cảm thấy ném đi ném lại xúc xắc khá nhàm chán, Châu Ánh Hi dứt khoát gấp bản đồ chơi cờ lại đặt lên nhạc phổ, hơn nữa còn để lại tất cả cơ hội cho Lê Phù. Phím đàn tương ứng với con số trên xúc xắc, hai người lần lượt theo thứ tự, ván này đến lượt cô.

Cô không có ý kiến, nhắm mắt lại, ngón trỏ ấn phím đàn, là "Re",

cũng chính là 2 giờ.

[Dùng bất kì vật lạ nào nhét vào lỗ trong 60 giây.]

Nhìn những hình phạt càng chơi càng lớn, Châu Ánh Hi cười nhạo: "Rốt cuộc là em mua để chơi anh hay để chơi em?"

Lê Phù buồn bực: "Nếu em ấn thay anh ván này, thì anh phải…"

"Cắm, đúng không?" Châu Ánh Hi thay cô nói nốt những chữ khó nói.

"Ừ." Lê Phù chỉ vào anh: "Anh cẩn thận chút, phong thủy luân chuyển, em sẽ không nương tay đâu."

"Ừ, anh cũng sẽ không trốn." Châu Ánh Hi quay đầu, nhìn đạo cụ bày lung tung trên mặt đất: "Em muốn dùng cái gì? Gậy điện? Bút máy? Hay là đá?"

"Cái nào cũng được." Dù sao cũng bị chơi, Lê Phù cảm thấy không sao cả.

Châu Ánh Hi chọn bút máy, bút máy này là mẫu thiết kế thương hiệu tặng cho anh, thân bút tương đối dài nhỏ, không làm tổn thương đến thân thể.

"Ngồi lên ghế, tự nhấc chân lên." Anh ra lệnh.

Lê Phù ngoan ngoãn làm theo, cũng không phải chưa từng nhấc chân để Châu Ánh Hi thấy chỗ riêng tư của mình, nhưng mỗi lần bày ra tư thế này, cô vẫn thẹn thùng đến đỏ mặt. Nhất là hôm nay cô còn mặc đồng phục y tá, tất chân trắng trên đùi thật sự khiến hình ảnh gợi cảm hơn không ít.

Châu Ánh Hi quỳ trên sàn nhà, cẩn thận từng li từng tí nhét bút máy vào trong huyệt nhỏ đã ướt át, khe nhỏ được hình trụ thon dài chen

vào. Anh thấy rõ ràng bút máy cọ xát, chuyển động trong lỗ thịt hồng hào, trong miệng huyệt chảy ra chút chất lỏng.

"Đau không?"

"… Vẫn, ổn."

Chân gác giữa cánh tay cô bắt đầu run rẩy do bị bút máy cắm, Lê Phù mím môi lắc đầu trái phải, xúc cảm bút máy lạnh lẽo, cứng rắn, hơi xoay một vòng đã quấy phá ý thức của cô. Trên cây bút máy thương vụ cùng Châu Ánh Hi đi khắp các dịp lớn nhỏ, lúc này dính đầy chất lỏng từ huyệt nhỏ của bạn gái anh, trong lòng anh phấn khích, chuyển động mạnh mẽ hơn.

"A, a…" Lê Phù kêu lên, bắp chân run rẩy dữ dội.

Huyệt nhỏ hoàn toàn lộ ra trước mắt Châu Ánh Hi, cánh hoa hồng hào bị bút máy đẩy ra, chảy ra chất lỏng trong suốt dính nhớp, ngón chân co lại dưới lớp tất trắng đều có thể lấy mạng của anh. Nhưng anh cố nén dục vọng dâng trào, tiếp tục làm cho cô thoải mái.

"Châu Ánh Hi, đến, đến giờ rồi..." Lê Phù vẫn không quên đếm.

Châu Ánh Hi lắc đầu: "Vẫn chưa đến."

"Đến rồi, rõ ràng là đến rồi mà." Hai gò má cô nóng bỏng, cần cổ thon dài phủ đỏ hồng, đã có tiếng khóc nức nở.

Anh nhấn mạnh giọng, vặn lại: "Anh nói chưa đến thì chưa đến."

"…"

Bút máy cắm thẳng vào trong huyệt, Châu Ánh Hi cầm đầu bút chuyển động từng vòng, thưởng thức nước chảy xuống mông cô theo miệng huyệt. Anh thay Lê Phù đỡ một chân, ra lệnh cho cô tiếp

tục đàn. Đầu óc cô choáng váng, run rẩy ấn phím "La", tương ứng với 6 giờ.

[Vào từ phía sau 30 lần.]

Lê Phù phiền não lật bàn cờ: "Sao cuối cùng trò chơi này lại bắt nạt em."

"Quỳ trên ghế, quay lưng lại." Châu Ánh Hi vỗ vai cô.

"Em không muốn chơi nữa."

Châu Ánh Hi túm lấy Lê Phù đang muốn chạy trốn, mạnh mẽ lật người cô lại, trong lồng ngực tụ một dòng lửa nóng, sao có thể dễ dàng tha cho cô: "Quỳ xuống, nhấc mông lên, ngoan, 30 lần thôi, rất nhanh."

Cô miễn cưỡng tạo ra tư thế doggy tiêu chuẩn.

Váy y tá tình thú này vốn đã ngắn, sau khi Lê Phù vểnh mông lên, váy trực tiếp co lên, nửa bờ mông trắng nõn mềm mại lộ ra bên ngoài. Ngại góc độ không thích hợp, hai tay Châu Ánh Hi nâng mông cô, vừa xoa vừa nâng lên, cho đến khi anh thấy rõ huyệt nhỏ bị bút máy cắm đến ướt sũng.

Châu Ánh Hi nhanh chóng đeo bao cao su, cầm dương vật to lớn lên, không cọ, trực tiếp nhét vào trong huyệt mềm mại, bởi vì đã rất ướt, cho nên cắm vào rất dễ dàng.

To quá, kích thước so với bút máy to hơn gấp mấy lần, sự tương phản cực lớn khiến Lê Phù khó thích ứng ngay được.

Châu Ánh Hi vừa mới ra vào hai ba cái, dương vật đã bị huyệt nhỏ chật hẹp siết chặt, bởi vì trong huyệt quá trơn, thân gậy bị đẩy ra ngoài một lần, quy đầu thô tròn dính chất lỏng dâm đãng. Anh ra vẻ

tức giận, túm lấy tay Lê Phù, để cô cầm dương vật mình nhổ ra, ra lệnh: "Ăn vào."

Cả người Lê Phù đã nhẹ nhàng đi: "Em không nhìn thấy, em không cho vào được."

"Bé cưng ăn giỏi vậy mà, sao lại không cho vào được chứ." Châu Ánh Hi mở khe hở ra, hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai đỏ hồng của cô: "Ăn anh đi."

Giọng nói dịu dàng của anh vẫn có năng lực quyến rũ, Lê Phù đỡ gậy thịt, cô cọ bên ngoài để tìm miệng huyệt, sau khi nhắm chuẩn, cô đè mông xuống chủ động ăn gậy thịt thô to kia vào. Gậy thịt đẩy miệng huyệt ẩm ướt ra, bị nếp uốn trên cánh hoa bao lấy, đang thong thả ra vào, không ngừng lật ra ngoài.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Hai tay Lê Phù chống trên dương cầm, cố gắng nuốt vật hung hãn kia vào, tốc độ của Châu Ánh Hi không quá nhanh, anh đặc biệt thích nghe cô rên rỉ hưởng thụ. Gậy thịt cắm sâu vào rồi lại rút ra, mỗi lần đâm vào, phần lớn huyệt nhỏ của cô đều lộ ra ngoài, cảm giác kích thích anh nhận được cũng tăng gấp bội.

Quy mô chơi hôm nay có hơi lớn, Châu Ánh Hi nhặt dây lưng trên mặt đất lên, gấp thành chiều dài thích hợp. Sau đó quất lên bờ mông trắng nõn mềm mại của cô, lập tức đẩy hông về phía trước.

Không nghĩ tới anh chơi ngang ngược như vậy, Lê Phù nắm lấy ván gỗ trên dương cầm: "Châu Ánh Hi, ai cho anh dùng dây lưng..." Nói được một nửa, mông bên trái lại bị đánh một cái nữa: "Anh, anh không thể, làm vậy..."

Châu Ánh Hi chỉ hỏi cô: "Thoải mái không?"

Lê Phù hô hấp dồn dập, hỗn loạn, không trả lời được.

“Có phải thoải mái hơn lúc nãy không?” Giọng Châu Ánh Hi trầm xuống: “Nói cho ông xã, được không?”

Nói chuyện cũng không cản trở anh làm việc, dây lưng quất nhẹ về phía mông của cô, một tay nắm eo của cô, gậy thịt thô cứng thoáng cái đã cắm vào trong huyệt, tiếng da thịt bạch bạch vang dội.

Tuy Lê Phù vẫn im lặng, nhưng tiếng rên rỉ tràn ra từ cổ họng cô chính là đáp án, Châu Ánh Hi quấn dây lưng trong tay, ôm eo cô, ưỡn hông đẩy về trước, sau khi nhắm vào một điểm dùng lực, khoái cảm cô cảm nhận được so với vừa rồi càng mạnh hơn, như một trận mưa rào không thể ngăn cản. Tiếng nước bắn tung tóe, tiếng da thịt va chạm tràn ngập trong phòng đàn.

Số lần ra vào đã vượt xa 30 lần, nhưng Lê Phù hiển nhiên đã mất đi sự cố chấp đối với nguyên tắc trò chơi, bởi vì nhịp điệu dưới cơ thể quá thoải mái. Chỉ là Châu Ánh Hi lại ra vẻ cặn bã đang vui vẻ thì lại rút ra, còn hạ giọng xin lỗi: “Xin lỗi bé cưng, anh phạm quy.”

Bên dưới Lê Phù đột nhiên trống rỗng, cô không muốn dùng từ hạ lưu để hình dung cảm nhận lúc này nhưng đúng là đói khát khó nhịn, cô biết Châu Ánh Hi cố ý, chỉ đợi cô nói chuyện.

Huyệt nhỏ khép mở, bên trong mép thịt mịn màng còn chảy ra ít chất lỏng, anh lại dùng ngón tay xoa âm vật mẫn cảm, nhẹ giọng hỏi: “Kết thúc hay tiếp tục?”

“Tiếp tục, tiếp tục…” Âm vật bị xoa tạo ra cảm giác mãnh liệt, Lê Phù không nhịn được, lắc mông: “Không muốn, kết thúc...”

Mông đào mật mượt mà, Châu Ánh Hi xoa như nhào bột: “Tiếp tục làm gì?”

“Tiếp tục, làm…” Cổ họng Lê Phù đều khàn đặc.

“Làm thế nào?” Châu Ánh Hi thích khơi gợi bản chất quyến rũ của cô, bắt đầu dụ dỗ: “Giống như vừa nói ăn anh, nói lại lần nữa thật êm tai, được không? Ông xã thích nghe.”

Âm vật bị xoa nắn tạo ra khoái cảm kịch liệt, Lê Phù ngẩng cổ, từng lớp mồ hôi nhỏ nổi lên, cô rất khó chịu: “Cắm vào...” Cô vẫn nói ra: “Muốn ông xã cắm vào...”

Nghe được lời tục tĩu êm tai, Châu Ánh Hi đỡ cô dậy, xoay người, mặt đối mặt đứng trước người anh. Mới một lúc không thấy mặt cô, anh dùng ngón tay vuốt sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt trước mặt cô, còn chưa làm thật, khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng, đặc biệt mê người, vẻ đẹp yếu ớt như bị bắt nạt.

“Giữ chặt eo anh.”

Châu Ánh Hi nói xong, Lê Phù rất ngoan ngoãn ôm vòng eo rắn chắc của anh, sau đó một chân của cô được anh nâng lên thật cao, tất chân mềm mại xuyên qua cánh tay anh, với anh mà nói, có loại cảm giác kích thích không nói nên lời. Một tay anh đỡ lấy dương vật đã cứng, cắm vào huyệt nhỏ mềm mại ẩm ướt từ phía dưới.

Châu Ánh Hi cúi đầu, giả vờ dịu dàng, hỏi: “Ông xã nghe em cắm vào, sau đó thì sao?”

Vẻ ngoài thư sinh nhã nhặn là một ưu thế, có cặn bã cũng không khiến người ta chán ghét, thậm chí đối diện với đôi mắt đẹp kia, còn cảm thấy có chút hấp dẫn, giọng Lê Phù mềm nhũn: “Động chút đi.”

Nói dứt câu, Châu Ánh Hi thật sự chỉ hơi đẩy lên một chút.

“Không phải, không phải như vậy…” Động như này còn chẳng bằng đừng động, tra tấn Lê Phù càng thêm ngứa ngáy.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười xấu xa rất nhẹ của anh: “Vậy phải động thế nào?”

“Chính là…” Lê Phù muốn nói lại thôi.

Điều cô muốn nói là, cắm vào tận sâu bên trong, hung hăng cắm vào.

Châu Ánh Hi dùng sức đẩy, cho cô chút ngon ngọt, quả nhiên cô thoải mái nhắm mắt lại: “Ưm, ưm… Dùng sức hơn nữa...”

Chân bị nâng lên, huyệt mở rộng thật to, gậy thịt thô to dần chen vào huyệt nhỏ, bởi vì kích thước quá lớn, nên nhìn từ dưới lên, có loại ảo giác như huyệt nhỏ bị cắm hỏng. Gậy thịt ra vào rất có quy luật, không nhanh không chậm, thậm chí có thể thấy sợi bạc mỏng mỗi lần ra vào.

“Ưm, ưm a…” Lê Phù thở dồn dập: “Sâu hơn nữa, rất muốn…”

Chút thẹn thùng đơn giản kia cũng là tình thú, con người thật của cô ở trên giường ham chơi như nhau, cũng rất biết quyến rũ.

Nhẹ nhàng ra vào hơn mười cái, Châu Ánh Hi cúi đầu ra lệnh cho Lê Phù: “Thè lưỡi ra.”

Lê Phù ngẩng đầu lên, thè lưỡi, anh ngậm lấy, đầu lưỡi hai người dính vào nhau, tiếng mút mát trằn trọc, tiếng hít thở xen kẽ quanh quẩn bên tai hai người. Gậy thịt phía dưới đột ngột tăng tốc ra vào, thao tác có chút khó khăn, bị chen vào hai lần, sau đó là cô chủ động ăn vào mới tiến hành thuận lợi hơn.

Bên thảm, một tay Châu Ánh Hi ôm đôi chân dài của Lê Phù, tay kia vén váy ngắn của cô lên eo nhỏ, cơ mông không ngừng dùng lực, chỗ giao nhau phía dưới vang lên âm thanh dâm đãng. Huyệt nhỏ đã hoàn toàn bị gậy thịt thô cứng chiếm hữu, tiếng thở dốc của cô từ nhẹ thành nặng, hai tay ôm lưng anh, đầu ngón tay bị mồ hôi trên lưng thấm vào.

Tư thế này đặc biệt bị phí sức, may là Châu Ánh Hi chăm chỉ rèn luyện, bằng không chưa được bao lâu đã bắn. Gậy thịt bị huyệt nhỏ xoắn chặt, khoái cảm nhanh chóng lan tràn, cánh tay anh bổng siết chặt lấy eo cô, vật thô cứng trong huyệt đẩy càng sâu càng nhanh, dùng sức đẩy một cái.

"A, a..." Lê Phù dán vào lồng ngực của anh, cô cảm thấy bụng dưới của mình đang co rút: "Nhanh quá… Chậm một chút..."

Châu Ánh Hi nhấc chân cô lên, nghiến chặt hàm, tiếng bạch bạch bên dưới càng thêm hung ác, nhanh đến mức cả hai hòn bi cũng không ngừng đánh vào huyệt đỏ đáng thương kia. Toàn thân cô đều đang run rẩy, cảm giác nếu anh cứ tiếp tục cắm điên cuồng như vậy, huyệt nhỏ của cô sẽ nát mất.

Hai tay Lê Phù ôm anh, đau đến nức nở: "Tê quá, tê quá…"

Châu Ánh Hi giảm tốc độ, cúi đầu hôn lên trán cô: "Vậy chúng ta đổi tư thế khác."

Những trò chơi bảy tám lượt trước, với Châu Ánh Hi mà nói chỉ là khai vị thôi, dục vọng của anh giờ mới bắt đầu bộc phát. Một tư thế đương nhiên không thỏa mãn được loại nhã nhặn biến thái như anh.

Anh ôm cô ngồi trên ghế đàn, để Lê Phù ngồi ở trên đùi anh, đưa lưng về phía anh, đỡ gậy thịt ướt đẫm của mình đặt cạnh miệng huyệt của cô, lại để cô tự ăn vào.

Lâu rồi chưa dùng tư thế này, mới đầu Lê Phù bị gậy thịt xâm nhập hơi không thích ứng, đến khi nó hoàn toàn ở trong huyệt, loại này cảm giác được lấp đầy có chút đau đớn, khiến cô bắt đầu muốn hưởng thụ động tác dưới thân. Cô chống lên đầu gối anh, cúi đầu, chủ động nâng mông lên rồi ngồi xuống nuốt vào, tự mình di chuyển.

Sợi tóc mềm mại bắt đầu rối tung khi cô di chuyển, Châu Ánh Hi

thay cô vén sang một bên, phía dưới không nhúc nhích, nhưng tay lại kéo mảnh vải mỏng trước ngực xuống, xoa ngực cô: "Bé cưng đang ăn anh đúng không?"

Tự di chuyển rất mệt, Lê Phù cúi đầu, phát ra tiếng "A" trong hơi thở hỗn loạn.

"Lớn quá…" Cô ăn vào thật sự rất khó khăn.

Châu Ánh Hi vuốt má Lê Phù: "Nhưng em thích mà, nếu không sao lại tham ăn như vậy?"

Làm như vậy một lúc, eo cô đã bủn rủn đến mất sức, tiếng thở dốc của cô ngày càng gấp: "Em không động được nữa, anh động đi."

"Ai động cơ?"

"Anh."

"Ai?" Châu Ánh Hi lại hỏi lần nữa, hiển nhiên đây không phải câu anh muốn nghe.

Lê Phù rên rỉ nói: "Ông xã động đi."

Châu Ánh Hi đưa hai tay về phía trước, ôm chặt toàn bộ thân trên mềm mại của Lê Phù, vòng cổ lạnh lẽo trước ngực áp vào ngực và sau lưng họ, loại cảm giác kim loại lắc lư ma sát này, càng làm tăng thêm bầu không khí biến thái lúc này, không hiểu sao lại có cảm giác SM.

Tư thế ngồi có khoái cảm hơn bất kỳ tư thế nào khác, ít nhất đối với Lê Phù là như thế, gậy thịt cong lên cứng rắn chen vào trong huyệt, kích thước lớn đến mức bụng dưới của cô đau nhức, hai chân run rẩy. Anh cắm quá mạnh, nước từ chất lỏng màu trắng biến thành bọt mép, chảy xuống theo dương vật, nhỏ hết lên chiếc ghế đàn và sàn gỗ.

Lê Phù được Châu Ánh Hi ôm, đầu vẫn không ngừng cúi xuống, một tay anh nâng cằm cô lên: "Bé cưng, em làm bẩn sàn nhà rồi."

Tay còn lại của anh chạm vào miệng huyệt, lại khơi dậy sự mẫn cảm của cô: "Đừng, đừng chạm vào chỗ đó…"

Miệng huyệt nóng bỏng, bị gậy thịt thô to cắm vào nước bắn tung tóe, Châu Ánh Hi rút lại tay đang ôm cô, không cho cô chạy lung tung, nhưng trong huyệt vẫn siết chặt, lại không cẩn thận ép quy đầu ra ngoài.

Anh tỏ vẻ tủi thân: "Không muốn anh nữa sao?"

"Muốn, muốn..." Sao Lê Phù lại cố ý làm vậy được, cô hy vọng bị gậy thịt cắm sâu biết bao.

Châu Ánh Hi nắn bóp ngực cô, nhắc nhở cô: "Nói cho đầy đủ."

"Muốn, muốn ông xã tiếp tục cắm." Cô không để ý sự xấu hổ nữa.

"Cắm nát luôn được không?"

"… Được."

Hai người đã hình thành sự ăn ý về thân thể, tất cả những lời tục tĩu đều là vì làm cho nhau sung sướng, tập trung hơn.

Gậy thịt trong huyệt nhỏ hung ác ra vào, miệng huyệt và bên mép đã bị cắm thành màu đỏ thẫm, phần thịt hồng hào bị lật ra bên ngoài dính đầy nước và bọt trắng. Cổ tay Lê Phù nổi gân xanh chống trên đầu gối Châu Ánh Hi, hai chân căng thẳng kiễng lên, trong huyệt đều là nước, dưới ghế cũng bị ướt một mảng.

Đêm nay, cảm giác cực khoái của họ mạnh mẽ hơn bất kỳ lần nào.

Châu Ánh Hi nâng hai tay Lê Phù lên, ấn vào ngực cô, hai tay đan vào nhau khiến cô hoàn toàn mất điểm chống đỡ, cô đột nhiên có cảm giác như bay lên không. Anh nắm hai tay cô kéo xuống, dùng sức ấn lên bụng dưới của cô, ấn vào trong, phía dưới càng thêm hung ác.

"Bé cưng ngoan, tối nay bị ông xã làm có sướng không?"

Dục vọng mãnh liệt bao trùm hai người, nên ý thức đều chỉ tập trung vào chuyện làm tình này. Sau mấy tháng yêu đương, Châu Ánh Hi nhã nhặn đã hoàn toàn không thấy tăm hơi, trở thành người càng ngày càng cặn bã.

Lê Phù mặt đỏ tai hồng, chỉ có thể mặc cho anh tùy ý ra vào, lời nói trong cổ họng đều bị mạnh mẽ cắt ngang: "Ưm… Ưm… Sướng quá…"

"Có muốn ông xã bắn ra không?" Châu Ánh Hi áp vào mặt cô hỏi.

"Không muốn…"

"Vậy bé cưng nằm trên ghế nhấc chân lên để ông xã cắm tiếp nhé?"

"… Được."

Cuối cùng, Châu Ánh Hi đè Lê Phù trên ghế đàn cắm không biết bao lâu mới bắn ra mà cô lại phun ra mấy lần.

Đêm nay, trôi qua thật dài và nhanh.

Lê Phù được Châu Ánh Hi ôm chìm vào giấc ngủ, hai người ngủ đến trời đất tối mịt, đồng hồ báo thức cô đặt để đến thư viện cũng không nghe thấy, cuối cùng bị tiếng chó sủa đánh thức. Cô mở mắt ra trước, thấy Tiểu Bao Phù đoan chính ngồi bên giường, rên ư ử, dáng vẻ khổ sở vì không có ai cho ăn.

“Anh đi cho Tiểu Bao Phù ăn đi.” Lê Phù yếu ớt vỗ vỗ đùi Châu Ánh Hi.

Châu Ánh Hi chậm rãi mở mắt, giọng trầm khàn: “Lát nữa.”

Ba tiếng gâu gâu gâu, có thể thấy Tiểu Bao Phù thật sự tức giận.

“Mới mấy giờ mà con đã gọi mẹ rồi.” Tưởng đồng hồ báo thức không vang, Lê Phù mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ, kinh ngạc bật dậy khỏi giường, vội vàng luống cuống: “Sao đã 5 giờ chiều rồi, sao mình ngủ lâu vậy, xong đời rồi, hôm qua mình còn đồng ý với mẹ, buổi tối sẽ đến nấu cơm cho mẹ và ba. Châu Ánh Hi, sao anh ngủ như heo vậy, sao anh không gọi em dậy hả.”

Châu Ánh Hi buồn ngủ nhắm mắt lại: “Ừ, anh là Châu Châu ju.”

“…”

-

Cũng rất trùng hợp, hôm nay là sinh nhật Tiểu Phù.

Chúc cô Lê/bà Châu đáng yêu của chúng ta sinh nhật vui vẻ.

Nội dung từ **Chương 1: Bướm xanh** đến **Chương 90: Ngoại truyện (H)/Dương cầm, cờ phi hành (*)**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh